

TUYẾT LI

ĐIÀ CẦU TẬN THẾ

Review: Hải Dương
Cover: Mật Hợp

ĐỊA CẦU TẬN THỂ

Tác giả: Tuyết Lị

Editor: Tĩnh Lặng

Convert : Vespertine và wisteriagarden

Thể loại: Ngôn Tình, Tương Lai, HE, Khoa Học Viễn Tưởng, Mạt
Thế, H Văn, Ngọt Sủng, ABO, 1v1

Nguồn: nhomai.wordpress.com/dia-cau-tan-the

DTV-EBOOK.COM

Chương 1: Thảm họa Zombie

Trình Kiến ôm bình virus nguyên thủy, ánh mắt khiếp sợ nhìn sàn nhà, hô hấp dồn dập.

Không gian yên tĩnh như không gian chết nhưng cũng bởi vì quá mức yên tĩnh, cho nên cô có thể nghe thấy rất rõ ràng bên ngoài có thứ gì đó chậm chậm và cứng nhắc đang đi qua đi lại không biết mệt mỏi.

Không ngoài dự liệu, có ít nhất bảy tám Zombie trong lối đi.

Bên tai cô phảng phất như còn văng vẳng tiếng còi cảnh báo chói tai khi phát sinh sự cố vài tiếng trước, thí nghiệm huyết thanh virus thất bại, Zombie thí nghiệm sinh ra phản ứng với thiết bị phóng xạ tia F trở thành một vụ nổ cực lớn, trực tiếp phá hủy trần nhà phòng nghiên cứu.

Zombie bị nhốt trong lồng sắt thí nghiệm đã bị ảnh hưởng bởi pheromone Omega đột biến, trực tiếp tiến hóa cao hơn một bậc, ngay cả đám Zombie bên ngoài căn cứ đều trở nên không thể kiểm soát, bắt đầu ồ ạt tụ tập về chỗ này.

Bọn họ coi con Zombie Omega kia là thủ lĩnh, bắt đầu phá hoại có mục đích, ẩn nấp, lây nhiễm, chỉ trong vòng chưa đến một tiếng đồng hồ, thảm họa đã rơi xuống trên đầu viện nghiên cứu này.

Tất cả mọi người đều hét chói tai, chạy trốn loạn xạ, nhân viên nghiên cứu tay không tắc sắt trong tay Zombie liền biến thành những Omega yếu ớt, cái chết đến thật thảm thiết và nhanh chóng.

Trình Kiến là sinh viên vừa mới tốt nghiệp trường quân đội, mười một giờ đêm hôm qua cô cùng với một đám sinh viên tới căn cứ nghiên cứu virus sâu trong rừng rậm này tham gia thực tập.

Vốn tưởng rằng sẽ trải qua một kì thực tập thấp thỏm nhưng lại khó quên ở đây, ai biết còn chưa đợi được tới lúc kết thúc kỳ thực tập, nơi này đã hoàn toàn thất thủ.

Lúc sự cố phát sinh, Trình Kiến cũng có mặt ở hiện trường, cô tận mắt nhìn thấy một nghiên cứu viên thao tác sai, điều chỉnh giá trị của tia phóng xạ F tới mức quá cao, lúc đó hai người còn vì chuyện đó mà nảy sinh mâu thuẫn.

“À... Xin lỗi, có lẽ, tôi cho rằng trị số ngài tính toán có hơi cao.”

“Cô là ai?” Nhân viên nghiên cứu đó gắt gỏng dùng ngón tay kẹp thẻ nhân viên trên đồng phục nghiên cứu của Trình Kiến, nét mặt coi thường hiện rõ

trên gương mặt, “Thực tập sinh, Beta?”

“Tôi là Trình Kiến.”

“Tôi là trợ lý bậc nhất của tiến sĩ Hawkins, nếu cô không muốn bị đóng dấu không qua thực tập rồi chạy về trường học, thì nói bớt đi hai câu cho tôi.”

Pheromone công kích của vị nghiên cứu viên Alpha này khiến mí mắt Trình Kiến co giật, do virus Zombie rải rác khắp thế giới, tất cả mọi Alpha đều trở nên phát điên rồi.

Bởi vì số lượng lớn ABO biến thành Zombie, không khí tràn ngập mùi máu tươi bị virus phóng đại lên vô số lần, nghiêm trọng ảnh hưởng tới tất cả mọi người.

Cô nỗ lực nâng mí mắt lên, nhìn vị nghiên cứu viên kia nói:

“Nếu trị số tia phóng xạ F quá cao có thể sẽ xuyên qua nguyên tố thứ hai của virus, trong đó những vi hạt ngoại lai sẽ theo đó sinh ra tính phóng xạ, một khi nó dung hợp với thuốc thay thế nguyên tố O, như vậy virus Zombie sẽ có xác suất phát sinh tiến hóa lần thứ hai.”

“Trị số này chính là trị số do tiến sĩ ra lệnh thao tác! Cô còn nói thêm một câu nữa, tôi sẽ ném cô vào trong cái lồng sắt kia!”

Nghiên cứu viên kia túm lấy cổ áo của Trình Kiến, cổ áo siết chặt lấy cổ họng cô, mặt cô đã bắt đầu đỏ lên bởi vì hít thở không thông, những người bên cạnh lại không dám tiến lên khuyên can.

Bởi vì cái gọi là lồng sắt, bên trong nhốt toàn bộ Zombie bắt từ bên ngoài tới để dùng thí nghiệm.

Cổ áo cô bị ném ra, Trình Kiến liên tục ho khan, trơ mắt nhìn vị nghiên cứu viên kia ấn nút xuống.

Cô hy vọng giả thiết vừa rồi là do cô suy nghĩ nhiều, dù sao một đứa thực tập sinh trình độ gà mờ vừa mới tốt nghiệp như cô làm sao có nhiều kinh nghiệm chính xác hơn các nghiên cứu viên chứ.

Phòng thí nghiệm lại khôi phục sự bình tĩnh, nhưng sau ba tiếng kể từ khi cái nút đó được ấn xuống, cửa sổ video tiến sĩ của Hawkins đột nhiên nhảy ra, người ông ta toàn là máu, trên cổ bị cắn rớt một khối thịt to, máu tuôn ra ngoài.

“Mau tắt tất cả thiết bị! Tính toán sai lầm! Tính toán sai lầm!!!”

Tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng lại, giây tiếp theo, cả căn phòng thí nghiệm chấn động rung lắc mạnh.

Trình Kiến nghe thấy người phía sau tiến sĩ đang chen chúc chạy vội trên lối đi buột miệng thốt ra “Cẩn cứ thất thủ rồi”, “Zombie vào được rồi”, và tiếng cứu mạng đã vang lên không biết bao nhiêu lần.

Mà lúc này, con Zombie bị nhốt trong lồng sắt chờ đợi thí nghiệm, cũng tấn công tới tấp vào lồng sắt, khắp khiêng đi ra từ trong lồng.

Còn chưa kịp kinh ngạc với thể năng mạnh mẽ của đám Zombie này, Trình Kiến hoàn toàn rối loạn như bao người khác, giọng nói của tiến sĩ vẫn còn vang dội, chẳng qua lúc này ông ta đã kề sát bên lẫn ranh sinh tử.

“Nhớ... lấy mẫu virus nguyên thủy, nhanh chóng rời khỏi! Bộ đội đặc chủng, gần như... đã chết! Xung quanh 5000m... toàn Zombie, tất cả đều đang di chuyển về phía này...”

Vừa vặn Trình Kiến cách cái bình virus nguyên thủy gần nhất, vừa rồi cô nhận được lệnh lấy một mẫu virus từ bên trong ra, thật ra đây cũng chính là một việc chân chạy.

Sau khi nhận được tin tức, cô vội vàng cầm lấy cái bình mà cô vừa mới buông ra, đám nghiên cứu viên bất chấp nguy hiểm của việc đám Zombie ập đến bất cứ lúc nào, đều vội vã hành động, bắt đầu sao lưu những tư liệu thí nghiệm và mẫu vật nghiên cứu trân quý nhất.

Bọn họ cũng không còn bao nhiêu thời gian, khoảng cách từ lồng sắt tới chỗ bọn họ cũng chỉ là vài bước chân.

Cuộc đào tẩu được đẩy lên đến đỉnh điểm của sinh tồn, dọc theo đường đi vô số tiếng thét chói tai và tiếng khóc, Trình Kiến sợ tới mức cả người run lấy bầy. Cô ôm cái bình, né tránh được vài cái móng vuốt Zombie đuổi về phía cô, chỉ biết không muốn mất mạng phải chạy về phía trước.

Mà những cái móng vuốt bị cô tránh được, không có một ngoại lệ đều tóm được những nghiên cứu viên chạy trốn cùng cô.

Đây chắc chắn là một đòn đả kích vào giới khoa học, Zombie khổng lồ dẫm nát một nửa căn cứ nghiên cứu.

Lúc Trình Kiến chạy qua một phòng nghiên cứu đột nhiên bị mảng mái nhà rơi xuống đập vào đầu trực tiếp hôn mê.

Cô bị chôn phía dưới lớp gạch đá, không gian được tạo ra giữa những vật thể bằng kết cấu thép cong cong vừa đủ cho cô nằm hôn mê mà không bị đè chết.

Không biết trôi qua bao lâu, rốt cuộc cô cũng tỉnh lại từ cơn hôn mê.

Sau đó, cô phát hiện xung quanh đã khôi phục lại sự yên tĩnh, đám Zombie thông thả nện bước đầy xung quanh, toàn bộ phòng thí nghiệm đều có thể nghe thấy tiếng bàn chân của chúng nó ma sát với mặt đất, 360 độ không góc chết, quả thật đủ để người ta không dám hít thở.

Trình Kiến căng thẳng nuốt nước bọt. Cô biết đè trên đầu mình có lẽ là một khối bê tông, các thanh thép đã bị uốn cong đã cứu lại cái mạng nhỏ cho

cô, một cái tủ bị đổ chắn ở phía trước khiến cô không hoàn toàn bại lộ ở dưới mí mắt của Zombie.

Chếch bên phía phải cô có một cái lỗ hổng vừa đủ vươn một cánh tay, cô có thể nhìn được một phần cảnh tượng bên ngoài, chính là muốn đẩy cái tủ này ra để thoát thân thì sẽ phát ra âm thanh đủ để hấp dẫn Zombie lại đây.

Thật là xui xẻo, đây có được coi là quá xui xẻo hay không? Cô nên chạy thoát như thế nào đây?

Trình Kiến cảm thấy đầu đau như muốn vỡ ra, cô đưa tay lên sờ trán, kết quả sờ thấy vết máu đã đông cứng lại, vết thương trên đầu đã kết vảy, bụng cũng đói.

Trời ạ, rốt cuộc thì cô đã hôn mê bao lâu rồi! Cho dù có đội cứu hộ tới chắc chắn đã sớm cứu những người còn sống đi rồi!

Trình Kiến thật sự cảm thấy tuyệt vọng, trong không khí ngập tràn mùi thịt thối rửa bừa vấy xung quanh cô.

Cô cảm thấy vô cùng may mắn mùi hương xung quanh cũng đủ nồng, hơn nữa trên người cô không có cái mùi ngọt ngấy đầy ngon miệng của Omega, nếu không thật sự là có mấy cái mạng cũng không đủ chết.

Vốn dĩ đã đủ căng thẳng rồi, đúng lúc này, phía trước cửa kính trong suốt đột nhiên một con Zombie gương mặt đã thối rửa một nửa đang nhe răng trợn mắt lết tới.

Trình Kiến trừng mắt đối diện với nó, cô có thể ý thức rất rõ ràng được là con Zombie này trăm phần trăm đã nhìn thấy cô.

Móng tay và ngón tay của nó đã bị đứt lìa chỉ còn lại một chút thịt hoặc sợi cơ cuối cùng nối liền, nó dường như không cảm nhận được đau đớn, nó dùng đầu ngón tay cào cào lên tấm kính.

Cào được một lúc nó phát hiện ra là không vào được, con Zombie bắt đầu lắc lư đi lên phía trước, nơi đó là cửa trượt có thể tiến vào phòng thí nghiệm.

Cùng lúc đó, những con Zombie khác giống như nhận được mệnh lệnh vậy, cũng lêu đêu nối đuôi theo nó đi vào bên trong.

Trình Kiến bất lực bịt chặt miệng, đôi mắt ngập tràn trong nước mắt. Cô xong rồi, cô sẽ chết ở trong này, mùi hôi thối càng ngày càng nồng, thậm chí cô còn thấy cậu sinh viên cùng khóa mặc áo blouse trắng đã biến thành Zombie.

Bên ngoài Zombie còn nhiều hơn những gì cô dự đoán, ít nhất phải có hai mươi con! Tiếng động càng ngày càng hỗn loạn, bọn chúng va chạm vào

đồng đồ vật đổ ngã trên mặt đất, Trình Kiến ôm chặt cái bình vào trong ngực, cơ thể run lên bần bật.

Nước mắt chảy đầy mặt, tiếng khò khè của Zombie cũng càng ngày càng gần, Trình Kiến nhắm chặt hai mắt, cho đến khi những chướng ngại vật chắn trước người cô bị một lực mạnh mẽ nhấc lên rồi quăng sang một bên.

Tử thần tới.

Trình Kiến càng không dám mở mắt ra, giây tiếp theo, một luồng sáng chiếu thẳng lên mặt cô.

Mặc dù mí mắt vẫn khép nhưng Trình Kiến vẫn bị ánh sáng đâm vào mắt rất khó chịu, cô giơ tay che tia sáng lại mở mắt, thấy một người đàn ông nét mặt lạnh lùng đứng trước mặt cô, bay bên cạnh anh ta là chiếc đèn pha chiếu thẳng vào người Trình Kiến.

“Virus nguyên thủy ở chỗ cô sao?”

Đôi mắt Trình Kiến vẫn bị ánh sáng làm khó chịu, cô thấy anh ta đi quân ủng tác chiến màu đen, hai đùi thon dài thẳng tắp, ánh sáng và bóng đêm giao thoa thoáng nhìn cũng không làm cô nhớ được hình dáng của anh ta, nhưng ấn tượng lưu lại trong trí nhớ cô lại là vô cùng đặc biệt.

“Phải... Không sai, ở chỗ của tôi.”

Trình Kiến chống cái bình cổ gắng nâng nửa người trên lên, lộ ra cái bình đầy những vết máu cho anh ta nhìn thấy, vết máu bên trên có lẽ đều là từ đầu Trình Kiến chảy ra.

Ánh mắt người đàn ông thật lạnh nhạt, anh ta đưa tay lên bên tai, âm sắc lạnh lẽo như đá cẩm thạch mùa đông, chỉ dựa vào những lời này khiến cho người khác cảm giác anh ta cự tuyệt người ngoài ngàn dặm.

“Đã tìm được hàng, trong mười lăm phút mọi người tập hợp về điểm hạ cánh.”

Trình Kiến cuối cùng cũng phản ứng lại.

Cô lão đảo đứng lên, nắm chặt cái bình trong tay, ánh mắt đảo xung quanh một vòng, phát hiện bên cạnh thi thể Zombie chất đầy như núi, giống như ác ma xuống nhân gian mang theo cả địa ngục đầm máu.

Mà bộ đồ đặc chủng tác chiến của người đàn ông trước mắt này không hề có một chút dơ bẩn nào, giống với khí chất lạnh lẽo của anh ta vậy, ngay cả khi máu phun tung toé lúc giết chóc cũng không thể chạm vào anh ta chút nào.

“Tôi chạy không nổi nữa.” Thấy anh ta sắp xoay người muốn đi, Trình Kiến lập tức tung ra một câu cầu cứu.

Nếu như bây giờ bảo cô tự đi không khác nào bảo rằng cô trực tiếp từ bỏ mạng sống này đi, cô khẳng định là mình đã bị chấn động não, chỉ đứng lên thôi đã là dùng hết sức rồi mà cả người còn lắc lư không vững.

Người đàn ông đó nhìn thẳng Trình Kiến, từ ánh mắt ngập tràn sát khí của anh ta, đột nhiên cô đọc được một tin tức và trong nháy mắt Trình Kiến cho rằng cô sẽ bị anh ta lãng trì.

Xong rồi xong rồi, cô tự mình tìm chết, anh ta đang rất tức giận! Chắc chắn anh ta không thích cảm giác vác thêm một người cùng chạy.

Anh ta sẽ cắt lấy tay cô và mang cái bình đi, sau đó ném cô ở lại đây tự sinh tự diệt!

Trình Kiến cảm thấy chính mình sắp không thở nổi nữa, cô trở thành một sự phiền phức, khí thế của người đàn ông trước mắt này thật sự quá mức mãnh mẽ, trong hai giây ngắn ngủn, Trình Kiến đã hoàn thành xong một quá trình động não đầy gió bão, cô thức thời đưa cái bình trong tay ra.

“Tôi không đi được, anh cầm nó chạy đi.”

Cô không muốn bị người ta dùng dao chém đứt tay đâu... Trình Kiến khóc không ra nước mắt.

Tuy nhiên ngay sau đó, cơ thể cô liền mất cân bằng, anh ta không cầm lấy cái bình trong tay cô mà khiêng cô lên trên vai, chạy với một tốc độ như dã thú.

Bụng cô bị xương vai của anh ta va chạm xóc nảy liên tục, cảm giác nôn mửa ứa lên từng cơn, Trình Kiến cắn răng nhịn xuống. Cũng may là cô đói bụng rất lâu rồi trong bụng cũng không có gì có thể nôn ra, nếu cô thật sự nôn lên người anh ta, cô cảm thấy nhất định anh ta sẽ tiện tay quăng cô ra ngoài cho Zombie ăn thịt!

Có điều... cũng may cô đã được cứu.

...Thật sự được cứu rồi!

Không biết có phải đầu óc bị đập hư rồi hay không, trong lúc nhất thời thậm chí cô còn cảm thấy thế giới trước mắt này thật hư ảo không chân thật, chuyển động lắc lư khiến đầu cô đau dữ dội, sự chịu đựng của cô đã đạt đến đỉnh điểm.

Ba giây sau khi người đàn ông khiêng cô giết hai con Zombie, Trình Kiến rên cũng không rên một tiếng, lại ngất đi một lần nữa.

Cái bình chứa virus như là mồi trên tay cô, cô đánh cược cả mạng sống để giữ chặt lấy cái bình, anh ta giật vài lần nhưng vẫn không thể lấy ra từ trong tay cô.

Anh ta mất một giây để dừng lại cướp cái bình nhưng không đạt được kết quả, cuối cùng thì anh ta cũng mặc cho Trình Kiến khóa chết cái bình, tiếp tục chạy vào bên trong lối đi tối tăm và đầy rẫy nguy hiểm.

Pheromone là những chất được sử dụng như những tín hiệu hóa học giữa các cá thể cùng loài, những chất này được tiết ra ngoài cơ thể côn trùng và có thể gây ra những phản ứng chuyên biệt cho những cá thể khác/cùng loài.

Chương 2: Sinh tồn và tử vong

Trên cơ bản những kiến trúc ở đây đã bị phá hủy hoàn toàn, khắp nơi toàn là Zombie lang thang, để đưa một người thoát ra từ bên trong, khó như lên trời.

Lúc thành viên tiểu đội nhìn thấy thủ lĩnh nhà mình khiêng một người – cả người dơ bẩn, tóc tai rối bù ra, bọn họ vội vàng đứng nghiêm, làm quân lễ với anh ta.

“Thủ lĩnh.”

Người đàn ông lưu loát chỉ huy: “Đi.”

Leo lên trục thẳng, Trình Kiến bị anh ta ném lên ghế, giống như thuận tay ném bao rác.

Nhờ phúc của anh ta, vốn dĩ Trình Kiến ngất xỉu do chấn động ở đầu nhờ cơn đau do va đập mà tỉnh lại.

Cô bắt lực tỉnh dậy, dựa vào lưng ghế, duỗi tay ôm đầu.

“Hóa ra là nữ Beta.”

Ngồi đối diện cô cũng là một người phụ nữ, cô ấy nhìn Trình Kiến và nói như thế. Trình Kiến rưng rưng nước mắt nhìn cô ấy, bởi vì đau đớn mà nhân may, hô hấp cũng có chút dồn dập.

Cô ấy tóc vàng mắt xanh, đôi môi đỏ tươi, bên dưới bộ đồng phục tác chiến là một cơ thể hoàn mỹ cân đối linh hoạt, giống như những nữ minh tinh điện ảnh cách đây hơn một trăm năm trước khi virus Zombie bùng phát.

Cô ấy vươn tay sờ sờ mặt Trình Kiến, Pheromone Alpha đây kiêu ngạo mạnh mẽ thử xâm lấn, tất nhiên, cô ấy biểu hiện rất có tính thú với Trình Kiến.

Trình Kiến mắt to trừng mắt nhỏ với cô ấy, đau đớn dùng tay nâng đầu mình lên, bật ra một tiếng rên rỉ.

“Ha, được pheromone của tôi bao phủ sướng như vậy sao? Sau khi kết thúc nhiệm vụ có muốn lên giường với tôi không?”

“Tôi bị đau đầu!” Trình Kiến thật sự không nói lên lời với người nữ Alpha này, Alpha bọn họ quả thật là trời sinh đã kiêu ngạo sẵn.

“Đáng thương, thật khiến người ta đau lòng.” Cô ấy vươn tay vuốt ve đầu tóc của Trình Kiến, Trình Kiến không có cách nào khác chỉ phải ngượng

ngập né tránh, lặp lại vài lần như thế, một người đàn ông thân hình cao lớn vạm vỡ đứng bên cạnh nhìn không nổi nữa.

“Clara, tốt nhất cô nên ngừng lại đi, tôi cảm thấy tâm tình bây giờ của thủ lĩnh không tốt lắm đâu.”

“Vì sao?” Clara nhìn người đàn ông kia, “Tiêu Ân, cậu nói chuyện phải có chứng cứ.”

“Beta mà cô đang đùa giỡn chính là kẻ làm bẩn quần áo của thủ lĩnh.”

Clara giật mình như mới tỉnh dậy từ trong giấc mộng, ý thức được bầu không khí không đúng cô liền đưa tay lên bịt miệng. Cô cẩn thận nhìn về phía trước, người đàn ông được người khác kiêng dè lại không có phản ứng gì, anh ta như một núi băng, khuôn mặt không cần biểu cảm gì cũng có thể tỏa khí lạnh ra bên ngoài.

Trình Kiến đau đầu muốn chết, cô dùng tay bịt lại cái trán cúi mặt xuống, mồ hôi lạnh tuôn ra, cô nhìn chăm chú xuống sàn, hy vọng có thể dời lực chú ý khỏi cơn đau.

“Chúng ta... sẽ về khu an toàn sao?”

Cô cảm thấy chính mình cấp phải nhanh chóng tới một thành phố ổn định để được chữa trị, phản ứng của cơ thể nói cho cô rằng lần này cô bị thương không hề nhẹ.

“Không.” Người đàn ông vẫn luôn bảo trì im lặng lần đầu tiên chủ động mở miệng nói, bóng lưng anh ta cứng cáp mạnh mẽ như người lính đánh thuê tàn nhẫn dã man mà Trình Kiến đã từng xem trên phim ảnh.

“Chúng tôi phải tới thành Dahl.”

“Tại,... Tại sao lại phải tới đó?” Trình Kiến ngẩng đầu mở to mắt nhìn bóng lưng hắn, mọi người đều biết, đó là nguồn gốc của virus Zombie, tất cả mọi tội ác và hủy diệt đều bắt đầu từ đó.

Trước khi Zombie bùng phát, ở đó cũng đã là thành phố của tội phạm và khủng bố, thối nát trong vô vọng. Các nhà khoa học xấu xa đã tạo ra virus cho các phần tử khủng bố, sau đó những kẻ nổi loạn đó đã dùng nó để hủy hoại trật tự thế giới này, trong vòng ba tháng ngăn ngừa cả thế giới bước sang giai đoạn tận thế.

Phần lớn những kẻ khủng bố trong đó đều thông qua virus Zombie để cải tạo hoàn toàn cơ thể, hơn nữa còn có cả kho vũ khí nhiều năm cướp đoạt và tích lũy, bọn họ đã cải tạo thành Dahl thành nơi có thể xưng là thủ đô của tội ác bất khả chiến bại trong chiến tranh từ lâu rồi.

Bên trong đó tràn ngập tội ác và chết chóc, cùng lúc đó còn cất giấu bí mật có thể chống lại virus của trăm năm trước.

Vì sao những kẻ khủng bố đó không biến thành Zombie mà lại có được thể năng và sinh lực mạnh mẽ?

Chỉ sợ bọn họ đang nắm giữ được một giới hạn chuyển đổi Zombie nào đó cực kỳ mấu chốt.

Trình Kiến chỉ là nghiên cứu viên bình thường mới tốt nghiệp ra trường ra đi thực tập, từ nhỏ cô đã lớn lên ở khu an toàn, không hề gặp qua những việc bên ngoài, chỉ nghe đến cái tên thành phố đó đã sợ đến mất mật, toàn thân bắt đầu run lẩy bẩy.

“Tôi không muốn tới đó!” Người đàn ông phía trước không hề đáp lại cô, Trình Kiến chỉ có thể cường điệu lại một lần trong tuyệt vọng, cô không mạnh mẽ như những Alpha trước mắt này, chỉ cần tới đó, kết cục của cô tuyệt đối chỉ có một chữ chết.

Người đàn ông vẫn không nói chuyện, chỉ dùng ánh mắt ra hiệu cho một thuộc cấp bên cạnh, có người ngăm hiệu ý nhặt lên một khẩu súng bên trong kho vũ khí ném cho Trình Kiến, Trình Kiến mờ mịt nhìn khẩu súng trong tay, sau đó lại ngẩng đầu nhìn về phía người đàn ông kia.

“Cho dù tôi có cái này cũng không thể bảo vệ được bản thân, nơi đó chính là thành Dahl thủ đô của các phần tử xấu...”

“Cô có thể lựa chọn dùng nó bắn vỡ đầu mình.” Người đàn ông lạnh nhạt nhìn Trình Kiến, anh ta nói ra những lời đó với một ánh mắt rất vô tình.

Trình Kiến ngỡ ngàng! Cô nhìn người đàn ông đó không thể tin nổi, mà đối phương không có dự định tiếp tục dây dưa cái vấn đề này với cô nữa, trực tiếp xoay người đi về khoang phía trước.

“Ờ, bởi vì cô không phải thuộc cấp của anh ta sao? Anh ta cũng thật ôn nhu với cô.” Clara thấy người đó đi rồi cuối cùng cũng dám mở miệng nói chuyện. Cô ấy cau mày đánh giá vẻ mặt ngu ngốc của Trình Kiến, mà Trình Kiến nghe thấy mỹ nữ tóc vàng nói như vậy lại càng ngốc.

Cô sắp tức chết rồi! Cô cho rằng chờ được cứu viện tới, kết quả lại là chờ được Tử Thần tới? Trình Kiến hít sâu thở chậm nửa ngày, thật vất vả mới sắp xếp được một câu hoàn chỉnh.

“Cô gọi hành động này là ôn nhu sao? Rõ ràng anh ta đang bảo tôi nhanh chóng tự sát đi đừng kéo chân sau anh ta!”

Chống lại đôi mắt tràn đầy nghi ngờ của Trình Kiến, Clara lắc đầu, kiên nhẫn giải thích với Trình Kiến.

“Bởi vì cô không phải thuộc cấp của anh ta, anh ta mới cho cô lựa chọn thậm chí còn cho cô súng, lúc tôi vừa mới vào đội tôi đã từng cảm thấy sợ

hãi bởi vì nhiệm vụ gần như không có khả năng hoàn thành, anh ta không nói hai lời, trực tiếp ném tôi ra khỏi trực thăng.”

“...”Trình Kiến ngơ ngàng nhìn mỹ nữ trước mắt, rất khó tưởng tượng được anh ta lại có thể ra tay làm chuyện như vậy.

“Có điều sau nhiệm vụ lần đó, tôi đã học được cách đối mặt với nỗi sợ của mình. Dựa vào người khác vĩnh viễn chỉ là kẻ yếu không chịu nổi một kích, hôm nay cô có thể an toàn quay về khu an toàn uống cà phê xem phim, nhưng nếu ngày mai khu an toàn bị phá hủy thì sao? Đây là tận thế, chúng ta nên dựa vào năng lực của chính mình để sinh tồn.”

“Nhưng lúc đó cô đã là lính đặc chủng được huấn luyện, mà tôi chỉ là nghiên cứu viên thực tập!” Trình Kiến thật sự không muốn phát hỏa với một Alpha xinh đẹp kiên nhẫn khuyên bảo mình, vì thế chỉ có thể kiên nhẫn giải thích: “Nghe nè, tôi am hiểu súng ống, bởi vì trừ virus tôi còn học tập và nghiên cứu vũ khí cao cấp, nhưng lĩnh vực tôi am hiểu không phải là cầm vũ khí đánh nhau như các người, tôi tồn tại là vì sẽ dốc sức cùng viện nghiên cứu chi viện cho các người những thứ vũ khí tối tân!”

“Nhưng chúng tôi không đợi được đến ngày một thực tập sinh như cô trở thành một chuyên gia.” Thoạt nhìn Tiêu Ân thực hung hãn lắc đầu nhìn Trình Kiến, giọng nói thô ráp nhấn mạnh nói: “Nếu bây giờ cô có thể trợ giúp cho chúng tôi, chúng tôi sẽ cần cô, nhưng nếu cô chỉ có thể kéo chân sau cả đội, chúng tôi cũng không đợi được sự báo đáp của cô trong tương lai.”

Clara nở nụ cười, đôi môi đỏ tươi có vài phần bất đắc dĩ, “Nhóc Beta, chúng ta đều là những người đi bên cạnh lẫn ranh sinh tử, tất cả mọi người đều có khả năng mất đi sinh mạng ở giây tiếp theo.”

Trình Kiến im lặng, cô cảm giác được sự nghiêm túc trong chuyện này, mấy thứ này trường học chưa từng dạy cô, bị ép trưởng thành sớm khiến nội tâm cô cảm thấy vô cùng sợ hãi và đau khổ.

“Chúng tôi sẽ không giết cô nhưng cũng sẽ không cứu cô, nhiệm vụ của chúng tôi là lập tức tới thành Dahl cứu nội ứng đang trong tình cảnh nguy hiểm ra, ngay cả lấy nguồn năng lượng mà cô đang giữ cũng chỉ nhiệm vụ phát sinh.”

Tiêu Ân nâng cằm nhìn Trình Kiến, trong ánh mắt anh ta cũng không có nửa phần khinh thường Trình Kiến, “Còn như cô vốn dĩ chúng tôi không cần cứu, cô hẳn là nên cảm ơn thủ lĩnh, anh ấy đã không tàn nhẫn như cô tưởng tượng, ít nhất anh ấy cho cô quyền lợi lựa chọn giữa sống và chết. Vác theo cô thoát ra khỏi nơi phế tích tràn đầy Zombie mà không bị cản,

tuyệt đối không phải một chuyện dễ dàng gì, nếu như anh ấy nổ một phát súng tiền cô đi thì mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn rất nhiều lần.”

Đột nhiên cô cảm thấy sống ở khu an toàn nên được những quân nhân dùng tính mạng bảo vệ bản thân mình có chút không đúng lắm.

“Cảm ơn.” Trình Kiến gật đầu, nhận phần ơn nghĩa này, trong lòng cô có chút hổ thẹn, nhưng vẫn lo lắng cho tương lai của chính mình nhiều hơn.

Cô có bản lĩnh gì có thể để những người lính đặc chủng mạnh mẽ nhưng đã quen máu lạnh vô tình này bảo vệ chứ? Mà nếu chỉ dựa vào cây súng trong tay này, cô có thể sống bao lâu ở cái nơi gọi là thủ đô của tội ác như thành Dahl chứ?

Trình Kiến chỉ cảm thấy đầu đau hơn, mà lúc này cô đã quên đi vết thương trên đầu.

Trực thăng đã qua cải tạo thời gian bay khá nhanh, lúc tới thành Dahl thì vừng vàng tiếp đất.

Một tia nắng cuối cùng đã tắt, bây giờ là đêm tối, đúng là lúc Zombie cuồng loạn ...

Chương 3. Đây là tận thế

Thành phố trước mắt tràn ngập mùi vị của thối nát cùng kỹ thuật, Trình Kiến bước xuống trực thăng, đôi tay ôm chặt khẩu súng, ánh mắt lo lắng đánh giá từng góc ngách xa lạ.

Chung quanh tối tăm và lạnh lẽo, các tòa nhà cao tầng đã bị tàn phá kinh khủng, cửa sổ kính gần như bị vỡ vụn toàn bộ, rừng cây rậm rạp âm u mà đầy quỷ dị trong bóng đêm, muốn sinh tồn ở đây chỉ sợ phải dựa vào bản năng săn mồi nguyên thủy nhất.

“Tôi có thể ở lại trên trực thăng không?” Trình Kiến nhìn Clara đang bước xuống từ trực thăng, cẩn thận dò hỏi.

“Có thể chỉ là đây là khu vực trung tâm của thành Dahl, nhiệm vụ của chúng tôi kéo dài khoảng ba ngày, trong lúc đó không thể bảo đảm cô có thể gặp nguy hiểm hay không.”

Cô ấy nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng vẫn từ bỏ cái ý tưởng này, “Quên đi, tốt nhất cô không nên ở lại đó, sau khi kết thúc nhiệm vụ, chưa chắc chúng tôi đã có cơ hội quay lại đây sử dụng chiếc trực thăng này, đến lúc đó mọi tình huống đều có thể xảy ra.”

“Cho nên nếu tôi ở lại đây, thì sẽ có khả năng sẽ ở lại nơi này vĩnh viễn sao?” Trình Kiến nắm chặt súng trong tay, giả định cho một phương án yên ổn hơn của cô mới vừa nhen nhóm rồi lại bị bóp chết trong chớp mắt.

“Có lẽ là như vậy.” Clara vỗ vỗ vai Trình Kiến, lúc này người đàn ông lạnh băng cũng bước ra, anh ta không để ý tới Trình Kiến đi thẳng về phía trước, Trình Kiến nhìn chăm chăm vào anh ta, trong lòng nghĩ có lẽ người như cô vĩnh viễn đều không được anh ta để vào mắt.

Nhưng đang lúc cô cúi đầu nhìn mũi chân, bên người đột nhiên vang lên một giọng nói đầy lý trí và lạnh lùng.

“Nếu cô dùng hết khả năng hỗ trợ kỹ thuật cho chúng tôi, chúng tôi sẽ phái người bảo vệ cô.” Nói xong, anh ta ném một cái balo trang bị lớn cho Trình Kiến, theo phản xạ có điều kiện Trình Kiến vươn tay ra đón lấy, eo lập tức khụy xuống.

Nặng quá! Trình Kiến nỗ lực nâng balo lên, cô đoán bên trong hẳn là máy bẻ khóa thiết bị đầu cuối⁽¹⁾ và các công cụ sửa chữa cần dùng đến.

Những đồ vật như này bình thường đều được lắp đặt tại vị trí cố định, không ai lại mang vác chúng chạy khắp nơi, tuy rằng sản phẩm quân dụng thường được ưu tiên tính linh động và bền vững, chắc chắn nó đã được cải tạo, nhưng với trọng lượng này đối với cô vẫn khá khó khăn để mang vác chúng.

“Hiểu chưa?” Người đàn ông lại hỏi một câu, anh ta tích chữ như vàng, từ đầu tới cuối đều thể hiện ra sự vô tình và lạnh nhạt, Trình Kiến nhìn ánh mắt anh ta liền cảm thấy ruột gan mình như đang run lên, cô luôn cảm thấy người đàn ông này có thể nghiền chết cô bất cứ lúc nào.

“Rõ!” Cô nhanh nhẹn gật đầu hô lên, không dám hỏi nhiều, vừa run rẩy vừa cố gắng hết sức mở balo ra xem xét trang thiết bị bên trong, sau khi biết bên trong có những thứ gì, cô chuẩn bị đeo balo trước người, lúc này người đàn ông kia đã cách cô rất xa rồi.

Trình Kiến cảm giác hơi đau dạ dày, không biết là do phản ứng sinh lý hay là vì nơi này pheromone xung quanh quá mức nồng nặc khó chịu, tóm lại cô hít sâu một giây, vội vàng chạy đuổi theo đội ngũ phía trước, sủng được cô cầm trong túi bên cạnh ba lô, thuận tiện lấy ra bảo vệ chính bản thân.

Đoàn người vừa dùng thiết bị dò xét, vừa chia làm vài tổp dưới sự chỉ huy của người đàn ông đó, ẩn núp vào những con hẻm nhỏ âm u sâu không lường được.

Trình Kiến đuổi theo Clara theo bản năng, trong đội chỉ có ba người đã từng nói chuyện với cô, cô kiên quyết chọn nữ Alpha có thiện ý tương đối cao với cô.

“Tại sao lại đi theo tôi? Người mạnh nhất trong đội là thủ lĩnh mà.” Clara vừa chạy vừa quay đầu hỏi Trình Kiến, đi ngang qua một đèn đường vẫn còn chút ánh sáng mờ nhạt, ánh sáng hắt lên khuôn mặt của cô ấy đẹp không gì sánh bằng.

“Ừ... Bởi vì cảm giác cô sẽ không quá thô bạo.”

“No, nhóc beta, tôi rất là thô bạo đặc biệt là lúc ở trên giường, tôi thích mang đến thể nghiệm gần chết cho bạn đời.”

Trình Kiến nghe ra ý tứ của cô ấy, đôi tai liền nóng lên, cô liên tục lắc đầu, giải thích: “Tôi không có ý đó! Tôi đang nói về thực hiện nhiệm vụ!”

Clara chạy phía trước Trình Kiến, nhanh nhẹn như một con mèo, cô ngừng lại ở chỗ ngoặt đầu hẻm, Trình Kiến cũng không rõ đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy cô ấy lưu loát bật nhảy lên, dẫm lên tường mượn lực nhảy qua bên kia, hai chân vòng qua vai một con Zombie đang khò khè, đồng thời lộn một cái vặn gãy cổ con Zombie kia.

Zombie bị cắt đứt trung khu thần kinh kiểm soát thì sẽ không nhúc nhích nữa, mà trừ tiếng xương gãy ra cả quá trình gần như không có một tiếng động nào phát ra.

Trình Kiến cảm thấy kinh ngạc với thân thủ của Clara, chắc rằng cả đời này cô cũng không thể đạt được trình độ nhanh nhẹn lại nhẹ nhàng như vậy.

“Không phải là yêu tôi rồi chứ?” Trong quá trình tiếp tục tiến về phía trước, Clara quay đầu chớp mắt với Trình Kiến, Trình Kiến liên tục lắc đầu, ôm chặt balo trang bị trong lòng ngực nghiêm túc chạy theo cô ấy.

Chạy được một lúc, Clara lại giải quyết bảy tám con Zombie trên đường, toàn bộ đều dùng tay không. Trình Kiến cảm giác thể lực của mình sắp chịu không nổi nữa, tuy rằng trước mắt Clara đối xử với cô cũng không tệ lắm, nhưng Trình Kiến cũng không dám đòi hỏi cái gì.

Sau khi chạy ra khỏi con hẻm nhỏ, trước mắt chính là đường cái rộng lớn, đèn đường đã vỡ hết, chỉ dựa vào ánh trăng trên đầu mới có thể thấy nhìn rõ.

Trình Kiến trốn đằng sau Clara, dường như cô nghe thấy có tiếng người đang nói chuyện ở đằng trước, Clara trực tiếp ấn bên tai một cái, vật màu đen dài hình tròn trên đầu tự động trượt xuống thành kính mắt kiên cố đa di năng.

Lúc đầu Trình Kiến còn nghĩ rằng đó chỉ là đồ trang sức trên tóc của cô ấy, không nghĩ tới hóa ra nó là kính quang học... Trình Kiến đột nhiên cảm thấy kiến thức của bản thân thật sự là thiếu thốn, uống công làm binh chủng kỹ thuật, tuy rằng chỉ là quân dự bị.

Trình Kiến không có đồ công nghệ cao, chỉ có thể dựa vào mắt thường để nhận biết, trên đường phố có mười mấy con Zombie đang lang thang, mà hai người đàn ông đang đứng nói chuyện với nhau mặc đồ của lính đánh thuê màu đen, vừa hút thuốc vừa nói chuyện phiếm trên choker nhau.

Có thể bình yên vô sự ở dưới mí mắt Zombie hút thuốc uống rượu, quả nhiên bọn họ không phải người bình thường, nơi này là thành Dahl, bọn họ như vậy chỉ có thể là người đã tiếp nhận thí nghiệm lây nhiễm.

“Ở đây chắc chắn có một lối đi thông vào trung tâm, cho nên bọn họ mới cử người gác.”

Clara nói gần như cô không thể nghe thấy, Trình Kiến vận dụng hết sức thính lực của mình mới có thể nghe rõ Clara vừa mới nói cái gì, cô đang muốn hỏi chúng ta có muốn xông qua đó hay không? Kết quả hai tên lính đánh thuê đối diện bên kia đường hình như là nhìn thấy ai đó, bọn họ đột nhiên xông lên đánh nhau.

Zombie xung quanh cũng bắt đầu tụ tập lại, so sánh với đám Zombie cấp thấp tốc độ phản ứng chậm mà Trình Kiến đã nhìn thấy rất nhiều thì tổ chất của chúng nó đều tăng lên rất nhiều, nhào qua chỉ cần tốn mười mấy giây.

Không đợi Trình Kiến phản ứng lại, Clara liền xông ra ngoài, cô ấy chỉ lưu lại một câu bảo vệ tốt bản thân đợi ở đây đừng nhúc nhích rồi biến mất, Trình Kiến căng thẳng nhìn cô ấy nhanh nhẹn rút ra song đao xông vào đám Zombie kia bắt đầu chém giết, tim cô đập nhanh hẳn lên.

Clara chỉ tốn vài phút đã giải quyết xong đám Zombie vương vís khó đối phó đó, sau đó lập tức lại đối đầu với hai tên lính đánh thuê kia.

Có một tên lính đánh thuê đã bị giải quyết, bây giờ chỉ còn lại một tên, sau khi Clara gia nhập chiến đấu, không bao lâu sau tên còn lại cũng bị chém đầu.

Trình Kiến không thấy rõ ai là người lúc đầu tạo ra trận náo loạn này, lúc cô đang chú ý phía trước, phía sau vươn ra một cánh tay thối nát, trên mặt có thể nhìn thấy xương trắng, trên những miếng thịt còn lại còn có thể thấy những con giòi đang ngo ngoe.

Mùi thối rữa trong không khí quá mức nồng khiến Trình Kiến không cảm giác được có Zombie vẫn luôn tới gần cô, cho đến khi quần áo phía sau lưng bị túm, lúc này cô mới chạy về phía Clara gào lên.

“Cứu mạng!”

Cô chạy vài bước, bởi vì ánh trăng đã bị mây trôi che đi phân nửa tầm nhìn giảm xuống, Trình Kiến không cẩn thận vấp phải phần còn lại của một con Zombie ngã xuống.

Thấy con Zombie kia sắp bắt đầu làm thịt Trình Kiến, lúc này một thanh đoản đao cắm thẳng vào cổ Zombie, trực tiếp cắt đứt trung khu thần kinh của nó.

Trình Kiến nghe thấy tiếng xé gió, tầm nhìn của cô bị mờ hôi làm nhòe đi, ngẩng đầu nhìn lại, đôi mắt người đàn ông giấu trong bóng đêm, nhưng Trình Kiến vẫn có thể thấy sống mũi cao thẳng và đôi môi mím chặt của anh ta.

Lại là anh ta cứu cô một mạng.

Tim Trình Kiến đập như sắp đạt tới giới hạn vậy, cô không biết trái tim cô đập mạnh như vậy là do một lần nữa thoát chết ngay đường tơ kẽ tóc hay là do sợ hãi và bất lực.

Đây mới là tận thế, bất cứ lúc nào cũng có thể kề cận với cái chết.

Mà những người trước mắt cô, bọn họ đã luyện được bản lĩnh sinh tồn ở tận thế, đây là một phạm vi mà người luôn sống trong nhà kính như Trình Kiến

vĩnh viễn cũng không thể chạm đến được.

Chấp nhận và học cách thích ứng với hoàn cảnh vô vàn nguy hiểm trước mắt, hay là sau khi kết thúc lại tiếp tục thu mình trong khu an toàn?

...Lần đầu tiên Trình Kiến bởi vì vấn đề này mà do dự, ít nhất trong 22 năm qua, trong kế hoạch cuộc đời cô chưa từng xuất hiện chuyện mạo hiểm như vậy.

Nhưng bây giờ cô lại không thể khống chế được mà nảy sinh ra ý muốn sánh vai cùng với những người đó.

Cô cảm thấy có lẽ bản thân cô bị Zombie dọa điên rồi.

---

(1): Trong viễn thông (telecommunication), từ thiết bị đầu cuối có những nghĩa sau đây: Thiết bị truyền thông ở hai đầu dây liên kết mỗi giao thông, giúp cho các trạm thông nối hoàn thành nhiệm vụ định trước.

Chương 4: Nhất gan nhưng thông minh

Trình Kiến bò dậy từ trên mặt đất, trên người dính rất nhiều máu đen sền sệt của zombie, tự bản thân cô cũng cảm thấy ghê tởm, nhưng trước mắt cũng chỉ có thể chịu đựng như vậy.

Nếu như cô không phân tích không sai thì vị thủ lĩnh phía trước hẳn là có thói ở sạch, Trình Kiến cảm thấy tốt nhất cô nên cách xa anh ta một chút, Alpha đều không chịu nổi pheromone thôi rữa của zombie.

“Tôi bị ngã nghiêng, không ảnh hưởng tới các thiết bị bên trong.” Trình Kiến chợt dạ giải thích, sợ mình không có ích sẽ bị vứt bỏ ở nơi khủng bố như này, nhưng mà anh ta không thèm để ý đến cô, chỉ kiểm tra lỗi vào gần đó, nhưng Clara lại cười với cô và ra hiệu không có vấn đề gì.

Đây chỉ là một tòa nhà cũ nát, Trình Kiến không hề nhìn thấy lỗi vào trung tâm ở đâu, chẳng qua đối phương cũng không định giải thích với cô.

Đứng ngẩn ngơ một lúc, Trình Kiến cũng bắt đầu tìm kiếm, cô cẩn thận đánh giá vách tường và thực vật trên đó, sau đó từ lấy một cái túi zip nhỏ từ trong túi ra, chọn một chút rêu xanh và thực vật bỏ vào trong túi.

“Cô làm gì thế?” Clara khó hiểu hỏi.

“Có thể mang tới phòng thí nghiệm kiểm tra một chút, nói không chừng có thể tìm được chuỗi gien virus khác với bên ngoài.” Trình Kiến cất hàng mẫu vào trong túi.

Tuy rằng biết là khả năng đó là không cao, nhưng nhiều năm qua, Trình Kiến đã dưỡng thành thói quen tự mình nghiên cứu, cô thích điều tra tình hình thu thập những số liệu nho nhỏ, bởi vì cô có trí nhớ siêu việt, cô có năng lực sửa sang lại những mảnh tư liệu nhỏ đó trong não bất cứ lúc nào cũng có thể sử dụng được.

“Ừm... Tuy rằng chúng tôi sớm đã tiến hành điều tra toàn diện thành Dahl rồi, nhưng cô có thể tự tìm chuyện làm cũng khá tốt.”

Clara không muốn đá kích sự tích cực của Trình Kiến, cổ vũ một cách miễn cưỡng.

“Cảm ơn.” Trình Kiến hiểu ý cô ấy, đương nhiên cô cũng biết viện nghiên cứu cũng đã có kho hàng mẫu của thành Dahl, nhưng những tài liệu đó bây giờ cô còn chưa có quyền hạn tiếp xúc, có lẽ trước khi cô 30 tuổi là điều không thể.

Hơn nữa thế giới vi mô trong mắt mỗi người đều khác nhau, để đưa ra được kết luận học thuật cũng cần có một phần uy quyền, cô cũng có sự kiên trì của riêng mình.

Trình Kiến lại thu thập thêm một chút tiêu bản mang tính chất đặc trưng, mà lúc này cuối cùng cũng tìm được lối vào trung tâm.

Anh ta trực tiếp cắt đứt bàn tay của thi thể tên lính đánh thuê vừa nãy, ngồi xổm xuống dùng vân tay ấn xuống một cái màn hình lỗi lên trên mặt đất. Bảng điều khiển sáng lên, Clara xách khối thi thể đó lên, banh tròng mắt của hắn ta ra nhằm thẳng vào máy quét.

Thông qua quét vân tay và tròng mắt, mặt đất chậm rãi mở ra một lối đi, bên trong tối đen như mực, trên tường có bóng đèn mờ nhạt, nhìn thôi cũng khiến người ta áp lực.

Anh ta liên lạc với các đội viên khác thông qua máy truyền tin, sau đó phát ra tọa độ thông qua máy định vị, nhìn dáng vẻ này có lẽ là anh ta muốn xuống đó.

Trình Kiến nhìn Clara lại nhìn cái lối đi đen ngòm đó, trong lòng kinh ngạc. Cô không nghĩ tới trung tâm thành Dahl lại được xây dựng bên dưới lòng đất, điều này khiến cô lại một lần nữa cảm giác kiến thức của mình vẫn còn ít ỏi như thế.

“Đuổi kịp chúng tôi.” Clara nhắc nhở Trình Kiến một tiếng, Trình Kiến liên tục gật đầu, cô đỡ balo trước người, chạy theo người phía trước. Thông đạo này được tu sửa hết sức qua loa, vẫn còn lưu lại mùi cống thoát nước, lẫn trong không khí còn có mùi thối rữa của zombie.

Dọc theo đường đi bọn họ giải quyết vài con zombie đều có tốc độ phản ứng nhanh, Trình Kiến đòi hỏi phải khắc phục tất cả mọi vấn đề về thể lực, cô hít sâu một hơi đi theo Clara, thậm chí cô còn cảm giác choáng đầu khi hít thở trong bầu không khí hôi thối quá lâu.

Clara và người đàn ông kia một trước một sau đi qua lối đi âm u ẩm ướt, thấy một vùng bằng phẳng rộng rãi phía trước, bên trong có bề mặt hình tròn, ở giữa có thang máy đi thẳng xuống, điểm cuối cùng của thang máy có lẽ chính là nơi bọn họ muốn đến.

Các góc đều có lính đánh thuê canh gác, Trình Kiến căng thẳng muốn chết, tim cô đập vừa nhanh vừa mạnh cảm giác như toàn bộ âm thanh cô nghe được chỉ còn lại tiếng tim đập thình thịch, cô sợ chính mình bị bại lộ dưới tầm mắt của bọn họ.

“Người quá phân tán, nếu đánh hết tất cả chắc chắn bọn họ sẽ phát tín hiệu cảnh báo, bây giờ để lộ thì quá sớm.”

Anh ta dựa vào vách tường nhìn chăm chú bên ngoài, Clara cũng đang suy nghĩ biện pháp đột kích, Trình Kiến cẩn thận nhìn xuyên qua hai người họ đánh giá tất cả các thiết bị lắp đặt bên ngoài, lại nhìn những sợi dây điện dèn trên tường bên người.

“Hình thức báo động của bọn họ là gì? Thiết bị đầu cuối liên kết thông qua internet hay là còi báo động truyền thống?” Trình Kiến sợ hãi mở miệng hỏi một câu, dùng mắt thường cũng có thể nhận ra cô đang căng thẳng, nhưng dưới nguy cơ sống còn, não cô lại hoạt động với tần suất cao.

“Trong balo có thiết bị đầu cuối xách tay, tôi có thể tìm cách cho cô xâm nhập đường kết nối, cô có thể truy cập vào kết nối ở đây không?” Anh ta nhìn Trình Kiến, ý của anh ta Trình Kiến hiểu, anh ta đang hỏi cô có thể thông qua kết nối mạng ở đây để khống chế tín hiệu báo động hay không.

Anh ta biết báo động ở đây là do thiết bị đầu cuối khống chế, xem ra đây cũng không phải là lần đầu tiên anh ta xâm nhập vào trung tâm thành Dahl.

“Tôi có thể thử.” Trình Kiến nuốt nước bọt nhằm giảm bớt cảm giác căng thẳng khi nói chuyện với anh ta, lắp bắp giải thích: “Khi còn nhỏ tôi cũng đã tiến hành rất nhiều thí nghiệm về phương diện internet, tuy rằng lúc học đại học không chọn chuyên ngành thông tin, nhưng đó là vì với tình hình hiện nay nghiên cứu virus và vũ khí sẽ có lợi cho tương lai nhân loại hơn...”

Cô còn không dám nhìn thẳng anh ta để giải thích, cô nói một tràng dài lúc ngẩng đầu lên mới phát hiện anh ta đã không còn ở đây nữa rồi. Clara nhìn đôi mắt đầy bối rối của Trình Kiến chỉ nhún vai, biểu đạt anh ta chính là như vậy.

“Tôi nói nhiều quá sao?” Trình Kiến đột nhiên hoài nghi năng lực biểu đạt của chính mình.

“Không phải, thủ lĩnh là phái hành động, kế hoạch A không thể thực hiện được thì chúng ta cần phải có kế hoạch B.” Clara nhìn Trình Kiến, vươn tay vỗ vỗ bả vai cô, “Tôi cũng phải đi đặt bom trên những kẻ đó, cô đợi ở đây nhé.”

“Cho nên kế hoạch B chính là dùng bom... Từ từ, cô làm thế nào để tới gần những người đó để đặt bom!” Trình Kiến cảm giác thế giới quan của cô đều bị đảo lộn hết cả, Clara chỉ cong môi cười, chỉ thấy cô ấy ấn một cái nút nào đó, bên ngoài đồ tác chiến chợt thay đổi.

Dưới cái nhìn kinh ngạc đầy chăm chú của Trình Kiến, cô ấy dễ dàng bò lên vách tường, giống như một con nhện nhanh nhẹn mà không hề phát ra tiếng

động nào, sử dụng cả tay lẫn chân bám lên tường đi vào những nơi mà ánh sáng không thể chiếu tới.

Trình Kiến điên cuồng chớp chớp mắt, trong lòng đang nghĩ hóa ra còn có thể như vậy, lúc này người đàn ông kia đã trở lại, trong tay lôi kéo hai đường dây. Mặc dù kiểu dáng ổ cắm có hơi xa lạ nhưng Trình Kiến vừa thấy liền biết đường dây này có thể cho cô quyền kết nối, nhưng tài khoản thì cô phải tự mình nghĩ cách hack.

“Cảm ơn, tôi cần một chút thời gian.” Trình Kiến vội vàng quỳ xuống đất lấy thiết bị đầu cuối cổng kênh trong balo ra, tay chân cô luống cuống, vài lần mới có thể kết nối được thiết bị đầu cuối.

“Trước khi Clara trở về nếu không thành công thì không cần thử tiếp.”

Sau khi anh ta ra lệnh, não Trình Kiến lập tức cảm nhận được cơn đau âm ỉ, giọng nói tàn khốc như một lưỡi dao sắc bén có thể cắt đứt thần kinh cô, cũng may khi chấp hành nhiệm vụ bộ đội đặc chủng đều sẽ sử dụng thuốc che giấu pheromone, nếu không rất khó tưởng tượng được người đàn ông này sinh ra đã có sẵn hơi thở của Alpha sẽ mang đến cho Trình Kiến bao nhiêu áp lực.

Cô khẽ cắn môi, ngón tay vừa run rẩy vừa phải ra sức gõ bàn phím các loại số hiệu vận hành, run rẩy nói “Được”.

Anh ta quay mặt đối diện với lối ra năm đao cảnh giới, thu hồi ánh mắt sắc bén như chim ưng từ trên thân thể nhỏ xinh quỳ trên mặt đất lại, chuyển sang những tên lính đánh thuê được trang bị đầy đủ kia.

Trình Kiến cảm nhận được ánh mắt của anh ta đã dời đi, cả người chột nhai ra, cô hít sâu một hơi, nhanh chóng thao tác, đồ quân dụng rất dễ sử dụng, cô gõ phím tới đâu cả tay, cuối cùng cũng xâm nhập vào hệ thống bên kia mà không bị đối phương phát hiện.

Đầu tiên cô cần giả mạo tình trạng báo động, Trình Kiến nhìn Clara còn chưa trở về, vội vàng thâm nhập sâu hơn vào mạng lưới của bọn họ, cô hack được quyền hạn xem toàn bộ bản đồ của cái gọi là “Trung tâm” này, sau đó kinh ngạc phát hiện trung tâm này quả nhiên là một thành phố lớn được xây dựng ở sâu dưới lòng đất, hơn nữa nguồn năng lượng thiên nhiên xung quanh phong phú khiến người ta lú lẫm.

Trừ thang máy cố định, người đi xuống không có khả năng trốn thoát, hơn nữa nhiều đoạn lối đi đều được bố trí súng máy công suất lớn không góc chết, một khi được kích hoạt sẽ bắn kẻ xâm nhập thành tổ ong vò vẽ.

Nguy hiểm không dừng ở súng máy, trong lối đi còn lắp đặt các ống dẫn khí độc, cửa trượt nhốt lại một lượng lớn zombie, tia laser và hàng loạt các loại

vũ khí giết người nhanh chóng khác, tóm lại bọn họ không để sót lại một cơ hội nào cho kẻ xâm nhập.

Trình Kiến thốt lên một câu cảm thán, cô tốn ba phút để xem toàn bộ bản đồ trung tâm, mức độ nguy hiểm ẩn chứa trong đó quả thực vượt qua những gì người bình thường có thể nghĩ ra.

Lúc này Clara cũng đã trở lại, cô đã hoàn thành nhiệm vụ “Kế hoạch B” của mình, thấy sắc mặt Trình Kiến trắng bệch, trong lòng cũng thấy hơi lạ.

“Không sao đâu nhóc beta, tôi làm xong rồi.”

Trình Kiến ngẩng đầu tuyệt vọng nhìn Clara, cô bị dọa cho khóc nức nở, “Nơi này quả thực không phải dành cho người đi, kinh khủng quá! Thật là kinh khủng!”

Cô nhỏ giọng nói, sau đó đưa thiết bị đầu cuối lên cho Clara xem, Clara nhìn vài lần, ánh mắt cứng đờ ngẩng đầu nhìn Trình Kiến.

Sau đó không hề nói gì chỉ nhìn cô vài giây, Clara đi tới bên cạnh người đàn ông, nghiêm túc trao đổi một ánh mắt với anh ta.

“Thủ lĩnh, ngài xem.”

Trình Kiến còn đang ôm thiết bị đầu cuối với nét mặt sợ hãi, cô thấy anh ta đi về phía cô, cô quay mặt đi trốn theo bản năng vài lần, chẳng qua đối phương cũng không để ý đến cô, chỉ nghiêm túc xem xét bản đồ thiết lập vũ khí mà cô lấy được.

“Rà soát lại toàn bộ tìm ra một lối đi an toàn nhất đến phòng thí nghiệm trung tâm.” Sau khi anh ta xem qua thì ra mệnh lệnh cho Trình Kiến, Trình Kiến không dám phản bác anh ta, chỉ có thể liên tục gật đầu, “Tôi cần một chút thời gian.”

“Cho cô ba phút.”

“Đủ rồi!” Trình Kiến vội vàng khom lưng muốn đặt thiết bị đầu cuối lên mặt đất tiếp tục thao tác, nhưng anh ta lại vươn tay, dùng lực cánh tay đỡ cả cái máy có cái trọng lượng đối với Trình Kiến mà nói có chút quá mức chịu đựng.

Trình Kiến sợ hãi nhìn anh ta một cái, nhưng mà Trình Kiến cũng chỉ mới nhìn anh ta một giây mà đã cảm giác da đầu mình tê dại, nỗi sợ hãi phát ra từ tận đáy lòng khiến cô vội vã cúi đầu. Cô mím chặt môi cố bình tĩnh lại, cúi đầu tiếp tục thao tác, hơi thở và đầu ngón tay đều run lên.

Mình có thể, mình có thể, mình có thể.

Trình Kiến điên cuồng mặc niệm dưới đáy lòng, cắn chặt khớp hàm thao tác nhanh chóng.

Chịu đựng là tốt rồi, sau khi trở lại khu an toàn nói không chừng cô còn có thể vì lần này mà đạt được một vị trí cũng không tệ lắm, về sau mỗi ngày chỉ cần đắm chìm trong thế giới nghiên cứu khoa học, ra sức cống hiến cho nhân loại cùng với những đồng bào và đồng nghiệp của cô...

Đây tuyệt đối không phải lĩnh vực của cô, thật sự! Cô chỉ cần nhìn cảnh tượng và những thứ quái vật trước mắt này, trong một ngày hai chân cô có thể mềm đến mấy chục lần!

Đặc biệt là ở trước mặt người đàn ông này, so với đứng thế này cô nguyện ý quỳ gối trước thiết bị đầu cuối, chân cô mềm đến nỗi không có cách nào giữ vững ổn định, ngay cả hô hấp cũng cảm giác mất sức!

Cô quá khó khăn, thật sự, sống sót ở cái này thế giới này sao có thể khó như vậy! Bây giờ cô thật sự quá nhớ căn phòng nhỏ của cô còn có những ngày nghỉ ngơi ăn gà rán, hamburger, lẩu cay!!!

Chương 5. Biết sợ hãi là gì không?

Sau khi Trình Kiến tiến vào trạng thái làm việc, hiệu suất công việc tương đối cao, trán cô toát ra không ít mồ hôi, mồ hôi làm vết bẩn trên mặt cô càng thêm lem luốc, nhìn qua càng thêm quái dị.

Từ khi thoát khỏi phế tích của phòng thí nghiệm, cô còn chưa được tắm rửa sạch sẽ, tóc tai thì bù xù rối loạn, khuôn mặt lấm lem, trên đầu còn có vết thương đã đông kết máu, nếu nói cô là ăn mày ở trong đồng rác thì chắc cũng có người tin.

Người đàn ông chuyên tâm đứng đó làm giá đỡ thiết bị đầu cuối cho Trình Kiến, Trình Kiến muốn sớm thoát khỏi khí thế áp chế của anh ta nên đã đẩy nhanh tốc độ suy nghĩ và thao tác của chính bản thân lên đến cực hạn, cho đến khi cô gõ xuống một hàng trình tự cuối cùng, ngẩng đầu nhìn về phía anh ta.

“Được rồi!” Trình Kiến gắng gượng nuốt nước bọt xuống, lời đi lời nhắc nhở thiếu nước của cơ thể, chuyển thiết bị đầu cuối qua giải thích với anh ta:

“Bọn họ xác lập một hình thức an toàn, dưới hình thức an toàn đó chúng ta đi qua sẽ không bị công kích bởi bất kì cơ quan nào, nhưng sau khi kích hoạt hình thức an toàn chỉ được giới hạn trong vòng mười lăm phút, trong mười lăm phút chúng ta bắt buộc phải đến được phòng thí nghiệm, báo động có thể ngắt tôi cũng đã ngắt rồi, trước khi bị bọn họ phát hiện thì sẽ không báo động, cái này không hạn chế thời gian.”

“Cô đã ngắt toàn bộ các cơ quan sao?” Anh ta hỏi lại.

“Đúng vậy, có...có vấn đề sao? Chỉ cần không có người xâm nhập, các cơ quan chắc sẽ không được kích hoạt, phải không? Không phải chúng ta cần xây dựng hình thức giả là không người xâm nhập sao?”

Trình Kiến sợ mình làm sai, nhưng nghĩ lại vẫn cảm thấy chắc hẳn là không sai việc gì, vì thế vội vã giải thích bổ sung: “Tôi đã làm chương trình phá hủy, sau khi giải trừ hình thức an toàn nó sẽ tự động bị phá hủy, chúng ta sẽ không bị phát hiện!”

Người đàn ông nhìn chăm chú vào Trình Kiến, vài giây sau mới buông thiết bị đầu cuối ra, cầm dao xoay người phi vào chiến địa. Đột nhiên Trình Kiến

đón được thiết bị đầu cuối cổng kênh, toàn bộ cánh tay đều bị sức nặng đè xuống, cô thở nhẹ ra một tiếng, vội vàng ôm chặt trang thiết bị.

Clara giơ ngón tay cái lên với Trình Kiến, cũng nhẹ nhàng phi vào trung tâm nơi đã bắt đầu có tiếng súng truyền ra, gia nhập vào cuộc chiến.

Trình Kiến thiếu chút nữa bị đạn lạc bắn trúng, cô không dám nhìn nhiều, vội vàng trốn vào trong bóng tối sửa sang lại ba lô, sau đó rút khẩu súng mà anh ta đã đưa cho cô ngay từ đầu nắm chặt trong tay, không ngừng run lẩy bẩy.

Cho đến khi tiếng súng bên ngoài dừng lại, anh ta xách cô lên chạy vội vào trong thang máy, cô mới ý thức được người bên ngoài đã được giải quyết, bây giờ phải tiếp tục đi xuống.

“Phải xuống khoảng hai nghìn mét nữa, phòng thí nghiệm ở đó!” Trình Kiến nhắc nhở.

Hai đường dây nối vào thiết bị đầu cuối đã bị đứt trong quá trình đi xuống, mất kết nối mạng, bây giờ họ cũng chỉ có thể dựa vào bản đồ đã thêm được tải xuống và máy tính giờ để lựa chọn đường đi, bây giờ không thể định vị được, Trình Kiến bắt đầu nhớ các đường đi.

Clara che lại tất cả camera bên trong thang máy bằng máy nhiều sóng (launcher)¹, sau đó mới tiến vào thang máy, cô ấy và anh ta cảnh giác canh gác lối vào thang máy, mà Trình Kiến ngồi xổm phía sau xem xét bản đồ xung quanh phòng thí nghiệm.

Bản đồ bên trong phòng thí nghiệm cũng không được ghi lại, xem ra là dùng mạng nội bộ độc lập, muốn thu được bất cứ thông tin gì ở đó có lẽ là điều khó hơn lên trời.

Trình Kiến đang suy nghĩ những việc đó, nhưng vừa xuống được khoảng 1000 mét, đột nhiên thang máy ngừng lại. Lần này cả người cô đều nổi hết da gà lên, cô ngồi xổm trên mặt đất cũng không dám cử động, nghe có người bên ngoài thang máy chất vấn.

“Các người là ai!”

“Dừng thang máy lại.” Anh ta ra lệnh rồi lao lên đánh đòn phủ đầu vạm vỡ tay của kẻ tới ra phía sau, Trình Kiến vội vàng đứng lên, ra sức kéo cần gạt về phía sau.

Vừa mới đó mà đã có ít nhất tám người chạy tới, bọn họ khác hoàn toàn so với những tên lính đánh thuê gặp lúc ban đầu, cho dù là về sức mạnh hay là tốc độ đều được tăng cường rất nhiều, hơn nữa kỹ năng chiến đấu rất tốt, không ai là dễ đối phó cả.

Trình Kiến cực kỳ căng thẳng, cô hoảng sợ nhìn tình cảnh trước mắt, sợ người phe mình bị thương, bỏ mạng trong cái mật thất sâu 1000 mét dưới lòng đất không nhìn thấy mặt trời.

Hai bên giằng co trong ba phút, trong lúc đó những tên lính đánh thuê định giết Trình Kiến rất nhiều lần, nhưng đều bị Clara hoặc là anh ta cản lại, Trình Kiến nôn nóng phát khóc, chính là trước mắt cô lại không có bất kì biện pháp nào, cô muốn nổ súng hỗ trợ, nhưng thành tích bắn súng trong trường của cô vốn dĩ còn chưa qua môn, mới bắn hai phát đã bị Clara ngăn lại.

Thời gian chỉ còn lại bảy phút, ngay cả ý nghĩ muốn chết Trình Kiến cũng có luôn rồi, cô nhớ anh ta từng nói có thể dùng nó để tự sát, thậm chí trong đầu cô bắt đầu nảy sinh ý nghĩ đặt súng lên đầu tự sát cho xong, nhưng mỗi khi có kẻ nhắm vào cô khiến cô cảm thấy tuyệt vọng, kẻ đó đều sẽ bị giết trước.

“Clara, đưa cô ấy xuống trước đi!” Anh ta lại ra lệnh, Trình Kiến nhìn thấy còn dư lại ba tên mạnh nhất chưa được giải quyết xong, cô còn chưa kịp phản ứng, Clara đã nhảy vào trong rồi đóng cửa thang máy, tiếp tục đi xuống cùng Trình Kiến.

“Anh ta có thể chứ? Ba người kia, bọn họ... bọn họ.... mạnh như vậy!” Trình Kiến lắp bắp nói, ánh mắt Clara kiên định nhìn Trình Kiến, lực tay vỗ vào vai Trình Kiến khiến cô cho rằng xương vai của cô sẽ bị cô ấy bóp nát mất.

“Anh ấy rất mạnh, mạnh đến nỗi vượt quá cả tưởng tượng của mọi người, thượng tá Hứa Úy là hy vọng của bộ đội đặc chủng chúng tôi, chỉ cần anh ấy có mặt, mọi người sẽ có phương hướng và mục tiêu.”

Trình Kiến bị dọa sợ rồi, cô máy móc gật đầu, Clara cũng thay đổi đề tài, lấy ra một tấm ảnh giao cho Trình Kiến, nhỏ giọng nói bên tai cô: “Nhớ kỹ người này, anh ta tên thật là Wyatt Johnson, ở đây gọi là tiến sĩ William, cô chỉ cần nói với anh ta chuỗi số này, anh ta sẽ biết cô là ai.”

Nói xong Clara nhét tấm ảnh vào trong quần áo của Trình Kiến, bây giờ Trình Kiến thậm chí cũng chưa hồi phục được ý thức phản kháng lại Clara nhét đồ vào nội y cô, đầu óc cô bây giờ rất rối loạn, chỉ muốn biết kế hoạch kế tiếp là gì.

“Tại sao nói với tôi những thứ này!”

“Nghe đây bảo bối, tiếp theo tôi sẽ nghĩ cách để chúng ta đến tầng ngầm sâu 2000 mét nhưng tôi và cô đều có khả năng sẽ chết, nếu tôi không thể bảo vệ được cô, cô phải dùng tất cả những gì cô có để tự bảo vệ mình, làm

gì cũng được, nỗ lực sống sót, cô rất thông minh, chỉ cần có kết nối mạng cô sẽ biết phải làm như nào.”

“Không, tôi...”

Không đợi Trình Kiến nói xong, thang máy liền dừng lại ở vị trí 1500 mét, có hai người bước tới, hơn nữa nhìn qua không giống như binh lính, phía sau bọn họ kéo theo thùng vệ sinh lớn.

Clara huyết sáo, vừa nở nụ cười vừa tiến lên phía trước, “Giỏi quá, không bằng đêm nay chúng ta cùng nhau chơi nhé?”

Hai người kia còn chưa kịp phản ứng là có chuyện gì xảy ra đã bị Clara đánh ngã, Clara đề một tên còn sống xuống, dò hỏi:

“Các người là ai? Muốn đi xuống làm gì!”

Tên đó không chịu khuất phục nhất quyết không mở miệng, Clara trực tiếp đưa tay xuống tóm chặt lấy hạ thể của hắn ta, nở nụ cười tàn khốc, “Không nói tao sẽ cắt đứt cái này.”

Hắn ta hoảng sợ cảm giác được đau đớn, vội vàng mở miệng nói: “Chúng tôi là nhân viên vệ sinh, bây giờ sẽ xuống gần khu vực phòng thí nghiệm để làm!”

Clara cười lễ phép, sau đó trực tiếp vặn gãy cổ hắn ta.

Cô ấy kéo hai tên đó vào thang máy, nhanh chóng đổi quần áo với bọn họ, Trình Kiến vừa run sợ vừa thay quần áo của bọn họ, sau đó nhìn cô ấy dùng thẻ cảm ứng sinh học ghi lại vân tay, rồi giấu hai xác chết vào sau thùng rác.

“Cô thật lợi hại!” Trình Kiến không khỏi cảm thán một tiếng.

“Cũng tạm được, thật ra trước khi được phân đến dưới trướng của thủ lĩnh tôi chính là đặc vụ, có phải không nhìn ra hay không? Bí quyết nguy trang chính là cô phải tin tưởng mình chính là đối tượng nguy trang, cho dù dưới bất cứ điều kiện nào tuyệt đối không được dao động.”

Lúc thang máy mở ra lần nữa, hai người đã biến thành lao công không có tiếng tăm gì, bên ngoài đi qua đi lại rất nhiều kẻ khủng bố cầm súng trong tay, Clara giảm sự tồn tại xuống thấp nhất, Trình Kiến cũng chỉ dám đi theo cô ấy.

Chỉ có điều còn chưa bước được vài bước, đột nhiên quần áo của Trình Kiến bị một người khác kéo lại, đối phương nói rất nhanh, anh ta mặc áo blouse trắng, nét mặt có chút bức bối.

“Nhanh lại đây, vừa rồi phòng thí nghiệm lại xảy ra vụ nổ, thu dọn các mảnh vỡ và rác rưởi rồi đi ra ngoài, tôi rất bận thí nghiệm! Trước đêm nay cần phải ra kết quả!”

Trình Kiến còn chưa kịp rên một tiếng đã bị người ta kéo xe vệ sinh đi mất, cô mở to mắt nhìn Clara đang nghiêng mặt nhìn về phía cô, phát hiện cô ấy chỉ nhìn cô đầy bất đắc dĩ rồi dùng khẩu hình miệng nói: Chúc cô may mắn. Trình Kiến cảm giác chính mình sắp hít thở không thông rồi, cô kéo vành mũ xuống thấp, cúi đầu đi phía sau người kia, nghe anh ta chỉ huy bắt đầu dọn dẹp phòng thí nghiệm của anh ta, đối phương đang sai trợ lý tiếp tục điều chỉnh các hạng mục số liệu, về cơ bản đã bỏ qua sự tồn tại của Trình Kiến.

Cô vừa nhìn bố trí xung quanh vừa cảm nhận bầu không khí ở đây, lòng bàn tay cô ướt đầm mồ hôi, cũng không dám ngừng quét dọn, qua hơn mười phút, cô dọn dẹp xong khu vực thí nghiệm bị nổ, Trình Kiến im lặng lùi sang một bên, kéo theo cái thùng rác còn giấu xác chết trong đó, vừa quét dọn vừa đi sang bên cạnh.

Mọi người đều rất bận rộn, không ai chú ý tới hành động của cô, cô lớn gan cúi đầu vội vàng bước đi, nhìn thấy bên cạnh có mấy nghiên cứu viên đã thay quần áo đi ngang qua, cô nảy ra một suy nghĩ, đi dọc theo con đường phía trước tới một phòng nghỉ.

Cô vội vàng gỡ một bộ quần áo nghiên cứu từ trên giá xuống nhanh chóng đổi quần áo, thuận tay cầm thêm cái khẩu trang đeo lên che đi nửa khuôn mặt cô, nhìn thấy một thẻ công tác trên bàn, cô hoảng hốt đeo lên cổ, dùng tay cào cào mái tóc rối bù sang một bên.

Giả vờ bước ra lối đi, cũng may bên cạnh cũng không có ai đi ngang qua, cô vội vàng mở mấy cánh cửa nhưng tất cả đều bị khóa, tiếng bước chân càng ngày càng gần, cuối cùng Trình Kiến cũng mở ra được một cánh cửa, cô vội vàng kéo thùng rác vào trong phòng rồi đóng cửa lại.

Chờ đến khi tiếng bước chân cách cô càng ngày càng xa, cô mới thu hết cam đảm mở đèn trong phòng lên, hóa ra là một phòng chứa đồ, bên trong chất rất nhiều thùng hộp và các tài liệu tạm thời không dùng đến nhưng lại không thể tùy tiện xử lý, đối với nhân viên trong này mà nói có lẽ chúng đều là những văn kiện giống nhau nhưng đối với Trình Kiến mà nói, đều là thứ đáng đọc.

Cô không biết lúc nào sẽ có người tới đây tìm đồ, cô lo lắng giấu thùng rác vào trong góc, cô vừa định lấy ra vài món đồ có thể mang theo bên mình từ trong ba lô, trong lúc vô tình lại nhìn thấy xác chết bên trong thùng rác.

Trình Kiến cảm thấy đôi mắt mình như bị kim đâm một cái, cô vội che mắt lại tự dành ra hai giây làm xây dựng tâm lý, cô tự sửa sang lại chính mình

một chút ở nơi có thể phản chiếu, xử lý qua loa các vết bẩn một chút, sờ phải vết thương đã kết vảy trên đầu, cô mới nhớ tới trên đầu còn bị thương. Cô uất ức thiếu chút thì khóc thành tiếng, lau qua loa nước mắt trên mặt, Trình Kiến sửa sang lại chính mình xong, ngẩng đầu nhìn xung quanh, cuối cùng phát hiện ra một thiết bị không biết tên có thể kết nối mạng bị vứt trong một góc phòng.

Sau khi nhìn thấy dây kết nối, Trình Kiến như thấy được tia lửa của hy vọng, cô vội vàng chạy tới kéo dây, dùng băng dính cách điện quấn lấy ngón tay, bắt đầu mân mê mấy thứ này.

Tồn khoảng nửa tiếng, cuối cùng Trình Kiến mồ hôi đầy đầu đã tìm ra phương thức có thể vào mạng, còn nhớ lúc còn ở trong trường cô cũng từng làm mấy thứ này với đám Alpha tâm cao khí ngạo, luôn bị sai tới sai lui, thì thoảng cô còn bị bóp mũi, tóm lại đó là đoạn lịch sử khá là khó chịu.

Alpha trời sinh đã là cường giả, luôn luôn mạnh mẽ, các loại mạnh mẽ, nữ Beta giống như cô cho dù là ở trường có bị chèn ép, nhưng nếu không cẩn thận nổi dậy cướp đi sự nổi bật của những Alpha đó, hôm sau sẽ bị chặn đường chinh đồn lại ngay.

Tuy rằng trong lĩnh vực nghiên cứu khoa học số lượng Beta chiếm đa số, nhưng trên cơ bản Beta chỉ là để hỗ trợ mà thôi, gần như các dự án nghiên cứu quan trọng vẫn nằm trong tay Alpha.

Nhưng trong Alpha cũng phân cấp bậc, Trình Kiến cảm thấy người đàn ông cô gặp lần này, nghe Clara nói hình như tên là Hứa Úy, anh ta tuyệt đối chính là kẻ mạnh trong số Alpha, không cho phép người khác nghi ngờ và phản kháng, nghe nói quân hàm của anh ta hình như là thượng tá?

Suy nghĩ của Trình Kiến bay thật xa, cô trốn trong góc phòng, thử thăm dò các loại khả năng, mạng lưới của phòng thí nghiệm đều phải trải qua nhiều tầng mã hóa bí mật, hơn nữa xâm nhập rất dễ bị chú ý.

Cô cũng không biết chính mình tốn bao nhiêu thời gian, tóm lại cuối cùng cũng thông qua một lỗ hổng bí ẩn và an toàn lên vào mạng nội bộ của bọn họ, sau khi rà quét, Trình Kiến đã lấy được bản đồ đơn giản của phòng thí nghiệm, rất nhanh sau đó cô đã tìm ra vị trí của mục tiêu.

Nơi cô đang đứng hẳn là phạm vi nghiên cứu liên quan về virus, mà mục tiêu cách cô khoảng mấy trăm mét, Trình Kiến ghi nhớ đường đi, sau đó lại bắt đầu xây dựng tâm lý cho mình.

Phải vượt qua, phải vượt qua! Chỉ cần tiến sĩ không trở thành kẻ phản bội vì làm gián điệp, như vậy người đó chính là người mà cô có thể dựa vào nhất ngay lúc này!

Trình Kiến nhớ tới số lượng những tác phẩm văn học cô từng đọc, cùng với số lượng phim cô đã xem, trên cơ bản hành động cứu viện những người nằm vùng như này, đến cuối đều là người nằm vùng phản bội lại!

Trình Kiến rất mệt nhưng sau một phút, cô vẫn giấu hết đồ đi rồi đứng lên, giữ chắc khẩu súng trong lòng ngực, dựa theo trí nhớ đi ra ngoài.

Không có cách nào khác, kế hoạch B là dùng súng bắn vỡ đầu mình thì cô vẫn nên thử kế hoạch A trước đi.

1: Máy nhiễu sóng (launcher-发射器): Dịch chính xác thì nó là bộ phóng, máy phát, theo như mình hiểu thì nó là máy phát ra sóng điện từ làm nhiễu sóng camera của địch tạo thành hình ảnh không có người như trên phim (mình đoán thế). Ai biết thì chỉ thêm cho mình nữa nhé.

Chương 6: Thành công thâm nhập

Bí quyết nguy trang chính là phải tin mình chính là người nguy trang, cho dù như thế nào cũng không thể dao động.

Trình Kiến không ngừng nhăm trong đầu rằng cô chính là nghiên cứu viên của trung tâm, không sai, cô chính là một nghiên cứu viên Beta bình thường nhất, cùng lắm thì cô chỉ là thực tập sinh mà thôi.

Cô bước nhanh giữa hành lang, trong đầu chỉ nghĩ nhanh chóng tìm được tiến sĩ Johnson để ông ấy cứu cô một mạng, kết quả lúc cô thật sự thuận lợi tìm được phòng nghiên cứu của tiến sĩ, cô phát hiện ổ khóa là khóa vân tay sáng loáng.

Cô rất muốn khóc, Trình Kiến vội vàng xoay người đứng sang một bên, đánh giá cái khóa làm cô tan nát cõi lòng này, nào cô nhanh chóng suy nghĩ, đột nhiên cô nhớ lúc trước Clara có đưa thiết bị cảm biến vân tay cho cô.

Cô vội vã sờ cả người nhưng cô nhớ ra một chuyện làm cô tuyệt vọng, thứ đó vẫn còn ở trong bộ đồ lao công.

Xong rồi, vậy cô phải quay trở lại một lần nữa, hơn nữa nhân viên vệ sinh cũng chưa chắc đã có quyền hạn vào phòng thí nghiệm.

Trình Kiến hoàn toàn sụp đổ, đúng lúc này có người đi tới, Trình Kiến nhanh chóng đưa tay lên chống cằm, cúi đầu ra vẻ trầm tư học dáng điệu của thầy cô bình tĩnh suy nghĩ, đối phương nhìn nhìn cô, quả nhiên là không lộ ra cái gì, trực tiếp ấn tay vào khóa phòng thí nghiệm.

Trình Kiến nhận ra đây chính là cơ hội, cô thừa dịp cửa còn chưa đóng nhanh chân bước theo sau, đối phương lại nhìn cô một cái, Trình Kiến thuận miệng tung ra một nghi vấn mà cô từng nghiên cứu về virus zombie lúc còn ở trường học, giả bộ nói chuyện với anh ta.

Đối phương cũng vì vấn đề của Trình Kiến đưa ra mà cẩn thận suy nghĩ, sau đó đưa ra một đáp án phủ định tương đối chủ quan, thậm chí còn thảo luận với Trình Kiến mấy hiệp, nói xong anh ta mới dò hỏi.

“Sao trước đây tôi chưa gặp cô nhỉ.”

“Tiến sĩ Duncan, gần đây vì một nghiên cứu mà tôi gầy hơn mười cân sau đó còn đổi kiểu tóc nữa.”

Trình Kiến lấy ra sự nghiêm túc khi đối mặt với thầy cô giáo ở trường để trả lời anh ta, đối phương quá quen với việc có những người không hề có cảm

giác tồn tại trong phòng thí nghiệm như Trình Kiến, gật đầu có chút ghét bỏ đánh giá Trình Kiến, bỏ lại một câu “Cô nên tắm rửa đi”, sau đó liền rời đi bận rộn chuyện của mình.

Trình Kiến nhìn thấy anh ta quay người đi mới nhẹ nhàng thở ra, cô vội lật ngược tấm thẻ rồi cài lại trên áo sợ bị người khác nhìn thấy tên trên thẻ của cô là một người đàn ông.

Bây giờ nghĩ lại cô cũng tự thấy kinh ngạc với chính bản thân mình, lại có thể chỉ nhìn tên người khác trên thẻ mà cũng có thể thuận miệng soạn ra một đoạn nói dối dài như vậy, cũng may trong phòng thí nghiệm phải mang khẩu trang cũng không làm người khác chú ý, Trình Kiến vội kéo khẩu trang cao lên trên mũi.

Cô giả bộ đi ngang qua mấy phòng nghiên cứu trong suốt, trên đường đi còn thừa dịp không ai chú ý lấy trộm một file tài liệu, vừa lật giở vừa bước đi, mục đích chính vẫn là tìm kiếm tiến sĩ Johnson.

Qua một lúc lâu, Trình Kiến đột nhiên thấy một gương mặt hơi hơi quen mắt, cô sửng sốt hai giây, lập tức xác định, đó chính là người đàn ông trên tấm ảnh.

Chợt tim Trình Kiến đập nhanh hơn, cô thừa dịp tiến sĩ không có ai bên cạnh, đi tới cạnh anh ta, nhỏ giọng đọc ra dãy số đó.

Quả nhiên cả người tiến sĩ chấn động, anh ta liếc mắt nhìn Trình Kiến một cái, giấu tất cả sự kinh ngạc đi, nói với Trình Kiến bằng một giọng nói bình thường: “Theo tôi đi lấy chút đồ.”

Trình Kiến nhẹ nhàng thở ra, vội vàng đuổi kịp theo bước chân của tiến sĩ Johnson, trên đường bọn họ gặp vài người, tất cả đều bị tiến sĩ đuổi đi, hai người vào một phòng nhìn qua như là phòng nghỉ cá nhân, nhưng xung quanh đều là tài liệu.

“Phòng của tôi đã bị bọn họ theo dõi, bọn họ đang nghi ngờ tôi, đây là phòng của một trợ lý khác của tôi, anh ta đã bị hạm mục khác mượn đi rồi, tháng này sẽ không trở về, các cô tới bao nhiêu người?”

Trình Kiến còn đang nghi ngờ tiến sĩ Johnson có phản bội lại phe mình hay không, nếu bị bại lộ nhân số cô sợ đối phương sẽ làm ra hành động đả kích nhằm vào bọn họ.

“Tiến sĩ, tôi là kỹ thuật viên, không rõ lắm tình huống của tiểu đội đặc chiến.”

“Cái gì? Cô là nghiên cứu viên? Sao cô có thể vào đây? Cô có biết để vào được phòng thí nghiệm trung tâm khó khăn phức tạp như nào không? Làm sao cô xuống dưới đây được?”

Trình Kiến kể lại toàn bộ những chuyện mà mình gặp phải cho ông ta nghe, đối phương còn kinh ngạc với việc cô có thể hack vào mạng nội bộ bên ngoài đóng tất cả các báo động lại còn thiết lập được một hình thức an toàn giả, có trình độ như này lại còn chỉ là một thực tập sinh của viện nghiên cứu.

“Quả thật tiến sĩ Hawkins có hơi bảo thủ, trước đó tôi cũng từng hợp tác với anh ta, lúc ấy còn cảm thấy trong tương lai anh ta sẽ chịu thiệt thòi vì cái tính tình này, đúng rồi, cô có biết Joanna · Johnson không? Cô ấy gần đây thế nào rồi?”

Trình Kiến suy nghĩ một lát, gắng gượng nhớ được bóng dáng người phụ nữ đó trong ấn tượng, năm ngoái vị nữ tiến sĩ này hình như có tới trường giảng dạy một khóa cho các cô.

“Năm ngoái tôi có gặp qua cô ấy, cô ấy giảng lớp khả năng phản ứng giữa virus và động vật cho chúng tôi, nhìn qua có chút tiều tụy.”

Tiến sĩ Johnson cúi đầu nói, nét mặt lộ vẻ xúc động, “Cô ấy là vợ tôi, tôi rất nhớ cô ấy, sắp hai năm rồi tôi chưa được gặp cô ấy.”

Trình Kiến gật đầu, nói: “Cô ấy nhất định cũng rất nhớ anh, tiến sĩ, anh chắc chắn có thể rời khỏi đây.”

Tiến sĩ Johnson vỗ vỗ cánh tay Trình Kiến, nghiêm túc nói: “Nếu cô đã tới, vậy cô còn phải phụ trách chi viện, bây giờ mà tôi có những hành động khác thường thì sẽ khiến người phía trên chú ý, tôi sẽ làm cho cô một thân phận giả, để cô có thể thông hành trong phòng thí nghiệm.”

Trình Kiến vội vàng đáp ứng, tuy biết Clara không cần cô lo lắng, nhưng cô vẫn rất lo lắng cho Clara, còn Hứa Úy, cô cảm thấy mình còn không có tư cách lo lắng cho anh ta.

“Cô ở lại đây tắm rửa và nghỉ ngơi một chút đi, đến thời gian cơm chiều tôi lại đến dẫn cô ra ngoài, trong phòng có hết những vật dụng cơ bản cần thiết, nơi làm việc và nơi sinh hoạt của các nghiên cứu viên đều ở cùng một chỗ.”

Nghe thấy hai từ cơm chiều cả người Trình Kiến đều phấn chấn hẳn lên, đột nhiên cô nhớ tới vết thương trên đầu, vì thế dè dặt hỏi: “Tiến sĩ, trên đầu tôi có vết thương, xin hỏi có thể giúp ...”

“Tôi đã nhìn thấy, cô có thể sinh long hoạt hổ lao xuống hai nghìn mét cùng những kẻ điên đó, cũng nên tin tưởng với tố chất thân thể của mình chứ.”

Trình Kiến không còn lời nào để nói, cô đành gật đầu nói không sao, sau đó cô bị bỏ lại trong căn phòng này.

Sau khi tiến sĩ ra ngoài, Trình Kiến đánh giá xung quanh, đầu tiên cô xông tới bên cạnh máy lọc nước uống từng ngụm lớn một, sau đó lục tìm các

ngăn kéo học tủ, cuối cùng cũng tìm được mấy gói bánh quy.

Giải quyết xong vấn đề đói khát của mình, Trình Kiến nghỉ ngơi một lúc, lúc này mới đi tắm rửa, tóc bết dính cô đành gội đầu, cô tùy tiện tìm khăn giấy và băng dính băng qua loa vết thương trên đầu.

Thân thể thoải mái sạch sẽ xong, cô mơ màng nằm trên chiếc giường đơn nhỏ hẹp thiếp đi, lúc bị tiến sĩ đánh thức, cô vẫn còn lơ mơ không biết mình ở đâu.

“Đi thôi, cô thay bộ quần áo này vào, tôi đã làm giả cho cô một thân phận khác, cô phải đi lấy vân tay và giác mạc.”

Trình Kiến từ trạng thái thả lỏng lại lập tức chuyển sang trạng thái khẩn trương lần nữa, cô bò dậy thấy bắp chân truyền đến từng cơn đau, cường độ vận động ban ngày đã vượt qua mức giới hạn vận động bình thường của cô.

“Được.” Trình Kiến miễn cưỡng đứng dậy vào phòng vệ sinh thay bộ quần áo tiến sĩ mới mang đến, đeo thẻ lên cổ.

Bây giờ cô tên là Julie, là một nghiên cứu viên dưới trướng của tiến sĩ, sau khi nhớ kỹ tên mình, Trình Kiến kéo khăn giấy xuống, dùng tóc mái che đi vết thương, đi theo tiến sĩ ra ngoài.

Làm xong xác nhận thân phận sinh lý, Trình Kiến đi theo tiến sĩ tới một phòng giống như phòng y tế.

“Tôi tới lấy chút thuốc ngủ, bên dưới có một nghiên cứu viên làm thí nghiệm bị thương, thuận tiện kiểm tra cho cô ấy luôn.”

“Được.” Nhìn dáng vẻ vị bác sĩ đó có lẽ đã gặp qua rất nhiều nghiên cứu viên bị thương khi thí nghiệm, hoàn toàn không thèm để ý miệng vết thương của Trình Kiến, xử lý nhanh chóng thậm chí còn không dặn dò gì thêm như nghỉ ngơi nhiều giữ gìn sức khỏe.

Lấy thuốc xong, Trình Kiến uống một viên kháng sinh, tiến sĩ Johnson lại dẫn cô đi lấy cơm. Anh ta giới thiệu cho Trình Kiến cấu trúc phòng thí nghiệm một lần, ăn xong bữa tối thì anh ta đưa cho Trình Kiến một hộp để cô đựng thiết bị đầu cuối mà cô mang tới.

Thiết bị trong phòng thí nghiệm đều rất dễ bị theo dõi để cho an toàn bọn họ nên dùng các thiết bị mang từ ngoài vào.

Trình Kiến đáp ứng, cô dựa theo trí nhớ đi tới căn phòng nhỏ trước đó lấy thiết bị mình mang đến ra, nhìn thấy cái xác giấu sau thùng rác, trong lòng Trình Kiến vẫn hoảng sợ.

Cô cầm cái hộp càng thêm chặt, trong lòng không ngừng nghĩ không biết lần này cô có còn mạng trở về khu an toàn hay không. Bây giờ cô quá nguy hiểm rồi, đã hoàn toàn lĩnh ngộ được sự thoải mái và yên ổn ở khu an toàn.

Hơn nữa không biết còn có thể gặp lại Clara hay không, bây giờ cô ấy ở đâu chứ? Cô ấy cũng trà trộn vào phòng thí nghiệm rồi sao? Những người khác thì sao? Có gặp phải nguy hiểm hay không?

Lỡ may tất cả bọn họ chết rồi vậy cô phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ trước khi bị phát hiện thân phận cô và tiến sĩ sẽ phải sống ở dưới cái hầm ngầm u tối cả ngày không nhìn thấy ánh mặt trời này sao?

Trình Kiến vừa miên man suy nghĩ vừa vội vàng bước đi, bước chân cô càng nhanh lại càng có thể thích ứng với tiết tấu của phòng thí nghiệm, lúc sắp đến khu thí nghiệm của tiến sĩ, cánh tay của cô đột nhiên bị người khác tóm lấy.

Tóc Trình Kiến dựng thẳng lên, trong nháy mắt cô đứng bất động, a cũng không dám a, hai con mắt mở lớn, vẻ mặt đầy hoảng sợ.

“Cô như vậy lập tức sẽ bị nhìn ra sơ hở, trông như vừa chạy ra từ hiện trường vụ án mưu sát một đồng nghiệp đáng ghét.”

Là giọng nói của Clara, nhịp tim của Trình Kiến đập như biểu đồ hình sinx, suýt nữa thì bật khóc thành tiếng, cô quay đầu nhìn Clara, lại bị gương mặt hoàn toàn xa lạ trước mắt dọa đến suýt ngất.

Đây là một người phụ nữ trung niên, ba vòng mập mạp, chiều cao cũng thấp đi mất một đoạn, hoàn toàn khác với mỹ nữ Clara cao gầy mảnh khảnh. Cô ấy nhìn Trình Kiến bị dọa trợn tròn mắt, Clara bất đắc dĩ chỉ có thể vừa đỡ cô vừa giải thích một chút, “Tôi mang mặt nạ, nhét đồ vào trong quần áo, đáng người chỉ cần mặc đồ tạo chút hiệu ứng là được.”

“Cô quá lợi hại.” Trình Kiến khen cô ấy một câu đầy giọng mũi, Clara xoa xoa đầu Trình Kiến, đẩy cô ấy đi lên phía trước, Trình Kiến liền dẫn đường theo bản năng, quả thật bây giờ không có thời gian ôn chuyện.

“Đừng dùng ánh mắt đó nhìn tôi, nhóc Beta, ham muốn chinh phục của Alpha rất mạnh mẽ, cô như vậy là đang bảo tôi nên cởi sạch cô chiếm hữu cô sao.”

“Lúc này rồi cô có thể không nói loại lời đó có được không.” Trình Kiến nỗ lực hòa hoãn cảm xúc đang mất khống chế của cô, cuối cùng cô cũng tìm được cảm giác an toàn, trong nguy hiểm gặp được người quen cô như thấy được mẹ ruột vậy.

“Được được, thật sự thì cô là Beta lợi hại nhất mà tôi từng gặp, rất nhiều Alpha đều không bằng cô, sau khi kết thúc nhiệm vụ muốn đi chơi với tôi không?”

“Cùng nhau ăn mì sao?”

“Ừm... Nếu cô thích thì đương nhiên có thể, sau đó buổi tối chúng ta cùng nhau ngủ, nói chuyện tâm tình gì đó, tôi chỉ cọ cọ thôi, không đi vào.”

“Cút.” Trình Kiến biết mình lại bị trêu đùa, dùng khuỷu tay huých Clara một cái, chẳng qua lực độ này hoàn toàn không có chút đau đớn nào với Clara.

Thật ra giới tính nam nữ chỉ có thể tính mang tượng trưng, năng lực sinh sản chân chính phải nhìn vào thuộc tính ABO, A giống như mỹ nữ Clara thật sự có năng lực làm nữ B và O mang thai.

Nhưng Trình Kiến cũng không có ý tưởng đó với Clara, cô chỉ là Beta, ở trong thế giới của cô, nam là nam mà nữ là nữ, mặc dù là có giao tình cứu mạng nhưng với cô mà nói Clara chỉ là bạn tốt, nhiều nhất thì là chị em, tuy rằng cô cũng biết chắc chắn rằng Clara không coi là cô chị em bình thường được.

Rốt cuộc đối với Alpha mà nói, cái gì mà chị em cái gì mà bạn bè, trong thế giới quan của bọn họ không có những thứ lung tung rối loạn như thế, B và O cũng chỉ là để sai phái, tiết dục và công cụ sinh nở mà thôi, rất ít A đối xử với bọn họ mà không có thành kiến gì.

Tuy trong khu an toàn không tàn khốc như bên ngoài, nhưng chỉ cần có người quần cư đó chính là xã hội, dưới bóng ma của tận thế, chênh lệch giữa kẻ mạnh và kẻ yếu lại càng bị phân hóa một cách vững chắc, đấu tranh giai cấp, đương nhiên A đứng trên đỉnh cao, mà B và O gần như mất đi quyền lên tiếng và khống chế.

Trình Kiến cảm thấy thế chế này quá thất vọng rồi, nhưng từ nhỏ lớn lên trong hoàn cảnh như vậy, cô cũng đã thành thói quen, mẹ đã nói với cô một đạo lý, ở trong một hoàn cảnh nào đó không phải ai cũng có thể phản kháng, nếu không sẽ xảy ra vấn đề lớn.

Ít nhất so với những O mà nói cô cũng còn may mắn một chút, ít nhất cô không trở thành công cụ sinh nở bị nuôi dưỡng mất đi nhân cách và quyền tự do, tuy rằng Omega sống trong cấm y ngọc thực, nhưng bọn họ hoàn toàn không có tự do lựa chọn.

Cô là Beta, khả năng sinh sản thấp, lại không có thời kỳ động dục. Tuy rằng thi thoảng cũng sẽ bị khí thể của A áp chế một chút nhưng nói cho cùng cô không phát ra pheromone cực độ bá đạo cực độ ngọt nị khi động dục.

Nghĩ lại cũng không có gì không tốt, bình thường cũng khá tốt.

Chương 7: Tôi đi tìm cô ấy

Hai người rất nhanh đã quay lại phòng thí nghiệm, Trình Kiến dẫn Clara vào phòng lúc chiều cô nghỉ ngơi tạm, sau đó liền ra ngoài tìm tiến sĩ. Lúc tiến sĩ thấy Clara còn kinh ngạc một chút nhưng rất nhanh anh ta đã nhận ra giọng nói của người đến là ai.

“Clara?”

“Tiến sĩ, đã lâu không gặp.” Clara vắt chéo hai chân ngồi trên giường, chào hỏi với tiến sĩ.

“Thật tốt quá, người tới chính là tiểu đội của thượng tá Hứa Úy, lần này có hy vọng rời khỏi cái nơi âm u ẩm ướt quỷ quái này rồi, cái nơi này như ma quỷ vậy, tôi bị mẩn đỏ khắp lưng!”

Tiến sĩ vừa khom lưng rút cắm những đường dây cần thiết để xâm nhập vào kết nối mạng, vừa oán trách với Clara, “Tôi sẽ không bao giờ làm cái thể loại nhiệm vụ như này nữa! Chờ tôi trở về tôi sẽ chôn chân trong khu an toàn!”

“Yên tâm đi tiến sĩ, lần này ngài trở về thì khả năng ngài được ra ngoài là rất nhỏ, không ép khô những thứ trong đầu ngài ra, những người đó cho dù có nói thế nào cũng sẽ không để ngài rời khỏi viện nghiên cứu.”

“Tuy rằng câu nói của cô tôi không thích nghe lắm nhưng ý nghĩ thì không tệ, cảm ơn.” Tiến sĩ quen đường quen nẻo kết nối thiết bị đầu cuối vào mạng lưới nội bộ, anh ta không vào tài khoản của mình mà thuần thục hack một tài khoản khác, sau khi xâm nhập vào được thì bắt đầu download một đồng lớn văn kiện.

“Trình Kiến, chỗ này giao cho cô theo dõi, cô có thể xem bao nhiêu tài liệu thì nhanh chóng xem đi, download xong có lẽ ít nhất cũng phải mất ba tiếng. Tôi ra ngoài lấy thêm hai con chip, Clara, những người khác khi nào tới? Đừng nói với tôi mọi người bị gián đoạn liên lạc nhé?”

Trình Kiến vội vàng gạt đầu tiếp quản thiết bị đầu cuối, cô nghiêm túc xem tài liệu, Clara cũng thu hồi ánh mắt từ thiết bị đầu cuối về, đưa tay lên chạm vào lỗ tai, “Đã tiếp cận mục tiêu, trạng thái an toàn, thời gian rút lui là ba tiếng, chờ mệnh lệnh tiếp theo, hết.”

Clara im lặng đợi một lúc, máy liên lạc truyền đến giọng nói lạnh băng bị số hóa cao độ của Hứa Úy.

“Cố định lối thoát bằng đường ống nước thải của thành phố ngầm, tọa độ đã được phát ra, quân chi viện rút lui đã đến, máy bay đợi lệnh ở miệng ống dẫn, hết.”

“Rõ, hết.”

Clara tắt máy liên lạc, nhìn hai người trước mặt nói: “Việc khó nhất của nhiệm vụ lần này chính là thâm nhập vào phòng thí nghiệm sâu hai nghìn mét dưới lòng đất, Trình Kiến đã góp công rất lớn, sau khi tôi và thủ lĩnh xuống dưới, những người khác trực tiếp quay lại mặt đất chuẩn bị chi viện, bên cạnh thành phố ngầm này là một hẻm núi lớn, lúc bọn họ xây dựng thành phố đã đào rất nhiều ống thải để xả chất thải xuống dưới, chúng ta sẽ thông qua đường ống dẫn này để thoát ra ngoài.”

Trình Kiến nghe thấy Clara nhắc tới cô, đột nhiên cô nhận ra đây là đầu tiên có một Alpha gọi thẳng tên cô mà không phải tùy tiện gọi cô là nhóc Beta, tuy rằng cô thấy hơi khó hiểu, nhưng cô cảm giác được tôn trọng.

“Ống thải sẽ khởi động sau năm tiếng một lần, lần khởi động gần nhất cũng phải bốn tiếng nữa.” Tiến sĩ nói, có lẽ Clara đã diễn luyện cách rút lui một lần trong não bộ, sau đó liền gật đầu nói: “Không chênh lệch lắm, giờ ngài cứ làm việc bình thường, tránh cho người khác nghi ngờ, cô ở lại đây.”

Trình Kiến vội vàng gật đầu, những tài liệu này cô xem cả một ngày cũng không có vấn đề gì, sau khi Clara và tiến sĩ Johnson rời khỏi đây, cô lại đắm chìm trong việc nghiên cứu tài liệu, chính là cơ sở dữ liệu quá khổng lồ, chỉ một đầu đề nghiên cứu cũng đủ để cô xem trong vòng 24 tiếng rồi, cô không có cách nào nghiên cứu sâu được, vì thế chỉ đành từ bỏ nuốt trôi đồng kiến thức này trong một lần mà lựa chọn đọc một cách chọn lọc những thông tin quan trọng.

Ba tiếng đồng hồ đã trôi qua, sau khi tài liệu được download xong, tiến sĩ và Clara vẫn chưa trở về, Trình Kiến cũng không biết phải làm gì chỉ đành tiếp tục xem tài liệu, chỉ là cách thời gian giao hẹn càng ngày càng gần, thời gian ống thải chạy cũng sắp tới rồi!

Bọn họ xảy ra chuyện gì sao? Trình Kiến lại bắt đầu sợ hãi, một mình cô trốn trong một căn phòng xa lạ, căn phòng nhỏ vừa rồi còn có thể mang lại cảm giác an toàn cho cô nhưng giờ lại không cản được sự lạnh lẽo.

Cô nuốt nước miếng, vội vàng dọn dẹp đồ đạc giấu đi, lấy khẩu súng Hứa Ủy cho cô mở chốt bảo hiểm giấu vào trong tay áo, sau đó bàn tay run rẩy thử rất nhiều lần mới mở được cửa, cô đi vào phòng thí nghiệm.

Cô hoang mang nhìn khắp nơi, giống như chim con tìm mẹ, nguy hiểm trong dự đoán quả nhiên đã xảy ra, xung quanh xuất hiện rất nhiều lính võ

trang, tiến sĩ Johnson ngồi trên ghế, trên đầu chảy rất nhiều mồ hôi, lớn tiếng tranh cãi với người đứng trước mặt.

“Anh dựa vào đâu mà làm chuyện vô căn cứ như vậy? Chẳng lẽ tất cả thành quả nghiên cứu của tôi đều là giả sao? Nếu như tôi là nằm vùng, tại sao tôi có thể toàn tâm toàn lực nỗ lực vì tổ chức như vậy? Mắt anh bị mù sao? Duncan, anh chính là tên khốn nạn! Không bắt được kẻ nằm vùng thật sự, cả ngày chỉ biết nghi ngờ người nhà!”

Tiến sĩ Johnson tức đến nổi mặt cũng đỏ lên, trong lúc nhất thời Trình Kiến kinh ngạc với kỹ thuật diễn của anh ta, mà vị tiến sĩ Duncan bên cạnh chính là người lúc chiều cô gặp phải.

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ!

Trình Kiến sắp sụp đổ rồi, dưới áp lực cường độ lớn, suy nghĩ của cô đều là sắp hết thời gian rồi, nhiều nhất chỉ còn lại hơn ba mươi phút nữa, từ đây chạy ra đó cũng cần thời gian, trên đường không biết chừng sẽ gặp phải sát thủ lợi hại truy sát.

Trong đầu cô chợt lóe lên một ý tưởng, tuy cơ thể cô đã trên bờ vực ngã lăn ra đất rồi nhưng đầu óc cô lại điều khiển tứ chi cô bước lên phía trước.

“Tiến sĩ, về vấn đề chiều nay ngài đã nói với tôi, tôi đã phân tích ra kết quả, ngài rảnh xin mời theo tôi...”

Tiến sĩ Duncan nhìn Trình Kiến liền có cảm giác quen thuộc, anh ta nheo mắt lại, trong mắt tràn ngập sự nghi ngờ và tìm tòi, “Cô là...”

Tiến sĩ Johnson tỏ vẻ anh ta chịu đựng đủ kẻ điên này rồi, đứng dậy muốn đi theo Trình Kiến ra ngoài, đúng lúc này, tất cả binh lính đều chĩa thẳng súng vào Trình Kiến, Trình Kiến nghe thấy một tiếng hét to, có người bảo cô đứng lại.

Trình Kiến cảm giác phía sau lưng nóng ran lên, cô dừng bước, tim đập như muốn nổ tung, đúng lúc này, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng súng, tất cả mọi người vội vã quay sang phía đó, mà lòng súng của đám lính đánh thuê cũng quay sang bên kia.

Trình Kiến nhìn thấy Clara trốn ở phía sau, tim cô đập thình thịch liên hồi, cô biết chỉ dựa vào cô thì không có cách nào an toàn đưa tiến sĩ đi đến ống nước thải, thậm chí cô còn không biết những cái ống đó rốt cuộc là ở đâu!

Cô nhất định phải tạo cơ hội cho Clara!

Cô đánh liều một phen rút khẩu súng giấu trong tay ra, tùy tiện bắn lung tung vào một chỗ, sau đó từ phía sau ôm lấy cổ tiến sĩ lùi ra sau, đặt lòng súng vào huyệt thái dương của anh ta.

“Dừng lại! Anh ta quả thật là người bên phe các người, nếu không muốn mất đi một bộ não tốt thì các người cứ tiếp tục nổ súng đi.”

Sự xôn xao ồn ào rất nhanh liền lắng xuống, Trình Kiến dí sát súng vào huyết thái dương của tiến sĩ, vừa lùi về sau vừa lưu loát đọc ra phần lớn số đề mục nghiên cứu của phòng thí nghiệm, tất cả nghiên cứu viên ở đây đều ngạc nhiên, ngay cả tiến sĩ cũng phải khiếp sợ với trí nhớ của Trình Kiến.

“Tôi mới là kẻ trộm tư liệu của các người, trí nhớ tôi rất tốt, đã từng đọc là sẽ không quên được, tôi đã sớm sao chép lại và giao cho bạn đồng hành... Hơn nữa tôi cũng đã gài một lượng lớn thuốc nổ trong phòng thí nghiệm đủ để đánh sập nơi này, đám các người chờ mai táng ở đây đi.”

Câu nói này của Trình Kiến không khác gì một quả ngư lôi ném xuống nước, đám nghiên cứu viên vẫn yên lặng nãy giờ sau khi từng sờ vài giây, ngay sau đó liền ào ào ôm đầu hét chói tai chạy loạn khắp nơi, Trình Kiến không nghĩ tới lại có người tin cô, cô thậm chí còn không biết tiếp theo nên làm cái gì.

Trong lúc bối rối bên tai cô xẹt qua vài tiếng súng, đột nhiên cô cảm giác da đầu truyền đến cơn đau nhói, cô không biết vừa rồi mới có một viên đạn sượt qua đầu cô, tay súng bắn tĩa đã sớm nhắm vào cô, bắt đầu muốn ám sát cô, ngay lúc cô mất đi sức phán đoán, trong tạp âm cô nghe thấy giọng nói của Clara.

“Chạy! Nhanh!”

Cô thấy Clara tóm được tay tiến sĩ, vừa phải đánh nhau với những kẻ cản trở trước mặt, vừa phải ngăn cản mưa bom bão đạn xông lên phía trước. Trình Kiến bám sát theo, tuy Clara bận rộn bốn bề vẫn cố gắng bớt chút thời gian thay cô giải quyết một vài chương ngại, khi các cô sắp đến được khu vực xả thải thì lại có thêm một đám lính chặn ngang trước mặt.

Clara cũng không thể hai tay địch bốn quyền, toàn bộ hành trình cô ấy đều bảo hộ tiến sĩ chặt chẽ, mà Trình Kiến đã bị người từ phía sau xông lên bắt lại, dùng cán súng đập vào sau gáy mất đi ý thức.

Người tới càng ngày càng nhiều, Clara khó khăn lắm mới mang tiến sĩ chạy lên phía trước, lúc này có người thông qua miệng ống thông hơi ném vài quả bom mini xuống nổ tung cả đám người.

“Clara yểm trợ! Tiến sĩ đưa tay cho tôi!”

Hứa Úy vừa nổ súng, vừa duỗi tay xuống dưới tiếp ứng, tiến sĩ Johnson vội vàng túm lấy Hứa Úy, người đàn ông phía trên gần như chỉ dùng lực đã kéo được tiến sĩ lên, anh ta nhanh chóng nói lỗi đi đã được dọn dẹp an toàn cho

tiến sĩ, lại ném xuống một bó thuốc nổ, sau khi bom nổ hết liền nhảy xuống chi viện cho Clara.

Sau khi dọn dẹp sạch sẽ lối đi, bên trong chất đầy thi thể và đồng đất đá phế tích, sau khi xác nhận đã hoàn toàn an toàn Clara nôn nóng hô lên, “Trình Kiến đâu!”

“Cô ấy còn sống?” Hứa Úy cảm thấy hơi hoài nghi với chuyện này.

“Trước đó vẫn còn chạy theo tôi, nhưng bây giờ thì tôi không chắc, có thể cô ấy đã chết, cũng có thể đã bị bắt.” rõ ràng Clara đã mất đi sức phán đoán, nếu Trình Kiến không có ý nghĩa nào với cô ấy thì cô ấy nhất định sẽ không như vậy.

“Nhanh lên trên! Nhiệm vụ trước mắt là hộ tống tiến sĩ an toàn rời đi!” Hứa Úy lặp lại nhiệm vụ, câu mệnh lệnh khiến tinh thần người khác chấn động, Clara lập tức linh hoạt nhảy lên lăn một vòng, nhanh chóng bò trườn theo ống thông hơi, Hứa Úy bọc hậu phía sau, toàn bộ hành trình đều phải cảnh giác xung quanh.

“Thủ lĩnh, thật ra Trình Kiến cô ấy...”

“Im miệng.”

Clara khẽ cắn môi, đuổi sát theo tiến sĩ Johnson ở phía trước, hai người bọn họ hộ tống tiến sĩ tới hệ thống xả nước thải, nhân viên kiểm soát ở đây đã bị Hứa Úy tiêu diệt từ trước, thậm chí anh ta còn lên kế hoạch cho toàn bộ đường rút lui không gặp phải bất cứ một vấn đề nào.

Tới trước một miệng ống lớn, Clara buộc dù và dây an toàn lên người rồi lấy dây quăn chặt tiến sĩ Johnson vào người cô, lúc cô nhìn Hứa Úy, anh ta lại không có vẻ gì là muốn hành động.

“Thủ lĩnh, nhanh lên! Hệ thống sắp khởi động rồi!”

Còn 40 giây đếm ngược cuối cùng, Hứa Úy thờ ơ nhìn Clara ra một mệnh lệnh cuối cùng, “Trực thăng ở gần khu vực cổng thoát nước, sau khi nhảy dù thì đốt pháo tín hiệu lập tức sẽ được tiếp ứng, tôi đi tìm Trình Kiến.”

“...Thủ lĩnh?” Clara không dám nghi ngờ Hứa Úy nhưng tình huống trước mắt cho dù là cô cũng cảm thấy thật sự không thể mạo hiểm quay lại bên trong được.

“Trước khi xuống dưới là tôi đã nói sẽ bảo hộ cho cô ấy, cho dù có chết thì tôi cũng phải tự mình mang xác cô ấy ra ngoài.”

Hứa Úy nhanh nhẹn nhảy lên bục cao phía trước, một lượng lớn nước thải trút xuống, điều cuối cùng Clara nhìn thấy trước khi bị dòng nước cuốn đi là đôi mắt đen nhánh của Hứa Úy và bóng dáng mạnh mẽ nhìn mãi cũng thành thói quen của người đó.

Chương 8: Chạy trốn

Trình Kiến mơ mơ màng màng tỉnh lại, cô ngủ một giấc ngon lành, thậm chí còn mơ thấy mình đang ăn món bò bít tết ngon lành ở nhà hàng Greenfield.

Cô chậm chậm mở mắt ra, ánh đèn sáng quá mức cho phép chiếu thẳng vào mắt cô khiến cô nhú mi, quay đầu nhìn khắp nơi, nhưng vừa nhìn cô đã bị dọa sợ đến nỗi chân nhũn ra đứng ko vững.

Cô đang ở trong một không gian vô cùng nhỏ bé, xung quanh không có bóng người nhưng lại có hàng chục con zombie bị nhốt trong lồng sắt xung quanh cô, nhìn thôi cũng biết bọn họ nhốt cô vào đây sau đó mới đưa đám zombie này tới.

Một con zombie quỳ rạp trên mặt đất vươn cánh tay máu me cào cào về phía cô, Trình Kiến sợ hãi co chân thụt lùi về sau, sau đó lao đảo đứng lên.

Trong căn phòng nhỏ bị zombie vây quanh này chỉ có dụng cụ nghiên cứu và một cái ghế, bên cạnh có trang thiết bị vệ sinh đơn giản, có thể coi như đây là điều kiện sống thấp kém nhất. Đúng lúc này, màn hình phía trước cô đột nhiên sáng lên, Trình Kiến thò đầu ra thăm dò, chính giữa có một biểu đồ âm thanh đang nhấp nháy.

“Trình Kiến, 22 tuổi, mất cha mẹ lúc mười tuổi, lúc còn sống mẹ là nhà khoa học nghiên cứu thuốc thay đổi thuộc tính ABO, bố là một trong những nhà khoa học hàng đầu trong lĩnh vực mạng và thiết bị đầu cuối, tốt nghiệp đại học khoa học kỹ thuật Quốc phòng trực thuộc viện nghiên cứu trung ương, chuyên nghiên cứu về virus, am hiểu khoa học kỹ thuật mạng, thiết bị đầu cuối và thiết kế lắp ráp súng ống cơ điện, hiện đang sống nhờ ở nhà di thuộc khu an toàn Greenfield.”

Sau khi Trình Kiến nghe âm thanh máy móc báo cáo chi tiết về thân phận của cô, cô sợ tới mức phải lùi về sau một bước, âm thanh máy móc giống như có thể nhìn thấy phản ứng của Trình Kiến, tiếp tục nói:

“Cô còn sợ cái gì nữa, rõ ràng nên chuẩn bị tốt tâm lý sẽ bị xử tử trước khi đến đây.”

“Các người định làm gì tôi!” Trình Kiến căng thẳng hỏi, âm thanh máy móc tiếp tục vang lên.

“Đối đãi với tù nhân có đầu óc, thông thường chúng tôi sẽ lợi dụng tối đa bộ não của họ, cô rất may mắn, ít nhất có thể tránh được các hình phạt ngược đãi thân thể.”

Rõ ràng đám các người mới là phạm nhân của thế giới này!

Trình Kiến rất bất mãn nhưng cô không dám nói lời nào, chỉ có thể im lặng lắng nghe.

Âm thanh máy móc vẫn tiếp tục nói: “Hỗ trợ chúng tôi hoàn thành các hạng mục nghiên cứu, nếu trong vòng mười hai tiếng không có cống hiến gì, chúng tôi sẽ cắt đứt nguồn cung cấp sinh hoạt bình thường, nếu trong vòng hai tư tiếng không có cống hiến gì, lồng giam zombie sẽ được mở ra.”

“Từ từ đã! Ý là tôi sẽ ở lại đây vĩnh viễn? Không ngừng nghiên cứu cho các người?”

Nói như vậy còn không bằng tự sát! Nhưng cái ý nghĩ này vừa mới hiện lên trong đầu cô, đồng tử của cô chợt co chặt lại.

Tổn công cung cấp cho cô một hệ thống sinh hoạt hoàn thiện, như vậy có thể nói cô bị liệt vào danh sách những tù binh có thể lợi dụng được, bọn họ có thể điều tra rõ ràng thân phận của cô, thậm chí còn nhắc tới di cô, có phải di cô đã bị những kẻ này coi là con tin để uy hiếp cô không thể tự sát hay không?

Không thể nào! Khu an toàn lúc nào cũng được theo dõi chặt chẽ, đám người lây nhiễm không thể trà trộn vào! Chẳng lẽ là sát thủ cải trang thành người bình thường sinh sống ở khu an toàn? Bên trong khu an toàn cũng có phần tử cực đoan của thành Dahl?

“Nếu cô tự sát hoặc làm bất cứ chuyện gì gây hại cho chúng tôi, người thân của cô sẽ mất mạng vì cô, bây giờ thời gian nghiên cứu bắt đầu, trí tuệ nhân tạo Suzie có thể cung cấp tất cả những tài liệu cần thiết cho cô.”

Nói xong quy tắc, biểu đồ âm thanh biến mất màn hình lại trở về giao diện bình thường. Trình Kiến vội vàng vươn tay thao tác trên thiết bị đó, trên màn hình có một folder, cô cẩn thận xem qua một lần, thế mà lại là hạng mục nghiên cứu cô theo thực tập của viện nghiên cứu!

—— Khả năng thoái hóa zombie dưới ảnh hưởng của tia phóng xạ F.

Trình Kiến biết viện nghiên cứu phát hiện ra một loại sóng điện từ mới, cũng chính là tia phóng xạ F, tác dụng chủ yếu của nó chính là tác động đến pheromone trong cơ thể zombie, làm suy yếu nhanh chóng, mất đi tính năng động.

Giống như thành Dahl nghiên cứu ra những con zombie có tốc độ nhanh thậm chí còn có năng lực tư duy cấp thấp, khả năng rất lớn là bọn họ thông

qua một phương pháp nào đó cải tạo tuyến thể¹ tạo thành biến dị, zombie bị cải tạo có thể hấp thu năng lượng thông qua việc cắn nuốt rồi chuyển đổi thành năng lượng chi phối tứ chi với hiệu suất cao, mà khoái cảm của việc cắn nuốt mang đến gần giống như Alpha điên cuồng mất khống chế cắn vào Omega trong kỳ động dục.

Cho nên bọn họ sẽ không ngừng cắn nuốt, hơn nữa càng cắn nuốt sẽ càng mạnh.

Phương pháp thành Dahl dùng trước đây vẫn luôn không để ai biết, mà lần này rất có khả năng tiến sĩ Johnson sẽ giải đáp được bí mật này, việc khiến Trình Kiến cảm thấy kinh ngạc hơn chính là trình độ linh thông tin tức của thành Dahl, tia phóng xạ F là chuyện cơ mật đến nỗi viện nghiên cứu còn xây dựng một phòng thí nghiệm đơn độc ở trong núi sâu mà bọn họ lại biết được.

Trình Kiến nuốt nước miếng, nhanh chóng xem qua những tài liệu bọn họ đưa cho cô, phương hướng nghiên cứu chủ yếu của viện nghiên cứu là có thể lợi dụng tia F để làm tuyến thể của zombie mất đi hoạt tính và dần suy yếu, nhưng đám người này lại muốn lợi dụng tia F để cải tạo zombie càng trở nên điên cuồng!

Ngay cả chuyện thí nghiệm thất bại biến zombie Omega thành khổng lồ, bọn họ cũng đã có các số liệu liên quan được ghi chép lại, xem ra trong phòng nghiên cứu đó cũng đã có nội ứng của thành Dahl phái tới năm vùng! Cả người Trình Kiến chảy mồ hôi lạnh, xem xong những số liệu khuyết thuyết này, cô hiểu rõ, việc đối phương giao cho cô nghiên cứu là lợi dụng tia F để làm zombie trở thành khổng lồ. Lần thí nghiệm thất bại đó cũng chỉ là sự cố mà thôi nhưng những kẻ điên ở đây lại nghĩ làm thế nào để nhân rộng ra.

Bọn họ muốn tạo ra zombie khổng lồ.

Trình Kiến suy sụp lùi lại phía sau mấy bước, hô hấp trở nên hỗn loạn, hơn nữa còn bị luân lý đạo đức đả kích cho quân lính tan rã.

Cho dù cô làm bất cứ chuyện gì ở đây chắc chắn là sẽ gây trở ngại cho phe mình, đây là phản bội, cho dù cô bị bắt thì vẫn là phản bội! Tuy rằng cô biết chỉ dựa vào cô thì không thể chạy thoát khỏi nơi này, nhưng làm sao cô có thể ra tay tàn nhẫn với quốc gia và đồng bào của mình như vậy?

Trình Kiến rất áp lực tâm lý, vô lực ngồi xổm trước bàn thiết bị hoàn toàn mất khống chế mà run lên bần bật, cô không có cách nào để suy nghĩ bất cứ một thứ gì, dưới tình huống như vậy, ngay cả chuyện sau mười hai tiếng nữa sẽ bị zombie cắn xé cũng không làm cô sợ hãi như vậy.

Giết cô đi.

Súng của Trình Kiến đã không còn, cô ôm đầu co thành một cục nằm trên mặt đất chờ chết, lúc sắp chết cô lại nhớ lại tất cả mọi chuyện mà cô đã trải qua trong suốt cuộc đời.

Ngẫu nhiên cô sẽ nhớ tới những chuyện hạnh phúc mà vui vẻ lên một chút nhưng trải qua mấy tiếng đồng hồ suy tưởng khiến cô lâm vào trạng thái nửa hôn mê.

Những vết thương trên người đã bị nhiễm trùng, không được vệ sinh và dùng thuốc trong thời gian dài, thân thể cô bắt đầu sốt cao, trước mắt cũng trở nên mờ hồ, đầu vầng mắt hoa, không thấy rõ mọi thứ trước mắt.

Bởi vì thái độ của cô khá tiêu cực nên những kẻ quản lý ở đây cũng không hề cung cấp tài nguyên sinh hoạt nào cho cô, chỉ còn chờ mười hai tiếng theo quy định sẽ thả zombie ra cắn chết cô. Tù binh nghiên cứu viên giống như cô, bọn họ đã xử lý nhiều rồi, không có mấy ai có thể sống sót, còn sống thì đều đã bước vào bên trong thành Dahl trở thành người một nhà.

Thành Dahl là một thành phố bị tội phạm và phần tử khủng bố chiếm lĩnh, bọn họ không thiếu vũ khí mạnh mẽ và tội phạm có đầu óc, bọn họ thiếu nhất chính một khối óc được đào tạo chuyên sâu và trang bị đầy đủ tri thức, có thể giúp đám cơ bắp bọn họ suy nghĩ và nghiên cứu về tương lai và công nghệ cao trong thời kỳ đầy rẫy những mối nguy sinh hóa này.

Lúc người quản lý chuẩn bị đi lĩnh đồ ăn thì có người tới đưa cơm tới, hẳn ta cảm thấy người tới có chút lạ mắt.

“Anh mới tới à? Sao tôi không nhận ...” Trong nháy mắt hẳn ta cảm giác được nguy hiểm, đáng tiếc tốc độ kéo chốt bảo hiểm súng của hẳn không theo kịp tốc độ một dao chặt đứt nửa đoạn cổ của Hứa Úy.

Hẳn ta ngã xuống mặt đất, một tay vẫn ôm lấy đoạn cổ đang chảy máu ào ào, một tay khác vẫn còn nắm báng súng, Hứa Úy trực tiếp bước qua, quân ủng màu đen giẫm lên cái tay cầm báng súng của hẳn ta, tiếng xương ngón tay bị gãy kêu lên răng rắc. Anh ta dùng một chân đá văng khẩu súng ra, cầm lấy cổ chân trái của hẳn ta, mặt lạnh tanh kéo vào trong phòng điều hành, trên mặt đất lưu lại một vệt máu dài, nhìn qua vô cùng kinh khủng.

Trong phòng còn một người khác đang theo dõi Trình Kiến, hẳn ta người thấy mùi máu tươi vội vàng rút súng ra xoay người tấn công, Hứa Úy thuận tay nhấc cái xác của kẻ anh vừa giết lên chặn được một loạt đạn, sau đó ném cái xác đập vào tên kia ngã ra đất.

Đối phương vừa mới đứng dậy, đầu đã bị Hứa Úy nhảy lên đá một cái đập vào trong lớp kính, hẳn ta đang muốn chui ra nhưng Hứa Úy đã xuất hiện

phía sau hắn ta, anh vươn tay nắm lấy đầu đối phương dùng sức ấn xuống, lớp kính vỡ đâm xuyên qua cổ hắn ta, sau đó thì nâng gối để lên lưng hắn ta dùng lực ấn gãy xương sống.

Có là con người được lây nhiễm virus zombie thì như vậy cũng hoàn toàn không thể cử động, Hứa Ủy bình tĩnh nhìn bàn điều khiển vươn tay đẩy cần gạt, sau đó lại ấn hai cái nút, lồng sắt hình tròn chen chúc đầy zombie bị đẩy xuống dưới, lộ ra một con đường, Trình Kiến đang nằm thoi thóp bên trong.

Anh ta lại xâm nhập vào một lối đi u ám không thấy ánh sáng lần nữa, tiếng súng vừa rồi đã thu hút những kẻ khác, hành động xâm nhập sẽ bị phát hiện rất nhanh mà Trình Kiến còn đang trong trạng thái hôn mê.

Trong lúc hỗn loạn cô cảm giác như cơ thể cô đang di chuyển, cảm giác này giống như là ngủ không đúng tư thế cánh tay bị tê mỏi nên khi xoay người lại bị đập vào mặt mình, thân thể của cô dường như không cảm nhận được cả máu thịt của mình, có lẽ bây giờ mà chém một dao lên người cô, cô cũng không có cảm giác đau.

Trong lúc xóc nảy Trình Kiến cảm giác buồn nôn, cảm giác như toàn bộ máu đều đổ dồn về não, khả năng miễn dịch suy yếu không thể giúp cô cản lại cảm nhận về Alpha, thân thể tê cứng dần dần thả lỏng ra, cơn sốt cao và cơ thể suy nhược khiến dự vọng tự nhiên ẩn giấu trong các tế bào của cô không ngừng bị đánh thức.

Trình Kiến bị Hứa Ủy khiêng trên vai, gặp địch liền chiến đấu, vừa chém giết vừa chạy với tốc độ nhanh, qua hơn hai mươi phút, anh ấy đã tới địa điểm để chạy trốn trước cả trong dự định.

Cho dù dưới tình huống mang vác vật nặng anh ấy cũng vẫn có thể dùng một tay khác nắm lấy thanh xà ngang bò lên trên, ném Trình Kiến vào một cái lỗ do vụ nổ tạo ra trên đỉnh hành lang rồi cúi người bò lên, không gian chờ đợi phía trước không phải là ống thải mà là hẻm núi chênh vênh dốc đứng sâu ngút ngàn.

Hứa Ủy lấy điều khiển từ xa ra xem, thời gian còn tám phút, so với những gì anh dự định còn sớm hơn.

Lấy trang bị đủ, anh cột chặt Trình Kiến vào người mình rồi mới ấn nút nổ. Phía dưới truyền đến tiếng nổ và tiếng sụp đổ của kiến trúc, các hàng rào công sự trong phạm vi vụ nổ đều lần lượt sụp đổ xuống do mất đi sự chống đỡ cố định, ánh lửa xông ra khỏi bên ngoài hẻm núi, cho đến khi không khí lạnh lẽo ủa vào theo khe núi.

Sau vài lần chạy nhảy ở độ cao nguy hiểm không có phòng hộ, Hứa Úy ôm chặt Trình Kiến, hai người cùng nhau nhảy vào hẻm núi không ngừng quay tròn rơi xuống vách đá sâu hun hút.

Bên dưới là vực sâu không đáy bên trên là đất đá rơi như trời đất sụp đổ, thời khắc nhảy xuống anh vẫn không hề do dự dùng thân thể máu thịt của mình che chở cho cô, toàn bộ quá trình anh ấy đều bảo vệ cô không so thiệt hơn, không hề chùn bước.

1: Tuyến thể: để chỉ các mô của cơ thể động vật hoặc cơ thể người có thể tạo ra các chất đặc biệt. Chất này chủ yếu là các hormone (trong truyện gọi là pheromone), được vận chuyển đến cơ thể hoặc các tuyến ngoại tiết qua máu. Trong thể loại truyện ABO thì tuyến thể là chất tạo ra pheromone có cấu tạo đẳng sau gáy, khi A muốn đánh dấu O thì sẽ cắn vào tuyến thể sau gáy O để lưu giữ mùi của mình trên O đó.

Chương 9: Im lặng cho tôi

“Chanh Chanh, nhìn xem mẹ có gì này?”

Bé Trình Kiến đang nghịch máy bay đồ chơi, nghe tiếng mẹ gọi cô bé quay khuôn mặt nhỏ mũm mĩp thịt lại, đôi mắt long lanh mở to nhìn ống nước màu hồng nhạt trong tay mẹ mình.

“Nước hoa quả.” Cô bé ném máy bay xuống, đôi chân mập mạp ngăn ngửa bình bịch bổ nhào vào trong lòng ngực mẹ, ánh mắt trông mong nhìn ống nước kia.

“Chanh Chanh muốn uống không? Uống xong có thể sẽ bị đau bụng, bởi vì trước Chanh Chanh chưa có bạn nhỏ nào uống thử.”

“Sẽ đau bụng sao?” Trình Kiến có chút sợ hãi, cô bé cúi đầu nhìn mẹ mình, gương mặt cô thoát nhìn thì có chút rối rắm.

“Nhưng nếu Chanh Chanh uống xong mà không bị đau bụng thì sẽ có rất nhiều cô chú không thích cơ thể của mình sẽ vui vẻ hạnh phúc.”

Trình Kiến không hiểu mẹ đang nói gì, cô bé chỉ ngơ ngác nhìn mẹ mình, chỉ thấy mẹ ngồi xổm dùng một tay ôm cô, vịn nắp ống thí nghiệm ra, đưa lên miệng Trình Kiến.

“Chanh Chanh uống đi? Uống hết thì con chính là một đứa bé dũng cảm.”

“Uống!” Trình Kiến lớn tiếng nói, sau đó dùng hai bàn tay bê lọ thuốc đặt lên mũi ngửi mùi, sau đó cái miệng nhỏ uống chất lỏng bên trong vào trong bụng.

“Mẹ ơi, ghê quá.” Cô bé uống được một nửa thì dừng lại, nhìn mẹ xin giúp đỡ, nhưng mẹ cô bé cũng không hề dừng lại, nở nụ cười che giấu căng thẳng và do dự trên khuôn mặt, đôi mắt đọng đầy nước mắt.

“Chanh Chanh, uống tiếp đi con, uống xong sẽ có vị nước hoa quả Chanh Chanh thích nhất.”

“Thật không ạ?” Trình Kiến nhìn bên nước thuốc màu hồng nhạt bên trong, nhắm mắt lại ngáng cổ uống ừng ực vào trong bụng.

Uống xong trong khoang miệng cũng không phải vị nước hoa quả cô thích nhất.

Cô muốn uống nước.

Nóng, nóng quá, nước trong cơ thể giống như muốn bốc hơi hết đi vậy.

Trình Kiến nắm chặt lấy quần áo đang kề sát người cô, khó chịu rên rỉ ra tiếng mang theo tiếng nước nổ dẫu như không thể chịu đựng được.

“Nước.”

Hứa Úy nghe thấy cô rầm rì nói mớ, nghĩ là cô sốt cao nên mê sảng, anh cũng không vì thế mà dừng lại.

Phía dưới hẻm núi là một rừng mưa nhiệt đới rất phong phú và kỳ lạ, diện tích rộng lớn, có vô số loại sinh vật quý hiếm, khiến người ta cảm giác như quay về thời viễn cổ. Nơi này có một con sông dòng chảy xiết cực kỳ nguy hiểm, nếu đi dọc theo nguồn nước thì có thể tìm được những thứ cơ bản nhất có thể duy trì sự sống.

Hứa Úy đã phát tín hiệu ra bên ngoài, đội cứu viện sẽ tới trong vòng 48 tiếng, một mình anh có thể sinh tồn giữa rừng rậm nguyên sinh này tầm hai đến ba ngày không có vấn đề gì, nhưng thân nhiệt của Trình Kiến đã sắp vượt qua 40 độ, nếu còn tiếp tục như vậy cô ấy sẽ chết vì nhiễm trùng.

Trong rừng chứa đầy những động thực vật chứa chất độc có thể gây chết người nhưng cũng ẩn chứa nguồn tài nguyên để sinh tồn, anh tìm được mấy cây thuốc có thể cứu viện khẩn cấp đồng thời cũng hái một ít quả dại có thể cung cấp vitamin và bắt được mấy động vật nhỏ cung cấp thịt, anh vác theo Trình Kiến bò lên trên một khối đất cao tương đối bằng phẳng, lặng lẽ đốt lửa.

Ngọn lửa cháy lách tách, Hứa Úy nghiền tất cả lá thuốc thành nước, chuyên tâm tìm kiếm miệng vết thương trên người Trình Kiến, cô ấy cũng không có vết thương nào quá sâu, nhưng nguy hiểm chính là tất cả miệng vết thương chảy máu đều không được xử lý nhanh chóng bây giờ đã nhiễm trùng nặng. Cơ thể cô ấy mềm mại giống như những Omega nhu nhược phải được bảo hộ không góc chết.

Hứa Úy xuống tay cũng không hề lưu tình, đầu ngón tay lạnh lẽo đắp thuốc lên cho Trình Kiến, kết quả là Trình Kiến tỉnh lại vì cơn đau. Cô vừa khóc vừa ôm lấy eo mình lùi ra sau co lại thành một cục, đầu óc xoay mấy chục vòng mới phản ứng lại, người đàn ông trước mắt là thượng tá Hứa Úy.

Vốn dĩ cô muốn hỏi đây là nơi nào, chỉ là miệng cô lắp bắp mấy lần cũng không phát ra nổi tiếng nào, dưới cảm giác áp bách thật lớn cô không thể không thừa nhận cô sợ anh ta muốn chết, ngay cả nói chuyện bình thường với anh ta thôi mà cô cũng không làm được.

Rõ ràng đối phương cũng không làm ra chuyện gì tàn ác với cô, nhưng tự cơ thể Trình Kiến vang lên hồi chuông cảnh báo nguy hiểm theo bản năng.

Trên thực tế có thể lý giải rằng sát khí của Hứa Úy quá nặng, những người đã tắm máu qua vô số những trận chiến, có thể chém bay đầu người dễ như trở bàn tay thì chỉ cần một ánh mắt thôi cũng đủ để dọa người khác thấy sợ hãi.

“Lại đây.” Lời nói của Hứa Úy luôn ẩn chứa phong cách cá nhân mãnh mẽ, lạnh nhạt lại trầm ổn, giọng điệu ra lệnh trước sau như một.

Trình Kiến cảm giác toàn bộ không khí xung quanh người cô đều bị rút đi hết, mũi và cổ họng cô đều hô hấp trong khó khăn, chỉ là đối phương đã ra lệnh cô không dám không nghe. Sử dụng đồng thời cả tay lẫn chân để bò qua chỗ anh ta, nước mắt của Trình Kiến chảy thành từng hạt rơi xuống, cô ngồi quỳ cách Hứa Úy tầm khoảng một mét, thật sự không muốn gần anh ta thêm chút nào.

Qua vài giây cô mới ý thức được đối phương chỉ muốn bôi thuốc cho cô mà thôi, nhưng bây giờ lại bò lên tiếp thì hơi mất mặt. Trình Kiến liếc trộm anh ta một cái thì thấy đối phương chống đầu gối đứng lên bước lên trước hai bước, đôi quân ủng dính đầy bùn đất và những mảnh lá cây, đôi chân vẫn dài và thẳng tắp như cũ.

Anh ta lại ngồi xổm xuống xé lớp quần áo đã rách nát của Trình Kiến ra, ngón tay quét ít thuốc bôi lên eo và lưng cô, lần này anh ta xuống tay cũng nhẹ hơn một chút.

“Khóc cái gì?” Giọng nói của anh ta trầm thấp cảm giác áp bách cũng rất lớn, làm cho Trình Kiến sinh ra một loại ảo giác như bị tra khảo.

Cơ thể Trình Kiến hoàn toàn rơi vào trạng thái cứng đờ, đầu óc cô trở nên căng thẳng hơn nữa tay chân lại không nghe theo đại não, cánh tay đang chống đỡ cơ thể bị tê rần, lập tức thoát khỏi khống chế, cả người cô đều ngã khụy về đằng trước.

Tai nạn này đã hoàn toàn thu hút được lực chú ý của người đàn ông bên cạnh, cô học theo cách đà điểu chôn đầu xuống đất vội vàng vươn tay che mặt, cả người nổi lên một tầng da gà.

“Hơi, hơi,... hơi đau.”

Cô lắp bắp mãi mới có thể lên tiếng kháng nghị, thanh âm nhỏ đến nỗi không thể nghe thấy, nếu như không phải thính lực của Alpha hơn gấp mười mấy lần Beta thì Hứa Úy cũng gần như cho rằng cô không lên tiếng, chỉ nghe thấy tiếng hai hàm răng va chạm vào nhau.

“Nhẫn nhịn.”

Đây là câu trả lời của anh ta, Trình Kiến nên sớm biết giữa bọn họ tuyệt đối sẽ không có sự giao lưu gì, chỉ đành cắn môi chịu đựng, gối đầu lên bàn tay

nắm thành nắm đấm của mình, vừa đổ mồ hôi lạnh vừa cảm nhận được sự đau đớn truyền đến từ những miệng vết thương nóng rát trên cơ thể.

Bọn họ trốn ra được rồi sao? Rốt cuộc đây là đâu chứ? Rõ ràng lúc trước xung quanh toàn là zombie, nếu không tốt xấu gì cũng là phòng thí nghiệm tràn ngập bầu không khí khoa học kỹ thuật hiện đại, vì sao cô vừa mở mắt ra thì toàn bộ thế giới liền biến dạng thành như này?

Rừng mưa nhiệt đới đại thụ che trời là sao chứ? Rốt cuộc cô đã ngủ bao lâu rồi? Chẳng lẽ đã ba năm rồi sao?

Nhưng sự thật thì luôn không như mong muốn, Trình Kiến cảm thấy cô đã chịu hết nỗi khổ của ba năm dồn lại, từ khi phát sinh sự cố ở phòng thí nghiệm cho đến bây giờ cũng chỉ có ba ngày mà thôi.

“Eo trái của cô có một vết thương khá sâu, phải khâu mấy mũi.”

“Cái, cái gì!” Trình Kiến bị dọa hét lên, cô vội vàng lắc đầu, vừa gào khóc vừa từ chối.

“Không cần không cần! Tôi không cần, tôi không khâu, anh biết dùng kim sao? Cứ kệ nó như vậy đi, tôi không muốn khâu!!!” Ngay cả lúc lấy máu để kiểm tra sức khỏe Trình Kiến cũng phải chuẩn bị tâm lý trước hai ngày, bảo khâu vết thương thì khác nào lấy mạng cô chứ.

Cô vừa khóc vừa bò về phía trước, nhưng mắt cá chân trái của cô đã bị Hứa Úy tóm lấy kéo lại, anh ấy cũng chẳng để ý đến Trình Kiến vừa đá vừa giãy giụa, thuận tay bôi thuốc lên trên đùi cô.

“Không bảo cô khâu ngay bây giờ, im miệng!”

Câu cuối cùng cực kì có lực uy hiếp, nỗi sợ khâu vết thương của Trình Kiến trực tiếp đã bị anh ta áp chế, cô cắn môi nhin đau, cũng không dám cử động nữa, khống chế lại cảm xúc nằm sấp xuống nhẹ nhàng hít sâu thở chậm, rất nhiều lần cô cảm giác như sắp ngất đi.

Cô thấy bản thân cô có thể sẽ chết một cách chật vật như này.

Trình Kiến thấy mệt mỏi, miệng đắng lưỡi khô, cô cũng dần dần bình tĩnh lại, Hứa Úy đã không để ý tới cô nữa, anh ta dùng nhánh cây xiên qua con cá và bắt đầu nướng, cô ngửi thấy mùi đồ ăn, bụng cô cũng thành thật đánh trống reo hò.

Cô trở mình dùng hết sức chống tay bò dậy, ngồi xổm bên cạnh anh ta hai tay ôm đầu gối vùi mặt vào giữa hai chân, hai con mắt nhìn chăm chăm vào con cá nướng trong tay Hứa Úy.

Bầu không khí giăng co trong một khoảng thời gian, sau khi cá nướng chín, Hứa Úy mặt không đổi sắc đưa con cá cho cô. Trình Kiến vội vàng dùng cả hai tay nhận lấy, nhanh chóng nói câu “Cảm ơn.”

Đối phương cũng không đáp lại, tiếp tục làm một cái giá đơn giản để nướng thịt, Trình Kiến cắn một miếng, cô bị nóng thiếu chút nữa thì phun ra lửa. Cô vội vã bịt miệng lại sợ bị Hứa Úy xem thường, không ngừng thổi phè phè vào con cá vẫn còn nóng hôi hổi, sau đó mới thật cẩn thận cắn thêm một miếng nữa.

Cá không được tẩm ướp thêm gia vị gì nhưng lại có vị ngon của tự nhiên, vốn dĩ Trình Kiến thích những đồ ăn có khẩu vị nặng, nhưng bây giờ cô thiếu chút nữa thì cảm động rơi nước mắt vì một con cá tươi ngon.

Quả nhiên còn sống thì sẽ có chuyện tốt đến với mình.

Không biết có phải nỗi sợ đã bị thức ăn ngon và ánh lửa ấm áp xua tan đi hay không, cuối cùng Trình Kiến cũng cảm thấy có chút sức lực, bắt đầu suy nghĩ một ít chuyện vụn vặt.

Tuy rằng Hứa Úy không phải là người thích nói chuyện nhưng cô được anh ta chăm sóc như vậy, có phải cô cũng nên nói gì đó để biểu đạt chút thiện ý hay không?

“Thượng tá Hứa Úy, cá ăn rất ngon.” Trình Kiến lớn gan lên tiếng, cô sợ sệt nhìn một bên mặt của Hứa Úy dưới ánh lửa, đột nhiên phát hiện người đàn ông trước mắt thật anh tuấn hơn nữa còn có rất nhiều mị lực.

Vẻ đẹp của anh ta có thể khắc vào trái tim của mỗi người, phảng phất như một tác phẩm nghệ thuật của tạo hóa, từ đầu tới chân không một tỳ vết, diện mạo quá mức ưu việt tạo thành khí thế cách người ngàn dặm, Trình Kiến có thể nhìn không chớp mắt đường cong từ môi đến cằm của anh ta suốt một đêm.

“Nói ít thôi.” Hứa Úy quả quyết kết thúc cuộc nói chuyện, thậm chí câu đáp lại của anh ta cũng chỉ là muốn cô giữ im lặng.

Trình Kiến chớp chớp mắt có chút xấu hổ, xoay người chuẩn bị nằm xuống. Đầu óc cô có vấn đề mới có thể nghĩ rằng thượng tá Hứa Úy muốn cảm nhận được sự thiện ý từ cô, cho dù cô có cầm súng tới giết anh ta chắc anh ta cũng sẽ không để cô vào trong mắt.

Chương 10: Vì sao cường ép anh ta? (hồi H)

Trình Kiến ngủ một giấc không hề yên ổn, không, phải nói là cực kỳ tồi tệ. Cô không biết là sau khi cô vừa hạ sốt được một lúc thì đã nhanh chóng sốt cao trở lại, một phần là do vết thương trên eo trái cần phải khâu mấy mũi của cô mà Hứa Úy đã nhắc tới.

Miệng vết thương nhiễm trùng không được xử lý tốt thì cơn sốt sẽ không thể thuyên giảm, Hứa Úy ngồi bên cạnh gác đêm, anh ta thấy Trình Kiến lại bắt đầu vận vẹo cơ thể vì cơn đau, nhưng lần này cô không còn nói mớ nữa. Nơi này không thể tạo phòng vô khuẩn, nếu khâu vết thương một cách qua loa đại khái thì hậu quả sẽ rất nguy hiểm, lúc vòng trở lại tìm kiếm Trình Kiến, anh đã đột phá vòng vây của một đám zombie và đám lính đánh thuê, túi sơ cứu và cả đồ tiếp viện đều đã bị vứt bỏ để giữ lại được túi dù quan trọng nhất.

Kế hoạch và hành động luôn luôn có sự sai lệch mà sai lệch lớn nhất lần này chính là anh không nghĩ tới thể chất của Beta lại kém như vậy.

Hứa Úy giơ tay chống trán, bàn tay chặn nửa bên mặt, sau một lúc trầm mặc, anh vuốt ngược mấy sợi tóc lòa xòa trên trán, nhìn về phía cơ thể đang run rẩy kia, anh đứng dậy bước đến bên cạnh cô ngồi xổm xuống, vươn tay chạm vào làn da ửng đỏ ẩm mồ hôi của cô.

Chỉ là vừa chạm vào Hứa Úy liền nhúu chặt chân mày, anh lập tức rút ngón tay lại, ánh mắt anh giống như đá đánh lửa sau khi lấy lửa có dấu vết màu đen lưu lại, có mùi khét còn có vết xước sau khi bị cọ xát.

Cô ấy thật sự là Beta?

Vấn đề là khi tiếp xúc có một luồng điện truyền từ đầu ngón tay anh lên đến tận não bộ, trong không khí không có mùi pheromone ngọt đến kinh người, nhưng loại kích thích sinh lý này không phải là việc mà anh có thể tùy ý cho qua.

Lý trí anh hoàn toàn tỉnh táo nhưng xúc giác lại sinh ra khoái cảm mãnh liệt, anh cúi đầu nhìn xuống dưới bộ phận sinh dục của anh đã cương cứng, đầu ngón tay khẽ run lên, trong một giây anh không biết nên làm gì tiếp theo.

Hầu kết của Hứa Úy trượt lên xuống, anh vội vàng đứng dậy lui ra sau mấy bước, từ bỏ khả năng trợ giúp Trình Kiến, anh bước nhanh tới một vị trí ẩn

nấp, tránh né mọi sự tiếp xúc nào vượt qua ánh mắt có khả năng phát sinh giữa hai người.

Ngay cái khoảnh khắc Trình Kiến bị anh ta chạm vào, cô bắt đầu run lên kịch liệt. Cô giãy giụa mở mắt ra, mím chặt môi, mồ hôi ướt đầm cả người.

Dựa theo bản năng, cô nhìn thấy người Alpha đã đánh thức cô, anh ta hoàn toàn là mẫu hình cô thích nhất kể cả về diện mạo lẫn khí thế, cô quên mất thân phận địa vị và sự uy hiếp của đối phương, quên hết tất cả mọi chuyện, không phải lý trí của cô mà là dục vọng mãnh liệt đang ùn ùn kéo đến.

Dục vọng trong cô đang trỗi dậy cướp đi lý tính, tự tiện làm dưới thân cô trở nên ướt đầm, ép cô chống đỡ thân thể đang đau đớn vô cùng bò dậy từ trên mặt đất, loạng choạng bước từng bước, cả người cô toát ra dục vọng, cô tự xé rách quần áo của chính mình, lộ ra bờ vai trắng ngần, còn có xương quai xanh mê người.

Miệng vết thương màu đỏ tươi như bức tranh hắc ám được thêu lên làn da trắng, Trình Kiến mím chặt đôi môi, đôi mắt rưng rưng đầy nước mắt, dáng vẻ đáng thương bước về phía Alpha đứng sau gốc cây cổ thụ, cô vừa đi vừa cởi quần áo, đai an toàn của nịt ngực cũng bị cô cởi xuống, bầu ngực non mịn no đủ bại lộ trong không khí, dưới sự kích thích của không khí lạnh hai viên hồng ngọc đã đứng thẳng lên.

Hứa Úy đứng bất động như núi, mười ngón tay siết chặt thành nắm đấm, tốc độ hầu hết chuyển động còn nhanh hơn vừa rồi gấp mấy lần, con người dường như đã chuyển sang màu đỏ, lòng trắng cũng hằn lên những tia máu đỏ ngầu.

Cuối cùng cũng đến.

Trình Kiến cảm giác được sức hút mơ hồ trong không khí, cô vốn có chút chướng ngại với pheromone của Alpha nhưng giờ phút này cho dù là tuyến thể bị khuyết thiếu chức năng cũng không ngăn được dụ hoặc xâm chiếm, cô bị vẫy gọi đến trước mặt người đàn ông làm cơ thể cô khô nóng không ngừng.

Cô vươn tay bám lấy vai anh ta, nhón mũi chân muốn hôn anh ta, nhưng đối phương nghiêng đầu tránh né, nụ hôn của cô rơi vào trên má anh ta.

Không sao cả, chuyện này cũng không sao chỉ cần nhiệt độ này cũng đủ để cho cô phát điên.

Cơ quan cung cấp nguồn sống trong ngực Trình Kiến (*trái tim đó á*) đang đập điên cuồng, cô liếm lung tung lên sườn mặt và mũi của anh ta, anh ta tức giận tránh né ra rất xa, cô đuổi theo bám dính lấy anh ta, sâu trong yết

hầu không ngừng truyền ra tiếng rên rỉ giống như con mèo nhỏ, âm thanh nguyên thủy nhất lại càng khơi gợi dục vọng và tính chiếm hữu.

Cô làm hết khả năng để mình có thể chạm vào người đàn ông hoàn toàn cấm dục kia, cánh tay mảnh khảnh vòng qua cổ đối phương, một tay khác thì vuốt ve trên người anh ta, mỗi một chỗ trên cơ thể cô đều đang nói với anh ta giờ phút này cô cô đơn khó chịu thế nào, cô hy vọng được an ủi ra sao.

Hứa Ủy tức giận bóp cằm Trình Kiến đẩy cô ra xa, phía dưới anh ta đã cương đến phát đau, ngón tay mềm mại không xương còn dây dưa ở phía trên, bắt đầu bắt chước những hành động chạy nước rút điên cuồng theo bản năng, ý muốn tiến thêm một bước dây dưa với anh ta, ép thân thể anh ta lao thẳng xuống địa ngục.

“Tin tôi giết cô hay không?”

Anh ta nghiêm khắc cảnh cáo, trong giọng nói truyền tới sự uy hiếp về tính mạng, đáp lại anh ta vẫn là đôi mắt đong đầy nước mắt đầy bất lực như con nai con của Trình Kiến, cô dụi dụi bầu ngực mềm mại lên bộ đồ tác chiến của anh ta, đồng thời vươn tay nhắm chuẩn phần dưới háng của anh ta để vào hoa huyệt sớm đã ướt át của chính mình, chậm rãi lắc lư vòng eo, động tác cọ xát đầy ái muội thông qua một tầng vải dệt.

“Nóng...”

Sự đau đớn từ cảm truyền đến khiến cô chảy nước mắt, cô bị đối phương chống cự lại vẫn còn bám riết lấy thân hình cường tráng của anh ta tiến hành những hành động xâm phạm hạ lưu, hoa huyệt chảy ra dịch bôi trơn gần như có thể để cho đối phương hung hăng “làm” cô dù cho cách một tầng vải dệt.

Khi Omega đối mặt với Alpha thì có ba vũ khí tốt nhất mà họ có thể dùng, pheromone ngọt ngào đủ để khiến Alpha nổi điên, trong thời kỳ phát tình sự tiếp xúc sẽ sinh ra khoái cảm trí mạng và thể nghiệm cực lạc, hơn nữa đứng đầu chắc chắn là khuôn mặt và cơ thể của bọn họ.

Hứa Ủy thu lại bàn tay sắp bóp nát cằm cô, vội vàng đưa tay xuống dưới ngăn chặn bàn tay sắp kéo được khóa quần anh ta xuống, chính là vừa mới bắt được thì tiểu yêu tinh này tóm luôn lấy ngón tay anh ta nhét vào hạ thể.

Anh ta muốn rút ra nhưng lồng ngực anh chấn động như bom nổ mạnh, anh ta nghiến chặt răng mới có thể nhịn xuống dục vọng ấn cô xuống đất trực tiếp “làm”, tầng tầng thịt non không ngừng co bóp đè ép ngón tay anh ta, chất lỏng từ chỗ sâu nhất chảy ra an ủi đầu ngón tay anh ta.

“Giúp.... giúp tôi.” Trong khoảnh khắc bị dị vật tiến vào thân thể Trình Kiến nhớ ra người trước mắt là ai, nhưng phần lớn các bộ phận miễn dịch của cơ thể đã bại trận khiến cô tạm thời mất đi sức chống cự với Alpha, lần đầu tiên cô đến kỳ phát tình trong suốt hơn hai mươi năm, đến trong rầm rộ và kết thúc trong nhanh gọn.

Tuy rằng trong chuỗi gen di truyền của cô ấy có ghi mã gen thuộc về Omega nhưng tuyến thể của cô ấy đã bị thuốc cải tạo thành Beta.

Nên cô ấy sẽ không bị đánh dấu vĩnh cửu, cũng không thể phân bố ra pheromone ngọt ngào, ngay cả kỳ phát tình cũng phải ở dưới trạng thái cực hạn mới có thể ngẫu nhiên xảy ra, hơn nữa sẽ không kéo dài liên tục từ ba đến năm ngày, nhiều nhất cũng chỉ trải qua mấy giờ tiêu hao hết thể lực thì cũng sẽ kết thúc.

Cô nâng đầu lên bám vào eo anh ta đong đưa thân thể, một tay cầm bàn tay anh ta thọc vào rút ra cơ thể mình, một tay vịn vào vai anh ta, cầu xin đây thành kính.

“Xin anh, ... Tôi thật sự... thật sự rất khó chịu...” Cô ủy khuất giống như người bị bắt nạt là cô vậy, hoàn toàn bỏ qua sự tức giận trong đáy mắt của Hứa Úy, từ trước đến nay anh ta là người sạch sẽ nhưng bây giờ lòng bàn tay toàn là dịch nhầy chảy ra từ hạ thể của người khác, cái cảm giác này giống như sự tự chủ anh ta bị xé rách gần tới giới hạn chịu đựng.

“Không.”

Anh ta nói ra những lời không hề nề nang gì, sau đó vỗ trang lại tinh thần bằng ý chí, ngón tay anh ta cũng không rút ra khỏi nơi đó của Trình Kiến bị cô coi như cái máy tự an ủi, ánh mắt tối tăm nhìn chăm chăm đôi mắt trong suốt đầy nước mắt của Trình Kiến.

“Tôi tuyệt không cho phép chính mình ngủ với đối tượng làm nhiệm vụ đặc biệt là Omega đột nhiên phát tình trên đường làm nhiệm vụ.”

Trình Kiến cảm thấy trái tim cô thắt lại truyền ra từng đợt đau đớn, rất nhanh cơn đau trở nên vô cùng kịch liệt, cô úp mặt vào ngực Hứa Úy khóc nức nở, lại nhét thêm hai ngón tay anh ta vào trong cơ thể mình cho hả giận, cô cảm nhận được cơn đau mãnh liệt khi nhét bốn ngón tay vào, cô cảm nhận được cái gì đó... cả người cô như bị đông cứng lại, sau đó cô lớn tiếng gào khóc.

Là màng trinh của cô, bị chính cô càn quấy dùng ngón tay anh ta đâm thủng.

“Tôi không phải Omega, tôi là Beta, anh đừng nói lung tung, tôi... nhất định là tôi ăn phải thứ gì đó, nếu không là do anh bôi thứ gì đó lên miệng

vết thương của tôi!” Trình Kiến cảm thấy xấu hổ không dám ngẩng đầu lên bất chấp tất cả để thanh minh, hạ thế đau đớn làm cô đứng không vững.

“Cô muốn nghĩ như nào cũng được, tôi không sao cả.” Hứa Úy dùng hai ngón tay nâng khuôn mặt tràn đầy nước mắt của Trình Kiến lên, ghé sát vào cô gần từng câu từng chữ với cô.

“Nhớ kỹ từng giây từng phút cô đã khiến tôi sống trong địa ngục, Trình Kiến.”

Trình Kiến bị anh ta gọi thẳng cả họ lẫn tên dọa cho phát ngốc, nhiệt độ cơ thể cô tụt xuống trong vòng một giây, ngón cái của anh ta dùng sức nghiền âm ỉ cô, dưới sự kích thích về tinh thần lẫn thể chất, Trình Kiến cao trào phun ra chút thể dịch.

Cô như bị rút đi hết sức lực túm lấy quần áo của Hứa Úy, hai chân vẫn còn run rẩy vì dư chấn khoái cảm. Cô khóc thút thít ra tiếng nhưng cũng chưa thể bứt ra được từ trong cao trào. Hoa huyết tham lam chỉ huy mông lắc lư, quấy rối ngón tay vô tội vẫn bị ngậm lấy của anh ta nhưng cảm giác đau đớn do phá thân mang đến đang mơ hồ nhắc nhở cô nên dừng lại.

Trình Kiến không muốn rời khỏi khối thân thể mang đến cho cô sự ấm áp và cảm giác an toàn này, cô muốn dựa vào anh ta mãi nhưng cao trào qua đi, lý trí từ từ trở về với não bộ.

Cô ngửi thấy mùi máu tươi cùng mùi vị sắc bén của vũ khí sắt thép trên người thượng tá Hứa Úy, cuối cùng cô cũng ý thức được cô đang ở một nơi xa lạ bên cạnh thành phố khủng bố.

Trong tức tắc kích thích đột nhiên biến mất, Hứa Úy kêu lên một tiếng có cảm giác giải phóng theo một ý nghĩa nào đó, anh ta rút ngón tay ra nhìn hỗn hợp máu và chất lỏng không rõ tên bên trên.

Sắc mặt của anh ta càng đen hơn, sát ý trong ánh mắt cũng càng tăng lên. Anh ta đẩy Trình Kiến ra, Trình Kiến không đứng vững lùi về sau mấy bước rồi ngã ngồi xuống đất. Theo ánh mắt di chuyển, cô thấy đống quần thượng tá Hứa Úy đã ướt một tảng lớn.

Tuy rằng không loại trừ khả năng là do cô cọ lên nhưng mà phân lượng kia ... giống như là đối phương trực tiếp bắn ở bên trong!

Nhìn thấy cảnh này Trình Kiến đã hoàn toàn mất đi dự vọng, đồng thời cô còn mất đi cả dũng khí sống sót ...

Yêu cầu đối với một quân nhân trong nhiệm vụ chính là bảo trì sự tỉnh táo và tuyệt đối cấm dục nhưng cô đã làm ra hành vi có tính chất vũ nhục như thế, cô không thể tưởng tượng được thượng tá Hứa Úy sẽ tra tấn và trả thù cô như thế nào trong tương lai.

Anh ta có thói ở sạch nhưng cô lại dùng ngón tay anh ta cắm vào hạ thể của mình, lại còn làm bẩn tay anh ta bằng thể dịch của chính mình thậm chí còn dính cả máu!

Mẫu chốt hơn cả là cô mà lại dám cưỡng ép anh ta, cô cho người trước mắt thấy được một màn chói mắt như thế, nếu như thượng tá Hứa Úy bị đau mắt hột vậy tất cả mọi lỗi lầm đều do cô sai!

Thật sự quá xấu hổ rồi!!!

Cô lồm cồm bò dậy nhặt quần áo rơi rụng trên mặt đất vội vàng mặc vào, Trình Kiến lại co thành một cục trốn trong một góc thật xa tránh để anh ta nhìn thấy cô, hai tay ôm đầu tuyệt vọng điên cuồng lăm nhăm các định luật, công thức vật lý và các loại kết cấu cơ bản của virus.

Để dời đi lực chú ý thậm chí cô còn tự đưa ra đề mục kiểm tra chính mình, tốc độ suy nghĩ của não bộ đã nhanh tới mức vừa đưa ra câu hỏi cô liền có thể đưa ra đáp án.

Chỉ là dù cho làm như thế nào, cô cũng không thể nghĩ ra một đường sống cho bản thân mình trong tương lai.

Cơn sốt cao lại thông thả kéo đến lần nữa, nhưng lần này lại không thể khiến Trình Kiến thêm khó chịu.

Cô cảm thấy sau khi trở về cô nhất định sẽ bị thượng tá ném thẳng vào trong ngục giam! Đừng bao giờ vọng tưởng có thể bước ra ngoài!

Chương 11: Học trường

Những ngày sống chung tiếp theo khá là khó khăn cho cả hai người, mỗi một giây Trình Kiến đều cảm thấy như sắp nghẹt thở, trong tưởng tượng của cô dường như cô đã chết đi rất nhiều lần, cho đến khi cơn sốt thiêu đốt khiến cô không còn một chút sức lực nào để sai khiến nổi một tế bào nào trong cơ thể nữa.

Tổ cứu viện đến trong lúc cô đã hoàn toàn bất tỉnh, lúc mở mắt ra thì đã là trần nhà trắng bóc, khóe mắt nhìn thấy ống truyền dịch, cô đoán đây là phòng bệnh.

Cơn sốt làm đầu óc cô trở nên mơ hồ, trong lúc nhất thời cô không nghĩ ra cô đã trải qua những chuyện gì, ký ức mới mẻ nhất trong cô vẫn là cái hôm cô bước ra khỏi trường học đi tới một cửa hàng hamburger ở con phố bên cạnh ăn một chiếc pizza có mùi vị thật khinh khủng.

Sao đầu cô đau như thế, chẳng lẽ cô bị ngộ độc thức ăn do chiếc pizza đó?

Trình Kiến ngơ ngác đảo mắt nhìn xung quanh, cô nằm trên giường được một lúc, khoảng chừng mười phút sau có một cô y tá bước vào, cô ấy thấy Trình Kiến đã tỉnh lại, thì liền gọi bác sĩ tới kiểm tra toàn diện cho cô, theo vào ngay sau đó là mấy Alpha mặc đồng phục vẻ mặt nghiêm túc.

“Trong tháng dưỡng thương tiếp theo, chúng tôi sẽ thường xuyên đến để hỏi cô một số vấn đề liên quan, trong lúc đó không cho phép người thân bạn bè đến hỏi thăm bệnh nhân, hơn nữa kết quả phán định sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển sau này của cô, hy vọng cô nghiêm túc trả lời.”

Trình Kiến càng nghe càng chẳng hiểu gì, cô chớp chớp mắt vài cái, tuy không hiểu chuyện gì xảy ra nhưng cô vẫn gật đầu đồng ý.

Trong khoảng thời gian dưỡng thương, những người đó thật sự thường xuyên tới tìm cô còn hỏi một số chuyện không thể hiểu được, câu trả lời của cô thì câu trước lại không đồng nhất với câu sau, trí nhớ không thể xâu chuỗi chính xác.

Cho đến một buổi tối Trình Kiến bừng tỉnh từ cơn ác mộng, cô đột nhiên nhớ lại tất cả mọi chuyện xảy ra trong ba ngày đó.

Cô tỉnh lại trong tiếng hét thảm thiết của chính mình, cả người đổ mồ hôi làm ướt cả bộ quần áo bệnh nhân, trong mơ cô tận mắt nhìn thấy một người đàn ông dung mạo tuấn tú nhưng mang đến cho người ta một cảm giác rất

khủng bố, anh ta cầm một con dao găm cắm vào hạ thể cô, sau đó quấy tiểu huyết cô thành máu thịt mơ hồ không chút nề tình.

Sự khủng bố của anh ta không chỉ là tầng ngoài ký ức của cô mà thậm chí còn trở thành nỗi sợ hãi sâu trong tiềm thức của cô.

Trình Kiến ngồi co rúm trên giường ôm hai chân run lên bần bật, hôm sau những người đó lại tới, cô trả lời tất cả mọi vấn đề mà bọn họ hỏi.

Chuyện này cứ lặp lại như thế trong hai tuần, cuối cùng đám người đó cũng đạt được một kết quả tương đối vừa lòng, bọn họ bày tỏ tình trạng của Trình Kiến đã có thể xuất viện được rồi, lúc cô còn học trong trường đã được vào danh ngạch của quân đội, kế tiếp chỉ cần chờ phía trên điều phối là được.

Đối với Trình Kiến mà nói, đây xem như là một kì nghỉ phép hiếm có, ngày xuất viện, cô cảm nhận được ánh nắng ấm áp chiếu lên người cô cảm giác thật là khoan khoái, não bộ và dây thần kinh khắp người đều giãn ra thả lỏng.

“Chanh Chanh, đã lâu không gặp, nghe nói hôm nay em xuất viện cho nên anh tới đón em.”

Lúc Trình Kiến đang làm vài tư thế tập thể dục theo đài thì phía sau truyền đến một giọng nói ôn nhu quen thuộc. Trình Kiến thở hơi gấp, nhanh chóng thu lại động tác sửa sang lại bộ quần áo xấu xí mà cô vừa mượn được trong viện, ngẩng đầu nhìn người đàn ông phía sau.

“Học trưởng, không ngờ anh lại tới...”

Trình Kiến có chút xấu hổ dùng ngón trỏ gãi gãi mặt, nhìn thấy học trưởng cô liền lộ ra nụ cười tươi rói.

Đây là nam thần cô từng ao ước khi còn đi học, tên là Quý Thanh Hòa, cao hơn một mét tám, khí chất hơn cả những anh chàng đẹp trai khác, đôi mắt đào hoa mang theo ý cười dịu dàng cũng đủ khiến người khác động lòng.

Anh ấy cũng chọn nghiên cứu chuyên sâu về lĩnh vực virus học như Trình Kiến, trước mười tuổi đã được gán lên cái mác thiên tài, đến lúc niên thiếu lại càng lợi hại ngay cả thầy giáo trong trường học cũng không thể theo kịp quỹ đạo suy nghĩ của anh ấy.

Nhưng ấn tượng sâu nhất về anh ấy của Trình Kiến lại không phải những điều này, khi mới vào trường cô không tìm thấy đường tới ký túc xá, vị học trưởng Alpha này đã tận tình chỉ đường cho cô, chẳng những dẫn cô đến tận nơi lại còn giúp cô xách rương hành lý đầy sách vở và tài liệu nặng nhất.

Anh ấy không hề kỳ thị Beta và Omega, lịch sự và đối xử bình đẳng với tất cả mọi người, có thể nói lúc trước Trình Kiến vẫn luôn sợ hãi Alpha, có thể trị hết chứng sợ hãi đó cũng là nhờ vào Quý Thanh Hòa.

Lại nói trong từng ấy năm làm bạn bè với anh ấy, Trình Kiến mơ hồ có cảm giác dường như với anh ấy cô cũng có chút gì đó không giống như bạn bè bình thường.

Có lẽ đó cũng chỉ là ảo giác của cô! Suy cho cùng thì tất cả mọi học trường đều sẽ chiếu cố hơn phần nào đối với những học muội nghiên cứu trong cùng một lĩnh vực, có lẽ giống như cảm giác chăm sóc em gái trong nhà vậy, hơn nữa cho tới bây giờ anh ấy vẫn luôn kết giao với đủ loại đối tượng. Dù sao, anh ấy chính là người ôn nhu, là Alpha ôn nhu nhất mà Trình Kiến từng gặp.

Trong tay Trình Kiến không có hành lý nên Quý Thanh Hòa chỉ nhìn cô cười cười, sau đó chỉ chỉ phổ đối diện.

“Đi thôi, anh mời em ăn một chút gì đó nhé, chúc mừng em xuất viện.”

“Cảm ơn học trường!” Mấy ngày ở bệnh viện quả thật có thể nói là năm gai nếm mật, những đồ dinh dưỡng cao khẩu vị thấp có lẽ từ giờ cho đến cuối năm cô không muốn chạm vào chút nào, “Em muốn ăn bánh mousse.”

“Đã biết, vị chanh đúng không?”

Nét mặt Trình Kiến vui vẻ khi bị đoán trúng liền nhanh chóng gật đầu, bầu không khí an tĩnh và bình an, học trường đẹp trai, bánh mousse vị chanh ngon lành, kỳ nghỉ nhàn rỗi sung sướng quả thật khiến tâm tình của cô vui vẻ như muốn bay lên.

“Đúng rồi học trường, hạng mục trong tay anh tiến hành như nào rồi? Có phát hiện gì đột phá hay không?” Trình Kiến băng qua đường cái, vừa đi vừa tò mò dò hỏi.

Điểm lợi hại của học trường chính là vừa mới tốt nghiệp hai tháng, phía trên đã để anh ấy phụ trách một hạng mục độc lập, tương đương với để anh ấy là người giám sát chính cho nghiên cứu của chính anh ấy.

Những người nghiên cứu khoa học lại có danh ngạch quân đội như bọn họ vừa tốt nghiệp đã là quân hàm thiếu úy mà học trường mới tốt nghiệp hai năm đã là thiếu tá. Cấp bậc này đại biểu nhóm nghiên cứu của anh ấy đã đạt được vô số những thành tựu nghiên cứu khoa học, càng khẳng định vị trí thiên tài của anh ấy trong viện nghiên cứu.

“Đương nhiên, em muốn đi xem không?” Khéo môi Quý Thanh Hòa cong lên một nụ cười, là nụ cười thần bí và tự tin thường thấy ở anh ấy, Trình Kiến cười vài tiếng, rất có tự giác lắc đầu, ngượng ngùng cúi đầu nói: “Thôi đi, bây giờ em không có biên chế, không có quyền tiếp xúc với nội dung cốt lõi của thí nghiệm, coi như là học trường sẵn sàng vi phạm quy định nhưng em cũng không thể làm liên lụy tới anh được.”

Quý Thanh Hòa nghe vậy ý cười càng đậm, anh ta đuổi tay vỗ vỗ sau đầu Trình Kiến, còn tranh thủ vuốt ve mái tóc cô, thay đổi giọng điệu vui sướng lại hơi ngả ngớn tiếp tục nói: “Nếu không anh dẫn em đi gặp tiến sĩ Lý Sâm nhé, chúng ta cùng uống trà, thế nào?”

“Ai? Tiến sĩ Lý Sâm?” Trong lúc nhất thời Trình Kiến ngây ngốc vì cái tên như sấm bên tai, cô khoanh tay híp mắt chần chờ hỏi: “Dạo này anh và ông ấy có qua lại sao?”

“Ừm... hiện tại thì anh là bạn trai của anh ấy.”

“Trời đất thiên địa ơi.” Trình Kiến hít sâu một hơi, cô cảm giác đầu cô lại bắt đầu đau phải nâng tay ôm lấy trán, bất đắc dĩ nói: “Học trưởng, tốt nhất lần này anh nên chắc chắn rằng là mình nghiêm túc, nếu như khiến tiến sĩ Lý Sâm trở thành bộ dạng tổn thương sâu sắc không phải anh là không được nhé, bên trên sẽ chinh chết anh đấy.”

“Sao có thể, đương nhiên là anh nghiêm túc, lần nào anh cũng nghiêm túc mà.”

“Đúng vậy, nhưng đến phút cuối người không nghiêm túc lại chính là anh.”

“Đó là vì lực tập trung của con người là hữu hạn, anh không thể phân thành hai nửa để chuyên chú làm tất cả mọi chuyện quan trọng được.”

“Được rồi học trưởng, anh đừng nói nữa, về vấn đề này em nói không được anh, tóm lại anh đừng làm loạn lên là được.” Trình Kiến vỗ vỗ cánh tay anh ta, bất đắc dĩ hít sâu một hơi rồi thở ra, nhỏ giọng thì thầm:

“Anh đúng là không có thuốc nào cứu được, tiến sĩ Lý Sâm, năm nay cũng phải hơn bốn mươi tuổi rồi, quan trọng hơn là anh ta cũng là Alpha, sao anh có thể chọn khẩu vị nặng như vậy, thật sự không hiểu nổi...”

Quý Thanh Hòa ở phía không nhìn được cười mà phải đưa tay lên bịt miệng nhìn theo bóng lưng Trình Kiến, anh ta tiến lên phía trước vài bước đuổi kịp bước chân nho nhỏ của cô gái phía trước.

“Hay là lần này em tới phòng thí nghiệm nhìn chăm chăm anh đi?”

Anh ta khoác tay lên vai Trình Kiến, không hề có ý mập mờ, tuy rằng hành động hơi thân mật nhưng vẫn trong chừng mực.

“Cái gì?” Trình Kiến dừng lại, không dám tin nhìn anh ta, “Anh nói thật sao?”

“Đương nhiên là thật.” Quý Thanh Hòa nhìn hàng cây bên đường không thèm để ý nói: “Dù sao sau khi phòng thí nghiệm của tiến sĩ Hawkins bị phá hủy, em cũng chưa bị điều động, anh đi tìm bọn họ đòi người cũng không thành vấn đề.”

“Cảm ơn học trưởng! Nhất định phải giúp em đó nhé!” Trình Kiến chấp tay trước ngực vạm phần cảm kích nói, chỉ cần không bảo cô trải qua những nhiệm vụ siêu biến thái với tỉ lệ tử vong cao chót vót là được, cho dù bảo cô làm công việc nhàm chán đến mức mọc nấm trên đầu như quản lý trong phòng tư liệu cô cũng vui vẻ!

“Sao tự nhiên lại tích cực như vậy? Lúc em vừa tốt nghiệp anh đã hỏi em có muốn qua chỗ anh hay không, lúc đó em vừa gặm đùi gà vừa không thèm để ý tới anh còn nói nghe lệnh điều động là được rồi, sao bây giờ lại không chấp nhận rồi?”

“Không giống nhau.” Trình Kiến có chút sợ hãi, cô sợ cô lại có dính líu đến thượng tá Hứa Úy, nếu thật sự như vậy, nói không chừng cô sẽ phát điên ngay tại chỗ mất.

Tuy rằng cô cảm thấy cái suy đoán này của cô tuyệt đối là không thể, chỉ là do cô suy nghĩ quá nhiều mà thôi. Nhưng xuất phát từ nỗi kính nể và sợ hãi của cô với anh ta, cô cho rằng trước mắt vẫn nên bảo đảm một chút, việc cấp bách trước mắt chính là phải giữ được cái mạng nhỏ của cô, tuyệt không thể rơi vào trong tay anh ta.

...Có điều, cô trở về lâu như vậy, thượng tá cũng chưa từng tới tìm cô tính sổ, cũng không bắt cô vào tù vì tội dâm loạn người thực thi nhiệm vụ, có phải anh ta cũng không lãnh khốc vô tình như cô tưởng tượng hay không?

Có nên đi tìm anh ta rồi thành khẩn xin lỗi một chút hay không? Nói cho cùng thì cô đã làm ra loại hành vi không thể giải thích nổi với một người quân nhân nghiêm khắc với bản thân lại còn có thói ở sạch ...

Trời ạ không nên nghĩ nữa, nếu là trên mặt đất có cái lỗ nào đó cô sẽ lập tức nhảy vào đó để trốn đi! Thật là xấu hổ, mức độ xấu hổ quả thực là thăng cấp rồi a a a!!!

Tiết tháo mất hết trong một đêm, não cô sắp hỏng rồi!

“Có phải cảm thấy đi theo anh có cảm giác an toàn nhất hay không? Hừm?” Bàn tay của Quý Thanh Hòa xoa xoa gáy cô không thương tiếc, Trình Kiến lắc đầu trừng mắt nhìn anh ta, tuy rằng sau gáy cô không phải là cấm địa tuyệt đối chỉ có thể để chồng chạm vào như Omega, nhưng bị sờ mó như vậy cô vẫn cảm thấy buồn muốn chết.

“Học trưởng anh lợi hại nhất, chỉ cần không phải ra khỏi khu an toàn là được! Hơn nữa lần trước cô Omega kia chia tay anh cũng chỉ vì anh luôn thích xoa cổ em đó, em thì không sao nhưng về sau anh cũng đừng xoa nữa! Em đã nói bao nhiêu lần rồi, ảnh hưởng cực kỳ không tốt.”

“Em nhận ra cô ấy là Omega? Cô ấy chưa từng dùng uống thuốc ức chế.”

“Đương nhiên, nhìn qua cũng biết cô ấy là Omega.” Trình Kiến vừa gặp cô ấy liền có cảm giác cô ấy không phải Beta, sự thật bày ra trước mắt mà, hoa và cỏ là hai chủng loại hoàn toàn không giống nhau.

“Em rất nhạy bén trong phương diện này nhỉ.” Anh ấy thu lại bàn tay sau cổ Trình Kiến lại, lại đặt lên mũi khê ngửi, ngửi kỹ thì vẫn có vị ngọt nhàn nhạt khiến người vui vẻ thoải mái, nhưng hương vị này là hương vị chưa phát dục, thoang thoảng dễ ngửi, hòa lẫn cả mùi sữa tự nhiên trên người cô.

“...Em không phải là Omega, cho dù anh có cắn nát cổ em thì cũng không có pheromone ngọt ngào chết người đâu.”

“Này không phải rất đáng tiếc sao?” Quý Thanh Hòa nở nụ cười bí hiểm, anh ta buông tay xuống, trong mắt còn đọng mấy đốm sáng của ánh nắng đầu hạ.

“Hoàn toàn không đáng tiếc ... Học trưởng anh đừng nói nữa.”

Anh ấy cũng không nghĩ rằng, bình thường ai lại muốn cả người toàn là mùi hương ngọt ngào có thể hấp dẫn tới cả một làn sóng zombie Omega trong thời đại nguy cơ sinh hóa cao như này? Làm Omega khổ muốn chết chẳng lẽ đó không phải thường thức cơ bản nhất về sinh tồn trong tận thế sao?

Có gì mà đáng tiếc gì chứ, Trình Kiến còn cảm thấy cô nên cảm ơn vì cô không phải là Omega!

Chương 12: Cường chế xâm phạm

Sau khi ăn chực bữa cơm trưa ở chỗ học trường, cô cảm thấy mình không cần ăn cơm chiều nữa. Trình Kiến đã lâu không về nhà, cũng không thấy vợ ở nhà, cô trực tiếp đi tắm thay sang áo thun quần đùi, xong rồi nằm dài trên sô pha, phơi lưng phơi bụng, vừa phơi nắng vừa đọc một cuốn sách lý luận về thiết bị đầu cuối dày cộp.

Người thân của Trình Kiến đều là nhân viên trong cơ quan nhà nước, cha mẹ cô đều là nhà khoa học quan trọng, lúc còn sống cậu cũng từng là trung tá trong quân đội nhưng đã hy sinh khi còn trẻ, mà vợ thì là một nhân viên chính phủ với chức vị không quá quan trọng, cậu vợ cô không có con nên nuôi dưỡng Trình Kiến như con gái ruột.

Có lẽ vì hoàn cảnh gia đình, cô nhi như Trình Kiến cũng giành được tài nguyên sinh tồn tốt hơn một số người, ít nhất cô chưa bao giờ lo lắng về vấn đề lương thực, cũng coi như vô ưu vô lo sống tới 22 tuổi... Nếu như không tính tới lần tai nạn phòng thí nghiệm đó.

Tốc độ đọc của cô rất nhanh nhưng không hề ảnh hưởng tới mức độ hấp thu tri thức của cô, gần đến chạng vạng, điện thoại trong nhà đột nhiên vang lên.

Cô đang đọc đến đoạn thú vị hoàn toàn không muốn nhúc nhích, vì thế cô lười biếng rướn người vươn cánh tay từ trên sô pha, qua một lúc lâu mới lấy được điện thoại, “Alo? Ai đó.”

Đầu bên kia điện thoại không có âm thanh truyền lại sau một lúc mới truyền đến tiếng cười không thể nhịn nổi nữa, Trình Kiến lập tức bật người lên từ sô pha, bàn tay nắm lấy ống nghe vội vàng hỏi: “Clara?”

Tiếng nói của Clara còn lẫn cả ý cười nói: “Nghe nói cô xuất viện, đêm nay cô có việc gì không?”

“Đêm nay...” Trình Kiến đảo mắt nhìn xung quanh, lắc đầu nói nhỏ: “Ở nhà chờ vợ tôi về... Sau đó thì đọc sách.”

“Cô là con một sách sao, 9 giờ tới Phấn Sắc U Linh, tôi dẫn cô đi chơi.”

Không đợi Trình Kiến trả lời Clara đã cúp máy, Trình Kiến nhăn mày nhìn chằm chằm ống nghe, sững sờ vài giây không biết làm sao, cô ấy nói là Phấn Sắc U Linh sao?

Đi không? Cô chưa từng tới đó có điều đến xem một chút chắc cũng không sao, cô khá tò mò về những nơi như thế.

Trước kia lúc còn trên trường cô thường xuyên nghe các bạn học nói tới quán bar này, nó nằm trong khu vực quân sự, hình như chi phí cho một đêm cũng có thể bằng chi phí sinh hoạt một tháng của bọn họ. Bên trong phần lớn đều là những quân nhân đến xả hơi thả lỏng sau khi hoàn thành nhiệm vụ, theo cách nói của Clara thì ngay cả bọn họ cũng không biết giây tiếp theo có còn sống hay không, cho nên tỷ lệ điểm ngộ tình một đêm ở đây cũng tương đối cao.

Tuy rằng trước mắt Trình Kiến không có biên chế nhưng dù sao cô cũng có quân hàm thiếu úy và ID quân khu, hơn nữa nhà mợ còn nằm trong khu quản lý rất gần trung tâm chính trị, dựa trên mức độ an toàn của cô thì vào trong khu vực đó chắc hẳn sẽ không có vấn đề gì.

Trình Kiến vội vàng đứng dậy chạy vào phòng tìm ví tiền, cô mới xin cấp lại thẻ không biết có nhận được tiền lương hay chưa, trước kia lúc cô còn đi học cũng tích cóp được chút tiền.

Trình Kiến đếm đếm tiền giấy và tiền xu mang thêm cả thẻ, cô tính toán một chút, cảm thấy mang hết gia sản của cô đi chắc hẳn là đủ cho cô chơi, cùng lắm thì chọn loại rượu rẻ một chút! Ừm... Không biết ở đó có Cocktail trái cây nồng độ thấp hay không, nhờ may bartender lấy một loại cao cấp mà cô không biết tên thì phải làm sao?

Nhưng những phiền não đó rất nhanh đã bị Trình Kiến vứt ra sau đầu, cô chỉ nghĩ đến việc đi chơi với mỹ nữ cấp bậc cao như Clara đã như mở cờ trong bụng rồi, cô vui vẻ quyết định trang điểm cho mình một chút, vì thế bắt đầu chạy loạn khắp nơi trong nhà để tìm ra những thứ đồ trang điểm mà cô mua trước kia.

Trình Kiến dùng kem dưỡng da mùa đông thoa thành một lớp phấn nền, bắt đầu kéo mí mắt để kẻ mắt, lóng ngóng vẽ xong cô chớp chớp mắt nhìn chính mình trong gương tự mình cảm thấy hài lòng, cô muốn kẻ lông mày lại phát hiện có gì đó sai sai.

“...A, đây không phải bút kẻ mày sao?” Trình Kiến vân vân vẽ cây bút kẻ mày vừa mới được cô dùng để kẻ mắt trong tay cẩn thận đánh giá lại, ừ ừ nhìn đường kẻ mắt cô mới vất vả vẽ xong, sau khi tự thuyết phục bản thân cô lại vụng vụng ra tô lên lông mày, “... Dù sao cũng đã vẽ xong rồi, ai có thể nhìn ra sự khác biệt chứ.”

Tô xong phấn mắt và son môi, cô lên mạng tìm video hướng dẫn tết tóc rồi tự tết cho mình một bím tóc xiêu xiêu vẹo vẹo theo kiểu xương cá, thay một

chiếc váy vàng tatan dưới đáy hòm.

Chiếc váy này là của một người bạn học cho cô mượn để mặc trong đêm dạ hội tốt nghiệp, đối phương tỏ ý không thể hiểu gu thời trang của cô, sau khi kết thúc buổi dạ hội liền tặng cái váy này cho cô, có thể nói nó là một tia nắng le lói trong tủ quần áo mang đậm tính chất công nghệ khoa học của Trình Kiến.

Nhìn chính mình trong gương Trình Kiến cảm thấy tương đối vừa lòng. Cô để lại một tờ giấy nhắn: cô đi ra ngoài với bạn có lẽ sẽ về trễ một chút cho mợ, sau đó chạy nhanh như chớp ra ngoài.

Lúc cô ra khỏi cửa đã gần 7 giờ, Trình Kiến tốn một lúc mới tìm thấy quán bar Phấn Sắc U Linh, cô đến sớm trước một tiếng, lúc này bên trong vẫn còn chưa náo nhiệt lắm, số người cũng có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Trình Kiến rạo rức bắt đầu tìm kiếm bóng dáng Clara, chỗ này tuy rất lớn nhưng bây giờ cũng khá dễ tìm người, cô bước vào bên trong theo tiếng nhạc, kết quả trong lúc vô tình cô nhìn thấy một người mà cô không muốn nhìn thấy nhất.

Cô căng thẳng đứng bất động tại chỗ ba giây, vừa quay người tính nhắc chân chạy, giọng nói lãnh đạm của đối phương đã như viên đạn bắn thẳng vào màng tai cô.

“Lại đây.” Vẫn là một câu mệnh lệnh như cũ, tim Trình Kiến đập nhanh đến mức máu cũng không thể cung cấp kịp, cả người cô lạnh toát phải mất một lúc lâu xây dựng tâm lý, mới từ từ quay đầu lại nhìn Hứa Úy.

Cô di chuyển như một con rùa, nhưng dù sao khoảng cách giữa hai người vẫn là hữu hạn, hướng chỉ sự kiên nhẫn của anh ta còn tốt hơn vô số lần trong tưởng tượng của cô.

...Nhưng cô vẫn phải tốn đến vài phút mới dịch được người tới gần chỗ Hứa Úy, giống như học sinh vi phạm nội quy bị gọi lên văn phòng vậy, cả đoạn đường cô không dám ngẩng đầu cũng không dám lên tiếng, cơ thể đang không ngừng run rẩy ở tần suất có thể nhận ra được.

Hứa Úy hơi nghiêng đầu nhìn mặt Trình Kiến, anh ta không hề né tránh, ánh mắt sắc bén như lưỡi dao cắt qua mỗi một tấc da của Trình Kiến, tế bào của cô sắp nổ tung, ý tưởng muốn chạy thoát khỏi người đàn ông này vẫn luôn hò hét vô số lần trong lòng cô.

Chính là cô không dám.

“Thượng, thượng tá, tôi cảm,... cảm thấy có lỗi trong chuyện đó! Tôi sai rồi, tôi không nên như vậy, tóm lại tôi đã hoàn toàn ý thức được sai lầm của mình! Xin ngài tha thứ cho tôi! Tôi có thể nhận sự trừng phạt!”

Nhân cơ hội này cô nên xin lỗi anh ta thật tốt, tuy rằng không biết tại sao Hứa Úy lại ở chỗ này nhưng vốn dĩ cô cũng muốn đi tìm anh ta xin lỗi về chuyện đó.

Hứa Úy cũng không đáp lại lời xin lỗi của cô, chỉ đẩy một chén rượu trên bàn về phía Trình Kiến, “Uống.”

Hô hấp của Trình Kiến ngưng trệ, không biết hành động này của Hứa Úy có hàm ý gì, cô nhìn ly rượu màu xanh nhạt trên bàn, do dự tiến lên hai bước cầm cái ly lên, cẩn thận nhìn anh ta vài giây, sau đó đổ hết vào trong miệng nuốt xuống.

Uống xong đầu óc của Trình Kiến bị nồng độ cồn đánh cho chéch choáng, cô đặt cái ly xuống bàn, lại nhìn Hứa Úy, đối phương cũng không nói gì, lại đẩy một cái ly khác trên bàn cho cô.

Trình Kiến nhìn thấy bên cạnh còn ít nhất cũng phải bảy tám cái ly, lập tức cảm thấy sau lưng chảy mồ hôi lạnh, cô thầm nghĩ Hứa Úy sẽ không bắt cô uống hết đâu nhỉ? Nhưng dù vậy, cô vẫn vươn tay ra cầm cái ly kia, sau đó ngửa đầu uống hết rượu trong ly vào bụng.

Quả nhiên, uống hết ly đó thì những ly tiếp theo cứ thế nối gót nhau tới, hơn mười phút ngắn ngủn Trình Kiến đã uống đến đầu vầng mắt hoa, cô bịch miệng ngăn lại cảm giác muốn nôn mửa, cúi đầu vội vàng chạy vọt vào WC dưới sự dẫn đường của người phục vụ.

Cô nôn ra cả thức ăn từ buổi trưa, Trình Kiến choáng váng nhìn người trong gương, loạng choạng vốc nước lên súc miệng, lúc cô vịn tường đi ra ngoài, đã thấy Hứa Úy đứng dựa lưng vào tường bên cạnh buồng vệ sinh chờ cô.

Trình Kiến không biết mình nên nói gì cũng không biết rốt cuộc Hứa Úy bảo cô uống rượu là ý gì, cô lau vệt nước trên cằm, còn chưa kịp đi vài bước, đã bị Hứa Úy khiêng lên vai sau đó bị nhốt chung cùng anh ta trong một gian WC cách vách.

Máu dồn lên não rồi rút về đột ngột khiến cả người Trình Kiến lung lay như sắp đổ, mắt cũng không thể mở ra được ngay, cô vừa mới nôn hết những thứ trong bụng ra giờ dạ dày cô như sóng cuộn biển gầm nhưng cô vẫn phải cắn răng chịu đựng sự khó chịu này.

“Thượng tá Hứa Úy ... Tôi biết tôi rất có lỗi với anh, nhưng rốt cuộc anh muốn tôi làm gì? Để tôi...”

Trình Kiến còn chưa kịp nói “Để tôi chuẩn bị tâm lý”, cô đã bị Hứa Úy ấn mạnh lên tấm ngăn buồng vệ sinh, Trình Kiến thiếu chút nữa thì hét lên, bởi vì anh ta đột nhiên đến gần cô, gần như anh ta đè cả người lên người cô,

ngón tay nhéo cầm cô, ánh mắt u tối sâu không thấy đáy nhìn xuống cô, lộ ra một chút nguy hiểm làm Trình Kiến run rẩy.

“Cởi quần áo.”

“Cái gì?” Dây đàn căng chặt trong đầu Trình Kiến bị anh ta cắt một nhát đứt đứt, cô hoài nghi bản thân mình uống nhiều quá không nghe rõ, nhưng câu tiếp theo càng khiến người ta không dám tin.

“Câu dẫn tôi, cầu tôi chơi cô.”

Giọng nói khàn khàn ngập tràn sự mạnh mẽ thì thầm bên tai Trình Kiến, hai chân cô trở nên mềm nhũn, cô cảm thấy hít thở cũng trở nên khó khăn, khí thể của chính bản thân anh ta kèm theo cả khí thể mãnh liệt của Alpha, đây là bản năng ABO nguyên thủy nhất không hề được áp chế bằng thuốc ức chế quân dụng, Trình Kiến chỉ có thể thần phục anh ta, vì nhu cầu của anh ta mà cảm thấy rung mình.

“Thượng tá...” Trình Kiến hoài nghi có phải cô nghe nhầm hay không, cho dù vì những lời này mà cô đã sợ hãi một nghìn lần, cô vẫn không thể tin được Hứa Úy lại bảo cô làm lại cái chuyện dâm dăng ngay trước mặt anh ta một lần nữa.

“Tôi chỉ nói một lần sẽ không lặp lại, tốt nhất cô nên hành động đi.”

Cơn đau như xuyên tim truyền đến từ cầm, Trình Kiến đau đến chảy nước mắt, khoe miệng cô tràn ra nước miếng, lúc cô muốn khép miệng lại nuốt xuống mới kinh ngạc phát hiện cầm của cô bị Hứa Úy bóp trật khớp rồi.

Cô khóc lên, vội vàng vươn tay kéo khóa váy, sau đó lại kéo xuống đai an toàn của nội y, còn chưa kịp cởi, đầu cô đã bị ấn vào cánh cửa.

Trong nháy mắt Trình Kiến nghe thấy tiếng “cụp” một cái, Hứa Úy lặp lại khớp hàm cô, lực mạnh đến nỗi cô thiếu chút nữa thì cắn phải đầu lưỡi của chính mình.

“Cô trang điểm thật khó coi.” Anh ta lạnh nhạt mở miệng nói, Trình Kiến cảm giác bị ghét bỏ, cô cố kiềm nén cảm xúc nhưng nước mắt vẫn không ngừng rơi. Trình Kiến không biết nên đáp lại Hứa Úy như thế nào, chỉ có thể tiếp tục kéo áo lót xuống, cô cởi nút thắt rồi ném tới một bên, chuẩn bị cởi quần lót.

“Không thích hợp với cô một chút nào.”

“Đừng nói nữa, làm ơn đừng nói nữa, về sau tôi sẽ không bao giờ trang điểm nữa!”

Trình Kiến thật sự cảm thấy tổn thương, cô đưa tay lên che mặt dùng sức chà lau gương mặt mình, nhưng Hứa Úy cũng không cho cô cơ hội tiếp tục lau mặt mình, anh ta tóm lấy hai cổ tay nhỏ bé của cô đưa lên trên đỉnh đầu

đè lại, dùng đầu gối tách hai chân cô ra, gần như là dán vào tai cô nhỏ giọng chất vấn.

“Biết Clara gọi cô tới làm gì không?”

Trình Kiến bị hơi thở của anh ta kích thích, hoảng loạn né tránh sang bên cạnh, vành tai cô lộ ra trước mắt của Hứa Úy, cô cảm giác giống như có lưỡi dao sắc bén kè sát bên tai cô có thể cắt lỗ tai cô bất cứ lúc nào.

Cô bị dọa không thể suy nghĩ được bất cứ vấn đề gì, Hứa Úy thấy cô chỉ biết run rẩy không nói nên lời, vì thế giơ tay ấn lên bầu ngực tròn trịa trắng nõn thập phần có xúc cảm của cô, thông thả nhào nặn xoa nắn.

“Cô ta chuẩn bị chơi cô, ở ngay chỗ này.”

Bàn tay Hứa Úy vuốt ve từ ngực Trình Kiến đến vòng eo mảnh khảnh của cô, vuốt ve vài cái liền đi tới nơi cấm địa không biết lúc nào đã tẩm ướt quần lót bông, ngón tay thon dài của anh ta đẩy lớp vải dẹt che đầy miệng huyết ra, sau đó dọc theo quỹ đạo bơi trơn nhẹ nhàng cắm ngón tay vào.

“A... Không, không cần! Ừm...” Nước mắt của Trình Kiến lại chảy ra, lưng cô căng thành một đường thẳng không dám cử động, bởi vì sợ hãi mà run lên không ngừng.

“Cô nói gì?”

Hai cổ tay của Trình Kiến bị giơ lên đỉnh đầu đột nhiên bị siết chặt, thậm chí cô còn cảm giác được cơn nhức nhối truyền đến, lúc cô cho rằng cổ tay cô sẽ bị Hứa Úy trực tiếp bẻ gãy thì anh ta lại buông tay ra.

“Không...không có, tôi không nói gì cả!”

Sau khi hai cánh tay được giải phóng, cô cũng không dám nữa cự tuyệt anh ta, lập tức cố nén tiếng khóc thút thít và nỗi sợ hãi, run rẩy cầm lấy ngón tay của Hứa Úy cắm xuống hạ thể của cô, một tay khác thì vòng ôm lấy eo anh ta, vừa nức nở vừa vặn vẹo eo, dùng ngón giữa của anh ta tự an ủi.

Cô định cố gắng lấy được liên hệ với khoái cảm cơ thể nhưng làm thế nào cô cũng không dám sáng trước mặt người đàn ông này. Dù cho cô đã bắt đầu không tự chủ được muốn nuốt ngón tay của anh ta càng sâu, cô vẫn không thể xác định nỗi sợ hãi và kinh hoàng trộn lẫn cả cảm giác tê giác có phải cảm khoái truyền đến từ chỗ sâu trong thân thể hay không.

“Thượng tá Hứa Úy ... Tôi thật sự khó chịu...” Trình Kiến nhắm mắt lại, trên lông mi còn treo giọt nước mắt rơi xuống lăn trên má cô, cô thật sự khó chịu, thân thể khó chịu, trong lòng càng khó chịu.

“Cô muốn gì?”

Anh ta nâng mông Trình Kiến lên áp phần xương mu đã sớm ướt đầm của cô vào háng anh ta, giọng nói khàn khàn trầm thấp đang từng chút một phá

hủy ý chí của Trình Kiến.

“Muốn anh làm tôi, thượng tá, xin anh.” Trình Kiến bắt chước động tác tính giao nuốt hết ngón tay Hứa Úy rồi lại phun ra, cô nơm nớp lo sợ lại cầm ngón trỏ của anh ta nhét vào hạ thể của chính mình, phía dưới ướt át vượt qua cả sự tưởng tượng của cô, nước nhiều giống như Omega đã chuẩn bị sẵn sàng chỉ chờ đợi Alpha xâm phạm.

Cánh thịt mảnh mai ướt đầm kẹp ngón tay của Hứa Úy, mỗi một lần cọ xát ngoài mang đến khoái cảm còn mang theo tiếng nước dính nhớp, hô hấp của Trình Kiến có hơi gấp, tiếng hít thở của cô càng ngày càng nặng nề, tiếng rên rỉ và tiếng hô hấp trầm đục pha lẫn vào với nhau, giống như thôi tình được mãnh liệt.

“Ngày đó là mấy ngón tay?” Hứa Úy nhỏ giọng dò hỏi bên tai Trình Kiến, trái tim Trình Kiến sắp bị anh ta bóp nát rồi, cô không ngừng nhét ngón tay vào càng sâu, thở hổn hển đứt quãng nói: “Bốn,... bốn ngón, ừm...”

“Tiếp tục nhét vào đi.” Bờ môi của anh ta rời khỏi vành tai Trình Kiến, lại chuyển ra phía sau, hơi khép mắt khẽ ngửi sườn cổ của cô, trán anh ta chạm vào cánh cửa, dùng chóp mũi cọ sau cổ cô, giống như nơi đó đang cất giấu một mùi hương khiến người ta mê muội.

Trình Kiến gần như không thở được, cô cắn môi dưới hòa hoãn mấy giây mới thoát khỏi cái loại chấn động mãnh liệt của hormone, cô lại cầm một ngón tay của Hứa Úy, nghiêng mặt áp sát vào cần cổ của anh ta, run rẩy cọ xát cánh hoa ướt át của mình, sau đó từ từ đưa vào trong khe thịt bao vây lấy ngón tay.

Vốn dĩ là màu hồng nhạt bị dục vọng kích thích trở thành màu hồng đậm, Trình Kiến nhón mũi chân, cọ xát hai ngón tay qua lại phía dưới cô, cô nhắm hai mắt cảm nhận độ ẩm từ ngón tay của anh ta, tiếng rên rỉ sung sướng không kìm nén được tràn ra.

“A... Ân ~ ân...” Cô siết chặt phần lưng áo sơ mi của Hứa Úy, trong vô thức cô nâng chân lên cọ vào phần eo bụng của anh ta, không ngừng cọ xát phần hạ thể lên người anh ta, vì để sự liên kết càng thêm chặt chẽ, thậm chí cô còn dùng chân móc vào cẳng chân Hứa Úy, một tay cầm ngón tay anh ta nhanh chóng rút vào rút ra, một tay ấn cái mông rắn chắc của anh ta cọ xát với phần dưới của cô.

Khoái cảm do cọ xát với lớp vải dệt khiến Trình Kiến cảm thụ được kích thích mất hồn đến từ trên người đối phương, giống như người nghiện ma túy lên cơn nghiện vậy, cô lại cầm thêm hai ngón tay khác của anh ta nhét vào trong hoa huyệt của chính mình.

Cô muốn cắn nuốt vật thô hơn dài hơn, eo vắn như rắn nước quấn quanh đối phương, môi hôn lên bả vai anh ta, cô chọt nhú mào hít sâu, trong nháy mắt ngón tay của đối phương đã tiến vào chỗ sâu bên trong cô.

Trình Kiến giữ chặt anh ta không cho phép nó trượt ra, cô rên rỉ khóc thút thít, dùng sức lắc lư vòng eo phun ra nuốt vào, chất lỏng tràn ra từ miệng huyết do bị mở rộng chảy thành một sợi dài treo trên cánh hoa sừng đỏ, như sau khi hôn môi lưu lại sợi chỉ bạc ái muội.

Phần bên trong đùi đã sớm bị thâm dịch của chính cô làm ướt hết, sai khi cọ xát còn xuất hiện cả bọt biển thật nhỏ bám vào ngón tay anh ta và miệng huyết, cảm giác bốn ngón tay càng ngày càng mạnh mẽ, Trình Kiến cũng bị khoái cảm tích lũy tới đỉnh điểm, chỉ cần cọ xát nhiều thêm và co rút mạnh hơn là cô có thể đạt tới cao trào.

Tiết tấu bên trong cô đã bắt đầu tiếp cận đến cao trào, Hứa Ủy lại lưu loát rút ngón tay ra, anh ta dùng bàn tay ướt đầm đè bóp mặt Trình Kiến, sau đó cắn ngón trỏ và ngón giữa vào miệng cô, để cô tự mình nhắm nháp hương vị của chính mình.

Trình Kiến sắp chịu không nổi nữa, trong quá trình phóng túng bản thân men say cũng đã xâm nhập vào từng dây thần kinh và tế bào của cô, chất cồn kích thích dục vọng của cô tăng vọt, hậu tri hậu giác cô nghĩ tới chuyện có khả năng trong rượu cô uống đã bị bỏ vào một loại thuốc nào đó khiến cô động dục, nhưng không giống với kỳ động dục, chỉ là sự ham muốn tình dục, cũng không phải dục vọng giao phối phát ra từ tế bào và khoang sinh sản của Omega.

“Muốn.” Ánh mắt cô mê mang nhìn người đàn ông anh tuấn mà lạnh băng trước mặt, vừa cắn ngón tay anh ta, vừa cầu xin. Cô dùng tay kéo quần anh ta, cách một lớp vải trần an con dã thú đã sớm vận sức chờ phát động bên trong.

“Muốn gì?”

“Làm tôi.” Trình Kiến áp sát vào muốn hôn anh ta nhưng lại bị anh ta vô tình ấn lên trên cánh cửa, ngón tay anh ta cắm sâu vào trong cổ họng cô, Trình Kiến bắt đầu kịch liệt nôn khan.

Anh ta cứ như vậy khuấy đảo trong khoang miệng Trình Kiến một lúc, sau đó nhắc chân đá đầu gối cô khụy xuống, Trình Kiến mất lực quỳ gối trên mặt đất, cô vừa mới hết cảm giác nôn khan đầy đau đớn, còn chưa kịp xoa đầu gối bị té ngã, tóc cô đã bị anh ta tóm lấy, một vật to lớn cứng rắn nóng bỏng đâm vào miệng cô.

“Nếu dám dùng răng cọ vào, cằm cô sẽ lại trật khớp thêm lần nữa đấy.” Hứa Úy vô tình nhìn Trình Kiến, hung hăng thọc vào rút ra trong miệng cô, Trình Kiến bị sặc chảy nước miếng ròng ròng, cô muốn nôn nhưng thứ đồ chơi của anh ta quá dài, đâm thẳng vào trong cổ họng cô, khiến cô muốn nuốt cũng không làm được.

Mỗi lần cô không chịu nổi muốn nhổ ra, Hứa Úy sẽ trực tiếp ấn mặt cô vào phần bụng dưới của anh ta, để mặc cho cuống họng cô co bóp tự nhiên đè ép lên anh ta, nước miếng của Trình Kiến đã chảy ướt nửa bộ ngực cô, gương mặt cô đầm nước mắt, uất ức nhìn cái ánh mắt lãnh đạm thậm chí còn không có một chút tình dục của anh ta, cô cũng không thể tin được hiện tại cô đang ngâm là hạ thể của anh ta.

Bất cứ lúc nào anh ta đều có thể bảo trì bình tĩnh và cấm dục tuyệt đối, ngay cả khi bắn vào trong miệng cô, có lẽ anh ta cũng sẽ không có lúc nào là thất thố là bộc phát bản năng dã thú của mình.

Cuối cùng sau một vài lần va chạm mạnh mẽ, anh ta siết chặt mái tóc Trình Kiến, bắn trực tiếp vào miệng cô được một nửa, số còn dư đều bắn lên mặt và môi cô.

Trình Kiến ngửi thấy mùi vị của tinh dịch, thân thể cũng đạt tới giới hạn theo bản năng, cho dù bị bắt khẩu giao nhưng tiểu huyết cô cũng vẫn ướt rồi tinh rồi mù như cũ, bị Alpha bắn trên mặt, mùi vị tinh dịch nồng đậm khiến tim cô như ngừng đập, cô duỗi tay xuống phía dưới sờ soạng mấy cái theo bản năng, đột nhiên bị kích thích mà bắt đầu co giật phun ra chất lỏng trong suốt từ bên trong.

“A a... A ân, ...”

Vừa cảm thấy xấu hổ, lại vừa thoải mái...

Rõ ràng bị vũ nhục nhưng thân thể cô lại vẫn đạt được khoái cảm, quả thật giống như động vật bị nửa người dưới chi phối, cô sao lại có thể biến thành cái dạng này...

“Nhớ kỹ cảm giác si nhục này, đây là cảm nhận khi đó cô khiến tôi cảm nhận được.”

Hứa Úy rút tờ khăn giấy cẩn thận lau từng ngón tay của chính mình, lau sạch sẽ cả phía dưới, anh ta ném khăn giấy xuống kéo khóa quần, ngồi xổm xuống trước mặt Trình Kiến, con người đen nhánh sâu hút, khiến người ta không bao giờ biết được anh ta đang suy nghĩ cái gì.

“Chỗ này cho dù là ai gọi cô đến, lần sau cũng không được đến nữa. Cho cô ba phút mặc lại quần áo xử lý sạch sẽ bản thân, tôi đưa cô về.”

Trình Kiến vẫn còn ngồi quỳ trên mặt đất nhỏ giọng nức nở, cô giương mắt nhìn anh ta một cái, đột nhiên ý thức được câu nói cuối cùng của anh ta lại chứa vài phần độ ấm ngoài ý muốn.

Cô dờ dẫm nhìn đôi chân thon dài thẳng tắp trước mắt cất bước ra ngoài, khi nhận ra anh ta muốn rời khỏi đây, Trình Kiến hoảng loạn thốt lên.

“Đừng đi! Đợi tôi với!” Cô không thể ở đây một mình trong trạng thái này, cô sẽ phát điên lên mất!

Hứa Ủy dừng lại nói: “Tôi ra ngoài rửa tay, ở bên ngoài chờ cô.”

“Không cần, anh chờ tôi với, tôi sợ, chờ tôi một phút, không... 30 giây thôi, anh đừng đi trước, tôi có thể ra ngoài chờ anh rửa tay, anh rửa bao lâu cũng được!”

Trình Kiến vội vàng nhặt quần áo rơi rụng trên mặt đất lên nhanh chóng tròng lên người, nhìn bản thân lồi thối nhếch nhác, cô không hiểu đến cuối cùng là chút ấm áp của người đàn ông băng giá hay là ảo giác sinh ra khi cô say.

Chỉ là... Mặc kệ lần này là giáo huấn hay là trả nợ, Trình Kiến đều cảm giác mơ hồ rằng chuyện như này, anh ta sẽ không chủ động làm với cô lần nữa.

Có lẽ anh ta đối xử nghiêm khắc với người khác, nhưng không thể nghi ngờ rằng anh ta đối xử với chính mình càng thêm nghiêm khắc, anh ta sẽ không cho phép bất luận thứ gì xâm nhập vào trong phạm vi giới hạn, mặc dù bọn họ đã có quan hệ thể xác hai lần nhưng Trình Kiến vẫn cảm thấy bản thân cô chưa bao giờ lọt được vào trong mắt anh ta.

Cô không đáng giá như thế sao?

Cũng quá làm người ta tổn thương rồi...

Chương 13: Điều phối

Vụ việc xảy ra ở toilet quán bar chắc chắn ảnh hưởng rất lớn đến Trình Kiến.

Lúc cô bị Hứa Úy hộ tống về nhà, mợ đã về, nhìn cửa sổ đã sáng đèn, Trình Kiến sợ hãi cúi đầu, hai bàn tay túm lấy vạt váy chà sát, muốn giảm bớt lo lắng trong lòng.

“Tự cô đi lên đi, tôi đi trước.” Anh ta đưa Trình Kiến đến bên dưới chung cư thì quay người đi ngang qua cô trở về, Trình Kiến lưỡng lự chần chừ đứng đó, cuối cùng vẫn không nhìn được mà quay đầu gọi tên Hứa Úy.

“Thượng tá Hứa Úy, xin..., xin lỗi anh, chuyện ngày đó tôi thật sự cảm thấy xin lỗi.”

Anh mắt Trình Kiến đầy vẻ trông mong nhìn bóng lưng Hứa Úy, một cảm xúc nào đó trong lòng cô đang điên cuồng dồn nén cô, giống như muốn ép cô vào trong lòng đất vậy.

Hứa Úy đi vài bước mới ngừng lại.

Anh ta không quay đầu lại, cũng không nói gì.

Trình Kiến thấy phản ứng của anh ta thì lại càng thêm mất tự nhiên, cô dùng sức nuốt nước miếng xuống, nhỏ giọng nói: “Tôi cũng không biết tại sao mình lại làm ra cái chuyện như vậy, nhưng mà tôi cũng đã vô tình mạo phạm tới anh! Hy vọng anh có thể tha thứ cho tôi.”

“Tha thứ thế nào?” Hứa Úy mở miệng nói nhưng vấn đề này lại khiến Trình Kiến không biết nên trả lời như thế nào.

“Cô hy vọng tôi làm thế nào để tha thứ cho cô?”

Anh ta xoay người lại nhìn cô hỏi lại một lần nữa, ánh mắt dường như có thể khiến cho bất cứ vật nào chạm phải đều phủ một lớp băng mỏng, đột nhiên Trình Kiến nổi cả da gà.

Rõ ràng cô rất sợ hãi nên khi nói chuyện với Hứa Úy cả người cô run lên lấy bầy.

“Ít nhất cũng đừng vì chuyện đó mà cảm thấy khó chịu...” Trình Kiến nhanh chóng cụp mắt xuống, sau khi nói xong những lời đó, cô lại rất muốn đập vào đầu mình một cái.

Nói như vậy có phải quá ngu ngốc hay không? Cô dựa vào đâu mà cho rằng thượng tá Hứa Úy sẽ khó chịu vì chuyện đó? Có chuyện gì mà người ta

chưa trải qua chứ?

Cô mong bây giờ có một cơn động đất làm nứt chỗ cô đang đứng thành một cái hố để cô rơi xuống trốn đi! Quả thực muốn không có mặt mũi nào gặp người! Cô cảm thấy hình tượng của mình trong lòng Hứa Úy đã thành đồi phong bại tục lại còn không biết lượng sức mình.

Hứa Úy lẳng lặng nhìn chăm chú Trình Kiến một lát rồi quay đầu bước đi.

Trình Kiến vẫn cúi đầu đứng đó xoay vần trong những suy nghĩ tiêu cực, lúc cô hoàn hồn lại sau thời gian dài trầm mặc, mới phát hiện ra đã không thấy bóng dáng Hứa Úy nữa.

Ủ rũ trở về nhà, mẹ đang bận rộn trong phòng, bà ấy nghe được thấy tiếng mở cửa, ló đầu ra nhìn.

“Chanh Chanh đã về rồi sao? Chơi có vui không?”

“Rất tệ ạ.” Trình Kiến trực tiếp bước vào phòng tắm, cô cởi váy ra, ngẩng đầu nhìn gương mới phát hiện trên mặt mình lem nhem lớp hóa trang.

Ủm, gương mặt này của cô có lẽ sẽ lưu lại bóng ma tâm lý cho Hứa Úy.

Trình Kiến vươn tay che mắt sụp đổ trong im lặng, sau đó nhìn gương mặt như sắp khóc của chính mình trong gương, cô vẫn còn có thể ngửi thấy mùi tanh tanh của dịch thể trên tay mình.

Quá khó khăn, thật sự quá khó khăn mà, thể diện của cô cung bị ném tới kỷ Phấn trắng rồi, còn may việc này không có ai ngoài Hứa Úy biết, nếu không cô thật sự muốn chết.

Trình Kiến mè nheo trong phòng tắm hơn nửa giờ mới chịu ra ngoài, cô cứ nghĩ đến chuyện xấu hổ của mình thì lại có ý muốn nhấn chìm mình chết đuối trong bồn tắm, nhưng cuối cùng cô còn bị sặc nước hơn nữa vẫn là cảm thấy quá khó chịu nên không thể xuống tay với chính mình được.

Cô uể oải bọc trong khăn tắm bước ra ngoài, Trình Kiến vốn muốn về phòng đi ngủ nhưng vừa bước ra lại bị mẹ vừa bận rộn việc nhà xong tóm được.

“Chanh Chanh, lần này con làm mẹ lo lắng muốn chết.” Hai tay mẹ vịn lấy bả vai cô cẩn thận nhìn cô từ trên xuống dưới một lần, liền khóc lên, “Nghe nói phòng thí nghiệm của cháu xảy ra chuyện... Mẹ đã mất ngủ trong một khoảng thời gian dài.”

Bà ấy khóc nức lên nói không thành lời, vốn dĩ Trình Kiến đang thấy mọi chuyện vẫn ổn, nhưng vừa nhìn thấy người quan tâm cô khó chịu như vậy, bao nhiêu uất ức tích góp trong lòng đã lâu đều trút hết ra.

“Con mệt mỏi quá, con muốn ở nhà sẽ không bao giờ đi ra ngoài nữa.”

Trình Kiến vẫn luôn là đứa trẻ rất lạc quan, mợ thấy cô chịu đả kích lớn như vậy cũng đau lòng không thôi, ôm cô trấn an nửa ngày mới bình tĩnh lại.

Trình Kiến nói mọi chuyện xảy ra sau khi thoát khỏi phòng thí nghiệm với mợ, riêng chuyện cô xúc phạm tới Hứa Úy cô thật sự nói không nên lời.

“May mà thượng tá gặp Hứa Úy ... Chanh Chanh, lần này ít nhiều cũng nhờ có anh ta, đổi lại là người khác cũng không biết cháu còn có thể sống sót mà ra khỏi nơi đó hay không.”

Thân thể run lên một cách khó hiểu, Trình Kiến siết chặt ngón tay, những hình ảnh sắc tình không thể gặp người đó lại xuất hiện trong đầu cô.

“Có điều gần đây có một số tin đồn xấu về anh ta.” Mợ thở dài, Trình Kiến vừa nghe thấy thì trở nên nôn nóng, vội vàng hỏi: “Tin đồn gì ạ?”

“Đợt trước zombie khổng lồ không ngừng di chuyển đã tiến vào thành thị đã từng là thủ đô của phía nam. Ở đó có vô số zombie, nghe nói zombie khổng lồ đã kích thích zombie bên trong đó sôi động lên gấp mấy lần, những con zombie sôi nổi chạy khắp nơi tìm kiếm đồ ăn.”

“Trời ơi...”

“Tiểu đội của thượng tá Hứa Úy nhận được nhiệm vụ điều tra về zombie khổng lồ, phải biết rằng phần tử khủng bố của thành Dahl cũng sẽ không bỏ qua cơ hội lần này, bây giờ hai bên đều đang giành giật từng phút giây, những nhân viên nghiên cứu đi theo thượng tá ra ngoài chấp hành nhiệm vụ không có một ai trở về trong trạng thái bình thường.”

“...” Trình Kiến không nói ra lời, cô nhìn mợ cũng không biết nên biểu đạt cảm giác trong lòng mình như thế nào mới tốt.

“Các cấp lãnh đạo của viện nghiên cứu cảm thấy bọn họ bài xích nhân viên nghiên cứu, nhưng bên phía quân đội lại kiên trì nói rằng tổ chức của nhân viên nghiên cứu quá kém, tóm lại bây giờ vẫn còn đang tranh cãi, hơn nữa nhiều lần bọn họ đều không thể bảo vệ tốt được các nhà nghiên cứu khoa học đi theo, thượng tá Hứa Úy cũng đang bị mọi người nghi ngờ.”

“Không phải đâu!” Trình Kiến nuốt nước miếng, bình tĩnh lại mới có thể nói ra câu, “Bên ngoài thật sự rất nguy hiểm, cháu đã từng đi ra ngoài với anh ấy cho nên cháu biết anh ấy đối xử với mỗi người đều rất nghiêm túc, anh ấy tuyệt đối đã cố hết sức!”

Mợ thấy Trình Kiến kích động như vậy thì sừng sốt một chút, bà nhấp nhấp môi mới nói: “Chanh Chanh, cái khác mợ không nói nhưng cháu cũng đừng nghĩ lung tung, không được nhất thời xúc động mà muốn chạy ra ngoài.”

Trình Kiến dừng lại, cô không nghĩ tới mợ lại nói trúng tim đen của cô như vậy.

“Không nói tới chuyện cháu có thể may mắn an toàn trở về hay không, nhân viên muốn đi theo ra ngoài đều phải có trình tự phê duyệt, cấp bậc thấp nhất cũng phải là phó chủ quản hạng mục.”

“Cháu biết rồi.” Vốn dĩ ý tưởng trong đầu cô đang cháy hừng hực thì đột nhiên bị một chậu nước lạnh dập tắt, Trình Kiến cảm giác trong lòng thật khó chịu.

Nguyên một đêm cô không thể nào ngủ ngon được, sáng hôm sau chín giờ hơn cô mới mở mắt, là do bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

Trình Kiến mơ màng ra phòng khách nhận điện thoại, giọng nói truyền đến vô cùng quy cách nhà nước, vừa mở miệng đã khiến Trình Kiến tỉnh hẳn từ cơn ngái ngủ.

“Xin hỏi có phải là thiếu úy Trình Kiến không? Tôi là Ngải Lan chủ nhiệm phòng phân phối tài nguyên nhân lực của viện nghiên cứu khoa học kỹ thuật trung ương.”

“Xin chào, tôi là Trình Kiến, xin hỏi cô gọi điện thoại cho tôi là vì...” Trình Kiến mơ hồ đoán được lý do bên kia liên hệ với cô, chẳng qua cô không nghĩ tới bọn họ sẽ yêu cầu cô đi làm ngay sau ngày thứ hai cô xuất viện, trình độ bóc lột cũng quá lợi hại rồi.

“Hôm qua thiếu tá Quý Thanh Hòa đã liên hệ với tôi, hy vọng có thể điều ngài tới hạng mục nghiên cứu của anh ấy để tham gia vào hạng mục đó, tôi đã kiểm tra hồ sơ của ngài sau khi viện nghiên cứu độc lập về xạ tuyến F giải tán ngài đang trong tình trạng nghỉ ngơi, bây giờ chúng tôi sẽ điều ngài đến phòng nghiên cứu của thiếu tá Quý Thanh Hòa, xin hỏi ngài có ý kiến gì khác hay không?”

Học trường hành động nhanh như vậy! Trong đầu Trình Kiến lại nghĩ tới tình huống bên Hứa Úy, không nhịn được mà sầu lo một chút.

“Thiếu úy Trình Kiến?” Bên kia thấy Trình Kiến không trả lời trong một lúc lâu, vì thế thử gọi cô một tiếng.

“Dạ, tôi không có ý kiến gì khác.” Trình Kiến vội vàng mở miệng xác nhận, trước mắt cô cũng chỉ có thể đưa ra câu trả lời như này.

“Tôi đã biết, tôi sẽ giúp ngài phát điều lệnh, muộn nhất là ba ngày sau ngài cần đến nơi nhận chức.”

“Được, cảm ơn cô.” Trình Kiến siết chặt ống nghe, cô vốn định cứ như vậy nhưng cuối cùng vẫn không kìm nén được vội hỏi: “Ngại quá, tôi có chuyện muốn hỏi một chút.”

“Xin mời nói.”

“Nghe nói bên thượng tá Hứa Úy thiếu nhân viên nghiên cứu đi theo anh ấy chấp hành nhiệm vụ, số lượng nhân viên lần này đi ra ngoài đã được định ra rồi sao?”

“Xin chờ một lát, tôi cần xác nhận lại cấp bậc của ngài mới có thể trả lời.”

Âm thanh bên phía Ngải Lan biến mất, cô ấy xác nhận xong quyền hạn của Trình Kiến, sau đó mới tiếp tục nói: “Tạm thời sắp xếp là thiếu tá Quý Thanh Hòa nhưng các cấp quản lý vẫn chưa đồng ý để thiếu tá đi, nếu như lần này anh ấy không thể trở về, sẽ là một tổn thất lớn đối với viện nghiên cứu chúng ta.”

“Tôi biết rồi, xin cảm ơn...” Nghe thấy tên của Quý Thanh Hòa, trong lòng Trình Kiến lộp bộp như tiếng đá rơi.

“Xin hỏi còn vấn đề khác sao?”

“Không có, xin cảm ơn.” Trình Kiến vội vàng lễ phép nói lời cảm ơn, sau khi nói xong, hai người đều cắt đứt liên lạc cùng lúc.

Trình Kiến đứng trong nhà, ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, đây là nơi gần khu trung tâm chính trị nhất khu an toàn, ánh nắng mặt trời nhu hòa xuyên qua cửa sổ chiếu vào trong nhà, ấm áp, thoải mái vô cùng.

Nếu lưu lại nơi này, Trình Kiến có thể mỗi ngày làm nghiên cứu, tan làm thì có thể ăn uống cùng đồng nghiệp, về nhà cũng có thể gặp vợ, ăn cơm vợ nấu, trước khi ngủ thì nói chuyện với bà ấy uống một ly sữa bò...

Mà đoạn thời gian viện nghiên cứu sụp đổ, lén vào thành Dahl kia, rõ ràng chỉ thời khắc tai nạn đen tối nhất trong cả cuộc đời ổn định an nhiên của Trình Kiến mà thôi.

Cảm giác đói khát, mệt mỏi, bị thương, sợ hãi, đau đớn, suy nghĩ cường độ cao, mỗi một thứ đó đều nhằm thẳng vào nhược điểm của cô, Trình Kiến thật sự sợ hãi, nhưng mỗi lần cảm nhận được những cảm xúc tiêu cực đó, trong vô thức cô đều sẽ nhớ tới người đàn ông đã đem cô từ trong bóng đêm ra ngoài.

Anh ta giống như một viên đạn nguy hiểm, lại giống như lưỡi dao sắc bén có thể chặt đứt tất cả mọi sự mềm yếu, rốt cuộc Trình Kiến cũng không thể quên được cảm giác sắc bén trên người anh ta, dường như cũng là cảm giác và bóng hình mà trong lòng cô cũng bắt đầu khát vọng tìm kiếm.

Cô siết chặt nắm đấm, trong lòng như có giọng nói thúc giục cô nên làm cái gì đó nhưng hiện thực lại không ủng hộ cô.

Khoảng cách giữ cô và thượng tá Hứa Úy thật sự quá xa xôi.

Chương 14: Đừng quyết định thay cô ấy

Buổi chiều hôm nhận được cuộc điện thoại đó, Trình Kiến liền đi tới viện nghiên cứu báo danh, cô ở nhà thì cũng không có tâm trạng nghỉ ngơi, đầu óc cô chỉ nghĩ đến chuyện học trưởng sắp ra ngoài chấp hành nhiệm vụ với Hứa Úy.

Tuy nói rằng Trình Kiến cũng đang rối rắm nhưng lúc thay xong quần áo, cô vẫn buông xuống tạp niệm trong lòng, chuyện quan trọng nhất bây giờ không phải là suy nghĩ những chuyện tình cảm lung tung rối loạn đó, cô nên hoàn thành công việc mới là chuyện đáng cô quan tâm.

Đi vào viện nghiên cứu trung ương, Trình Kiến tìm gặp nhân viên quầy tiếp tân, sau khi nói rõ mục đích đến, đối phương xác nhận lại tin tức thân phận của cô, sau đó liền nhiệt tình dẫn cô lên trên tầng, thuận tiện liên hệ với Quý Thanh Hòa.

Trình Kiến hỏi một vài vấn đề râu ria khác, lúc thang máy lên đến nơi các cô mới ngừng cuộc trò chuyện lại, cánh cửa vừa mới mở ra, Trình Kiến đã thấy học trưởng mặc đồng phục nghiên cứu màu trắng đút tay trong túi áo, gương mặt mỉm cười nhìn cô.

“Thiếu úy Trình Kiến, thật vui khi cô có thể tham gia vào nghiên cứu của tôi.” Lời nói của anh ta phi thường quan cách, nhưng Trình Kiến lại thấy được sự thân thiết thông qua ánh mắt của anh ta.

“Cảm ơn thiếu tá, không nghĩ rằng ngài tự mình tới đón tôi.” Trình Kiến cũng dùng những câu nói quy chuẩn phụ họa với anh ấy, người đi theo thấy hai người bọn họ đã gặp mặt thì lễ phép cúi chào.

“Xem ra chuyện kế tiếp không cần tôi hỗ trợ nữa, thiếu tá, giao người cho anh nhé?”

“Ừ, cảm ơn cô, cô đi làm chuyện của cô đi.” Từ đầu đến cuối Quý Thanh Hòa vẫn treo nụ cười quyến rũ mê người trên mặt, Trình Kiến thấy trên mặt cô gái kia xuất hiện nét ửng hồng kỳ lạ, không khỏi âm thầm thở dài một tiếng, mị lực của học trưởng quả nhiên vẫn có lực sát thương lớn như lúc còn ở trong trường học.

Vừa tiễn người đi xong, Quý Thanh Hòa ôm lấy bả vai Trình Kiến kéo cô vào trong ngực mình, thả lỏng cơ bắp đè toàn bộ sức nặng lên vóc dáng nhỏ bé của cô.

“Chanh Chanh, anh nhớ em quá.”

“Hôm qua chúng ta mới gặp nhau, hơn nữa học trưởng anh đừng đề lên người em nữa.” Trình Kiến gắng sức phản kháng lại nhưng căn bản học trưởng dùng toàn bộ trọng lượng cơ thể, ngay cả đứng thẳng lên cô cũng cảm thấy khó khăn.

“Một chết người, em biết không? Anh mới từ hang sói ra lại bị đưa vào hang hổ.”

Trình Kiến nghe thấy học trưởng uể oải nói một câu như vậy, vội vàng truy vấn: “Học trưởng thật sự muốn ra ngoài chấp hành nhiệm vụ với thượng tá Hứa Úy sao?”

“Theo sắp xếp thì là như vậy nhưng dù có nói như nào thì mấy ông già cổ hủ phía trên cũng không đồng ý, nói là không thể để anh chết trong tay đám lính đặc chủng kia được.”

Quý Thanh Hòa nói chẳng hề để ý, “Chẳng qua anh cảm thấy chả có vấn đề gì, mỗi ngày đều ở trong phòng thí nghiệm buồn muốn chết, đi ra ngoài xem xét xung quanh cũng khá hay.”

“Học trưởng!” Trình Kiến nghiêm túc tóm lấy cổ tay anh ta, muốn anh ta nhìn thẳng vào mình mới nói, “Bên ngoài không thú vị như anh tưởng tượng đâu, lần trước thiếu chút nữa em đã chết ở đó rồi, không, phải nói thiếu chút nữa em đã chết mười mấy lần mới đúng!”

Nụ cười trên gương mặt Quý Thanh Hòa đột nhiên cương cứng lại, độ cong ở khóe môi cũng nhanh chóng biến mất, cúi mắt nhìn cái cơ thể nhỏ bé của Trình Kiến, nhìn không ra trong mắt anh ta đến tột cùng là đang suy nghĩ cái gì.

“Em bị zombie cào, dốc hết thể lực để chạy khắp nơi theo những người lính đặc chủng đó, còn phải cải trang trà trộn vào thành Dahl cứu người, thậm chí còn có viên đạn sượt qua đầu em nè, anh có thể tưởng tượng ra không? Hơn nữa khi tỉnh lại em còn ở trong rừng mưa nhiệt đới ...”

Trình Kiến lải nhải giải thích cho Quý Thanh Hòa biết bên ngoài nguy hiểm như thế nào, có lẽ vấn đề là do góc độ nên cô không nhìn thấy nét mặt của học trưởng đã nhăn lại một lúc lâu.

“Chanh Chanh.” Anh ta mở miệng nói.

“Dạ! Sao thế?” Trình Kiến cố gắng quay đầu lại muốn nhìn vào mắt Quý Thanh Hòa nhưng cổ cô bị hạn chế nên chỉ có thể thấy được cần cổ của học trưởng, gần cằm của anh ta dường như còn có một vết cắn ái muội.

“Lần sau ai bảo em ra ngoài thì không được đồng ý, nếu là nhiệm vụ do phía trên lệnh xuống, ít nhất cũng phải thông báo cho anh biết trước.”

Trình Kiến mím chặt môi, cô biết học trưởng đang trách cô lúc trước không chấp nhận sự sắp xếp của anh ta, nói cho cùng thì không biết bao nhiêu người nằm mơ đều muốn sống cả đời sau đó thuận lợi chết già ở trong khu an toàn, ai cũng không muốn đi ra ngoài đó đối mặt với những zombie chết chóc và phần tử khủng bố độc ác.

Có lẽ lúc ban đầu Trình Kiến thật sự nên nghe theo học trưởng nói, đến làm việc dưới trướng của anh ta, như vậy cô cũng sẽ không gặp Hứa Úy và phát sinh nhiều chuyện như vậy.

Nhưng bây giờ đều đã quá muộn rồi, mục tiêu của Trình Kiến đã không còn là ở lại trong khu an toàn giống như ngày xưa nữa, có lẽ cô còn nhiều kỳ vọng mà ngay cả bản thân cô cũng biết những điều đó đều không ổn định những loại ý nghĩ này quả thật giống như lửa cháy lan đồng cỏ.

Nếu cô thật sự đi ra ngoài đó, tuyệt đối sẽ khóc đến không ngủ được ngay đêm đầu tiên.

“Trước không nói tới những thứ đó nữa, vừa hay có một ông lão cổ hủ muốn anh tới văn phòng ông ta một chuyến, anh dẫn em đi gặp cấp trên.”

“Không phải chứ, em cũng có thể gặp nhân vật cấp bậc như vậy sao?”

“Là thiếu tướng Văn phó viện trưởng, trước khi em tới anh đã từng nhắc tới em trước mặt ông ấy rất nhiều lần, ông ấy còn nói nếu có cơ hội gặp mặt thì sẽ tâm sự với em đấy.”

Quý Thanh Hòa được lãnh đạo cấp trên thưởng thức đã là chuyện công khai, đương nhiên thành tích anh ta làm ra cũng đáng để anh ta giành được vinh dự này, có điều Trình Kiến không đoán được anh ta còn cẩn thận vì cô lót đường như vậy.

Trình Kiến chỉ được mợ quan tâm giờ phút này thật sự bị học trưởng làm cho cảm động.

“Học trưởng, anh đừng đối tốt với em như vậy, em không có trí tiến thủ chỉ cần có thể giúp việc cho anh là được rồi.”

“Nhưng anh không muốn em lại đi ra ngoài đó trải qua những chuyện nguy hiểm như vậy.” Quý Thanh Hòa vỗ vỗ đầu Trình Kiến, thả cô ra rồi dẫn cô vào thang máy.

“Học muội, em có một bộ não đầy quý báu, ẩn chứa một trí tuệ còn vượt qua cả tưởng tượng của chính em, mà những thứ đó cũng không quan hệ, sự tồn tại của em cũng đã là một kỳ tích.”

...

Trình Kiến nuốt nước miếng, thậm chí cô còn thấy ngượng ngùng ngẩng đầu nhìn Quý Thanh Hòa, thật sự, lời khen này quá mức với cô!

“Cho nên xuất phát từ cái gì nhỉ... ừm... thiên tính của một nhân viên nghiên cứu, anh không đành lòng để một người quý hiếm như em chịu bất cứ một tổn thương nào, em có thể hiểu ý của anh không?”

Bàn tay Quý Thanh Hòa từ trên đầu Trình Kiến trượt xuống sau cổ cô, anh ta vẫn thích xoa bóp như cũ, nhưng lần này Trình Kiến đã bị lời nói của anh ta làm chần động rồi cũng không có tâm tư để tỏ vẻ kháng nghị với hành vi của anh ta.

“Học trưởng, anh đang đùa em sao?” Trình Kiến cau mày, không dám xác định nhìn anh ta mở miệng hỏi.

“Không phải, anh đang nghiêm túc, cho nên anh hy vọng em có thể bảo vệ tốt bản thân, được chứ?” Quý Thanh Hòa lại lộ ra nụ cười làm người ta cảm thấy như tắm mình trong gió xuân nhưng Trình Kiến lại hoàn toàn miễn dịch với nụ cười đó, nhưng cô vẫn là không tự giác mà che dấu suy nghĩ thật của bản thân mình.

“Tất nhiên em sẽ tự bảo vệ tốt bản thân.” Leng keng một tiếng, thang máy vừa vận tới nơi, Quý Thanh Hòa dẫn Trình Kiến ra, đi không bao lâu bọn họ đã tới trước cửa văn phòng phó viện trưởng.

Trình Kiến không biết mình phải đối mặt với một người như thế nào, khẩn trương đến nỗi lòng bàn tay đều chảy mồ hôi, Quý Thanh Hòa gõ cửa, quan sát thấy móng tay Trình Kiến sắp đâm vào thịt, anh ta kéo lấy tay Trình Kiến, tách từng ngón tay cô ra.

Nhận được câu đáp của người trong phòng, Quý Thanh Hòa dùng một tay khác mở cửa, lúc Trình Kiến nhìn thấy người đang ngồi bên trong, cô hoàn toàn ngây người.

Hứa Úy cũng ở đây hiển nhiên là đang thương lượng chuyện gì đó, anh ta đã bỏ đi bộ trang phục chiến đấu màu đen, mặc vào quân trang chính thức còn đeo găng tay màu trắng, thậm chí hơi thở của anh ta như xuyên qua lớp không khí thâm nhập vào hô hấp của Trình Kiến.

Không gian trong văn phòng hoàn toàn khác với tưởng tượng của Trình Kiến, không gian quá mức rộng mở, nghiêm túc giống như phòng họp, vị trí ngồi thảo luận sắp xếp rất cẩn thận, một vị thượng tá nhìn chăm chú vào bàn tay học trưởng đang nắm tay cô ... Mỗi một tín hiệu đều khiến Trình Kiến lâm vào trạng thái khẩn trương cao độ.

Trong lòng cô căng thẳng, vội vàng nhanh chóng rút tay ra khỏi tay học trưởng một cách đầy cẩn thận, sau đó chùi chùi lòng bàn tay lên quần áo, lau đi giọt mồ hôi mới chảy ra.

Vì sao anh ta lại ở đây!

Là vì chuyện của học trưởng sao?

Trình Kiến quá mức chú ý tới Hứa Úy cũng không có tinh lực dư thừa nhìn thiếu tướng Văn Tư, vị phó viện trưởng này đeo một đôi kính đồi mồi, nhìn qua quả thật giống với những gì mà học trưởng đã miêu tả ra một hình tượng ông già bảo thủ truyền thống, ông ấy ước chừng tầm 40 tuổi, rất có tinh thần, ít nhất năng lực cãi nhau tuyệt đối không rơi vào thế yếu.

“Thanh Hòa, cậu tới vừa hay, cậu tới nói nguyên nhân khiến cậu không thể đi ra ngoài? Còn có... Vị này là học muội cậu từng nhắc đến đó hả?”

“Đúng vậy, cô ấy là Trình Kiến, hôm nay vừa mới điều cô ấy tới đây, tôi đã phí không ít công sức.” Quý Thanh Hòa đẩy Trình Kiến lên phía trước, Trình Kiến căng thẳng đổ mồ hôi trán, cô hoàn toàn không dám nhìn Hứa Úy, cả người đều không biết làm sao cho đúng.

Mình cũng quá đen đủi rồi đi!

“Có điều cô ấy tới tôi cũng an tâm, nếu lần này tôi có chết ở bên ngoài thì tôi tin tưởng với năng lực của thiếu úy Trình Kiến có thể tiếp quản toàn bộ hạng mục nghiên cứu của tôi.”

Câu giới thiệu của Quý Thanh Hòa hiển nhiên đã đả động được đến phó viện trưởng, trong mắt ông ấy hiện ra một tia khát vọng với nhân tài, “Trình Kiến, cô thấy thế nào?”

Không nghĩ tới phó viện trưởng sẽ hỏi cô, Trình Kiến không nói ra được những câu nói mang tính chất kiêu ngạo như thế, cô cúi đầu, nói không phải chẳng phải sẽ ném mặt mũi của học trưởng đi sao? Nhưng nếu nói phải thì nhờ may cô không làm được chẳng phải sẽ bẽ mặt trước mặt mọi người hay sao?

“Tôi sẽ cố gắng hết sức, thiếu tá quá khen rồi.”

Cuối cùng Trình Kiến vẫn lựa chọn một đáp án tương đối an toàn, xem ra phó viện trưởng cũng rất vừa lòng với câu trả lời của Trình Kiến.

“Tôi đã đọc luận văn tốt nghiệp của cô, còn có hạng mục thí nghiệm năm cuối cô nộp cho giáo sư, quả thật là một đứa trẻ rất có cách nhìn và học thức, tuổi không lớn nhưng lại có cách nhìn rất chặt chẽ và tinh tế trong lĩnh vực chuyên môn, tôi rất kỳ vọng có thể nhìn thấy biểu hiện của cô ở viện nghiên cứu sau này, tốt nhất là có thể vượt qua cái vị học trưởng không hiểu chuyện này của cô.”

Lúc ông ấy nói chuyện luôn mang theo sự quan tâm và nụ cười nhàn nhạt, Trình Kiến cảm giác trong lòng cô như đang tuôn ra từng luồng sức mạnh và nhiệt huyết.

“Cảm ơn phó viện trưởng! Tôi sẽ cố gắng hết sức!” Giọng nói của cô trong trẻo tràn ngập ý chí chiến đấu khiến người ta cảm giác cực kỳ thoải mái.

“Được rồi, cố gắng thích ứng cho tốt, cô ra ngoài đi, chúng tôi có chuyện muốn nói riêng với học trưởng của cô.”

“Dạ.” Trình Kiến gật đầu, chuẩn bị xoay người rời đi, nhưng đúng lúc này người đàn ông vẫn luôn im lặng này giờ đột nhiên mở miệng.

“Ông không bỏ được anh ta, vậy Trình Kiến đi cùng tôi cũng được.”

...A?

Da đầu Trình Kiến tê dại, cô cảm giác không khí xung quanh mình đều ngưng tụ lại, có thứ gì đó lạnh thấu xương đang bò lên căng chân cô rồi lên hông và lưng cô, dần dần bao phủ toàn thân cô.

Giọng nói của Hứa Úy từ đầu tới cuối vẫn nhàn nhạt như là không hề để ý đến nhưng không một ai có thể xem nhẹ ý cương quyết trong đó, câu nói chỉ lộ ra một tầng ý nghĩa chính là không có đường thương lượng.

Ngay cả phó viện trưởng cũng cảm thấy đau đầu, mức độ lớn nhất mà ông ta có thể làm chính là quát lên giận dữ với anh ta, nhưng trừ điều này ra ngay cả ông ta cũng không có cách nào với Hứa Úy, bởi vì từ trước đến nay Hứa Úy chưa từng kiêu ngạo với người khác vì chuyện cá nhân, lập trường của anh ta đều xuất phát từ nhiệm vụ.

Phó viện trưởng nheo mắt lại đầy cảnh giác, khoanh tay vuốt cằm nhìn Trình Kiến thêm một lần nữa, lần đầu tiên Quý Thanh Hòa đưa ra ý kiến phản đối.

“Tôi cảm thấy đề nghị này có vấn đề, Trình Kiến vừa mới tốt nghiệp, cho tới bây giờ chỉ tiếp xúc qua một hạng mục, ngài xác định dẫn cô ấy ra ngoài không phải là chỉ để chơi chứ?”

Quý Thanh Hòa là người không dễ nghe lời người khác, ít nhất với cấp bậc của anh ta những lời này không hề lễ phép còn mang tính chất khiêu khích Hứa Úy.

Phó viện trưởng đã kịp thời ngăn cản Quý Thanh Hòa, trong tình huống trước mắt chỉ có duy nhất ông ta có tư cách đưa ra chất vấn với Hứa Úy.

“Thượng tá Hứa Úy, xin hỏi anh dùng tiêu chuẩn gì để nhận định rằng thiếu úy Trình Kiến có tố chất thích hợp làm nhân viên nghiên cứu đi theo đội ngũ của anh hơn thiếu tá Quý Thanh Hòa?”

Đối mặt với chất vấn của thiếu tướng Văn Tư, cuối cùng Hứa Úy cùng dời ánh mắt lên người Trình Kiến, thấy được dáng vẻ khẩn trương của cô.

“Không lâu trước đây cô ấy đã làm nhân viên kỹ thuật theo đội ngũ của tôi ra ngoài, biểu hiện tốt hơn so với mấy người trước đây, quả thật có thể trợ

giúp cho chúng tôi. Cô ấy cũng đủ lý trí để phân tích ra hành động nên làm và không nên làm dưới tình huống nguy hiểm, không kiêu ngạo, dễ hầu hạ, chỉ thế thôi.”

Đây quả thật là một cách nói khác của việc đám người viện nghiên cứu bọn họ đã không biết thân biết phân lại còn không dễ hầu hạ, đặc biệt là vừa rồi Quý Thanh Hòa đã vượt cấp chất vấn anh ta, bởi vì chuyện này nên phó viện trưởng cũng không có cách nào phản bác lại Hứa Úy.

Quý Thanh Hòa nắm chặt nắm đấm, hầu kết trượt lên trượt xuống, dồn hết sức để kiềm nén phần nộ trong lòng.

Phó viện trưởng tạm ngừng một chút, hiển nhiên là đang suy xét lựa chọn giữa nhân tài ông quý mến và một người vừa mới tốt nghiệp chưa có quá nhiều thành tích, nói cho cùng thì mục đích chủ yếu lần này ông tìm Hứa Úy tới nói chuyện riêng chính là không đồng ý cho Quý Thanh Hòa ra ngoài làm nhiệm vụ.

“Tuy rằng anh nói như vậy nhưng tôi cho rằng chuyện này vẫn nên trưng cầu ý kiến của đương sự một chút, Trình Kiến, cô có muốn đi không?”

Lúc này mới hỏi tới ý kiến của Trình Kiến cũng có chút giả dối, Trình Kiến cảm giác mồ hôi đã làm thấm ướt lưng áo sơ mi của cô, Quý Thanh Hòa tóm được cổ tay cô, cảm xúc trong mắt gần như muốn đe dọa Trình Kiến.

“Không, thiếu tướng Văn Tư, xin hãy để tôi đi, Trình Kiến có quá ít kinh nghiệm, chọn sai người tuyệt đối sẽ không có bất kì trợ giúp nào cho việc hoàn thành nhiệm vụ, chỉ lãng phí vô ích thời gian của nhiệm vụ thôi!”

Quý Thanh Hòa nghiêm túc nói ra ý nghĩ của mình, Hứa Úy thì thờ ơ, tuy rằng phó viện trưởng trừng mắt nhìn anh ta ý muốn nói cậu câm miệng lại cho tôi, nhưng Quý Thanh Hòa vẫn tiếp tục nói.

“Học muội của tôi rất nhát gan, chỉ là lấy máu kiểm tra sức khỏe cũng phải ôm đầu khóc hai ngày, bảo cô ấy ra ngoài kia đối mặt với zombie và phần tử khủng bố, tuyệt đối không tới mấy ngày cô ấy sẽ suy sụp tinh thần mất.”

“Cô ấy kiên cường hơn trong tưởng tượng của anh đấy, để cho cô ấy tự mình chọn, đừng quyết định thay cô ấy.” Cuối cùng Hứa Úy cũng mở miệng, sự lạnh lẽo trong mắt anh ta như cả một nhũ băng xé rách bầu không khí trong phòng.

Những đánh giá đó cũng đủ khiến cho Trình Kiến xúc động tự tận đáy lòng. Cô không nghĩ tới, thật sự hoàn toàn không dám nghĩ tới.

Cô đã làm ra nhiều chuyện ngu ngốc như vậy mà vẫn có thể đạt được đánh giá cao như vậy từ chính anh ta.

Thượng tá rốt cuộc anh đang suy nghĩ cái gì thế?

Chương 15: Cô vì ai chứ?

Việc đưa ra lựa chọn này chắc chắn rất khó khăn, cùng lúc đó hình ảnh của hai loại sinh hoạt hoàn toàn khác nhau này cũng hiện lên trong đầu Trình Kiến, sự căng thẳng khiến dạ dày Trình Kiến đột nhiên lên cơn co thắt.

Cô thấy khó xử cúi đầu, trong đầu không ngừng xuất hiện những thứ kỳ quái.

Lần đầu tiên ra ngoài đối mặt với những thứ nguy hiểm đó với Hứa Úy, vô số lần tuyệt vọng gần chết thì cô lại nhớ tới cái giường êm ái trong nhà, còn có lời mợ cảnh cáo cô.

Tối qua người thân nhất của Trình Kiến còn nói rất rõ ràng với cô, không thể nhúng tay vào những loại chuyện như thế nữa.

Trình Kiến hít sâu một hơi ngẩng đầu nhìn Hứa Úy, cô nhìn thẳng vào anh ta không hề né tránh, ánh mắt của cô lọt vào trong mắt Hứa Úy.

Hứa Úy khẽ nâng cằm lên, tỏ vẻ anh ta đang lắng nghe Trình Kiến đưa ra ý kiến.

“Thượng tá Hứa Úy, học trưởng của tôi... Không, thiếu tá Quý Thanh Hòa anh ấy nói không hề sai, tôi là một người rất sợ đau lại nhát gan, tôi rất vui vì có thể nhận được sự chấp thuận của ngài, để đáp lại lòng tin của ngài, tôi nguyện ý đi theo ngài hoàn thành nhiệm vụ.”

Đây là điều sâu trong nội tâm Trình Kiến muốn nói, cô không có cách nào ép bản thân mình không đến gần Hứa Úy, cô cũng rất khó kiểm soát nỗi sợ với nguy hiểm và bị thương, cho nên cô chỉ có thể thỏa hiệp để đạt được một giá trị trung bình.

“Tôi chỉ có một yêu cầu... Có thể là hơi tùy hứng, nhưng tôi hy vọng ngài có thể nghiêm túc suy xét.” Trình Kiến dừng một chút, cô thấy ảnh phản chiếu của chính mình trong mắt Hứa Úy, ít nhất giờ khắc này cô biết trong mắt người đó chỉ có cô.

“Nói.”

Giọng nói nam tính trầm thấp mang phong cách mệnh lệnh đặc thù của Hứa Úy, chỉ nói ra một chữ, Trình Kiến cũng có thể cảm thấy tâm tình thấp thỏm của mình trở nên bình tĩnh.

Cô ấp úng một lúc, nuốt nước miếng mới nói: “Nếu như tôi chết, hoặc là bị bắt nhốt trong căn phòng nhỏ giống như lần trước ... Tóm lại là nếu như tôi

gặp phải tình huống ngoài dự liệu thì xin ngài nhất định phải mang tôi về nhà dù là thi thể thôi cũng được!”

Lúc Trình Kiến nói ra những lời này cả người cô đều run lên vì lạnh, cô thật sự có cảm giác khi bước chân ra ngoài đó thì cái chết đến với cô là điều chắc chắn.

“Tôi cũng không phải không muốn rời xa nơi này, chỉ là bạn bè người thân của tôi đều ở đây, tôi cũng không muốn khi bọn họ muốn viếng thăm tôi lại không biết đi đâu, tôi cũng biết trên quảng trường có bia ghi danh các liệt sĩ, tên những người đã hy sinh đều được khắc lên đó, nhưng mà chỉ là... Nếu như mọi người muốn nói chuyện với tro cốt của tôi, nói không chừng ở thế giới bên kia tôi vẫn có thể nghe thấy, được rồi, kỳ thật tôi rất sợ một mình ở đó chờ chết nên dù tôi chết tôi cũng hy vọng các anh có thể đưa tôi về nhà.”

Trình Kiến thuộc tuýp người càng khẩn trương lại càng nói nhiều lời giải thích vô nghĩa, cô lo lắng bản thân mình không biểu đạt được cho người khác hiểu được những gì cô đang nói. Mỗi lần cô nói dong dài như vậy cô đều muốn tát mình một cái để bóp chết cái đám logic hỗn loạn này.

Nói càng nhiều, sai càng nhiều, còn may Trình Kiến cũng chưa ngốc đến mức nhờ miệng nói ra, thật ra cô muốn gặp Hứa Úy rất nhiều cho nên mới tự cho phép mình đi ra ngoài tìm chết, nếu học trưởng biết được chắc chắn sẽ ra tay hộ mộ cô, trước tiên sẽ điều chế ra một ống thuốc thử rồi hạ độc cho cô chết luôn tại chỗ, ít nhất chết như vậy thi thể sẽ dễ nhìn hơn rất nhiều so với chết ở trong miệng của zombie.

Tuy rằng sự lựa chọn của Trình Kiến đưa ra phần lớn là dựa trên các nhân tố vì Hứa Úy, nhưng dựa trên tình huống trước mặt để xem xét, nếu như hôm nay là người khác tới yêu cầu học trưởng ra ngoài chứ không phải Hứa Úy, cấp trên vì muốn giữ học trưởng ở lại mà đẩy cô ra thay thì cô cũng vẫn sẽ làm theo.

Chẳng qua người ở đây vừa hay là Hứa Úy.

Trình Kiến không thể bỏ qua tiếng gọi từ sâu thẳm trong trái tim cô, cô vừa bứt rứt lại vừa nghiêm túc, rõ ràng cô vẫn còn đang lo lắng cô nói một đồng lời vô nghĩa đó có để lại ấn tượng xấu cho Hứa Úy hay không, nhưng cô vẫn muốn thông qua ánh mắt bày tỏ lời nói của cô là thật sự chứ không phải là nói giỡn.

Cô thật sự không muốn chết ở bên ngoài.

“Vấn đề này cô không cần suy nghĩ, đó vốn dĩ là trách nhiệm của tôi.”

Hứa Úy chỉ dùng hai câu ngắn gọn để đáp lại một tràng dài của Trình Kiến.

Trình Kiến ừ rừ, bây giờ cô rất muốn tìm một góc không người nào đó để đâm ngực dậm chân một chút, tại sao cô không thể nói rõ ràng bằng vài câu ngắn gọn giống phong cách của anh ta vậy.

“Trình Kiến, em đừng mất lý trí như vậy!” Quý Thanh Hòa túm lấy Trình Kiến, nhìn chăm chăm cô nói: “Có thể thay anh đi còn rất nhiều người, em biết rõ bên ngoài nguy hiểm như thế còn muốn đi ra ngoài! Em cũng đừng tranh với anh.”

Mấy năm quen biết Quý Thanh Hòa, chưa bao giờ Trình Kiến thấy học trưởng dễ dàng xúc động như thế, anh ta rất ít khi dùng ngữ khí nghiêm túc gọi cả họ lẫn tên cô, mà biểu cảm như thế chứng tỏ anh ta thật sự tức giận.

“Không có, học trưởng, không phải em tranh với anh.” Trình Kiến hạ giọng xuống nhẹ nhàng nhìn thẳng vào Quý Thanh Hòa nói: “Nếu đổi lại vị trí, anh cũng sẽ làm như vậy, không phải sao?”

“...” Quý Thanh Hòa bị câu nói của cô làm cho không biết phải nói gì, môi anh ta giật giật, cuối cùng chỉ đành nhìn đi chỗ khác.

“Tốt nhất là em đừng có xảy ra chuyện gì.”

Không hiểu tại sao, Trình Kiến cảm thấy học trưởng vẫn chưa nói hết ý, hình như anh ta có chuyện không thể nói ra nên đang ra sức áp chế cảm xúc trên bờ vực tan vỡ của bản thân mình.

Hứa Úy nhàn nhạt nhìn hai người bọn họ một cái, không cho bọn họ thêm thời gian, đứng thẳng lên, “Trình Kiến, theo tôi.”

“Đi đâu?”

“Về quân khu.”

“Bây giờ? Hôm qua tôi mới xuất viện, hôm nay mới được sắp xếp công việc...” Trình Kiến không nghĩ tới sẽ nhanh như vậy, cô cho rằng dù thế nào cũng phải ngày mai, hoặc là phải có giai đoạn chuẩn bị giảm xóc, sao cô phải đi cùng với anh ta ngay sau khi xác định chuyện này chứ?

“Sao cô nhiều lời như vậy!” Không biết đột nhiên Hứa Úy bị làm sao, giống như ăn phải bom vậy, ngữ khí nói chuyện tuy bình tĩnh nhưng lại tràn ngập mùi thuốc súng.

Trình Kiến như bị người ta đâm một đao, nếu bây giờ có thể nôn ra máu, ít nhất cô có thể nôn ra được một lít.

Anh ta làm sao vậy? Hơn nữa trình độ công kích người khác của anh ta cũng quá chuẩn xác rồi!

Trình Kiến xấu hổ đi từ bên cạnh Quý Thanh Hòa đến bên cạnh cửa, chờ Hứa Úy rời khỏi, cô quay đầu nhìn học trưởng một cái, đây là nơi có thể mang lại cho cô cảm giác quen thuộc và an toàn, dường như sẽ rời xa cô ngay lúc này.

Cho tới bây giờ Trình Kiến mới đột nhiên ý thức được mình vừa rơi vào hang sói, nói thật nếu như sau này mỗi ngày Hứa Úy không có việc gì lại giận dữ cô vài câu như lúc này thì cô cũng không biết mình có thể khóc lóc đi tìm học trưởng cầu xin anh ta cứu cô trở về hay không.

Quả thực rất mất mặt, cô cũng tự thấy xấu hổ!

Nghĩ cái khác vậy, ừm, nghĩ tới Clara, lần này cùng ra ngoài làm nhiệm vụ với Hứa Úy, nhất định có thể nhìn thấy đại mỹ nhân đáng người nóng bỏng gợi cảm xinh đẹp.

Nói thật chỉ cần nghĩ tới dáng người của Clara thôi mỗi bữa cô cũng có thể ăn thêm mấy bát cơm, tuy rằng đều là nữ giới nhưng lực hấp dẫn của Alpha với Beta và Omega đều mãnh liệt đủ để sinh ra ham muốn.

Thật ra cô không hề có ý tưởng không an phận với Clara, chỉ là xuất phát đơn thuần từ sự ngưỡng mộ với cái đẹp mà thôi.

Nhưng hiển nhiên Hứa Úy không có cái thú thanh nhàn thưởng thức cái đẹp, Trình Kiến đi theo anh ta vào thang máy, bên trong thang máy bảo trì bầu không khí im lặng gần như khiến cô hít thở không thông.

Trình Kiến muốn tìm đề tài gì đó phá vỡ loại cục diện này, nhưng sau khi nghĩ đi nghĩ lại cô thật sự không biết nên nói gì mới có thể khơi gợi hứng thú của người đàn ông kia.

Chẳng lẽ thảo luận về vấn đề làm sao để cải tiến tốc độ bắn của súng trang bị trong máy bay chiến đấu?

Nhưng anh ta lại không có nói đến vấn đề này, đột nhiên cô nói ra có phải quá giả tạo hay không.

Trình Kiến thở dài, tốc độ của thang máy chuyên dụng rất nhanh hơn nữa còn không cần lo lắng sẽ bị người ở tầng khác ấn dừng lại, cho nên rất nhanh bọn họ đã xuống tới đại sảnh.

Sau khi tiến vào hành lang thông ra nơi đậu máy bay, Trình Kiến đột nhiên nín thở suy nghĩ, cô nghĩ ra sự khác nhau giữa quân khu đặc chủng và viện nghiên cứu trung ương, chẳng lẽ cô thật sự có thể thích nghi với nơi đó sao? Đúng rồi, rốt cuộc Trình Kiến cũng biết cô nên hỏi gì rồi! Cô vừa nhận ra rằng cô đã quên mất một chuyện cực kỳ quan trọng.

“Thượng tá, tôi chấp hành xong nhiệm vụ lần này, có phải sẽ lại trở về viện nghiên cứu không?”

Trình Kiến nghĩ đến đây, vốn dĩ tâm trạng đang có chút nặng nề lập tức trở nên thoải mái hơn rất nhiều, cô thấp thỏm đưa ra câu hỏi và chờ mong có thể có được một sự sắp xếp tương đối thích hợp.

Hứa Úy đang đi phía trước đột nhiên dừng lại, anh ta xoay người đi đến bên cạnh Trình Kiến, túm lấy cánh tay cô kéo cô sang một con ngõ nhỏ hẹp không ai đi ngang qua, đẩy cô áp lưng vào vách tường.

“Thượng tá... thượng tá Hứa Úy?” Trình Kiến bị con người đen như mực của anh ta dọa sợ, cô không biết mình nói sai cái gì, sao hôm nay tất cả mọi người đều giận dữ với cô vậy?

“Nếu như muốn quay về, vì sao ngay từ đầu lại quyết định ra ngoài?”

“Tôi không có ý đó.” Nghe lời nói đầy ý trách móc cô của Hứa Úy, Trình Kiến cảm giác mình lại bắt đầu khẩn trương, cô luôn dùng lời ít mà ý nhiều của Hứa Úy tới nhắc nhở mình bớt tranh cãi, phải mất một lúc lâu cô mới có thể nói ra lời nói bình thường.

“Chẳng lẽ đây không phải là cương vị nhiệm vụ ra ngoài một lần rồi có thể trở lại sao?”

“Trình Kiến, cương vị hiện tại của cô là thuộc binh chủng kỹ thuật, hỗ trợ bộ đội đặc chủng đối phó với zombie, là nhân viên nghiên cứu công tác lâu dài, nhớ tiến sĩ Johnson chứ, cô cho rằng vì sao viện nghiên cứu trung ương lại không muốn để học trưởng của cô tự mình ra mặt như vậy? Chính là vì công việc lần này thập tử nhất sinh!”

Từng câu nói của anh ta như thanh kiếm sắc bén cắt qua yết hầu Trình Kiến, hô hấp của Trình Kiến cũng trở nên khó khăn.

Cô nhăn mày nhìn Hứa Úy, thậm chí còn không nhận ra rằng anh ta vừa nói một tràng dài với cô, hơn nữa trong lời nói còn lộ ra ý tứ tức giận hận sắt không thể thành thép.

“Tôi, tôi quả thật không biết, tôi vừa mới tốt nghiệp, hơn nữa cũng không ai nói với tôi những thứ đó...”

Trình Kiến bị thái độ khác thường của anh ta dọa ngốc luôn, cô không thể hiểu được ý nghĩ và ý đồ của Hứa Úy, anh ta nói ra những lời đó là muốn cô biết khó mà lui? Hay là đang trách cô cái gì cũng không hiểu nhưng lại thích ôm vào cái cục diện rối rắm này?

Không đúng, không phải ngày từ đầu là do anh ta quăng mồi câu cho cô sao? Tại sao khi cô nhận lời thì anh ta lại trở nên không vui?

Trình Kiến cẩn thận nhìn Hứa Úy, nhưng cô chỉ dám liếc mắt nhìn một cái rồi giống như bị kim đâm vội vã liếc nhìn đi chỗ khác, cả người anh ta tràn đầy sát khí như muốn lăng trì cô vậy!

Rốt cuộc thì anh ta tức giận vì chuyện gì chứ? Cô hoàn toàn không thể hiểu được!

Hứa Úy nắm cằm Trình Kiến ép cô đối mặt với mình, tuy rằng vẫn chưa ghé sát vào nhưng Trình Kiến vẫn cảm thấy áp lực quá lớn, cô sắp không thừa nhận nổi rồi.

“Cho nên, cái gì cô cũng không biết nhưng vì để học trưởng của cô ít chịu tội nên cô cũng không thèm dùng tới não để suy nghĩ mà chạy luôn tới đó sao? Lần trước chịu khổ còn chưa đủ phải không?”

Lại là một câu oán giận vừa lúc đâm thẳng vào trái tim Trình Kiến, Hứa Úy nói cô lắm lời cô cũng có hiểu được, nhưng những lời này anh ta dựa vào cái gì mà nói chứ?

Cái gì gọi là không thèm dùng tới não để suy nghĩ? Cô vì ai mới canh cánh trong lòng cái nhiệm vụ khó giải quyết này chứ? Sao anh ta có thể nói ra những lời giẫm đạp lên phần tâm ý của cô?

“Thượng tá Hứa Úy, tôi nhớ rõ lúc trong văn phòng phó viện trưởng là ngài yêu cầu tôi.”

Vốn dĩ Trình Kiến cảm thấy mình vẫn rất ổn nhưng vừa mở miệng nói, cô mới phát hiện giọng cô có chút run rẩy.

“Ngài không thể đánh giá quyết định của tôi như vậy, tôi đã chuẩn bị tốt tâm lý hy sinh.”

Hốc mắt Trình Kiến đỏ lên, bên trong tròng mắt còn có cả nước mắt, Hứa Úy đâm thật mạnh lên vách tường ngay sát bên tai Trình Kiến, từ bỏ việc tiếp tục đối mặt với cô, cú đâm mạnh đến nỗi tạo ra cả sức gió thổi bay mất sợi tóc bên tai cô.

Ngay lúc Trình Kiến sợ hãi nhắm mắt lại cho rằng người bị đánh tiếp theo sẽ là cô thì Hứa Úy lại thu tay lại quay người rời đi, anh ta chỉ chừa lại bóng lưng cho Trình Kiến, anh ta không hề có ý nghĩ phải đợi cô, thậm chí còn muốn mặc kệ cô.

Trong lòng Trình Kiến có chút thất vọng, nâng tay lau nước mắt, sau đó mới chạy chậm đuổi theo anh ta.

Chương 16: Người phụ nữ lắm lời

“Tôi thật sự không biết vì sao ngài lại nói những lời đó, nếu như ngài cảm thấy bất mãn với tố chất chuyên nghiệp của tôi, tôi kiến nghị ngài nên tiếp tục yêu cầu viện nghiên cứu cử nhân viên kỹ thuật tới, tôi tuyệt đối sẽ không can thiệp vào những việc vượt quá khả năng của tôi.”

Cuối cùng Trình Kiến vẫn không thể nhịn xuống được mà thốt ra những lời xúc động trong lòng, cô cảm thấy căn bản Hứa Úy không hiểu ý cô nói, tuy rằng cô cũng không hiểu ý của Hứa Úy, nhưng nếu không nói rõ ràng hai bên nhất định sẽ càng trở nên không hiểu nhau hơn.

Sự chênh lệch như vậy khiến cô không thể chịu đựng được.

“Rốt cuộc ngài muốn tôi làm gì? Chính ngài là người yêu cầu tôi đi theo ngài nhưng bây giờ ngài lại không cần tôi nữa? Nếu có vấn đề gì xin ngài cứ nói thẳng cho tôi biết được chứ? Bây giờ tôi hoàn toàn không thể hiểu được rốt cuộc ngài tức giận vì chuyện gì.”

Trình Kiến nhìn thấy ở vị trí của các khớp xương bên ngoài lớp găng tay trắng của Hứa Úy thấm ra chút máu đỏ tươi, vốn dĩ cô cho rằng chỉ cần ở bên cạnh anh ta là có thể hiểu biết hơn về con người anh ta, nhưng giờ phút này Trình Kiến lại chỉ cảm thấy khoảng cách giữa hai người lại càng ngày càng xa.

“Cô nói quá nhiều, Trình Kiến.” Anh ta quay đầu trừng mắt nhìn cô một cái, anh ta chỉ nói đúng câu này còn lại thì không thèm đáp lại lời cô, thậm chí ngay cả nhìn cũng không nhìn cô một cái.

Được rồi, Trình Kiến thừa nhận, quả thật cô nói cũng hơi nhiều.

Không nói nữa, về sau cô sẽ không chạy tới trước mặt Hứa Úy tự độc thoại một mình giống như vậy nữa! Người đàn ông này thật là, sao lại có người kỳ cục như vậy trên thế giới chứ!

Toàn bộ hành trình quay trở về quân khu Hứa Úy không nói một lời nào, Trình Kiến phải kiềm chế lắm mới ngăn được những bất mãn trong lòng, cô cảm thấy đây là một đêm báo cực kỳ không tốt, vừa mới đến dưới trướng của Hứa Úy cô đã có nhiều ý kiến về vị thủ lĩnh này rồi, ngày sau làm sao mà sống được.

Cô còn đang lo lắng chuyện này, rất nhanh sau đó cô biết việc đáng để cô lo còn quá nhiều, không dừng lại ở cái vấn đề nhỏ bé trước mắt này.

Vừa mới tới quân khu đại đội đặc chủng, tin tức xấu từ bên ngoài liên tiếp truyền đến.

Zombie khổng lồ đã ngừng hoạt động ở trung tâm thành phố bị chiếm đóng, không biết nó chịu ảnh hưởng bởi tác động nào, khả năng di chuyển của nó hình như đã bắt đầu mất đi, trạng thái trước mắt đã trở nên suy yếu.

Phần tử khủng bố của thành Dahl cũng đã bắt đầu hành động, bọn họ muốn đưa zombie khổng lồ về căn cứ tiến hành nghiên cứu, tình huống khẩn cấp không thể chậm trễ.

Trình Kiến theo Hứa Úy vào văn phòng của anh ta, nghe thấy sĩ quan phụ tá báo cáo thì trở nên phấn khích, cô nhanh chóng phán đoán nói:

“Nhất định là tia F sinh ra hiện tượng biến dị hoặc suy yếu dưới một điều kiện không xác định nào đó, cho nên đám zombie mới có thể dần dần mất đi hoạt tính, nói không chừng có thể dùng chúng để nghiên cứu làm thế nào để zombie mất đi khả năng di chuyển dưới sự chiếu xạ của tia F trên số lượng lớn, tuyệt đối không thể để người thành Dahl cướp zombie đi mất! Đây là cơ hội nghiên cứu ra vũ khí sinh hóa nhằm vào zombie rất tốt!”

“Vị này là...” Sĩ quan phụ tá tới báo cáo bị câu nói của Trình Kiến hù dọa, anh ta nhìn Trình Kiến đánh giá cô từ trên xuống dưới một lượt.

Thượng tá dẫn tới vị nữ Beta thoát nhìn cũng tương đối chuyên nghiệp, cô ấy mặc sơ mi trắng và váy đen dài, mái tóc dài buộc gọn sau đầu, vừa nhìn liền biết là học giả từ viện nghiên cứu trung ương tới.

Trừ điểm này ra, cô vẫn là một mỹ nhân hiếm có dung hòa cả vẻ đẹp ngọt ngào và khí thế hiên ngang, thể loại này có thể nói là tương đối được hoan nghênh trong quân khu.

Nhưng không thể không nói, cảm giác cô ấy mang đến cho người ta có chút yếu đuối, nhìn tay cô ấy thì biết, mỗi một ngón tay đều mảnh khảnh non mềm thậm chí còn có màu hồng nhạt, da thịt này có lẽ chỉ cần nhéo một cái liền xuất hiện dấu vết bị người ta chà đạp.

Nhưng chính vì như thế cho nên lại càng hấp dẫn người khác.

Bởi vì phụ nữ như cô ấy vừa không thiếu đặc sắc như Beta bình thường, cũng không yếu đuối như Omega bị những quân nhân rèn luyện trên chiến trường khinh thường.

Cô ấy có sự mềm mại của đa số Omega đồng thời còn giữ lại được sự chăm chỉ và lý trí của Beta, nói cô ấy là hình mẫu lý tưởng của các quân nhân trên chiến trường cũng không sai lắm.

Hứa Úy thấy phụ tá tới báo cáo nhìn chằm chằm Trình Kiến một lúc lâu, anh ta nghiêm túc gõ bàn, ý bảo anh ta tập trung.

“Cô ấy là thiếu úy Trình Kiến, nhân viên nghiên cứu do viện nghiên cứu trung ương phái tới lần này.” Hứa Úy lãnh đạm giới thiệu xong liền liếc Trình Kiến một cái, lại nhìn sang người phụ tá, “Gọi tổ B và tổ C cùng tôi ra ngoài, chuẩn bị cho thiếu úy Trình Kiến một bộ trang bị nghiên cứu cầm tay, 30 phút sau tập hợp xuất phát.”

“Hả?” Trình Kiến có chút mơ hồ với sự quản lý thời gian chặt chẽ như vậy, cô mở to hai mắt đầy khó hiểu nhìn Hứa Úy, nhưng đối phương chỉ trả lại cho cô một ánh mắt đầy tính nguy hiểm.

“Cô còn có vấn đề gì sao? Thiếu úy?”

“30 phút sau xuất phát ý là xuất phát đi tìm zombie khổng lồ sao?”

“Nếu không cô cho rằng ra ngoài hóng gió sao?”

Trời ạ, Hứa Úy mắng người còn hài hước nữa?

Trình Kiến hít sâu một hơi, mí mắt cô không nhịn được giật giật, môi mím chặt.

Chết, cô bắt đầu cảm thấy có chút hối hận rồi.

Lực hấp dẫn của Hứa Úy mang lại cho cô có lẽ đều đến từ cái loại cảm giác ẩn nhẫn khắc chế “Cô cứ việc cời quân phục của tôi, nhưng tôi sẽ không làm gì cô”, nhưng bây giờ thế cục vừa chuyển, Trình Kiến đã không còn năng lực để khiến vị thủ lĩnh này làm đến trình độ đó nữa.

Nếu cô còn dám can đảm chọc giận anh ta hoặc là làm một số chuyện khó có thể lý giải được, việc Clara đã từng bị anh ta ném vào đám zombie từ trên máy bay chính là một bài học cho cô.

Loại trình độ giáo huấn này quả thật là máu me đầm đìa!

Trình Kiến nuốt nước miếng lắc đầu, thành thật an phận nói: “Tôi đã rõ, thượng tá.”

Anh ta hất ngón tay, đây là ý “Cút” sao, Trình Kiến không rõ nhưng vị phụ tá nhìn một cái liền hiểu, vội vàng lôi kéo Trình Kiến lặng lẽ ra ngoài.

“Thượng tá Hứa Úy vẫn khó chung đụng như vậy sao?” Đi theo vị phụ tá một lúc, cuối cùng Trình Kiến vẫn không thể kìm nén được bức xúc mà hỏi ra câu này.

“Chỉ cần nghe mệnh lệnh thì sẽ rất dễ ở chung.”

Tuy rằng nhân viên kỹ thuật tới lần này là một mỹ nhân nhưng anh ta cũng chỉ cảm thấy tiếc nuối là nhiều nhất mà thôi, bởi vì chỉ sợ sẽ lại có thêm một học giả đầu óc thông minh bị zombie và phần tử khủng bố dọa thành kẻ ngốc.

“Ý tôi nói là những lúc ở riêng, chẳng lẽ trừ công việc thì không có cách nào có thể giao lưu với anh ấy sao?”

Trình Kiến khó hiểu hỏi dò người phụ tá, anh ta có chút kinh ngạc khi nghe thấy cái ý tưởng của Trình Kiến, giống như việc có quan hệ cá nhân với Hứa Úy là một chuyện rất kỳ lạ vậy.

“Mỗi ngày của thượng tá trừ làm việc chính là đi làm nhiệm vụ, cô sẽ không thể tìm thấy thời gian để có thể xây dựng quan hệ cá nhân với anh ấy.”

“Không đến mức vậy chứ? Anh ấy không cần nghỉ ngơi sao?”

“Cô nói tới thời gian ngủ sao?”

“Không phải, ý tôi là thời gian cho những buổi trà chiều ... Hoặc là ngồi thất thần thả trôi đầu óc chẳng hạn.”

“Không có, từ khi tôi làm phụ tá cho anh ấy đến bây giờ, tôi chưa từng thấy thượng tá ngồi thất thần trong phòng, anh ấy là người đặc biệt nghiêm khắc với bản thân.”

“Thật là mệt mỏi.” Trình Kiến chỉ nghe thôi cũng cảm thấy khủng bố, cô vươn tay day day huyệt Thái Dương, rất nhanh sau đó cô được vị phụ tá này dẫn ra khỏi tòa nhà, lên xe đi đến một nơi khác.

“Bây giờ chúng ta đi đâu?” Dọc đường đi Trình Kiến liên tục thấy quân nhân được vũ trang toàn diện đang huấn luyện thực chiến, trước kia cô chưa bao giờ tới quân khu nên cô cảm thấy khá xa lạ lại có chút tò mò về lĩnh vực của Hứa Úy.

“Đi xưởng công binh sửa sang lại hành trang, thiếu úy, quân khu cũng có phòng nghiên cứu độc lập, tuy rằng bố trí có thể không đạt được tiêu chuẩn tinh vi cao như ở viện nghiên cứu trung ương, nhưng cũng có thể thỏa mãn nhu cầu nghiên cứu của binh chủng kỹ thuật.”

Vị phụ tá nọ vừa nói vừa tìm ra tọa độ trên bản đồ vệ tinh, Trình Kiến nhìn thấy một phạm vi tương đối rộng lớn, sau khi được phóng đại, một số tòa nhà có lối kiến trúc kỳ quái xuất hiện trước mắt cô.

“Đây chính là trung tâm nghiên cứu và phát triển kỹ thuật, chúng tôi gọi là xưởng công binh, bộ đội đặc chủng cũng bồi dưỡng binh chủng kỹ thuật, chẳng qua là phương hướng bồi dưỡng có chút khác với viện nghiên cứu, binh chủng kỹ thuật của chúng tôi chủ yếu là cung cấp kỹ thuật hỗ trợ cho thực chiến, tương tự với việc cải tạo máy móc và phát triển vũ khí dùng trong thực chiến, cô có thể hiểu chứ?”

Vị phụ tá vừa dứt lời, thấy Trình Kiến vẫn nhúu chặt mi, vì thế lại giải thích thêm cho cô.

“Ý là, chúng tôi khuyết thiếu nhân viên nghiên cứu chuyên về virus, cho nên cô mới phải tới đây, bây giờ cô chính là nhân sĩ chuyên nghiệp do viện

nghiên cứu trung ương đặc biệt phân công đến quân khu, tuy rằng tạm thời do thượng tá Hứa Úy quản lý nhưng lãnh đạo chính vẫn là viện nghiên cứu trung ương.”

“Những cái đó tôi đều biết, nhưng mà ban đầu tôi không nghĩ rằng là công tác dài hạn...” Trình Kiến nâng tay cào cào tóc mái của chính mình, tâm tình phức tạp thở dài.

Xong rồi, haizz, nên nói chuyện này với mợ như thế nào đây ... Nghĩ đến điều đó cũng đủ khiến Trình Kiến đau đầu, lúc này cảm nghĩ trong lòng cô chính là người đàn ông mà cô nhắm tới thì cách cô càng ngày càng xa mà chiến tranh và zombie lại cách cô càng ngày càng gần.

Thật sự là bị sắc dục làm mờ mắt!

“Không sao, làm binh chủng kỹ thuật ở quân khu thật ra cũng khá tốt, các cô sẽ không cần huấn luyện như điên cả ngày giống như chúng tôi, chỉ cần đeo kính bảo hộ cải tạo các loại lưỡi đao súng ống ở trong nhà xưởng lại tiện tay chọn một người yêu cô... Coi như lĩnh vực chuyên nghiệp của cô không phải là cải tạo vũ khí, nhưng nghiên cứu virus có thành quả cũng giành được sự tôn trọng!”

Vị phụ tá muốn truyền bá cho Trình Kiến một hoàn cảnh tương lai tốt đẹp ở trước mắt để xóa tan đi sự tiêu cực trên người cô, nhưng Trình Kiến chỉ nhìn anh ta một cái rồi đưa lập luận của mình.

“Tôi hiểu, nhưng nếu chúng tôi không thể trợ giúp cho các anh thì trong mắt các anh chúng tôi chính là phế vật tay không thể xách vai không thể vác, bình thường chẳng những phải chịu đựng sự khinh thường, nếu như ra ngoài làm nhiệm vụ chẳng may gặp phải zombie chạy không nổi, còn bị các anh coi như hòn đá phiến phức vướng tay vướng chân, nếu không anh cho rằng nhân viên trong viện nghiên cứu trung ương nhiều như vậy sao không có ai thích tới quân khu?”

“Ai, không thể nói như vậy được, cô xem toàn là những lời phiến diện! Đơn vị khác tôi không biết, nhưng những người dưới quyền thượng tá Hứa Úy sẽ không làm những chuyện thiếu ý thức như vậy.”

Trình Kiến nghe vậy thì nhìn anh ta bằng nửa con mắt, phải, các anh chưa bao giờ làm, đó là vì thủ lĩnh của các anh đều làm thay cho các anh hết rồi!

Trong đầu cô vẫn còn tiếng than khóc của Clara kể về chuyện cô ấy đã từng bị Hứa Úy ném xuống máy bay như nào... Cùng với lần đầu tiên cô vừa gặp Hứa Úy đã bị anh ta ném cho một khẩu súng nói cô có thể dùng để tự vệ hoặc tự sát như thế nào.

Xâu chuỗi mọi việc lại với nhau Trình Kiến kinh ngạc phát hiện ra những chuyện mà cô nhớ tới thì Hứa Úy chính là một tên đàn ông khốn khiếp!

“Cho dù nói như thế nào thì tôi cảm thấy cô không giống với mấy nhân viên kỹ thuật trước đây.” Vị phụ tá nâng tay xoa cằm, nhìn Trình Kiến nói: “Bọn họ đều quá kiêu ngạo, khiến người ta cảm giác giống như là người làm công tác văn hoá tri thức đẩy mình khinh thường những kẻ mãng phu như chúng tôi.”

“Có thể là vì tôi vừa mới tốt nghiệp, vẫn còn chưa ngấm sâu dáng vẻ quan liêu của nhân viên chính phủ chẳng.” Trình Kiến nói băng quơ.

“Không phải chứ? Cô vừa mới tốt nghiệp? Vốn dĩ tôi nghĩ rằng quân hàm của cô thấp là do cô là nữ Beta cho nên mới bị bên trên áp chế, không nghĩ tới cô thật sự là con gà con?”

Trình Kiến nhú mày nhìn chăm chăm vị phụ tá, nét mặt muốn nói “Sao anh có thể nói như vậy” nhìn anh ta nói, “Thằng nhóc này nói chuyện cẩn thận chút, là thượng tá Hứa Úy chỉ đích danh muốn tôi tới đây, cái gì tôi cũng không biết nhưng trước khi bình luận về tôi mời anh suy xét tới mặt mũi của thượng tá nhà anh một chút đi.”

“Tôi là trung úy Dụ Vũ Trạch, dựa theo quân hàm cô nên gọi tôi là trưởng quan, còn dám tùy tiện gọi bậy cẩn thận tôi xử lý cô.” Anh ta vừa nói vừa giơ lên tay làm một động tác cắt cổ.

“Tôi sẽ mách với thượng tá, tôi vừa mới tới đây anh đã xử lý tôi, xem anh ấy xử lý anh như thế nào!”

Dụ Vũ Trạch nhăn mi, thật sự suy nghĩ đến trường hợp Trình Kiến dùng chiêu này thì hình như anh ta không có cách nào công phá nổi, vì thế liền quay đầu chịu thua.

“Được lắm, coi như cô thắng, Trình Kiến.”

“Đừng nghiêm túc như vậy, tôi chỉ đùa một chút thôi, thắng thua gì chứ.” Nói chuyện trêu chọc cười đùa vài câu với anh ta, Trình Kiến thật sự thả lỏng tâm tình, cô cảm giác tâm trạng mình tốt hẳn lên, ít nhất người đầu tiên tiếp xúc khi cô đến quân khu coi như không tệ lắm.

“Ở trước mặt thượng tá cô nhớ phải kiềm chế một chút, đừng nói quá nhiều, anh ấy là người thích sự yên tĩnh.” Dụ Vũ Trạch cũng không hy vọng người của viện nghiên cứu lại có thể hòa hợp được với bộ đội đặc chủng như Trình Kiến ngum quá nhanh, cho nên đưa ra một lời nhắc nhở đầy thân thiện hiếm hoi.

“Tôi đã được lĩnh ngộ sâu sắc.” Trình Kiến thở dài, từ lúc quen biết Hứa Úy tới nay, câu mà anh ta nói nhiều nhất với cô hình như đều có liên quan tới

chuyện cô nên im miệng lại.

Nghĩ đến đây, Trình Kiến đột nhiên cảm thấy không nói lên lời.

“Cô lĩnh ngộ cái gì? Cô và thượng tá quen nhau lâu rồi sao?”

“Cũng không lâu, chỉ là...” Trình Kiến vô thức lại nhớ tới những hình ảnh không thích hợp với thiếu nhi, đầu óc cô đột nhiên ngừng hoạt động, cô cũng trở nên mất tự nhiên.

“Chỉ là gì?”

“Không có gì, ngại quá tôi hơi say xe.” Trình Kiến nâng tay che kín gương mặt đang bắt đầu nóng lên của cô, hy vọng Dụ Vũ Trạch có thể tinh ý một chút, đừng nên truy hỏi đến cùng.

Trình Kiến đột nhiên ý thức được một chuyện, quả nhiên cô tới là để trả nợ mà.

Hứa Úy cứu mạng cô, cô không những mặt dày mày dạn dâng lên trình tiết, thậm chí còn đóng gói chính bản thân đưa tới cửa, nói thật... có phải sau lưng cô Hứa Úy cảm thấy cô đưa con gái rất dễ dãi hay không?

Anh ta vẫn còn đánh giá cô cao như lúc ở trong văn phòng phó viện trưởng chứ?

Nghĩ như thế nào lại nghĩ đến anh ta rồi? Ài...

Chương 17: Người đam mê súng máy

Thời gian xuất phát chỉ còn lại có 23 phút nữa, Dụ Vũ Trạch nhanh chóng dẫn Trình Kiến xuống xe.

Anh ta đưa giấy chứng nhận thân phận cho người lính gác cửa, giới thiệu sơ qua một chút về Trình Kiến, sau đó xoát hai tầng quyền hạn, hùng hùng hổ hổ bước vào bên trong nhà xưởng.

Đây là một trung tâm gia công nghiên cứu phát triển vũ khí công nghệ cao còn hoàn chỉnh hơn cả tưởng tượng của cô, không gian rộng lớn, các lối đi và dây chuyền sản xuất máy móc đan xen nhau, tầng sinh thái trên mái vòm có thể mô phỏng các loại thời tiết, kết cấu bốn phía giống như tổ ong, tất cả mọi người đều có không gian riêng của chính mình.

Nơi này mang đến cho người ta cảm giác sắc bén lạnh lẽo, nhìn như mất trật tự nhưng thật ra khá là gọn gàng ngăn nắp, trông giống như các lô cốt kim loại san sát nhau.

Có người lấy một khẩu Kịch Việt 14 từ trên bàn lắp ráp xuống, lúc đi ngang qua tường kính, lần đầu tiên Trình Kiến được nhìn thấy một khẩu Kịch Việt hoàn chỉnh – dòng súng đứng đầu trong gia tộc súng máy hạng nặng.

Trình Kiến từng nghe nói, nó là kiệt tác vũ khí hiện đại nhất, một hộp năng lượng có thể nổ tung một chiếc xe thiết giáp, khả năng hoạt động của nó kể cả trên không hay mặt đất đều tương đối vượt trội, có thể gọi nó là kẻ hủy diệt có lực sát thương mạnh nhất và trọng lượng nhẹ nhất trong toàn quân.

Bức tường kính có thể cản bớt ánh sáng, đằng sau có thể thấy nhân viên nghiên cứu đang vui đùa thiết kế bản vẽ, còn có rất nhiều nhóm nhỏ đang thảo luận phương án, Dụ Vũ Trạch gần như phải lôi Trình Kiến đang nằm bò trên tường kính với đôi mắt phát sáng đi sang một căn phòng khác giống như vậy.

Sau khi nhìn thấy phòng nghiên cứu dán đầy những bản vẽ trên tường, trên bàn còn bày rương hành lý, lúc này Trình Kiến mới tỉnh lại trong ôn nhu hương đủ để những kẻ yêu thích súng ống đạn dược trào máu mũi kia.

Cô vừa tỉnh lại từ trong mơ, đưa hai tay lên ôm má, ngây ngốc hỏi: “Đây... Đây là đâu?”

“Là phòng nghiên cứu của cô, ừ... Nếu cô còn có thể trở về sau nhiệm vụ lần này.” Dụ Vũ Trạch trả lời.

Trình Kiến vừa nghe thấy về sau nơi đây sẽ biến thành tổ của cô, trong nháy mắt khuôn mặt như nở hoa, dùng ánh mắt tình nhân nhìn kỹ cái không gian lộn xộn này một lần nữa, trong đầu cô đang lên kế hoạch cho một cơn lốc cải tạo không gian nơi này.

Sau đó cô nhìn thấy một người đàn ông cao to vạm vỡ trong trang phục binh sĩ đứng sau cái bàn, làm quân lễ với Dụ Vũ Trạch theo khuôn phép, “Trưởng quan!”

Dụ Vũ Trạch giới thiệu với anh ta, “Đây là thiếu úy Trình Kiến, về sau anh chính là thuộc hạ của cô ấy, nghe rõ đây, nghe theo mệnh lệnh của cô ấy đồng thời phải bảo vệ cô ấy bằng mọi giá.”

“Rõ! Trung úy.” Người đàn ông làm xong quân lễ với Dụ Vũ Trạch, lại quay người làm quân lễ với Trình Kiến, “Thiếu úy Trình Kiến, tôi, Charl · Hogan, thành viên đội tác chiến đặc chủng, chuẩn úy cấp 5, hôm nay tôi được cử đến để bảo vệ ngài, dưới điều kiện không trái với quy định tôi sẽ nghe theo sự sắp xếp của ngài.”

Vừa nhìn thì biết đây là người nhập ngũ lâu năm, ngay cả quân hàm cũng chỉ thấp hơn cô một bậc, có thể thấy rằng nhất định anh ta đi lên từ binh sĩ, cả người tràn đầy sự kiên cường mạnh mẽ.

Trình Kiến hơi hoảng hốt, sau khi ý thức được mình nên làm cái gì thì vội vàng làm quân lễ với anh ta, “Tôi là Trình Kiến.”

Tạm thời Dụ Vũ Trạch không đánh giá quá nhiều về năng lực phản ứng của cô, anh ta chỉ chỉ những vật trên bàn rồi nhìn sang Trình Kiến: “Cô mau xem xét một chút cần mang theo những cái gì rồi sắp xếp chúng ra, cô không cần phải suy xét vấn đề trọng lượng, hành lý của cô đều do chuẩn úy Hogan phụ trách.”

Nhận được chỉ thị Trình Kiến đưa tay lên làm động tác nghiêm rồi lập tức tìm kiếm, trong đầu cô âm thầm xác định một số dụng cụ lúc trước cô từng tiếp xúc ở phòng thí nghiệm nghiên cứu tia phóng xạ F, lại lấy một số loại thuốc có lẽ có thể dùng được dựa theo cảm nhận của bản thân, không có thành phẩm thì mang theo nguyên liệu.

Dụ Vũ Trạch ở một bên không ngừng thúc giục.

“Nhanh lên, sao cô lề mề thế, thượng tá sẽ không chờ cô đâu!”

Trán Trình Kiến toát mồ hôi, hận không thể cầm hộp sắt trong tay ném vào đầu anh ta.

“Không đợi thì tôi sẽ không đi nữa! Nhanh, nhanh, nhanh cái gì mà nhanh! Cũng không phải là mang theo băng ghế nhỏ ra ngoài chơi xuân, đây là đi

thu thập mẫu vật ngoài thực địa để phục vụ nghiên cứu khoa học đó! Phòng này như hộp châu báu vậy, tôi cũng phải tìm từng cái một chứ!”

Lần đầu tiên Trình Kiến đáp trả lại lời nôn nóng thúc giục của người khác, giọng điệu rất cứng rắn, có điều sau khi cô oán giận xong, Dụ Vũ Trạch cũng ngậm miệng lại.

Sửa sang xong cũng đã qua mười lăm phút.

“Quả thật là khiêu chiến giới hạn tốc độ của bản thân mà.” Trình Kiến gọi Charl giúp cô cất đồ vào balo, lúc cô nhét lung tung mấy thứ vào ba lô, Charl đã đóng gói xong tất cả máy móc cô cần dùng một cách trật tự và khoa học.

Dụ Vũ Trạch huýt sáo một cái, kiêu ngạo cười nói: “Đây là hiệu suất của bộ đội đặc chủng chúng tôi, hãy nhìn tốc độ thu dọn của Charl xem, vừa dứt khoát vừa nhanh nhẹn.”

Người đàn ông kia nở nụ cười toe toét nhưng không hề có ác ý, Trình Kiến trừng mắt nhìn Dụ Vũ Trạch một cái, lẩm bẩm: “VẬY thì bây giờ anh ấy cũng là người của tôi.” Dứt lời liền xách balo đi ra ngoài.

Nhịp độ di chuyển ở đây rất nhanh, khiến người có quen thói chậm chạp như Trình Kiến vẫn còn trong trạng thái tim đập thình thịch thình thịch cho đến bây giờ, đây là lần đầu tiên cô chính thức tham dự nhiệm vụ do Hứa Úy dẫn dắt hành động với tư cách là một thành viên, cô căng thẳng đến nỗi lòng bàn tay chảy đầy mồ hôi.

Dụ Vũ Trạch phân phó Charl dẫn cô lên phía trên nóc xưởng công binh, lúc Trình Kiến bước ra khỏi thang máy, thấy bốn phía đều là kệ để vật liệu, có lẽ là đồ dùng để chế tạo thứ gì đó bị thừa ra giữ lại thì không dùng được mà vất đi thì tiếc, vì thế đều được xếp chồng ở đây.

Trình Kiến tỏ vẻ nghi ngờ với cách xử lý không nghiêm túc này, nếu là viện nghiên cứu trung ương chắc chắn sẽ không cho phép xảy ra chuyện này, bởi vì chế độ quản lý của bọn họ khá nghiêm ngặt, chủ nghĩa quan liêu và mục nát đã thâm nhập sâu vào lòng bọn họ.

Ở giữa là khoảng sân phẳng, dường như được cải tạo thành một sân bay tạm thời, đã có sáu người đang đứng chờ, Trình Kiến nhìn kỹ lại mới phát hiện trong đó có ba người là nhân viên nghiên cứu, ba người khác là bộ đội đặc chủng.

Charl rất ít nói nhưng không có nghĩa là anh ta sẽ không trả lời câu hỏi của Trình Kiến.

“Anh biết bọn họ tới làm gì không?” Cô nhỏ giọng hỏi anh ta, quay đầu mới phát hiện bản thân đang nói chuyện với ngực anh ta.

Thính lực của Alpha đều cực kỳ tốt, Charl khom người xuống nhỏ giọng trả lời: “Họ được sắp xếp vào nhiệm vụ lần này giống như ngài, nhưng bọn họ chỉ ra ngoài một lần là có thể trở về, ngài cần phải lưu lại để tiếp tục theo dõi.”

Ồ, ý là người ta chỉ cần đi một lần, còn cô phải đi rất nhiều lần... Trình Kiến gật đầu.

Lỡ tai những người phía bên kia đều tốt như Charl vậy, đều có thể nghe thấy những lời cô vừa mới nói, một nhân viên nghiên cứu trong đó tỏ vẻ bất mãn chuẩn bị tới tìm cô gây phiền toái thì Dự Vũ Trạch bước ra từ cửa thang máy.

Một tay anh ta cầm một cái túi giấy lớn, một tay khiêng một khẩu Kịch Việt 14.

Thấy Trình Kiến, anh ta nhìn lướt qua đám nhân viên nghiên cứu đứng bất động đằng kia, ném cái túi giấy cho cô từ đằng xa.

Trình Kiến thật vất vả chạy ra mới bắt được, kết quả lại thấy anh ta coi khẩu súng máy hạng nặng như quả bóng ném theo đường parabol sang đây, cô hoảng sợ hô lên: “Chờ đã! không thể ném được a a a!”

“Mọi vật đều có thể ném.” Anh ta tùy ý nói một câu, khẩu súng máy trọng lượng 25kg rời khỏi tay anh ta, dưới ánh mắt đầy đau lòng của Trình Kiến vẽ ra một đường parabol trên không trung, Charl ở bên cạnh vươn một tay vững vàng đón lấy.

Dự Vũ Trạch thuận tay nghịch chút xíu, thiếu chút nữa dọa chết mấy nhân viên nghiên cứu, trừ Trình Kiến tỏ vẻ “Ôi tiểu bảo bối còn may con không có chuyện gì, sắp dọa chết mẹ rồi”, mà nhân viên nghiên cứu vừa rồi cách cô gần nhất muốn đến dùng tư cách đàn anh để nói chuyện lại với một đàn em như Trình Kiến cũng hoảng sợ đứng không vững.

Anh ta chỉ thẳng vào Dự Vũ Trạch, run rẩy nói: “Anh, anh, anh có biết phương thức chuyển giao bị cấm trong sách hướng dẫn sử dụng chính là ném và vứt không! Sự va chạm kịch liệt có thể khiến ống năng lượng bên trong phát nổ! Đến lúc đó chúng ta chắc chắn sẽ chết hết!”

Dự Vũ Trạch mất kiên nhẫn, anh ta búng tay một cái chỉ sang bên phía Trình Kiến, ý bảo gã ta nhìn xem Trình Kiến đang kích động vứt ve khẩu súng.

“Đây người ta mới gọi là gan A, anh là Alpha mà sợ đến thế sao?”

Mấy người bộ đội đặc chủng phía sau được sắp xếp đi theo bảo vệ cũng cười thành tiếng, đám nhân viên nghiên cứu tức giận đến nổi sắc mặt xanh

mét, ánh mắt nhìn Trình Kiến từ khinh thường biến thành ghi thù sau khi bị nhục nhã.

Chương 18: Kịch Việt 14

Mỗi người thuộc bộ đội đặc chủng đều có đôi mắt nhạy bén, liếc mắt một cái bọn họ có thể nhận ra đám đàn bà lòng dạ hẹp hòi của viện nghiên cứu lại sắp nội chiến rồi, cũng không biết trong thời tận thế như này rồi bọn họ còn lấy đâu ra lắm bệnh hình thức như vậy.

Trình Kiến biết có lẽ cô lại bị người ta nhìn không vừa mắt rồi, cho dù là thời học sinh hay là kỳ thực tập cô đều sống rất khiêm tốn, gặp ai cũng sẽ chủ động chào hỏi, vừa rồi có thể là cô không chào hỏi ngay khi vừa nhìn thấy họ, khiến bọn họ không vui.

Thật ra cô vẫn luôn tránh xảy ra chuyện này, nhưng nếu cái giá cho việc bị ghim hận là một khẩu Kịch Việt 14 thì cô sẽ xin với tổ chức cho cô thêm mấy cơ hội nữa.

“Trung úy, cái này cho tôi dùng sao?” Trình Kiến vẫn không thể tin được.

Dụ Vũ Trạch cười một chút, nói: “Mỗi một tổ đều được phát vũ khí bảo hộ, cái đó là tôi xin cho hai người... Dù sao cô cũng khiêng không nổi, giao cho Charl đi.”

Dứt lời, anh ta ngẩng đầu nhìn máy bay trực thăng từ quân khu tới, ra hiệu với đám người Trình Kiến.

“Máy bay tới đón mọi người tới bên kia tập hợp với thượng tá, đi lên đi.”

Trình Kiến nói thầm trong lòng 25kg tôi vẫn có thể cầm được mà? Cô muốn thử đành nói nhỏ với Charl: “Để tôi cầm thử chút nhé?”

Vì thế Charl đưa khẩu súng máy vào trong tay cô, Trình Kiến bị sức nặng trong tay kéo gập người xuống.

“Bảo bối, con nên giảm cân thôi.” Cô dùng ánh mắt đuổi cánh tay của Charl đang định đưa ra cứu vớt cô, cô dùng hết sức ôm lấy cái vũ khí hủy diệt mà lúc trước cô tốn gần cả tháng để nghiên cứu.

Dụ Vũ Trạch cười gập cả eo, một vài người bộ đội đặc chủng bên cạnh đang chuẩn bị lên máy bay theo nhân viên nghiên cứu cũng lắc đầu cười không ngừng.

“Tự rước lấy nhục.” Gã nghiên cứu viên vừa rồi có ý kiến với Trình Kiến nhìn cô châm chọc một câu, nói chuyện với đồng nghiệp đằng trước: “Thật là làm trò hề.”

“Mới tốt nghiệp ra đều như vậy.” Người phía trước đáp lại một câu vô thường vô phạt, cũng chẳng quan tâm tới, một người khác thì chỉ nghĩ tới chuyện ra ngoài thu thập mẫu vật nghiên cứu, cả quá trình cũng không mở miệng nói cái gì.

Phía trên sắp xếp Trình Kiến làm cộng sự với những người thâm niên như bọn họ trong vòng mười phút đã được loan truyền khắp bên trong viện nghiên cứu, tất cả mọi người trong tối ngoài sáng đều nói vài câu cười đùa với nhau, vừa cười phía trên có phải điên rồi hay không, vừa hỏi thăm khắp nơi về thượng tá Hứa Úy trực tiếp yêu cầu Trình Kiến có phải cũng điên rồi hay không.

Vốn dĩ nói là cần Quý Thanh Hòa tới, cái kẻ mà bị các nhân viên nghiên cứu khác ghét vì tuổi trẻ khí thịnh bộc lộ quá nhiều mũi nhọn, nhưng bây giờ lại đổi thành Trình Kiến tới, anh ta... Ừ, anh ta đã không còn lời nào để nói, theo cách nhìn của anh ta xem ra phía trên có lẽ cũng coi nhiệm vụ lần này trở thành một trò đùa hoặc là sự đấu tranh chính trị giữa quân khu và viện nghiên cứu trung ương.

Cuối cùng Trình Kiến vẫn phải giao Kích Việt 14 cho Charl bảo quản, rõ ràng anh ta vác một đồng dụng cụ, lại thêm một khẩu súng máy hạng nặng nhưng nhìn anh ta thì không thấy tốn một chút sức lực nào.

Cô cảm thấy người cử Charl đến cho cô thật sự quá lợi hại, cô cũng chỉ có đầu óc là có thể sử dụng thôi, cơ bắp của cô thiếu thốn một cách đáng thương.

Ở trên máy bay cô tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, Trình Kiến giờ cái túi giấy mà Dụ Vũ Trạch ném cho cô, bên trong là một bộ đồ tác chiến, còn có một đôi ủng quân dụng.

Nhìn thấy những thứ này Trình Kiến mới nhớ tới bản thân vẫn mặc váy và đi giày đế thấp.

“A, cô ăn mặc như thế chẳng lẽ muốn ra ngoài câu dẫn zombie sao?” Gã nghiên cứu viên kia lại bắt đầu trào phúng cô, viên đạn lần này nhắm thẳng vào giới tính của Trình Kiến.

Trình Kiến không muốn tranh luận những thứ này với gã ta, chỉ gấp gọn lại bộ quân phục, đợi lát nữa xuống máy bay cô sẽ đi tìm một chỗ nào đó để thay.

Chỉ là cái gã điên kia lại lái nhải vấn đề này với cô, “Làm sao thế, cô muốn câu dẫn Alpha chúng tôi sao? Hay là coi trọng tên bộ đội đặc chủng bên cạnh? Nghe nói đám bộ đội đặc chủng này sức chịu đựng ở trên giường là hạng nhất, có thể làm bạn tình bay lên trời cao.”

“Bây giờ có thời gian, cô muốn làm một phát với chúng tôi không?”

Loại đối thoại sắc tình này xuất hiện khá phổ biến trong giới Alpha, trong quân đội mọi người đều có thể tùy tiện nói ra được, lúc trước Clara gặp Trình Kiến cũng mời cô lên giường, nhưng khi đó Trình Kiến cũng không cảm thấy ghê tởm giống như bây giờ.

Charl thấy cô siết chặt năm đấm, đứng dậy bước qua túm lấy cổ áo gã ta thị uy, còn chưa đợi được anh ta vung ra năm đấm, người được xếp tới bảo hộ gã ta liền đè lại tay của Charl.

Rất rõ ràng, tuy rằng anh ta cũng nhìn không quen đám người của viện nghiên cứu, nhưng anh ta có chức trách bảo hộ gã ta, đã có rất nhiều nhân viên nghiên cứu xảy ra chuyện trước khi làm nhiệm vụ, cấp trên đã ra mệnh lệnh rất rõ ràng cấm tất cả bộ đội đặc chủng xung đột với nhân viên nghiên cứu, bảo vệ tốt cho bọn họ cũng là giữ gìn danh dự của toàn quân.

Thượng tá đã gánh quá nhiều lần cho đám lỗ mãng bọn họ rồi, bọn họ không thể gây thêm phiền toái nữa.

Charl đọc được ý này từ trong mắt anh ta, cuối cùng đành phải đến bên cạnh Trình Kiến nhìn cô một cái, vẫn im lặng ngồi xuống.

Gã ta đã sớm biết chuyện sẽ như thế cho nên càng kiêu ngạo, anh ta nghển cổ nhìn Trình Kiến, nói chuyện càng thêm mạnh bạo: “Cái loại nữ Beta như cô nên ngoan ngoãn nằm trên giường mở chân ra cho người ta chơi, ra ngoài làm gì? Váy còn không dỡ cởi liền chạy tới, có phải Quý Thanh Hòa làm cô thành đàn độn rồi hay không, cam tâm tình nguyện tới thay anh ta chịu chết?”

Trình Kiến thật sự không thể nhịn được nữa, nâng tay lên tát lên mặt tên khốn đó một cái, sau đó đập mạnh một cước vào giữa hai chân gã ta.

“Thằng khốn.”

Cô đứng dậy cầm túi quần áo lên, nhìn Charl nói: “Anh phụ trách bảo vệ tôi?”

“Đúng.”

“Vậy anh không được để cho bất cứ không được sự đồng ý của tôi mà chạm vào tôi, có người dám bước lại gần không cần nói nhiều dùng nó nhắm thẳng vào đầu kẻ đó bắn chết! Người chết tính cho thượng tá Hứa Úy!” Cô ra sức nhấn mạnh “Không được sự đồng ý của cô”.

Charl nghe thấy tên của thượng tá Hứa Úy thì sửng sốt, sau đó nghiêm túc gật đầu, đủ để thấy thượng tá Hứa Úy có lực uy hiếp như thế nào trong lòng quân.

Thật ra bọn họ vẫn tin rằng, nếu như không được sự đồng ý của thượng tá thì không ai dám mạo danh anh ta để giễu võ giương oai bên ngoài.

Sau khi Trình Kiến có được sự bảo đảm về tính an toàn của bản thân, tức giận cởi quần áo trên người ra, cơ thể tinh tế mỹ miều của cô được nội y bao vây lấy, giờ khắc này tất cả mọi Alpha nhìn thấy thân thể tuyết trắng của cô đều bị kích thích có chút mê muội.

Nhất thời trong khoang máy bay pheromone tăng vọt, gần như với kỳ động dục, cho dù là bộ đội đặc chủng hay là nhân viên nghiên cứu, chỉ là trong quân đều bị cấm dục thời gian dài, cho nên bọn họ chịu đựng sự tra tấn của dục vọng hơn hẳn những người bình thường.

Trình Kiến nhanh nhẹn thay đồng phục tác chiến mà Dụ Vũ Trạch đưa cho cô, đôi chân thon dài mê người và xương quai xanh tinh tế mảnh khảnh nhanh chóng bị lớp vải phòng hộ an toàn đa di năng che khuất.

Cô khom lưng xỏ chân vào quần ủng, nhét ống quần vào, sau đó gỡ bím tóc sau đầu ra, dùng chun buộc tóc quăn chặt mái sau đầu.

Sau khi cô mặc hoàn chỉnh xong một thân quân trang binh chủng kỹ thuật, gương mặt hiện rõ vẻ tức giận ngồi xuống, tất cả mọi người đều trật tự.

Bọn họ không nói chuyện nữa, cũng không hề khiêu khích cô nữa, chỉ là trong lòng Trình Kiến vẫn tức giận vô cùng.

Cô muốn cải tiến Kịch Việt 14 thành vũ khí nóng ngay cả Omega cũng có thể dùng một tay nhẹ nhàng cầm lên đại khai sát giới!

Đến lúc đó cô muốn nhìn xem còn ai dám đến trêu chọc cô nữa không!

Chương 19: Pheromone áp chế

Hành vi thay quần áo trước mặt mọi người của Trình Kiến, người có thiện ý có thể hiểu đó là hành động khiêu khích và tuyên chiến địa vị của nữ Beta với Alpha, nhưng bên cạnh đó, còn có người có thể hiểu đó là hành động câu dẫn và dụ hoặc trần trụi.

Ở đây mỗi người đều có lý giải riêng của từng người, nhưng tất cả mọi người đều thống nhất quan điểm là: cho dù là muốn xử lý cô hay là muốn ngủ với cô thì nhìn Charl người đàn ông to con bên cạnh cũng không dám ra tay.

Đặc biệt là phía trên cô ta còn có thượng tá Hứa Úy, mọi người đều có sự kiêng kỵ.

Binh chủng kỹ thuật tập hợp với tổ tác chiến xong cũng vừa khớp với thời gian quy định. Trước mắt là vài chiếc máy bay vũ trang và máy bay vận tải, lúc Trình Kiến chạy tới thì thấy Hứa Úy đang phổ biến chiến thuật với đội viên, cô vội vàng cùng các nhân viên khác xếp hàng đứng nghiêm, nghe lệnh chỉ huy.

“Tiến sĩ Quách Khải, tiến sĩ Leiden, hai người cùng xuất phát với tổ hai, mọi việc nghe theo chỉ thị của trung tá Norris Grimm, Trình Kiến, tiến sĩ Khang Cổ và tôi thuộc tổ tác chiến số một, mọi việc sẽ nghe theo tôi chỉ huy.”

“Rõ, thượng tá.” Binh chủng kỹ thuật vừa mới đến cũng phân chia vào từng tổ tạo đội hình, dưới sự dẫn dắt của Charl, Trình Kiến đi tới tổ hai, cô phát hiện cô phải chung tổ với tiến sĩ Khang Cổ chính là cái gã nói năng lỗ mãng với cô.

A... Trình Kiến cảm thấy hôm nay cô quá xui xẻo, xảy ra nhiều lần lựa chọn liên tiếp như vậy cũng thôi đi, kết quả lựa chọn xong cô lại lập tức đâm đầu vào trào phúng và đả kích.

Cô không kìm nén được muốn giơ tay bày tỏ mình có thể đổi tổ đội được không, chỉ là nhìn thượng tá Hứa Úy tràn đầy oai nghiêm chờ xuất phát phía trước, cô nói không nên lời.

“Các nhân viên nghiên cứu xin chú ý, nếu như các vị có bất cứ nhu cầu nghiên cứu nào đều cần phải thông báo cho người hướng dẫn đầu tiên, tuyệt đối không được phép tự ý rời khỏi đội ngũ, sống chết trên chiến trường cực

kỳ nhanh, chúng tôi chỉ hành động theo kế hoạch, sẽ không quay lại chỉ viện cho bất kì ai trái với quân lệnh, cho dù các vị có chức vị và quân hàm như nào đi nữa, toàn bộ đều được đối xử bình đẳng.”

Trình Kiến buồn bực cắn môi, thoát nhìn có chút không yên lòng, Hứa Úy chỉ liếc mắt một cái là có thể nhận ra cô ở trong đám binh lính tinh thần sung mãn tràn trề, nghiêm khắc mở miệng hỏi thăm: “Thiếu úy Trình Kiến, cô có ý kiến gì thì nói ra.”

Ở trước mặt nhiều người như vậy chỉ điểm danh một mình cô, đột nhiên Trình Kiến có cảm giác bị gai đâm vào mông, cô không kiềm nén được căng thẳng dưới sự áp lực của Hứa Úy, chỉ có thể mở miệng nói:

“Báo cáo, tôi muốn xin sang đội ngũ của trung tá Grimm.” Nói ra những lời này gần như đã hao hết toàn bộ dũng khí của cô, áp lực tâm lý quá lớn cô không gách nổi. Cô chờ đợi đáp án ngắn gọn đanh thép của Hứa Úy.

“Lâm thời đổi người tương đương với việc phải thay đổi toàn bộ chiến thuật đã bố trí, tôi cho cô 30 giây để đưa ra lý do hợp lý thuyết phục được tôi.”

Anh ta nhìn thoáng qua chi tiết kế hoạch trên tay, sau đó nhìn Trình Kiến, thời gian đếm ngược bắt đầu.

Cô không nghĩ tới sẽ bị hỏi lại như thế, Trình Kiến luống cuống mấy giây, tâm tình trở nên bối rối, lúc nói chuyện vẫn có chút cảm giác nhát gan.

“Trên máy bay tiến sĩ Khang Cổ đã nhiều lần dùng lời lẽ quấy rối tình dục tôi. Tôi không muốn các hoạt động nghiên cứu tiếp theo sẽ bị ảnh hưởng bởi chuyện này, cũng không muốn giao phía sau lưng mình cho một người như vậy, cho nên tôi xin điều chuyển. Báo cáo hết.”

Cô thừa nhận ở trên một phương diện nào đó cô nhận thua, nếu như cô thật sự đủ dũng cảm thì nên chấp nhận chung đội với gã Khang Cổ kia, dũng cảm đối mặt với đủ trò khiêu khích của anh ta.

Nhưng lần trước có thể tìm được đường sống trong chỗ chết cũng đủ để dạy cho Trình Kiến một bài học kinh nghiệm xương máu rồi, cô biết mỗi giây mỗi phút bên ngoài kia đều cực kỳ nguy hiểm, có một đồng đội không đạt tiêu chuẩn khiến người ta cảm giác rất bất an, càng đừng nói tới chuyện đối phương lại là kẻ có thể sẵn sàng bán đứng đồng đội trong thời khắc sinh tử. Bây giờ tuyệt đối không phải là thời điểm đấu đá nội bộ.

Hứa Úy lạnh lùng liếc nhìn Khang Cổ và Trình Kiến, chỉ thấy một người kiên định giữ vững lập trường, mà người còn lại thì nhăn mày nhíu mi.

Về mặt mừng thầm trong bụng của Khang Cổ đã biến mất vô tung vô ảnh.

Chết tiệt, anh ta muốn lợi dụng thời gian làm nhiệm vụ chinh đồn lại con nhóc Beta kiêu căng ngạo mạn đó, không nghĩ tới cô ta dám nói ra những

lời như vậy trước mặt thượng tá Hứa Úy.

Rốt cuộc cô ta nhát gan như thỏ hay là to gan lớn mật?

Hứa Úy bước tới bên cạnh tiến sĩ Khang Cổ nhưng lại nhìn người lính phía sau phụ trách bảo vệ gã ta.

“Thiếu úy Trình Kiến nói có phải sự thật hay không?”

“Báo cáo thủ lĩnh!” Người lính phía sau ánh mắt cương quyết quét qua gương mặt thoắt xanh thoắt đỏ của Khang Cổ, sau đó nhìn Hứa Úy, “Là sự thật, ở trên máy bay anh ta đã ép thiếu úy cởi quần áo thay quân phục trước mặt mọi người, hơn nữa còn không ngừng dùng những lời lẽ mang tính chất quấy rối cô ấy.”

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người đều rơi vào im lặng. Hứa Úy lui về sau một bước nhìn gã Khang Cổ, vừa rồi còn là một Alpha kiêu ngạo hống hách khi đối mặt với một Alpha khí thế mạnh mẽ hơn anh ta, cảm giác tồn tại ngay lập tức bị đè ép xuống tận cùng.

Tiến sĩ Khang Cổ chưa bao giờ chống lại một loại pheromone Alpha sắc bén như thế, nói đơn giản Hứa Úy chính là vũ khí hình người, chỉ cần nhìn thẳng anh ta cũng khiến Khang Cổ hoài nghi vòng mạc của mình có phải đã bị cắt đứt rồi hay không. Anh ta đang có cảm giác như toàn bộ máu trong cơ thể đang chạy ngược chiều, các cơ bắp đang co giật một cách bất thường.

Bùm một tiếng, đầu gối anh ta nhũn ra khụy quỳ xuống trước mặt Hứa Úy.

Giờ phút này ngay cả Khang Cổ cũng không biết là do bản năng sinh tồn trong tiềm thức làm hại anh ta hành động như vậy, hay là do thân thể anh ta đã bị chinh phục hoàn toàn bởi sát ý không hề kiềm chế của người nọ.

Chưa thấy vũ khí, quân lính đã tan rã.

“Kế hoạch không thay đổi.” Hứa Úy lạnh lùng nói, nhìn thẳng người lính có trách nhiệm bảo vệ gã ta: “Thiếu úy Alex Clark, bắt đầu từ bây giờ anh hợp tác với chuẩn úy Hogan bảo vệ thiếu úy Trình Kiến, toàn bộ nghe theo sự chỉ huy của cô ấy.”

“Rõ, thủ lĩnh!” Alex nhận được nhiệm vụ liền làm quân lễ tiêu chuẩn.

“Vậy... Tôi thì sao?” Khang Cổ bắt đầu run rẩy, giờ phút này anh ta thật sự cảm nhận được cảm giác rơi vào hầm băng.

“Anh, phục tùng mệnh lệnh.” Hứa Úy nhìn thẳng vào mắt anh ta, sau một lúc, Khang Cổ khụy hẳn người xuống không đứng thẳng được lên, anh ta đau đớn ôm bụng, thở dốc từng cơn.

Pheromone mạnh mẽ tạo áp lực phá hủy hoàn toàn tinh thần của Khang Cổ, ra chiến trường trong trạng thái này chẳng khác nào cái chết.

Sự chuyên chế và tàn nhẫn của Hứa Úy là điều không thể nghi ngờ, mỗi người ở đây đều cảm nhận sâu sắc sự đáng sợ của người đàn ông đó.

Pheromone là một loại hoocmon bẩm sinh của ABO từ khi sinh ra, đồng loại có thể thông qua các giác quan để nhận biết nó, đặc biệt là Alpha, bọn họ có thể sử dụng pheromone tiến hành chiếm cứ lãnh thổ, đánh dấu bạn tình và khiêu khích hoặc áp chế đối thủ, trên cơ bản nó cũng như một cách để nhận biết một Alpha cường đại như thế nào.

Ở trong một đám Alpha tràn đầy bản năng tranh cường háo thắng như dã thú, sát ý của Hứa Úy ngùn ngụt như thế đã xác lập được vị trí đỉnh cao của anh ta. Trong lòng tất cả mọi người đều biết, bọn họ không ai có thể đánh bại được anh ta.

Bọn họ càng thêm kiên định phục tùng, giữa các Alpha không chỉ tồn tại đấu tranh và khiêu chiến, còn có phục tùng và tôn trọng, đây là cách chinh phục bằng sức mạnh như dã thú.

Khi lãnh đạo một đội quân mạnh mẽ, pheromone sẽ trở nên vô cùng hữu dụng. Miêu tả bằng một câu rất đơn giản: thắng làm vua.

Trình Kiến không hoàn toàn cảm nhận được pheromone của Hứa Úy, nhưng nhìn nét mặt của những người xung quanh, cô có thể đoán được tình thế trước mắt khẳng định không hề đơn giản.

Nếu như là Omega bị pheromone của một Alpha mãnh mẽ như thế tập kích, có lẽ tuyến thể sẽ phát ra nguyện vọng tìm bạn đời mạnh mẽ tương đồng, thậm chí có khả năng động dục ngay tại chỗ, đáng tiếc cô chỉ là Beta, hơn nữa lại là một Beta có tuyến thể tồn tại không ít tật xấu.

Cô chỉ có thể cảm nhận được một luồng sát khí mạnh mẽ và nặng nề nhưng không giống như tất cả Alpha có mặt ở đây bị pheromone của Hứa Úy áp chế không dám lên tiếng.

“Tôi lặp lại một lần cuối cùng, tất cả mọi người phải phục tùng mệnh lệnh, phải bảo vệ nhân viên nghiên cứu bên ta thu thập được mẫu vật nhiên cứu về zombie khổng lồ trước người của thành Dahl bằng mọi giá.” Anh ta quay trở về bên cạnh máy bay, phất tay đầy dứt khoát: “Xuất phát.”

“Rõ!”

Tất cả mọi người đều nhận lệnh, Trình Kiến cắn môi, đi theo nhóm bộ đội đặc chủng lên máy bay, tiến sĩ Khang Cổ vẫn còn xụi lơ trên mặt đất trực tiếp bị khiêng lên trên.

Trình Kiến tự mình thốn thức, trong lòng cô xuất hiện không ít nghi hoặc, cô rất rõ ràng ý nghĩ của nhiệm vụ lần này, chỉ có một mục đích duy nhất

chính là khảo sát và nghiên cứu toàn diện nguyên nhân zombie khổng lồ phát sinh dị biến với tia phóng xạ F trước thành Dahl.

Đây là lần đầu tiên xuất hiện zombie khổng lồ tiến hóa đến như thế trong suốt hàng trăm năm từ khi virus khuếch tán, đồng thời cũng là lần đầu tiên xuất hiện hiện tượng suy yếu tính tự chủ ở zombie dưới một điều kiện nào đó của tia phóng xạ.

Trong đó ít nhất có hai trọng điểm cần chú ý, một là sự gia tăng vượt trội về khả năng chiến đấu và thể tích ngoại hình của virus zombie dưới sự tác động nào đó của tia phóng xạ.

Một cái nữa chính là sau khi khả năng chiến đấu tăng vọt, các chức năng của các tế bào đều dần dần mất đi hoạt tính, thời gian sống bị rút đi một cách nhanh chóng bởi vì một nguyên nhân nào đó không rõ.

Nếu thành Dahl tìm hiểu ra được cơ chế tiến hóa trước, như vậy trong tương lai có khả năng xuất sẽ hiện zombie vượt qua cả cấp bậc lv4 mạnh nhất hiện nay ghi nhận được, sẽ tiến hóa thành lv5 thậm chí là lv8, toàn bộ các chức năng có lẽ sẽ tăng theo cấp số nhân!

Nhưng nếu bên ta nắm giữ được cơ chế suy yếu, nghiên cứu và chế tạo ra vũ khí hủy diệt nhằm vào các loại zombie cao cấp, như vậy khẳng định là có thể nắm giữ được tiết tấu của chiến trường!

Bình tĩnh và suy nghĩ cẩn thận lại, Trình Kiến chỉ cảm thấy đầu đau muốn vỡ ra, cô đưa tay lên đỡ trán nhắm mắt suy nghĩ. Trong đầu cô như có vô vàn suy nghĩ đang chạy tán loạn, cô như chìm chìm bên trong mớ hỗn loạn không có manh mối đó.

Cô không có cách nào ngăn cản người của thành Dahl nghiên cứu ra khả năng tiến hóa của zombie. Nhưng cô biết, cô cần phải tìm ra phương thức làm thoái hóa quá trình tiến hóa của zombie.

Cô chỉ là một nghiên cứu viên vừa mới tốt nghiệp, liệu cô có thể tìm ra phương thức chính xác và ổn định nhất trong hàng nghìn hàng vạn loại công thức tiến hóa và di truyền gien trước các đàn anh đàn chị trong viện nghiên cứu sao?

Có thể có người phù hợp hơn cô hay không? Cô thật sự sẽ không kéo chân sau toàn đội chứ?

Chương 20: Đối mặt với hiện thực

Trước trận chiến tinh thần của Trình Kiến trở nên vô cùng bất ổn, sự suy sụp của tiến sĩ Khang Cổ cũng tạo cho cô một áp lực rất lớn.

Tạm thời cô trở thành nghiên cứu viên duy nhất còn có tác dụng của cả đội, không ai có thể kịp thời chỉ ra sai sót của cô. Nếu như cô đưa ra một nhận định sai lầm nào đó đều có thể ảnh hưởng sâu sắc tới phương hướng thí nghiệm của toàn đội trong tương lai.

Charl và Alex ở bên cạnh đều có thể nhận thấy sự bất an và nôn nóng của người thiếu úy trẻ tuổi này, bọn họ trao đổi ánh mắt thống nhất ý kiến.

“Thiếu úy Trình Kiến, xin theo tôi qua đây một chút.” Alex là một người đàn ông da trắng tóc nâu, có một vết sẹo lớn trên thái dương. Nước da trắng của anh ta trải qua năm tháng huấn luyện đã trở thành màu đồng cổ, cơ bắp rắn chắc, có thể nhận ra ngoài chiến trường anh ta nhất định một chiến sĩ linh hoạt.

“...Được.” Trình Kiến phản ứng chậm một nhịp, nhưng dù sao vẫn đuổi kịp tiết tấu của Alex. Cô đi theo Alex rời khỏi khoang chính tới phòng điều khiển phía trước.

Alex đứng thẳng theo thói quen, nghiêm túc nói: “Báo cáo, tôi nghi ngờ tình trạng của thiếu úy Trình Kiến có vấn đề, mời ngài đánh giá và đưa ra phán đoán.”

Trình Kiến lập tức mở tròn hai mắt, cô không nghĩ tới Alex gọi cô tới là để báo cáo chuyện này với Hứa Úy. Cô ngờ ngàng nhìn người đàn ông trước mặt, đối phương cảm nhận được ánh mắt tràn đầy nghi ngờ của cô, đành bất đắc dĩ dùng khẩu hình nói: Đây là mệnh lệnh của thượng tá.

Trình Kiến còn không kịp hỏi nhiều, cửa phòng điều khiển đã mở ra, Hứa Úy từ bên trong đi ra. Cô chỉ kịp nhìn thấy tầm nhìn rộng lớn phía trước và hai người phi công bên trong, tiếp sau đó cửa liền đóng lại lần nữa.

Anh ta vẫy vẫy tay, ý bảo Alex quay trở về. Sau khi cánh cửa giữa phòng điều khiển và khoang chính đóng lại cũng chỉ còn lại hai người là Trình Kiến và Hứa Úy ở trong khoang chứa vật tư.

Hứa Úy cô đứng đưa lưng về phía cô, tìm kiếm thứ gì đó trong ngăn kéo rồi xoay người ném cho Trình Kiến.

Trình Kiến vội vàng đưa tay bắt lấy, nhìn kỹ lại mới phát hiện ra là hai viên kẹo giải nhiệt.

Gần đây những đồ ăn vặt như này đang khá thịnh hành trong khu an toàn, nghe nói là những người hay tăng ca rất thích, chỉ cần ăn một viên là có thể sáng khoái tinh thần hữu dụng hơn cả cà phê và đồ uống năng lượng khác.

Tuy cô vẫn biết bộ đội đặc chủng như bọn họ thì thoải mái cũng sẽ có những thứ ngoài dự liệu nhưng đột nhiên lấy ra thứ đồ đại chúng như vậy cũng vẫn khiến người ta kinh ngạc.

“Rất căng thẳng sao?” Anh ta chủ động hỏi thăm tình huống của cô còn khiến người ta cảm thấy không thể tưởng tượng hơn cả việc anh ta cho cô hai viên kẹo. Trình Kiến bắt được hai viên kẹo liền sừng sốt vài giây, mới lẩm bẩm:

“Đúng vậy, có...có một chút.” Cô bắt đầu nói, rốt cuộc cô cũng không ngăn được những điều kiêng kị và suy đoán trong đầu, cô trở nên lúng túng như người mắc chứng sợ hãi sân khấu.

“Thượng tá, tôi chỉ vừa mới tốt nghiệp, viện nghiên cứu trung ương có nhiều người có kinh nghiệm và thông minh hơn tôi, sao chuyện này lại đến phiên tôi làm chứ? Nếu tôi phán đoán sai thì làm sao bây giờ? Nếu phương hướng nghiên cứu của tôi không chính xác ngay từ đầu thì phải làm sao? Nếu như tôi không thể hoàn thành dự án nghiên cứu này thì sao? Tôi...”

Trình Kiến tự hù dọa chính bản thân mình, cô nhìn bàn tay đang nắm hai viên kẹo của mình, chúng nó cũng đang run lên không ngừng. Đây có lẽ là biểu hiện của cơ bắp khi tâm lý rơi vào trạng thái vô cùng căng thẳng.

Hứa Úy im lặng nghe cô nói năng lộn xộn xong, lúc này mới chuẩn bị nói. Trình Kiến đột nhiên cảm nhận được có hơi thở ở đằng trước, ngẩng đầu lên mới phát hiện Hứa Úy đang đứng cách cô hai bước.

Cô cho rằng mình sẽ bị đánh vội co người rút cổ nhắm chặt hai mắt, nhưng đòn tấn công trong dự đoán không đến mà là một bàn tay đặt xuống vai cô, còn vỗ vỗ tận hai lần.

“Không ai nghĩ rằng chuyện này có thể thành công trong một lần mà không phải trải qua thất bại và cũng không ai có thể chắc chắn nói rằng chỉ cần ra trận là có thể thành công.”

Anh ta chỉ nói như vậy thôi, nhìn từ bất kì một góc độ nào thì những lời đó không hề muốn gây áp lực cho người ta, nhưng Trình Kiến vẫn ngơ ngác nhìn anh ta, một câu cũng không nói nên lời.

Cô còn chưa hồi phục tinh thần sau cú shock quá lớn. Nếu như không hiểu sai, thượng tá ...anh ta đang an ủi cô một kẻ nghiệp dư vừa mới tốt nghiệp

ra đã bị giao cho trọng trách nặng nề này sao?

Trình Kiến sững sốt mười mấy giây mới dời mắt đi chỗ khác, phản ứng đầu tiên của cô là cúi đầu, cô không dám nhìn thẳng vào mắt Hứa Úy. Bởi vì đôi mắt của anh ta dường như có sức mạnh có thể nhìn thấu suy nghĩ của cô.

“Thay vì lo lắng cho việc nghiên cứu có thể thất bại hay không, cô nên lo lắng cho an nguy của bản thân mình thì hơn. Nếu cô có thể ý thức được sự cấp bách của việc nghiên cứu, vậy cô có nghĩ đến ngoài việc bảo vệ cô thu thập mẫu vật không bị quấy nhiễu bởi các yếu tố bên ngoài, chúng tôi còn phải giết chết nghiên cứu viên của đối phương bằng mọi giá hay không?”

Trình Kiến:!!!

Cô đã hiểu!

A a a a a a!!!

Đây đâu phải câu chuyện cổ tích về một nghiên cứu viên gà mờ lâm vào tuyệt cảnh rồi không ngừng cố gắng trở thành sếp của một hạng mục nghiên cứu! Đây rõ ràng là câu chuyện anh dũng hi sinh khi đào thoát khỏi đầm rông hang hổ mà!!!

Cô rơi vào trạng thái khiếp sợ, không chỉ có đôi mắt tròn tròn, ngay cả miệng cũng mở to, Hứa Úy vỗ vỗ vai cô, trên mặt vẫn không hề dư thừa chút biểu tình nào.

“Không nhắc tới chuyện cô là nghiên cứu viên còn sống sót duy nhất của đội nghiên cứu tia phóng xạ F, chỉ dựa vào việc cô có thể sống đến bây giờ có thể chứng minh cô là người có năng lực sinh tồn phi thường xuất sắc trong đám nhân viên nghiên cứu đó. Lần này cô sẽ là đối tượng bảo hộ trọng điểm của chúng tôi, tôi cho rằng cô sẽ thành công sống sót.”

Lần đầu tiên Trình Kiến được Hứa Úy đối xử đặc biệt như vậy, trước nay chưa từng có ai được nghe anh ta an ủi! Nhưng đây có thể gọi là an ủi sao?

Trời ạ, cô được Hứa Úy chọn cũng chỉ vì cái năng lực sinh tồn của cô có vẻ tốt hơn những nghiên cứu viên mảnh mai đó mà thôi.

Cô còn tưởng rằng do đầu óc cô xuất sắc cho nên mới được thượng tá tán thưởng! Không nghĩ tới anh ta lại chỉ vì năng lực sinh tồn trên chiến trường của cô có thể sánh ngang với “tiểu cường” cho nên mới chọn cô!

Trình Kiến hất cánh tay của Hứa Úy từ trên vai cô xuống, hít thở sâu, sau đó trừng mắt nhìn anh ta một cái mới xoay người rời đi.

Cô cần phải bình tĩnh! Tâm trạng của cô hoàn toàn hồng бет rồi!

Trình Kiến đẩy cánh cửa trượt mấy cái mà nó vẫn không mở, cạy cũng không ra. Cô đang cảm thấy không có chỗ nào để phát tiết hờn dỗi thì Hứa Úy khụ một tiếng thu hút sự chú ý của cô.

Theo hướng nhìn của thượng tá Hứa Úy cô phát hiện ra trên tường có một cái nút màu đỏ chói lọi.

Trình Kiến:!!!

Coi cô thành con ngốc sao?!!

Cô cảm thấy bản thân không thể cứ xốc nổi như vậy nữa, ở trên chiến trường mà còn xúc động như này tuyệt đối là tự đưa bản thân vào chỗ chết. Bây giờ không phải lúc phát sinh mâu thuẫn với những người xung quanh, cô đánh không lại bọn họ, nhưng bọn họ chỉ cần không chú ý tới cô một phút thôi là cô xác nhận cái chết ngay lập tức.

Trình Kiến về tới khoang chính, cô nỗ lực xây dựng tâm lý cho mình, nghĩ tới nghĩ lui cô vẫn là cảm thấy mình thật sự quá non nớt.

Tại sao cô lại đặt bản thân ở vị trí thấp như vậy? Hứa Úy vừa cất nhắc cô một chút thôi thì cô đã không đặt tính mạng của mình vào trong mắt rồi. Rõ ràng đây là đầm rồng hang hổ, không phải cô là kẻ ngu ngốc duy nhất cam tâm tình nguyện lọt vào cái hố to đùng này chứ?

Trình Kiến càng nghĩ càng cảm thấy bản thân mình ngốc hết chỗ nói, cô ngồi xuống bên cạnh tiến sĩ Khang Cổ vẫn còn đang đi vào cõi thần tiên, đuổi tay đẩy anh ta mấy cái.

“Nè, nè! Đừng xuất thần nữa, tôi muốn nói chuyện với anh.”

Trước mắt Trình Kiến chỉ còn một vị chiến hữu đồng cảnh ngộ này, cô thật sự không thể tưởng tượng được vài phút trước cô vẫn còn là fan nảo tàn của Hứa Úy, giờ khắc này lại coi anh ta là kẻ thù giai cấp lớn nhất.

Bị tan vỡ không chỉ là tâm tình thiếu nữ mới ngo ngoe rục rịch của cô mà có lẽ còn có một chút cảm xúc gì đó không nói rõ được... Đơn giản mà nói, đây có lẽ giống như lời vị tiến sĩ Ryan kia từng nói “Mới tốt nghiệp, đều như vậy”.

Khang Cổ bị Hứa Úy đe dọa đến nỗi không thể tự lo liệu cho bản thân, nghĩ tới chuyện một lát nữa bản thân anh ta bơ vơ không nơi nương tựa chẳng khác nào ra ngoài đó chịu chết, anh ta liền mất đi khát vọng với cuộc sống. Tình trạng chính xác của anh ta bây giờ chính là sống không còn gì lý thú.

“Tiến sĩ? Năng lực chống đỡ của anh yếu ớt như thế sao? Đám Alpha các anh không phải đều rất trâu bò sao? Anh nhìn anh bây giờ xem còn không bằng tôi!”

“Bây giờ cô có hai người bảo vệ mà tôi một người bảo vệ cũng không có!” Khang Cổ tuyệt vọng nhìn Trình Kiến, Trình Kiến có thể nhận ra người đàn ông này thật sự sợ hãi cái chết.

Anh ta không dám phản kháng Hứa Úy, bởi vì từ trước đến nay một khi xảy ra tranh chấp giữa các Alpha mà sức mạnh hai bên chênh lệch quá lớn thì kết cục bại trận đều vô cùng thảm.

Nếu như đủ mạnh thì cho dù là Omega đã bị Alpha khác đánh dấu cũng có thể trực tiếp cướp tới tay.

Pheromone của Alpha mạnh hơn hoàn toàn có thể đè lên mùi đánh dấu của Alpha khác, trong tận thế nơi mà tỉ lệ A/O đã hoàn toàn mất cân bằng để duy trì giống nòi hệ thống sinh sản đã tiến hóa trở nên tàn khốc hơn cả thế giới động vật.

“Cho nên anh chỉ cần theo sát tôi không phải có thể sẽ được bảo vệ sao?”

Trình Kiến nhìn Khang Cổ nghiêm túc nói: “Tuy rằng tôi rất phản cảm với hành vi quấy rối tình dục của anh nhưng bây giờ không phải lúc câu nệ những tiểu tiết đó, anh và tôi phải hợp tác nghiêm túc hoàn thành nhiệm vụ thu thập mẫu vật nghiên cứu!”

Cô nên hoàn thành cái nhiệm vụ rách nát này sớm một chút như vậy cô cũng có thể trở lại khu an toàn sớm một chút, sống những ngày thoải mái yên ổn!

Cho nên mới nói khi đứng trước một sự lựa chọn trọng đại, con người ta phải giữ được sự bình tĩnh và duy trì một cái đầu lạnh. Chỉ cần không chú ý thôi thì sẽ rơi xuống hố, thảm hơn nữa là có thể phát hiện ra cái hố đó là do chính mình đào.

Khang Cổ vốn đang sa sút tinh thần như cái cục diện đáng buồn trước mắt nhưng nghe cô nói xong lại như được truyền thêm sức sống. Anh ta ngạc nhiên nhìn Trình Kiến, sau đó lại nhìn thoáng qua hai người bộ đội đặc chủng ngồi bên cạnh cô.

Đối phương chỉ chừa cho anh ta một cái cằm và hai cái lỗ mũi, hiển nhiên là khinh thường nhìn anh ta nhưng bọn họ sẽ nghe theo sự sắp xếp của Trình Kiến.

“Mặc kệ lúc trước chúng ta từng có khúc mắc gì, tóm lại anh nên hiểu nhiệm vụ lần này chắc chắn tồn tại nguy hiểm đối với nhân viên nghiên cứu như chúng ta, chỉ cần bất cẩn một chút thôi là có thể mất đi tính mạng. Hai người cùng nhau làm sẽ tốt hơn là tách ra từng người làm một, có đúng không?”

Khang Cổ có chút kinh ngạc, lúc anh ta mới vào viện nghiên cứu trung ương cũng chạc tuổi Trình Kiến, bây giờ cũng đã được mười một năm, từng đứng đầu mấy hạng mục nghiên cứu, tự cho rằng bản thân mình có nhiều kinh nghiệm phong phú, cho nên thường mắt cao hơn đầu.

Nhưng không nghĩ tới, hôm nay anh ta lại cảm giác bản thân anh ta vừa học được một bài học từ một người vừa mới tốt nghiệp ra.

Không thể không nói, tâm lý của cô nhóc Beta này tốt hơn anh ta nhiều lắm, những người như cô ấy cơ hội sống sót trên chiến trường càng cao.

Tiến sĩ Khang Cổ im lặng cúi đầu, thở dài, nhắm mắt lại gật đầu.

“Xin lỗi cô về chuyện vừa nãy là do thái độ của tôi không nghiêm chỉnh, tiếp theo chúng ta cùng đặt hết mục tiêu vào nhiệm vụ.”

Có thể hạ mình nói ra được những lời này đã là sự tôn trọng lớn nhất của Alpha kiêu ngạo dành cho Beta và Omega từ trước đến nay rồi, Trình Kiến mím môi thì thầm.

“Tuy rằng nói như này không tốt lắm nhưng tôi cảm thấy cho dù chúng ta có hợp tác lại thì tỷ lệ sống sót của chúng ta vẫn không lớn lắm. Vừa rồi thượng tá Hứa Úy có nói, bên ta sẽ dốc toàn lực để tiêu diệt nhân viên nghiên cứu của đối phương, như vậy bên kia cũng nhất định sẽ làm như vậy.”

“Vậy cô cho rằng tại sao những người trước kia bên chúng ta không chết thì cũng bị thương? Đó là vì nhân viên nghiên cứu mới là điểm mấu chốt của nhiệm vụ lần này! Mấy người trở nên điên loạn đều do bị đối phương bắt được và tra tấn, tuy được cứu trở về nhưng cũng vô dụng.”

Sau khi Khang Cổ lấy lại tinh thần thì những lời anh ta nói ra đều có giá trị tham khảo rất lớn, Trình Kiến cảm giác sau lưng cô có cơn gió lạnh thổi qua nổi cả da gà.

“Không phải nói bọn họ bị tình hình bên ngoài dọa sợ sao?”

“Làm gì có ai sinh ra và trưởng thành ở tận thế mà bị mấy con zombie dọa thành như vậy. Đặc biệt chúng ta lại là nhân viên chuyên nghiên cứu virus zombie! Nếu là cô, cô cảm thấy cô phải trải qua ít nhất bao nhiêu lần tra tấn mới trở nên tuyệt vọng như vậy?”

“...”

“Nhất định là sếp tôi muốn diệt trừ tôi cho nên mới sẽ phái tôi ra làm cái nhiệm vụ này.” tiến sĩ Khang Cổ phản hận hừ một tiếng, bộ dáng như là bị quỷ xui xẻo đeo bám.

Trình Kiến sợ hãi.

Cô biết cái giá cô phải trả vì liều lĩnh cho tình yêu là gì rồi.

Thượng tá Hứa Úy đẹp sao? Cô vẫn còn muốn tiếp tục ngắm sao?

Cảm giác của cô về khoảng cách xa xôi kia cho tới bây giờ vẫn không phải là giả, lúc anh ta giơ tay chém giết zombie, cô chỉ có thể run lấy bấy giữ chặt khẩu súng với hiệu suất nhắm bắn 8/10 là trượt để đối đầu với zombie;

lúc anh ta linh hoạt xâm nhập vào hang ổ của phần tử khủng bố, nói không chừng cô đã bị đối phương tóm gọn rồi tra tấn cho đến khi trở thành một cái kẻ điên!

Những khoảng cách xa xôi nhìn như vô căn cứ như thế thật đều có sẵn các ví dụ để đưa ra minh chứng, cuối cùng Trình Kiến cũng phải thừa nhận, cô bây giờ không khác gì nhé con không sợ hổ nên mới dám cười lên lưng hổ.

Lên được thượng tá coi như cô được lời, lên không được, vậy chờ cô cũng chỉ có cái chết.

Xuất phát từ việc trừng phạt cho hành vi vô lễ của cô với anh ta còn chưa kết thúc, nhưng việc cô lại muốn tới gần Hứa Úy cũng đại biểu cho việc cô sắp phải đối mặt với trừng phạt rồi.

Chương 21: Cô gái điên

Tới căn cứ địa đã là chạng vạng, ánh chiều tà bên ngoài khu an toàn có chút chói mắt.

Trình Kiến đứng trước máy bay ngẩng đầu nhìn vàng thái dương đang tỏa ra ánh hồng cam thật lớn treo trên bầu trời, tầng mây mỏng khắp bầu trời, mạ một vầng hào quang chói sáng lên khắp nơi phế tích của thành phố như một món quà của thiên nhiên ban tặng.

Cô đang mải say sưa ngắm nhìn cảnh đẹp có một không hai giữa tận thế, Charl khiêng Kịch Việt 14 xuất hiện phía sau Trình Kiến, Alex dưới sự sắp xếp của Trình Kiến vẫn bảo vệ an toàn cho tiến sĩ Khang Cổ, đội nghiên cứu số một đã tập hợp xong.

Hứa Ủy hạ một mệnh lệnh nghỉ ngơi tại chỗ đơn giản, sau đó liền tới tổ hai của trung tá Grimm chỉ huy, lại đi tới nói chuyện với người đàn ông mặc đồ tác chiến bước tới từ cửa cầu thang.

Ánh hoàng hôn xung quanh thật đẹp, Trình Kiến vừa dời mắt khỏi cảnh đẹp đó lại bắt gặp Hứa Ủy đứng phía trước, thân hình cao lớn đỉnh đạc. Anh ấy đứng ngược sáng nói gì đó với phó chỉ huy, nét mặt và phong thái thật bình tĩnh, đường nét khuôn mặt được phủ trong lớp ánh sáng vàng cam.

Trình Kiến si mê ngắm nhìn anh ấy, sau đó lập tức vỗ vỗ hai má dời mắt sang chỗ khác lại thấy Alex đang ở dùng ánh mắt đầy sát khí nhìn tiến sĩ Khang Cổ.

“Thiếu úy Clark, chúng ta nên làm gì tiếp theo?”

Alex nghe thấy cũng đưa mắt sang phía cô, thẳng thắn trả lời: “Đây là nơi chúng ta tạm dừng chân, chỉ huy tổ một và tổ hai đang trao đổi tình huống hiện trường với phó chỉ huy trung tá Trần Lâm bên kia, chắc hẳn là sẽ có mệnh lệnh tiếp theo ngay thôi.”

“Chúng ta phải lập tức chạy tới hiện trường thu thập tư liệu sao?” Trước mắt vấn đề Trình Kiến lo lắng nhất vẫn là chuyện này, dựa trên số lần Trình Kiến từng hợp tác với Hứa Ủy mà nói, người nọ hành động quyết đoán lại nhanh chóng khiến người khác phải kinh ngạc, giống như anh ta không cần nghỉ ngơi vậy.

Nhưng không có nghĩa là Trình Kiến cũng có thể thích ứng nhanh với tiết tấu sinh hoạt ngoài chiến trường giống như anh ta.

“Buổi tối là thời gian zombie hoạt động mạnh nhất và cũng là thời gian quân địch thích hành động nhất. Bọn họ có thể thừa dịp chúng ta nghỉ ngơi thả lỏng cảnh giác để phát động công kích. Thiếu úy, xin hãy chú ý điều này.”

Charl thân thiện nhắc nhở Trình Kiến một chút, Trình Kiến nhìn theo ánh mắt của anh ta về thành phố phía trước.

Có lẽ là tính trời sinh Trình Kiến luôn có khuynh hướng phát hiện sự vật tốt đẹp trong sinh hoạt thường ngày, cô mãi mê say đắm trong vẻ đẹp của ánh hoàng hôn cho tới bây giờ mới phát hiện ra một chuyện khiến da đầu cô tê dại.

Khắp các con phố lớn nhỏ có rất nhiều điểm đen đang lắc lư trên mặt đường, không nghi ngờ gì những thứ đó đều là zombie.

Charl thấy Trình Kiến nheo mắt lại nhìn, tiện tay lấy cái kính viễn vọng đưa cho cô.

“Cảm ơn...” Thật ra Trình Kiến đã nổi da gà khắp người rồi. Cô không muốn nhìn rõ những vật thể hình người kinh khủng ấy trong thành phố, nhưng bàn tay giống như không nghe lời vẫn nhận lấy kính viễn vọng đặt lên mắt, vừa điều tiết tiêu cự vừa điều chỉnh phương hướng.

Trình Kiến nhìn tầm nửa phút, sắc mặt trở nên xám trắng trả lại kính viễn vọng cho Charl, gương mặt thể hiện rõ sự hoảng sợ.

Vừa rồi cô còn đang suy nghĩ bản thân sẽ không thể theo không kịp tiết tấu của Hứa Úy nhưng lúc này cô đã hoàn toàn quên mất cái ý nghĩ vừa rồi của bản thân.

Không thể chậm lại được a a a!!! Cô cảm thấy ở nơi này chỉ cần lơ lửng cảnh giác đánh một giấc ngủ thôi thì cái mạng nhỏ cũng không còn!

Trình Kiến đang thấp thỏm lo sợ, nét mặt của cô thể hiện đúng sự sợ hãi và sự nhút nhát của một cô gái trẻ vừa mới tốt nghiệp ra trường, ngay cả khi cố gắng siết chặt bàn tay thành nắm đấm để che giấu cảm xúc nhưng các ngón tay vẫn run lên.

Khi Hứa Úy kết thúc việc trao đổi tình hình anh ấy đi ngang qua nhìn Trình Kiến một cái, giọng nói lạnh lùng đanh thép.

“Tập hợp.”

Trình Kiến để ý nhất là sắp xếp hành trình cuối cùng cũng tới, lập tức chạy qua xếp hàng, bắt đầu tập trung chú ý nghe Hứa Úy nói.

“Đội hai lưu tại nơi này đóng quân, một tiếng trước đội bên này đã mang về được một nửa cái đầu của zombie khổng lồ, nghiên cứu viên hãy tập trung và triển khai các nghiên cứu của mọi người. Đội một đêm nay sẽ tới hiện

trường cùng tôi, mọi người xác nhận lại dụng cụ cần mang, mười lăm phút sau chúng ta xuất phát.”

Trình Kiến:... Quả nhiên tiết tấu vẫn quá nhanh cô không thể thích ứng được!

Đây rốt cuộc là hành trình ma quỷ gì chứ? Rõ ràng mấy tháng trước cô chỉ là một nữ Beta vô ưu vô lo nằm ăn gà rán trên sofa! Tốc độ biến hóa cũng quá nhanh đi!

Trình Kiến nhanh chóng phác thảo qua hành trình hành động trong đầu, vừa nghe Hứa Úy bố trí chiến lược cho bộ đội đặc chủng.

Xong việc giải tán, Trình Kiến cần xác nhận lại trang bị của mình một chút, lúc đi còn nhận được ánh mắt thương hại của hai vị nghiên cứu viên đội hai. Khang Cổ tức giận muốn trào phúng lại hai người kia nhưng bị Trình Kiến ngăn lại.

Cô đánh ánh mắt sang nhìn Hứa Úy, lúc này còn dám gây chuyện ở dưới mí mắt của người đó, trừ phi là không muốn sống nữa.

Khang Cổ nhớ tới sự đau khổ khi bản thân anh ta bị Hứa Úy áp chế bằng pheromone cách đây không lâu liền dựng ngón giữa với hai kẻ xem náo nhiệt kia còn thuận tiện còn mắng thêm hai câu nữa mới chịu từ bỏ.

Anh ta hừ một tiếng, xoay người đi theo Trình Kiến. Trình Kiến nỗ lực điều chỉnh tâm lý, cố gắng làm giảm đi nỗi sợ hãi của mình, cô dồn toàn bộ lực chú ý vào việc sẽ phải đối mặt với zombie khổng lồ.

Sự cố ngày đó vẫn như còn ở trước mắt Trình Kiến, cô là người sống sót duy nhất của viện nghiên cứu, cho nên cũng coi như là người đã tận mắt chứng kiến lực phá hoại khủng bố của zombie khổng lồ.

Thứ đó quả thật là một loại vũ khí sinh hóa khác của nhân loại sau virus zombie, nếu phát triển trên số lượng lớn thì hậu quả quả thực khó có thể tưởng tượng nổi.

Lúc Trình Kiến căng thẳng cũng chính là lúc mà hiệu suất công tác của cô tăng cao. Cô sửa sang lại tất cả các vật dụng cần thiết, còn trao đổi về nhiệm vụ của từng người sau khi tới hiện trường với Khang Cổ. Trên phương diện này kinh nghiệm của tiến sĩ Khang Cổ rất phong phú, anh ta đưa ra một số phương án cho Trình Kiến, ngay cả khi hai người lên máy bay tới hiện trường cũng vẫn còn thảo luận tỉ mỉ chuyện này.

Đây là lần đầu tiên Trình Kiến không bị xem thường bởi vì thân phận nữ Beta kể từ khi nhập học cho đến bây giờ. Cô thảo luận thoải mái thích với Khang Cổ, có một số chuyện cô cũng nên kể cho Khang Cổ nghe một chút.

Lúc hai người thảo luận, trong khoang máy bay vẫn duy trì yên lặng tuyệt đối. Tuy rằng những chuyện bọn họ nói người khác nghe khó hiểu nhưng cũng để lộ ra một chút tin tức khiến đám bộ đội đặc chủng rung mình.

Vốn dĩ theo trực quan của bọn họ mà nói zombie khổng lồ chỉ là con zombie có kích thước lớn hơn bình thường mà thôi. Nhưng trong đầu đám nhà khoa học này thật sự chứa đầy những thứ kinh dị, bọn họ luôn dễ dàng nghĩ tới những chuyện còn biến thái hơn.

Ví dụ như điều Trình Kiến vừa nói ra, có phải phần tử khủng bố của thành Dahl sẽ lợi dụng hiện tượng chuyển đổi của zombie khổng lồ để áp dụng lên người hay không?

Tuy bọn họ chưa biến thành zombie hoàn toàn nhưng trên người bọn họ cũng đã có virus zombie tăng cường thể năng và năng lực tự phục hồi. Nếu thay đổi lại cơ chế rồi ứng dụng lên trên người những kẻ khủng bố có ý thức đó thì lực sát thương tuyệt đối sẽ tăng lên vô số lần.

Cô chỉ sợ bên kia sẽ phải nội ứng tới?

Nhưng không thể phủ nhận một điều là nếu cô có thể nghĩ tới chuyện đó thì có lẽ đám nhà khoa học trong thành Dahl cũng có thể nghĩ ra điều đó.

“Dẫn tới tận thể không phải là zombie mà là virus zombie nguyên thủy. Nhất định là dưới điều kiện lúc đó tia phóng xạ F đã kích hoạt biến dị gen nào đó của ký chủ và virus nguyên thủy.” Tiến sĩ Khang Cổ cũng cùng suy nghĩ với Trình Kiến, Trình Kiến gật đầu tán đồng.

“Cho nên vấn đề mấu chốt là zombie khổng lồ có chỗ nào khác với các zombie khác?” Trình Kiến nghĩ tới một vấn đề, đây là một vấn đề rất nhỏ lúc ấy nhưng số liệu lại không được để mắt tới. Zombie dùng làm thí nghiệm tia phóng xạ F, có một số con zombie Omega đã tiêm thuốc chuyển đổi từ O sang B.

Thuốc chuyển đổi là một loại thuốc có thể sửa chữa gen trong một phạm vi nhỏ, tác dụng chủ yếu vào tuyến thể phía sau cổ. Trước mắt Trình Kiến chỉ có thể nghĩ đến lý do đó là có khả năng dính dáng đến gen biến dị của zombie khổng lồ nhất.

“Có lẽ chúng ta nên kiểm tra cẩn thận lại những loại thuốc có thể dẫn tới việc biến dị gen mà con zombie đó đã từng dùng qua lúc còn sống ... Tôi muốn cắt tuyến thể của nó để phân tích!”

Khang Cổ không bày tỏ ý kiến phản đối, Trình Kiến được anh ta tán thành thì vội vàng đứng dậy đi đến bên cạnh Hứa Úy.

“Thượng tá... Là thế này, tôi có một ý tưởng...” Chỉ dựa vào một mình cô chắc chắn không thể lấy được tuyến thể của nó. Trình Kiến đã từng nhìn

thấy zombie khổng lồ, làn da của nó ghê tởm muốn chết, vùng thịt phía sau cổ cũng khá rắn chắc.

Cô muốn Hứa Úy hỗ trợ.

Hứa Úy vẫn luôn duy trì trầm mặc nhưng anh ta cũng đang nghe toàn bộ quá trình Trình Kiến thảo luận với Khang Cổ. Bây giờ trong đầu Trình Kiến chỉ nghĩ tới thí nghiệm lát nữa cô phải làm, thậm chí ngay cả sự rung động với Hứa Úy cô cũng không cảm giác được nữa.

“Tôi biết rồi, sẽ sắp xếp người xử lý giúp cô.”

Lòng bàn tay của Trình Kiến toàn là mồ hôi. Rõ ràng còn chưa tới nơi nhưng cô đã bắt đầu kích động rồi.

Cô rất nóng lòng muốn đi thu thập loại giien thần kỳ của zombie khổng lồ!

Mà Khang Cổ nhìn Trình Kiến đã hăng hái tới mức gần như vượt qua nỗi sợ hãi, không nhin được mà lắc đầu. Kẻ điên này... vừa mới tốt nghiệp đã có cảm xúc mãnh liệt như vậy, tương lai tuyệt đối sẽ trở thành kẻ điên cuồng thí nghiệm dự bị của viện nghiên cứu, chạy cũng không thoát.

Có điều, thành Dahl cũng xuất hiện không ít kẻ điên, có lẽ đây là thời điểm đến lượt bọn họ đưa một ít lễ mọn cho đám người bên kia rồi.

—

Nội tâm bên trong của Hứa Úy: Không có cách nào khác vì vợ của mình, cho dù bên dưới có phàn nàn, anh cũng chỉ có thể gật đầu.

Công việc của vợ tôi thì tôi phải đi đầu trong việc hỗ trợ cô ấy!

Kết quả sau một thời gian, trạng thái tinh thần của thượng tá Hứa Úy cũng đã bị mọi người nghi ngờ phát triển theo chiều hướng kỳ lạ...(há há)

Chương 22: Zombie khổng lồ

Trình Kiến chỉ mãi miết nghĩ tới nghiên cứu của mình cũng không rảnh để nghĩ tới các chuyện khác. Sau khi chạy tới hiện trường, cô vừa bước xuống máy bay đã bị một mùi thối nồng nặc của xác chết thối rữa ập vào mặt.

Trình Kiến lập tức cúi gập người xuống nôn khan, ngay cả Khang Cổ có kinh nghiệm phong phú cũng không chịu nổi nhưng anh ta không phản ứng mạnh như Trình Kiến.

Sinh lý không khoẻ khiến Trình Kiến không thể mở nổi mắt, ở một thời điểm nhất định khi bị mùi hơi quá nồng kích thích thật sự có thể gây ra tổn thương đối với cơ quan yếu ớt như đôi mắt.

Cho nên tuy cô biết zombie khổng lồ ở ngay phía trước, nhưng Trình Kiến lại không thể làm gì được, ngay cả bản năng của thân thể cô cũng không thể chiến thắng được.

Cô che mặt lại nhắm chặt hai mắt để các giác quan chìm vào bóng tối. Đột nhiên Trình Kiến cảm nhận được cổ tay cô bị người khác kéo xuống, ngay sau đó có thứ gì đó được đeo lên đầu cô. Người nọ rất bình tĩnh giúp cô cố định trang bị, sau đó buông cổ tay cô ra.

Cô mở mắt ra Hứa Úy đang đứng trước mắt cô, thứ anh ta đeo cho cô giống với mặt nạ phòng độc, chẳng qua cái này nhẹ hơn rất nhiều.

Trình Kiến sờ soạng cái mặt nạ càng chắc chắn rằng nó là mặt nạ chuyên dụng của quân đội.

Nó có các chức năng phòng độc và công dụng lọc khí, còn có thể tăng cường tầm nhìn dưới nhiều loại tình huống xấu. Vừa rồi Trình Kiến còn bị hơi thối hun đến nỗi không mở nổi mắt ra, sau một lúc chảy nước mắt đã có thể nhìn thấy rõ ràng.

Trình Kiến còn đang mãi suy nghĩ về cái mặt nạ phòng hộ, sau khi nhớ ra phải nói lời cảm ơn với người nọ thì người nọ đã đi xa.

Trình Kiến cố gắng khống chế cảm xúc vừa mới ulla ra khi biết Hứa Úy tự mình đeo mặt nạ phòng hộ cho cô. Trong lòng cô nghĩ nhất định phải làm tốt hơn những gì anh ấy mong muốn, lúc này mới có thể thay đổi cái ấn tượng của anh ấy với bản thân cô theo chiều hướng tốt hơn.

Cô đi tới trước một cánh tay của zombie khổng lồ, cánh tay đã thối rữa da và thịt lằn lộn không thể phân biệt được, tất cả những chỗ rách da hở thịt

đều chảy ra nước đặc màu xanh huỳnh quang.

Khang Cổ dùng tay phe phẩy trước lỗ mũi, vẻ mặt ghét bỏ nhìn khối thịt to đùng phía trước: “Mùi khó ngửi quá, trình độ thổi rửa quá nhanh tế bào đã bắt đầu phân giải.”

Trình Kiến yên lặng bấm vào hộ khẩu của chính mình, nhin xuống cơn buồn nôn, dời lực chú ý lên trên người con zombie khổng lồ trước mắt một lần nữa.

Cô đánh giá làn da của nó sau đó ngồi xổm xuống nhìn mủ dịch màu xanh lục chảy từ dưới thân zombie đến mép giày của cô, đột nhiên mở miệng gọi: “Charl, nhanh giúp tôi lấy ba lô lại đây!”

Charl vẫn luôn đứng bên cạnh Trình Kiến chờ cô sai bảo, nhận được mệnh lệnh anh ta lập tức làm theo. Anh ta thấy Trình Kiến lấy ra một ống thủy tinh màu lam từ trong balo rồi chạy đến mân mê trong khu thí nghiệm nhỏ bên cạnh mới được dựng lên tạm thời.

“CoF? Cô nghi ngờ hiện trường có khí độc?” Khang Cổ lưu ý đến hành động của Trình Kiến liền mở miệng hỏi.

“Thể chất của Alpha các anh rất mạnh mẽ. Đặc biệt là bộ đội đặc chủng sau khi tiếp nhận một quá trình huấn luyện tương quan đều có trình độ kháng độc ở các mức độ khác nhau nên có thể không cảm nhận được độ ăn mòn của không khí hiện trường.” Trình Kiến nhanh chóng làm thành phần xúc tác. Cô có dự cảm không tốt không thể nói rõ là cái gì nhưng nó khá là lo lắng, “Tôi chỉ muốn xác nhận lại thôi.”

“Cô...” Khang Cổ còn muốn nói gì nhưng lúc này lại có bộ đội đặc chủng đang chuẩn bị đi lấy tuyến thể của zombie khổng lồ chạy tới hỏi ý kiến. Anh ta đành nhịu mày để lại không gian cho Trình Kiến, xoay người nhận quần áo phòng độc và mặt nạ phòng độc do đối phương đưa sang, rồi đi cùng người bộ đội đặc chủng đó.

Charl nhìn Trình Kiến đang bận rộn thì có chút khó hiểu, anh ta mở miệng hỏi: “Nơi này có khí độc sao?”

“Có lẽ đúng.” Trình Kiến ghé vào kính hiển vi nhìn một chút lại quay đầu nhìn thứ dịch trong ống nghiệm, một lát sau quay đầu nói với Charl: “Tôi muốn tế bào mắt và biểu bì của nó, sau đó anh dùng cái ống nghiệm này lấy một ít mủ dịch trong khoang miệng của nó.”

Charl nghe thấy liền lập tức ra ngoài thu thập mẫu liệu, Trình Kiến quan sát đám tiêu bản vừa lấy từ hiện trường về. Qua khoảng 30 phút cô lại nhờ Charl ra ngoài lấy thêm một ít tiêu bản ở một số chỗ khác.

Một tiếng sau tiến sĩ Khang Cổ với đầy dịch dính nhớp trên người đã quay lại. Anh ta làm cả túp lều nhỏ tràn đầy mùi tanh nồng tuy Trình Kiến có mặt nạ phòng độc nhưng vẫn ngửi thấy mùi tể bào sinh vật thối rửa ghê tởm.

“Tôi đã xử lý xong tuyến thể rồi, nghỉ ngơi hai phút lại chuẩn bị đi xem khoang miệng của tên kia, cô có phát hiện gì không?”

Trình Kiến im lặng một lúc cũng không trả lời anh ta, một lát sau, cô mới dời lực chú ý ra khỏi nghiên cứu ngẩng đầu nhìn anh ta, chẳng qua lại không nói lời.

Khang Cổ do dự một chút cũng tự mình qua xem báo cáo quan trắc Trình Kiến mới ghi lại, dần dần đôi mắt mở to.

“Cái này... cái này ...”

“Làm thực nghiệm ngoài hiện trường luôn bị giới hạn về thời gian và cả trang thiết bị còn phải bám sát theo quy luật tiến hóa của nó, tiến sĩ, chúng ta cần thêm thời gian.”

“Tôi biết, cô đi giúp bộ phận giải phẫu lấy mẫu đi, để đấy tôi theo dõi cho!”

Trình Kiến cũng hơi bối rối, cô không quen phương hướng nghiên cứu của mình lại đưa tới kết luận đại khái như vậy nhưng sự thật chính là như thế. Cô nghĩ nếu đổi lại người khác xem xem có thể sửa chữa lại hay không, vì thế đành ngoan ngoãn mặc đồ bảo hộ dưới sự trợ giúp của Charl, sau đó ra ngoài cùng anh ta.

Cô còn một vấn đề thắc mắc muốn tự mình nghiệm chứng một chút.

Một cái cánh tay của zombie có độ rộng gần bằng chiều cao của cô, tên này cao gần 9 mét phải dùng tới thang mới có thể leo lên được đầu của nó.

Cho dù đã ngửi cái mùi hôi thối của hiện trường được một lúc lâu rồi nhưng lúc khoang miệng zombie được tách ra dưới sự trợ giúp của bộ đội đặc chủng cái mùi bốc ra vẫn rất khó ngửi làm người ta muốn ngất luôn tại chỗ.

“Mọi người buộc dây thừng vào quanh eo của tôi, tôi đi xuống xem một chút.”

“Cái gì?” Mấy người bộ đội đặc chủng bên cạnh đều sợ ngây người. Một nữ Beta lại dám chủ động đưa ra yêu cầu muốn chui vào khoang miệng đã thối rửa của zombie xem một chút?

“Đưa tôi mượn một con dao sắc bén, còn có cái túi bên nhất trong balo của tôi.”

“Nếu không để tôi làm cho, cô muốn tìm cái gì?” Lần đầu tiên Charl nhận việc thay cô. Trình Kiến cũng không nghĩ tới chuyện này có chỗ nào không ổn, cô muốn xuống đó xem một chút, nếu như zombie này thật sự tiến hóa theo phương hướng kia, vậy nó có thật sự mọc ra tuyến thể hay không?

“Không được, nếu để anh xuống đó làm có thể sẽ có nguy hiểm, để đề phòng thì anh theo phía sau tôi giúp đỡ cũng được.” Trình Kiến dứt lời, cầm lấy trang bị vừa được đưa tới trực tiếp đội lên đầu, đeo đèn pha lên, cột chặt dây thừng tuột xuống từ trên hàm răng xuôi theo đầu lưỡi của nó xuống dưới.

Charl thấy Trình Kiến không chút do dự nhảy xuống, anh ta nhìn sang đồng đội đang giúp đỡ bên cạnh, quả nhiên thu được ánh mắt thương hại “Người anh em chúc anh may mắn” của bọn họ.

Anh ta cũng không cách nào chỉ đành tự trang bị cho mình bằng tốc độ nhanh nhất rồi chui vào khoang miệng của zombie khổng lồ theo Trình Kiến.

Bọn họ cũng không xuống đến tận yết hầu chỉ dừng lại trong miệng. Đầu của con zombie khổng lồ này đã gặp phải một sự tấn công mạnh mẽ, sọ não đã bị nổ mất một nửa, dưới sự chỉ huy của Trình Kiến Charl mở mồm khoét một miếng thịt. Đám người bên ngoài hỗ trợ kéo dây thừng thì thoảng lại thấy có chất lỏng màu đen đỏ trộn lẫn cả màu xanh lục chảy ra, vô cùng ghê tởm.

Đồng thời, bọn họ cũng thật lòng khâm phục nữ Beta nghiên cứu viên nhất gan nhìn qua tường chừng như thỏ con.

Khoảng ba phút sau hai người chui ra hít thở, sau mười phút cuối cùng Trình Kiến cũng chui ra, trong tay còn cầm theo nửa túi chất lỏng màu vàng.

Bên ngoài chất lỏng hình như còn có một lớp màng mỏng, bề ngoài nó trông thật ghê tởm, nhưng dưới ánh đèn pha thứ chất lỏng đó có vẻ trong suốt bắt mắt.

“Chỉ nghi ngờ nó sẽ có không nghĩ tới nó có thật!” Cách một lớp mặt nạ phòng độc, không ai có thể thấy rõ biểu tình trên mặt cô, nhưng vẫn có thể nghe thấy vài phần kích động mơ hồ xen lẫn trong giọng nói của cô. Mọi người gần như có thể tưởng tượng ra ánh mắt tràn ngập nhiệt tình của cô giờ phút này.

Không ai dám hỏi đây là cái gì. Sau khi xuống dưới Trình Kiến hăng hái bồng bồng chạy về phía lầu thí nghiệm, cô muốn nói tin tức tốt này với tiến sĩ Khang Cổ nhưng cô còn chưa kịp tới gần lầu thí nghiệm thì nơi đó đã truyền đến tiếng bom nổ mạnh cùng ánh lửa đầy trời.

Ánh lửa tượng trưng cho chiến tranh bắt đầu.

Trình Kiến ngây người tại chỗ, trái tim cô đập nhanh hơn, adrenalin tiết ra não cô cảm nhận được sự nguy hiểm tồn tại.

Hô hấp của cô trở nên khó khăn như con cá mắc cạn, hốc mắt đỏ bừng, cô muốn chạy nhưng hai chân như cứng lại. Cô không biết lúc này bản thân mình có an toàn hay không? Cô như con kiến hoàn toàn bại lộ trước mắt quân địch, cô cảm nhận được sự lẻ loi, sợ hãi và bất lực.

Rất nhiều bộ đội đặc chủng đã được trải qua huấn luyện đều xốc vũ khí trong tay xông lên, Trình Kiến được Charl và những người khác yểm hộ nhanh chóng rút lui. Cô quay đầu nhìn về phía lều trại vừa rời vẫn còn tốt đẹp bây giờ đã hóa thành tro tàn mà trên tro tàn vẫn còn tàn lưu ngọn lửa dường như tượng trưng cho sự chết chóc.

Trình Kiến mơ hồ có thể nghe thấy tiếng súng tiếng pháo nổ từ bộ đàm của người bên cạnh, ai cũng không ngờ tới thời gian dự kiến là ba tiếng lại bị giảm xuống một tiếng rưỡi.

Hơn nữa đối phương tấn công rất mạnh mẽ, sử dụng tất cả đều là vũ khí hạng nặng, rất có thể phe đối địch muốn kết thúc cuộc dã ngoại nghiên cứu về zombie khổng lồ này.

Có lẽ bên phía bọn họ đã không còn lý do gì để lưu giữ lại cái tiêu bản siêu to này nữa.

Lúc rút lui Trình Kiến muốn tìm kiếm thân ảnh của Hứa Ủy theo bản năng nhưng lọt vào mắt cô đều người được võ trang từ đầu đến chân, cô cũng không nhận ra được ai cả.

Dọc theo đường đi có không biết bao nhiêu kẻ muốn chặn giết bọn họ. Trình Kiến không biết có phải đối phương nhận ra thân phận nghiên cứu viên của cô hay không, bọn họ tập trung tương đối hỏa lực vào cô, cô trốn thật sự rất chật vật. Mọi người bên cạnh đang dốc toàn lực bảo vệ cô, ngay cả Charl cũng phải chịu những vết thương mà đánh nhẽ anh ta có thể tránh được chỉ để bảo vệ cái túi chất lỏng trong tay cô.

Trình Kiến được hộ tống tới một chiếc máy bay cách đó không xa, bên người cô chỉ còn lại ba người nhưng lúc này đã có mười mấy tên khủng bố đuổi theo.

Vốn dĩ Charl đã bị thương lúc này lại bị đối phương tập trung công kích, anh ta đã không thể chống đỡ nổi nữa. Thấy đối phương chuẩn bị tên lửa phá hủy máy bay của bọn họ, mọi người đều cảm thấy nghẹt thở. Giây tiếp theo tay của tên cầm ống phóng bị ai đó chém xuống.

Có vẻ như là quân tiếp viện nhưng Trình Kiến vẫn luôn nhìn chăm chăm vào người đàn ông vung dao lưu loát sau đó nhanh chóng đổi sang súng. Vì để thuận tiện cho trận chiến ban đêm người đàn ông này đã vẽ rất nhiều chiến thuật nguy trang lên mặt trong thời gian ngắn, thậm chí trong suốt quá

trình chiến đấu anh ta chưa từng nhìn Trình Kiến một cái nhưng Trình Kiến cảm nhận được anh ta chính là thượng tá Hứa Úy.

Khi anh ấy giết chết kẻ cuối cùng, Trình Kiến đã được đưa lên máy bay, cô vẫn nhìn theo bóng lưng vững chắc của người đàn ông đó trên vùng phế tích rộng lớn trong bóng đêm cho đến tận khi máy bay cất cánh bay lên.

Anh ấy vẫn sát phạt quả quyết như cũ chỉ cần đứng ở đó thôi cũng có cảm giác như đỉnh thiên lập địa. Không biết vì sao Trình Kiến chỉ muốn nhìn anh ấy cuối cùng anh ấy cũng quay đầu nhìn về phía Trình Kiến.

Anh ấy nhìn cô trong năm giây rồi nhanh chóng xoay người gia nhập vào chiến trường lần thứ hai.

Chương 23: Phóng túng và khắc chế

Sau khi nhiệm vụ kết thúc được một tiếng rưỡi đã có thông tin xác nhận một vị nghiên cứu viên đã tử trận.

Trình Kiến cởi bộ phòng hộ, cả người ướt đầm mồ hôi lạnh. Trước khi đi Charl còn vác theo cả ba lô hành lý của cô, cô điều chỉnh lại bản thân một chút rồi nhanh chóng sửa soạn lại đồ đạc, phần lớn các thiết bị đều đã bị hư hỏng nhưng những thứ còn có thể sử dụng cũng không ít.

Cô lấy túi chất lỏng cô lấy được từ trong miệng zombie gồm cả lớp màng trong suốt đặt vào hộp đựng bảo vệ mật độ cao, ngón tay siết chặt lấy vỏ hộp, một lúc lâu mới bình tĩnh lại được.

“Anh vẫn ổn chứ?” Cô nghe thấy tiếng hít thở hỗn hển của Charl, nhỏ giọng hỏi anh ta một câu.

“Tôi không có việc gì, thiếu úy đừng lo lắng.” Charl đang xử lý tạm thời các vết thương, nhìn qua tình thần anh ta vẫn khá ổn. Trình Kiến vô cùng cảm động trước lời thề quyết tử để bảo vệ thiết bị thí nghiệm của anh ta nhưng lúc này mà cô thể hiện cảm xúc mềm yếu chẳng khác nào đầu hàng kẻ địch. Cô kiềm nén trụ cảm xúc nhìn anh ta nói.

“Cảm ơn anh, anh thật sự là người quân nhân ưu tú.” Trình Kiến nói đầy chân thành. Charl nghe xong thì cười, gương mặt cứng nhắc cuối cùng cũng có nét của cảm xúc con người, “Đây là chuyện tôi nên làm.”

Nhưng chuyện này là như thế nào? Vì sao người của thành Dahl tới sớm như vậy? Không phải nói có ba tiếng để nghiên cứu sao?

Trình Kiến nghĩ hình như trong chuyện này có lý do bất thường gì đó, hoặc là do bên thành Dahl đã làm xong tất cả mọi thứ và chuẩn bị quay về, hoặc là có lý do gì đó đã thúc đẩy bọn họ nhanh chóng chạy tới hiện trường.

Xét trên thực tế thì từ khi zombie khổng lồ xuất hiện bọn họ đã có dự định hủy diệt bọn chúng, điều khiến bọn họ đuổi tới nhanh như vậy chắc chắn không phải là đặc tính nào đó trên người zombie khổng lồ. Nếu bọn họ dám hạ quyết tâm hủy diệt nó chứng tỏ bọn họ đã thu thập được đầy đủ tư liệu rồi.

Chẳng lẽ là có nguyên nhân bất đắc dĩ nào đó khiến bọn họ vội vàng muốn phá hủy nghiên cứu này như vậy?

Rốt cuộc là nguyên nhân gì?

Trình Kiến nghiên ngẫm một lúc nhưng không phát hiện ra kết quả gì, có điều sau khi cô phân tán suy nghĩ thì sự nôn nóng trong lòng cô cũng bình ổn lại không ít. Cô nhìn túi chất lỏng mà cô lấy được, cô rất muốn tiến hành nghiên cứu chúng nó ngay lập tức nhưng đáng tiếc bây giờ điều kiện không cho phép.

Đây là “túi độc” của zombie khổng lồ. Trước khi con zombie khổng lồ này mất đi sức sống hoàn toàn nó còn tiến hóa ra các cơ quan mang khuynh hướng của động vật.

Đầu tiên Trình Kiến phát hiện cơ thể nó có thể phát ra khí độc, sau đó thông qua các mẫu vật do Charl lấy về lại phát hiện ra trong khoang miệng của tên này hình như còn mọc ra răng nọc.

Cô chỉ căn cứ theo nguyên tắc xác minh chứng thực để đưa ra giả thiết xác thực nên cô mới muốn vào trong khoang miệng của nó xem xét nhưng không ngờ còn lấy được cả tuyến độc của nó.

Chỉ trong một tháng, zombie khổng lồ đã xảy ra biến hóa không ngờ cho dù xem xét dưới góc độ sinh vật hay là virus. Có vẻ như tia F không chỉ ảnh hưởng tới sức sống và kích thích của zombie mà đã vượt xa những gì Trình Kiến phân tích ban đầu.

Nó còn có thể ảnh hưởng tới rất nhiều lĩnh vực chuyên môn cần phải nghiên cứu và phát triển... Bước tiến hóa thần kỳ này hoặc nói là biến dị gen này nói không chừng có thể có rất nhiều chỗ tốt.

Trình Kiến suy nghĩ thật lâu, cuối cùng mang theo thu hoạch duy nhất trong tay cùng với tâm tình suy sút khi hay tin đồng nghiệp hy sinh, về mặt nặng nề cho đến tận khi về đến nơi đóng quân.

Charl đi chữa thương, trước khi đi còn dặn cô không nên nghĩ nhiều, đêm nay nghỉ sớm một chút. Trình Kiến cũng không nghe lời anh ta, cô giữ cái hộp đựng chất lỏng suốt một đêm ngơ ngác nhìn trời sao.

“Tiến sĩ Khang Cổ, tuy anh có hơi khốn nạn nhưng tôi sẽ nỗ lực vạch trần bí mật của tia F và zombie.”

Nếu không cô thật xin lỗi những người đã hi sinh tính mạng vì nghiên cứu này.

Trình Kiến đoán sau khi kết thúc cuộc chiến với thành Dahl hẳn là có thể quay trở về. Nếu như xem xét từ góc độ của viện nghiên cứu thì bên ngoài tương đối nguy hiểm hơn nữa xác của zombie khổng lồ đã bị phá hủy bọn họ cũng không còn lý do nào ở lại đây nữa.

Tinh thần cô quá mức thanh tỉnh hoàn toàn không ngủ được lại còn lo lắng cho đội ngũ của Hứa Úy, cuối cùng cô bước ra khỏi phòng ngồi xuống một

căn phòng bên ngoài.

Sau khi giải thích tình huống của mình với lính gác, Trình Kiến tìm được một quyển tạp chí trước tận thế ở trên kệ sách đã bị phá nát, nghiêm túc lật xem mấy lần.

Bên ngoài đột nhiên có tiếng động, Trình Kiến ngẩng đầu lên nhìn. Cô đợi một hồi lâu mới thấy có mấy người lính chấp hành xong nhiệm vụ trở về, cô nhìn sang bên kia tìm kiếm từng người một trong số những người quay về.

Đột nhiên, mắt cô giống bị cái gì đó đâm vào, cô vội vàng quay đi chớp mắt khoảng chừng hai giây sau cô mới quay đầu lại, người cô vừa thấy chính là thượng tá Hứa Úy đang công đồng đội bị thương bước vào bên trong.

Nhìn thấy anh ấy xong, Trình Kiến vội vàng đứng dậy trở về phòng, bây giờ cô đã cảm giác thấm mệt, ngã xuống giường liền ngủ.

...

Khoảng bốn giờ mười phút, Trình Kiến bị đánh thức để tập hợp, cô vội vàng túm gọn lại mái tóc sau đầu, rửa mặt chải đầu qua loa một chút. Cô làm xong mọi thứ liền đi theo người đến đánh thức cô dậy.

Lúc tập hợp xong Trình Kiến biết nhiệm vụ lần này đã kết thúc, bọn họ sẽ quay trở lại khu an toàn. Mọi người đều báo cáo qua một chút về thu hoạch lần này của mình, bộ đội đặc chủng báo cáo phần nhỏ còn lại hầu hết đều là nhân viên nghiên cứu báo cáo.

Hai vị tiến sĩ nghiên cứu tại chỗ sửa sang lại tư liệu và tâm huyết của những người đi trước kết hợp với tình huống thực tế của hiện trường, bọn họ cũng đã đưa ra được phương hướng nghiên cứu đại khái. Nhưng sau khi Trình Kiến đưa ra ý tưởng về việc tia F có thể khiến virus hoặc gien sinh ra biến dị tổng hợp siêu cấp, mọi người xung quanh đều rơi vào im lặng.

Trình Kiến cũng không biết sự im lặng này có ý nghĩa gì, chẳng qua sau khi giải tán, cô nộp ra tuyến độc mà cô phải bò vào trong miệng zombie để móc ra cho quân đội giữ. Hứa Úy ở bên cạnh liền nói chuyện: “Suy đoán của cô vừa rồi có lẽ sẽ được viện nghiên cứu trung ương lấy làm đề tài nghiên cứu chuyên nghiệp, cô có muốn tham dự nghiên cứu đó không?”

Muốn! Đương nhiên muốn! Phản ứng đầu tiên trong lòng Trình Kiến chính là muốn hét lên như vậy nhưng trực giác nói cho cô biết nếu như cô tham dự vào dự án này như vậy trong một thời gian ngắn cô không thể ra ngoài được.

Có lẽ thượng tá Hứa Úy sẽ cho cô cơ hội, nếu như cô muốn quay về viện nghiên cứu trung ương vậy anh ấy sẽ lợi dụng cơ hội này đưa cô về.

Như vậy về sau cô sẽ không cần mạo hiểm tính mạng ra ngoài đó dài nắng dầm mưa nữa, không chỉ có thể ở lại trong khu an toàn cùng người nhà mà còn có thể làm chuyện mình thích.

Trong lúc nhất thời Trình Kiến suy nghĩ tới rất nhiều thứ nên không biết nên trả lời câu hỏi của Hứa Úy như thế nào.

Trình Kiến không trả lời, Hứa Úy cũng không nói gì thêm. Anh ta xoay người rời đi, trong mắt Trình Kiến chỉ còn lại bóng lưng kiêu ngạo và đôi chân dài thẳng tắp của anh ấy.

Họ lại quay trở về với thế giới riêng của từng người, tĩnh lặng không tiếng động, bị tách ra thành hai vị trí hoàn toàn khác nhau.

Theo lý thuyết mà nói lúc quay về còn nguy hiểm hơn cả khi đến bởi vì thành Dahl đã có đủ thời gian để trang bị vũ khí hỏa lực nhưng dọc theo đường đi lại không phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn, đủ để thấy được thực lực của thượng tá Hứa Úy.

Trình Kiến biết bọn họ đã vào trong vòng bảo hộ, nhóm đầu tiên đã đi dò đường, nhóm cuối cùng để ngăn ngừa có kẻ địch đuổi theo, bọn họ đi ở giữa là những người an toàn nhất. Tất cả đều để bảo vệ những bộ óc thông tuệ của các vị học giả.

Thời gian tận thế càng kéo dài, mọi người phải sống trong hoàn cảnh khủng bố và virus hoành hành khiến yêu cầu về khoa học kỹ thuật càng ngày càng cao.

Phần lớn mọi người đều cầm vũ khí vì sinh tồn, đây cũng là hành động bất đắc dĩ để bảo đảm quân số sung túc, chỉ có số ít nhân tài có thiên phú có hứng thú với nghiên cứu mới lưu lại trong lĩnh vực nghiên cứu khoa học.

Mà những nhân viên nghiên cứu có cống hiến lớn nhất đều ở ngoài tiền tuyến, đều đạt được quân công chói lọi và trở thành cấp lãnh đạo trong quân đội. Những học giả thông tuệ có nhiều lúc thậm chí còn dễ dàng giành được cơ hội thăng chức hơn những người lính tắm máu ngoài chiến trường.

Bởi vì chi phí bồi dưỡng mà giá trị của bọn họ cũng lớn hơn những quân nhân bình thường.

Trình Kiến ngồi suy nghĩ một số việc lung tung, khi máy bay đáp xuống cô cởi dây an toàn, cách một lớp kính thật dày cô vẫn nhìn thấy thượng tá Hứa Úy mặc đồ tác chiến trên sân bay.

Cô vội vàng xoay người chống tay lên cửa kính muốn nhìn nhiều thêm một chút nhưng Hứa Úy cũng không chú ý tới cô, anh ấy đang nói chuyện với một người lạ mặt cô không quen biết nhưng nhìn qua thì chức vụ rất cao.

Trình Kiến đột nhiên hiểu được ý nghĩ của câu hỏi mà Hứa Úy đã hỏi cô. Tuy cô luôn sợ hãi luôn muốn từ bỏ, luôn cảm thấy anh ấy đã dùng mọi lực của bản thân dụ dỗ cô vào một cái bẫy nguy hiểm nhưng từ đầu đến cuối anh ấy đều dành ra không gian cho cô tự lựa chọn.

Đến đây hay đi ra ngoài đó, tất cả mọi việc đều xuất phát từ ý muốn sâu trong nội tâm của chính bản thân cô. Trong khoảng thời gian này sự lựa chọn của cô đã có mục đích rõ ràng hơn so với bất cứ thời gian nào.

Mặc dù sự lựa chọn này rất là nguy hiểm đối với một nữ Beta tay trái ga không chặt như cô.

Bóng dáng Hứa Úy sắp khuất sau khung cửa sổ, Trình Kiến vội vàng cầm balo lên chen qua hàng người chạy đến cửa khoang, cửa vừa mở ra liền nhảy xuống.

Cơn gió buổi sáng hơi lạnh lẽo, cô chạy vội vã khoảng cách giữa cô và mục tiêu trong lòng càng ngày càng gần, cho đến khi cô chạy bên cạnh người nọ. Hứa Úy hết sức ngạc nhiên nhìn cô nhưng anh ấy chỉ ngạc nhiên vì nhìn thấy gương mặt ửng hồng do chạy nhanh của Trình Kiến, từ máy bay đến đây rõ ràng chưa tới 300 mét.

“Cô làm sao vậy?”

Anh ấy tạm dừng nói chuyện với người phía trước quay ra hỏi thăm cô.

“Thượng, thượng tá, tôi nghĩ rồi, tôi vẫn muốn đi theo ngài. Lúc trước ngài có hỏi tôi có muốn tham gia hạng mục nghiên cứu kia không? Câu trả lời của tôi là nếu như phải rời khỏi phạm vi của anh, tôi sẽ không đi.”

Trình Kiến không để ý chút nào tới lời nói của mình si ngốc thế nào, lộ ra cả sự ỷ lại và sùng bái với Hứa Úy. Vốn dĩ thiếu tướng Will muốn thể hiện thần thái uy nghiêm thần bí của cán bộ cấp cao trước mặt Trình Kiến nhưng lúc này cũng phải lộ ra nét mặt đầy kinh ngạc.

Hứa Úy rơi vào một tình huống cực kỳ khó xử trước màn thông báo bất thành linh của Trình Kiến trước mặt mọi người. Anh ấy mất một giây để bình tĩnh lại nét mặt nghiêm túc hơn cả lúc vừa rồi trách mắng: “Trong nhiều trường hợp ý muốn của cô cũng không thể thay đổi được điều gì, phục tùng mệnh lệnh là được, hiểu chưa?”

Trình Kiến ngây ngốc không hiểu gì duỗi tay gãi gãi mặt, gật gật đầu.

“Đã rõ, ... thượng tá, tôi đi trước.”

Hứa Úy phát tay, xoay người không nhìn cô. Trình Kiến nhớ rõ Dụ Vũ Trạch từng giải thích với cô hành động này của thượng tá là có ý muốn cô nhanh chóng biến mất.

Cô cũng mơ hồ ngửi thấy một mùi hương không phù hợp lắm nhưng lại không dám nói thêm nữa đành xoay người rời đi.

Thiếu tướng Will nhìn bóng dáng đã đi xa của Trình Kiến, lại nhìn người học trò do chính tay ông đào tạo ra, nói đầy thâm ý: “Hứa Úy, vừa rồi pheromone của cậu gần ngưỡng mất khống chế, muốn như vậy sao phải chịu đựng?”

Hứa Úy giương mắt nhìn thiếu tướng Will, tính công kích trong mắt cũng không thể che dấu được, không biết anh ấy đang kháng cự hay là tức giận.

“Làm sao lúc nào cũng phải nghiêm khắc với bản thân như vậy, thi thoảng phóng túng một lần nhất định sẽ rất khó quên.”

Thiếu tướng không dùng giọng điệu cấp trên với cấp dưới mà giống như bạn tốt lâu năm, Hứa Úy điều chỉnh lại cảm xúc của mình, dục vọng trong mắt bị tức giận che giấu đã hoàn toàn biến mất, giờ phút này trong mắt anh ấy chỉ còn lại băng giá như kết tinh từ cái giá lạnh không độ.

“Cô ấy không phải đối tượng có thể phóng túng, loại chuyện phóng túng như thế không nên xảy ra dù chỉ một lần.”

Trong ấn tượng của ông cậu học trò này chưa bao giờ phóng túng bản thân, cậu ta nói xong câu đó thì tức giận bỏ đi.

Thiếu tướng Will đứng tại chỗ trầm ngâm một chút, chẳng lẽ cậu ta đã từng có đối tượng để phóng túng nhưng không thành?

Có điều ông không nghĩ tới tên đầu đất đó cũng sẽ có ngày không khống chế được tư tưởng muốn đánh dấu người khác ... Thiếu tướng Will nở nụ cười, từ khi còn là thiếu niên cậu ta đã cực kỳ hạn chế bản thân thế mà vừa rồi lại xuất hiện một tín hiệu pheromone hoàn toàn phản bội niềm tin của cậu ta.

Thật đúng là gặp quỷ.

Chương 24: Binh chủng kỹ thuật

Sau khi kết thúc cuộc tìm kiếm nghiên cứu, Trình Kiến nghênh đón thời kỳ báo cáo dài đằng đẵng. Cấp trên yêu cầu cô viết một bản báo cáo hoàn chỉnh rõ ràng lại hợp lý toàn diện về việc nghiên cứu zombie khổng lồ lần này. Cô nộp báo cáo mấy lần đều bị trả lại bởi đủ loại lý do, khiến cô sút đầu mẻ trán không ít.

Quả nhiên kinh nghiệm của cô trong lĩnh vực này vẫn còn rất yếu kém... Trình Kiến dự tính dành chút thời gian đi tìm học trưởng Quý Thanh Hòa nhân vật truyền kỳ chỉ dựa trên thành tích chói lọi đã được thăng chức lên quân hàm thiếu tá chỉ sau hai năm tốt nghiệp, cô nghĩ anh ấy chắc chắn rất am hiểu phải viết báo cáo như thế nào mới có thể được thông qua.

Cô tùy ý ngã ngồi lên ghế xoay, vươn vai duỗi eo, cô nhìn vào không gian thuộc về cô này mà xuất hiện một loại thỏa mãn quý dị.

Thả lỏng tâm trạng một chút! Không thể hao tổn tâm trí chỉ vì vài tờ báo cáo này được.

Trình Kiến gọi cho Charl đã khôi phục sức khỏe cùng cô tới kho vũ khí lĩnh một khẩu Kích Việt 14, tâm tình của cô giống như trẻ nhỏ chờ mong nhận được một hộp quà siêu lớn đầy bí ẩn vậy.

Charl nhìn Trình Kiến hưng phấn như vậy, lại nhớ lại hình ảnh cô nôn nóng muốn thử chui vào trong khoang miệng của zombie khổng lồ, anh ta vẫn không kiềm nén được mà mở miệng nhắc nhở:

“Thiếu úy, Kích Việt 14 là vũ khí rất nguy hiểm, đường kính và năng lượng của nó lớn đến mức vượt qua cả sức tưởng tượng của ngài. Nếu không cẩn thận có thể hủy diệt cả một tòa kiến trúc... Đường nhiên phòng lắp ráp trong xưởng công binh được thiết kế đặc biệt sẽ không bị làm sao nhưng nói cho cùng chúng ta cũng không có trang bị bảo hộ. Nếu có sự cố người đầu tiên bị ảnh hưởng chắc chắn là chúng ta.”

Trình Kiến suy nghĩ cũng có chút sợ hãi, cô gật đầu đồng ý nhưng ánh mắt lại lưu luyến dao động trên khẩu Kích Việt 14.

“Rốt cuộc ngài muốn làm gì với nó?” Charl bất đắc dĩ nhíu mày.

Trình Kiến cười cười liếm môi có chút khô, nhìn anh ta nói: “Tôi muốn tháo nó ra.”

Charl cảm giác trên đầu mình xuất hiện một chuỗi dấu ba chấm lặng im.

Đối với người chỉ có bằng cấp trung học như Charl mà nói, anh ta đã dùng toàn bộ thời gian cũng như tinh lực để luyện tập trở thành một người chiến sĩ đủ tư cách, cảm giác lần đầu tiên anh ta gặp Trình Kiến chính là hình tượng một cô gái tao nhã tri thức uyên bác đang dần dần sụp đổ.

Trong một số việc Charl vẫn không thể hạn chế Trình Kiến. Sau khi anh ta đưa ra lời khuyên đầy thân thiện, Trình Kiến liền vác theo khẩu Kịch Việt 14 vào trong phòng lắp ráp. Cô vừa ngồi xuống chính là cả một buổi chiều mà làm thuộc hạ của cô ấy Charl đang cố gắng định hướng về lực sát thương của nó để cô ấy có thể phát triển thêm.

Bên ngoài sắc trời đã tối đen, có một vị thân phận đặc biệt tới viếng thăm, anh ta bước xuống từ trên xe chuyên dụng đưa đón các cán bộ cao cấp. Dưới sự dẫn đường của người bên cạnh anh ta đi thẳng đến xưởng công binh, từ đầu tới cuối gương mặt đều sa sầm.

Mà trong phòng lắp ráp số 48, Trình Kiến đang cầm một linh kiện được mài giữa cực kỳ tinh vi, đôi mắt tỏa sáng nghiên cứu nó dưới ánh đèn, rất giống như đứa trẻ được cho kẹo. Charl nhìn đồng hồ trên tường nói với Trình Kiến: “Thiếu úy, có lẽ cô nên ra ngoài hoạt động một chút, thuận tiện tới nhà ăn lấy bữa tối.”

Trình Kiến không ngẩng đầu lên nói: “Anh đi trước đi, tôi vẫn còn một số vấn đề chưa nghĩ ra được.”

“Vậy tôi đi trước nhé.” Charl xác nhận lại một chút, “Có việc gì thì ngài hãy liên hệ với tôi.”

Trình Kiến ra hiệu đồng ý, người đàn ông cao lớn vạm vỡ Charl khẽ cúi đầu chào cô theo quân lễ, thông qua nghiệm chứng thân phận anh ta xoay người rời khỏi phòng nghiên cứu.

Lúc trước Charl Hogan vẫn luôn ở bên ngoài trên chiến trường nhưng anh ta cũng có đồng đội trở thành phụ tá quan trọng cho nghiên cứu viên. Theo anh ta quan sát từ biểu hiện của đồng đội thì để bảo vệ đám người đầu óc thông minh này an toàn còn có một điểm mấu chốt chính là không để bọn họ trầm mê trong nghiên cứu không ăn cơm đúng giờ rồi tự phá hủy cơ thể mình.

Theo cách nói của trung úy Dụ Vũ Trạch mà nói, làm người bảo vệ kiêm thêm cả chức “Bảo mẫu”, lát nữa Charl còn phải đi lấy một phần bữa tối cho thiếu úy Trình Kiến đang nghiên cứu mất ăn mất ngủ mới được coi là đủ tư cách.

Trình Kiến còn đang suy nghĩ có kết cấu chặt chẽ nào có thể thay thế nguyên liệu chủ yếu tạo thành Kịch Việt 14 mà lại nhẹ hơn hay không? Cô

vừa dùng thiết bị đầu cuối mô phỏng các hợp chất cấu thành vũ khí, vừa tìm hiểu đặc tính của mỗi loại linh kiện của Kích Việt 14.

Tất cả vũ khí trong xưởng công binh đều có số liệu được ghi chép kỹ càng tỉ mỉ, trong đó bao gồm cả thiết kế khung vũ khí, cấu tạo động cơ hỏa lực, tài liệu về nguyên lý hoạt động.... Nếu như đã được học qua về phương diện này thì chỉ cần vào được kho dữ liệu này là có thể hiểu cơ bản về tất cả vũ khí từng xuất hiện trên thế giới.

Chẳng qua là có thể học được bao nhiêu bên trong đó thì lại phải dựa vào năng lực học tập của chính bản thân và năng lực ghi nhớ... Đúng, năng lực ghi nhớ rất quan trọng, nếu không chỉ riêng tên các chủng loại thôi cũng đã đủ lú lờ cả lười rồi, nhìn qua thì tưởng giống nhau nhưng trên thực tế lại tồn tại sự khác nhau rất nhỏ cũng đủ khiến người ta choáng váng rồi.

Kho dữ liệu này chỉ có nhân viên được cấp quyền mới có thể truy cập, trước khi Trình Kiến vào đây cô đã cùng Charl tới tìm nhân viên chuyên quản lý để xin cấp quyền truy cập vào kho dữ liệu chế tạo khuôn vũ khí và đã xin được quyền sử dụng phòng lắp ráp số 48.

Cô vào đây chưa đến bảy tiếng nhưng Trình Kiến đã cảm nhận được cái ôm đầy ấm áp của tổ chức.

Đối với một người có tình yêu với vũ khí hạng nặng từ nhỏ như cô, quả thực cô hận không thể ở luôn lại trong này!

Charl đi chưa được không bao lâu thì có một cái đèn báo trên bức tường phía sau sáng lên cùng với âm thanh nhắc nhở máy móc.

Trình Kiến cũng không biết những cái đó có nghĩa là gì, cô đứng lên đi qua xem xét một chút. Sau đó lại quay trở về trước màn hình thiết bị đầu cuối của mình quả nhiên trên giao diện màn hình phát hiện một điểm sáng nhấp nháy.

Khi cô ấn vào thì người xuất hiện trong màn hình chính là người mà cô nhớ thương cả một buổi sáng.

“Học trưởng! Sao anh lại tới đây?” Cô phát hiện đằng sau Quý Thanh Hòa còn có mấy người đeo phù hiệu xưởng công binh trên tay áo đi ngang qua, chứng tỏ anh ta đang có mặt bên trong nhà xưởng.

“Có việc, nhanh ra đây, anh chờ em ở trước trung tâm khu A.”

Bởi vì phòng lắp ráp vũ khí thì thoáng lại xảy ra sự cố, cho nên nó được thiết kế khép kín rất chắc chắn. Cách thức mở cửa phải thông qua hai lần xác minh thân phận bên trong và bên ngoài của trung tâm trí tuệ nhân tạo Olivia, xác nhận không có nguy hiểm tiềm ẩn mới có thể mở cửa, không thể tự tiện ra vào.

Thật tốt quá, vừa lúc cô cần hỏi anh ấy làm sao để viết báo cáo nộp cho cấp trên! Thuận tiện lại ăn quýt anh ấy một bữa cơm!

Trình Kiến rất vui vẻ cô cảm giác như tìm được một con cừu với bộ lông mềm mịn, ngón tay đang ngo ngoe rục rịch muốn cạo lông cừu. Cô rời khỏi phòng lắp ráp số 48 bằng tốc độ nhanh nhất, cô quay về văn phòng của mình trước cầm theo báo cáo của mình sau đó mới tới trước trung tâm tầng một khu A.

Trình Kiến ra khỏi thang máy đi chưa bao lâu đã thấy Quý Thanh Hòa đang vắt chân ngồi trên sofa. Anh ấy mặc một bộ quân trang chính thức, hai cánh tay khoanh lại, bàn tay còn đeo găng tay trắng, hiển nhiên là vừa kết thúc một cuộc hội nghị chính thức nào đó.

Có điều cô cảm giác tâm trạng anh ấy không tốt lắm...

Trình Kiến vừa rồi còn muốn cạo lông cừu giờ đây lại có chút chùn chân. Cô đang suy xét nếu tâm trạng của học trưởng không tốt thì tốt nhất cô không nên ra ngoài cùng anh ấy, nói không chừng chuyện cô viết báo cáo còn bị nghe mắng.

Vì thế cô nhẹ nhàng bước qua cố gắng không thể hiện sự sợ hãi, trong lòng cô đang nghĩ lát nữa nên trả lời anh ấy như thế nào. Quý Thanh Hòa nhìn thấy cô thì buông hai tay ra đứng lên nói với cô: “Nghe nói em vào phòng lắp ráp từ một giờ chiều rồi không ra nữa, chưa ăn cơm phải không?”

“Em chưa... chưa ăn.” Quả thật chuyện này không thể nói dối được, Trình Kiến đang định nói em có việc bận nhưng trong đầu như có một thanh âm lập tức phản bác: Cô thì bận cái gì chứ? Có thể bận hơn vị thiếu tá một mình quản lý vài hạng mục trước mắt này sao?

Quý Thanh Hòa đáp lại lời cô đúng theo kịch bản, “Vừa hay, anh cũng chưa ăn. Đi thôi, anh mời em đi ăn cơm. Em có thể gói món tráng miệng mang về sau khi ăn xong, buổi tối làm việc có đói bụng thì ăn.”

Lời này thật sự khiến người ta không thể từ chối được, làm sao anh ấy biết đêm nay cô định thức trắng đêm trong phòng lắp ráp...

Trình Kiến vẫn đi theo Quý Thanh Hòa rời khỏi xưởng công binh. Bây giờ vừa đúng lúc tan tầm của một số công nhân viên, người ra vào rất nhiều, hầu hết mọi người đều nhìn thấy hình ảnh Quý Thanh Hòa vừa kết thúc một ngày làm việc ngay lập tức chạy tới xách cổ Trình Kiến ra ngoài.

Tuy rằng trung tâm gia công nghiên cứu và phát triển vũ khí công nghệ cao và viện nghiên cứu trung ương là hai nơi khác nhau nhưng thực chất ban đầu hai nơi này là người một nhà. Ngày trước binh chủng kỹ thuật tập trung

ở viện nghiên cứu trung ương, viện nghiên cứu vũ khí cũng thuộc một nhánh của viện nghiên cứu trung ương.

Nhưng theo thời gian viện nghiên cứu vũ khí không ngừng được mở rộng dần dần không gian không đủ sức chứa, hơn nữa để sát với thực tiễn quân nhân sử dụng và thử nghiệm tại hiện trường cho nên cấp trên đã tách viện nghiên cứu vũ khí ra ngoài trực tiếp đặt ở quân khu.

Viện nghiên cứu vũ khí có quân đội chống lưng, cấp quản lý thẳng liền mấy cấp, đây cũng coi như là một loại hối lộ. Sau khi ôm được đuôi ngựa, cấp lãnh đạo quản lý xưởng công binh cũng chẳng thêm để ý tới viện nghiên cứu trung ương nữa, thậm chí thì thoảng còn sẽ ngáng chân đối phương.

Sau khi đặt nền móng cho sự bất hòa giữa hai viện, quyền hành của viện nghiên cứu vũ khí dần dần cao lên cuối cùng sửa tên thành trung tâm gia công nghiên cứu và phát triển vũ khí công nghệ cao, gọi tắt là xưởng công binh. Người thật sự khống chế phía sau đối từ viện nghiên cứu trung ương thành quân khu.

Cho nên đây được xem như thành công chia rẽ nhân viên kỹ thuật từ bên trong nội bộ, tuy rằng người của viện nghiên cứu trung ương cũng là lính kỹ thuật nhưng lãnh đạo của bọn họ là học giả chính thống, là những tiến sĩ từng có cống hiến kiệt xuất trong lĩnh vực nghiên cứu khoa học và cũng có quân hàm cấp cao, như phó viện trưởng thiếu tướng Văn Tư hay là viện trưởng trung tướng Noel ...Mà người cầm quyền của các xưởng công binh lại là các tư lệnh quân khu, nói cách khác họ chính là quân nhân cực kỳ có năng lực tác chiến, ở bên ngoài giết zombie, đối kháng với tổ chức khủng bố.

Quân đội cao cấp có quyền kiểm soát tuyệt đối với binh chủng kỹ thuật của xưởng công binh nhưng tầm ảnh hưởng tới viện nghiên cứu trung ương lại rất nhỏ, có thể nhận thấy qua việc quân khu muốn một thiếu tá của viện nghiên cứu tới tham dự kết quả nghiên cứu hiện trường còn phải do đích thân thượng tá Hứa Úy ra mặt.

Viện nghiên cứu trung ương chẳng những không ủng hộ giúp đỡ trong công việc thậm chí còn ngấm ngầm tạo chướng ngại cho bọn họ.

Tương tự như thế nhược điểm lớn nhất khi xưởng công binh bị tách ra khỏi viện nghiên cứu trung ương cũng bị lộ ra, đó chính là thăng chức trở nên cực kỳ khó khăn.

Quân nhân bình thường đều phải đánh đổi máu thịt trên chiến trường để giành được quân hàm bởi vậy bọn họ thăng chức rất nhanh. Mà phần lớn những vị quân nhân thiết huyết đó đều cho rằng chế tác vũ khí thuộc về

công tác hậu cần, cho dù có làm tốt như thế nào đi nữa cũng kém xa việc bọn họ phải liều mạng trên chiến trường.

Mặc dù đối với những thiết kế xuất sắc vượt trội binh chủng kỹ thuật cũng được thăng chức, chẳng qua là vẫn không bằng con đường thăng chức chuyên dành cho nhân viên kỹ thuật như bọn họ của viện nghiên cứu trung ương. Cùng một trình độ cống hiến ở viện nghiên cứu trung ương anh chỉ cần tích góp mười điểm là có thể thăng chức nhưng ở xưởng công binh anh phải tích góp ít nhất hai mươi điểm mới có thể.

Lại còn một chuyện nữa chính là trình độ đầu vào của xưởng công binh cực kỳ thấp, cho dù là quân nhân xuất ngũ còn bị thương tật từ chiến trường cũng có thể tìm được một công việc mài dũa linh kiện ở xưởng công binh và bọn họ cũng được gọi là lính kỹ thuật.

Người có khả năng vào viện nghiên cứu trung ương ít nhất cũng phải đạt được học viên ưu tú khi tốt nghiệp, mỗi một người trong đó đều có đầy đủ tiềm lực cho tương lai, quân hàm là một loại thừa nhận đối với năng lực của bọn họ.

Cho nên đối với binh chủng kỹ thuật, viện nghiên cứu trung ương là những nghiên cứu viên cao cấp và cũng là người tiếp cận ý nghĩa chân thực nhất của nhân viên kỹ thuật. Thi thoảng bọn họ sẽ khinh thường những người trên đó bởi vì chiến lực quá thấp, nhưng phần lớn thời gian đều là người của viện nghiên cứu trung ương khinh thường binh chủng kỹ thuật của xưởng công binh.

Giờ tan tầm xưởng công binh ra vào rất nhiều người tuy không ai quen biết với Quý Thanh Hòa nhưng nhìn quân hàm của anh ta và huy hiệu cán cân thăng bằng trên hai bông lúa của viện nghiên cứu, không ít người lộ ra ánh mắt tìm tòi nghiên cứu và ghen ghét.

Trẻ như vậy đã là thiếu tá, viện nghiên cứu trung ương thật sự quá là hào phóng... Ai.

Bọn họ có thể lên đến chức thiếu tá ở độ tuổi ba mươi bốn mươi đã coi như không tệ rồi.

Chương 25: Bản năng

Trình Kiến ngồi vào xe của Quý Thanh Hòa, tài xế lạng lẽ lái xe đi, Quý Thanh Hòa cũng im lặng.

Không khí im lặng khiến Trình Kiến có chút căng thẳng, cô muốn phá vỡ cái bầu không khí này. Cô nghĩ tới chuyện báo cáo, vội vàng lấy máy tính mở báo cáo của mình ra, vẻ mặt ngây ngô cười nhìn Quý Thanh Hòa.

“Học trưởng, em có chuyện này muốn nhờ anh giúp đỡ, với anh chỉ là một chuyện nhỏ xíu thôi, thật sự chỉ là một chuyện cực kỳ cực kỳ bé nhỏ.”

Quý Thanh Hòa quay đầu nhìn cô, đôi mắt cô gái trong trẻo đầy sức sống, giọng nói cũng ấm áp như ánh mặt trời. Anh ta gỡ găng tay xuống nhận chiếc máy tính Trình Kiến đưa tới đọc rất nhanh, chỉ chậm đi ở những chỗ có đề cập tới số liệu.

“Bài báo cáo này không có vấn đề gì.”

Anh ta đặt máy tính xuống rồi lại đeo găng tay lên, Trình Kiến nghe vậy vội vàng truy hỏi: “Thế tại sao báo cáo của em luôn bị trả về? Em đã bắt đầu nghi ngờ cuộc sống này!”

Quý Thanh Hòa ngẩng đầu nhìn đường phía trước, đường cong xương hàm của anh ấy mượt mà thanh tú kéo dài tới đường viền cổ áo quân phục kín mít, đây là hình ảnh khá đẹp đáng tiếc Trình Kiến hoàn toàn không biết thưởng thức.

“Anh hỏi em, em còn dự định quay về không?”

Trình Kiến ngẩn ra một giây mới hiểu câu hỏi của Quý Thanh Hòa có ý gì? Thượng tá Hứa Úy cũng từng hỏi cô vấn đề này, có muốn quay về hay không?

Lúc ấy cô nói sẽ không đi.

Vì thế cô cup mắt xuống lắc đầu, ánh sáng trong mắt cũng trở nên ảm đạm rất nhiều.

Thật ra cô vẫn muốn về nhà.

“Trong khoảng thời gian này thỉnh thoảng mẹ em lại gọi điện thoại cho anh. Mỗi lần bà ấy nói tới em đều khóc, bà ấy không biết rốt cuộc là em đang nghĩ gì nữa? Vì sao em mới ra ngoài có một chuyến lại đột nhiên thay đổi như thế?”

Quý Thanh Hòa bình tĩnh nói ra những lời như đâm vào tim cô, Trình Kiến ngẩng đầu nhìn anh ta, nhúu mày, trong mắt lộ ra sự miễn cưỡng.

“Bà ấy nhờ anh tới khuyên em nhưng anh nghĩ vẫn nên tôn trọng sự lựa chọn của em. Có điều dựa trên tất cả các lựa chọn, anh muốn giúp em phân tích thiệt hơn trong đó. Em có muốn nghe không?”

Ngón tay Trình Kiến vân vê vạt áo trong vô thức, Quý Thanh Hòa thấy cô không nói gì, vì thế đành tiếp tục nói: “Không nói gì coi như em đồng ý.”

“Em nên biết giá trị của em sẽ tăng lên rất nhiều khi ở lại viện nghiên cứu trung ương. Em vừa tốt nghiệp đã mang quân hàm thiếu úy, đây là vị trí cao nhất chuyên dành cho học viên ưu tú, không nói đến những cái khác, chỉ cần xuất phát điểm của em thôi cũng được xem như là người có tố chất trong đám nhân viên trong viện nghiên cứu rồi. Vì em quá khiêm tốn lại trầm tính nên em luôn cảm thấy bản thân không quan trọng. Anh đoán phần lớn là vì em cảm thấy bản thân là Beta hơn nữa cha mẹ đều đã mất cho nên để sống sót trong một đám Alpha ngạo mạn và bạo lực hơn nữa còn tránh gây phiền toái cho mẹ, em mới luôn che giấu hào quang của chính mình. Nhưng cho dù như thế, anh vẫn hy vọng em đừng quên ngay từ khi còn nhỏ em đã học rất nhanh còn không ngừng nhảy lớp. Em không chỉ học trong ngôi trường tốt nhất thế giới còn hoàn thành xong ba học vị. Mỗi một học vị của Đại học Công nghệ Quốc phòng thuộc viện nghiên cứu trung ương đều được viện nghiên cứu trung ương công nhận, rõ ràng em am hiểu ít nhất ba lĩnh vực, có thể coi như là nhân tài.”

Quý Thanh Hòa nói tới đây thì dừng lại, anh ta chuyển ánh mắt từ trên người Trình Kiến sang chỗ khác, giống như là nghĩ ra chuyện gì đó, sau một lúc mới tiếp tục nói:

“Em vừa tốt nghiệp đã được sắp xếp tham gia vào hạng mục tia phóng xạ F thuộc tầm bảo mật tối cao của viện nghiên cứu, có thể nhìn thấy thái độ cố ý bồi dưỡng của bên trên đối với em, hơn nữa việc thiếu tướng Văn Tư muốn gặp em cũng không phải chỉ là do anh luôn đề cử em trước mặt ông ấy. Đó là vì bố mẹ em là những nhà khoa học xuất sắc hơn nữa em cũng là người có thực lực ưu tú. Nếu em ở lại viện nghiên cứu trung ương, anh có thể cam đoan với em rằng, trong tương lai em sẽ trở thành anh ... Thậm chí còn vượt qua cả anh.”

Đồng tử của Trình Kiến mở lớn rồi lại chậm rãi khôi phục về như cũ, cô nghi ngờ nhìn Quý Thanh Hòa dường như không thể tin điều anh ta vừa nói ra.

“Chuyện này là không thể!”

“Đây không phải là chuyện có thể hay không, đây là một kết luận đã được rút ra từ trước.” Quý Thanh Hòa dứt khoát đưa ra quyết định, Trình Kiến còn muốn thêm gì đó nhưng bây giờ cô bối rối đến mức không biết phải phản bác lại như thế nào.

“Dù sao chính là không thể, chỗ nào tốt như anh nói chứ.” Trình Kiến gãi gãi đầu, “Đều là làm việc, làm ở đâu mà chả như nhau.”

Trình Kiến cảm giác như bị tách rời khỏi thực tế, cô chỉ cảm thấy Quý Thanh Hòa đang dỗ cô mà thôi.

“Nếu không quay về thì báo cáo chắc chắn không thể qua.” Quý Thanh Hòa thấy cô vẫn cố chấp như vậy thì nói ra những lời này.

Trình Kiến ngẩn ngơ, ngay sau đó cô liền nghĩ ra báo cáo của cô hoàn toàn không có vấn đề gì nhưng vẫn không qua được là vì lí do gì.

“Tiến sĩ Lý Sâm là bạn trai anh, anh bảo anh ấy tìm người chặn báo cáo của em hả?”

Quý Thanh Hòa không nói lời nào quay đầu nhìn về ra ngoài cửa sổ.

“Thiếu tá, sao anh lại có thể ấu trĩ như vậy?” Trình Kiến vừa tức vừa buồn cười, cô cũng không biết nên nói gì với vị học trưởng chiếu cố cô khắp nơi này cho tốt.

Trình Kiến thấy anh ta không nói lời nào đành phải tung ra đòn sát thủ, nói với anh ta: “Em tới đây là để thay anh, lấy lại người như vậy sợ là thượng tá Hứa Úy sẽ không đồng ý.”

“Anh đã tìm anh ta, anh ta nói chỉ cần em đồng ý lúc nào cũng có thể quay về, anh có thể tìm người tới thay cho em là được.” ánh mắt Quý Thanh Hòa cực kỳ kiên định không giống như đang nói dối. Hơn nữa chuyện của Hứa Úy, chỉ cần cô hỏi là biết thật hay giả, anh ta cũng không cần thiết phải nói dối.

Nhất thời Trình Kiến không biết phải phản ứng làm sao. Cô vẫn nhớ ngày đó ngay khi vừa xuống máy bay cô đã chạy tới nói với Hứa Úy, cô đã biểu đạt rất rõ ràng nguyện vọng của bản thân. Cô muốn ở lại bên cạnh Hứa Úy nhưng anh ta lại không hề để ý tới cô, cô giống như có cũng được mà không có cũng không sao.

Cô nở nụ cười nhưng trong mắt lại có chút tự giễu, đột nhiên cô cảm thấy uất ức nhưng lại không biết nói với ai.

“Em hãy suy nghĩ thật kĩ, ở lại xưởng công binh không hề có tương lai, đó cũng không phải con đường em nên đi. Lần này ra ngoài nghiên cứu là do viện nghiên cứu trung ương muốn mở lại vài dự án tia phóng xạ F, lúc này bên đó đang rất cần người.”

Sớm biết sẽ như thế này hôm nay cô sẽ không ra khỏi cửa. Trình Kiến quy tất cả lỗi lầm đánh vỡ ảo tưởng yếu ớt của cô cho Quý Thanh Hòa, đợi lát nữa cô nhất định phải ăn hết tiền lương tháng này của anh ấy, nếu không thật sự không có cách nào để hạ giận.

Đồ ăn ngon có thể giảm bớt nỗi buồn của Trình Kiến ở một mức độ nhất định. Sau bữa tối, Quý Thanh Hòa cùng cô ra khỏi tiệm bánh ngọt, hai tay Trình Kiến xách đầy toàn là bánh ngọt để dỗ dành trẻ con.

Trong thời tận thế đồ ngọt rất là đắt đỏ nếu là ngày thường Trình Kiến chắc chắn đã cười toe toét vô tâm vô phể nhưng tối nay cô thật sự không làm được như vậy.

Sau khi trở lại quân khu, Trình Kiến đặt bánh ngọt trong phòng thí nghiệm nhỏ nhỏ của mình ở xưởng công binh, cô nhìn xung quanh nơi này cô mới ở không bao lâu lại đã mang lại cho cô một loại cảm giác thân thuộc mãnh liệt.

Cô sắp quen cuộc sống như vậy rồi, vì sao lại muốn bảo cô phải thay đổi? Cô không muốn đi một chút nào.

Trình Kiến cảm thấy rất khó chịu, ăn chút bánh kem lại cảm thấy hơi khát. Vì thế cô chạy tới khu canteen lấy hai chai rượu, bắt đầu học cách mượn rượu giải sầu.

Hai chai rượu rất nhanh đã thấy đáy, gan báo con của Trình Kiến cũng xuất hiện rồi. Cô suy nghĩ rất lâu cuối cùng vẫn liên hệ với Charl.

...

Đi trong con đường được xây kín, Charl đang nỗ lực nói đạo lý cho con sâu rượu Trình Kiến nghe.

“Thiếu úy, cứ như vậy chạy tới mà không báo trước sợ rằng không tốt lắm!”

“Hôm nay tôi nhất định phải nói.” Bây giờ đầu óc Trình Kiến không được bình tĩnh cho lắm. Cô không biết mình nên nói gì với Hứa Úy nhưng cô cảm thấy cô phải đến tìm Hứa Úy xác nhận lại một số chuyện, cho dù kết quả có như thế nào nhưng cô cần phải biết.

Là một cô gái công nghệ tôn trọng logic, Trình Kiến không chịu nổi cái cảm xúc bứt rứt không thể khống chế như này. Cô thích Hứa Úy đã vượt xa giá trị EQ của cô có thể xử lý được, đặc biệt là cái loại tình cảm ái muội không rõ ràng lại dễ mang lại tổn thương cũng đủ để giết chết cô.

Hứa Úy đang đeo kính bảo hộ cầm súng trong tay nhắm bắn bia tập di động, bắn liên mấy phát toàn bộ đều trúng hồng tâm. Trong lúc đó bên ngoài vẫn luôn truyền đến âm thanh báo xin quyền mở cửa nhưng hoàn toàn không ảnh hưởng gì tới anh ấy, cánh tay cầm súng vẫn rất ổn định.

Trong lúc thay băng đạn anh ấy tiện tay ấn nút mở cánh cửa trượt ra, đứng bên ngoài là Charl vẻ mặt đầy áy náy và Trình Kiến với hai má ửng hồng. Ánh mắt lạnh lẽo của Hứa Úy nhìn Trình Kiến qua một lớp kính bảo hộ cũng khiến cô rùng mình. Cái lạnh lan từ đầu tới lòng bàn chân cộng thêm sự trống trải lạnh lẽo trong phòng huấn luyện của Hứa Úy, đột nhiên cô tỉnh cả rượu.

“Tôi,... tôi có một chuyện cần hỏi rõ.” Trình Kiến nhỏ giọng lẩm bẩm, hai tay vẫn vịn vào vạt áo giống như một học sinh bị gọi lên văn phòng giáo viên. Nói xong câu này, cô sợ Hứa Úy cho rằng chuyện cô muốn hỏi thuộc về việc tư cho nên không đáng để trả lời, vội vàng ngẩng đầu nhìn anh ấy bổ sung thêm một câu:

“Nếu không biết được rõ ràng ngày mai tôi sẽ không thể tập trung làm việc được.”

“Chuyện gì?” Hứa Úy đặt khẩu súng lên mặt bàn, tháo kính bảo hộ xuống, tháo băng đạn vừa được lắp xong ra thả về chỗ cũ. Trình Kiến nhìn chăm chăm động tác của anh ấy, trong lòng thầm nghĩ: “Chuyện này tôi cũng biết.”

“Hôm nay tôi cũng tháo Kích Việt 14.”

“Ừ.” Hứa Úy nghe thấy câu Trình Kiến đang lẩm bẩm trong miệng, liếc mắt nhìn cô một cái. Trình Kiến cũng không nhận biết được bản thân vừa nói cái gì, vẻ mặt mờ mịt nhìn anh ấy. Bây giờ cô cực kỳ căng thẳng.

“Cậu ra ngoài trước đi.” Hứa Úy nói với Charl. Charl như được giải thoát ước gì không thể mọc thêm đôi cánh để biến mất thật nhanh. Bóng lưng Charl khuất sau cánh cửa vừa đóng lại, Hứa Úy nhìn Trình Kiến, “Bây giờ có thể nói rồi chứ.”

Thần kinh Trình Kiến như bị chạm vào nơi mẫn cảm nhất, hai ngón tay của cô không ngừng quăn vào nhau, trừ tay ra thì mọi cơ quan trên người cô không dám nhúc nhích, cơ thể vừa nóng vừa lạnh đứng yên tại chỗ.

“Chính là... là.... cái đó, thượng tá Hứa Úy, em thích anh.”

Sau khi Trình Kiến đã nói ra được câu mấu chốt nhất, nhịp tim của cô trở nên nhanh hơn cùng với đó là tiếng nổ ầm ầm trong đầu, vành mắt cô đỏ lên, đây cũng chỉ là phản ứng sinh lý thuần túy.

“Em muốn ở lại đây vì muốn gần anh một chút, em cảm thấy em có thể làm rất nhiều chuyện vì được ở cạnh anh, nhưng ... nhưng anh lại nói với học trưởng ... Chỉ cần tìm người tới thay là em có thể đi, em cảm thấy... chính là...”

Giọng nói của cô càng ngày càng run, cơ thể cũng run lên theo, đến cuối cùng cảm xúc của cô hoàn toàn sụp đổ. Cô cắn ngón trỏ cố nén tiếng nức nở, kiềm nén một lúc lâu mới thả ra, vất vả lắm mới có thể nói tiếp.

“Nếu anh không thích em có thể đi... Nhưng anh phải nói rõ ràng với em.”

Trình Kiến không biết mình bị làm sao nữa, trước mắt cô như hiện lên tất cả mọi chuyện xảy ra mấy ngày gần đây, rõ ràng chỉ là một khoảng thời gian rất ngắn nhưng cô cảm giác như cô đã thay da đổi thịt vậy.

Trước khi quen biết với Hứa Úy, cô chưa bao giờ nghĩ tới bản thân cô sẽ có một ngày từ bỏ cuộc sống ở khu an toàn vì một người nào đó, cô cũng chưa bao giờ nghĩ rằng cô sẽ ăn nói thành khẩn lại hèn mọn như vậy với một người.

Có điều sau khi nói ra được cô lại cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Tất cả những điều cô lo được lo mất từ trước đến nay đều biến mất. Cô đặt tất cả mọi thứ lên bàn rồi chỉ cần bị từ chối thì sau này cô có thể tiếp tục cuộc sống nhẹ nhàng.

Thậm chí cô đã bắt đầu nghĩ tới chuyện rời khỏi nơi này sau khi thất tình, cô sẽ quay lại cuộc sống nghiên cứu trong viện nghiên cứu trung ương. Như vậy chắc chắn sẽ phải rất lâu cô mới có thể gặp thượng tá Hứa Úy nhưng mà như thế cô mới có đủ thời gian để chữa lành vết thương. Hơn nữa nói không chừng cô thật sự đam mê nghiên cứu khoa học, đạt được thành tựu trong tương lai giống như học trưởng nói.

Hứa Úy vẫn luôn nhìn cô, Trình Kiến lại không hề biết bản thân đang bị nhìn chăm chú. Qua một lúc lâu, cô mới kiềm nén được nước mắt ngẩng đầu lên muốn nhìn xem anh ấy còn đứng đó không, vừa lúc chạm phải ánh mắt anh ấy.

Cô vội vàng lau nước mắt, lại né tránh ánh mắt của anh ấy nhưng Hứa Úy cũng không nhượng bộ, anh ấy nhìn thẳng Trình Kiến hỏi.

“Cô muốn gì?”

“...”

...Cô muốn gì?

“Cô muốn bị tôi đánh dấu sao?”

Trình Kiến nhất thời không thể lý giải nổi câu nói của Hứa Úy, hai chữ “đánh dấu” như sấm rền bên tai. Anh ấy tiến về phía cô, Trình Kiến muốn chạy trốn nhưng hai chân lại không nghe theo lệnh của não bộ.

Cô không thể kháng cự lại Hứa Úy.

Hứa Úy hơi nhú mày thấy cô không có chút phản ứng nào, vì thế lại nói thêm một câu còn có tính sát thương hơn cả câu trước.

“Hay là không muốn đánh dấu, chỉ muốn làm tình với tôi?”

... Câu này còn trực tiếp hơn cả câu trước!

Hai chân Trình Kiến hoàn toàn mềm nhũn, sắp không đứng vững nữa. Cô cảm giác gốc đùi cô ướt át, bụng nhỏ và xương cụt tê dại như bị điện giật. Trong lúc choáng váng cô giống như cảm giác được một luồng pheromone mạnh mẽ đang kiểm tra thân thể cô.

Cô ấy không biết tại sao mình phải đến đây tìm anh? Cảm xúc cô của thay đổi quá lớn lại còn uống rượu, hơn nữa kỳ động dục lần trước của cô vẫn còn chưa được giải quyết, có lẽ bây giờ cô lại động dục rồi.

Cô muốn tìm Alpha cô thích để phát tiết dục vọng nhưng cô lại hoàn toàn không biết gì hết. Cô vẫn tin cô là Beta, đây cũng là điều cô được dạy từ nhỏ đến lớn, cô biết rất rõ Beta tuyệt đối không có kỳ động dục.

Trước mắt như có làn nước mờ hồ, cô thật sự không đứng vững chỉ có thể túm lấy cổ tay áo của Hứa Úy dựa vào người anh ấy. Hứa Úy cúi đầu nhìn cô, xác nhận cô quả thật là tới kỳ động dục không biết vì lý do bị kích thích là gì, chỉ đành vươn tay đỡ eo cô kê sát vào bụng dưới của mình.

“Tới phòng của em hay là tới phòng của tôi?” Cánh tay anh đặt trên eo cô chuyển xuống dưới phủ lên cái mông no đủ của cô, “Hay là... ở chỗ này?”

Vì sao lại hỏi nhiều như vậy? Vì sao không trực tiếp tới luôn... Trình Kiến cảm thấy Hứa Úy đang trả thù cô. Bình thường toàn là cô nói những thứ linh tinh với anh ấy quấy nhiễu sự bình tĩnh vốn có của anh ấy, cho nên anh ấy trở điên cuồng hơn cả cô, hơn nữa còn làm cô trở nên mất bình tĩnh hơn cả anh ấy.

Tính hiếu thắng của Alpha luôn mạnh mẽ, nếu thật sự nghiêm túc thì đến cả bản thân cũng không buông tha?

“Em tới không phải để ngủ với anh, em là... là muốn nói với anh em thật sự thích anh.” Trình Kiến gắng gượng đưa tay ra sau túm lấy bàn tay đang sờ mông cô của anh ấy, để tránh anh ấy lại làm ra hành động khác, năm ngón tay cô giữ chặt tay anh ấy.

“Vậy lần trước em không thích tôi, vì sao muốn ngủ với tôi?” Hứa Úy cũng mặc cho Trình Kiến nắm tay mình, dùng tay khác hơi đẩy cơ thể cô ra cách cơ thể anh một chút, tiếp tục tiến hành thăm vấn nhẹ nhàng giúp cô nhận rõ ý muốn của mình.

Kỳ động dục đến trộn lẫn thêm hiệu ứng cầu treo⁽¹⁾ vượt qua cả mức hành vi “tính” bên ngoài cơ thể, cho nên cho dù có xảy ra chuyện gì đều giống như sinh quan hệ ái muội nhưng đó đều không phải là tình cảm thật sự.

Đây chỉ là bản năng, bản năng của ABO rất khó để định nghĩa bằng lý trí.

Cả người Trình Kiến bị pheromone bao phủ, lúc động tình các giác quan đều trở nên mơ hồ. Hương vị của Alpha trước mắt khiến cô sinh ra ảo giác nghiêng trời lật đất. Cô cảm thấy phía dưới cô đã bị anh ấy chinh phục, không ngừng tạo ra dịch bôi trơn chỉ chờ anh ấy mà thôi.

Hai mắt cô đắm lệ mông lung nhìn anh ấy, bàn tay nắm chặt quần áo anh ấy, cọ xát ở ngực anh ấy. Cô không biết vì sao anh ấy vẫn còn để ý tới chuyện đó? Cô cho rằng bản thân bị đối đãi như vậy rồi anh ấy cũng sẽ hết giận.

Cuối cùng, Trình Kiến chỉ có thể ngẩng đầu nhìn anh ấy, dùng hết một chút lý trí cuối cùng để chiến thắng dục vọng của bản thân, nức nở nói: “Em tạ tội với anh, em cũng không biết lúc ấy mình bị làm sao nữa ... Nếu anh vẫn để ý như thế thì để em quay về đi, em thề em sẽ làm việc thật tốt không bao giờ tới quấy rầy anh nữa...”

Trình Kiến từ bỏ, cô cảm thấy bản thân mình sắp điên rồi, cơ thể cô đang rất “muốn”, cảm giác này khiến cô liên tưởng tới cái cảm giác cô nhìn thấy Hứa Úy dưới hẻm núi, còn làm cô nhớ tới cảm giác cô quỳ trong buồng vệ sinh khẩu giao cho anh ấy.

Độ cứng và kích cỡ của thứ đó, chỉ cần có thể cắm vào trong cơ thể cô như vậy cái hoocmon nào đó trong cơ thể cô chắc chắn sẽ được thả ra, cảm giác đó có thể mang cô thăng thiên.

Nhưng mà từ khi cô làm ra chuyện đó cho tới bây giờ thượng tá Hứa Úy vẫn canh cánh trong lòng về hành vi của cô, nếu bây giờ còn quẩn luyến anh ấy muốn dùng thân thể của anh ấy để an ủi chắc chắn bọn họ sẽ càng trở nên tồi tệ hơn cả bây giờ.

Hứa Úy im lặng trong một lát, dò hỏi xác nhận: “Đây là quyết định của em?”

“... Em không dám...” Trình Kiến ủy khuất đáng thương lùi về sau một chút. Cô quá sợ hãi cô không dám “muốn” Hứa Úy thật sự, anh ấy mà bị kích thích thì ngay cả chuyện muốn đánh dấu cô cũng đều làm được.

Hứa Úy nâng cằm Trình Kiến lên, khom lưng cúi đầu cụng trán vào trán cô, khẽ ngửi hai hơi rồi lại thở dài, “Lại uống rượu, chả trách lại dám.”

Trình Kiến nghe giọng nói khàn khàn của anh ấy mà đầu óc trở nên tê dại, cảm xúc thay đổi dẫn tới hạ thể cũng sinh ra khoái cảm cực kỳ kích thích. Cô không nhịn nổi vươn tay muốn giữ lấy đầu Hứa Úy muốn hôn anh ấy, nhưng anh ấy lại đứng thẳng lên. Khi cô còn chưa kịp nhón chân đuổi theo đôi môi của anh ấy thì sau gáy truyền đến một cơn đau đớn.

Hứa Úy bế ngang Trình Kiến bị anh đánh ngất lên, đưa cô tới phòng nghỉ ngơi của anh ngay bên cạnh phòng huấn luyện. Anh tiêm cho cô một lọ

thuốc ức chế, xoay người xách theo hai thùng nước đá vào phòng tắm, anh đứng dưới vòi nước để nguyên quần áo trên người rồi xả nước lạnh lên người.

Một lát sau anh mới bắt đầu cởi áo ra dội trực tiếp nước đá lên cơ thể. Sau khi mở mắt ra, anh chậm rãi đánh giá và tự kiểm điểm lại chuyện vừa rồi.

“Không hề lý trí.”

“...Quả thật như thú vật.”

---

1. Hiệu ứng cầu treo (Suspension Bridge effect) trong tình yêu.

Hiệu ứng cầu treo diễn ra khi một người bước qua một chiếc cầu treo lơ lửng, khiến anh ta cảm thấy nguy hiểm rồi bỗng dưng anh ấy nhìn thấy một người phụ nữ ở đó. Khi nỗi sợ hãi vì đang ở độ cao nguy hiểm khiến tim anh ta đập mạnh, anh ta lại hiểu nhầm rằng phản ứng đó là vì nhìn thấy người phụ nữ kia. Nói ngắn gọn hơn, khi một người đang ở trong trạng thái hoảng loạn, sợ hãi và hồi hộp nhưng anh ta thấy bạn, anh ta sẽ tưởng rằng anh ta yêu bạn (nhưng đôi khi nếu diễn biến tốt cũng có thể là yêu thật =]]).

Chương 26: Rời đi

Sáng sớm ngày hôm sau, Trình Kiến lén lút chạy ra khỏi phòng Hứa Úy. Cô dùng áo khoác trùm lên mặt cố gắng tránh né những người đi đường, có lẽ bởi vì hành vi quá mức lấm lét, Trình Kiến thành công bị tuần tra gọi lại hỏi thăm.

Vốn tưởng rằng chờ đợi cô sẽ là cuộc tra hỏi công khai nhưng không ngờ sau khi cô xuất trình giấy chứng nhận xong, do dự nói ra tên Hứa Úy, hai người lính đối diện liền tỏ vẻ “Đã hiểu” nhìn cô.

Hai người họ ra hiệu bằng ánh mắt cho nhau, cuối cùng chỉ hỏi mấy vấn đề rêu rĩa như là tên gì, năm nay bao tuổi, đang làm trong đội nào,.. cuối cùng còn khách khí giúp cô liên hệ với Charl, đưa cô đến tận cổng lớn.

Trước khi đi Trình Kiến cũng không nói gì chỉ thấy đối phương ho nhẹ hai tiếng nhìn sang chỗ khác nhỏ giọng nói:

“Rạng sáng bốn giờ thượng tá đã xuất phát đi làm nhiệm vụ rồi.”

“...Hả?” Trình Kiến đang không hiểu bọn họ nói chuyện đó với cô làm gì, cô cũng không cần đi theo nhiệm vụ lần này.

Chờ hai người đó rời đi, Trình Kiến đứng tại chỗ chờ Charl tới không nghĩ tới lại gặp một người có chút quen mắt ở cửa.

Là Clara!

Cô trong lòng kinh ngạc, vốn định chạy tới chỗ cô ấy khóc lóc kể lể một trận nhưng nghĩ tới chuyện cô ấy là thuộc hạ của Hứa Úy cô liền dập tắt cái ý nghĩ đó.

Trình Kiến chưa bao giờ cảm thấy cuộc đời cô lại chật vật như thế. Chuyện tối qua cô nhớ rất rõ, bao gồm cả chuyện cô uống say lên cơn điên quyết tâm đi tìm Hứa Úy vừa khóc vừa tỏ tình, vừa ôm vừa cọ cọ anh ấy lại không dám để anh ấy làm chuyện đó.

Đặc biệt là đối phương còn đối xử nghiêm túc với người chưa thỏa mãn dục vọng như cô hơn nữa còn suy nghĩ cẩn thận về chuyện thỏa mãn cô, còn lễ phép hỏi cô muốn làm ở đâu. Kết quả cô lại nói ra những lời như cô tới không phải là để ngủ với anh ấy, cô tới là để nói với anh ấy cô rất thích anh ấy... Sau đó lại ôm người ta không chịu buông tay. Thượng tá có thể làm được như thế cô đã phải đội ơn anh ấy rồi nhưng ấn tượng cô để lại không biết là tốt hay là xấu nữa ...

Trình Kiến có cảm giác cô đã bị Hứa Úy liệt vào danh sách đen, tuy rằng bây giờ cô vẫn còn sống nhưng thật ra cô cách cái chết đã không còn xa nữa rồi.

Trình Kiến quay người đi hướng ngược lại với Clara nhưng chưa được mấy bước chợt bà vai cô có cảm giác đè nặng, một cánh tay mịn màng trắng nõm lọt vào trong mắt cô.

“Bé Trình Kiến, sao cô lại chạy đến đây?”

Giọng nói của Clara truyền vào lỗ tai Trình Kiến, cả người cô run lên cười trừ vài tiếng nói: “Tôi có chút việc cần giải quyết nhưng đã xong rồi tôi chuẩn bị quay về đây, cô cứ làm việc của mình đi, không cần để ý tới tôi.”

“Chỉ là bây giờ sớm như vậy, mấy giờ cô tới đây? Tối qua cô ngủ ở đâu?”

Clara, ma... ma quỷ!!!

Trình Kiến hoảng loạn thiếu chút nữa bị sắc nước miếng, cô vội vàng quay đầu nhìn sang chỗ khác tránh ánh mắt của Clara một chút. Kết quả vị Alpha này lại càng ra sức trêu chọc cô.

“Có phải tối qua cô ngủ chung với thượng tá Hứa Úy hay không?”

“Tôi,... tôi không có! Cô đừng nói linh tinh! Đừng... Đừng hủy hoại thanh danh của anh ấy.”

Trình Kiến không nghĩ rằng cô buột miệng thốt ra lại là thanh danh của Hứa Úy chứ không phải thanh danh của cô. Cô cho rằng có lẽ cô quá áy náy với thượng tá Hứa Úy, dù sao cô cũng là người chủ động mang phiền toái tới tận cửa nhà người ta.

Clara nhìn Trình Kiến bằng nét mặt “Sao cô lại ngốc đến như thế”. Trình Kiến sững sốt, biết Clara chắc chắn sẽ không tin lời cô nói, đành phải cắn chặt răng hy sinh thân mình để tẩy trắng cho Hứa Úy.

“Tối hôm qua tôi uống hơi nhiều rượu, tìm anh ấy tỏ tình còn ôm anh ấy không buông. Cuối cùng anh ấy đành phải đánh ngất tôi, tôi ngủ cho đến giờ mới tỉnh.”

Clara nhìn Trình Kiến như muốn khóc, trong lúc nhất thời kinh ngạc đến nỗi không khép được miệng.

“Như vậy cái mùi pheromone của anh ta trên người cô đều là do cô tự mình cọ xát ra sao? Tôi vừa gặp cô còn cho rằng tối qua hai người lăn giường cả đêm đấy!”

“Không có, cái gì đều không có, mặt tôi cũng không có luôn rồi.” Trình Kiến đưa hai tay lên che mặt, nghĩ đến chuyện gặp mặt Hứa Úy sau này cô liền cảm thấy xấu hổ muốn chết, “Anh ấy không thích tôi, tôi còn làm xằng làm bậy với anh ấy, anh ấy đánh ngất tôi cũng xứng đáng!”

“Vậy trình độ cọ xát của cô phải dữ dội lắm nhỉ, nồng độ pheromone này có phải là quá cao rồi không...”

Trình Kiến lại không để ý tới chuyện pheromone quá nồng mà Clara nói. Cô cảm thấy vô cùng xấu hổ, nghĩ đến hình ảnh cô vừa ôm Hứa Úy vừa khóc vừa nói thích anh ấy mà rùng hết cả mình.

Clara thấy Trình Kiến xấu hổ như vậy, trong đầu cô tưởng tượng ra hình ảnh cô ấy say rượu chạy tới quấy rối tình dục thủ lĩnh cuối cùng lại bị từ chối phũ phàng còn bị đánh ngất, ngay tức khắc cô đã nhận ra tính nghiêm trọng của chuyện này.

Chuyện này khiến Clara nhớ lại chuyện lần trước.

Ngày đó cô định hẹn Trình Kiến tới quán bar chơi, lúc nói chuyện phiếm với mấy người đồng nghiệp cô lỡ lời khoe ra bạn tình đêm nay của cô đáng yêu biết bao nhiêu. Kết quả cô còn chưa kịp đi đã bị thượng tá điều đi làm cái nhiệm vụ thu dọn xác zombie cái chuyện mà tất cả mọi người đều không ai muốn làm, bị trực tiếp ném lên máy bay bốc hơi khỏi nhân gian.

Cô đã ở trong vài cái hang ổ zombie ven biên giới trong suốt một tuần rưỡi, khi quay về mái tóc cô cũng đã khô gãy chẻ ngọn hết cả.

Clara vẫn luôn cảm thấy thủ lĩnh cố ý phá hủy buổi hẹn hò của cô, hơn nữa cô còn mơ hồ cảm thấy thủ lĩnh đối xử với cô ấy có chút không bình thường.

Nhưng chỗ nào không bình thường cô lại không thể nói ra được.

Thật ra cô vẫn nghi ngờ quan hệ của hai người bọn họ, chắc chắn đêm qua thủ lĩnh đã động dục, là Alpha cô có thể ngửi thấy cái mùi pheromone của chủ nhân để lại khi làm tình với cô ấy.

Nhưng Trình Kiến nói cô ấy vừa tỏ tình xong thì bị đánh ngất, Clara lại cảm thấy có lẽ cô quá đa nghi, người đó là thượng tá Hứa Úy, anh ta sao có thể đánh ngất rồi mới làm chứ?

Hơn nữa dựa trên những kinh nghiệm trong quá khứ của cô (Clara), mùi vị này tuy rằng rất giống với việc đánh dấu nhưng cũng không nồng đến mức độ đó. Có lẽ hai người bọn họ không làm tới bước cuối cùng nhưng chắc chắn thủ lĩnh đã bắn ra trên người cô ấy.

Nếu không làm sao có thể có được cái mùi này.

...Xem ra Trình Kiến uống nhiều rượu vẫn rất lợi hại, lại có thể ép thủ lĩnh đến bước này, nhưng mà ép được anh ta đến như thế nhưng Trình Kiến vẫn bị đánh ngất, phần lớn là không xảy ra trò hay gì.

Ai, đứa nhỏ đáng thương, vừa đáng yêu lại vừa xinh đẹp, tại sao lại trêu chọc phải thủ lĩnh chứ? Anh ta có thói ở sạch nghiêm trọng đó!

“Đừng buồn.” Clara xoa xoa vai Trình Kiến, tận dụng ưu thế tự nhiên của phụ nữ trấn an cô, “Cô đáng yêu như vậy, rất nhiều người thích cô, hay là cô cảm thấy tôi thế nào?”

“Đừng đùa nữa.” Trình Kiến thờ dài nhìn Clara găng gượng nở cười, “Cảm ơn cô, tôi thấy khá hơn nhiều rồi.”

“...Ài.”

Nếu là người khác Clara sẽ thuận thế biến người thành của mình luôn rồi, nhưng Trình Kiến là người cô tôn trọng. Hơn nữa đối phương còn mới bị thủ lĩnh nhà mình từ chối, cô cũng không biết nên nói gì, có lẽ nên để cô ấy yên lặng một mình.

Ngay sau đó Charl tới đón Trình Kiến, Clara đưa cô lên xe. Charl nhìn Trình Kiến u sầu ngây người nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ nên anh lựa chọn giữ im lặng.

Trình Kiến nghĩ rất nhiều về mối quan hệ vượt rào đã từng phát sinh giữa cô và Hứa Úy, đêm qua anh ấy đồng ý thỏa mãn cô rất có thể chỉ xuất phát từ bản năng của Alpha, hoặc có thể là anh ấy coi nó như một phép lịch sự.

Đối diện với sự cầu hoan của bạn tình đã cắt đứt liên hệ về phương diện tình dục, quyết định thỏa mãn cô một lần cũng không có vấn đề gì dù sao thì cũng không phải là thích.

Thượng tá chỉ thể hiện sự tán thưởng về trình độ làm việc của cô mà thôi, là cô tự mình ảo tưởng tự mình chủ động đeo bám anh ấy. Anh ấy thậm chí còn chạy suốt đêm ra ngoài làm nhiệm vụ để tránh gặp cô.

Trình Kiến thờ dài trong lòng, cô đã quyết định buông bỏ. Sau khi sắp xếp xong tất cả cô sẽ lẳng lặng rời khỏi nơi này, nói không chừng còn có thể lưu lại một ấn tượng tốt cho anh ấy.

Nhưng mà sao lồng ngực lại khó chịu như vậy, cảm giác này giống như không thể hoàn toàn biến mất được.

...

Những ngày tiếp theo, Trình Kiến cũng đã chịu nghe lời theo lời khuyên của Quý Thanh Hòa, cô đồng ý để anh ta gọi cô quay về viện nghiên cứu trung ương. Trong khoảng thời gian Quý Thanh Hòa tìm người thích hợp để thay cho cô, Trình Kiến ngoài việc xử lý một số vấn đề có liên quan tới virus thì gần như dành toàn bộ thời gian vào việc cải tạo Kịch Việt 14.

Suốt hai tháng, ngày nào Trình Kiến cũng nhốt mình trong phòng lắp ráp, ngay cả ăn uống cũng do Charl mang tới. Cô nộp báo cáo và thành quả của mình trong khoảng thời gian này lên cấp trên xong, cô lẳng yên rời khỏi nơi này.

Trong hai tháng này, Trình Kiến cải tạo lại hoàn toàn cấu trúc bên trong của Kích Việt 14, đồng thời thông qua Quý Thanh Hòa hỗ trợ tìm quan hệ cô đã xin thành lập nhóm nghiên cứu phát triển và lấy được một khoản tài chính khởi động dự án tương đối ketch xù đối với người mới như cô.

Việc Trình Kiến làm là việc rất nhiều nhân viên kỹ thuật và xạ thủ trong xưởng công binh đều muốn làm thử. Cô cải tạo một khẩu súng hạng nặng vốn phải cần một quân nhân Alpha đã trải qua huấn luyện đặc thù mới có thể sử dụng bình thường được thành một khẩu súng lục cỡ lớn nhẹ hơn có thể xếp gọn nhẹ vào trong trang phục tác chiến. Có thể nói cô đã thiết kế ra bản Kích Việt 15 dựa trên nền tảng của Kích Việt 14.

Charl tận mắt nhìn thấy toàn bộ quá trình vũ khí ra đời, mỗi một lần Trình Kiến đưa anh dùng thử khẩu súng có kích thước càng ngày càng nhỏ anh đều rất mong chờ. Để tạo ra bản rút gọn của Kích Việt 14 từ thế hệ đầu tiên đến thế hệ mười sáu, Trình Kiến đã hủy bỏ hàng trăm bản thảo thiết kế và vô số ý tưởng đột phát. Có đôi khi Charl nhìn bóng dáng gầy gò của cô ngồi trước bàn thiết kế rất muốn gọi cô một tiếng nhà khoa học mà không chỉ đơn thuần là nhân viên kỹ thuật.

Anh chàng to con này vẫn còn nhớ rõ cái cảm giác khi chùm tia laser dài hơn nửa mét bắn ra khỏi nòng súng nổ uỳnh một tiếng trên tấm thép dày tạo ra một lỗ hổng to một người cũng có thể chui vừa.

Rất khó để tin vũ khí tạo ra cái lỗ hổng như thế lại chỉ là một khẩu súng lục, mà điều càng khiến người ta khiếp sợ hơn chính là bây giờ ngay cả một Beta cổ tay còn không to bằng họng súng như Trình Kiến cũng có thể dễ dàng sử dụng gây ra sát thương lớn như thế.

Khẩu súng này còn có rất nhiều chỗ có thể cải tiến, khuyết điểm lớn nhất trước mắt chính là chi phí chế tạo quá cao nhưng đây cũng là con đường mà mọi loại vũ khí mới ra đời nhất định phải đi qua. Lúc đầu chi phí chế tạo rất cao sau này có thể cải tiến và tối ưu hoá để đưa lên dây chuyền sản xuất hàng loạt.

Trên thực tế bước đột phá lớn nhất của Trình Kiến trong lần nghiên cứu này không phải việc cô cải tạo súng máy hạng nặng thành súng ngắn, chuyện đó cũng không phải là chuyện hiếm gặp ở xưởng công binh, độ thành công cũng rất cao. Điểm mấu chốt là ở việc cô cải tạo không những không làm giảm đi uy lực của Kích Việt 14 thậm chí còn nâng động năng của nòng súng lên gấp đôi.

Cô trực tiếp thay đổi lõi năng lượng mạnh mẽ hơn, sức nổ tương đương với một bước nhảy vọt. Lực phá hoại của hai khẩu Kích Việt 14 mới bằng một

Kích Việt 15 nhỏ bé, dựa trên các góc độ mà nói đây là điều gây chấn động và kinh ngạc đến mọi người, đủ để được ghi vào cột mốc lịch sử tiến hóa của nhân loại.

Tuy rằng cô từng nói lúc còn đi học cô đã bắt đầu nghiên cứu Kích Việt 14, mới vào viện nghiên cứu được hai tháng đã hoàn thành được kết cấu này. Trình Kiến tuyệt đối là thiên tài về súng ống.

Cô đưa ra một ý tưởng hoàn toàn mới, có công thức tính toán này nói một cách khoa trương thì có thể mang đại bác trên tàu chiến chế tạo thành súng ngắn lúc đó chắc sẽ không có ai cảm thấy kỳ lạ nữa.

Kèm theo thông báo điều động Trình Kiến quay lại viện nghiên cứu trung ương còn có một thông báo thăng chức. Xét thấy trong khoảng thời gian này Trình Kiến đã đóng góp thành quả cho trung tâm gia công và nghiên cứu phát triển vũ khí công nghệ cao, lãnh đạo đã quyết định lưu giữ vị trí chủ quản hạng mục nghiên cứu và phát triển Kích Việt 15 cho cô.

Đây là thái độ giữ cô ở lại của xưởng công binh, ý nói bất cứ lúc nào cô cũng có thể quay trở lại.

Giai đoạn đầu của hạng mục “Kích Việt 15” chỉ có Trình Kiến và Charl, khi cô rời khỏi đây phía trên đã thành lập một nhóm nghiên cứu chính thức.

Các cấp lãnh đạo cấp cao của trung tâm nghiên cứu và phát triển vũ khí đã nhiều lần ám chỉ rằng nếu như cô ở lại cô sẽ được nhận chức chủ quản. Mặc dù trên lý thuyết sinh viên mới tốt nghiệp chưa đến nửa năm đã được thăng chức lên trung úy là điều không thể nhưng nếu cô đồng ý gánh vác chức trách của chủ quản thì cấp trên khẳng định rằng quân hàm của cô sẽ được thăng cấp trong thời gian ngắn nhất.

Nhưng nếu như cô quay về viện nghiên cứu trung ương thì không khác nào phải làm lại từ đầu, ở đó cao thủ nhiều như mây, tỷ lệ làm trợ thủ cho người khác là rất lớn. Nói cho cùng thì cô mới chỉ là thiếu úy hơn nữa lại mới tốt nghiệp ra, kinh nghiệm còn ít dễ bị người khác khinh thường.

Cho dù cô đã có những thành công nhất định trên phương diện súng ống nhưng không nhất định đám người bên kia sẽ coi trọng cô, nói cho cùng thì nó là lĩnh vực hoàn toàn khác với virus.

Mấy ngày trước khi rời đi, ngày nào Trình Kiến cũng được các lãnh đạo của xưởng công binh gọi tới văn phòng uống trà, cô lễ phép nở nụ cười đến mức mặt mũi sắp bị rút gân, trong lòng cũng không phải chưa từng dao động.

Chỉ là... người cô muốn gặp nhất, muốn được nghe nhất thì lại chưa từng xuất hiện.

Trình Kiến có thể hiểu Hứa Úy là quân nhân cấp cao sẽ không nhúng tay vào việc nhỏ như điều động nhân viên này nhưng cô không khác gì những người khác sao? Điều đó khiến cô cảm thấy có phần mất mát.

Cô nỗ lực theo đuổi anh ấy như vậy, hy vọng tương lai có thể ở bên cạnh anh ấy. Nếu nói rằng cô không để ý tới thời gian và công sức cô bỏ ra để thu hút sự chú ý của anh ấy thì chắc chắn là giả.

Anh ấy đều coi như không thấy, đây mới là điều khiến Trình Kiến hạ quyết tâm rời khỏi đây.

Có lẽ bây giờ cô còn chưa đủ mạnh mẽ để anh ấy xem trọng cô, cũng có lẽ anh ấy không muốn nảy sinh bất cứ chuyện gì với cô.

Kể từ ngày zombie khổng lồ dẫm nát phòng nghiên cứu tia phóng xạ F, Trình Kiến đã ký thác tín ngưỡng và tính mạng của cô lên người Hứa Úy rồi. Cho tới bây giờ cô mới hiểu được bản thân cô cũng chỉ là một trong hàng nghìn hàng vạn tín đồ ký thác tín ngưỡng và tính mạng lên người anh ấy.

Ánh sáng mặt trời xuyên qua lớp kính trong suốt chiếu lên người đang nằm bò lên bàn ngủ say sưa trong một phòng thí nghiệm nào đó của viện nghiên cứu trung ương, ánh sáng chiếu vào khiến mí mắt cô khó chịu nhắm chặt lại, ngay sau đó cơ mắt giật giật, hàng lông mi dài mảnh khẽ động đậy nâng mí mắt lên.

Trên khuôn mặt trắng nõn còn có vết đỏ của ống tay áo, dưới đôi mắt xinh đẹp vết thâm xanh do thiếu ngủ nghiêm trọng trong thời gian dài, Trình Kiến ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ. Cô duỗi tay lau nước miếng sau đó ấn nút khởi động hệ thống chặn ánh sáng.

Cô quay mặt sang hướng khác tiếp tục vui đùa trong khủy tay của mình tiếp đi.

Trên mặt bàn chõng chất các thí đồ đựng nghiệm và tài liệu, có một tấm thẻ nhân viên có tên của Trình Kiến bị đè bên dưới đồng giấy tờ đó, trên đó có ghi vài hạng mục cô đang tham gia nghiên cứu ...

Một năm rưỡi đã trôi qua.

Quân hàm của cô đã được thăng lên thượng úy còn nhanh hơn một tháng so với Quý Thanh Hòa ngày trước.

Công trạng và giá trị con người cô đang tăng lên với tốc độ kinh người và điên cuồng, có lẽ không lâu nữa, cô sẽ trở thành một người có vị trí đặc biệt trong viện nghiên cứu trung ương ... nữ thiếu tá Beta trẻ nhất từ trước tới nay.

Note: Hết phần 1, phần 2 bé Kiến sẽ trưởng thành hơn, trình độ cạo xát của 2ac cũng đc tăng lên (có thịt cho bà con ăn)

Chương 27: Khủng bố tập kích

“Dưới ảnh hưởng của tia F, độ dung hòa giữa gien động vật và sinh vật đã được nâng cao, một lượt thí nghiệm mới đã được tiến hành, chuột bạch đã tiến hóa thành công ra hệ thống thần kinh độc tố thuộc về rắn hổ mang chúa, tốc độ chạy nhanh cũng được tăng lên sau khi kết hợp với gien của báo.”

Quý Thanh Hòa đang thuyết trình số liệu và hình ảnh thí nghiệm của anh ta, đèn xung quanh được điều chỉnh tới mức độ thấp nhất, mọi người đều đang tập trung nghe thuyết trình, thi thoảng lại có người gật đầu nghiêm túc.

Bài thuyết trình của anh ta kết thúc thì tới phần thảo luận và chất vấn. Sau khi giải đáp xong thắc mắc của một vị trung tá và một vị thiếu tá, Quý Thanh Hòa khẽ hắng giọng, sau đó nhìn xung quanh một vòng, ánh mắt dừng lại trên người đang nửa tỉnh nửa mê không ngừng gật gù.

“Thượng úy Trình Kiến, cô vẫn còn có ý kiến khác với số liệu thí nghiệm của tôi như lần trước nữa không?” Giọng nói của Quý Thanh Hòa vang dội đã đánh thức Trình Kiến đang gật gù chống đỡ cơn buồn ngủ mới không đập đầu lên bàn.

Cô giật mình tỉnh lại, mím môi lật xem đồng tài liệu trên bàn.

Một lượng lớn số liệu đập vào mắt, Trình Kiến khép lại tập tài liệu, khi nói chuyện giọng nói có chút khàn khàn và khá đặc giọng mũi.

“Vẫn là vấn đề lần trước, anh vẫn không thể giảm được tỷ lệ đột biến gien của sinh vật kết hợp gien có thể phát sinh trong tương lai. Mặc dù anh đã bỏ phương án lần trước và làm theo một phương pháp khác cũng đạt được hiệu quả tương tự nhưng trước mắt tốc độ phân tách và tái tạo gien của chuột bạch vẫn còn quá cao, tỷ lệ mất kiểm soát trong vòng sáu năm chắc chắn sẽ lớn hơn 70%.”

Lời nói của Trình Kiến đã thu hút được cái nhìn của phó viện trưởng Văn Tư, chủ quản hội nghị thường kỳ của viện nghiên cứu trung ương. Vị chủ quản cao cấp này hai tay đan vào nhau chống cằm nhìn Trình Kiến bằng ánh mắt dò xét, nói chuyện không nhanh không chậm: “Theo ý kiến của cô, hạng mục kết hợp gien giữa các sinh vật này không nên tiếp tục triển khai nữa, phải không?”

“Đúng vậy.”

“Nhưng đề án này, ban đầu là do chính cô nộp lên cho tôi.” Thiếu tướng Văn Tư nghiêm khắc nhìn Trình Kiến, thấy Trình Kiến cúi đầu ông ta lại tiếp tục nói: “Thái độ bỏ dờ tâm huyết của chính bản thân mình giữa chừng như này không đáng để đề cao. Vấn đề này không bằng cô và Thanh Hòa cùng nhau hợp tác khắc phục đi.”

Trình Kiến đã xin rút khỏi dự án này khi mới có những bước tiến triển ban đầu cũng không muốn phản bác lại, gật đầu quyết đoán tiếp nhận lời phê bình của thiếu tướng Văn Tư.

“Được rồi, tiếp theo cô nói về tiến độ nghiên cứu gần nhất của cô đi, tôi rất chú ý tới nghiên cứu cải tạo cơ quan máy móc sinh học của cô đấy.” Nét mặt và giọng điệu của thiếu tướng Văn Tư cũng dịu lại không ít dù sao giáo huấn cấp dưới cũng phải co dãn vừa phải.

Trình Kiến nghe thấy thế thì cúi đầu sửa sang lại một chút tài liệu trong tay, cô chỉnh lại màn hình đưa hình ảnh thành quả nghiên cứu của cô lên.

“Chiến sĩ số 5 đã mất cánh tay trái trong chiến tranh, sau khi được gắn cánh tay máy lên thì anh ta hạn chế dùng tay trái trong sinh hoạt hằng ngày, đến nay anh ta vẫn không thể điều khiển được lực của cánh tay trái ...”

“Nghe nói lần trước anh ta đã bóp nát cổ tay bạn tình trên giường.” Một vị đồng nghiệp nói, chuyện này đã truyền khắp trong viện nghiên cứu trung ương.

“Ừm... Đúng thế, ban đầu thiếu tướng Văn Tư chỉ hy vọng tôi cải tiến tay chân giả, tăng cường lực sát thương cho người đeo nó khi đánh cận chiến, cho nên về tổng thể thiết kế này còn tương đối bị hạn chế. Nhưng bây giờ lại xảy ra vấn đề khi người bình thường không thể phải khống chế lực của nó, cho nên tôi đang suy xét có nên bỏ qua ưu thế đánh cận chiến hay không? Trực tiếp gắn súng lên cánh tay đó thay thế cho việc cận chiến.”

“...”

Cô vừa nói hết câu mọi người lại im lặng một lúc, thiếu tướng Văn Tư hơi xấu hổ hắng giọng vài cái, nhìn thấy ánh mắt của Trình Kiến.

“Ý tưởng đó chúng ta sẽ bàn sau.”

“Được thôi.”

Sau khi giới thiệu sơ qua về tiến độ nghiên cứu cải tạo cơ quan máy móc sinh học, Trình Kiến lại trình bày thêm một số hạng mục cô phụ trách. Phải nói rằng bây giờ cô gần như có mặt trong các hạng mục quan trọng như tia phóng xạ F, virus zombie, kết hợp gen,...

Bởi vì mật độ dày đặc tham dự các hạng mục nghiên cứu trong viện nghiên cứu trung ương, Trình Kiến gần như quen biết gần hết các vị chủ quản các

hạng mục. Mà mọi người cũng rất thông cảm với bộ dạng quầng thâm mắt dù cho ngu thể nào cũng không đủ của cô.

Từ sau khi Quý Thanh Hòa thăng chức lên trung tá, mọi người đều ngại sai bảo một kẻ lồi đời có cái đầu thông minh hạng nhất hơn cả bọn họ. Bọn họ đang cảm thấy nhân sinh trở nên gian nan hơn thì lại có một con dê béo tự mình đưa tới cửa đợi làm thịt.

Cô ấy làm việc chẳng phân biệt ngày đêm cứ như không phải người, đặc biệt hơn đối phương còn có thể nâng cao hiệu suất nghiên cứu.

Bởi vậy, mấy năm nay mấy người bị hành hạ đến hói cả đầu trong viện nghiên cứu phát hiện tóc của bọn họ đã mọc lên rất nhiều.

Sau khi tan họp, Trình Kiến ôm tài liệu vừa gấp vừa chậm chạp bò ra bên ngoài, đột nhiên cô bị một bàn tay to xoa đầu, mái tóc cô vốn dĩ đã rối bù rồi lại bị xoa loạn thêm.

Trình Kiến đưa một tay lên sờ vắt và ngẩng đầu lên, phát hiện người đang giài vò cô là Quý Thanh Hòa.

“Học trưởng.” Trình Kiến lười chẳng thèm hỏi anh ta muốn làm gì, Quý Thanh Hòa lại vuốt lại tóc cho cô, nở nụ cười trong sáng một chút.

“Mái tóc này của em chẳng giống như người làm nghiên cứu khoa học gì cả.”

“Không phải anh cũng không rụng tóc sao?” Trình Kiến dùng tay chải chuốt lại tóc mình về như cũ, đi về phía phòng thí nghiệm của mình.

“Anh ta đội tóc giả đấy.” Có một vị tiến sĩ hơi hói đi ngang qua đã nói như thế, anh ta nhìn mái tóc dài đen dày cong tự nhiên của Trình Kiến, hừm một tiếng nói: “Ngày nào hai người cũng đội tóc giả như thế không thấy nóng sao.”

Trình Kiến nhìn bóng lưng của vị tiến sĩ kia, khóe miệng giật giật, nhưng cũng không nói gì. Quý Thanh Hòa nhếch miệng đầy vô tội, đưa tay lên vuốt tóc, “Nó không chịu rụng tôi cũng có cách nào cả?”

“Học trưởng, nếu anh muốn thay đổi chu kỳ sinh trưởng của tóc, em có thể lén giúp anh làm một cuộc nghiên cứu...”

“Không cần đâu.” Quý Thanh Hòa lễ phép từ chối, vòng tay ôm lấy bả vai Trình Kiến kéo cô đi về phía phòng thí nghiệm của mình, “Đi giúp anh xem số liệu nghiên cứu một chút, anh cảm thấy thiếu tướng Văn Tư nói cũng có lý, thay vì để cho em có thời gian giận dỗi anh chi bằng giúp anh khắc phục vấn đề này đi.”

“Vấn đề này không thể giải, học trưởng, em không tìm ra đáp án. Sinh vật kết hợp gien sẽ trở nên đáng sợ hơn cả virus zombie với tỷ lệ rất cao, sinh

vật có nhiều khả năng đặc biệt một khi mất khống chế sẽ càng khó giết hơn cả zombie.”

“Đừng căng thẳng như thế? Hạng mục này vẫn còn đang trong giai đoạn nghiên cứu, bây giờ vẫn chưa được chính thức sử dụng.”

“Em chỉ không muốn thấy bi kịch xảy ra lần thứ hai, không phải anh đã từng nói với em, năm đó virus zombie bùng nổ không phải là do các nhà nhà khoa học chế tạo ra virus cho thành Dahl mà là vì các cán bộ cao cấp đã tự tiện bán những viên thuốc Camorra có thể kéo dài tuổi thọ của con người vẫn đang trong quá trình nghiên cứu ra ngoài với quy mô nhỏ sao ...”

“Suýt!” Quý Thanh Hòa lập tức bịt kín miệng Trình Kiến, nhìn bốn phía xác nhận không có người mới buông cô ra.

“Chuyện này không thể nói ra ngoài.”

Trình Kiến nhìn chăm chăm anh ta một lúc, trong lòng vẫn mất bình tĩnh như cũ.

“Chuyện xảy ra đã quá lâu rồi giờ có truy cứu trách nhiệm thì cũng vô dụng thôi, rất nhiều người liên quan cũng đã chết trong đại họa tận thế. Thiếu tướng Văn Tư và trung tướng Noel sao lại không biết sự nguy hiểm của sinh vật kết hợp gien chứ? Chính là để chống lại sự tấn công của thành Dahl, đây đều là chuyện bất đắc dĩ.”

Quý Thanh Hòa vỗ vỗ vai Trình Kiến, nói chuyện như dỗ dành cô vậy: “Bên thành Dahl đã lợi dụng virus zombie tiến hành cải tạo sinh vật, bây giờ chúng còn có thêm thông tin phát hiện từ trên đám zombie khống lồ để cải tạo sinh vật tăng thêm lực chiến đấu. Nếu chúng ta vẫn không có bước đột phá thì người bên chúng ta sắp không ngăn cản được rồi.”

Anh ta nhắc tới những người chiến đấu bên ngoài kia, Trình Kiến nghĩ tới an toàn tính mạng của những người lính ngoài đó cũng trở nên do dự một chút nhưng rồi cô lại kiên định nhìn Quý Thanh Hòa.

“Nhưng mà học trưởng, chúng ta đã tham dự quá trình giải phẫu tù binh thành Dahl có thể nhận thấy tuổi thọ của những người bị nhiễm virus sẽ không vượt qua hai mươi năm thậm chí chỉ tầm mười năm. Chúng ta có thể thông qua cách khác để tăng cường cho quân lính bên ta mà không cần phải hy sinh tương lai của bọn họ chỉ để giành được thắng lợi trong một giai đoạn nhỏ, đó là điều tuyệt đối không thể thực hiện được. Chúng ta không nhất thiết phải làm giống như thành Dahl, không phải sao?” Trình Kiến đặt câu hỏi, nhưng Quý Thanh Hòa lại không hề đáp lại. Anh ta thở dài, sau khi xác nhận quan điểm anh ta và Trình Kiến vẫn không thể thống nhất như cũ thì liền chuyển đề tài.

“Em vừa nhắc tới chuyện nghiên cứu làm sao để anh nhanh rụng tóc đúng lúc anh có một ý tưởng.”

“...Vậy em cũng sẽ dành thời gian nghiên cứu một chút làm sao tóc mọc nhanh hơn, cung cấp chi viện cho anh từ hậu cần.”

Trình Kiến rất phối hợp thay đổi đề tài với anh ta, tốt nghiệp sắp được hai năm, cô càng ngày càng tiếp cận hơn với trung tâm quyền lực của viện nghiên cứu trung ương. Từ một con nhóc không hiểu sự đời cô đã học được đâu là điểm dừng.

Sau đó Trình Kiến làm tại phòng thí nghiệm của Quý Thanh Hòa năm tiếng mỗi ngày, cô giúp anh ta giải quyết không ít vấn đề.

Gần đến giờ nghỉ trưa, cô đang chuẩn bị quay về thì đúng lúc này, còi cảnh báo trong viện nghiên cứu đồng loạt phát ra tiếng chuông cảnh báo. Đồng thời còn có yêu cầu mọi người khóa cửa không cần ra ngoài, tạm thời trốn vào nơi an toàn chờ tin tức.

Đã xảy ra chuyện gì?

Tất cả mọi người bao gồm cả Trình Kiến đều rơi vào trạng thái khẩn trương và khủng hoảng. Quý Thanh Hòa phản ứng lại đầu tiên, anh ta gọi trợ lý và mọi người trong phòng nghiên cứu tới lấy vũ khí, nhét một khẩu súng vào tay Trình Kiến, sau đó ở bên cạnh bảo vệ cô.

Động tĩnh bên ngoài càng ngày càng lớn, thậm chí qua lớp cửa kính Trình Kiến đã thấy từng chiếc máy bay của quân lính bay bên ngoài, tiếng súng không ngừng vang lên bên trong tòa nhà.

Tình huống này giằng co gần ba phút, đột nhiên, trên đỉnh đầu bọn họ truyền đến tiếng nổ mạnh.

“Bùm!!!”

Trình Kiến theo phản xạ vội khom lưng ôm đầu, sau khi chấn động biến mất, cô lập tức cùng Quý Thanh Hòa tìm nơi có thể chịu được trọng lực để trốn. Cô siết chặt khẩu súng trong tay, căng thẳng nhìn lên phía trên như những người xung quanh.

Tiếng nổ thứ hai lại truyền đến, mọi người ở đây dường như đều biết viện nghiên cứu nhất định đã gặp phải cuộc tập kích, nhưng không một ai bao gồm cả Trình Kiến đều không thể tưởng tượng nổi phần tử khủng bố làm thế nào để thông qua các lớp phòng ngự an toàn để tập kích vào tận sâu bên trong viện nghiên cứu trung ương trong khu an toàn.

Sau vụ nổ vừa rồi trần nhà của phòng thí nghiệm đã xuất hiện những lỗ hổng và vết nứt, Trình Kiến nhìn thấy một nhân viên nghiên cứu có chút

quen mắt rơi từ phía trên xuống, khuôn mặt cô ấy đầy vết máu nằm giã giữa trên mặt đất khóc lóc cầu cứu.

Trình Kiến đột nhiên nắm chặt khẩu súng trong tay, cô không biết làm sao cho phải, Quý Thanh Hòa giữ chặt lấy cô ý bảo cô đừng hành động thiếu suy nghĩ. Một lát sau, cô gái nằm trên mặt đất kêu cứu kia đột nhiên bò dậy, rút ra một cây dao từ đai lưng dưới nách, đi đến bên cạnh tóm lấy một nhân viên kỹ thuật trốn không tốt lắm.

“Trung tá Quý Thanh Hòa, nếu không muốn thấy cấp dưới của anh bị chém đầu thì tốt nhất anh nên xuất hiện ngay bây giờ. Yên tâm, tôi sẽ không làm anh bị thương, tôi chỉ muốn hỏi anh một số việc mà thôi.”

Trình Kiến cảm nhận cánh tay đang tóm lấy cô của Quý Thanh Hòa buông lỏng ra, trái tim cô căng thẳng vội vàng muốn tóm lấy anh ta. Quý Thanh Hòa quay đầu dùng khẩu hình nói với cô, sau đó liền bước ra đi về phía cô gái kia, cách xa khỏi Trình Kiến.

“Tôi là Quý Thanh Hòa, cô muốn hỏi tôi chuyện gì?”

Cô gái kia xoay người nhìn anh ta rồi bắn ngay một phát vào chân anh ta. Trình Kiến nghe thấy cả tiếng đạn xuyên qua máu thịt và tiếng rên lên vì đau đớn của Quý Thanh Hòa, cô dùng sức nắm chặt khẩu súng và bịt chặt miệng, cả người đều run lên.

“Thuốc tiến hóa ở đâu?”

“Thuốc tiến hóa nào?”

“Đừng giả ngu!” Nói xong cô ta lại bắn thêm một phát, trái tim Trình Kiến sắp bật ra ngoài rồi. Cô đang do dự giữa việc lộ đầu ra tấn công cô ta hay là trốn trong này. Nói cho cùng cô vẫn nên thử làm cái gì đó, cô nỗ lực dùng hai tay nắm chặt khẩu súng.

Trong một giây, cô liền từ bỏ hành động đó. Sau khi đánh giá lại bản thân, cô xác nhận khả năng thất bại của cô lên tới 90%, đó không phải là hành vi của một người thông minh, trước khi đi học trường có nói với cô là “Không được lộn xộn”.

Nếu như lần này có thể sống sót, cô nhất định phải nghiên cứu chế tạo ra một khẩu súng thông minh có thể tự động xác định mục tiêu, như vậy cho dù có trốn trong góc, tay run như cái sàng rang, cô vẫn có thể làm kẻ địch bị thương.

Trình Kiến nghe thấy cô ta bắt đầu nóng nảy hỏi Quý Thanh Hòa thuốc tiến hóa ở đâu? Tim cô đập càng ngày càng nhanh, vấn đề này cô biết đáp án, chính là đêm đó trung tướng Noel đã âm thầm nói với cô, một câu cô cũng không dám quên...

“Không có tài liệu của thuốc tiến hóa thì tài liệu của sinh vật kết hợp gien ở đâu? Hình như anh là người phụ trách hạng mục này, đúng chứ?”

Quả nhiên cô ta cũng biết chuyện sinh vật kết hợp gien!

Tuy rằng những tài liệu đó thường được trao đổi trên hội nghị thường kỳ nhưng cũng chỉ là những thứ cơ bản nhất mà thôi. Chỉ có số ít các chủ quản của các hạng mục nghiên cứu liên quan mới có quyền hạn tham dự nghiên cứu và thảo luận, hơn nữa mỗi một lần họp thường kỳ đều bảo mật rất cao!

Trình Kiến càng nghĩ càng cảm thấy sợ hãi, thành Dahl đã thâm nhập vào tới đâu của viện nghiên cứu trung ương rồi, trong vô hình bọn họ đã vào sâu như vậy rồi sao.

“Khụ... Sinh vật kết hợp gien, tôi biết... Nhưng ... Cô cảm thấy tôi sẽ nói với cô sao?”

“Không nói? Có tin tôi giết anh ta hay không!” Cô ta chìa súng về phía kẻ xui xẻo vừa bị cô ta tóm được lúc này.

Quý Thanh Hòa cười lạnh một tiếng, “Cô giết ai cũng vậy thôi!”

“Pằng!”

Lại thêm một tiếng súng nữa vang lên, chẳng qua lần này còn kèm theo máu và chất màu xám bật ra khi sọ não nổ tung, một khối thi thể ngã xuống đất.

“Từ từ, tôi lấy cho cô, đừng động tới bọn họ.” Quý Thanh Hòa đã thỏa hiệp nhưng theo trực giác của Trình Kiến, cô biết anh ấy chỉ muốn kéo dài thời gian.

“Ba mươi giây sẽ giết một người, tốt nhất anh nên hành động nhanh lên.”

Nói xong cô ta kéo Quý Thanh Hòa tới trước ghế dựa mà anh ta chỉ định, chân anh ta bị thương nhưng tay thì không sao cả. Trong lúc anh ta đang giải khóa từng mật mã, lớp kính chống đạn đột nhiên vỡ vụn.

Trong nháy mắt quân ta đã đánh úp bất ngờ vào trong, Trình Kiến nghe thấy tiếng cửa sổ vỡ nhưng ánh mắt lại nhìn vào người đầu tiên nhảy xuống từ trên mái nhà.

Tim cô đập lỡ mất một nhịp, trước mắt đột nhiên nóng lên.

Lực chú ý của mọi người đều bị tiếng động ở phía cửa sổ thu hút, người từ phía sau đánh úp lại đã nhanh chóng vịn gãy cổ tay cô ta, khẩu súng bị rơi xuống đất và bị đá văng ra xa.

Cô ta nhanh chóng phản ứng lại bằng cách dùng tay trái rút đoản đao ra chém lại, nhưng đối phương đã né tránh kịp thời. Bản lĩnh của cô ta không tồi, cho dù cổ tay đã bị vịn gãy nhưng cô ta vẫn kịp dùng chân ngáng chân đối thủ để họ mất đi cân bằng.

Nhưng lần này người tới không phải cô cứ liều mạng là có thể giải quyết.

Hứa Úy bình tĩnh tránh thoát vài lần công kích điên cuồng của cô ta, trong vòng ba chiêu đã đoạt được thanh đoản đao của cô ta sau đó dùng các động tác liên tục cắm lưỡi dao vào yết hầu cô ta.

Cánh tay vẫn còn nguyên vẹn của cô ta túm được cổ tay anh muốn rút con đao ra nhưng kể cả sức mạnh bạo phát lúc hấp hối cũng không thể ngăn cản được tử thần giáng lâm. Hứa Úy lạnh nhạt nhìn sự giãy giụa của cô ta và coi như không có chuyện gì, tiếp tục dùng lực ấn xuống.

Cơ thể cô ta ngã xuống máu phun tung tóe khắp nơi, một cái đầu lăn tròn trên mặt đất. Trình Kiến chỉ dám lộ ra một đôi mắt, cô nhìn theo bóng dáng của người kia, đồng thời cũng thấy được cảnh giết chóc đó.

Trong không khí tràn ngập mùi tanh của máu... Đó là một nữ Alpha.

Trong lòng Trình Kiến nảy ra cái ý tưởng đó đồng thời cố gắng thả lỏng bản thân nhưng khi cô nghĩ hình ảnh đầu cô ta lìa khỏi cổ máu văng tung tóe và thi thể ngã xuống, cô không kiềm nén được mà nôn ra.

Cả nhà nghỉ lễ vui vẻ hen, tuy hơi buồn vì dịch thế này nhưng hi vọng mọi thứ đều ổn cả.

Cảm ơn mọi người đã ủng hộ mình.

Chương 28: Dư chấn

Ngay khi thấy Hứa Úy xuất hiện mọi người đều biết đã an toàn, Trình Kiến lão đảo đứng lên, đỡ lấy mép bàn rút khăn giấy lau miệng, sau đó tiến lên phía trước.

“Cảm ơn.” Cô cúi đầu bày tỏ thành ý của mình với Hứa Úy, ánh mắt hai người chỉ giao nhau khoảng một giây, Trình Kiến đã đi ngang qua anh.

Cô bước nhanh tới chỗ Quý Thanh Hòa, ngồi xổm xuống xem xét vết thương trên đùi anh ta, “Học trưởng, anh thế nào rồi?”

Quý Thanh Hòa cười cười với Trình Kiến, duỗi tay che mắt cô lại “Đừng nhìn.”

Trình Kiến vẫn nhìn thấy miệng vết thương đó, cô cúi đầu nhắm mắt mất hai giây để bình tĩnh lại, nước mắt tích tụ đã lâu rốt cuộc cũng rơi xuống. Cô điều chỉnh lại cảm xúc của mình rất nhanh, ngẩng đầu kiên định nhìn Quý Thanh Hòa.

“Nếu cái chân này không dùng được nữa, em nhất định sẽ làm cho anh cái chân tốt nhất.”

“Đừng, anh không cần đâu.” Quý Thanh Hòa vội vàng lắc đầu từ chối, khẽ cử động cũng ảnh hưởng tới vết thương trên eo. Lúc này Trình Kiến mới chú ý tới trên người anh ta bị thương hai chỗ, cô ta đã nổ súng hai lần.

“Đây đều vết thương nhỏ, qua một thời gian sẽ tốt lên thôi, em không cần lo lắng.” Quý Thanh Hòa nói xong thì nhìn Hứa Úy vẫn đang trong trạng thái cảnh giới nói:

“Thượng tá Hứa Úy, cảm ơn anh.”

Hứa Úy chỉ nhìn anh ta một cái cũng không đáp lại, chờ người bên đội y tế và người bên đội phòng vệ tăng cường gần nhất chạy tới, anh mới rời đi.

Sau khi anh ấy rời đi, hơi thở của Trình Kiến cũng khôi phục lại như cũ. Cô vẫn ngoái đầu nhìn hướng Hứa Úy rời đi theo bản năng, nhưng lúc này đã không còn nhìn thấy anh ấy nữa.

Trình Kiến thật sự muốn tiêm cho mình một liều thuốc an thần. Cô vẫn đang run lên, các ngón tay vẫn run lấy bầy không thể khống chế được. Cô không biết đây là sợ hãi hay là kích động, tóm lại cô không thể bình tĩnh lại được, chỉ cần nghĩ đến Hứa Úy thôi cô cũng đã rùng mình rồi.

Ngay cả nhìn anh ấy một lần thôi cô cũng đã phải gom hết cam đảm mới dám nhìn, Trình Kiến luôn cảm thấy người đàn ông đó có thể nhìn thấu linh hồn cô. Có lẽ anh ấy đã nhìn thấu dự vọng ẩn sâu trong nội tâm cô với anh ấy, khi cô giãy giụa trong đau khổ anh ấy đã hỏi cô: “Cô muốn tôi đánh dấu? Hay là chỉ muốn làm tình với tôi?”

Sau đó cảm xúc khát khao và thần phục mãnh liệt đó sẽ khiến cô phải cúi đầu xưng thần giống như Omega, hơn nữa điều đó cũng làm cô trở nên không chín chắn như hai năm trước, giống như kẻ điên bị chi phối bởi bản năng.

Đã qua rồi, cô không thể để bản thân tiếp tục PTSD¹ Hứa Úy nữa... Trình Kiến từ từ bình tĩnh lại, cái cảm giác như bị sét đánh cũng dần dần biến mất.

...Cho dù trong lòng có thích ai đi nữa, đó cũng chẳng qua chỉ là một đoạn tình cảm, thậm chí chỉ là một đoạn tình cảm trong quá khứ. Dựa trên thái độ của thượng tá Hứa Úy năm đó không khó để nhìn ra, anh ấy là một người giữ vững nguyên tắc và ý chí, đoạn tình cảm ái muội không rõ ràng đó không hề ảnh hưởng đến anh ấy một chút nào.

Trình Kiến không thể tìm thấy điểm chung giữa cô và Hứa Úy, cô chỉ có thể tiếp tục làm chính cô, tìm đúng vị trí của mình, giữ vững nguyên tắc và ý chí, dùng cách thức này lặng lẽ bước theo bước chân của anh ấy.

Cô cũng không từ bỏ.

So với việc bị khí thế của anh ấy áp đảo, mất đi chính mình giống như trở thành nô lệ của anh ấy, cô muốn có thể sánh bước cùng anh ấy.

Trình Kiến vẫn đang đợi ngày đó, cô sẽ đứng bên cạnh anh ấy, tất cả mọi người sẽ phải công nhận một điều: Hứa Úy rất mạnh nhưng Trình Kiến cũng không hề kém.

Những ngày tiếp theo, viện nghiên cứu trung ương bắt đầu tiến hành điều tra trên quy mô lớn, tất cả các hạng mục đều phải tạm ngừng, các nhân viên nghiên cứu đều được bảo vệ. Dưới tình huống không thể xác định được viện nghiên cứu trung ương đã an toàn hay chưa, tất cả mọi người đều không thể lơ là cảnh giác.

Trình Kiến thuộc nhóm những người đầu tiên bị lôi ra làm việc, cô mới nghỉ ngơi được hai tiếng đã bị gọi đi. Cô đi theo nhân viên chuyên môn sắp xếp công việc vào phòng máy, nhận một tài khoản tạm thời cùng với nhóm quản lý giữ an toàn cho mạng lưới internet.

Bởi vì phần lớn các hạng mục đều đã tạm ngừng, nhiều trạm máy chủ đều rơi vào trạng thái không người giám sát. Vì tránh có kẻ nhân cơ hội này

thâm nhập vào mạng lưới internet, trừ bỏ lớp phòng vệ AI (trí tuệ nhân tạo – Artificial Intelligence) thì nhân viên theo dõi giám sát cũng rất cần thiết mà Trình Kiến đã từng tham gia hạng mục thăng cấp lớp phòng vệ AI nên đã có những kiến thức chuyên nghiệp nhất định, cho nên cô bị điều động vào lúc này.

Cấp trên phán đoán quả nhiên không sai, ba tiếng sau khi bị tập kích, mạng lưới internet của viện nghiên cứu trung ương đã bị tê liệt một phần. Loại tình huống này rất giống như bị mất điện cho nên mất đi liên hệ tới máy chủ, Trình Kiến phát hiện ra vấn đề này nên đã gọi những người quản lý khác cùng nhau nghiên cứu.

“Nhìn qua thì giống như do bị mất điện tạo thành, nhưng không loại trừ nguyên nhân do con người hoặc các thiết bị bên ngoài ảnh hưởng.” Vị quản lý kia ngay lập tức bắt đầu trích xuất tất cả mọi đoạn camera liên quan đến khu vực đó, dùng chức năng scan khuôn mặt để sàng lọc nhưng cũng không hề phát hiện ra nhân viên khả nghi nào.

Mạng lưới internet cần phải để phòng có kẻ ác ý phá hỏng đường dây xâm nhập vào máy chủ, Trình Kiến đã từng làm việc này ở thành Dahl nhưng khi đó cô chỉ xâm nhập vào tầng thấp nhất thôi. Hơn nữa lúc đó tất cả hệ thống mạng ở đó đều đang hoạt động, rất khó để phát hiện ra sự bất thường. Nhưng bây giờ gần như toàn bộ đường truyền đều không hoạt động, đột nhiên xuất hiện một chỗ có vấn đề có vẻ hơi bất thường.

“Tôi đi xem thế nào, anh ở lại đây tiếp tục sàng lọc nhé.” Trình Kiến chống bảng điều khiển đứng lên, chuẩn bị đi ra ngoài, đối phương thấy thế vội vàng gọi cô lại: “Nếu không hay là để tôi đi xem cho, cô ở lại đây sàng...”

“Không được, anh là nhân viên quản lý chuyên nghiệp, quyền hạn tài khoản quá cao, nếu tôi tự tiện dùng tài khoản của anh sau này có thể sẽ bị thẩm tra.” Trình Kiến nói xong liền rời đi mà người nhân viên quản lý kia chỉ biết nhìn theo bóng dáng cô.

Anh ta vốn không quen biết Trình Kiến nhưng chính bản thân anh ta cũng không muốn đi ra ngoài vào lúc này. Không chỉ anh ta mà tất cả mọi người làm việc ở viện nghiên cứu trung ương đều không dám chạy loạn khắp nơi vào lúc này. Chuyện vừa xảy ra khiến mọi người nghĩ thôi cũng thấy sợ, bọn họ đáng lẽ là người được bảo vệ lại bị lôi ra để duy trì hệ thống vận hành bình thường nên anh ta cũng rất là bất mãn.

Cũng chỉ có Trình Kiến thành thật, anh ta dám khẳng định vừa rồi chắc chắn có người đã phát hiện ra hệ thống bị tê liệt một phần nhưng mọi người đều xem nhẹ vấn đề này.

Vào ngày bình thường loại lỗ hổng này có xử lý hay không cũng không ảnh hưởng gì nhiều nhưng vào lúc này không ai sẵn lòng mạo hiểm tính mạng của mình. Tất cả mọi người đều chờ người khác chỉ ra lỗ hổng đó, đây chính là đạo lý ba ông hòa thượng không có nước uống².

“Cô tới nơi nhớ xin thêm mấy người lính đi cùng nếu không thì nguy hiểm quá.” Bóng dáng Trình Kiến đã biến mất sau cánh cửa, vị nhân viên quản lý Beta mới thốt ra được một câu như vậy. Cho dù là lời nói vô nghĩa cũng không nhất thiết phải để ý tới nhưng anh ta vẫn nghe thấy Trình Kiến trả lời.

“Tôi biết rồi, cảm ơn anh.”

Vị quản lý kia mở lớn đôi mắt nhìn theo hướng cô đi cuối cùng đành ngẩng đầu tiếp tục theo dõi số liệu, trên mặt còn có chút xấu hổ.

Trình Kiến xin đi điều tra rất nhanh nhận được phản hồi, cô đã lấy được giấy phép thông hành tạm thời. Cô đang sửa sang lại một đồng công cụ trong nhà kho, đang chuẩn bị duỗi tay lấy đồ trên giá xuống bỏ vào ba lô thì đột nhiên Trình Kiến khựng lại giữa không trung, cô tập trung nhìn về phía đó, nơi đó rất bình thường.

Cô buông tay xuống quay đầu lại xem xét cẩn thận, xung quanh rất yên tĩnh, không hề có chút dị thường nào.

“Hình như có gì đó là lạ ở đây.” Trình Kiến nói với mấy vị bộ đội đặc chủng bên cạnh cô. Bốn người quay ra nhìn nhau, hai người cầm súng lên đi qua xem xét, phía sau không có gì bất thường.

“Không phát hiện vấn đề, cô nhìn thấy cái gì?” Sau khi tra xét xong, người kia quay trở lại dò hỏi. Thật ra Trình Kiến cũng không nhìn rõ nó là cái gì, chỉ có thể lắc đầu nói: “Chính là có cảm giác là lạ.”

“Có lẽ đây cũng không phải tin đồn vô căn cứ, có đôi khi có sát ý giấu trong góc cũng sẽ khiến người ta không thoải mái.”

Sát ý... giấu trong góc?

Trình Kiến sờ sờ cánh tay cảm thấy người nọ có thể nói ra điều đó với gương mặt bình tĩnh thật khiến người ra rét lạnh. Quả nhiên cô sống trong an toàn lâu rồi, nếu là lúc trước còn ở xưởng công binh thường xuyên chạy ra bên ngoài, có lẽ sẽ cảm thấy quen thuộc với cảm giác lúc nào cũng như bị dĩa dao vào cổ này.

Năm người cùng xuất phát tới nơi cần đến, Trình Kiến là người được bảo hộ hơn nữa xuất phát từ tâm lý sợ hãi mà cô luôn quan sát những việc tỉ mỉ xung quanh, hành động này của cô cũng đáng để được coi trọng và chi viện.

Bộ tác chiến trực tiếp phái một tiểu đội gồm bốn người cho cô hơn nửa họ đều là tinh anh.

Có thể nhận thấy từ việc đối phương coi trọng cái cảm giác “có lẽ có” của Trình Kiến trở thành tai hoạ ngầm. Nếu đối lại là người làm việc không quá cẩn thận rất có thể sẽ không coi chuyện này thành chuyện quan trọng, thậm chí còn trách cứ cô quấy nhiễu phán đoán của người khác.

Nói như thế nào đây... Trong thời gian căng thẳng thần kinh cũng sẽ bị ảnh hưởng theo, năng lực phải thuộc vào hàng tinh anh mới có thể đề cao sự cảnh giác, ở một mức độ nào đó mà nói quả thật là kẻ điên.

Trình Kiến căn cứ theo thiết bị trong tay tìm thấy một con đường nhỏ, cô cách mục tiêu càng ngày càng gần đồng thời cảm giác bất an cũng càng ngày càng lớn.

Rốt cuộc cái cảm giác nguy hiểm mà cô cảm nhận được từ trong phòng lúc này đến từ đâu? Không thể có chuyện vô duyên vô cớ cô lại cảm thấy nguy hiểm được, nhất định là cô đã nhìn thấy cái gì đó không giống bình thường.

Có lẽ sự thay đổi quá mức nhỏ, Trình Kiến không có cách nào phân tích ra vấn đề nằm ở đâu, cô vẫn luôn suy nghĩ về cảm giác bất an vừa rồi đến từ đâu. Sắp tới địa điểm mục tiêu thì đột nhiên một vị bộ đội đặc chủng phía sau dựa lưng vào tường che gáy giãy giụa, nhìn anh ta giống như rất đau đớn, mọi người lập tức cảnh giới.

Trình Kiến có một số kiến thức y học nhất định, vội vàng chạy tới gần xem xét. Dưới sự giúp đỡ khống chế của những người khác, cô nhìn thấy đằng sau gáy đã bị anh ta gài đến trầy da bật máu, ở khe hở ngón tay còn có xác chết của một động vật chân đốt đã bị vê nát.

Công trùng độc!

Côn trùng độc... Sinh vật? Trình Kiến nuốt nước miếng, trên trán túa mồ hôi lạnh, đột nhiên không dám cử động.

Cô đã nhớ ra cái cảm giác nguy hiểm đến từ đâu rồi.

Lúc ấy cô giơ tay lên lấy đồ, tay cô đột nhiên dừng lại bởi vì dường như khóe mắt cô đã nhìn thấy có thứ gì đó lướt qua.

Có thứ gì đó bò ra từ trên thứ cô muốn lấy, hơn nữa tốc độ rất nhanh, cực kỳ nhanh.

Chỉ là tốc độ bình thường của động vật lại nhanh đến mức mắt thường không thể bắt kịp sao? Chẳng lẽ là những thứ đã bị cải tạo bò ra từ phòng thí nghiệm của Quý Thanh Hòa?

Trong lòng Trình Kiến hoảng sợ, cô quay đầu nhìn con đường phía trước đã rất gần nơi có sự cố rồi. Trong đầu cô nhanh chóng dựng lên mô hình của

tòa nhà, xác nhận phòng thí nghiệm của Quý Thanh Hòa cách chỗ này hai tầng, quá xa, nếu những sinh vật đó thật sự thoát ra thì không có lí nào trên đường tới đây lại không có ai phát hiện ra.

Cô lại nhìn người lính bị cắn trúng, cứu người quan trọng hơn, phản ứng của anh ta không giống như trúng độc bình thường.

“Đánh ngất anh ấy đi, đừng để anh ấy làm bị thương bản thân. Sau đó các anh lập tức lên tầng trên tìm người giao lại xác chết của con côn trùng anh ấy vừa bóp chết cho đối phương, bọn họ sẽ giúp đỡ tìm huyết thanh tương ứng! Nếu bên này tôi xử lý xong sẽ lập tức tới đó tìm các anh.”

Trong quá trình nói chuyện Trình Kiến đã lấy thiết bị định vị trong tay định vị một phòng nghiên cứu khác cũng đang làm thí nghiệm liên quan. Cô liên hệ với người bên kia nói rõ tình huống bên này, đối phương tỏ vẻ sẽ cố gắng hỗ trợ. Cô sắp xếp thỏa đáng tất cả mọi thứ trong vòng hai phút.

Nhìn người trúng độc rời đi, Trình Kiến xoay người tiếp tục đi về phía trước, đi cùng cô còn có hai người lính nhìn cô như muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Cô thuận lợi chạy tới nơi xuất hiện vấn đề, đây là một phòng thí nghiệm hóa học loại nhỏ, bên trong chõng chất rất nhiều chất phản ứng. Đầu tiên Trình Kiến kiểm tra tất cả các nguồn điện, sau đó bò xuống dưới rút toàn bộ dây điện ra rồi nối những đường dây bám đầy bụi bặm cũ kỹ đó vào thiết bị dự phòng của mình.

“Cô không mở thiết bị kia ra xem một chút sao?” Một người lính đặt câu hỏi, Trình Kiến lắc đầu kéo mạng nhện trên tóc mái xuống, ho khan hai tiếng do hít phải bụi rồi mới nói: “Đầu tiên nên kiểm tra xem các mẫu nối và đường dây có hoạt động bình thường hay không.”

Đối phương không muốn bị coi như kẻ ngốc, nghe vậy thì gật đầu không nói gì nữa, bắt đầu chuyên tâm vào công việc của mình. Bọn họ đã xin thêm chi viện, quân chi viện nhanh nhất cũng phải mất mười phút mới có thể đuổi tới nơi.

Đột nhiên có người bị thương, sức chiến đấu của bọn họ đã giảm đi một nửa. Tuy rằng giống như sự trùng hợp nhưng nếu đã nghi ngờ thì nên cảnh giác vẫn tốt hơn.

Sau khi liên kết các đường dây vào thiết bị của mình, Trình Kiến nhập số tài khoản quản lý tạm thời của mình vào xác nhận tình huống vận hành một lần nữa, trong lòng cô đột nhiên cảm thấy hoảng sợ, các đường dây hoàn toàn không có vấn đề.

“Có lẽ thật sự đã có người động tay với thiết bị kết nối ở đây.” Cô nhanh chóng đưa ra phán đoán, động tác trên tay cô dừng lại, cô bắt đầu suy nghĩ nguồn gốc của vấn đề.

Hệ thống mạng của viện nghiên cứu trung ương hoàn toàn cách biệt với bên ngoài, chỉ chuyển giao thông tin khi đáp ứng đầy đủ yêu cầu về công việc, cực kỳ cơ mật, tài liệu bên trong không thể bị ăn cắp dưới tình huống bình thường.

Trừ bỏ một số nhân viên có quyền hạn trực tiếp sao lưu tài liệu, nếu cấp dưới muốn sao lưu tài liệu cần phải thông qua lưu trình do các cấp liên quan phê duyệt. Đây là một lưu trình hoàn chỉnh đòi hỏi phải có mật mã khó thể phá giải.

Trình Kiến tạm thời loại trừ khả năng tài liệu bị ăn cắp, vả lại nếu như thực sự có chuyện đó thì nhân viên quản lý chuyên theo dõi hẳn là có thể phát hiện được ngay.

Đây chỉ là tê liệt hệ thống mạng, rốt cuộc đối phương đã làm gì với thiết bị kết nối này?

Trình Kiến nghĩ không ra, do dự không biết có nên xin cấp trên phái người có chuyên môn đến đây xem xét hay không nhưng cô lại nghĩ người đến chưa chắc đã chuyên nghiệp hơn cô. Bối rối trong một lúc, Trình Kiến vẫn tự mình ra trận.

“Là không lâu trước đây sao?” Một vị bộ đội đặc chủng vừa nghe cô nói thế thì thay đổi sắc mặt, một người khác cũng cảnh giác nhìn xung quanh. Trình Kiến nhìn chằm chằm vào màn hình nói: “Cũng có thể là người giả danh nhân viên công tác trước đây làm ra.”

Trình Kiến vừa nói vừa mở thiết bị ra thâm nhập vào số liệu vận hành bên trong, tất cả đều rất bình thường nhưng khi cô thâm nhập sâu hơn thì đã phát hiện ra vấn đề.

Bộ nhớ trong có một thứ gì đó không thể hiểu được đang chạy song song, không thể tắt cũng không thể xóa bỏ, dù cô có làm gì đi nữa đều xuất hiện ra ô cửa sổ yêu cầu nhập mã nhân viên quản lý.

Trình Kiến thông báo lại tình huống này tới chỗ nhân viên quản lý theo dõi tại phòng điều khiển. Sau một lúc cô đã nhận được đáp án, đây là một loại virus rất狡 hoạt, nó sẽ yêu cầu ngẫu nhiên mật mã đối với một file nào đó, nếu không phải người có chuyên môn trong ngành gặp phải tình huống này sẽ nhập mật mã vào, file tài liệu sẽ bị sao chép ngay lập tức và để lại manh mối tạo ra một chìa khóa vạn năng dùng để giải mã tất cả các file tài liệu khác yêu cầu mật mã thật sự.

Virus này được cài từ bên ngoài vào, nhân viên đầu bên kia đã bắt đầu xử lý. Trình Kiến điều tra mã virus, phát hiện không lâu trước đây nó đã thực hiện một mệnh lệnh, thoát khỏi khống chế của mạng AI và được thiết lập mặc định.

Trình Kiến có chút hoang mang, cô muốn nhanh chóng phá giải cái chương trình này nhưng mấy lần thử đều bị yêu cầu mật mã. Cô ngẩng đầu nhìn hai bộ đội đặc chủng đang trong trạng thái cảnh giới, sau hai giây lại quay đầu lại nhanh chóng nhập một chuỗi ký tự.

“Thiết bị này nhất định là có liên kết với một thiết bị khác, chương trình virus đang chạy bên trong không thể phá giải trong thời gian ngắn.”

“Bọn họ còn chuẩn bị đường rút?” Một vị bộ đội đặc chủng chủ động hỏi.

“Tình huống bây giờ có lẽ là như thế.”

“Chúng tôi có thể làm gì giúp cô?”

“Làm ơn hãy bảo vệ an toàn tính mạng cho tôi, cảm ơn.” Trình Kiến đáp lời mắt cũng không nâng, sau đó duỗi tay lấy bộ đàm báo cáo tình huống bên này cho cấp trên trực tiếp của cô, bên kia tỏ ý sẽ phái nhân viên kỹ thuật và mang theo các thiết bị tương ứng tới chi viện ngay lập tức.

Trình Kiến phá giải đồng thời thuận tay mở một cửa sổ khác, sàng lọc lại một lần các nhân viên đã từng thao tác trên thiết bị này thời gian gần đây. Tốc độ gõ bàn phím của cô rất nhanh, khống chế các mệnh lệnh vận hành khác nhau, vị bộ đội đặc chủng phía sau bị choáng váng nói không ra lời khi nhìn một đồng ô cửa sổ nền đen có một đám ký tự xanh mờ mờ không ngừng bật ra.

Anh ta làm như vô tình liếc nhìn hàng chữ trên phù hiệu của nữ Beta này, trên đó viết rõ ràng là viện nghiên cứu virus nhưng lúc này nghe cô phân tích dấu hiệu và tình trạng của côn trùng độc trên người đồng đội của mình với đầu bên kia cũng rất rõ ràng... Người của viện nghiên cứu trung ương đều toàn năng sao?

Máy bộ đàm của Trình Kiến truyền đến một giọng nói quen thuộc, là nhân viên quản lý trước khi cô đi đã dặn cô gọi thêm mấy người cùng đi: “Chúng tôi đã sàng lọc được những nhân viên sử dụng thiết bị đó, tư liệu điều tra sẽ được gửi tới cho cô.”

“Tôi đã tra ra rồi, tôi đã phục hồi được một số lịch sử thao tác. Tài khoản duy nhất khả nghi là Pencey Lucien – một nhân viên kiến trúc kết cấu hạ tầng chuyên nghiên cứu gia cố nhưng tôi không dám chắc có phải anh ta đã bị người khác ăn cắp mã nhân viên hay không.”

“Chúng tôi cũng cùng nhận định với cô ... Lucien đã tham dự vụ tập kích mấy tiếng trước, hiện tại đã bị bắt giữ.” người bên đầu kia còn trêu chọc thêm một câu: “Khủng bố thành Dahl thật không đơn giản, người có lực hành động mạnh như vậy mà ở bên kia chỉ là nhân viên kỹ thuật. Tôi có một người bạn ở phòng thẩm vấn, anh ta nói kẻ điên này chủ động xin tới đây, đã ăn núp ở đây được tám năm rồi, ngày ngày đều chờ mong nhìn thấy vụ nổ ngày hôm nay.”

“Nổ?”

“Nổ...”

Hai người đang nói chuyện phiếm thì đều ngừng lại, trong khoảng lặng ngắn ngủi thời gian và tiếng tim đập như bị kéo dài vô hạn. Ngay lập tức bọn họ cắt đứt liên lạc, Trình Kiến đóng tất cả các giao diện, chuyên tâm phá giải mật mã mà bên kia đã nhanh chóng báo cáo chuyện này lên cấp trên.

---

1 : Rối loạn stress sau sang chấn (PTSD) là những hồi tưởng mang tính thâm nhập, tái hiện của một sự kiện sang chấn quá mạnh; sự hồi tưởng kéo dài > 1 tháng và bắt đầu trong vòng 6 tháng sau sự kiện. Sinh lý bệnh học của rối loạn này chưa được hiểu rõ.

2: Câu chuyện về ba vị hòa thượng

Trên ngọn núi có một ngôi chùa cũ. Ngày nọ, một tiểu hòa thượng vào trong ngôi chùa đó và nhìn thấy một cái vại không có nước, liền gánh nước đổ đầy vào cái vại nước này, còn đổ đầy nước vào chiếc bình của Quan Âm, cành liễu khô héo cũng nhờ đó mà tiếp tục xanh tươi. Tiểu hòa thượng mỗi ngày đều gánh nước, niệm kinh, gõ mõ, đêm đêm không cho chuột ăn trộm đồ, cuộc sống rất bình yên, tự tại.

Không lâu sau, một vị hòa thượng dáng người cao cao đến ngôi chùa này. Ông ấy rất khát, vừa vào trong chùa liền uống hết cả nửa vại nước còn lại.

Thấy thế, tiểu hòa thượng liền nói ông ấy đi gánh nước đổ đầy vào lại. Hòa thượng cao cho rằng một mình đi gánh nước thì thật là thua thiệt nên liền yêu cầu tiểu hòa thượng cùng đi khiêng nước với ông ta.

Hai người mang một cái thùng xuống núi lấy nước, lúc khiêng nước lại cứ nhất quyết phải đặt thùng nước vào giữa đòn gánh, hoặc không đặt ở giữa thì hai người cứ đẩy đi đẩy lại, ai cũng không muốn tốn nhiều sức lực.

Sau đó, lại thêm một hòa thượng béo đến. Ông ta cũng muốn uống nước, nhưng lúc đó vại nước lại trống rỗng. Tiểu hòa thượng và hòa thượng cao đều bảo hòa thượng béo đi gánh nước. Ông ta gánh được một gánh rồi ừng

ực ừng ực uống nước trong thùng, cuối cùng hai thùng nước đều bị uống cạn sạch.

Về sau, ai cũng không muốn đi gánh nước, thế là cả ba vị hòa thượng đều không có nước để uống.

Mỗi người, ai nấy niệm kinh, gõ mõ của mình, bình nước của Quan Âm cũng không có ai đổ nước vào, vì vậy mà cảnh liễu trở nên khô héo. Ban đêm, chuột ra ăn vụng đồ cũng không ai thèm lo.

Kết quả là bọn chuột đánh đổ giá nển, gây ra hỏa hoạn lớn. ba vị hòa thượng gặp một phen hoảng sợ, liền ra sức cùng nhau dập lửa, lửa được dập tắt rồi, họ đều giấc ngủ ra. Từ đó, ba vị hòa thượng cùng nhau nỗ lực vì thế mà lúc nào cũng có nước để uống.

Viện nghiên cứu trung ương thậm chí là các khu vực khác của khu an toàn —— trong một thời gian chưa thể xác định được, có lẽ sẽ còn bị tập kích đáng sợ hơn nữa khiến mọi người chìm trong tuyệt vọng.

Chương 29: Đối mặt với cái chết

Tiến độ phá giải của Trình Kiến càng ngày càng căng thẳng, đặc biệt là sau khi biết tini chương trình này còn có thể liên hệ tới một vụ nổ mạnh nào đó, cô rất khó có thể duy trì sự bình tĩnh như ban đầu.

Vì sao tổ chi viện còn chưa tới?

Cô muốn nói tới không phải là những người lính đặc chủng mà là những người có chuyên môn phải tới đây cùng cô phá giải cái hệ thống này. Trong khi nào bộ đang hoạt động với tần suất cao, Trình Kiến vẫn cảm thấy hình như cô nghe được một âm thanh rất nhỏ rất mơ hồ.

Cô đăng nhập vào hệ thống camera quanh phòng thí nghiệm muốn xem những người đó đi đến đâu rồi.

Mắt Trình Kiến nhanh chóng đảo qua những nút giao điểm của các lối đi, thấy bốn phía đều im lặng. Cô lại mở máy cảm ứng nhiệt lên xác định thêm một lần nữa, kết quả lại phát hiện vị trí của cô đang bị thứ gì đó dần dần bao vây lại.

Cô sửng sốt nghĩ đến âm thanh rất nhỏ mà cô cảm nhận được lúc nãy, quay đầu nhìn ra phía sau.

“Hình như có thứ gì đó đang chạy tới đây.”

“Cô có ý gì?” Một người lính nhíu mày, Trình Kiến đưa tay lên ra dấu ý bảo bọn họ lại gần để xem. Sau khi hai người họ tới gần, Trình Kiến đưa ra dấu hiệu của số lượng lớn sinh vật đang vây quanh đây trên màn hình.

“Đây là cái gì?”

“Tôi nghĩ là con côn trùng vừa tấn công chúng ta lúc nãy, chúng nó đang tụ tập về phía chúng ta.”

Hiện nay phạm vi theo dõi của Trình Kiến bị giới hạn, cô không biết những thứ đó đến từ đâu. Cô lập tức liên hệ với nhân viên quản lý mà hai người bộ đội đặc chủng cũng nhanh chóng báo cáo lại tình hình ở bên này cho tổng bộ chỉ huy.

Trình Kiến cảm giác tình hình lúc này đã rất xấu rồi, mấu chốt là nơi này đã bị địch nhân thâm nhập quá sâu rồi, không ai biết được thủ đoạn tiếp theo của những thứ đó là gì.

Liên hệ với trung tâm kỹ thuật cuối cùng cũng bị cắt đứt, nhân viên quản lý tạm thời không có cách nào cung cấp các kỹ thuật hỗ trợ cho cô. Trước khi

nhân viên kỹ thuật tới nơi chỉ đành dựa vào một mình Trình Kiến để phá hủy con virus thần bí này.

Sau khi hai người bộ đội đặc chủng báo cáo tình hình bên này phát hiện ra dấu hiệu sinh vật bao vây lên cấp trên, phía trên trả lời lại rằng để Trình Kiến tiếp tục phá hủy virus, bọn họ sẽ lập tức phái thêm người tới xử lý.

Nhưng mà đã qua vài phút, không có chút dấu hiệu nào cho thấy có người tới chi viện.

Trình Kiến cảm thấy rất bất an, đây giống như là một loại giác quan thứ sáu khi đối mặt với nguy hiểm, cô chỉ có thể tiếp tục căng da đầu găng gượng. Xung quanh càng yên tĩnh, cô càng cảm thấy tâm phiền ý loạn, số lượng lớn sinh vật đang tập trung về đây khiến cô cảm thấy đây dường như chỉ là sự yên bình trước cơn bão táp.

“Giả dụ tôi là kẻ khủng bố, lại giả dụ rằng phần mềm virus này có quan hệ ràng buộc với một vụ nổ mạnh đã được lên kế hoạch từ rất lâu. Tôi che dấu thân phận ẩn núp trong lòng địch nhiều năm chỉ vì một mục tiêu duy nhất chính là thời khắc này. Nhất định tôi sẽ nghĩ cách để không ai phá hủy được chương trình này.”

Trình Kiến vừa phá hủy con virus phức tạp này vừa lăm bằm phân tích, tổ chất thần kinh của cô cũng quá tốt rồi đi. Nét mặt của hai người lính bảo vệ cô càng ngày càng trở nên ngưng trọng, chăm chú nhìn xung quanh, bọn họ sợ đột nhiên phát sinh tình huống nguy hiểm bất ngờ.

“Tôi có thể sẽ sắp xếp một cơ sở ngầm nào đó mà nhiệm vụ lớn nhất chính là trong quá trình khởi động vụ nổ, sẽ lợi dụng tất cả mọi thứ trong tay để bảo vệ lần tập kích này.”

Trình Kiến cũng đã tìm hiểu được đại khái cấu hình của con virus này, cô đã có một cách phá hủy dường như rồi nhưng vẫn cần thời gian để thực hiện điều đó.

“...Cho nên, trước khi đối phương phát hiện ra chương trình khởi động và phá hủy nó thì chỗ này rất có khả năng sẽ trở thành nơi bị tấn công đầu tiên. Vậy tình cảnh hiện giờ của chúng ta cực kỳ nguy hiểm... Tất nhiên còn một điều kiện nữa, cái chương trình không thể tắt này chính là thiết bị kích hoạt cho vụ nổ mạnh của bọn họ.”

Giọng lăm bằm của Trình Kiến càng lúc càng nhỏ, ngón tay cô hoạt động cũng càng lúc càng nhanh, ánh mắt của cô nhìn chăm chăm vào loạt mã code đang chạy với tốc độ rất nhanh. Cho đến tận khi mọi thứ yên tĩnh chỉ còn lại có tiếng gõ bàn phím.

Tất cả mọi thứ đều thuận lợi một cách dị thường, sau khoảng hai phút, nhóm côn trùng đầu tiên đã đột nhập vào đây.

Đúng như dự đoán của Trình Kiến, một con nhện màu đen to bằng ngón cái chui ra từ lỗ thông khí. Tốc độ di chuyển của nó khá nhanh, nó bò từ trần nhà xuống đến sàn nhà còn mất chưa tới bốn giây.

Cũng may hai người lính đã trải qua những cuộc huấn luyện đặc thù, thị lực tốt, cho nên đã sớm phát hiện ra nó và bắn chết. Trình Kiến dường như không nghe thấy tiếng súng vẫn nhìn chăm chăm màn hình như cũ, không ngừng dùng các cách khác nhau để thử nghiệm sự phán đoán của cô.

Con nhện đầu tiên bị bắn chết, thi thể nó nổ tung bắn ra một loại dịch màu xanh nhạt trên mặt đất. Hai người lính càng trở nên cẩn thận hơn, một người trong đó mở túi xách lấy ra rất nhiều mũi dao mảnh dài, loại vũ khí này chuyên được dùng làm ám khí có thể gây ra sát thương không nhỏ, đối phó với loại bò sát nhỏ cũng rất hữu hiệu.

Một lúc sau con nhện thứ hai cũng xuất hiện, nối gót sau nó còn có con thứ ba thứ tư. Lúc bắt đầu bọn họ còn có thể miễn cưỡng đối phó nhưng sau đó lũ nhện ùn ùn kéo đến từ ống thông gió ở cả bốn phía, bọn họ đã không thể giết xuể, đã bắt đầu sử dụng tới cả súng phun lửa để giết cả đám.

Nhiệt độ trong phòng thí nghiệm tăng cao, hệ thống phòng cháy tự động khởi động dập tắt ngọn lửa. Trên mặt đất có rất nhiều xác nhện đang nhúc nhích, nhưng khiến người ta không thể tưởng tượng chính là còn có rất nhiều nhện đang bò vào thông qua ống thông gió.

Bọn họ chỉ có thể tiếp tục sử dụng lửa thiêu cháy mà hệ thống phòng cháy sau mười giây lại khởi động thêm lần nữa.

Trình Kiến bị nước xối ướt nhẹp, không phải cô không biết tình huống xung quanh mình nhưng lúc này cô đã áp sát rất gần con virus đó rồi.

“Thượng úy Trình Kiến, nhện vẫn không ngừng bò vào đây, chúng ta có nên rút lui hay không?”

Trình Kiến ngẩng đầu nhìn miệng ống thông gió, có một giọt nước chảy xuống từ trên thái dương, cô lại đăng nhập vào hệ thống camera nhìn hành lang bên ngoài. Lần này ngoại trừ nhìn thấy người tới chi viện đã bị tơ nhện bọc kín bên ngoài, cô còn thấy lũ nhện ngập tràn bên ngoài.

“Chúng ta không có dụng cụ phòng hộ, bây giờ rút lui cũng không chạy thoát được. Tôi lập tức xin thêm chi viện dặn bọn họ chuẩn bị trước đồ phòng hộ. Độc tố của bọn nhện này rất mạnh.”

Trình Kiến bớt chút thời gian chia sẻ hình ảnh từ camera tới đầu bên kia, liên hệ với nhân viên quản lý, gửi đi tín hiệu thúc giục cầu cứu thêm một

lần nữa.

Khi kết nối được với nhân viên quản lý, bên kia còn thông báo cho Trình Kiến một tin còn tồi tệ hơn. Dưới sự tra khảo, Lucien thừa nhận anh ta đã giấu một số lượng lớn bom đủ để khu an toàn rơi vào trạng thái tê liệt, thời gian đếm ngược đã được kích hoạt. Lucien còn nói, bọn họ tuyệt đối không thể gỡ bỏ toàn bộ số bom trong vài phút cuối cùng này.

Pencey Lucien là một tên điên am hiểu nhất chính là chế tạo bom. Suốt tám năm qua, anh ta chế tạo rất nhiều bom dùng đủ loại thủ đoạn giấu ở các nơi trong khu an toàn.

Bom được điều khiển bằng thiết bị từ xa, đến giờ sẽ tự động vận hành, trước mắt anh ta vẫn chưa để lộ ra cách khống chế khác.

Anh ta tin tưởng con virus đại diện cho trình độ máy tính cao nhất của thành Dahl, đồng thời, đồng bọn của anh ta còn mang đến lũ nhện độc, vũ khí sinh học tối tân nhất của thành Dahl.

Bọn nhện này có năng lực sinh sản và phát triển nhanh chóng nhưng tuổi thọ của bọn nó đã bị rút ngắn lại chỉ còn 1%. Đó là sự đánh đổi để tăng lực sát thương đạt tới cực hạn, bọn nó là sinh vật bom mini tốt nhất.

Mục đích chính của bọn họ hôm nay chính là mang đến một sự tấn công mạnh mẽ giáng một đòn thật mạnh vào giữa trung tâm chính trị và kỹ thuật của khu an toàn.

Đó chuyện mà khủng bố thích làm nhất, cho dù là trước tận thế hay là sau tận thế. Bọn họ đều điên cuồng, phi logic, thờ ơ hơn nữa còn rất dã man.

Sau khi hiểu được những thứ đó đầu Trình Kiến đau như muốn nổ tung, mỗi một lần cô phân tâm đều phải tiêu hao một lượng lớn tinh lực để quay lại trạng thái làm việc, quả thật là như tra tấn.

Cho dù hai người lính có hành động lưu loát như nào thì cũng rất khó thoát nạn. Bọn họ vẫn luôn cố gắng duy trì không để bọn nhện lại gần xung quanh Trình Kiến trong vòng bán kính 1 mét, một người trong bọn họ đã bị cắn vào chân vài giây trước.

Độc tố nhanh chóng lan ra khắp cơ thể anh ta, anh ta vô cùng đau đớn, cơ thể cũng bắt đầu co giật. Khi anh ta chịu đựng cơn đau, một số lượng lớn con nhện đã vượt qua điểm an toàn bò về phía Trình Kiến.

Trình Kiến nhìn thấy có con nhện bò lên trên bảng điều khiển của thiết bị đầu cuối chuẩn bị bò lên ngón tay cô.

Cô vội cầm lên một chồng tài liệu đập chết nó, bị cưỡng ép lùi ra khỏi thế giới của mình quay trở lại về thực tại. Trình Kiến ngẩng đầu lên nhìn xung quanh đột nhiên cô bình tĩnh lại trong cơn hoảng sợ.

Cô nhanh chóng chuyển sang một chương trình khác, chuyển chế độ phòng cháy sang hình thức phun nước, mức độ nước lên đến cao nhất, áp suất và lưu lượng cũng không ngừng tăng lên.

Cơ thể lũ nhện khá bé bị dòng nước mạnh xối xuống khiến chúng khó có thể di chuyển được. Trình Kiến cảm giác như vừa cướp lại được mạng sống từ trong tay Tử Thần. Vừa tranh thủ được một chút thời gian cô liền nhanh chóng quay lại việc phá hủy con virus kia, thậm chí còn không để ý tới có một con nhện đã bò lên trên mũi giày cô.

Nỗi sợ hãi của cô giống như bị nước cuốn trôi, loại cảm giác này tựa như thả lỏng toàn bộ cơ thể và mặc cho những suy nghĩ chạy tán loạn trong làn mưa, thế giới trở nên yên tĩnh đến đáng sợ, trước mắt cô tràn ngập những mã ký tự xanh.

Trình Kiến kìm nén cơn đau bình tĩnh phá giải từng lớp từng lớp của kẻ xâm nhập đang ẩn náu bên trong, cô giống như người thợ săn tay cầm con dao sắc bén có thể chém giết bất cứ lúc nào, hai mắt nhìn chăm chăm vào con rắn độc uốn lượn phía trước. Cô muốn tự tay lột da con rắn đó, tự tay cô sẽ phá hủy con virus gian xảo đó khiến bọn họ trở tay không kịp này. Nếu như có thể giáp mặt, kẻ tự tin viết ra cái chương trình này lúc trước nhất định không thể tưởng tượng được người phá hủy sự bành trướng tâm lý bọn họ lại là một người thoát nhìn qua thì nhếch nhác lại vừa mềm mại như vậy.

Nước phun từ hệ thống phòng cháy kéo dài đủ thời gian cho Trình Kiến, dưới tình nguy hiểm lại càng thêm kích thích tiềm năng của não bộ cô, không nghi ngờ gì nữa thứ mà cô tiêm vào người lúc trước lại củng cố và gia tăng cấu tạo gen nào đó của cô.

Cái tên Pencey Lucien ngạo mạn xác xược kia, sở dĩ anh ta lưu lại chương trình khởi động này chính là mong đợi nhìn thấy bộ dáng hèn mọn của những người ở đây bất lực không thể mở được hộp giấu chìa khóa cứu mạng chính bọn họ.

Mà Trình Kiến lại lạnh lùng phá hủy mộng đẹp mà anh ta vun đắp suốt tám năm, ở một mức độ nào đó, cô đã vớt vát lại được một chút tôn nghiêm của “Nhân viên kỹ thuật ngu ngốc lại chậm chạp vô cùng” trong mắt Lucien. Xác nhận virus đã bị phá hủy xong, Trình Kiến thiết lập lại định dạng của thiết bị kết nối, sắc mặt cô đã trở nên trắng bệch, cả người rơi vào trạng thái co giật, môi cũng bị cắn chảy máu.

Bắp chân cô có ba bốn con nhện đang bò, nghiêm trọng nhất là trên cánh tay cũng có hai con.

Sau khi tinh thần đạt tới mức cực hạn, cuối cùng cô không thể chịu đựng nổi cơn đau liên rơi vào hôn mê ngay cả giây giũa cũng không có.

...

“Trung úy, suy nghĩ của cô rất tốt nhưng nó có tính khả thi sao?”

“Tôi nghĩ rằng là có, trên thực tế trước khi tôi trình bày với ngài, tôi đã sử dụng trên chính cơ thể mình.”

“Ồ đồ! Sao cô có thể lấy bản thân ra làm sản phẩm thí nghiệm dễ dàng như vậy! Cô là kẻ điên sao...”

“Trước đó tôi đã làm thí nghiệm trên cơ thể sống với số lượng lớn rồi, hơn nữa thí nghiệm này không hề nguy hiểm như ngài nghĩ đâu. Để mà so sánh thì nó ôn hòa hơn việc kết hợp gien sinh vật rất nhiều.”

“...”

“Tôi cũng rất mong chờ nó sẽ làm cơ thể tôi thay đổi như nào? Thưa ngài, tôi rất tò mò...”

“Trình Kiến! Không được phép có lần sau.”

“Cảm ơn ngài đã hiểu cho.”

“Cô không hề trầm tĩnh vô hại giống như bề ngoài.”

“Dạ?”

“Bản chất của cô giống như tất cả những nhà khoa học xuất sắc khác.”

“Ngài có ý gì?”

“Đám các người đều là những kẻ điên đáng sợ.”

“...”

“...”

“Chúc mừng ngài đã được thăng cấp thượng úy, nếu có thể tiếp tục lập công nhất định sẽ trở thành nữ thiếu tá Beta trẻ tuổi nhất của viện nghiên cứu trung ương.”

“...Cho nên, trước tôi còn có thiếu tá trẻ tuổi hơn sao?”

“Dĩ tâm không tồi, tuy rằng ngài rất lợi hại, nhưng quả thật là có người ưu tú hơn. Năm đó thượng tá Hứa Úy đã nhận chức thiếu tá khi bằng tuổi ngài.”

“Anh ấy không tính là người... Anh ấy là quái vật, quái vật tự hạn chế.”

“Ha ha, nếu như anh ấy nghe được điều này thì sẽ không tốt đâu.”

“Trừ khi anh nói cho anh ấy biết.”

...

Trình Kiến mơ một giấc mơ dài, những cảnh trong mơ là những mảnh vỡ ký ức liên tiếp nối liền nhau, trải qua sự bóp méo nhất định trở nên không

ăn khớp với hiện thực. Đến khi cô gian nan mở mắt ra thì đã không phân biệt nổi trên dưới trái phải và hiện thực.

“Cô ấy tỉnh rồi!”

Trình Kiến mơ mơ hồ hồ nghe thấy có người nói chuyện bên cạnh cô, dần dần cô cảm giác được sự đau đớn từ cơ thể. Cô muốn cử động nhưng mỗi một phần cơ bắp khẽ nhúc nhích thôi cũng đau như bị kim đâm khiến cô chảy cả nước mắt, ngay cả đầu lưỡi cũng không nhúc nhích nổi.

Đau, đau quá... thật sự đau quá...

“Lập tức kích điện não, không thể để cô ấy rơi vào cơn sốc một lần nữa.”

...Không cần, đau quá!

Nhưng cô không thể thốt ra lời được, cô lại bị nhấn chìm vào trong những cơn đau nhức tột cùng. Trình Kiến cảm giác bản thân như chìm dần vào trong bóng tối, chẳng qua cơn đau kia đang dần dần biến mất.

Cô không biết lúc nào thì tinh thần cô được trấn an lại, cô vẫn luôn trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê. Mười mấy ngày chữa trị giống như một cơn lốc xoáy hỗn loạn, lần thứ tám tiêm huyết thanh vào người, cuối cùng cô cũng khôi phục từ trạng bán thực vật sang trạng thái sinh lý bình thường.

Độc tố còn sót lại trong cơ thể cô đã được loại bỏ, ngủ thêm một giấc, tình trạng của cô sẽ chuyển biến tốt đẹp hơn.

“Thượng tá Hứa Úy, ngài không đi nghỉ sao?” Nhân viên y tế vừa bước ra từ phòng vô khuẩn, cô nhìn người đàn ông cũng đã từng chịu đựng cùng một nỗi đau như thế cách đây một tuần trước, trong lòng cô lại có thêm nhận định mới về tố chất cơ thể và năng lực chịu đựng của anh ta.

Độc tố của những con nhện thật sự rất mạnh, bị cắn một cái cũng đau như bị đạn bắn xuyên qua người, sau đó là những cơn đau xuyên thấu thần kinh liên tục trong quá trình trị liệu. Nếu là người bình thường rất khó có thể thừa nhận tất cả những nỗi đau đó.

Lúc ấy, Trình Kiến đã được nhận định là đã chết, dưới tình huống chưa xác định được nguy cơ vụ nổ đã được loại trừ hay chưa, toàn bộ nhân viên đều trong tình trạng rút lui khẩn cấp. Vì để giảm thiểu số lượng thương vong không cần thiết, cô đã bị loại bỏ khỏi danh sách đối tượng cần cứu viện. Nhưng Hứa Úy đã làm trái quân lệnh, một mình lao vào phòng thí nghiệm đã trở thành sào huyệt của lũ nhện, dùng chính bản thân anh ấy thành tấm bia sống lôi Trình Kiến đã mất đi dấu hiệu sống sót ra ngoài.

Sự thật chứng minh, thời gian từ lúc độc phát đến giai đoạn tử vong là khoảng hai tiếng, cô đã được lấp ống thở vào những giây phút cuối cùng,

tiêm huyết thanh mà Quý Thanh Hòa cùng nhiều tiến sĩ trong lĩnh vực sinh vật nghiên cứu khẩn cấp ra, miễn cưỡng duy trì được sự sống mỏng manh.

Vụ nổ trong dự đoán của mọi người cũng không xảy ra.

Đây hoàn toàn có thể chứng minh, trước khi hôn mê cô đã phá giải thành công chương trình kích nổ của phần tử khủng bố. Nếu như Trình Kiến không chết trong sự cố lần này, như vậy vinh dự anh hùng lần này đủ để cho cô mạ vàng tương lai, tiền đồ vô lượng, giá trị con người cũng được nâng cao. Có lẽ sau này cô sẽ bị thành Dahl ghi hận và trở thành đối tượng ám sát, nhưng đó đều là chuyện chỉ xảy ra khi cô tỉnh lại.

Hứa Ủy cũng không nói lời nào, anh lẳng lặng nhìn người nằm sau tấm kính, một lát sau mới xoay người rời đi.

“Đêm nay tôi sẽ báo cáo tình trạng của thượng úy Trình Kiến với ngài.”

Bác sĩ vội vàng mở miệng nói, có lẽ cô bị vết thương trên gương mặt lạnh lùng của Hứa Ủy làm xúc động. Sau ngày đó, anh ấy thường xuyên tới nhìn cô ấy.

Cho dù chưa từng nói một câu nào nhưng mọi người đều cảm giác anh ấy rất quan tâm tới người nằm bên trong. Từ thái độ lạnh nhạt xa cách của anh ấy với những người khác có thể thấy được, tính cách anh ấy không hề thay đổi, không phải ai anh ấy cũng đối xử như vậy.

“Tối nay tôi sẽ quay lại.” Hứa Ủy tiếp tục đi về phía trước, không hề có ý dừng lại, “Tạm thời không cần.”

“...”

Bác sĩ nhìn bóng dáng anh ấy rời đi, đột nhiên cô rất muốn cầu nguyện giúp người đàn ông này, hy vọng Trình Kiến có thể nhanh chóng tỉnh lại.

Anh ấy không phải giống như mới bắt đầu chờ đợi mà cảm giác mang lại cho người ta giống như là... Anh ấy đã đứng đây chờ đợi cô ấy từ rất lâu rất lâu rồi.

Chương 30: Nội đấu

Bốn phía xung quanh yên tĩnh có chút đáng sợ nhưng cẩn thận lắng nghe vẫn nghe thấy tiếng máy móc đang chạy, âm thanh đặc thù chỉ có ở bệnh viện.

Trình Kiến cố gắng nhúc nhích đầu ngón tay, sau đó chậm chậm mở mắt ra. Cô mờ mịt nhìn trần nhà, xung quanh u ám không chút ánh sáng, nhưng trong khoảng thời gian này cô đã quen với bóng tối, bóng đêm cũng trở nên sinh động hơn một chút.

Cô hôn mê quá lâu rồi, với tố chất cơ thể như cô mà vẫn có thể sống sót trong tình huống không có đường thoát như thế cũng thật là kỳ tích. Không lâu sau, Trình Kiến cảm giác tay cô được một bàn tay to lớn ấm áp cầm áp lên má người nọ, cô liếc mắt nhìn sang.

Xung quanh rất tối, Trình Kiến miễn cưỡng lăm mới có thể nhận ra đó là một người đàn ông cao lớn, trong lúc hôn mê cô vẫn mơ hồ nghe thấy giọng nói đầy lo lắng của Quý Thanh Hòa ở bên tai. Thậm chí cô còn có chút ấn tượng, học trưởng từng nói chỉ cần cô tỉnh, anh ta sẽ làm phẫu thuật của cô, mời cô ăn đồ ăn ngon cả một năm luôn.

“Em tỉnh rồi, anh nhớ phải mời em ăn đồ ăn ngon tròn một năm nhé.” Lâu lắm rồi Trình Kiến không nói chuyện, giọng nói của cô khàn đặc có chút dọa người. Người đang nắm tay cô khẽ khựng lại một chút, anh ta chậm rãi ngẩng đầu lên siết chặt lấy tay cô.

“Không được thất hứa đâu nhé, học trưởng...”

Khi nói xong câu này, Trình Kiến lại nhắm mắt vào, nói mấy câu đó cũng đã rút hết sức lực của cô, cô lại mê man rơi vào trạng thái nửa mê nửa tỉnh.

Trong bóng đêm, Hứa Úy lẳng lặng nhìn Trình Kiến đi vào giấc ngủ lần nữa, ánh mắt anh còn u ám hơn bóng đêm.

Anh trầm mặc rất lâu, đặt tay cô vào trong chăn, khi phía chân trời nổi lên tia sáng đầu tiên, cuối cùng anh cũng đứng dậy rời đi.

...

Những ngày sau đó, thời gian Trình Kiến tỉnh lại càng ngày càng nhiều cho đến khi cô có thể xuống giường đi lại bình thường. Tuy rằng lần này cô bị trúng độc tương đối nghiêm trọng nhưng cô đã ngoan cường vượt qua, hơn nữa dưới sự chăm sóc toàn diện nên cũng không lưu lại quá nhiều di chứng.

Mỗi ngày Quý Thanh Hòa đều sẽ tới nói chuyện phiếm với Trình Kiến để giải sầu, anh ta còn nghiêm cấm Trình Kiến tiếp nhận bất cứ hạng mục nào trong thời gian này. Trình Kiến nhàm chán đến mức chỉ có thể đăng ký một tài khoản trò chơi bắn súng với anh ta.

Hai người đều là thiên tài với chỉ số thông minh vượt trội, được một lúc thì bọn họ đã nắm bắt được cách chơi của trò chơi. Trình Kiến mỗi ngày đều chơi đến hăng say. Cho dù Quý Thanh Hòa đã logout thì Trình Kiến vẫn ở trong trò chơi.

Khoảng thời gian dưỡng bệnh này cô được nuôi béo lên vài cân, khuôn mặt vốn gầy gò nay đã có chút thịt, hơn nữa quầng thâm mắt cũng phai nhạt dần.

Lần này, Trình Kiến đã lập công lớn, trong thời gian nằm viện thảnh thơi lại có những nhân vật cấp cao đến thăm hỏi cô.

Tất cả mọi thứ đều phát triển theo phương hướng tốt nhưng trong lòng Trình Kiến vẫn còn một cục đá chưa thể đặt xuống được. Cô nghe nói lần này thượng tá Hứa Úy đã mạo hiểm cả tính mạng để cứu cô, hơn nữa trước khi cô tỉnh lại còn thường đến nhìn cô.

Chẳng qua trước khi cô tỉnh lại một ngày, Hứa Úy đã nhận nhiệm vụ phá hủy số bom chưa bị phá hủy hoàn toàn ở khu an toàn Greenfield, bây giờ Trình Kiến đang ở trong một khu an toàn khác.

Khu an toàn Greenfield có diện tích lớn nhất, được thiết kế xây dựng nhất đầy đủ nhất trong các khu an toàn cũng là khu có mật độ dân cư đông nhất. Cấp trên chắc chắn sẽ không vứt bỏ cả khu vực đó cho nên nhất định phải làm nhiệm vụ phá bom này.

“Bên phòng tra tấn đã dùng sóng điện não tra khảo và moi ra được tất cả thông tin của kẻ đánh bom. Kết quả là kẻ đánh bom không chỉ có một mình anh ta, những kẻ gián điệp ở Greenfield đều dùng những cách thức riêng để giấu bom trong thành phố.” Quý Thanh Hòa ngồi bên mép giường Trình Kiến, câu được câu không nói cho cô nghe một số chuyện bí mật quan trọng của nội bộ.

Quyền hạn của cả hai người đều rất cao cho nên giao lưu những chuyện như này cũng không có vấn đề gì, Trình Kiến nghe vậy thì sắc mặt khế biến, do dự một lát mới dám nói: “Như vậy thiết bị khởi động chắc chắn không chỉ có cái mà em đã phá hủy, tổn tâm tư nhiều năm như vậy mục đích của bọn họ quá rõ ràng rồi.”

Ánh mắt cô trong sáng nhìn Quý Thanh Hòa nói: “Bọn họ muốn thông qua lần đánh bom này uy hiếp ép chúng ta phải rút lui, sau đó chiếm lấy tài

nguyên của chúng ta. Hoặc là bọn họ muốn chiếm lĩnh thành phố này... Trước đó em chỉ tạm thời gỡ bỏ số bom mà bọn họ chuẩn bị sử dụng tập kích chúng ta mà thôi, ngoài ra chắc chắn trong tay bọn họ còn nắm giữ rất nhiều quyền khống chế bom. Hơn nữa không loại trừ trường hợp quyền khống chế của số bom mà chúng ta đã phá hủy có thể bị bọn họ kích hoạt lần nữa... Như vậy thì việc em phá hủy có ý nghĩa gì nữa.” Trình Kiến không nhin được mà thở dài.

Quý Thanh Hòa nghe ra cảm giác bất lực của Trình Kiến liền trấn an cô: “Nếu không có em, viện nghiên cứu trung ương sẽ bị thiệt hại nghiêm trọng, thương vong nhiều vô kể. Cảnh tượng như vậy không xảy ra đều là công lao của em.”

“Nhưng tình hình bây giờ nếu như không thể thăm dò ra được vị trí chính xác của những quả bom đó thì chúng ta sẽ mất đi quyền chủ động. Không một ai biết được vụ nổ sẽ phát sinh khi nào? Và ở đâu?”

Trình Kiến cảm thấy trên thế giới này không có chuyện gì là thuận lợi toàn bộ hết, bất cứ chuyện tốt nào xảy ra đều cũng sẽ có chuyện xấu theo cùng.

Sau khi tận thế, lương thực được gây giống và gieo trồng trong trang trại tập trung có các thiết bị mô phỏng các loại thời tiết nên cũng không quá là túng thiếu, ngược lại các sản phẩm khoa học kỹ thuật, tài nguyên dầu mỏ, khoáng sản đòi hỏi một lượng lớn kỹ thuật và nhân lực lại trở nên thiếu hụt cung không đủ cầu.

Greenfield là thành phố an toàn chủ lực trong tận thế, tổng bộ của viện nghiên cứu trung ương cũng tọa lạc ở đó, các nguồn tài nguyên nghiên cứu được vận chuyển vào đó liên tục không ngừng. Xem ra những nhà khoa học ở thành Dahl cũng thấy hợp khẩu vị cho nên tòa thành đó chính là sự lựa chọn đầu tiên, bọn họ chắc chắn sẽ không bỏ qua dễ dàng, chắc chắn sẽ có những hành động tiếp theo.

“Có thể lên kế hoạch khủng bố ở Greenfield đến trình độ này có thể chứng minh nội bộ trong lãnh đạo cấp cao của chúng ta có gián điệp của thành Dahl.” Quý Thanh Hòa tổng kết lại, “Bây giờ mọi mũi nhọn nghi ngờ đều chỉ thẳng về phía viện nghiên cứu trung ương, nói cho cùng thì trước khi Pencey Lucien bị lộ thì anh ta là người của chúng ta.”

Nét mặt của Trình Kiến càng trở nên ngưng trọng, nghe giọng điệu của anh ta như thể xem ra bên quân đội lại muốn gây chiến với viện nghiên cứu trung ương.

“Cũng không biết bọn họ nhắm vào ai rồi.” Trình Kiến cảm thấy thật bất đắc dĩ nhưng quan hệ tới sự an toàn của cả một thành phố thì cô và Quý

Thanh Hòa đều không có quyền lên tiếng.

“Lúc trước là phó viện trưởng Văn Tư ký tên đồng ý cho Pencey Lucien vào viện nghiên cứu trung ương. Tuy lưu trình nhận nhân viên đều được phê duyệt theo các cấp lãnh đạo, nhưng quân đội chỉ nhắm vào người có quyền lực cao nhất.”

Quý Thanh Hòa từ từ nói: “Bên kia yêu cầu chúng ta tự điều tra trong vòng một tháng phải đưa ra được một lời giải thích chính xác... Nói cho cùng thì bây giờ người của bọn họ cũng đang dốc hết nhân lực vật lực và cả tính mạng của các binh sĩ để tháo gỡ bom mìn, chùi dết cho bên chúng ta.”

“Tại sao có thể quy hết trách nhiệm lên người chúng ta chứ? Đầu tiên phải nói tới vấn đề phòng vệ, chính bọn họ không làm đúng phận sự cũng như trách nhiệm cho nên mới để tên gián điệp ẩn núp ở Greenfield nhiều năm như vậy.”

Trình Kiến phần nộ nói xong cũng thấy choáng váng với những gì mình vừa nói. Cô vẫn luôn nỗ lực không để bản thân không đứng trên lập trường của phía nào để nói chuyện, nhưng bây giờ cô mới phát hiện ra lòng trung thành của cô với viện nghiên cứu trung ương đã tăng lên theo thời gian. Bây giờ cô lại đeo một cặp kính lọc thật dày trên mắt.

Cô làm việc ở viện nghiên cứu lâu như vậy, tiếp xúc với các thể loại lãnh đạo khác nhau, Trình Kiến hiểu sâu sắc một việc đó chính là sự đấu tranh giữa quân đội và viện nghiên cứu rất kịch liệt.

Sau khi virus trở thành mật mã then chốt cần phá giải vì sự an toàn toàn cầu, mỗi một nhà khoa học đều trở thành người quan trọng cần được bảo vệ. Theo địa vị càng ngày càng được nâng cao của bọn họ, các nhân vật lớn đứng đầu dần dần xuất hiện theo đó các vấn đề về phân phối quyền lợi cũng nảy sinh mâu thuẫn.

Các cấp cao của cả hai bên đều muốn nắm quyền trong tay để bản thân đứng ở vị trí tối cao trong tận thế. Đạo lý đoàn kết thì mạnh mẽ ai cũng hiểu nhưng bất đồng quan niệm, bất đồng chính kiến khiến mâu thuẫn lần lượt nảy sinh.

Lớn như chuyện có nên hao phí nhân lực quy hoạch một khu an toàn thành khu khai thác quặng hay không? Nhỏ như chuyện có nên phái ra nhân viên nghiên cứu trân quý và quân nhân cùng vào chiến trường hay không? Không biết khẩu chiến và tranh chấp bao nhiêu ngày đêm.

Kết quả cuộc nội đấu còn nghiêm trọng hơn rất nhiều so với bên ngoài đồn thổi.

Chương 31: Vì sao thích Hứa Úy?

Mấy năm trước Trình Kiến chỉ nghĩ chuyện cô ở lại xưởng công binh hay là quay về viện nghiên cứu trung ương đó là sự lựa chọn của cá nhân cô, bây giờ nghĩ lúc trước cô quá ngây thơ rồi.

Trình Kiến là nhân tài mà cả phía quân đội và viện nghiên cứu đều muốn. Lúc trước cô chọn quay về viện nghiên cứu, hành động đó chẳng khác nào cô lựa chọn phía viện nghiên cứu trong cuộc tranh chấp này.

Xưởng công binh muốn lôi kéo một nhân tài về vũ khí như Trình Kiến, chắc chắn rằng đó cũng là ý định của phía quân đội nhưng lúc trước bọn họ dễ dàng từ bỏ để cô tự mình đưa ra sự lựa chọn, nhất định là có lý do khác.

Trình Kiến dù có nghĩ như thế nào cũng chỉ đoán rằng thượng tá Hứa Úy đã ra mặt giúp cô gánh rất nhiều áp lực từ phía trên. Lúc đó Trình Kiến chỉ nghĩ rằng anh ấy không để ý tới mình nhưng sau này cô mới từ từ hiểu ra.

Nửa năm trước có một lần Trình Kiến tham dự hội nghị trung tâm ngẫu nhiên gặp được Clara, cô mới biết được một câu chuyện cũ. Lúc cô đang khai phá hạng mục Kích Việt 15 tại xưởng công binh, đơn xin trợ cấp tài chính của cô gặp phải vấn đề, cô vẫn luôn cho rằng Quý Thanh Hòa đã giải quyết chuyện này giúp cô. Nhưng trên thực tế, sau khi học trưởng đề cập với cấp trên xong là thượng tá Hứa Úy giúp cô tạo mối quan hệ, đối phương mới phê duyệt trợ cấp.

Từ đầu tới cuối anh ấy đều lặng lẽ giúp cô phá tan những chướng ngại vật, giống như một vị thần dõi theo tín đồ vậy. Anh ấy không can thiệp vào sự lựa chọn của cô, cũng không kể với cô những gì anh ấy đã phải trả giá, có lẽ vì anh ấy không muốn những chuyện này ảnh hưởng tới sự phán đoán của cô.

Trình Kiến rất muốn gặp Hứa Úy nhưng hiện tại cô bị kiểm soát khá là chặt chẽ, một là do sức khỏe của cô còn chưa khôi phục hoàn toàn, hai là bây giờ cô đã là người cần bảo vệ trọng điểm.

Kế hoạch của thành Dahl tạm thời bị thất bại, trước mắt cô là đối tượng được chú ý nhiều nhất, rất có khả năng gián điệp của bên đó sẽ ám sát cô hoặc bọn chúng có thể có dự định khác với cô. Ai biết được đám điên đó dám làm ra những chuyện gì?

Viện nghiên cứu trung ương đã quyết định thăng chức cho Trình Kiến lên một bậc, quân hàm thiếu tá đã là chuyện nằm chắc trong lòng bàn tay. Bên trên cũng đã làm xong công văn, giờ chỉ chờ cô khôi phục lại sức khỏe để tổ chức nghi thức thăng quân hàm.

Tuy rằng thiếu tá hưởng thụ sự tôn trọng và đãi ngộ không khác mấy so với thượng úy nhưng phía trên đánh giá tiềm năng trong tương lai của Trình Kiến không chỉ dừng lại ở đó cho nên lúc trước Quý Thanh Hòa có đãi ngộ nào thì bây giờ cô có đãi ngộ đó. Trong lòng Trình Kiến cũng hiểu điều đó, bởi vì ngay cả viện trưởng Noel cũng tới bệnh viện để thăm cô.

Vị trung tướng này cổ vũ cô tiếp tục phát huy trí tuệ trong tương lai, chính miệng ông ấy nói với cô rằng, con đường cô đi mới chỉ bắt đầu, thành tựu trong tương lai chắc chắn sẽ không chỉ dừng lại ở đây.

Sự đánh giá này cũng được coi là rất cao, Quý Thanh Hòa còn trêu ghẹo cô nói là lúc trước anh ta cũng chưa từng được trung tướng Noel khích lệ như thế.

Tâm tình của Trình Kiến rất tốt nhưng khi niềm vui lắng lại cô tìm về đúng với vị trí của chính mình.

Bây giờ người cô biết ơn nhất chính là thượng tá Hứa Úy, nhờ anh ấy mà cô còn sống để được hưởng thụ và đảm nhận tất cả những điều này. Mạng của cô là do Hứa Úy không màng nguy hiểm cứu cô ra không chỉ một lần.

Cô rất muốn gặp anh ấy nhưng sâu trong thâm tâm cô lại thấy run sợ khiến cô lùi bước. Nói không sợ thì là giả, mỗi lần Trình Kiến đối mặt với Hứa Úy đều có ảo giác như đứng trên bờ vực thẳm sâu hun hút. Nó đã trở thành một bóng ma tâm lý với Trình Kiến, cô nghĩ mãi cũng không hiểu vì sao cô càng yêu anh ấy lại càng sợ anh ấy đến thế, cho nên cô đã đi gặp bác sĩ tâm lý.

Một vị nữ Alpha chuyên đảm nhiệm việc tra khảo trong phòng tra tấn tiếp đón Trình Kiến, hai người đã đi uống cà phê và nói chuyện với nhau vài lần.

Khi đó Trình Kiến mới từ từ hiểu ra, nguyên nhân của nỗi sợ hãi và tình yêu dù chém cũng không đứt của cô với Hứa Úy bắt nguồn từ đâu? Chuyện này phải nói tới rất nhiều khía cạnh nhưng nói một cách đơn giản có thể quy kết lại thành hai phương diện.

Một là vì sao cô lại yêu thượng tá Hứa Úy đầy lạnh lùng? Hai là vì sao cô vừa nhìn thấy anh ấy lại sợ đến phát run lên?

Tình yêu của cô với Hứa Úy được thành lập dựa trên hai lần anh ấy cứu mạng cô, dành được đường sống từ chỗ chết nên cô đã có một ấn tượng

mạnh mẽ với Hứa Úy, tình huống này thường hay dẫn tới chuyện lấy thân báo đáp.

Nếu chỉ là câu chuyện cứu và được cứu bình thường thì cái loại hoocmon kích thích này có thể biến mất dần theo thời gian. Nhưng ngay sau đó, cô đã có những hành vi bên cạnh hành vi X với người đã ra tay cứu cô. Hành động này ngang ngửa với việc cô ném lựu đạn vào ngọn lửa đang cháy hừng hực, trong chớp mắt nó đã nổ tung cả thế giới quan của cô, phá hủy tất cả mọi phương hướng.

Khi rơi tình huống hoàn toàn bất lực, cô sẽ tìm kiếm bóng dáng của người đã cứu mạng mình theo bản năng. Tiếp đó Hứa Úy cũng không hề từ chối sự tiếp cận cô, đây chính là vấn đề mấu chốt dẫn tới việc Trình Kiến rơi vào tình yêu.

Cho đến hiện tại coi như anh ấy đã từ chối nhưng Trình Kiến vẫn không thoát khỏi trạng thái này. Bởi vì tình cảm của cô dành cho Hứa Úy không chỉ đơn giản là tình yêu mà còn nhiều rất nhiều tình cảm phức tạp khác nhau.

Một sĩ quan cao cấp nghiêm khắc mạnh mẽ giống như một chỗ dựa tinh thần cho Trình Kiến khiến cô có cảm giác của đứa nhỏ khi phải đối mặt với người cha nghiêm khắc, muốn đến gần lại bị sự nghiêm khắc của anh ấy làm cho sợ hãi.

Cảm giác an toàn giống như tình thương của cha là mức độ đầu tiên cần có nhưng cuộc sống tràn ngập nguy hiểm của Hứa Úy lại là yếu tố quan trọng nhất gây ra nỗi sợ hãi của cô. Cô đã tự mình kiểm chứng ở bên cạnh anh ấy nguy hiểm như thế nào, với năng lực hiện giờ của cô thì cô không thể nào tiếp nhận được sự nguy hiểm đó.

Nhưng lực hấp dẫn của Hứa Úy như đang kích thích các hoocmon của cô sinh trưởng, vì thế Trình Kiến bắt đầu xuất hiện mâu thuẫn.

Một bên là tình yêu và lực hấp dẫn mãnh liệt dẫn đường cho cô bước đến gần anh ấy dù cho phải hủy diệt cả bản thân mình. Nhưng một bên khác lại là cuộc sống đầy sự giết chóc của Hứa Úy, đi sai một bước thôi cũng có thể thịt nát xương tan, trong khi Trình Kiến vừa sợ đau lại vừa sợ chết, hoàn toàn vô duyên với loại gió tanh mưa máu này.

Sau khi Trình Kiến chinh lý rõ ràng lại tâm lý của mình cô cũng hiểu ra rằng cô khát khao mong muốn sự chăm sóc mơ hồ và sự hấp dẫn của Hứa Úy dành cho cô cho nên cô muốn lại gần anh ấy. Nhưng lại vì anh ấy quá mức mạnh mẽ và đầy nguy hiểm khiến cô chùn bước.

Cô còn chưa đủ lớn mạnh đến mức có thể bảo đảm mạng sống khi bên cạnh anh ấy có quá nhiều nguy hiểm như vậy.

Phương án giải quyết cũng rất đơn giản, chỉ cần cô nỗ lực nâng cao bản thân đến một mức độ nhất định là được rồi. Trên phương diện này Trình Kiến cũng làm rất tốt, sau hai năm tốt nghiệp cô dựa vào những thành tích của chính bản thân để thăng cấp lên thiếu tá. Mặc dù trong tận thế điều kiện thăng chức quân hàm đã tương đối được thả lỏng nhưng đây cũng là chuyện khó mà gặp được trong cuộc sống.

Cho dù cô biết đó là cách nhanh nhất để tiếp cận Hứa Úy nhưng cô vẫn không nhịn được muốn chạy thật nhanh tới bên cạnh anh ấy. Từng giây từng phút cô đều muốn gặp anh ấy, muốn nói chuyện với anh ấy.

Cô nằm nhàn rỗi, mỗi ngày đều nghĩ tới Hứa Úy liền tìm người hỏi cách thức liên lạc với Hứa Úy. Cô đã gửi mấy tin nhắn nhìn thì như là nói lời cảm ơn trên thực tế thì có chút thăm dò nhưng bên kia lại không hề phản hồi, cô liền từ bỏ ý định xem ra gần đây anh ấy thật sự rất bận.

Sau mấy ngày xuất viện, hành trình của Trình Kiến được sắp xếp rất rõ ràng, các cuộc họp chính thức quá nhiều mà quan trọng nhất là cuộc hội nghị công khai của tổng thống sau hai ngày nữa.

Cuộc hội nghị này sẽ phát sóng trong tất cả các khu an toàn, Trình Kiến bắt buộc phải tham gia. Thậm chí ngay cả việc cô có nên tự mình lộ diện để nhận bằng khen hay không cũng khiến quân đội và viện nghiên cứu cãi nhau một trận.

Phía quân đội cảm thấy nếu như cô ra mặt sẽ bị thành Dahl nhận diện sau này sẽ bất lợi cho việc bảo vệ.

Mà viện nghiên cứu trung ương lại cho rằng, bên quân đội đã tự thừa nhận năng lực yếu kém của mình, ngay cả một vị nghiên cứu viên cũng không thể tự tin bảo vệ tốt cho họ? Chẳng lẽ sau này Trình Kiến cứ phải trốn tránh như vậy, mang theo vinh dự sống trong bóng ma bị ám sát suốt đời sao?

Trò khôi hài này vẫn phải do phó viện trưởng Văn Tư ra mặt mới lắng xuống, ông cho rằng sự an toàn của Trình Kiến mới là quan trọng nhất, âm thầm trao tặng huân chương trong nội bộ là được rồi, xong việc rồi thì nhanh chóng bắt tay vào làm việc khác.

Đến lúc này Trình Kiến mới thở phào nhẹ nhõm, bởi vì đây cũng là ý nghĩ của cô.

Chương 32: Hội nghị Tổng thống

Bốn giờ chiều ngày hôm đó, có người mang quân phục thiếu tá tới cho Trình Kiến. Trình Kiến thử vừa người xác nhận với đối phương xong, người nọ mới rời đi.

Cô quay lại đứng trước gương trong phòng, đưa tay sờ lên ngực mình rồi quay đầu nhìn bộ quân phục trên giường, không thể không cúi đầu thở dài.

“Haiz...”

Cả bộ quân phục đều là màu đen, phần eo được cắt may thon gọn bắt đầu siết lại từ phần ngực xuống. Nữ sĩ quan đều mặc chân váy, phần váy được cắt may vừa vặn bó sát lộ ra đường cong tuyệt đẹp của phần eo và đùi, thêm đôi giày tăng thêm khí chất hoàn mỹ của một sĩ quan.

Lúc Trình Kiến thử quần áo đã tự ngắm mình trước gương, cô quen mặc đồ rộng rãi không quen với cảm giác quần áo lộ ra dáng người như vậy. Nhưng bộ quân phục này lại rất vừa người, cô cũng ngại đưa ra ý kiến sửa lại.

Haizz, chỉ có thể thở dài.

Trước khi đại hội bắt đầu, Trình Kiến phải xin tham dự vào công tác thanh trừng nội bộ của viện nghiên cứu trung ương trước, sau đó chắc là cô sẽ được phân đến hạng mục khai phá hệ thống phòng hộ và chống bom từ xa kiểu mới, đây cũng là nguyện vọng của cô.

Thành Dahl bên kia đã nắm giữ kỹ thuật tiên tiến hơn, sau thí nghiệm cô mới phát hiện, hệ thống phòng hộ và chống bom từ xa hiện nay căn bản không thể chặn hoàn toàn được sự kích hoạt bom từ xa của bọn họ.

Thậm chí cách bọn họ kích hoạt bom đến nay vẫn chưa thể tìm được lời giải đáp, nghe nói tình hình thật sự còn phức tạp hơn nhiều so với cái đợt trước Trình Kiến phá giải ở bên trong viện nghiên cứu trung ương.

Không có cách nào phá giải quyền kích hoạt của bọn họ, hệ thống phòng hộ và chống bom từ xa cũng chưa được nâng cấp làm mới, đây chỉ là một trong những khốn cảnh mà họ gặp phải trước mặt.

Còn có một vấn đề then chốt hơn nữa chính là việc sơ tán dân cư thành Greenfield cũng không thuận lợi, bên ngoài còn có zombie uy hiếp, nói là loạn trong giặc ngoài cũng không quá đáng.

Hiện tại quyền chủ động hoàn toàn nằm trong tay thành Dahl, không biết chừng nào bọn họ sẽ triển khai tập kích khủng bố lần thứ hai, đến lúc đó tất

cả người dân ở thành Greenfield đều sẽ gặp nguy hiểm.

Bây giờ chỉ có thể dựa vào quân lính duy trì phòng ngự bên ngoài của Greenfield, nghe nói kiểm soát ra vào rất ngặt ngao đến một con ruồi cũng không bay vào được.

Trình Kiến vẫn luôn canh cánh chuyện này trong lòng, bởi vì đó không chỉ là nơi cô sinh ra và lớn lên mà còn liên quan tới nhiều sinh mạng như vậy, ngay cả mẹ cô cũng vẫn còn ở trong đó...

Hứa Úy cũng ở đó, anh ấy đang tổ chức phòng ngự và phá hủy bom đạn mà tìm ra phương án dò bom cũng như ngăn chặn số bom đó chính là trách nhiệm hiện tại của cô.

Lần đầu tiên Trình Kiến có cảm giác kề vai chiến đấu cùng Hứa Úy, tuy rằng khoảng cách xa xôi nhưng trái tim cô lại nóng rực.

Còn chưa chính thức tham dự vào hạng mục, Trình Kiến đã thông qua người trong hạng mục tìm hiểu rất nhiều tài liệu. Trước khi hội nghị chính thức bắt đầu cô đã đọc tài liệu liên tục trong 37 tiếng đồng hồ, hai giờ sáng ngày hôm sau vẫn là trợ lý kiên quyết lôi cô từ dưới bông đèn ra.

“Nếu còn không nghỉ ngơi quãng mắt của cô lại thâm giống như lúc trước đấy, tuy rằng ngày mai không khen thưởng công khai nhưng cô có thể để ý tới hình tượng của bản thân một chút hay không?”

Trợ lý Vincent là một sinh viên mới tốt nghiệp chưa được nửa năm, mái tóc vàng ngắn quanh năm không được xử lý gọn gàng lúc nào cũng trong trạng thái rối loạn như mới ngủ dậy, gương mặt thanh tú và vóc dáng hơi thấp lùn so với Alpha khác, khiến cậu ta giống như một cậu thiếu niên nghịch ngợm. Trên thực tế cậu ta cũng mới chỉ có mười chín tuổi đã bỏ học giữa chừng nhưng vì đầu óc khá thông minh cho nên được tuyển dụng vào viện nghiên cứu trung ương.

Không khí nặng nề xung quanh cậu ta chỉ có hơn chứ không hề kém zombie. Người khác nói với cậu ta mười câu, cậu ta mới đáp lại được nhiều nhất là một câu, hơn nữa phần lớn là không hề liên quan tới câu chuyện, mới vừa tốt nghiệp mọi người đã biết cậu ta là một kẻ quái dị.

Mọi người đều không thích làm việc chung với cậu ta cũng do vậy mà vị chủ quản nọ mới trực tiếp ném cậu ta cho Trình Kiến.

Trước khi Trình Kiến tới thì chưa từng nghe qua tin đồn về Vincent, cô còn cực kỳ cao hứng khi có trợ lý của riêng mình. Tuy rằng cậu ta luôn nói một số câu không đầu không cuối, nhưng Trình Kiến vẫn nghiêm túc suy nghĩ và trả lời cậu ta từng câu một.

Trình Kiến đánh giá Vincent rất cao, cô cảm thấy năng lực nghiệp vụ của thằng nhóc này không tồi. Chỉ là cậu ta quá mức độc lập, làm chuyện gì cũng thích làm một mình, ngay cả Trình Kiến cũng chỉ có thể thấy cậu ta ở trong một góc phòng thí nghiệm.

Trình Kiến mê mẩn nghiên cứu, không để ý tới Vincent vào lúc nào, cô ngẩng đầu nhìn đồng hồ mới phát hiện đã qua hai ngày một đêm.

“Sao cậu biết tôi ở đây?”

“Cô nghĩ là ai đưa thức ăn cho cô trong hai ngày nay?” Vincent cau mày nhìn cô bằng ánh mắt kỳ quái. Trình Kiến phải mất một lúc mới nhớ ra.

“Cảm ơn cậu.” Cô ngượng ngùng đứng dậy sửa sang lại đồ đạc một chút, sau đó cầm áo khoác đi về phòng mình, “Tôi về trước nghỉ ngơi.”

“Mau đi đi.” Vincent nhìn đồng dịch dinh dưỡng và đường glucose Trình Kiến vứt lung tung trên bàn lắc đầu, “Thật không biết ngày nào cô có đột tử trên cái bàn này không.”

Vậy thì chưa đến mức đó... Trong lòng Trình Kiến không khỏi cảm thán một câu, cô đi rửa mặt và lên giường, vừa chạm vào giường cô liền ngủ như chết.

Hội nghị bắt đầu lúc 9 giờ sáng ngày hôm sau, 6 rưỡi sáng đã có nữ cộng tác viên tới ra sức gõ cửa, đáng tiếc Trình Kiến hoàn toàn không nghe thấy gì. Người nọ tưởng cô không có trong phòng lại chạy đi tìm ở phòng thí nghiệm và một số nơi có khả năng cô sẽ đến.

Nghe Vincent nói Trình Kiến ngủ trong phòng cô ấy lại vòng lại nhưng gõ cửa, gọi điện cũng không có tác dụng. Cuối cùng cô ấy đành dùng chìa khóa mở cửa vào trong phòng mới đánh thức được Trình Kiến dậy.

Chẳng qua vòng vèo như vậy Trình Kiến lại có thể ngủ thêm được nửa tiếng. Bảy giờ cô rời giường thay quần phục xong, vị cộng tác viên kia còn lấy túi xách ra thừa dịp cô vẫn chưa tỉnh hẳn liền trang điểm cho cô.

Đối phương tháo búi tóc cô tiện tay buộc vào ra, chải tóc cô ra sau đầu rồi búi thành một búi tròn tròn, sau đó trịnh trọng giúp cô đội mũ lên.

“Thiếu tá Trình Kiến, có thể xuất phát rồi.”

Một tiếng “thiếu tá” đã khiến cô tỉnh lại hoàn toàn, Trình Kiến nhăn mi mím môi, vẫn có chút không quen.

Không biết cảm giác của những người trẻ tuổi khác khi lên được thiếu tá là như thế nào, dù sao cô cũng cảm thấy có chút mất tự nhiên...

Lúc tới hội trường, Trình Kiến xuống xe đi vào bên trong, kiểm chứng thân phận xong mới có thể đi vào.

Bởi vì là hội nghị tổng thống công khai cho nên những nhân vật lớn đều có mặt. Trình Kiến nhìn những quân hàm và huân chương cũng cảm thấy lóa mắt, không khỏi bước nhanh về phía góc khuất. Cho dù như vậy vẫn luôn có người quay đầu lại nhìn cô.

Vốn dĩ cô đã rất căng thẳng rồi, nói cho cùng thì cô tốt nghiệp chưa được mấy năm, gặp nhiều lãnh đạo như vậy nhưng ngay cả mặt cũng không thể nhận ra hết. Nhưng dường như những người đó nhận ra cô, nhìn thấy cô đều thảo luận một hai câu gì đó khiến cô càng thêm căng thẳng, sợ mình bị hỏi đáp.

Học trưởng đâu? Thời điểm mấu chốt như thế này lại không thấy người đâu? Cô bây giờ ngay cả người quen cũng không ở bên cạnh.

Những nơi làm giảm tuổi thọ như thế này về sau vẫn nên ít lui tới thì tốt hơn.

Trình Kiến xúc động nghĩ, cô đang bước về phía trước trong vô thức thì phía sau có người gọi cô.

“Trình Kiến.”

Trình Kiến quay đầu lại, kết quả tim cũng lỡ một nhịp.

Chương 33: Hôn trộm

Là Hứa Úy.

Anh ấy đã trở lại từ Greenfield.

Trình Kiến chớp chớp mắt, xoay người nhẹ nhàng hiền lành đi tới trước mặt Hứa Úy, lúc này mới chú ý tới bên cạnh anh ấy còn có một vị Alpha cấp bậc thiếu tướng.

Hứa Úy giới thiệu hai người với nhau: “Vị này là thiếu tướng Simmons Will, thiếu tướng, cô ấy là thiếu tá Trình Kiến.”

Trình Kiến không biết Hứa Úy muốn làm gì, chỉ có thể chào hỏi bọn họ trước. Hình như thiếu tướng Will cũng là người dễ tiếp xúc, ông ấy cũng rất tự nhiên nhìn Trình Kiến cười nói: “Tôi là thầy của Hứa Úy, cô bé không cần khách sáo với tôi.”

Ông là thầy của anh ấy... thì cô có thể không cần khách sáo với ông ấy sao? Hai chuyện này có quan hệ gì với nhau vậy.

Trình Kiến có chút không hiểu ý của ông ấy, thấy Hứa Úy vẫn đứng yên đó nét mặt không thay đổi cũng không nói lời nào, Trình Kiến cũng chỉ dám đứng đó mỉm cười không dám nói gì.

Will đánh giá Trình Kiến từ trên xuống dưới một chút, ánh mắt dừng lại trên vòng eo gợi cảm của cô vài giây, sau đó liền khen ngợi một cách thẳng thắn: “Quả nhiên là một mỹ nhân.”

Trình Kiến bị shock rồi, cô ngơ ngác nhìn thiếu tướng Will, đối phương không để ý tới cô tiếp tục đặt câu hỏi: “Trình Kiến, cô có đối tượng chưa?”

“Chưa,.. chưa có.”

“Vậy cô cảm thấy học trò của tôi thế nào?”

“Ngại quá, ngài nói gì vậy ạ?”

“Cô cảm thấy Hứa Úy thế nào? Có thể chứ? Tuy rằng cái bản mặt của tên nhóc này luôn nghiêm túc có phần đáng sợ nhưng năng lực cá nhân của thằng bé rất tốt.”

Cuối cùng Hứa Úy cũng có phản ứng, anh nhìn thiếu tướng Will muốn nói. Nhưng sau khi thấy ánh mắt đầy sự uy hiếp của thiếu tướng, anh chỉ có thể tức giận quay đầu đi nhìn sang bên cạnh, không nói gì nữa.

Khuôn mặt Trình Kiến lập tức đỏ lên, lúc này cô mới biết vì sao ban nãy Hứa Úy lại gọi tên cô, có lẽ anh ấy cũng bị ép buộc.

Đây rõ ràng chính là giới thiệu xem mắt mà!

“Có... có thể” Tuy rằng cô cảm thấy loại xem mắt công khai như này thật sự rất xấu hổ nhưng đối phương lại là Hứa Úy cho nên Trình Kiến còn cầu ông trời ban thêm cho cô vài vị lãnh đạo có lương tâm như vậy nữa.

“Thật sao? Thật là may mắn. Thật ra chuyện của cô, tôi cũng nghe được một chút, thiếu tá trẻ tuổi nhất trong lịch sử viện nghiên cứu trung ương, hơn nữa còn là nhân vật then chốt trong sự kiện chống khủng bố ở Greenfield lần này. Thiếu tá Trình Kiến, cô rất xuất sắc, tôi xin phép đại diện cho những quân nhân tránh được cái chết cảm ơn cô.”

Thiếu tướng Will giơ tay làm quân lễ với Trình Kiến, Trình Kiến vội vàng đáp lễ lại ông ấy. Cô vừa mới hạ tay xuống thì thấy Hứa Úy cũng nâng tay lên chào quân lễ với cô.

Được đối xử như vậy, đột nhiên vành mắt Trình Kiến đỏ lên, cô sững sờ khoảng hai giây, sau đó mới nâng tay đáp lễ lại.

“Cảm ơn.”

“Đây là vinh quang thuộc về cô, tiếp nhận nó, sau đó tiếp tục rèn luyện hướng về phía trước.” Hứa Úy bình tĩnh nói, giọng nói trầm ổn đủ khiến người ta chấn động nội tâm.

“Tôi hiểu!” Trình Kiến được anh ấy khích lệ cảm thấy rất hưng phấn thậm chí bây giờ cô có thể bay thẳng về phòng thí nghiệm xem thêm một trăm một nghìn tài liệu cũng được!

“À còn chuyện này nữa, lúc trước tôi có nghe nói cô rất thân thiết với trung tá Quý Thanh Hòa thuộc viện nghiên cứu trung ương, tôi còn tưởng rằng hai người là một đôi đó.”

Thiếu tướng Will đột nhiên chuyển đề tài, ông ấy dường như mất kiên nhẫn với cái thái độ như cấp trên khen ngợi cấp dưới của Hứa Úy, giơ tay đập vào lưng Hứa Úy một cái thật mạnh.

Hứa Úy bị đánh đau hít vào một hơi, phải cúi đầu ho một tiếng để che dấu.

“Không, không phải, trung tá Quý Thanh Hòa là học trưởng của tôi. Anh ấy hay chăm sóc tôi nên chúng tôi có thân hơn một chút, nhưng không phải loại quan hệ đó, anh ấy có người yêu rồi ạ.”

“Đã như vậy thì tôi phải nói câu này, thanh niên còn trẻ nên giao lưu nhiều tiếp xúc nhiều. Cô và Hứa Úy vừa hay đều độc thân, nói chuyện cũng rất hòa hợp. Tuy là gần đây mọi người đều bận rộn nhưng rảnh rỗi thì liên hệ nói chuyện với nhau không phải rất tốt sao?”

Thiếu tướng Will chỉ còn thiếu nước viết câu “Hai đứa nhanh yêu đương đi” lên trên mặt, khuôn mặt Trình Kiến đỏ bừng như bị luộc chín nhưng vẫn cố

gắng thể hiện sự nghiêm túc ra sức gật đầu,

“Quyết định vậy nhé, cháu đừng để ý tới những Alpha và Beta đến làm quen với cháu nhé, Omega cũng đừng quan tâm. Cháu nhìn xem Hứa Úy lớn lên cũng không tệ lắm, đúng không? Diện mạo của thằng bé thuận mắt hơn rất nhiều so với quan bình thường.”

Hứa Úy bị thiếu tướng Will coi như hàng ế điên cuồng giới thiệu chỗ tốt đến nỗi anh ấy không còn gì để nói, Trình Kiến thì chỉ nghĩ “Còn có chuyện tốt như này sao?” cười ngây ngô không khép được miệng.

“Đúng, đúng, thượng tá quả thật...” Ba chữ “rất đẹp trai” tới miệng cô rồi lại phải nuốt vào trong, nói thế nào Trình Kiến cũng không dám chòng ghẹo ngay trước mặt anh ấy. Cuối cùng cô chỉ dám dựng ngón cái lên mà không dám nói lời nào.

Thiếu tướng Will cười như con cáo già lừa được chú thỏ ngây thơ, ông ấy vỗ vai Hứa Úy, ghé sát vào tai anh nói nhỏ:

“Hỏi đủ rõ ràng rồi chứ? Lần này giám sát người chặt chẽ cho tôi, đừng để tên học trưởng đó cạy góc tường, lớn như vậy rồi còn không thủ được người mình thích, thật là.”

Cổ Hứa Úy cũng đỏ lên, nét mặt đứng đắn nhìn thiếu tướng Will mà thiếu tướng Will quăng cho anh cái nhìn “Tự mình kiểm điểm lại đi” rồi thành công lui thân, trước khi đi còn vỗ vai Trình Kiến đầy thâm ý.

Lúc này chỉ còn hai người bọn họ đứng chung một chỗ, Trình Kiến nhìn các nhân vật lớn đi lại xung quanh có chút mất tự nhiên dịch lại gần Hứa Úy, hai tay cũng không biết để đâu cho phải.

“Chúng ta cũng đi thôi” Hứa Úy nghiêng đầu nhìn Trình Kiến, phát hiện đôi mắt cô long lanh giống như đầm nước, khuôn mặt xinh đẹp.

“Sức khỏe của em đã tốt hơn chưa?” Anh dời ánh mắt nhìn về phía trước, bình tĩnh như chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra.

“Thứ bảy tuần trước em đã xuất viện, cơ bản thì không có vấn đề gì cả.” Trái tim Trình Kiến đập nhanh như sắp vọt ra ngoài, cô không chịu được phải đưa tay lên ấn lên ngực mình. Cô đuổi theo bước chân của Hứa Úy nói, “Ngày đó cảm ơn anh đã không ngại nguy hiểm cứu em ra.”

Cô ngửi thấy mùi trong trẻo the mát trên bộ quân phục trên người Hứa Úy, cơ thể lại trở nên khô nóng: “Thật sự cảm ơn anh, thật ra anh không cần thiết phải quay lại nhưng lại vì em mà ...”

“Khả năng của em vẫn chưa được khai thác hết, cứ thế mà chết thì quá đáng tiếc.”

Hứa Úy trực tiếp đưa ra câu trả lời khiến Trình Kiến cảm thấy có chút bối rối, những ý nghĩ lăng mạn kiêu diễm của cô đều bị anh ấy phủ định.

“A... lúc trước em có gửi tin nhắn cho anh, anh có nhận được không?”

Trình Kiến không muốn từ bỏ như vậy lại nỗ lực tìm đề tài để nói chuyện với anh ấy.

Hứa Úy sửng sốt một chút, nhìn Trình Kiến hỏi: “Lúc đó em muốn làm gì?”

“Em chỉ muốn nói chuyện với anh một chút mà thôi.” Giống như tất cả mọi người học khoa học tự nhiên khác, cô cũng luôn thích nói chuyện thẳng vào vấn đề. Đó là trước kia cô không hiểu phong tình nhưng sau khi thông suốt rồi thì cơ thể và lời nói của cô cũng bắt đầu trở nên uyển chuyển hơn.

Lời nói quá thành thật đôi khi cũng rất đáng sợ trên một ý nghĩa nào đó.

“Tôi không rõ em nói những thứ đó với tôi có ý gì, nếu em cần tôi tới xử lý chuyện nào đó giúp em, em có thể trực tiếp nói với tôi.”

Hứa Úy cũng không rõ Trình Kiến muốn tìm anh nói cái gì, tương tự với “Hôm nay thời tiết thật tốt” “Bên ngoài có con mèo rất đáng yêu” “Đồ ăn của bệnh viện không ngon chút nào”, đó đều là lời nói vô nghĩa.

Anh không thể hiểu được sao phải gửi cho nhau những tin nhắn vô nghĩa như thế, trừ việc lãng phí thời gian còn lại thì không có tác dụng nào khác.

Trình Kiến cảm giác ghen hòng không nói ra lời, cô hăng hăng giọng, giờ phút này nỗi sợ khi đối mặt với anh đã được hành động giới thiệu của thiếu tướng Will hòa tan hơn phân nửa rồi.

Quốc gia cũng nguyện ý phát Hứa Úy cho cô, cô sao lại không nắm chắc một chút nếu không quả thực lãng phí bao năm thích thầm anh ấy như vậy.

“Thượng tá, chờ anh rảnh, em có thể hẹn anh ra ngoài không?”

Trình Kiến lập tức điều chỉnh tâm lý, chớp chớp mắt nhìn anh, Hứa Úy búng một cái lên trán cô một cái, sau đó thuận tay chỉnh lại mũ cho cô.

“Được, nhưng gần đây tôi tương đối bận, có thể em sẽ phải chờ tôi một thời gian nữa.”

Trình Kiến vốn muốn xoa chỗ anh ấy vừa búng trên trán cô, đầu ngón tay không cẩn thận chạm phải cổ tay Hứa Úy. Trái tim cô lại lỡ mất một nhịp, trực tiếp túm lấy tay anh mượn lực áp sát về phía anh nhón chân hôn lên má anh ấy một cái.

Chương 34: Nụ hôn

Vừa hôn xong Trình Kiến lập tức ôm đầu gối sụp xuống co thành một cụm. Cô run lên bần bật chờ bị đánh, đợi một lúc lâu cũng không thấy Hứa Úy nổi cáu.

Cô cẩn thận ngước lên nhìn, phát hiện Hứa Úy đang cúi người nhặt chiếc mũ của cô lên, cẩn thận phủi bụi đất dính bên trên nó. Sau đó anh ấy cứ nhìn cô như vậy, chờ cô đứng lên.

Cứ... Cứ như vậy thôi? Cũng không phải bị đánh?

Nếu nói toàn bộ máu của Trình Kiến đang sôi ùng ục lên cũng không quá đáng. Cô run rẩy đứng lên, muốn lấy lại cái mũ từ trong tay Hứa Úy nhưng tay cô vừa vươn ra thì Hứa Úy đã đội mũ giúp cô.

“Anh tức giận sao?” Trình Kiến căng thẳng nhìn chăm chăm anh ấy, vừa chờ mong vừa sợ hãi những lời Hứa Úy sẽ nói ra.

“Không.” Anh thu tay lại, nhàn nhạt nói: “Lần sau chú ý đứng vững một chút.”

...Có phải anh ấy lý giải sai cái gì rồi không?

Trình Kiến không muốn những gì mà cô vất vả tạo ra lại quay về con số không. Cô đánh giá xung quanh một chút, thấy xung quanh đã ít người hơn, cô muốn hôn anh ấy thêm một lần nữa nhưng lại không dám dựa quá gần.

“Anh sẽ ở lại khu an toàn bao lâu?”

“Họp xong sẽ đi.”

“Vừa nãy không phải em đứng không vững.” Trình Kiến đột nhiên nói ra một câu không hề liên quan tới câu chuyện. Cô cúi đầu nghĩ không biết khi nào mới có thể gặp lại anh, quyết tâm nói: “Là em hôn anh.”

Hứa Úy lẳng lặng nhìn cô. Trình Kiến dưới cái nhìn bình tĩnh của anh ấy lại có cảm giác chút tâm tư này của cô không thể nào che giấu được anh ấy.

Nếu như bây giờ cho cô trở lại cái đêm uống say đó, chắc chắn cô sẽ không đơn thuần giống như lúc ấy ...

Trình Kiến đưa tay lên sờ lỗ tai, thoạt nhìn trông cô rất thuần khiết nhưng trong ánh mắt lại lộ ra chút không cam lòng.

Hứa Úy nhìn thời gian đột nhiên rẽ vào một chỗ ngoặt, Trình Kiến đi theo anh theo bản năng. Vừa mới rẽ qua khúc ngoặt, tay phải cô đã bị Hứa Úy nắm lấy, người cũng bị anh ấy ấn lên tường.

“Em cũng không phải lần đầu tiên làm chuyện như vậy.” Hứa Úy nhìn thẳng vào mắt Trình Kiến. Rõ ràng không hề liên quan tới chuyện sống chết nhưng Trình Kiến lại có cảm giác bị anh ấy uy hiếp tới tính mạng.

“Làm cũng làm rồi, cùng lắm thì anh hôn lại đi.” Nhờ thiếu tướng Will mà lá gan của cô cũng lớn hơn bình thường, đáp lại anh một câu đầy khí thế còn thuận tiện giãy giụa một chút muốn điều chỉnh lại tư thế đối lấy kết quả bị Hứa Úy siết chặt cổ tay hơn.

Cô còn muốn nói gì nữa nhưng vừa mở miệng ra đã bị đối phương dùng sức mạnh bập vào. Cằm cô bị giữ chặt, rõ ràng chạm vào nhau là môi lưỡi mềm mại nhưng Trình Kiến lại cảm giác như bị xâm lược bằng một lực lượng mạnh mẽ.

Đột nhiên cô sinh ra sợ hãi, lúc đầu lưỡi cô muốn tránh lại nếm được mùi máu tươi, không biết là miệng cô hay là miệng Hứa Úy bị rách da, khớp hàm cô cũng đang run lên.

Tay phải vừa được buông ra, vùng eo lại bị kéo lại gần anh ấy và siết chặt, dường như cô còn nghe thấy tiếng xương đang kêu lên rắc rắc.

Người anh ấy cứng rắn như sắt thép, sức lực mạnh mẽ không cho phép kháng cự, còn mang theo mùi máu. Khi hôn anh ấy Trình Kiến cảm thấy có lẽ cô sắp chết rồi.

Là cảm giác nguy hiểm gần kề với cái chết đúng theo ý nghĩa chứ không phải cái cảm giác dục tiên dục tử tràn ngập hư ảo và vui sướng.

Quả nhiên cô vẫn còn sợ Hứa Úy, cô cảm thấy bản thân cô đã nghiêm túc nhưng Hứa Úy dường như còn nghiêm túc hơn cô một vạn lần.

Cô cũng quên mất thật ra bọn họ đang hôn môi.

Cơ thể Trình Kiến bị anh ấy hôn đến mềm nhũn, có lẽ bây giờ Hứa Úy có “làm” cô ngay chỗ này chắc cô cũng sẽ không phản kháng. Căn bản là cô không dám nhúc nhích, bây giờ cô giống như một chú thỏ nhỏ người thợ săn bị tóm cổ chỉ cần nhúc nhích khiến người thợ săn chú ý sẽ bị cắt động mạch chủ ngay lập tức.

Bên tai cô còn nghe thấy tiếng nói chuyện từ xa.

Sĩ quan phụ tá bị pheromone không ổn định của Hứa Úy làm cho sợ hãi, chỉ dám đứng từ xa nhỏ giọng nhắc nhở đã đến giờ vào hội trường.

Hứa Úy dời khỏi môi cô, Trình Kiến mất sức khụy xuống dựa lên người anh thờ dốc.

Hứa Úy chờ cô đứng vững mới dùng ngón tay lau sạch vệt nước trong suốt cô không kịp nuốt xuống ở khóe miệng.

“Đi thôi.”

Trình Kiến có chút chật vật ngẩng đầu nhìn dáng người mạnh mẽ kiên cường của Hứa Úy. Cô sinh ra một chấp niệm với đôi chân dài thẳng tắp giấu trong ống quần và quần ủng của anh ấy.

Lần đầu tiên được anh ấy cứu, thái độ của anh ấy chính người sống chớ lại gần, ánh mắt quá lạnh lẽo, ngay cả chân cũng làm cho người ta cảm nhận được sự lãnh cảm cao cao tại thượng.

Không biết lúc cùng anh ấy lên giường, cô dùng chân vòng ôm lấy eo và chân anh ấy, anh ấy sẽ có biểu cảm gì ...

Không không không, anh ấy khẳng định sẽ giết chết cô!

Trình Kiến được Hứa Úy hôn một cái mà đã bị dọa đến héo úa, vội vàng dùng tay gõ gõ trán mình, dù sao trong thời gian ngắn trước mắt cô tuyệt đối không dám trêu chọc Hứa Úy nữa. Tuy cô rất thèm muốn thân thể của anh ấy nhưng cô cũng sợ thể lực sung mãn của Alpha ấn cô lên giường làm cả một tuần trời.

Kết quả hai người đều trầm mặc một trước một sau bước vào trung tâm hội nghị, mỗi người ngồi một chỗ. Hứa Úy vẫn nghiêm túc như cũ nhưng Trình Kiến lại thất thần.

“Haizz” Trình Kiến thở dài, chống cằm ánh mắt đại ra nhìn đằng trước, Hứa Úy ngồi đằng trước cô nhưng cách rất nhiều người, cô không nhìn được cũng không sờ được.

Rốt cuộc vừa rồi anh ấy có ý gì? Hình như anh ấy cũng chưa tỏ rõ thái độ, như thế này có được coi là xác nhận quan hệ không? Hay anh ấy chỉ ứng phó cho có thôi?

Hoặc là giống như trước kia, chẳng qua chỉ là xuất phát từ lễ phép không tiện từ chối bạn tình đưa tới cửa?

Có phải cô quá dễ dãi không?

Tâm trạng của Trình Kiến rất tồi tệ xoa xoa mặt, trong miệng còn lưu mùi máu tươi, miệng cô bị rách da rồi, Hứa Úy làm như vậy có lẽ nào là đang trừng phạt cô.

Các sĩ quan trẻ tuổi trong hội trường thường thường sẽ liếc nhìn cô, thấy Trình Kiến đang một mình phiền não.

Cô như một thiên sứ, ngay cả nhú mày sâu nâu cũng xinh đẹp như vậy.

Giữa những nữ Beta bình thường không có gì nổi bật và những nữ Alpha đẹp xuất sắc nhưng lại quá mức dửng dưng, một nữ Beta trẻ tuổi dung hợp cả dung mạo kiều diễm và khí chất hoàn mỹ như Trình Kiến gần như đã thu hút lực chú ý của tất cả bọn họ.

Nếu phải lựa chọn giữa cô và Omega, chỉ sợ phần lớn quân nhân đều sẽ lựa chọn cô. Nói cho cùng một Omega yếu ớt không hề có chút liên hệ nào tới sự nghiệp và tương lai của bọn họ, nhưng một thiếu tá của viện nghiên cứu trung ương lại khác.

Không nói tới chuyện, cả người cô tràn ngập khí chất ưu nhã trí thức, gương mặt đẹp như thiên sứ, dáng người gợi cảm nóng bỏng, tính tình cô còn khá ôn hòa

Ngay như Dụ Vũ Trạch lần đầu tiên nhìn thấy Trình Kiến cũng suy nghĩ như vậy, Trình Kiến là Beta nhưng lại có hết các đặc điểm của Omega, chỉ cần sửa soạn lại một chút là có thể trở thành tình nhân trong mộng của tất cả mọi quân nhân.

Thiếu tướng Simmons Will nghe thấy bên cạnh có người đang đàm luận về vị thiếu tá xinh đẹp kia, trong lòng ông lại thở dài. Alpha trời sinh ra đã có tính chiếm hữu mãnh liệt và xung động chiếm giữ rất lớn, nhất là với đối tượng là người trong lòng hoặc bạn tình của bọn họ.

Nhưng Hứa Úy lại có thể nhẫn đến bây giờ.

Ông cảm thấy, cậu học trò của mình thật sự là một quái thai quá mức bình tĩnh, nhưng ông cũng có thể hiểu được cách nghĩ của Hứa Úy.

Hiện tại căn bản không phải là thời điểm để yêu đương, chỉ có ít người biết lần đánh bom liều chết lần này của thành Dahl có ý nghĩa gì.

Đây là một ngòi nổ.

Một cuộc chiến tranh trong tận thế, có lẽ sắp bắt đầu rồi.

Chương 35: Nơi tập kích thứ hai

Hội nghị kéo dài tới 12 giờ trưa mới kết thúc, vừa tan họp Trình Kiến đã muốn tìm Hứa Úy, còn chưa đi được bao xa cô đã bị các cấp lãnh đạo của viện nghiên cứu trung ương gọi lại.

Bây giờ là giờ cơm trưa, những nhân vật lớn đó muốn cô cùng đi ăn cơm trưa với bọn họ, Trình Kiến chỉ có thể trơ mắt nhìn cơ hội nói chuyện cuối cùng với Hứa Úy bay mất.

Ứng phó xong một bữa cơm Trình Kiến cảm thấy mệt mỏi cả tinh thần và thể xác. Cô còn phát hiện ra một chuyện hóa ra chuyện thiếu tướng Will giới thiệu học trò đi xem mắt là một chuyện rất bình thường ở đây. Bởi vì trong vòng xã giao, Trình Kiến phát hiện dường như mỗi một nhân vật cấp cao đều có một hai cậu học trò hoặc là một cặp dưới thực sự xuất sắc.

Có điều không có ai xuất sắc bằng Hứa Úy.

Ngay cả thiếu tướng Văn Tư cũng chen vào góp vui, nói Quý Thanh Hòa của viện nghiên cứu chúng tôi cũng không tồi, năm đó bọn họ còn là bạn cùng trường, cũng là thiên tài phong hoa tuyệt mỹ giống như Trình Kiến. Nếu không phải Tiểu Quý có đối tượng rồi, Tiểu Trình nhà chúng tôi sao tới lượt đám măng phu quân khu nhà máy người.

Câu chuyện trên đùa Trình Kiến cũng quên nhanh, sau khi trở về lại khôi phục lại trạng thái liêu mạng nghiên cứu có thể nói là nổi bật nhất trong nhóm đồng nghiệp yên tâm ăn no chờ chết trong tận thế, nhưng mọi người nhìn mãi cũng thấy quen với hình ảnh siêng năng của cô.

Cô mất ba ngày để gặm tài liệu đến ngày thứ tư phía trên gửi công văn điều động xuống, Trình Kiến đã nói bóng nói gió với cấp lãnh đạo là cô muốn tới hạng mục ở Greenfield, vốn tưởng đã chắc chắn rồi nhưng đột nhiên phát sinh một tình huống mà cô không hề nghĩ đến.

Khu an toàn Noah trung tâm chính trị của toàn thế giới xuất hiện khủng bố đánh bom, có vết xe đổ là Greenfield, khu Noah cũng nhanh chóng thành lập hạng mục tìm kiếm và chống phá bom từ xa.

Trình Kiến bị phân tới một hạng mục điều động khẩn cấp tất cả mọi chuyên gia vũ khí ưu tú nhất của các khu an toàn. Trước mắt cô là người duy nhất phá hủy thành công hệ thống kích nổ của phần tử khủng bố, cho dù tư lịch không cao nhưng vẫn bị điều tới đó.

Lần này chỉ có Trình Kiến và trợ lý Vincent tới đó, hạng mục sinh vật kết hợp gien vẫn không thể thiếu sự có mặt của Quý Thanh Hòa, hơn nữa nhìn lại toàn bộ nhân viên viện nghiên cứu cũng chỉ có Trình Kiến vừa mới xuất viện là nhân hạ.

Hành trình của cô rất bí mật do bộ đội đặc chủng hộ tống, 5 giờ sáng ngày hôm sau cô đã tới Noah.

Khu an toàn Noah là khu an toàn mới được xây dựng mới nhất, hoàn toàn xứng đáng là con thuyền Noah của nhân loại. Trình Kiến trải qua kiểm tra xác nhận thân phận rất chặt chẽ mới được vào bên trong.

Chính thức bước vào khu vực bên trong đã là 6 giờ sáng, mặt trời dần dần lên cao, Trình Kiến ngẩng đầu nhìn vô số những quả cầu kim loại nổi lơ lửng trên không trung của tòa thành to lớn này, trông nó giống như thành phố công nghệ cao của tương lai trong tưởng tượng.

Đây là hệ thống an toàn của thành Noah có tên là Thiên Nhân đã trải qua vô số lần sửa đổi mỗi một cái đều có các công dụng khác nhau. Ban đầu công dụng chính là theo dõi giám sát nhiệt độ cơ thể của tất cả dân chúng trong thành phố, phòng ngừa zombie có nhiệt độ cơ thể thấp hơn xâm nhập vào. Sau đó nó lại được gắn thêm vũ khí vào, nghe nói có thể giết chết zombie xâm nhập trong vòng 30 giây.

“Kích Việt 15” của Trình Kiến đã được ứng dụng vào hệ thống này, sau khi nâng cấp trở thành hệ thống vũ khí hiện tại nhất cũng như có lực uy hiếp mạnh nhất của Noah.

Nhân viên dẫn đường nhiệt tình giới thiệu về các tác dụng của hệ thống cho cô và Vincent, Trình Kiến đang đứng trong thang máy của viện nghiên cứu trung ương ở thành Noah, cô cúi đầu nhìn những người trên đường bên dưới. Trong lòng cô có một cảm giác, giống như bọn họ đang sống trong một thế giới bình thường hơn những người sống ở thành Greenfield.

Có người đi xe đạp đi làm, có người đi bộ trên đường, khắp nơi đều tràn ngập không khí bận rộn. Thành Noah không giống với những khu an toàn khác chỉ có thể đảm bảo được những điều cơ bản nhất, ở đây cô còn có thể cảm nhận được hơi thở của nghệ thuật, những bức tượng điêu khắc, những bồn hoa cây cảnh, còn có những hơi thở khói lửa rộn ràng.

Như này đâu phải là tận thế, ở đây giống như con thuyền Noah cứu vớt nhân loại.

Nhưng ngay cả ở nơi đây cũng xuất hiện phần tử khủng bố thành Dahl?

Trình Kiến không khỏi nhíu mày, trái tim như bị siết lại, cô cần phải nhanh chóng tập trung tinh thần phát triển hệ thống mới. Khi giải quyết xong vấn

đề bên này thì nhất định bên phía Greenfield cũng không thành vấn đề.

Sau khi nghỉ ngơi đơn giản một chút, Trình Kiến lập tức đi tới phòng nghiên cứu của hạng mục mới nhưng trình độ bảo mật của hạng mục còn cao hơn những gì cô nghĩ. Tất cả mọi thiết bị có thể liên lạc với bên ngoài của cô và Vincent đều bị hạn chế, chỉ cần rời khỏi phòng nghiên cứu đều có binh lính hộ tống mọi lúc mọi nơi khiến Trình Kiến cảm giác giống như bị theo dõi 24/24.

Trong phòng nghiên cứu, nhân viên nghiên cứu cũ đang giới thiệu tình hình tiến triển trước mắt cho Trình Kiến nhưng cô đã nghiên cứu tư liệu và biết qua tình hình ở đây. Sau khi xác nhận không sót lại thông tin gì, cô trực tiếp phân tích những vấn đề gặp phải trong quá trình nghiên cứu phát minh, cũng đưa ra đề xuất muốn tham dự vào việc phân tích mẫu vật ở hiện trường.

Vừa ngồi xuống cũng đã trôi qua hai mươi mấy tiếng đồng hồ.

Quả bom thứ nhất được phát hiện trong thùng rác trên một con phố, phát nổ vào lúc lưu lượng người qua lại nhiều nhất, thiệt mạng mấy chục người.

Lần phát nổ thứ hai xảy ra trong trường học, nhiều điểm phát nổ cùng một lúc, thiệt mạng hơn 60 học sinh.

Bọn họ vốn định thông qua hệ thống thiên nhân truy tìm người đặt thuốc nổ nhưng lúc này bọn họ mới phát hiện ra một chuyện còn đáng sợ hơn: Hệ thống của Noah có dấu vết bị xâm nhập, những hình ảnh camera đều bị thay đổi.

Nói cách khác, thành Dahl đã thông qua sơ hở của hệ thống để đưa các phần tử khủng bố vào trong thành. Bên ngoài Noah thoát nhìn như an toàn và yên ổn nhưng thật ra tình hình bên trong đã nguy hiểm hơn so với những gì mọi người nghĩ.

Điểm đột phá duy nhất chính là phải nhanh chóng nâng cấp các thiết bị tìm kiếm bom mìn nhưng bọn họ đã thử rất nhiều cách đều không thể phân tích được cấu tạo của loại bom mới do thành Dahl tạo ra.

Rõ ràng quả bom phát nổ không hề khác biệt so với các loại bom bình thường nhưng riêng thành phần lại hoàn toàn khác so với những quả bom đã được phát hiện trước đây. Ngay cả nguyên liệu bọn họ cũng chưa làm rõ được, có muốn nâng cấp thiết bị cũng không biết phải xuống tay từ đâu.

Nhân viên nghiên cứu thuộc lĩnh vực vũ khí đều bó tay nhưng không ai ngờ tới sự tiến triển duy nhất lại là do một nhân viên chuyên nghiên cứu virus bị miễn cưỡng đưa vào nhận ra.

Anh ta kinh ngạc nói, thành phần này rất giống với virus zombie được phát hiện trước đây.

Thành Dahl sử dụng không phải là loại bom bình thường mà là bom sinh hóa, tin tức này chắc chắn sẽ gây chấn động các cấp ban ngành và ngay lập tức nó được liệt vào tin tức tuyệt mật. Ngay cả Trình Kiến phải tham dự vào hạng mục nghiên cứu này mới biết được tin tức này.

Cô vẫn luôn cho rằng cô bị điều tới đây là vì bản thân cô đã từng phá giải được nguy cơ đánh bom ở Greenfield nhưng đến bây giờ cô mới biết lý do cô có thể tham dự vào hạng mục này. Đơn giản chỉ là vì cô hiểu biết về vũ khí và công nghệ đồng thời nghề chính lại là nghiên cứu virus.

Hạng mục này đề cập tới ba phương diện nghiên cứu mà Trình Kiến người đã học và có kiến thức về cả ba phương diện đó không thể nghi ngờ gì là người thích hợp nhất.

Khi cô đưa ra phỏng đoán có thể dùng tri thức của mình để giới hạn tính khả thi của phỏng đoán vừa đưa ra, có thể giảm bớt rất nhiều trở ngại giao tiếp giữa các lĩnh vực, đồng thời cũng phá vỡ sự hạn chế của năng lực sáng tạo trong từng lĩnh vực.

Không chỉ trợ lý Vincent mà ngay cả những nghiên cứu viên lâu năm trong nghề cũng đang tự hỏi vì sao Trình Kiến còn trẻ như vậy lại có thể thông minh uyên bác như quái vật như thế?

Người chế tạo ra loại bom này khẳng định là người có thành tích cực cao trong hai lĩnh vực virus và chế tạo bom. Mỗi ngày Trình Kiến đều mặc quần áo phòng hộ toàn thân ở trong phòng thí nghiệm cùng những nhân viên khác nghiên cứu phân tích thành phần của virus mới này, ngay cả ăn cơm ra vào đều phải trải qua rất nhiều lần tiêu độc.

Nỗ lực hơn một tháng, thành phần chủ yếu của trái bom đã được phân tích ra, quả thật chính là virus zombie. Nhưng điều khiến Trình Kiến và những nhân viên nghiên cứu khác cảm thấy kinh ngạc chính là virus trích xuất ra được từ xác quả bom có mẫu gien còn hoàn chỉnh hơn so với mẫu dữ liệu của virus Camorra trong kho cơ sở dữ liệu.

Giống như đột nhiên phát hiện ra rằng câu chuyện cổ tích mình thuộc như lòng bàn tay chỉ là một bản đồng thoại mà thôi, còn nội dung nguyên tác thì lại phong phú hơn rất nhiều. Nhưng bất hạnh thay sự khác biệt ngôn ngữ nên tạm thời cô không thể hiểu hết toàn bộ nội dung của nó.

Thay vì nói rằng virus zombie mà trước đây con người nghiên cứu ra được là mẫu vật không hoàn chỉnh thì phải nói rằng sau khi lây nhiễm lên người

và con người biến thành zombie đã làm thay đổi hình thái vốn có của virus này.

Sau khi lây nhiễm virus Camorra mới thì không có ai có biểu hiện biến thành zombie.

Đây là bước đột phá lớn trong gần trăm năm tận thế trở lại đây, không ai biết virus này sẽ mang đến cho nhân loại những gì. Có lẽ sẽ là tia sáng chữa trị cho toàn nhân loại hoặc cũng có thể là sẽ kéo toàn nhân loại vào một vực sâu khác đáng sợ hơn.

Nhưng trước mắt phần lớn tài liệu về virus này đều nằm trong tay phần tử khủng bố của thành Dahl, hơn nữa bọn họ còn dùng virus này chế tạo ra một loại bom tấn công bên ta.

Chỉ cần một tin tức này thôi cũng đã đủ tồi tệ rồi.

Chương 36: Mật đàm

Trình Kiến mất ngủ. Trong hơn một tháng nghiên cứu cô chưa có hề có một giấc ngủ nào thật sự cả, cô chỉ có thể ngủ được nhờ dựa vào thuốc an thần. Cả người rơi vào tình trạng hoảng sợ và lo âu không rõ nguyên nhân.

Cảm giác như cô đang phải đối mặt một con quái vật khổng lồ ẩn mình trong làn sương mù nhìn cô chăm chú.

Không chỉ riêng mình Trình Kiến mà tất cả mọi người tham dự hạng mục nghiên cứu này đều đang ở cùng một trạng thái.

Bọn họ biết càng nhiều thì lại càng thấy kiến thức của bản thân họ hạn hẹp như thế nào. Giống như toàn bộ thế giới này bị phủ định hoàn toàn, bọn họ liên mất đi phương hướng mất đi sự cân bằng trong cuộc sống. Ai cũng có cảm giác như đang đi trên một sợi dây giữa không trung mà không hề có thiết bị bảo hộ nào.

Tuy Trình Kiến cũng sợ hãi nhưng lại không muốn giống như mấy ông tiến sĩ lớn tuổi khác, bởi vì không thể chịu đựng nổi áp lực cho nên xin rút khỏi hạng mục nghiên cứu này.

Cô đã kiên trì được hai tháng. Mỗi ngày đều có người mới tới, lúc thảo luận thường thường xuất hiện cảnh như sau, sau khi cô đọc hết một đồng báo cáo thì cũng không thấy khá hơn chút nào.

Trước mắt bọn họ hiểu biết quá ít về loại virus mới này.

Con người khi phải đối mặt với việc mà mình không thể làm được, nếu như bị ép phải hoàn thành việc đó thì cũng chỉ có thể làm ra một đồng rác mà thôi, đồng thời sẽ xuất hiện tâm lý tự ti trước mọi việc.

Cuối cùng, khi cô nhấn mạnh yêu cầu tăng cường độ của thuốc lên, bác sĩ kê thuốc ngủ và thuốc chống lo âu cho cô kiến nghị cô nên tạm thời dừng việc nghiên cứu lại và nghỉ ngơi một khoảng thời gian.

Tất cả mọi loại thuốc ngủ hiện có đều không còn tác dụng với cô nữa, nếu như cố tình tăng lên thì cơ thể cô sẽ không thể tiêu hóa được. Hơn nữa cô đã bắt đầu xuất hiện tính ỷ lại, còn có tình trạng không thể giữ được thăng bằng và các cơ bắp cũng đã bắt đầu thoát lực. Cho dù xem xét trên góc độ nào đi nữa thì hiện nay cô đã không còn thích hợp để làm việc được nữa.

Trình Kiến ở trong phòng chuyên dụng nghiên cứu virus dưới mặt đất gần bốn tháng, làn da trở nên trắng bệch giống như ma cà rồng, lúc được cộng

tác viên liên lạc đón ra cô còn cảm thấy ánh mặt trời bên ngoài quá chói mắt.

Lưu lượng người ra ngoài giảm mạnh, những người đi làm vẫn đi lại nhưng chẳng qua trên mặt bọn họ đều mang mặt nạ phòng hộ.

Qua một lớp mặt nạ bảo hộ, Trình Kiến nhìn thành phố khác hoàn toàn so với khi cô vừa mới đến đây, trong lòng dâng lên một nỗi lo sợ.

Cô xoay người muốn chạy vào bên trong phòng nghiên cứu, nhưng cuối cùng lại bị trợ lý kéo lại.

“Đi xem xem, nghe nói tình hình các khu an toàn trên thế giới hiện nay đều thay đổi rất lớn, đặc biệt là Greenfield.”

Vincent nhìn cô nói, “Đôi khi đổi một góc nhìn để quan sát có lẽ sẽ có những ý tưởng đột phát, quan trọng hơn là tôi muốn nghỉ ngơi, nào tôi không thể tiếp tục hoạt động được nữa rồi.”

Vincent không biết rốt cuộc đầu óc Trình Kiến làm từ cái gì, vì sao cô ấy vẫn có thể tập trung cao độ và linh hoạt như lúc đầu sau bốn tháng căng thẳng liên tục như thế?

Đáng sợ hơn là Vincent đã tận mắt chứng kiến cô ấy vì một suy đoán mà mất một tuần để nghiệm chứng suy đoán đó, mỗi ngày chỉ dành ra hai ba tiếng để ngủ và hiệu suất công việc lại không hề suy giảm.

Đây không phải là chuyện mà người bình thường có thể làm được, cơ thể cô ấy cần một giấc ngủ nhưng não bộ lại thể hiện như là không cần phải nghỉ ngơi.

Trình Kiến nhìn người trợ lý có vẻ suy nhược lại nghĩ đến đồng số liệu không hề tiến triển gì trong phòng thí nghiệm, cô thở dài, trầm mặc đi theo người liên lạc lên máy bay.

Dưới cái nhìn của Trình Kiến, đây giống như là cô bị đá ra khỏi hạng mục nghiên cứu. Cơ thể không thể chống đỡ nổi và thí nghiệm không hề tiến triển đều là sai lầm của cô, tuy bên trên nói rằng cô nên nghỉ ngơi để hoàn thành công việc tốt hơn. Mấy năm nay cô đã có thói quen yêu cầu nghiêm khắc với chính bản thân mình.

Cô quen với việc đạt được những mục tiêu trước mắt, gặp được việc không thể vượt qua cô lại càng để ý hơn so với người bình thường.

Có lẽ đã đến lúc sử dụng nó thêm một lần nữa.

Trình Kiến đang phân tích số liệu thí nghiệm, khoảng cách giữa hai lần thí nghiệm cũng đủ để tăng lượng dùng lên. Cụ thể tăng lên bao nhiêu còn phải xem tình trạng của cơ thể cô hiện nay ...

Vincent đã ngủ rồi mà Trình Kiến vẫn mở mắt như cũ, có thể nhận ra cô vẫn đang suy nghĩ.

Bốn tháng không hề tiếp xúc với bên ngoài, nhận thức về thế giới bên ngoài của Trình Kiến vẫn dừng lại ở lúc ban đầu. Lúc sắp hạ cánh, dưới sự dò hỏi của Trình Kiến nhân viên liên lạc cũng nói qua cho cô về tình hình trước mắt của Greenfield.

Greenfield là khu an toàn bị ảnh hưởng bởi chiến tranh nghiêm trọng nhất, tuy rằng chưa đình trệ mọi hoạt động nhưng nó đã tràn ngập nguy hiểm rồi. Trình Kiến biết trong bốn tháng qua thành Dahl đã phát động nhiều vụ đánh bom lớn nhỏ. Trong đó có một lần là gây ra ảnh hưởng nghiêm trọng nhất, tổng chỉ huy trường của phe khoa học, thượng tướng Mẫn Lam Không đã chết.

Vị tướng quân này cũng thọ hiểm thấy, lúc mất cũng đã hưởng thọ được hơn 140 tuổi. Trước tận thế ông ấy từng tham dự hạng mục “Thuốc Camorra” nâng cao tuổi thọ con người và cũng từng bị nghi ngờ đã sử dụng loại thuốc đó để gia tăng tuổi thọ bản thân.

Cái gọi là “thuốc Camorra” chính là nguyên mẫu của virus gây ra zombie như mọi người đều biết.

Trình Kiến chưa từng gặp vị thượng tướng Mẫn Lam Không này, nhưng danh tiếng của ông ta thì như sấm bên tai. Có thể nói ông ta chính là người đứng đầu trong giới khoa học kỹ thuật, là một người có lực uy hiếp nhất trong giới.

Cái chết của thượng tướng Mẫn Lam Không đã làm cuộc nội đấu bao nhiêu năm qua của quân khu và viện nghiên cứu mất đi thế cân bằng.

Theo một ý nghĩa nào đó mà nói, thời đại giằng co giữa hai bên đã kết thúc, bây giờ phe khoa học đã không còn thế lực có thể ngang hàng với bên quân khu nữa.

Biết được tin tức này, Trình Kiến trừ việc im lặng cũng không biết phải làm sao. Cô được đưa về khu an toàn Donte là khu an toàn gần Greenfield nhất, nơi tạm thời trở thành căn cứ viện nghiên cứu trung ương, các thiết bị vật tư đều đã được vận chuyển từ Greenfield đến và sắp xếp ổn định.

Trình Kiến vừa trở về đã bị viện trưởng Noel gọi tới họp, có điều khiến Trình Kiến ngoài ý muốn chính là viện trưởng Noel chỉ gọi một mình cô mà không có những người khác cùng tham gia cuộc họp.

“Ngồi đi.” Ông ấy ngồi xuống sofa đối diện, Trình Kiến ngồi vào vị trí bên cạnh, trợ lý rót nước cho hai người xong cũng rời đi. Viện trưởng Noel đề cập luôn tới chuyện phát hiện virus mới với Trình Kiến.

Ông ấy là viện trưởng của viện nghiên cứu trung ương những tin tức thế này ông ấy cũng là những người đầu tiên nắm bắt được. Trong thành phần bom ở Greenfield cũng phát hiện ra virus giống như thế cho nên bọn họ cũng đã bắt đầu tập trung nghiên cứu virus mới này.

Trình Kiến vừa trở về từ khu an toàn Noah, tuy bên trên nói là nghỉ ngơi, nhưng hạng mục bên này cũng rất cần cô. Cũng may trước mắt viện trưởng còn chưa đề ra ý tưởng để Trình Kiến lập tức gia nhập một hạng mục khác, nếu không trợ lý của cô nhất định sẽ là người đầu tiên bật dậy từ trên giường muốn ám sát viện trưởng, lý do là ông ấy ngược đãi nhân viên, không có tình người.

Biết được cái nhìn hơi mang khuynh hướng tiêu cực của Trình Kiến với virus mới, Noel thờ dãi. Ông ấy kết thúc đề tài này, nói cho cô một chuyện quan trọng khác mới xảy ra gần đây.

Cái chết của thượng tướng Mẫn Lam Không có quan hệ lớn tới sự bất lực của quân đội. Phần tử khủng bố thành Dahl xâm nhập lần này quá mức mạnh chẳng khác gì quái vật, lớp da cứng, tốc độ di chuyển cực nhanh. Mỗi một người trong số chúng đều như một cỗ máy chiến đấu kiên cố không thể phá vỡ.

Sau khi bắt được tù binh và tiến hành giải phẫu nghiên cứu thì phát hiện ra trên người những kẻ đó đều bị lây nhiễm vật chất hoàn toàn giống với vật chất mà Quý Thanh Hòa đang dùng để nghiên cứu sinh vật kết hợp gien.

Những thứ năm đó bọn họ phát hiện trên người zombie khổng lồ quả nhiên thành Dahl cũng phát hiện ra.

Sau nhiều lần thất bại liên tiếp bộ tổng tư lệnh đã hạ quyết tâm, bộ đội đặc chủng cần phải thay đổi trong thời gian ngắn nhất.

Thí nghiệm kết hợp gien đang trong quá trình thử nghiệm và quan sát, nếu cho ra kết quả tốt sẽ lập tức sử dụng trên quy mô rộng.

Sau vài phút im lặng ngẩn ngui Trình Kiến hỏi vấn đề vẫn luôn vướng mắc trong lòng cô.

“Rốt cuộc ngài nghĩ thế nào về sinh vật kết hợp gien?”

“Đây là bánh xe thời đại, giống như virus Camorra quét qua trái đất năm đó, cuối cùng chỉ còn lại chúng ta tiếp tục sinh tồn. Sau này có khả năng lượng người sống sót sẽ lại giảm xuống.”

“Nghe ngài nói thì ngài vẫn duy trì thái độ bi quan đối với sinh vật kết hợp gien, vậy vì sao ngài không từ chối?” Trình Kiến nhú mày, có thể thấy chấp niệm lộ ra trong mắt cô.

“Không thể từ chối, thượng tướng Mẫn chết quá khuất nhục, bọn khùng bố đã chém đầu ông ấy ngay trên đường phố Greenfield, sau đó lại gài bom nổ tung thi thể của ông ấy. Lúc ấy chúng ta lại không thể làm được gì.”

“...”Trình Kiến nuốt nước miếng, trong lòng trở nên căng thẳng. Cô sinh ra trong tận thế nhưng lại chưa bao giờ trải qua một cuộc chiến tranh chân thật như thế.

Một vị tướng quân bị chém đầu ngay trên mảnh đất cô sinh ra, quả thực là...

“Sinh vật kết hợp gen tuy nguy hiểm nhưng nếu để thành Dahl lớn mạnh thì chúng ta sẽ bị tiêu diệt hoàn toàn, chúng ta phải đưa ra một trong hai sự lựa chọn.”

Viện trưởng Noel đi đến bên cạnh cửa sổ, đặt tay lên tấm kính chống đạn, nhìn xuống khu an toàn Donte.

Bên ngoài thành phố là một mảng phế tích trải rộng.

“Tuy rằng sinh vật kết hợp gen còn tồn tại rất nhiều khuyết điểm nhưng đây không phải là chuyện mà một mình tôi có thể quyết định được.”

Nghe ông ấy nói xong, Trình Kiến cup mắt xuống, “Tôi hiểu.”

“Hạng mục nghiên cứu của cô dạo này thế nào rồi?” Viện trưởng Noel quay đầu lại nhìn cô. Trình Kiến lập tức nhớ tới ngày đó, cô đứng ở trước mặt viện trưởng Noel nói về việc nghiên cứu của cô.

Ông ấy nói, cô có thể tiếp tục làm nghiên cứu này, ông ấy có thể trợ giúp cô về một số phương diện. Khi cần thiết ông ấy cũng sẽ đưa ra thành quả nghiên cứu của cô để sử dụng, nhưng ngoại trừ cô và hồ sơ trong két sắt không thể để bất kì ai biết được chi tiết của nghiên cứu này.

Trình Kiến tỉ mỉ thuyết minh tình hình của chính mình, bao gồm hồ sơ khám bệnh gần nhất, thời gian giấc ngủ,... bài báo cáo dài tới mười phút.

Viện trưởng Noel gật gật đầu.

“Tác dụng phụ ở trong phạm vi thừa nhận được, sau này có lẽ sẽ sử dụng thành quả của cô trên quy mô lớn hơn. Đây là quyết định của cá nhân tôi, giống với lý do bên phía quân khu muốn thúc đẩy sử dụng sinh vật kết hợp gen. Cô nhanh chóng nâng cấp nó đi, tôi sẽ cung cấp cho cô tất cả mọi sự trợ giúp mà cô yêu cầu nhưng cô phải bảo vệ tốt số liệu nghiên cứu của mình như trước đây.”

“Nhất định phải nhớ kỹ, trừ bản thân cô ra thì không được phép tin tưởng bất cứ kẻ nào. Cô sẽ không bao giờ biết một lúc nào đó thành quả nghiên cứu của cô sẽ trở thành cây đao trong tay đao phủ ...”

Ông ấy nói xong những lời này, lại nhỏ giọng nhắc nhở Trình Kiến.

Nghe xong, đồng tử của Trình Kiến mở to một cách bất thường, cô ngần người ra rất lâu mới phục hồi tinh thần lại, cuối cùng chỉ nhẹ nhàng gật đầu, nhẹ giọng nói:
“Tôi biết rồi.”

Chương 37: Thuốc tiến hóa

Sau khi ra khỏi văn phòng của viện trưởng Noel, Trình Kiến hơi choáng váng. Cơ thể cô rất mệt mỏi nhưng não bộ của cô lại như tách khỏi cơ thể, không ngừng suy nghĩ khiến cô không thể nghỉ ngơi.

Mọi người chỉ cho rằng cô chăm chỉ nghiên cứu không màng ngày đêm là vì cô siêng năng, nhưng chỉ có một mình Trình Kiến biết đó là tác dụng phụ của thành quả nghiên cứu năm đó cô đã dùng lên cơ thể mình.

Não bộ của một người bình thường không thể duy trì được sự nhanh nhạy và tập trung sau khi hoạt động trong khoảng thời gian dài, cho nên mỗi người đều cần nghỉ ngơi sau một khoảng thời gian lao động nhất định.

Nhưng Trình Kiến lại khác, não bộ của cô như một thiết bị chưa sử dụng hết công suất. Nếu sử dụng bình thường thì không hề ảnh hưởng tới sức khỏe, nhưng một khi cô tập trung suy nghĩ quá mức thì cô sẽ rất khó để ngủ được. Kết quả cuối cùng là cơ thể cô không thể theo kịp tiến độ hoạt động của não bộ.

Trừ khi cô dùng thuốc ngủ hoặc là ngất xỉu còn không thì não cô vẫn sẽ luôn hoạt động khiến cô không thể ngủ được.

Thời gian ở khu an toàn Noah là khoảng thời gian não bộ Trình Kiến hoạt động với hiệu suất cao nhất. Thậm chí cho tới tận bây giờ, não cô vẫn duy trì mức độ hưng phấn khá cao.

Sau khi trở về, Trình Kiến nằm trên giường không ngừng suy nghĩ về những chuyện xảy ra với cô trong những ngày gần đây và loại virus mới do thành Dahl tạo ra.

Trong chiến tranh, quân đội có thể trở nên mạnh mẽ là chuyện ai ai cũng ủng hộ. Nhưng hạng mục kết hợp gien người với các loại đặc tính của động vật như khả năng thở dưới nước của cá mập, tốc độ của báo, sóng siêu âm định vị của dơi, khả năng nhìn bằng tia bức xạ thân nhiệt của rắn, đôi cánh của loài chim... của Quý Thanh Hòa cũng quá nguy hiểm.

Lần trước cô tìm được tuyến độc trong khoang miệng của zombie khổng lồ đã cho bọn họ một cái nhìn khả quan hơn về năng lực sinh tồn của con người khi kết hợp với gien động vật, nhưng tốc độ cải tạo càng nhanh thì nguy hiểm càng lớn.

Tốc độ phân chia tế bào quá nhanh dẫn đến tuổi thọ của con người sẽ bị giảm sút. Hơn nữa thời gian nghiên cứu của hạng mục này còn chưa đến ba năm, không ai biết 5 năm, 10 năm nữa những người thử nghiệm sẽ phát sinh dị biến như thế nào.

Trình Kiến cũng đã từng tham dự vào hạng mục nghiên cứu của Quý Thanh Hòa nhưng có lẽ báo cáo thử nghiệm trên chuột bạch trong các cuộc họp thường kỳ rất có thể chỉ là tấm bia Quý Thanh Hòa lấy ra dùng mà thôi.

Giống như Trình Kiến cũng được giao bí mật thí nghiệm và đã thí nghiệm trên chính cơ thể mình. Có thể Quý Thanh Hòa cũng đã tiến hành thử nghiệm kết hợp gien động vật lên cơ thể người rồi.

Hơn nữa nhất định anh ta đã đạt được một thành quả nhất định nào đó, nếu không bên trên sẽ không thể nào đưa ra một quyết định sử dụng thí điểm vội vàng như vậy được.

Rốt cuộc anh ta đã làm ra thứ gì?

Trình Kiến nhắm mắt lại, suy nghĩ quá nhiều không ngừng ảnh hưởng tới giấc ngủ của cô, khiến cô cảm thấy nóng ruột.

Lời nhắc nhở của viện trưởng Noel vẫn vang vọng bên tai cô.

—— Tài liệu về việc kết hợp gien của bên thành Dahl là do viện nghiên cứu trung ương tiết lộ ra ngoài, là ai đã tiết lộ hiện nay vẫn đang trong quá trình điều tra.

Trình Kiến đắp chăn lên mặt, một phút sau lại đẩy chăn ra ngồi dậy ôm đầu gối. Cô gạt bỏ mọi chuyện liên quan tới tên nội gián, bắt đầu suy nghĩ về tính nguy hiểm khi thực hiện thí nghiệm lên người cô.

Trên danh nghĩa hạng mục này đã bị xóa tên nhưng trên thực tế lại vẫn được tiến hành nghiên cứu dưới sự hỗ trợ của viện trưởng Noel. Nghiên cứu của Trình Kiến hoàn toàn trái ngược với nghiên cứu kết hợp gien động vật của Quý Thanh Hòa. Cô muốn thúc đẩy sự phát triển tự nhiên của nhân loại trong tiến hóa.

Tên thí nghiệm là “Thuốc tiến hóa”.

Bởi vì việc kết hợp gien giữa các loại sinh vật quá nguy hiểm cho nên lúc ấy Trình Kiến mới nảy sinh ý nghĩ dừng hạng mục nghiên cứu này lại. Cho dù cô là người đầu tiên đề xuất kế hoạch nhưng lúc đó sinh vật kết gien đã thu được thành quả rồi cho nên bên trên không phê chuẩn yêu cầu của cô, chỉ phê chuẩn cho cô rời khỏi hạng mục này.

Quý Thanh Hòa và các đàn anh khác cũng đã nhiều lần giữ cô lại nhưng cũng không thể thay đổi được quyết tâm của cô. Lúc ấy trong viện nghiên cứu cô bị coi là một kẻ không biết tốt xấu.

Sau khi rời khỏi hạng mục đó Trình Kiến cũng không hề chán nản, ngược lại cô còn lợi dụng khoảng thời gian rảnh rỗi lặng lẽ tự làm nghiên cứu của riêng mình, đây là thời kỳ sơ khai của thí nghiệm “Thuốc tiến hóa”.

Giai đoạn đầu đặc biệt khó khăn, cô vừa giúp việc cho các chủ quản hạng mục khác vừa lợi dụng thời gian nhàn rỗi để tập trung thí nghiệm mà không thu hút sự chú ý của người khác.

Dựa theo những ý tưởng ban đầu, tiến hóa của nhân loại là một quá trình không thể biết trước, Trình Kiến cũng không hy vọng có thể khiến một người bình thường đột nhiên có được năng lực thần kỳ nào đó. Cô chỉ muốn thông qua việc phản ứng của tế bào với thuốc thử phối hợp với tia F thúc đẩy quá trình tiến hóa vốn có của con người.

Trên lý thuyết các phương diện của con người chỉ cần tập luyện thường xuyên là có thể nâng cao trình độ nhưng nó lại tồn tại một giới hạn đó chính là mã gen của con người. Mà sau khi đưa thuốc thử vào trong mã gen và chiếu xạ bằng tia F, giới hạn của mã gen sẽ biến mất. Con người sẽ không ngừng đạt được sự tiến hóa vượt trội, mọi người có thể dựa theo ý muốn của bản thân và điều kiện bên ngoài để không ngừng cải thiện và gia tăng sức mạnh.

Ví dụ để thích nghi được với bóng tối, dưới điều kiện huấn luyện đặc biệt thì đôi mắt sẽ phát triển nâng cao thị lực nhìn ban đêm giống như ban ngày.

Nếu như đã mất đi thị lực nhưng vẫn muốn nhìn thấy thì dưới điều kiện huấn luyện đặc biệt cũng có thể tiến hóa thành đôi mắt tầm nhiệt như rắn, hoặc là có thể phát ra sóng siêu âm giống dơi trở thành một radar sống.

Cho dù là bất kì một phương diện nào chỉ cần tìm ra điều kiện huấn luyện thích hợp thì cơ thể vĩnh viễn sẽ không có giới hạn.

Hàng tỉ mã khóa gen tiến hóa sẽ mở ra từng lớp một, sẽ không ai biết mã gen được thí nghiệm sẽ tự động tiến hóa ra sao trong tương lai.

Đây là một sự phỏng đoán rất lớn, trước khi xuất hiện zombie khổng lồ Trình Kiến cũng cho rằng đó là chuyện không thể.

Nhưng sau khi cô triển khai hạng mục sinh vật kết hợp gen, cô đã tận mắt thấy được phản ứng và số liệu thí nghiệm vượt qua cả sức tưởng tượng của con người, Trình Kiến lại càng tin vào chuyện tiến hóa hơn bất cứ ai.

Dưới lớp mặt nạ ôn hòa của cô là một sự điên cuồng vạn vạo, sau nửa năm rời khỏi hạng mục sinh vật kết hợp gen, cô đã chế tạo ra phiên bản đầu tiên của “Thuốc tiến hóa”.

Đây là thành quả dựa trên cơ sở tia F thúc đẩy zombie tiến hóa ra các đặc tính của động vật khác, cực kỳ đơn sơ chỉ dùng phương pháp đóng băng để

cải tạo.

Trình Kiến vứt bỏ hoàn toàn ý tưởng kết hợp gien của những loài khác, cô điều chỉnh lại độ phóng xạ của tia F chế tạo ra phóng xạ khác dựa trên tia F, hơn nữa nguyên liệu then chốt của thuốc thử chính là virus zombie không hoàn chỉnh.

Trình Kiến đã lấy chuỗi gien gần nhất gây ra sự tiến hóa của zombie khổng lồ lúc ấy, sau đó thông qua các tính toán dựa trên định lượng điều phối ra thuốc thử thích hợp cho Beta sử dụng.

Cô thí nghiệm trên cơ thể động vật sống rất nhiều lần, tuy tiến triển không mấy rõ ràng nhưng cũng không phát sinh lây nhiễm và phản ứng quá khích. Tương tự với việc lấy chuỗi gien của virus zombie ra sau đó tiến hành “Lây nhiễm thứ cấp” với từng điều kiện riêng.

Chuyện này người bên thành Dahl có thể được gọi là chuyên gia nhưng bên phía viện nghiên cứu trung ương lại chưa hề phổ biến, cho nên cô chỉ có thể tự mình tìm tòi.

Trình Kiến đã hỏi rất nhiều người nhưng không tìm được ai nguyện ý phối hợp làm “Vật thí nghiệm” của cô. Cuối cùng cô liền dùng lên chính bản thân mình.

Giống như việc uống thực phẩm chức năng Trình Kiến bắt đầu chờ mong cơ thể xuất hiện phản ứng tích cực. Cô lấy cơ thể mình làm vật mẫu thí nghiệm, mỗi tháng đều phải điều chỉnh thuốc thử phối hợp với chiếu tia F.

Theo quá trình thí nghiệm, cô điều chỉnh rất nhiều cũng phát hiện việc nghiên cứu cũng trở nên thuận lợi hơn rất nhiều.

Cô nghi ngờ não bộ của cô có lẽ đã tiến hóa hơn nhưng trước mắt các thiết bị cô có thể sử dụng lại không đủ để cô quan sát phản ứng tế bào vi mô hơn. Đủ loại hạn chế khiến cô cảm thấy đã đến lúc cần phải đưa nghiên cứu này lên mặt bàn. Vì thế Trình Kiến đã sửa sang lại tài liệu về “Thuốc tiến hóa” có trong tay cô lại viết thêm một bài luận văn. Cô tìm đến cấp trên trực tiếp của cô ngay lúc đó và giao toàn bộ tài liệu cho anh ta.

Cô biết nghiên cứu này đòi hỏi nhiều về thiết bị kỹ thuật nhưng cô không ngờ rằng đối phương chỉ coi ý tưởng “Não bộ của tôi đang tiến hóa” dựa trên phỏng đoán của cô thành một trò đùa.

Tuy anh ta vẫn đọc qua tài liệu của cô một lần nhưng lại không chấp nhận, thậm chí còn tìm riêng cô để nói chuyện, dặn cô không cần đưa ra những ý tưởng kỳ lạ nữa.

Trình Kiến vẫn cố chấp, đoạn thời gian đó cô vì chuyện sinh vật kết hợp gien mà gây mâu thuẫn với Quý Thanh Hòa cho nên gần như không có ai

giúp đỡ cô.

Bề ngoài cô không hề nhắc chuyện mình đang làm thí nghiệm này, chỉ đành cắn răng gia tăng cường độ thí nghiệm lên người mình.

Rất khó để nói bản thân cô có trở nên thông minh như dự đoán lúc trước hay không? Nhưng dần dần các tác dụng phụ xuất hiện càng ngày càng rõ.

Trình Kiến phát hiện khi cô làm việc ở cường độ cao, cô không những mệt mỏi lại còn không thể ngủ được, cơ thể cô xuất hiện tình trạng mất ngủ nghiêm trọng.

Bên cạnh đó cơ thể cô cũng dần xuất hiện các thay đổi rõ ràng hơn, khả năng đọc hiểu và tính toán của cô đã được nâng cao, năng lực ghi nhớ lại càng khoa trương. Đến bây giờ cô đã đạt tới trình độ đã đọc qua thì sẽ không quên. Cô có thể tập trung suy nghĩ trong suốt thời gian dài, cô càng suy nghĩ nhiều thì não bộ cô càng hưng phấn dường như não cô đã mất đi cảm giác mệt mỏi.

Lần đầu tiên Trình Kiến duy trì độ tập trung cao và suy nghĩ liên tục năm ngày năm đêm, cô đã ngất xỉu và được đưa tới bác sĩ. Họ cũng không kiểm tra ra cơ thể cô có vấn đề gì, chỉ cảm thấy cô quá liều mạng.

Sau khi trải qua vài lần như thế, Trình Kiến rút ra được một quy luật, chỉ cần không tập trung quá mức cho một sự việc nào đó thì cô vẫn có thể sinh hoạt bình thường.

Nói một cách đơn giản chính là không thể động não quá mức, cũng không thể quá mức cố chấp với một vấn đề nào đó.

Cho đến một ngày đột nhiên viện trưởng Noel tới tìm Trình Kiến, ông thẳng thắn nói với cô, có một vị chủ quản chiếm tài liệu của cô cho riêng mình rồi trình lên trên và bị ông ấy điều tra ra.

Sở dĩ có thể điều tra ra là bởi vì khi viện trưởng Noel hỏi người chủ quản kia một số vấn đề chi tiết chuyên sâu hơn thì anh ta đã không trả lời được.

Sau cuộc điều tra, viện trưởng Noel đã nhận định người khởi xướng nghiên cứu này là Trình Kiến, cũng gọi cô tới nói chuyện.

Khi biết Trình Kiến đã tự thí nghiệm lên người mình, viện trưởng Noel im lặng rất lâu.

Nhưng tình huống của Trình Kiến rất đặc thù, bởi vì cô là vật chủ thí nghiệm cho nên cô càng hiểu rõ hơn về tính khả thi của thí nghiệm này và tình hình tiến triển của nó.

Bởi vì không ngừng suy nghĩ những vấn đề khó chính là “Phương thức huấn luyện” thích hợp nhất để cô đột phá giới hạn của gen, đạt được sự tiến hóa về trí tuệ.

Cuối cùng viện trưởng Noel không phản đối nữa và yêu cầu Trình Kiến tiếp tục hạng mục nghiên cứu này. Ông ấy sẽ cung cấp tất cả mọi sự giúp đỡ theo yêu cầu của cô và việc thí nghiệm này được xếp vào loại bảo mật cao. Vì thế cứ cách một đoạn thời gian Trình Kiến đều sẽ báo cáo tình hình gần đây của bản thân với viện trưởng Noel, nhưng sau sự kiện đánh bom tập kích của thành Dahl cô cũng nhận ra những hạn chế trong suy nghĩ của mình.

Vẫn chưa đủ, ngay cả một quả bom của thành Dahl ném tới cô cũng không hủy được... Có lẽ theo thời gian khả năng của cô sẽ ngày càng phát triển hơn nhưng bây giờ cô không thể chờ được nữa.

Viện trưởng Noel cũng hy vọng cô tiếp tục nâng cấp “Thuốc tiến hóa”, có lẽ ông ấy cũng hy vọng cô có thể tạo ra một thứ gì đó khác biệt.

Ý là muốn tiếp tục sử dụng thuốc thử và tia F lên người cô, tương lai cô sẽ thay đổi như thế nào?

Trình Kiến vui mặt vào đầu gối, cảm nhận sự yên tĩnh từ bốn phía và sự hào hứng muốn thử thách ẩn sâu trong não đang điên cuồng thúc giục cô.

Giống như vực sâu đang nhìn chăm chăm vào cô chỉ chờ cô nhảy xuống.

Trình Kiến cũng hiểu đó chính là khát vọng trong lòng cô.

Cô thở dài một tiếng, nếu như sau này cô thật sự biến thành yêu quái thì Hứa Úy có cần cô nữa cô hay không?

Chương 38: Nữ Omega

Trời vừa rạng sáng, Trình Kiến chớp chớp đôi mắt khô khốc, vươn tay lấy lọ thuốc trong cái túi bên cạnh.

Cô đổ ra hai viên thuốc, chớp chớp mắt nhìn chúng nó, nhớ tới lời dặn dò của bác sĩ lại ném từng viên thuốc vào lọ.

Trời cũng sáng rồi còn uống thuốc làm gì chứ? Haizz, vẫn nên dậy thôi.

Trình Kiến đi tắm rửa thay đổi quần phục để nguyên tóc ướt ra cửa. Đã lâu rồi cô không có nổi một giấc ngủ ngon, vốn dĩ hôm nay cô muốn tới chỗ bác sĩ để nói chuyện, làm gì cũng được chỉ cần cô có thể ngủ được. Nhưng vừa nghĩ đến chuyện của sinh vật kết hợp ghen, cô liền thay đổi chủ ý, có lẽ cô nên tới gặp Quý Thanh Hòa.

Trình Kiến đi thẳng tới viện nghiên cứu trung ương ở thành Donte. Trong suốt bốn tháng cô chưa từng xuất hiện ở bên này nên cô tổn không ít thời gian mới thông qua được xác nhận thân phận. Vốn tưởng rằng cô có thể trực tiếp đi tìm người, không ngờ lại nhận được thông báo vì thời gian của hạng mục rất gấp nên Quý Thanh Hòa đã đẩy toàn bộ các cuộc xã giao gặp mặt anh ấy tới tận năm sau.

Trình Kiến cũng không tự mình liên lạc với anh ấy, cũng không tiếp tục chờ mà quay đầu đi về phía phòng thí nghiệm của cô.

Cô bắt đầu làm chuyện của mình, chỉ có như vậy cô mới có thể nhanh chóng giải mã bí mật của loại virus mới này. Nói không chừng tương lai còn có thể phát hiện ra bí mật che giấu đằng sau virus zombie.

Tất cả mọi thiết bị ở bên Greenfield đều đã được chuyển tới đây, Trình Kiến kiểm kê lại một lượt, phát hiện thiếu không ít nhưng những đồ quan trọng thì đều đầy đủ.

Cô ngáp một cái, chậm rãi mở từng lớp mã khóa của “Két sắt” và lấy tài liệu nghiên cứu từ trước tới nay ra.

Sau khi thăng chức lên thiếu tá thì có một ưu điểm rất lớn, chính là có thể có rất nhiều người hỗ trợ những việc lặt vặt.

Tình trạng cơ thể của cô hiện này không thể chạy đi lung tung. Trình Kiến cũng không biết vì sao cô chỉ ra sức làm việc trong bốn tháng mà có thể suy yếu đến như thế? Cô chỉ là ngủ không đủ giấc mà thôi, trước đây cơ thể cô hoàn toàn khỏe mạnh.

Bác sĩ cũng nói, dựa theo thể chất Beta mà nói vốn dĩ cô không thể suy yếu đến mức này. Nếu dựa trên chỉ số của Alpha mà nói cho dù đối phương có thức đêm trong thời gian dài giống như cô thì cùng lắm cũng chỉ là đau đầu nhức óc mà thôi. Trình Kiến cũng thừa nhận khả năng chịu đựng của cô quả thật giống như Omega yếu ớt.

Có điều cô có thể khẳng định là tình trạng tay trái gà không chặt của cô bây giờ hoàn toàn là do tác dụng phụ của thuốc gây ra, cho nên cô cần phải giảm bớt lượng thuốc ngủ. Để duy trì cường độ làm việc bình thường cô đã sử dụng các loại thuốc phụ trợ khác.

Tháng thứ 19 làm thí nghiệm trên cơ thể mình, Trình Kiến ghi chép lại một cách khách quan về đủ loại bệnh lý của mình. Cơ thể vốn dĩ khỏe mạnh của cô đã bắt đầu xuất hiện những khe nứt rất nhỏ.

Xung quanh cô luôn có người nói thể chất của cô yếu như Omega, những lúc đó Trình Kiến đều cười cho qua, nhưng bây giờ thì không được.

Thuộc tính ABO của đối tượng thí nghiệm sẽ ảnh hưởng tới thuốc thử phản ứng tế bào và định lượng phóng xạ của tia F. Từ trước đến nay cô đều dùng khả năng chịu đựng của tế bào Beta để gia tăng cường độ tiến hóa cho bản thân, có khi nào cô đã nghĩ sai ngay từ khi bắt đầu?

Sau khi Trình Kiến dành ra thời gian trên lấy mẫu chính người mình và làm các thao tác cơ bản cần thiết trên máy thí nghiệm, cô đặt mấy mẫu cần phải chờ kết quả sang một bên, tiếp tục sự nghiệp lớn “Tiến hóa nhân loại” của cô.

Thỉnh thoảng sẽ có trợ lý mang đồ vào theo yêu cầu của cô, hình ảnh họ nhìn thấy nhiều nhất chính là Trình Kiến trong bộ áo blouse dài, chân trần giẫm lên ghế ngồi cuộn tròn người lại, không phải đang lật giở tài liệu thì nhai chocolate không ngừng, hoặc là nhét từng viên kẹo hoa quả vào trong miệng. Cũng không ai biết cô đang làm nghiên cứu gì nhưng đồ ăn cô muốn đa phần đều là đồ ngọt.

Sau khi Vincent kết thúc một tuần nghỉ ngơi, hôm nay cậu ta tới tìm Trình Kiến báo cáo. Sau khi cậu ta biết chủ quán nhà mình không hề nghỉ ngơi, trở về một cái liền tiến hành một hạng mục nghiên cứu khác và đôi mắt lúc nào cũng mở trừng trừng.

Sau khi trở thành trợ lý của Trình Kiến, Vincent cũng được tiếp xúc một phần nào đó các hạng mục nghiên cứu trong tay cô nhưng cậu ta cũng biết đó chỉ là chút da lông bên ngoài mà thôi.

Thí nghiệm này của Trình Kiến dường như được bảo mật cực kỳ cao, khi cô làm việc cả phòng thí nghiệm đều bị phong tỏa.

Tuy rằng Vincent cũng chẳng quan tâm gì mấy. Nhưng từ một số việc Trình Kiến giao cho cậu ta làm, cậu ta vẫn có thể đoán ra nghiên cứu cô đang làm có quan hệ tới tia F và có thể xuất phát từ cùng một hệ với hạng mục sinh vật kết hợp gien đang nổi như cồn gần đây.

Dựa trên cơ sở thí nghiệm trong quá khứ, nâng cấp thuốc thử mới cũng không phải là việc gì khó, hơn nữa sau khi Vincent đi làm lại, Trình Kiến có trợ lý quen thuộc nên tốc độ cũng trở nên nhanh hơn.

Trình Kiến tăng lượng thuốc thử xong, lại tìm các loại động vật có kích cỡ khác nhau, tiêm thử cho chúng nó. Sau đó lại đặt lần lượt chúng vào trong khoang đông lạnh.

Cô chỉ cần chờ đợi, theo dõi chặt chẽ các hạng mục số liệu, khi cần thiết lại tiến hành điều chỉnh.

Cho đến một ngày, cô ôm cốc nước đi ngang qua Vincent bị cậu ta gọi lại nhét một bản báo cáo vào trong tay.

“Có kết quả của thí nghiệm rồi.”

Trình Kiến cũng không quên chuyện này, vừa hay hôm nay là ngày trả kết quả.

Cô thuận tiện xem qua bản báo cáo, số liệu trên bản kết quả này là đơn giản và lạnh lùng nhất, được sử dụng một lượng lớn các danh từ chuyên nghiệp khiến người ta cảm thấy khó hiểu. Nếu như không phải người chuyên nghiệp căn bản không thể nhận ra đây là một bản giám định thuộc tính ABO.

Vincent nghe thấy phía sau truyền đến tiếng vang, cái cốc trong tay Trình Kiến đã rơi vỡ trên mặt đất mà bản báo cáo kia đã bị cô vo tròn lại.

“Sao... Sao thế? Số liệu thí nghiệm xảy ra vấn đề sao?”

Vincent lập tức bật dậy theo phản xạ lao tới phía trước thiết bị cúi người quan sát. Trình Kiến thì vẫn ngơ ngác đứng im tại chỗ, hận không thể vò nát bản báo cáo kia nhai nuốt vào trong bụng, như vậy sẽ không có ai có thể thấy được.

Cô đẩy Vincent ra, tiêu hủy hàng mẫu ngay tại chỗ, lại vòng ra sau xóa bỏ toàn bộ số liệu liên quan, sau đó vội vàng trở về phòng thí nghiệm khóa chặt cửa lại.

Nữ thiếu tá Beta trẻ tuổi nhất viện nghiên cứu trung ương ... thế mà lại là nữ Omega.

Trình Kiến cắn chặt răng, trong lúc nhất thời cô cảm thấy hoàn toàn bối rối.

Chương 39: Hứa Ủy có chút bối rối

Chuyện này nếu như bị người khác biết, chỉ sợ ngay ngày mai sẽ có những kẻ bắt đầu có ý đồ đánh dấu cô. Đây là tình cảnh của các Omega ở tận thế, cực kỳ tồi tệ.

Từ nhỏ đến lớn Trình Kiến chưa bao giờ gặp được Omega nào quang minh chính đại ra ngoài làm việc cả. Trên cơ bản những Omega từng thường xuyên lộ diện cũng đều bị cưỡng gian, sau chuyện đó thì bọn họ đều bị nhốt ở trong nhà.

Đầu óc cô bây giờ loạn như cào cào, lúc thì nghĩ tới chuyện sửa chữa số liệu thí nghiệm của cô, lúc lại nghĩ sao cô có thể là Omega được chứ?

Dựa theo lẽ thường mà nói, Beta không thể cảm ứng được pheromone của A và O. Từ trước tới nay cô cũng cho rằng bản thân cô cũng không cảm ứng được, nhưng thật ra nhiều lúc cô vẫn có thể cảm nhận mơ hồ được cái áp lực mà Alpha gây cho người khác.

Chẳng lẽ thật ra cô không phải là không thể cảm ứng mà chỉ là cảm giác của cô có sự ngăn cản?

Trình Kiến sờ sờ sau gáy mình, cô nhớ ra chỗ đó là nơi mà Quý Thanh Hòa thích chạm vào nhất, có lẽ anh ta cũng đã mơ hồ nhận ra rồi.

Trình Kiến cảm thấy hơi đau đầu, cô không thể không bắt đầu điều chỉnh lại lượng thuốc chuẩn bị sử dụng trên người cô.

Có điều cũng may là cô đã phát hiện ra, nếu không đợi cô tiêm xong lượng thuốc kia vào người thì cô cũng không biết cơ thể cô sẽ xuất hiện những vấn đề gì nữa. Trình Kiến cảm thấy bản thân đã phạm phải một sai lầm lớn trong việc thí nghiệm, cô không nên quá tin tưởng giới tính của cô như vậy.

Tuy rằng người bình thường sẽ không bao giờ hoài nghi giới tính từ bé đến lớn của mình, nhưng cô không phải người bình thường. Cô phải nhạy bén hơn bất cứ ai mới được, thế giới này toàn là giả dối.

Có thể nói hiếm khi bắt gặp Trình Kiến tức giận muốn hộc máu như lúc này.

Bắt nguồn từ cảm xúc trả thù cô bắt đầu tiến hành nghiên cứu với cả ba loại thuộc tính ABO. Cô vẫn tiến hành thí nghiệm thuốc tiến hóa dành cho Beta như cũ, đồng thời cô cũng tiến hành nghiên cứu thuốc cho hai loại thuộc tính là A và O.

Lần này là vì sự hiểu biết về ba thuộc tính ABO của cô chưa đủ sâu sắc. Nếu như có thể hiểu rõ về sự khác nhau của ba loại thuộc tính này thì cô sẽ không ngu ngốc tự lấy bản thân ra làm thí nghiệm trong suốt hai năm liên tục. Cuối cùng lại phát hiện ra tất cả số liệu thí nghiệm của cô đã sai ngay từ khi bắt đầu.

Quả thật là chuyện mất mặt nhất trong lịch sử! Đây tuyệt đối là sai lầm cấp thấp nhất!

Nếu lúc trước cô dùng các số liệu của Omega để làm, vậy thì bây giờ có lẽ cô sẽ không bị mất ngủ. Thí nghiệm của cô sẽ hoàn mỹ và sẽ không tồn tại bất luận kì một tác dụng phụ nào!

Nguyên cả một tháng tiếp theo, Vincent cảm thấy tính tình Trình Kiến không quá tốt, tính tích cực trong cô công việc được nâng cao nhưng sự mệt mỏi của mọi người cũng gia tăng.

Cho đến một ngày, lúc nhân viên nghiên cứu bước vào phòng thí nghiệm đã không chú ý mà đá trúng vào người nằm trên mặt đất, cúi đầu mới phát hiện người đó chính là chủ quản nghiên cứu của anh ta, thiếu tá Trình Kiến.

Anh ta bị dọa cho chết khiếp, vội vàng ôm người đi tìm bác sĩ, lúc đó mới biết được Trình Kiến mệt đến mức ngất xỉu.

Lúc quay về anh ta lệ rơi đầy mặt nói với những đồng nghiệp trước đây không lâu còn oán giận rằng: Chúng ta rất vất vả nhưng bác sĩ nói thiếu tá đã không chợp mắt ít nhất là một tuần rồi.

Sau đó có người nói tiếp, mỗi ngày lượng đồ ngọt mà cô hấp thụ ít nhất phải gấp đôi trước đây, lần trước còn nghe cô ấy oán thán rằng bị đau răng.

Cuối cùng có người nhỏ giọng hỏi: Các anh có cảm thấy thiếu tá mảnh mai như Omega không? Rõ ràng chúng ta cũng mấy ngày rồi chưa ngủ.

Một đám Alpha xung quanh đều đồng loạt nhìn anh ta, sau đó không hện mà cùng gật đầu liên tục.

Vincent thở dài tổng kết lại, “Cô ấy nên tìm thêm một trợ lý sinh hoạt nữa.”

Lúc này, Trình Kiến đã ngủ suốt hai ngày hai đêm.

Lúc cô tỉnh lại đã là buổi sáng.

Trình Kiến nằm tay lại, bàn tay từ lâu đã không có sức nắm chặt lại giờ đã có thể siết chặt. Xem ra trong lúc cô hôn mê, bệnh viện cũng đã truyền dịch dinh dưỡng và điều trị cơ thể cho cô.

Sau khi tỉnh lại, chuyện thứ nhất Trình Kiến nghĩ đến vẫn là nghiên cứu. Cô cảm thấy trạng thái hiện tại của bản thân khá tốt, muốn lập tức trở về làm thí nghiệm, nhưng hai người điều dưỡng do đích thân viện trưởng Noel phái tới để giám sát cô chữa bệnh ấn cô trở lại lên giường.

Đây là chỉ thị của viện trưởng, nguyên văn lời nói của ông ấy là: Trong khoảng thời gian này nhất định phải để cô nghỉ ngơi, nếu không ngủ được thì đánh cho cô bình tĩnh lại.

Lúc này Trình Kiến đành suy sụp, chẳng qua vất vả lắm mới cảm giác cơ thể khỏe lên một chút, cô dứt khoát ở lại bệnh viện tĩnh dưỡng một lần cho thật tốt, xuất viện rồi lại tiếp tục chiến đấu!

Cô nỗ lực thả lỏng bản thân không suy nghĩ quá nhiều. Để hỗ trợ giấc ngủ cô còn xem những phim hoạt hình dành cho trẻ em từ trước tận thế còn lưu lại được, thi thoảng còn xếp tháp diêm và nhà bài trên giường bệnh. Một ngày của cô đều luân phiên ngủ nghỉ trong phòng bệnh, ngay cả ra ngoài đi dạo một chút cũng có người đi theo.

Chín giờ tối ngày thứ năm cô ở trong bệnh viện, phòng bệnh của Trình Kiến nghênh đón một người đến khiến cô hoàn toàn bất ngờ.

Lúc ấy cô đang ôm chăn xem phim hoạt hình, vừa cười vừa nhét khoai chiên vào trong miệng. Khi cô quay đầu lại thì nhìn thấy đối phương, đồng khoai chiên trong miệng lập tức phun ra bên ngoài.

Trình Kiến vội vàng lấy tay áo lau miệng, đắp chăn che kín bộ đồ bệnh nhân trên người, nằm ngay ngắn quay đầu nhìn vào tường.

Hứa Úy đứng cạnh mép giường, anh nhìn bộ phim hoạt hình cô đang xem một lát mới ngồi xuống.

“Tôi đang có kỳ nghỉ, nghe nói em nằm viện nên tới thăm em.”

Trình Kiến hít hít mũi, ngượng ngùng quay đầu lại nhìn anh.

Cô còn chưa rửa mặt, hơn nữa hai ngày rồi còn chưa gội đầu, vừa rồi còn phun khoai chiên ngay trước mặt anh, bây giờ chắc trông cô rất nhếch nhác.

Trình Kiến hoàn toàn quên mất lần đầu tiên cô gặp Hứa Úy, cô cũng chả khác nào một zombie. Lúc ấy người ta cũng không nói năng gì, còn vác cô cả một chặng đường.

Tóm lại tính xã hội của Trình Kiến đã chết rồi, cô không nói chuyện, Hứa Úy cũng không nói. Hai người cứ giữ im lặng như vậy được một lúc thì hộ sĩ bưng khay thuốc vào.

“Thiếu tá Trình Kiến, đến giờ ngủ rồi.”

Trình Kiến vội vàng quay đầu nhìn đồng hồ trên tường, chín giờ đúng. Mỗi ngày đúng giờ này cô đều phải tiêm một mũi thuốc an thần, đây là yêu cầu cưỡng chế.

Mấy ngày nay Trình Kiến cũng quen với việc này rồi nhưng hôm nay Hứa Úy đang ở đây. Cô không kiểm chế được muốn hỏi có thể đẩy lùi thời gian lại một chút hay không, không ngờ Hứa Úy lại hỏi trước cô.

“Cô ấy phải dựa vào thuốc an thần mới có thể ngủ được sao?”

“Gần đây có khá hơn một chút, ban ngày cũng đã có thể tự ngủ được vài lần.” Hộ sĩ giở sổ ghi chép, “Sáng nay cô ấy ngủ được 17 phút từ lúc 11 giờ, buổi chiều cô ấy ngủ được 44 phút từ lúc 3 giờ.”

Sau đó cô ấy nhìn sang Trình Kiến tổng kết lại, “Hôm nay cô làm tốt lắm, cô đã làm vệ sinh trước khi ngủ chưa?”

“Không phải!” Trình Kiến nhìn Hứa Úy một cái, nôn nóng nói: “Có người tới thăm tôi, hôm nay có thể ngủ muộn một chút hay không ...?”

“Trình Kiến, mai tôi lại tới, em nghỉ ngơi đi.” Hứa Úy nói xong liền đứng lên hoàn toàn không cho cô bất luận một chút dàn xếp nào.

Trình Kiến nghĩ đến bộ dáng nhếch nhác của chính mình bây giờ, có chút buồn bực dùng ngón tay chải tóc, sau đó bò xuống giường chuẩn bị đi rửa mặt.

Lúc đi ngang qua Hứa Úy, cô duỗi tay kéo kéo tay áo anh, vẫn chưa chịu từ bỏ mà hỏi anh: “Ngày mai anh nhất định phải tới.”

“Tôi sẽ tới.”

Trình Kiến dưới sự trợ giúp của hộ sĩ thu xếp quần áo đi tắm rửa. Hứa Úy lại chuyển mắt lên màn hình điện tử đang chiếu bộ phim hoạt hình dành cho trẻ em, mấy cái hộp trong góc đựng toàn que diêm và lá bài, còn có một số thứ kỳ lạ khác.

Anh nhớ tới mấy hôm trước sau khi kết thúc nhiệm vụ, trung tướng Will có nói với anh rằng: Nghe nói có người ở viện nghiên cứu trung ương vì suy nghĩ nghiên cứu quá độ dẫn đến mất ngủ rất nghiêm trọng chỉ có thể dựa vào thuốc mới có thể ngủ được. Hình như bây giờ đang bị nhốt trong bệnh viện, mỗi ngày chỉ có thể xem phim hoạt hình và làm một số trị liệu nhằm chán như xếp tháp diêm chơi bài lá gì đó. Mục đích chính là để người đó thả lỏng không cần suy nghĩ quá độ nữa.

Thật sự là rất thú vị, đám mọt sách của viện nghiên cứu trung ương đúng là mất ăn mất ngủ vì nghiên cứu thật, sớm hay muộn cũng có một ngày sẽ hại chết bản thân.

Nhắc mới nhớ thằng nhóc nhà cậu cũng nửa năm rồi chưa gặp Trình Kiến đúng không? Cậu thật sự không đi gặp cô bé đó sao? Cậu đừng đợi đến lúc gặp lại cô bé thì người ta đã có con với người khác rồi.

Trong lòng Hứa Úy sa sầm một chút.

Đó thực sự khá là tồi tệ.

Hứa Úy vừa kết thúc năm tháng ở trên chiến trường đã hỏi thăm nơi cô dừng chân, hiếm khi anh mới được nghỉ phép một lần. Anh tốn một ngày để

di chuyển từ một khu an toàn khác tới đây.

Sau đó... Anh có chút bối rối.

Phải làm thế nào mới có thể liên kết được một kẻ nhát gan nhưng hồn nhiên và vui vẻ trong ấn tượng với một nhà khoa học điên cuồng từ trong miệng người khác chẳng khác nào một kẻ có vấn đề về tinh thần là cùng một người?

Note: Anh nhà đã lên sàn, mị chưa gặp truyện nào mà nam 9 ít đất diễn đáng thương như truyện này. Hi vọng sau này tác giả cho anh tôi chút đất diễn

Chương 40: Rốt cuộc em muốn gì?

Hứa Úy đứng bên ngoài bệnh viện rất lâu, anh nhìn phòng bệnh cho đến khi tắt hẳn ánh đèn, lúc này anh mới xoay người rời đi.

Trong khoảng thời gian này trợ lý của Trình Kiến sống rất thoải mái, hiếm khi anh ta có thể tan ca đúng giờ đi ngủ đúng giờ, có thể mặc áo ngủ ngồi trong ký túc xá uống bia chơi game. Đột nhiên anh ta nghe thấy có người gõ cửa.

Anh ta tưởng là hàng xóm qua mượn đồ gì đó. Anh ta mở cửa thì lại thấy một sĩ quan Alpha đeo quân hàm thượng tá ở ngoài cửa.

Anh lập tức giải thích: “Tôi chỉ là một nhân viên nghiên cứu, tôi chưa từng làm bất cứ chuyện gì nguy hiểm cả!”

“Anh là trợ lý của Trình Kiến phải không?”

“Hừm, phải, đúng thế.”

“Có thể nói cho tôi biết một số chuyện của cô ấy được chứ?”

Vị trợ lý ngay lập tức đưa ra một sự phỏng đoán khủng bố, trong khoảng thời gian này chủ quản nhà mình luôn tiến hành một nghiên cứu thần bí chẳng lẽ bị tóm rồi? Bây giờ người của quân đội cũng bắt đầu tiến hành điều tra cô ấy?

“Không cần đề cập đến chuyện nghiên cứu của các anh, tôi chỉ muốn biết cuộc sống của Trình Kiến có phải xuất hiện vấn đề gì hay không?”

Haizz, được rồi, anh ta đã hiểu.

Lại thêm một vị sĩ quan tuổi trẻ đầy hứa hẹn coi trọng lớp da mỹ nhân của bà chủ quản điên nhà mình.

Tuy rằng anh ta không tán đồng với thái độ liều mạng của Trình Kiến nhưng lập trường của anh ta vẫn đứng về phía Trình Kiến. Anh ta không muốn nói bất cứ chuyện gì liên quan tới cô, trực tiếp đóng cửa rầm một tiếng nhốt Hứa Úy ở bên ngoài.

Ba giây sau, một tiếng vang lớn giống như động đất truyền đến từ phía cửa, anh ta bị dọa sợ ngã ngồi trên mặt đất. Anh ta ngẩng đầu phát hiện đối phương đang xoa tay mặt không biểu cảm, cả một cánh cửa đã bị đập vỡ.

Vì thế sau khi xác nhận thân phận của đối phương, người trợ lý mới bắt đầu run bần bật trình bày sự thật khách quan không mang theo chút ý kiến cá

nhân nào. Anh ta kể tất tần tật biểu hiện của Trình Kiến trong khoảng thời gian này với Hứa Úy.

Nếu nhất định phải nói cô ấy có chỗ nào bất thường thì chính là cô ấy đặc biệt thích nghiên cứu, hơn nữa tình trạng mất ngủ càng ngày càng nghiêm trọng.

Nghe nói lúc cô ấy đang nghiên cứu hạng mục trước bác sĩ đã không dám kê thuốc ngủ cho cô ấy, sợ cô ấy không tiêu hóa được ảnh hưởng tới dạ dày. Rõ ràng bên trên để cô ấy quay về nghỉ ngơi, kết quả ngược lại cô ấy lại ngựa không ngừng vó bắt tay làm nghiên cứu khác. Lần này thì lại ngất xỉu trong phòng thí nghiệm được một trợ lý khác phát hiện và đã đưa cô ấy vào bệnh viện.

Bên trên buộc phải lên tiếng cưỡng chế cô ấy nghỉ ngơi. Thay vì nói bên trên để cô ấy nghỉ phép chẳng bằng nói là bọn họ đang ép cô ấy dưỡng bệnh, bên trên đều sợ cô ấy đột tử.

Thật vi diệu... Bọn họ đều cảm thấy chủ quản nhà mình hình như mắc bệnh tâm thần, trên thế giới tại sao lại có người như vậy chứ? Lúc buồn ngủ nào cô ấy không những không rơi vào trạng thái ngủ mà càng suy nghĩ thì lại càng tỉnh táo.

Nghĩ tới nghĩ lui, bọn họ cũng chỉ có thể suy đoán có lẽ thần kinh cô ấy có vấn đề.

Không chỉ có bọn họ nghĩ như vậy, ngay cả những bác sĩ chuyên gia ở bệnh viện cũng nghĩ như vậy. Chỉ có điều rất là lạ, bên trên cấm bọn họ trị liệu và kiểm tra sâu với Trình Kiến, cho nên trước mắt chỉ có thể như vậy.

Sau khi Hứa Úy hiểu rõ mọi chuyện anh liền rời đi quay về bệnh viện.

Thời tiết rất lạnh, Hứa Úy đặt ba lô cạnh bên chân canh giữ bên ngoài phòng bệnh của Trình Kiến. Đêm khuya, chỉ có hộ sĩ tới kiểm tra phòng ngẫu nhiên sẽ đi ngang qua, tầm mắt của đối phương dừng trên người anh mấy giây rồi cũng đi mất.

Ngày hôm sau Trình Kiến tỉnh lại rất sớm, cô vệ sinh cá nhân xong lại thay bộ quần áo bệnh nhân bằng một chiếc váy, còn tìm hộ sĩ giúp cô trang điểm nhẹ nhàng một chút. Sau đó bắt đầu vui vẻ chờ Hứa Úy tới thăm cô.

Hộ sĩ giúp Trình Kiến sửa soạn xong, cô ôm bản ghi chép rời khỏi phòng bệnh của Trình Kiến rẽ qua một khúc ngoặt đã nhìn thấy Hứa Úy đã ngồi đợi cả đêm.

Cô cũng để ý thấy anh ấy vừa mới rửa mặt xong, ngọn tóc vẫn còn giọt nước.

“Cô ấy chuẩn bị xong rồi.”

Hứa Úy nhìn cô gật đầu.

Vốn dĩ Trình Kiến cho rằng sẽ phải chờ anh mất một ngày nhưng không ngờ cô vừa mới mở video chuẩn bị xem hoạt hình, đã vang lên tiếng gõ cửa. Người bước vào chính là người cô trông chờ từ tối hôm qua đến giờ.

Cô nuốt nước miếng, nghĩ mình đã trang điểm không tệ lắm lại cố lấy dũng khí hỏi.

“Anh tới sớm vậy ... anh đã ăn sáng chưa?”

“Ăn rồi.” Nét mặt của Hứa Úy thoát nhìn khá nghiêm túc, “Có một số việc muốn tâm sự với em.”

Trình Kiến rất sợ bộ dạng này của anh ấy. Cô ra hiệu mời Hứa Úy ngồi xuống, cô cũng ngồi xuống cái ghế khác.

“Có thể bắt đầu tâm sự rồi.” Trình Kiến phát hiện Hứa Úy vẫn không nói chuyện, cô chỉ đành bắt đầu câu chuyện trước.

“Em không thể tiếp tục như thế này được nữa.” Hứa Úy nhìn thẳng vào cô, “Em không giống tôi, càng về sau giá trị của em càng lớn. Bây giờ chuyện làm em cảm thấy lo lắng rất nhiều nhưng không phải là chuyện có thể giải quyết trong thời gian ngắn được.”

Tuy cô cũng đã đoán rằng anh sẽ nói đến chuyện này nhưng Trình Kiến không nghĩ rằng anh lại nói thẳng như vậy, hơn nữa còn không hề lót đường chút nào.

Qua một lúc câu chuyện dần đi vào ngõ cụt, cô cúi đầu nhìn ngón tay đang vò chân váy của mình. Nửa năm rồi cô chưa từng cố ý ăn mặc những bộ trang phục đẹp để nhưng nhìn ánh mắt bình tĩnh của Hứa Úy, đột nhiên cô cảm thấy bản thân cô có chút buồn cười.

Hứa Úy cũng chẳng thèm để ý tới chút tâm tư này của cô, có lẽ trong mắt anh “Trình Kiến” cũng chỉ là một cái tên của nhân viên nghiên cứu mà thôi.

“Rốt cuộc vì sao lại liều mạng như vậy, rốt cuộc thì em muốn làm gì?”

Anh lại bắt đầu chất vấn. Trình Kiến bắt đầu vuốt ve ngón tay của mình, sau đó đưa ngón tay cái lên miệng.

Móng tay hai ngón cái của cô đã bị cắn sâu cả vào thịt, khi cô lo lắng sẽ cắn ngón tay trong vô thức.

Hứa Úy nhìn thấy hết động tác của cô, Trình Kiến đang lo lắng, dù cô có cố gắng trang điểm thì vẫn không thể che được quầng thâm dưới mắt cô.

“Em phải tự làm mới được.” Cô lẩm bẩm nói: “Quá nhiều vấn đề.”

“Tất cả mọi vấn đề đó đều cần em giải quyết sao?” So với ánh mắt mơ hồ của Trình Kiến, ánh mắt của Hứa Úy lại kiên định như núi cao sừng sững.

“Không phải là tất cả nhưng nếu em không làm, em sẽ không biết được đáp án.” Trình Kiến nhớ tới loại virus Camorra kiểu mới, nét mặt cô lộ ra chút buồn bã. Cô rất tò mò với loại virus mới này, sau khi bị lây nhiễm lại không hề biểu hiện ra bệnh trạng, mẫu gien lại tương đồng với virus zombie nhưng chuỗi gien lại hoàn chỉnh hơn virus zombie, đây rõ ràng là...

“Trình Kiến, nếu em không làm được sẽ có những người khác làm được.” Hứa Úy đánh gãy suy nghĩ của Trình Kiến, lạnh lùng cắt đứt viễn tưởng và chấp niệm của cô.

“Tôi biết em đã tham dự hạng mục virus Camorra kiểu mới, nhưng bây giờ không chỉ có một mình em suy nghĩ về nó. Dù sao trí tuệ con người là hữu hạn, vì sao em phải đặt mọi áp lực lên người mình?”

Trình Kiến hít sâu một hơi, giờ phút này cô cảm giác hốc mắt mình hơi khô. Cô bình tĩnh lại, ngẩng đầu nhìn Hứa Úy, “Trí tuệ của con người là hữu hạn, vượt qua giới hạn là chuyện mà em không thể hoàn thành được. Nhưng em muốn hoàn thành nó cho nên em chấp nhận trả giá, chỉ thế mà thôi.”

“Cho dù là tàn phá cơ thể của chính mình?”

“...Chỉ là lỗi kỹ thuật mà thôi.”

Hứa Úy nhạy bén bắt được lỗ hổng trong câu nói của Trình Kiến, ngữ khí dò hỏi trở nên nghiêm khắc hơn, “Tình trạng cơ thể của em bây giờ là do “lỗi kỹ thuật” của em gây ra, em tự làm thí nghiệm trên chính cơ thể mình sao?”

“Em...” Trình Kiến hoàn toàn không biết Hứa Úy làm thế nào có thể sâu chuỗi điều tra ra chân tướng, anh quả thực rất đáng sợ.

Tới bây giờ cô mới ý thức được, Hứa Úy lợi hại hơn cô tưởng tượng rất nhiều. Cô đang phải đối mặt với một chuyên gia tra tấn phong phú kinh nghiệm, cô lại dám nói năng lung tung trước mặt anh.

Lộ ra sơ hở này lại làm Trình Kiến nhớ tới những sai lầm cấp thấp mà cô mắc phải lúc trước cùng với chuyện cô là Omega. Cô lập tức trở nên tâm phiền ý loạn ngay cả nói cũng không thể nói lên lời, kết quả là vết nứt giữa hai người lại bị xé to ra trong nháy mắt.

“Em cảm thấy cơ thể em còn có thể chịu đựng được mấy lần “lỗi kỹ thuật” do em không cẩn thận mắc phải? Vì sao em không dừng lại?”

Trình Kiến nghĩ đến chuyện cô còn muốn sử dụng thuốc thử sau khi nâng cấp lên người mình, không cẩn thận lại cắn móng tay.

“Em đã dừng...”

“Em lại nói dối tôi thử xem?”

“Không phải, lần này em chắc chắn sẽ chờ đến khi nào không còn sai lầm nào nữa mới thí nghiệm.” Cô yếu ớt biện giải cho chính mình. Cô có thể làm gì bây giờ, viện trưởng Noel kỳ vọng rất lớn vào nghiên cứu của cô, còn nói sẽ sử dụng thành quả của cô ngay khi cô hoàn thành.

Cô không thể đưa ra một thứ còn nguy hiểm hơn so với sinh vật kết hợp gen, bản thân cô tuyệt đối không cho phép cô làm ra một chuyện không hoàn mỹ như vậy.

“Trình Kiến, từ trước đến nay em vẫn như vậy, em vẫn luôn tự gánh lấy quá nhiều trách nhiệm, sợ hãi thất bại. Năm đó tôi đề nghị em ra ngoài làm nhiệm vụ, em lại cho rằng tôi đặt tất cả mọi gánh nặng lên người em nhưng thật ra không phải không có em thì không được. Chỉ là em vừa vận xuất hiện ở đó, cho nên mới được giao cho em. Nếu ngày đó em không tới, tôi cũng sẽ không đặc biệt yêu cầu em. Đối với thế giới này mà nói, em không phải người đặc biệt nhất cũng không phải độc nhất vô nhị, nếu như thiếu em, vận mệnh cũng sẽ không có gì thay đổi.”

Những lời nói của Hứa Úy chỉ khiến Trình Kiến cảm nhận được sự thật tàn khốc. Nếu anh tới chỉ để nói những điều đó thì chẳng bằng ngay từ đầu anh đừng xuất hiện.

Cái khác cô không dám nói, dù sao cô cũng là người chế tác ra Kịch Việt 15, chẳng lẽ anh cảm thấy thứ đó dùng không tốt sao? Coi thường cô như vậy!

Mũi Trình Kiến đã bắt đầu thấy chua chua, ngay cả cổ họng cũng như bị nhét một cục bông vậy. Cô cảm thấy cực kỳ ủy khuất, cảm giác như toàn bộ nỗ lực của cô đều bị những lời nói này của anh phủ quyết hoàn toàn.

Hiện tại cả người cô đang run lên, cô thật sự muốn khóc.

“Em biết! Em chỉ thích lo lắng chuyện vượt quá khả năng của em nhưng em làm như vậy chỉ là để chứng minh bản thân mình ưu tú hơn một chút! Em... Thật sự rất lo lắng, dù em làm thế nào cũng không thể đuổi không kịp anh, vĩnh viễn chỉ dậm chân tại chỗ. Cho dù làm thế nào cũng không thể làm được chuyện mình muốn, em phải làm sao chứ?”

“Tôi có thể làm gì cho em?” Hứa Úy bình tĩnh nhìn Trình Kiến, khí thế quanh thân dường như có thể giữ căn phòng này trở lại ổn định.

Trình Kiến giương mắt nhìn anh, trong mắt tràn đầy khát vọng và thống khổ giãy giụa. Nước mắt cô bắt đầu chảy ra, cô cúi đầu thật sâu, cắn chặt môi đè nén tiếng nức nở, duỗi tay che kín mặt.

“Anh là đồ khốn...”

Hứa Úy kéo cô lại gần, trán Trình Kiến chạm vào người anh.

Lần thứ hai cô ngửi thấy khí tức sắc bén lạnh lẽo thấu xương này, hương vị này dường như đã khắc vào trái tim cô. Rõ ràng cô chỉ mới quen anh được mấy năm nhưng anh giống như đã dung hòa trong suốt cả hành trình trưởng thành của cô.

Trình Kiến vẫn còn giận vì những lời của anh vừa rồi, cô bắt đầu phát tiết tính tình ra sức đánh đấm lung tung lên người anh. Anh vẫn yên lặng nhẫn nhịn cảm xúc của cô, chỉ biết ôm cô vào trong lòng ngực.

“...”

Giờ phút này anh không nói gì nhưng dường như Trình Kiến lại hiểu ý nghĩ của anh, cô không còn cảm nhận được sự phòng bị vốn có trên người Hứa Úy. Cô chỉ cảm nhận được sự bao dung không giới hạn trong hành động của anh.

Có lẽ bản thân cô không cần phải đuổi theo anh.

Bởi vì anh vẫn luôn ở đây, nơi cô có thể dựa vào.

Sợi dây luôn căng chặt trong lòng Trình Kiến cuối cùng cũng đứt, rốt cuộc cô không nhịn được dùng sức ôm lấy Hứa Úy, gào khóc thành tiếng, nước mắt rơi không ngừng.

Chết tiệt thật...

Chương 41: Quan hệ của chúng ta là gì?

“Em nên làm gì bây giờ? Thí nghiệm của em thất bại, em chính là sản phẩm thất bại của chính mình! Chỉ cần em suy nghĩ quá nhiều thì sẽ không thể ngủ được.”

Trình Kiến khóc thút thít ôm chặt lấy anh, thậm chí còn nấc lên mấy lần.

“Thật ra em biết không nên lấy bản thân ra làm thí nghiệm nhưng lần này thật sự chỉ là do sai sót số liệu cho nên mới trở thành như vậy... Vì sao ba mẹ em lại phải gặt em chứ? Em vốn dĩ không phải là Beta, mẹ em nhất định đã thử nghiệm thuốc thay đổi thuộc tính ABO trên người em. Em cho rằng em là Beta nên mới sử dụng cơ sở số liệu của Beta!”

Hứa Úy vội vàng bịt miệng Trình Kiến lại. Lúc này cô mới nhận ra bản thân đã mất khống chế, giọng nói cũng lớn hơn bình thường.

Hai mắt cô đăm lệ nhìn Hứa Úy, đọc được mệnh lệnh nhỏ tiếng bằng khẩu hình của anh.

Cô gật gật đầu, Hứa Úy buông tay xuống, dùng ngón cái lau nước mắt trên mặt cô.

“Tôi tin tưởng năng lực chuyên môn của em không có vấn đề, vì nguyên nhân này mà phạm phải sai lầm thì cũng không thể trách em được. Nếu như có một ngày tôi biết được mình là O, tôi cũng không chịu nổi.”

“Sao có thể, vừa nhìn anh là biết anh chính là A nhưng em nên sớm nghi ngờ bản thân mình mới phải. Bọn họ đều nói nhìn em yếu ớt như Omega vậy.”

Đột nhiên cổ tay cô bị Hứa Úy tóm lấy, cô cảm nhận được sự thô ráp của những vết chai do quanh năm cầm vũ khí trong bàn tay anh.

“Nghe nè em không hề yếu ớt, về phương diện thể chất là do có chương ngại tồn tại khách quan, nhưng trên thực tế ý chí của em còn mạnh mẽ hơn phần lớn các Alpha.”

Trình Kiến rất hiếm khi nghe được những câu nói khích lệ từ miệng của Hứa Úy. Lúc cô cúi đầu mới phát hiện bàn tay anh không hề xinh đẹp như lúc nhìn từ xa. Tuy rằng vẫn thon dài hữu lực nhưng làn da lại thô ráp, từ mu bàn tay đến lòng bàn tay đều là vết thương, thậm chí còn có một vết sẹo giống như bị đạn bắn xuyên qua.

Cô cúi đầu áp mặt lên bàn tay của Hứa Úy, cảm nhận nhiệt độ cơ thể anh, sau đó hôn lên vết sẹo của anh.

“Em còn rất kém cỏi, ít nhất là không thể so được với anh. Thậm chí khi anh biết thuộc tính của em đột nhiên thay đổi cũng không hề kinh ngạc.”

“Tôi và em đã từng tiếp xúc thân mật cho nên tôi có thể cảm nhận dường như em có kỳ động dục ngắn. Xin lỗi vì đã không thể nói cho em biết sớm hơn.”

Đã lâu rồi Trình Kiến không nhớ tới những hình ảnh cô phi lễ với Hứa Úy, vừa rồi anh lại nhắc tới, nhiệt độ đã hạ xuống lại bắt đầu tăng lên lần thứ hai.

“Không sao.” Trình Kiến hơi mất tự nhiên, vội vàng thả tay Hứa Úy ra ngồi nghiêm chỉnh trên ghế của mình. Khóc được một trận cảm xúc của cô đã bình ổn hơn rất nhiều, bây giờ cô mới bắt đầu để ý tới sự hiện diện của anh. Cái gì mà tiếp xúc thân mật chứ... Căn bản còn không được coi là tiếp xúc thân mật chân chính. Ngày đó dưới sự cưỡng ép nửa vờ của cô anh chỉ miễn cưỡng dùng ngón tay, nụ hôn của hai người cũng đã là chuyện của hơn nửa năm về trước.

Trình Kiến càng nghĩ càng cảm thấy con đường phát triển tình yêu của cô thật là kỳ quái, đây coi như là bọn họ đang yêu đương sao? Hay vẫn đang trong thời kỳ ái muội?

Nhưng nếu nhất định phải nói thì cô cảm thấy cô đủ hiểu anh.

Nghe nói bình thường nếu anh không ở trên chiến trường thì cũng là ra ngoài làm nhiệm vụ hoàn toàn không dành chút thời gian riêng tư nào cho mình. Có lẽ đối với anh mà nói việc riêng tư nhất bây giờ chính là anh đặc biệt chạy từ khu an toàn khác đến đây để thăm cô?

Trình Kiến bị chính suy nghĩ của mình dọa cho sợ, cô không kiềm chế được mà đưa tay lên bịt miệng, nét mặt đầy ngỡ ngàng. Chẳng lẽ, chẳng lẽ... Cô và Hứa Úy đang là yêu đương sao?

Không phải chứ, chuyện bắt đầu từ khi nào? Vì sao cô lại không nhận ra?

Trong đầu Trình Kiến nhanh chóng hiện lên đủ loại suy nghĩ vụn vặt, cuối cùng trí nhớ của cô dừng lại ở cái đêm cô uống say tại xưởng công binh.

Cô nhớ tối đó sau khi uống say cô đã chạy đến trước mặt Hứa Úy tỏ tình nhưng cuối cùng cô lại bị anh bỏ rơi ở đó một mình.

Sau ngày hôm đó, cô từng phát tín hiệu gì cho anh sao?

Trình Kiến lại cắn móng tay, cô và Hứa Úy ở bên nhau cũng chỉ có vài lần có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Lần đầu tiên là khi cô được anh cứu khỏi đồng đồ nát của viện nghiên cứu, Trình Kiến có thể bảo đảm lúc đó Hứa Úy hoàn toàn vô cảm với cô. Lần thứ hai là cô động dục với anh tại rừng mưa nhiệt đới ở thành Dahl, lúc đó Trình Kiến cảm thấy thiếu chút nữa thôi là cô mất mạng rồi. Cô có thể khẳng định Hứa Úy không thể nảy sinh cảm tình với cô trong hai lần đó.

Lần tiếp theo là cô bị anh kéo tới toilet cưỡng chế khẩu giao ở quán bar đơn giản chỉ là anh muốn trừng phạt hành vi dâm loạn của cô lúc trước. Sau đó nữa chính là lần cô thay thế vị trí của Quý Thanh Hòa cùng ra ngoài điều tra về zombie khổng lồ với anh.

Lần duy nhất Trình Kiến cảm thấy có ấn tượng khắc sâu chính là lần cô nhìn anh chém giết kẻ địch qua cửa sổ máy bay, khi đó hình như anh cũng nhìn cô vài giây.

... Cô còn không dám chắc người đó có phải là Hứa Úy hay không?

Tâm tình Trình Kiến có chút phức tạp, tốc độ suy nghĩ của cô rất nhanh, nhưng đoạn suy diễn này cũng chỉ như cô yên lặng suy nghĩ năm sáu giây.

Cho tới bây giờ, Trình Kiến cho rằng chỉ có một lần duy nhất quan hệ của hai người có sự tiến triển chính là lần trung tướng Will giới thiệu bọn họ quen nhau.

Thậm chí lần đó Hứa Úy còn hôn cô, nụ hôn đầu tiên của bọn họ cũng ở đó... Cho nên nói cho cùng thì bọn họ vẫn là do giới thiệu mới quen nhau sao?

“Thượng tá Hứa Úy, lần chúng ta cùng nhau tham gia hội nghị, nếu lúc ấy trung tướng Will không giới thiệu em cho anh mà là người khác của viện nghiên cứu. Vậy có phải bây giờ anh sẽ đi thăm cô ấy hay không?”

Ngụ ý chính là, có phải lúc trước trung tướng có giới thiệu ai cho anh thì anh sẽ coi trọng người đó phải không?

Hứa Úy sững sốt một chút rồi nói: “Trung tướng chưa từng giới thiệu những người khác cho tôi.”

“Nhưng nếu có thì sao?” Trình Kiến truy hỏi thêm một câu liền cảm thấy câu hỏi này của cô dường như không có ý nghĩa nào cả. Cô cúi đầu ho nhẹ một tiếng, “Xin lỗi, em không nên hỏi điều này.”

Quan hệ giữa cô và anh từ trước tới nay chưa từng xác định rõ ràng. Cho dù anh có tới thăm cô còn thuận tiện an ủi cô nhưng tất cả đều không hề thay đổi, Quý Thanh Hòa vẫn thường xuyên đối xử với cô như vậy.

Trình Kiến cảm thấy bản thân mình suy nghĩ quá nhiều, Hứa Úy là một Alpha mạnh mẽ lạnh lùng sao có thể coi trọng bất cứ ai được giới thiệu cho anh chứ?

Cho nên không thể nào anh chọn cô chỉ vì trung tướng giới thiệu bọn họ làm quen, anh còn chẳng hề có bất cứ một dấu hiệu lựa chọn nào.

Dưới tình huống như vậy mà cô lại hỏi loại câu hỏi đó, có vẻ như cô tự mình đa tình.

“Cho nên em muốn biết cái gì?” Hứa Úy nhìn Trình Kiến vẫn đang đắm chìm trong những lối suy nghĩ riêng, anh dứt khoát trực tiếp hỏi nguyên nhân.

Trình Kiến nhìn nét mặt không biểu cảm của anh thì cảm thấy cô càng quan tâm lại càng rối loạn. Cô tự xoắn ngón tay của mình, tránh nhìn thẳng vào Hứa Úy.

“Em muốn biết quan hệ của chúng ta là gì?”

“Em là người yêu của tôi.”

Anh trả lời không chút do dự, ngay tức khắc Trình Kiến cảm giác toàn thân tê dại.

Các tế bào trong người cô như đang gào thét muốn lao ra ngoài, cô cảm giác như cô sẽ nổ tung tại chỗ ngay giây tiếp theo.

“Nếu, em nói là nếu em là Alpha thì sao?” Cô dùng một giọng nghiêm túc như đang thảo luận các vấn đề trong cuộc sống để hỏi anh.

“Em là Alpha tôi cũng muốn.”

Xong rồi... sống mũi Trình Kiến cay cay, bây giờ cô rất bối nhào lên giường ôm lấy chăn lẫn lộn, dùng sức la hét, hai chân đạp xuống giường. Tóm lại chính là cảm giác sung sướng muốn chết.

“Chính là.. là Alpha sẽ không cam tâm tình nguyện bị một Alpha khác đè lên.” Giờ phút này Trình Kiến cũng không biết chính mình đang nói gì, đầu óc cô hoàn toàn choáng váng, cả người nóng ran lên giống như bị lửa thiêu vậy.

“Em có thể chiến đấu với tôi, nếu em thắng cho em ở bên trên.”

“Ai có thể đánh thắng anh chứ.”

Câu này của Trình Kiến vốn dĩ chỉ là một câu làm nũng mà thôi nhưng mà Hứa Úy lại thật sự nêu ra mấy cái tên mà Trình Kiến hoàn toàn chưa từng nghe qua. Cuối cùng còn nói thêm một câu “Bọn họ còn khá trẻ, tương lai đều có tiềm lực thay thế tôi.”

Vốn dĩ Trình Kiến muốn an ủi cảm xúc ưu sầu lúc chuyển giao thời đại của anh, nhưng vừa cầm tay anh cô lại nhớ lại hình ảnh anh cứu cô thoát khỏi miệng zombie mấy lần trước.

Cho dù như thế nào sự mạnh mẽ của anh là điều không thể nghi ngờ, dù cho điều đó không thể hiện tuyệt đối ở sức mạnh. Phẩm chất của kẻ mạnh vĩnh

viễn tồn tại như việc anh thản nhiên nhìn xuống cảnh tượng đổ nát dưới chân.

Hơn nữa ai dám nói anh không phải là bộ đội đặc chủng lợi hại nhất? Chút tin tức này Trình Kiến vẫn biết được, cho đến hiện nay năng lực chiến đấu cá nhân của Hứa Úy vẫn là một huyền thoại, anh chính là binh vương!

Tâm tư muốn an ủi anh của Trình Kiến bị dập tắt như vậy. Cô muốn rút tay về nhưng lại nghĩ không dễ gì mới có thể chạm vào anh như vậy, nếu như cô không nói gì lại cảm thấy không cam lòng.

Cho nên cô dứt khoát thuận theo tình thế để làm, nhẹ nhàng nắm lấy ngón tay anh.

“Sinh vật kết hợp gien sắp đưa vào sử dụng rồi, anh biết không?” Trình Kiến đặt câu hỏi, nhắc tới lực chiến đấu không thể không nhắc tới loại thuốc sắp ra đời của Quý Thanh Hòa.

“Tôi có nhận được thông tin, bên kia tuyên bố không cần đến nửa năm là có thể bồi dưỡng ra một loạt chiến sĩ có lực chiến đấu siêu mạnh.”

Trình Kiến ảm đạm nói: “Em không hy vọng anh dùng nó, tác dụng phụ của thuốc đó rất lớn, sau khi sử dụng tuổi thọ sẽ bị rút ngắn một nửa. Sau này nếu như không thể khống chế được thì tỷ lệ đánh mất ý thức là rất lớn. Đến lúc đó một lượng lớn quái vật giống như zombie ra đời, mỗi người lại có đặc tính của dã thú như vậy còn giống tận thế hơn cả bây giờ.”

“Những nguy hiểm đó sẽ được thông báo một phần cho mọi người khi được đưa vào sử dụng.” Hứa Úy nói, “Có rất nhiều người muốn dùng thứ đó. Căn cứ theo thống kê ghi danh, sau khi nhóm thí điểm đầu tiên được đưa lên chiến trường, có lẽ sẽ phát sinh tình trạng cung không đủ cầu.”

“Vì sao?” Trình Kiến hơi khó hiểu, đứng trên góc độ của một người nghiên cứu cô hoàn toàn không hiểu vì sao một bán thành phẩm còn tồn đọng nhiều vấn đề như vậy lại có thể làm mọi người mong ngóng như vậy.

“Bởi vì mọi người đều muốn bảo vệ người nhà, bạn bè, con cái, đồng đội hơn cả tính mạng của mình. Chiến tranh lại sắp bắt đầu, tướng quân Mẫn Lam Không bị giết hại, chúng ta muốn đánh bại tất cả kẻ địch xâm phạm. Tất cả những gì chiến tranh mang đến còn nghiêm trọng hơn rất nhiều so với tính mạng của chính mình.”

Hứa Úy nắm lấy ngón tay mảnh khảnh của Trình Kiến, anh muốn nắm chặt lấy tay cô nhưng lại sợ không khống chế được lực của ngón tay tạo thành tổn thương cho cô.

“Tất cả chỉ là để có thể hoàn thành nhiệm vụ được tốt hơn.”

Trình Kiến lại dùng một bàn tay khác úp lên trên mu bàn tay của Hứa Úy, mắt sáng như đuốc nhìn anh, “Sinh vật kết hợp gien tuyệt đối không phải thứ tốt, nó rất nguy hiểm, anh phải tin tưởng em. Cho em thêm một chút thời gian nữa, em sẽ đưa anh một thứ còn tốt hơn... Cho mọi người nữa.”

Hứa Úy đối mặt với cô, dường như anh có thể đọc được quyết tâm muốn lật đổ tất cả trong đôi mắt cô.

“Ừ, tôi tin em.” Anh trả lời, “Nhưng em không được sốt ruột, phải bình tĩnh.”

Trình Kiến gật đầu, ít nhất trước mắt cô vẫn còn nghe lọt những lời này.

Chương 42: Trình Kiến, kẻ kết thúc câu chuyện

Bọn họ nói chuyện hơn nửa buổi sáng, chủ đề chỉ xoay quanh những việc xảy ra trên chiến trường và những loại vũ khí mới phát minh gần đây. Mỗi lần đều chỉ nói lướt qua rồi dừng lại, những lúc Trình Kiến bắt đầu suy nghĩ vấn đề sâu hơn Hứa Úy liền dừng đề tài lại.

Lúc bác sĩ vào kiểm tra theo thường lệ, Hứa Úy hỏi: “Vấn đề sức khỏe của cô ấy có nghiêm trọng không?”

“Chỉ cần uống thuốc đúng giờ, buổi tối có thể ngủ được thì không còn vấn đề gì nữa.”

“Cô ấy có thể xuất viện sao?”

“Chuyện này phải xin chỉ thị của cấp trên mới được.”

“Tôi biết rồi.”

Trình Kiến nghe cuộc đối thoại của bọn họ, đột nhiên lại một cảm giác là lạ. Cô mở miệng hỏi: “Đây không phải là bệnh viện tâm thần chứ?”

Bác sĩ nhìn cô nhú mày, đưa tay lên chỉ vào thẻ tên trước ngực mình nói, “Bây giờ cô mới biết tôi là bác sĩ khoa thần kinh sao?”

“...” Trình Kiến phát ngốc, cô nhìn Hứa Úy theo bản năng cô sợ bị anh kỳ thị. Nhưng Hứa Úy vẫn bất động như núi giống như anh đã sớm biết chuyện này vậy.

Chỉ mình cô không biết?

Trình Kiến mạnh mẽ yêu cầu bản thân phải bình tĩnh lại đồng thời cô nhanh chóng liên kết tình huống thực tế của mình dạo gần đây. Cô cần phải suy nghĩ cẩn thận lại vì sao cô lại trở nên như vậy?

Gần đây cô quả thật có hơi chút kì lạ, ngay cả chính cô cũng mơ hồ nhận ra có những lúc bản thân cô cũng không thích hợp cho lắm.

Cô quá nôn nóng, chấp niệm càng ngày càng sâu, giống như nếu không đốt cháy hết mình thì cô vĩnh viễn không chiếm được cái mình muốn. Cô luôn cảm giác đằng sau mình có quái vật đang đuổi theo.

Nghiên cứu khoa học ở tận thế ngày nào cũng phải tiếp xúc với những thứ khủng bố điên cuồng, tinh thần của những người đó rất dễ bị ảnh hưởng không ít thì nhiều. Một số người thông minh trời sinh đã có một số dấu hiệu của bệnh chứng tâm thần, đây cũng là việc bất đắc dĩ.

Trình Kiến cảm thấy bản thân cô thuộc tuýp người dễ bị ảnh hưởng, vốn dĩ Omega rất dễ đồng cảm lại dễ nhạy cảm. Lý trí của cô xung đột quá lớn với tình cảm của cô, hơn nữa bản thân lại còn dùng sai thuốc, điều này lại càng khiến tình trạng của cô trở nên nghiêm trọng hơn.

Càng nghĩ cô càng cảm thấy hoảng loạn nhưng không đợi cô nghĩ nhiều hơn, Hứa Úy đã nắm lấy tay cô.

Giọng nói trầm ổn của anh làm người ta cảm thấy an tâm: “Không sao.”

Độ ấm từ lòng bàn tay anh truyền tới khiến lần đầu tiên Trình Kiến cảm nhận rõ ràng có người nắm tay cô trong lúc cô chìm sâu vào trong dòng suy nghĩ. Trước nay cô luôn chỉ có một mình nhưng lúc này đã có một người sẵn sàng ở bên cạnh cô, giúp đỡ cô vô điều kiện, thấu hiểu hoàn cảnh của cô và sẵn sàng để cô dựa vào.

Trong lòng cô giống như tìm được một mảnh rừng xanh yên bình bí mật. Chỉ cần ở đó là cô có thể tìm được sự bình yên, xoa dịu sự kích động và nôn nóng như bị lửa đốt, ngủ một giấc ngon lành.

Trình Kiến gật đầu, “Cảm ơn.”

Cô cũng sẽ dùng phương thức của riêng mình để hỗ trợ tốt nhất cho anh.

Sau khi liên hệ với cấp trên theo phương thức liên hệ mà bác sĩ cung cấp, Trình Kiến được phê chuẩn xuất viện. Có điều phải do đích thân Hứa Úy giám sát cuộc sống hàng ngày của cô ấy trong thời gian tĩnh dưỡng, bệnh viện còn kê thuốc an thần cho cô ấy sử dụng trong vài ngày.

“Tình trạng của em bây giờ nên tìm một trợ lý mới được.” Hứa Úy xách balo của mình còn có đồ vật của Trình Kiến cùng nhau đi về phòng của cô. Trình Kiến có thể nghỉ một khoảng thời gian nữa nhưng Hứa Úy chỉ còn lại hai ngày nghỉ.

Bây giờ khắp nơi đều đang trong tình trạng cảnh giới cao, mấy ngày nghỉ của anh vẫn là do trung tướng Will ép cho anh sau nửa năm làm việc với cường độ cao.

Nguyên văn lời nói của vị trung tướng nọ là: Cậu còn không đi thăm con bé, lần sau gặp lại con của con bé sẽ gọi cậu là chú đấy.

“Trợ lý? Em có rất nhiều rồi.” Trình Kiến nghe vậy thì khẽ nhăn mi, nghĩ đến những vị tượng đất cả ngày buồn bã ỉu xìu trong phòng thí nghiệm của mình.

“Là trợ lý chỉ phụ trách cuộc sống sinh hoạt hàng ngày cho em.” Hứa Úy nhìn cần cổ và cổ tay mảnh khảnh của Trình Kiến lại nói: “Lúc cần thiết, cũng có thể bảo vệ an toàn cho em.”

“VẬY anh là thích hợp nhất.” Trình Kiến cười nói có chút ngây ngô, cô chấp hai tay sau lưng đi đến bên cạnh Hứa Úy, “Em sợ anh như vậy, anh nói gì chắc chắn em sẽ nghe lời.”

Hứa Úy vẫn nhìn cô nhưng lại không nói gì, anh chỉ đang tìm tòi nghiên cứu thâm ý đằng sau nụ cười ngây ngô của Trình Kiến.

“Không phải vội, bây giờ em không thể cưỡng ép bản thân.”

Trình Kiến hơi bất ngờ. Bởi vì vừa rồi quả thật cô có nghĩ đến chuyện chỉ cần cô trở thành người không thể thiếu trong một hạng mục nghiên cứu lớn nào đó, cô sẽ có cơ hội tranh thủ được một sĩ quan cấp cao giống như Hứa Úy đến bảo vệ cô.

Khi nào thì cô mới có thể trở thành nhân vật bảo vệ đặc thù của quân đội chứ?... Giống như Quý Thanh Hòa bây giờ, nghe nói bây giờ bên cạnh anh ta có hẳn một đội đặc chủng bảo vệ anh ta không rời một tấc.

Nhưng trước mặt Hứa Úy, Trình Kiến cũng không dám suy nghĩ lung tung. Cô luôn cảm thấy Hứa Úy chỉ cần nhìn cô một cái liền biết trong bụng cô đang tính toán cái gì.

Cô muốn làm nũng với Hứa Úy nhưng là lại không dám. Cuối cùng chỉ đành ngoan ngoãn mở cửa để anh vào nhà.

“Phòng em hơi bừa bộn.”

“Bình thường em không trở về ngủ sao?”

“Dạ? Ừm trong phòng thí nghiệm cũng có phòng nghỉ, phần lớn thời gian em hay ngủ bên đó.”

Trình Kiến gãi gãi đầu, cô vội đi rửa cái cốc rót chén nước cho Hứa Úy.

“Anh có uống nước không?”

“Cảm ơn.” Hứa Úy cầm cái cốc những vẫn nhìn xung quanh đánh giá phòng cô như cũ. Dường như có thể nhìn thấy rõ mạng nhện trong góc phòng hoặc trên trần nhà.

Trình Kiến đột nhiên nhớ tới anh có thói ở sạch rất nghiêm trọng, chỉ sợ bây giờ cô đã bị anh gán cho nhãn dán lười thôi lộn xộn.

“Chỗ này em đã từng ở năm tháng trước rồi, sau khi trở về cũng chưa làm vệ sinh. Tối nay em dẫn anh tới khu tiếp đãi dành cho khách nhé.” Trình Kiến vội vàng giải vây cho chính mình. Cô thì có thể tùy tiện ngủ như thế nào cũng được nhưng Hứa Úy không giống cô. Người thích sạch sẽ như anh khẳng định sẽ coi thường cái phòng nhỏ của cô.

Căn phòng không lớn, tất cả mọi bài trí cơ bản vẫn còn nguyên như ban đầu, trừ một ít dấu hiệu sinh hoạt ra cũng không có thêm bất kì đồ vật nào khác.

Sau khi Hứa Ủy xem khắp nơi xong cũng bình luận câu nào.

“Không sao chứ?” Trình Kiến lại hỏi một câu.

“Em quyết định đi.” Anh giao lại sự lựa chọn cho Trình Kiến.

Trong đầu Trình Kiến bây giờ đều là “Phòng mình còn bừa bộn hơn những gì mình nghĩ! Phải nhanh chóng nghĩ cách đưa anh ấy ra ngoài!”

Cô còn không muốn giữ anh ấy lại đây, buổi tối còn có thể xảy ra chuyện khác nữa.

“Vậy em đưa anh tới khu tiếp khách nhé! Bên kia sạch sẽ hơn phòng em.”

Trình Kiến tràn đầy lòng tin, Hứa Ủy nhìn túi hành lý của cô mang về từ bệnh viện, im lặng trong một lát rồi nói: “Tôi dọn phòng giúp em nhé.”

“Không cần, anh vất vả lắm mới được nghỉ chẳng lẽ lại chỉ để giúp em dọn phòng thôi sao?”

“Bây giờ nếu không đợi ở đây thì còn có thể đi đâu được?”

“Nếu không anh tới thăm quân khu bên này nhé?” Trình Kiến nghĩ bình thường cô muốn đi chỗ khác thì chuyện đầu tiên muốn làm là đi giao lưu với những nhà nghiên cứu khác. Cho nên cũng có thể Hứa Ủy cũng muốn đi trò chuyện với đồng đội của anh ấy.

“...” Hứa Ủy im lặng.

Trình Kiến cảm thấy cô sắp không thể tiếp tục cuộc trò chuyện này được nữa.

“Em ở Donte cũng khá lâu rồi, có nơi nào muốn đi không?”

Hứa Ủy lại chuyển đề tài, đáng tiếc giây tiếp theo Trình Kiến đã bị hỏi đến á khẩu.

Cô chỉ ở khu an toàn Donte khoảng hai tháng, một tháng trước là dưỡng thương, vết thương hồi phục thì cô lại sang khu an toàn Noah. Sau khi quay về lại ở thêm một tháng nhưng một tháng đó cô chỉ ở trong phòng thí nghiệm không hề đi ra ngoài.

Căn bản là cô không hề quen thuộc với nơi này.

Đến lúc này Trình Kiến mới phát hiện ra cuộc sống của cô rất đơn điệu, nghiên cứu của cô ở đâu thì cô như bị ghim ở đó.

“Là thế này, ngày thường em cũng chỉ ở trong phòng thí nghiệm nên cũng không biết bên này có cái gì.”

“Có thể tới xem nghiên cứu gần đây của em không.”

“Cái đó được giữ bí mật với bên ngoài.”

“...”

“Xin lỗi...”

Trình Kiến xấu hổ bịt mặt lại, cô cảm giác mình đã giành được danh hiệu “Kẻ kết thúc câu chuyện”. Cô cũng không biết vì sao cô lại biến thành như vậy trước mặt Hứa Úy.

Có phải bọn họ thật sự không thích hợp không? Tình yêu của cô mới bắt đầu vào buổi sáng đến buổi chiều liền kết thúc sao?

“Có nghiên cứu nào mà tôi có thể xem được không?” Đường như Hứa Úy cũng không cảm thấy nhàm chán cho lắm. Loại đối thoại này với anh mà nói cũng không phải chuyện gì hiếm gặp lắm. Có lẽ khi anh đối mặt với cuộc đối thoại này cũng sẽ trả lời như Trình Kiến cho nên anh cảm thấy rất bình thường.

“Đương nhiên là có!” Trình Kiến cảm thấy bản thân đã được cứu rồi bởi tính cách kiên nhẫn của anh, cô vội vàng lôi kéo anh tới viện nghiên cứu. Phòng của Trình Kiến cách viện nghiên cứu rất gần, mất khoảng mười phút đi bộ là tới. Sau khi nộp đơn xin cấp thẻ tham quan cho Hứa Úy xong, anh được cấp một tấm thẻ với quyền hạn tạm thời.

“Nghiên cứu có thể xem được có không ít, hơn nữa em có rất nhiều ý tưởng liên quan tới vũ khí muốn nói cho anh nghe. Anh có thể dựa trên kinh nghiệm thực chiến để góp ý cho em nhé! Chắc chắn sẽ rất hữu ích!”

Hứa Úy gật đầu.

Chương 43: Não tổ ong

Lúc Trình Kiến bước vào phòng thí nghiệm của mình, nhóm trợ lý đang làm việc còn tưởng rằng chủ quán nhà mình không được trông chừng đã lén trốn khỏi bệnh viện.

Có người đã lấy điện thoại ra đang chuẩn bị gọi cho bệnh viện nhưng lại thấy có người ở đằng sau cô.

Người đó đáng người cao ráo, nét mặt lạnh lùng thoạt nhìn thì thấy là một người không dễ gần, nhưng bề ngoài quả thật rất đẹp trai.

Một Alpha dũng mãnh, pheromone có tính áp chế hơn rất nhiều so với tất cả những Alpha mà bọn họ từng gặp mặt. Anh ta hẳn là một vị sĩ quan cao cấp có thực lực, quân hàm còn cao hơn Trình Kiến hai cấp.

Người muốn gọi điện thoại cũng khựng lại một chút, tay như nhũn ra, anh ta không muốn đối diện với người kia.

“Sao lại mọi người im lặng như vậy?” Trình Kiến nghĩ thầm ngày thường đám người này luôn thích làm ầm ĩ trước mặt cô, sao hôm nay cả đám lại như chết cha chết mẹ vậy?

Hơn nữa lại còn không ai bắt quái xem người sĩ quan đẹp trai này có phải bạn trai cô hay không? Giờ phút này cô có muốn gật đầu cũng không thể gật được, cô có cảm giác ấm ức khi không thể khoe khoang kho báu với những người khác. Vị này chính là bạn trai cô đấy! Thượng tá Hứa Úy là bạn trai cô! Mấy người có thể tùy tiện hỏi một câu mà!

Trình Kiến nhìn bọn họ một lúc mới phát hiện ra bọn họ chẳng những không có chút phản ứng nào mà còn chẳng dám nhìn Hứa Úy lấy một cái.

Tuy rằng trong lòng Trình Kiến cũng có chút bối rối nhưng cũng không biểu hiện ra quá nhiều.

Bọn họ không hỏi Trình Kiến liền dẫn Hứa Úy vào thẳng phòng của mình. Cửa vừa đóng cô đã hưng phấn lôi kéo anh đến trước màn hình máy tính của mình, xuất ra các số liệu nghiên cứu cho anh xem.

Sự nghiệp nghiên cứu vũ khí của Trình Kiến không chỉ dừng ở dự án “Kích Việt 15”. Tuy cô không có thời gian để triển khai hạng mục nghiên cứu riêng nhưng lúc làm trợ lý hỗ trợ cho người khác cô cũng có không ít ý tưởng. Chẳng qua là không có đủ thời gian nên rất nhiều ý tưởng đều bị mắc kẹt tại đó.

Nếu như lần này thuốc tiến hóa dùng trên người cô có thể thành công, Trình Kiến cảm thấy có lẽ cô có thể thử xử lý đồng thời những thí nghiệm đó.

Đương nhiên đây cũng chỉ là một nguyện vọng tốt đẹp mà thôi, tạm thời cô còn chưa trở thành một người đáng sợ như vậy.

Sau khi đưa rất nhiều đề án cho Hứa Ủy xem, Trình Kiến cũng nói suy nghĩ của mình về từng đề án một và các ý tưởng liên quan.

Hứa Ủy cũng rất vui vẻ giao lưu những thứ liên quan tới quá trình thực chiến với cô, góp ý rất nhiều chi tiết Trình Kiến không thể hoàn thiện nếu chỉ dựa trên lý luận.

Buổi trưa trên đường tới nhà ăn hai người vẫn còn thảo luận không ít đề tài, buổi chiều Trình Kiến lại lôi kéo anh tới phòng thí nghiệm tiếp tục trò chuyện, cuối cùng cô còn triển lãm thí nghiệm chưa hoàn thành gần đây nhất của mình.

“Đây là các chi giả máy móc do em thiết kế, các khớp xương linh hoạt hơn so với ngón tay bình thường. Nó có thể phỏng đoán chính xác nhiệt độ, tốc độ gió, gia lực và trọng lượng một quyền, chỉ mất một giây là có thể đạt được giá trị xung lực lớn nhất mà không cần tích lực. Dù cho có một tảng đá lớn bất ngờ ập tới cũng có thể đập vỡ.”

Trình Kiến nói rất hăng say, thậm chí còn nâng cánh tay máy móc lên khoa tay múa chân, “Mấu chốt nhất chính là, em còn trang bị cho nó vũ khí bí mật, năm ngón tay đều chứa pháo năng lượng giống như Kích Việt 15. Cánh tay này dùng kim loại đặc thù tạo thành, có độ chịu lực cao, có thể chuyển đổi năng lượng hạt nhân thành lực đánh.”

Hai mắt cô sáng lên loại hận không thể chặt đứt cánh tay mình rồi gấn thứ đó lên người, “Chính là anh có thể đánh đối phương khi đối phương chưa kịp phòng thủ, lực đánh của một quyền tương đương với một khẩu súng! Một khẩu súng đó!!!”

“Độ khống chế của con người với phần chi giả đó như thế nào?” Hứa Ủy hỏi một vấn đề mấu chốt, giọng nói kích động của Trình Kiến lập tức bình tĩnh lại.

“Khuyết điểm duy nhất chính là còn chưa có cách nào có thể khống chế được phần chi giả này một cách tự nhiên.” Cô gãi gãi tóc, “Cái này yêu cầu rất nhiều kiến thức về cơ quan sinh học, lúc trước em cũng đã chuẩn bị luận văn rồi nhưng lại vì hạng mục khác nên cũng đành để đó.”

Trình Kiến siết chặt cánh tay máy trong tay, trong mắt lộ ra chút ngoan cố, “Nếu trung khu thần kinh của con người thật sự có thể kết hợp với máy móc, vậy thì sẽ nghênh đón một tiến hóa không thể tưởng tượng được.

Trước mắt khoa học kỹ thuật đã giữ được não sống khi đã tách khỏi cơ thể dựa vào dịch dinh dưỡng, hơn nữa còn thông qua các thiết bị cảm ứng sóng điện não để đọc được suy nghĩ của bộ não đó. Nếu như trong tương lai thật sự có thể dùng máy móc thay đổi cơ thể, đại não vẫn có thể tiếp tục suy nghĩ dưới sự hỗ trợ của thiết bị cảm ứng sóng điện não lại còn có được cơ thể mạnh mẽ. Hơn thế nữa sẽ không mắc phải bệnh tật gì.”

“Nếu đạt tới cái trình độ đó thì con người có khác gì người máy?”

Hứa Úy đúng lúc chặn ngang lời nói của cô, Trình Kiến im lặng một lát cũng gật gật đầu.

“Rốt cuộc chỉ dựa vào thiết bị cảm ứng sóng điện não để suy nghĩ thì cũng như người mất đi ý thức của chính mình.”

Trình Kiến vừa nói xong thì đột nhiên cô lại nghĩ tới một giả thiết.

Khi cô thành công tạo ra một bộ não không thể suy nghĩ độc lập nhưng lại có thể thông qua mệnh lệnh bên ngoài để bắt đầu suy nghĩ...

Nếu cho những người này một mệnh lệnh thống nhất thì sao?

Một tín hiệu mạnh khuếch tán vấn đề đến bộ não đó, sau khi tiếp thu câu hỏi liền bắt đầu suy nghĩ. Giả thiết rằng xác suất tìm ra đáp án cho câu hỏi đó là một phần mười nghìn, vậy nếu như mười nghìn bộ não đồng thời học tập kiến thức và suy nghĩ thì sao?

Não bộ của cô có lẽ sẽ nhận được hàng ngàn hàng vạn phản hồi từ các bộ não cùng một lúc?

Nhanh chóng, giá thành rẻ, không thể khống chế, giống như tổ ong từng cá thể có thể tạo ra một quần thể trí tuệ thông minh.

Một khi dùng những bộ não trí tuệ cao cấp thay cho những con ong mật đó, người nào tổ ong có thể sáng tạo ra nền văn minh còn muốn xa hoa và lộng lẫy hơn quần thể tổ ong đó rất nhiều...

Cái ý tưởng này của Trình Kiến chỉ xuất hiện trong nháy mắt rồi biến mất, nó không thực tế như con người có thể mọc cánh vậy...

Không phải, giờ đã không thể dùng cái ví dụ này để so sánh được nữa rồi. Sau khi đưa sinh vật kết hợp gien ra bên ngoài thì con người mọc cánh bay trên trời có lẽ cũng trở thành chuyện bình thường rồi.

Virus Camorra quả thực là thứ điên rồ ... Tia F cũng là thứ ma quỷ, sau khi mấy thứ này xuất hiện, con người càng ngày càng không giống người.

Nhân loại sắp biến thành mô hình đất sét có thể tùy tiện nặn thành các loại hình dạng.

Trình Kiến thường xuyên bị phân tán tư tưởng khi thảo luận thí nghiệm với người khác. Cô và Hứa Úy vẫn luôn như vậy cho tới buổi tối. Sau khi ăn

xong cơm chiều, Trình Kiến không hề buồn ngủ chút nào, Hứa Úy lại nhắc nhở cô rất đúng giờ.

Đã sắp tám giờ.

“Trong lúc nghỉ phép em phải đi ngủ lúc chín rưỡi đúng không?”

Anh trực tiếp cắt đứt đề tài, giống như không hề lưu luyến chút nào với chuyện thí nghiệm mà bọn họ vừa trò chuyện.

“Vâng nhưng em cảm thấy chín rưỡi đi ngủ là quá sớm.” Trình Kiến có chút suy sụp, cô vừa giật mình nhớ ra. Cả một ngày hôm nay cô và Hứa Úy không hề ra ngoài làm những chuyện hẹn hò vui vẻ, cô luôn lôi kéo anh nghe cô lải nhải cả ngày về thí nghiệm này nọ.

Cô cũng không biết anh có thể nghe được bao nhiêu, anh có cảm thấy cô rất phiền hay không? Có lẽ anh cũng muốn ngăn cô lại nhưng lại ngại ngắt lời cô?

“Đây là vì tìm lại khái niệm “đi ngủ đúng giờ” cho em cho nên mới có yêu cầu cưỡng chế này. Không làm như vậy em sẽ không ý thức được cơ thể em cần nghỉ ngơi.”

Hứa Úy nói như vậy, Trình Kiến cũng không tiện phản bác lại anh, chỉ có thể ngoan ngoãn gật đầu.

Hai người ra khỏi viện nghiên cứu, Trình Kiến quay đầu nhìn Hứa Úy nói: “Em dẫn anh tới khu dành cho khách trước rồi em lập tức quay về nghỉ ngơi.”

“Không cần, tôi đưa em về.”

Hứa Úy vẫn không có chút biểu cảm nào như cũ, Trình Kiến nhìn anh một lát lại nhìn sang chỗ khác. Trong lòng cô bắt đầu tự kiểm điểm lại biểu hiện của mình ngày hôm nay, chỉ sợ là hỏng bét rồi.

Đây rõ ràng được coi là lần đầu tiên bọn họ hẹn hò, nhưng cô lại lôi kéo anh nghe nghiên cứu của cô nguyên một ngày, nói không chừng anh đã chán cô rồi. Vì sao lại có người phụ nữ ngoan cố không thú vị như cô chứ?

Cô không hiểu chút nào về chuyện tình cảm yêu đương, Hứa Úy tìm ai cũng thú vị hơn cô rất nhiều.

Trình Kiến yên lặng thở dài trong lòng, cô rất muốn khóc, có lẽ đêm nay sau khi đưa cô về Hứa Úy sẽ nói chia tay với cô chẳng? Nói cho cùng thì ai lại muốn yêu đương với người không có tiếng nói chung như vậy chứ?

Chương 44: Bản năng của Alpha

Sau khi tới nơi cô ở, dường như Hứa Úy không có ý định đi.

Trình Kiến cảm thấy rất khó chịu, cô vẫn đang nghĩ tại sao bản thân cô lại không thú vị như vậy chứ? Vất vả lắm bọn họ mới có chút tiến triển, lần này lại bị đánh trở về vị trí ban đầu.

Cô định lát nữa quay về sẽ phải uống một liều thuốc an thần, đến lúc đó cô mới không suy nghĩ miên man, như vậy sẽ dễ chịu hơn bây giờ.

Chính là không đợi Trình Kiến vào trong, phía sau liền vang lên tiếng bước chân, tay cô cũng bị người phía sau tóm lấy.

Trình Kiến quay đầu nhìn lại thấy nét mặt Hứa Úy có chút bối rối hiếm khi biểu hiện ra, tóm lại đó là biểu cảm rất khó có thể nhìn thấy trên gương mặt anh.

“...Có phải anh không biết khu dành cho khách ở đâu không?” Cô không hiểu ý anh nên đành hỏi anh.

“Tôi biết đường đến đó.” Hứa Úy siết chặt tay Trình Kiến, anh yên lặng nhìn cô như là đang đợi cô nói gì đó.

Trình Kiến nhú mào, không biết rốt cuộc Hứa Úy muốn làm gì.

Chẳng lẽ là anh muốn nộ hôn chúc ngủ ngon?

Không, không, không, chuyện này là không thể, anh không phải người thích dính người như thế.

Vậy tóm lại là có chuyện gì nhỉ?

Trình Kiến suy nghĩ mãi cũng không thể đưa ra kết luận, chỉ đành đứng yên tại chỗ nhìn Hứa Úy, chờ anh mở miệng nói chuyện.

“Trình Kiến, hôm nay ở với tôi có phải em thấy quá nhàm chán hay không?” Anh chần chờ thật lâu mới hỏi ra câu này.

“Sao anh lại hỏi như vậy?” Trình Kiến hoàn toàn không nghĩ tới Hứa Úy sẽ hỏi cô điều này. Hôm nay cô rất hạnh phúc, lúc trước khi làm những nghiên cứu đó cô luôn tưởng tượng có một ngày nào đó cô có thể trưng bày cho Hứa Úy xem mỗi một thứ ở đây.

Không nghĩ tới quả nhiên là có một ngày như vậy, bây giờ cô đang cảm thấy dù có chết cũng không còn gì đáng tiếc nữa rồi.

“Em vẫn luôn phối hợp với tôi, lúc cho tôi xem những thành quả đó giống như em đang đón tiếp cấp trên đến kiểm tra vậy... lúc em ở cùng với Quý

Thanh Hòa thì không như vậy.”

“Em không có..!” Trình Kiến mở to mắt, “Lúc trước em làm những thứ đó vẫn luôn nghĩ rằng sẽ có một ngày nào đó em có thể cho anh xem thì thật tốt. Hôm nay nguyện vọng của em đã được thực hiện, em rất thỏa mãn đặc biệt vui vẻ. Em còn muốn cảm ơn anh đã không chê em phiền, nguyện ý lắng nghe em nói.”

“...” Hứa Úy ngơ ngác nhìn cô, nhất thời không biết nên nói gì.

Trình Kiến lần đầu tiên thấy Hứa Úy lộ ra nét mặt như thế, giống như một đứa trẻ ngây ngốc, cô liền giải thích với anh.

“Vừa rồi em còn lo lắng có phải anh cảm thấy em rất không thú vị hay không! Không ngờ anh lại tự cảm thấy bản thân mình như thế, không có chuyện đó đâu! Em biết tính cách anh vốn dĩ chính là như thế nhưng mà anh sẽ không chê em suốt ngày chỉ biết đến nghiên cứu chứ? Trừ phòng thí nghiệm ra em thật sự không biết nên dẫn anh đi đâu chơi cả.”

“Tôi cũng biết con người em vốn dĩ là như vậy. Tôi không hề ghét em, đó là điểm nổi bật của em nhưng em không thể vì nó mà làm tổn hại đến thân thể của mình.”

“...Em biết rồi.”

“Vậy em còn sợ tôi không?” Anh hỏi.

“Sợ chứ.” Trình Kiến cũng nói thẳng không hề kiêng kỵ, “Nếu anh bóp chết em mà vượt quá ba giây sợ rằng anh còn thấy xấu hổ. Sự chênh lệch khách quan quá lớn luôn tồn tại cho dù là loài nào cũng sẽ nảy sinh sự sợ hãi.”

“Không, nếu là em vượt qua hai giây cũng đã rất mất mặt rồi.”

“...” Trình Kiến hít sâu một hơi, ôm mặt nhìn anh. Rốt cuộc Hứa Úy cũng thả lỏng ra. Ngón tay anh giật giật, cuối cùng như đã hạ quyết tâm anh nâng tay lên vén mấy sợi tóc bên má của Trình Kiến ra sau tai.

Lòng bàn tay ấm áp của anh không rời đi luôn mà lướt qua vành tai cô rồi ngừng lại bên sườn cổ cô.

Giờ phút này sát khí trong mắt anh cũng tiêu tan đi không ít. Loại nhu tình này khiến trái tim Trình Kiến đột nhiên lỡ mất một nhịp, dường như cô có thể cảm nhận được sự bao dung che chở của anh.

“Hứa Úy, em sợ anh không phải bởi vì con người anh đáng sợ. Em sợ những việc nguy hiểm mà anh phải đối mặt. Em sợ bản thân mình quá yếu đuối không thể sát cánh bên cạnh anh, cho nên em vẫn luôn nỗ lực, hy vọng bản thân mình có thể mạnh mẽ hơn để cùng anh đối mặt với những chuyện đáng sợ đó.”

Trình Kiến dừng một chút, xoa dịu lại cảm xúc kích động của mình. Sau mấy lần mở miệng muốn nói nhưng không thể thốt lên lời, cô siết chặt ngón tay Hứa Úy cảm nhận được nhịp đập của động mạch chủ trên cổ cô.

“Em vẫn luôn thích anh, chỉ cần có thể ở bên cạnh anh cho dù làm gì em cũng đều thấy vui vẻ, cho nên anh đừng cảm thấy bản thân mình buồn chán! Em là người không đủ chín chắn, nghĩ cái gì là sẽ đi làm cái đó, anh có thể giúp em bình tĩnh lại, chuyện đó thật sự có ý nghĩa rất quan trọng đối với em.”

“Vậy đêm nay tôi có thể ngủ ở phòng em được không?”

Trình Kiến ngơ ngẩn, cô nuốt nước miếng, nói: “Đương nhiên là có thể, nhưng mà em còn chưa dọn dẹp lại phòng, hơn nữa chỉ có một giường một chăn...”

Lúc này cô mới hiểu ý trong câu nói của Hứa Úy, khuôn mặt cô đỏ bừng lên.

“Anh....anh không phải giúp em bình tĩnh lại sao?”

Hứa Úy muốn ngủ với cô, riêng chuyện này đã đủ để khiến đầu óc Trình Kiến quay cuồng rồi. Rõ ràng lần trước bọn họ mới chỉ dừng lại ở mức hôn môi, tại sao lại có thể nhảy một phát đến bước này rồi?

Là... Là chỗ nào có vấn đề sao?

“Có một số việc em không thể làm khi tỉnh táo được.” Ngón tay anh lướt từ sườn cổ cô ra sau cổ cô, mà ngón cái vẫn dừng trên động mạch chủ của cô.

Hứa Úy cúi đầu áp sát lại gần, nhìn thẳng vào mắt cô, “Muốn uống chút rượu không?”

Lúc Hứa Úy nói ra câu đó, những suy nghĩ trong đầu cô ngay cả suy nghĩ cô có quá nhàm chán hay không vừa rồi cũng biến mất. Anh biểu đạt nhu cầu sinh lý với cô một cách hoàn toàn bình thường, từ trước đến nay bản năng của Alpha về phương diện này đều rất mạnh.

Đã sắc khí lại còn đứng đắn... Sao lại có người như thế này!

Cô cúi gằm mặt xuống đất không dám nhìn anh.

Trình Kiến lại nghĩ tới câu nói vừa rồi của Hứa Úy, nếu bóp chết cô mà vượt quá hai giây cũng được coi là mất mặt rồi.

Đúng vậy, anh ấy chỉ cần nhìn cô như thế rồi lịch sự hỏi cô một câu có cần uống chút rượu trước khi đi ngủ không là quá đủ rồi.

Nếu cô không uống rượu làm sao cô dám ngủ với Hứa Úy, với tình huống bây giờ, trước khi kịp cởi quần áo cô đã có thể ngất xỉu vì xấu hổ mất.

“Hình như trong tủ lạnh của em có, lúc trước trợ lý của em có đem tới.”

Trình Kiến dùng ngón trỏ chỉ lên hàng hiên, sau đó xoay người bước đi. Bình thường khi vừa xác định mối quan hệ sẽ không lăn giường nhanh như

này chứ?

Nhưng mà bọn họ cũng không phải là lần đầu tiên, nên thấy hình như cũng đều thấy hết rồi.

Trình Kiến xấu hổ đến nỗi phải đưa tay che mặt. Sau khi trở lại phòng, cô lao tới tủ lạnh lấy rượu ra.

Hứa Úy thuận tay khóa cửa lại, nhìn Trình Kiến rửa cái ly, sau đó rót rượu vào ly uống hết trong một hơi.

Bình tĩnh, phải bình tĩnh.

Trình Kiến tự nhủ xong, đang muốn rót ly thứ hai thì tay cô đã bị giữ lấy.

“Em uống nhanh thế dễ say lắm.”

“Em đang muốn say mà, nếu không sao em dám...” Còn chưa nói xong, Hứa Úy đã nắm lấy tay cô uống hết chỗ rượu cô vừa rót ở trong ly.

Anh uống xong liền hôn cô. Nụ hôn này không mãnh liệt như lần đầu tiên mà nhẹ nhàng quyến luyến. Trình Kiến bị anh ôm lấy eo, muốn lùi về sau cũng không có chỗ lùi, cô hoàn toàn bị động trong nụ hôn này.

Note: Tối công chiến rồi bạn ơi~~~~

Chương 45: Xuân được

Cô có thể cảm nhận được sự mềm mại và độ ấm giữ môi lưỡi mình, mang theo chút hương rượu mát lạnh. Trạng thái này giống như hơi thở của anh đang từng bước xâm nhập vào cơ thể cô, cô chỉ có thể tập trung chú ý để cảm nhận anh.

Bên tai Trình Kiến còn có thể nghe thấy tiếng nước phát ra khi môi lưỡi quần lấy nhau, cùng với tiếng hít thở dồn dập. Trình Kiến cảm giác eo mỗi lần vươn tay bám lấy vai anh, Hứa Úy trực tiếp ôm lấy hông cô dùng lực nhắc bổng cô lên kéo hai chân cô vòng lấy eo anh.

Dưới tình huống trừ ôm chặt lấy anh ra thì cô không thể dựa vào vật gì, Hứa Úy càng ra sức ôm hôn cô, Trình Kiến không kịp nuốt nước bọt, một sợi chỉ bạc trượt theo khóe miệng cô ra ngoài. Đột nhiên cô thấy hơi sợ, cô có cảm giác bản thân như chiếc thuyền nhỏ lênh đênh giữa biển trong cơn bão gió.

“Em có muốn uống thêm không?” Hứa Úy khẽ buông cô ra, kề sát trán hỏi ý kiến của cô. Có lẽ do dạo gần đây cô thường xuyên sử dụng các loại thuốc an thần cho nên cô không cảm giác phía dưới cô ướt át.

Cô nỗ lực nhớ lại các thành phần của thuốc, cô cũng không dám xác định sau khi dùng thuốc sẽ làm giảm lượng hoocmon trong cơ thể cho nên cô mới bị giảm ham muốn hay không?

Trình Kiến nhìn Hứa Úy, cô không muốn làm anh thất vọng, vì thế liền nói: “Chúng mình lên giường đi.”

Hứa Úy liền ôm cô đè lên giường, bàn tay nhẹ nhàng xoa đầu cô, hôn lên mũi và mặt cô. Nụ hôn chậm rãi di chuyển từ vành tai tới sườn cổ cô, Trình Kiến nắm chặt quần áo sau lưng anh, hô hấp càng thêm căng thẳng.

“Căng thẳng?” Giọng nói của anh đã khàn khàn, lại càng trầm thấp hơn so với bình thường. Trình Kiến có thể nghe ra anh đang kiềm chế dục vọng, cô thật sự rất muốn Hứa Úy như thế này, cấm dục đầy quyến rũ. Cô cảm thấy như có thể nghe thấy tiếng tim đập của chính mình nhưng khi cô thử kẹp chặt hai chân, nơi đó vẫn không có cảm giác truyền đến như cũ. Cô nhớ lại phản ứng của mình trong ba lần tiếp xúc thân mật với anh, đặc biệt là khi ở trong rừng cây, rõ ràng cô không hề chịu bất luận cứ chuyện gì kích thích nhưng tính dục lại cao vượt mức bình thường.

Nếu có thể tìm lại được cái cảm giác đó thì tốt rồi, khẳng định cô sẽ không rơi vào trạng thái hữu tâm vô lực như bây giờ. Nếu chờ lát nữa Hứa Úy sờ xuống phía dưới cô lại không thấy cô có phản ứng gì...

“Em,... em muốn đi tắm một cái.” Trình Kiến không giấu được sự căng thẳng của mình, sau khi nói xong cô liền cắn môi trong vô thức, bộ dáng sợ hãi giống hệt như lúc ban đầu hai người mới quen biết.

Giống như việc anh đẩy cô vào đồng zombie vậy.

Hứa Úy nhìn thấy hết biểu cảm của cô, anh nhẹ nhàng nhắc người lên.

Anh đứng dậy đi rót cốc nước uống, hầu kết trượt lên trượt xuống theo động tác, cốc nước rất nhanh liền thấy đầy.

“Xin lỗi, hôm nay tôi hơi mất khống chế.” Anh xin lỗi cô.

Trình Kiến luống cuống, không biết có phải anh đã nhận ra trạng thái không ổn của cô hay không?

Cô bước đến gần Hứa Úy túm lấy góc áo anh, nói: “Gần đây em đang uống thuốc, có khả năng sẽ ảnh hưởng tới hoocmon trong cơ thể.”

Hứa Úy nhìn cô một lát, đưa tay ra nhẹ nhàng búng một cái lên trán cô, “Tôi biết rồi.”

“Vậy anh vẫn ngủ với em sao?”

“Tôi ngủ bên kia.” Anh nhìn sang chiếc sofa bên cạnh, “Đêm nay không làm nữa.”

Trình Kiến duỗi tay ôm lấy eo anh, áp mặt vào ngực anh, nhỏ giọng nói: “Nhưng mà em muốn ngủ với anh.”

Cô muốn anh nhưng thân thể cô lại không ở trạng thái tốt nhất.

Trình Kiến nghe tiếng tim đập của Hứa Úy, nhịp nhàng trầm ổn không hề hoảng loạn như cô. Trình Kiến không khỏi hoài nghi năng lực thừa nhận của bản thân có phải quá kém hay không?

“Chuyện này nói sau đi, nếu em không có cảm giác thì cũng không cần ép bản thân đón ý nói hòa theo tôi. Là tôi không cho em đủ thời gian.” Hứa Úy cũng không từ chối cô nữa, “Tôi có thể ôm em ngủ.”

“Anh sẽ ghét em sao?” Trình Kiến ngẩng đầu nhìn anh, trong mắt tràn đầy lo lắng.

Hứa Úy ôm chặt cô, sau đó đặt cằm lên vai cô, nhẹ nhàng gửi vị ngọt thanh nhẹ nhàng sau gáy cô, có chút cảm giác không nở.

“Tôi sẽ không.”

Anh ấy nói sẽ không, chắc chắn là sẽ không. Trình Kiến hoàn toàn tin nhiệm Hứa Úy, anh ấy không phải loại người hay nói lời hoa mỹ.

“Cảm ơn anh.” Sau khi nói xong Trình Kiến lấy quần áo vào phòng tắm. Hứa Úy vẫn đứng ở đó, ngửi ngửi mùi hương cơ thể cô còn vẫn vương trên đầu ngón tay anh, anh ngẩng đầu nhìn trần nhà xuất thần, hầu kết lại trượt lên trượt xuống.

Đũng quần có dấu hiệu gồ lên rất rõ ràng, trên lớp vải dẹt có thể nhìn thấy chút ẩm ướt thấm ra ngoài.

Anh bước đến gần tủ lạnh lấy hai chai rượu, sau đó anh tìm chỗ để ngồi xuống sofa, gác đầu ra sau lưng ghế, ấn chai rượu đang tỏa ra hơi lạnh vào phần cương cứng dưới đũng quần mình.

Do anh ngửa đầu ra sau cho nên có thể nhìn thấy những giọt mồ hôi nhỏ nhỏ bên dưới xương quai xanh thon dài của anh qua lớp cổ áo.

Tuy nét mặt anh không hề để lộ ra sự nhẫn nại nhưng nhìn cần cổ căng cứng và những ngón tay hết nắm vào rồi lại mở ra không ngừng của anh là có thể nhận ra anh đang âm thầm kìm nén.

Giống như người nghiện ma túy nhưng chẳng qua không biểu hiện không quá rõ ràng mà thôi.

Trong phòng tắm tiếng nước chảy không ngừng.

Hứa Úy giơ tay che hai mắt của mình lại. Một lát sau anh đặt hai bình rượu xuống bàn, đứng dậy bước ra khỏi phòng, xắn tay áo lên, dựa vào tường bên ngoài hóng gió.

Lúc Trình Kiến ra ngoài thì phát hiện trong phòng không có ai. Cô tìm một vòng cũng không thấy bóng dáng Hứa Úy đâu, vừa lúc xoay người lại thì nghe thấy có tiếng mở cửa. Hứa Úy bước vào mang theo cả gió đêm lạnh lẽo.

“Em tắm xong rồi, anh có muốn tắm không?”

“Ừ.” Hứa Úy lấy quần áo tắm từ trong balo ra, đi ngang qua Trình Kiến vào phòng tắm. Trình Kiến thấy anh vào trong phòng tắm rồi mới dám nhẹ nhàng thở ra.

Cô đứng tại chỗ suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn siết chặt tay mở thiết bị liên lạc ra gửi tin nhắn cho Vincent.

– Giúp tôi một việc, cậu bí mật lấy lọ thuốc có nhãn màu trắng ở ngăn tủ thứ hai mang đến ký túc xá cho tôi.

Một lát sau, Vincent nhắn lại cho cô một chuỗi dấu hỏi chấm.

– Cô chắc chắn muốn thứ đó?

– Ừ!

– Vị kia nhà cô nhìn qua thì không giống như người “không lên được”?

– Là tôi! Gần đây tôi đang uống thuốc, là tôi không được!

- A... tôi đi lấy, chờ.
- Cậu đến dưới lầu thì nhắn tin cho tôi, tôi xuống lấy.
- Biết rồi.

Dặn dò xong Trình Kiến mới yên lòng, dù như thế nào cô cũng không muốn chỉ đơn thuần đắp chăn nói chuyện phiếm với Hứa Úy. Có trời biết cô mơ ước người đàn ông này đã lâu như thế nào, từ lần gặp đầu tiên cho đến tận bây giờ Trình Kiến chưa bao giờ từ bỏ cái suy nghĩ ngủ với anh.

Rốt cuộc hôm nay cô cũng có cơ hội thực hiện giấc mộng này. Cô tuyệt đối không thể bỏ lỡ cơ hội lần này, nếu không ai biết được lúc nào mới có thể gặp lại anh! Cứ cho là bọn họ có thể gặp lại nhưng cũng không nhất định sẽ có cơ hội tốt như hôm nay!

Trình Kiến đứng trước gương chỉnh trang lại bản thân một chút, tô thêm chút son cho tươi tắn, sửa sang lại mái tóc một chút.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn giấu dưới mái tóc đen trong gương, Trình Kiến hít sâu một hơi tự cổ vũ cho chính mình.

Cô nghĩ rằng thời gian chưa trôi qua bao lâu nhưng tin nhắn của Vincent đã tới.

Trình Kiến nhìn kỹ, mới khoảng năm phút, từ viện nghiên cứu tới đây cũng phải mất khoảng mười phút, có lẽ cậu ta sử dụng phương tiện gì đó thay cho việc đi bộ.

Hứa Úy còn chưa ra, Trình Kiến vội vàng khoác thêm áo, mở cửa chạy xuống tầng. Cô chạy xuống tầng một chỉ mất khoảng một phút, sau khi nhìn thấy Vincent, cô vội vàng chạy tới trước mặt cậu ta.

“Đồ của tôi đâu?”

Một thanh niên mặc áo blouse trắng vẽ mặt bất lực nhét thuốc vào trong tay cô.

Trình Kiến nhận lấy lọ thuốc và ngó qua dán nhãn liền giơ ngón cái lên với Vincent.

“Cảm ơn cậu.”

“Tại sao cô luôn muốn ép bản thân làm những chuyện mà cô muốn cho bằng được? Tài liệu cũng thế, nghiên cứu cũng thế, ngay cả với bạn tình cũng thế, cô lại có thể dùng thuốc kích dục lên người mình được?”

“Đây là tận thế đó, nói không chừng một ngày nào đó chúng ta sẽ chết hết.”

Trình Kiến nhìn cậu ta bằng một ánh mắt cậu không biết gì cả. Sau đó khua khua tay chào cậu ta rồi xoay người chạy trở về.

Cậu thanh niên nhìn bóng dáng chạy như điên của chủ quản nhà mình, sau đó nhìn trời thở dài, đội mũ bảo hiểm, khởi động xe chạy đi mất.

Chương 46: Phòng tắm (H)

Thể lực của Trình Kiến vốn đã rất kém, chạy hai lần cầu thang đã khiến cô thở hồng hộc.

Cô quay vào phòng đóng cửa lại, dựa lưng vào ván cửa, nhìn chăm chăm vào phòng tắm xác định Hứa Úy vẫn còn ở bên trong.

Anh đang làm cái gì trong đó? Với anh mà nói thời gian tắm rửa cũng hơi lâu mà?

Trong đầu Trình Kiến hiện lên một ý tưởng, cô lập tức vứt nó ra sau đầu. Cô đưa lưng về phía phòng tắm uống hết ống thuốc rồi ném ống rỗng vào trong thùng rác, vừa ổn định lại hơi thở vừa nhìn chăm chăm cái ống rỗng trong thùng rác.

Như thế này cô chắc chắn có thể lên giường với Hứa Úy.

Là thuốc thì không thể phát huy tác dụng nhanh chóng được nhưng thuốc trong phòng thí nghiệm thì lại đảm bảo hàng thật giá thật. Trình Kiến bắt đầu cảm thấy nhiệt độ cơ thể mình không hề giảm xuống mà hình như còn bắt đầu tăng lên.

Máu trong huyết quản như đang chạy rần rần trong cơ thể cô. Cô nóng quá, đầu cô bắt đầu thấy choáng váng, hơn nữa cô còn cảm nhận được lúc nóng lúc lạnh.

Trình Kiến cố gắng chống đỡ trên đôi chân đã mềm nhũn của cô. Cô đi đến trước gương kéo cổ áo ra nhìn, mới phát hiện mặt cô đã đỏ ửng, ngay cả cổ và vùng trước ngực cũng đỏ lên một tầng lớn, giống như người uống say vậy.

Khí nóng lan tới bụng nhỏ và xương cụt của cô, hơn nữa còn tập trung vào phần dưới nhất, Trình Kiến bước hai bước liền vịn vào xô pha khụy ngồi xuống đất, cô cảm giác thời gian trôi đi rất chậm, cơ thể còn chưa bị chạm vào cũng đã có khoái cảm tê dại mơ hồ.

Thuốc kích dục này... hiệu quả... mạnh như vậy sao?

Trình Kiến cắn ngón trỏ muốn khống chế những âm thanh rên rỉ mà cô không tự chủ được phát ra từ trong cổ họng. Cô không muốn kêu lên như vậy, cô chỉ là hô hấp có chút khó khăn mà thôi...

Trình Kiến ngồi co lại bên cạnh xô pha, cơ thể cô giống như đang có vô số con kiến bò trên người, vừa buồn vừa ngứa, cho dù có gãi như thế nào cũng

không thể gãi đến nơi ngứa nhất.

Phía dưới không ngăn được ngứa,...

Đùi cô cọ xát nhẹ nhàng trong vô thức, quần áo trên người đã bị cô kéo đến khuỷu tay, hai luồng no đủ mềm mại chen chúc vào nhau lộ ra nhũ mường sâu hút.

Trình Kiến một tay bám vào sofa một tay lần xuống dưới hai chân của mình không ngừng vân vê cọ xát. Cô kéo quần lót xuống vói tay vào tìm đến tận cùng bên trong, đồng thời phát ra tiếng rên rỉ như con thú nhỏ bị mắc bẫy. Cô dùng ngón trỏ và ngón giữa cắm vào rút ra liên tục, ngón tay mang theo dâm dịch ướt đầm dề.

Hình như cô được hưởng vị vừa ngọt vừa ngấy của chính mình trong không khí. Mùi vị này có tính kích dục mãnh liệt, cô có ảo giác cả người cô biến thành một khối bơ đang tỏa ra thôi tình hương.

Từ khi sinh ra đến giờ khả năng cảm nhận pheromone của Trình Kiến giống như cái mũi bị nghẹt, bây giờ như được lại thông khí khiến cô không còn đủ sức lực để bám vào sofa.

Cô trượt xuống trên đất cuộn tròn lại như rất đau đớn, ngón tay như muốn đâm thủng chính mình, ra sức tàn phá nơi ướt át phía dưới.

Khó chịu quá, phía dưới cô giống như biến thành mãnh thú không chịu sự khống chế. Loại dục vọng hoàn toàn xa lạ này gần như muốn nuốt chửng lý trí của cô, cô hoàn toàn không thể nghĩ được gì. Ngay cả nói cô cũng không thể nói ra lời, chỉ có thể rên rỉ ra tiếng, cô nhú chặt mi khóc nước mắt thành tiếng, cô muốn, thật sự rất muốn.

Nếu bây giờ không được thỏa mãn, cô nhất định sẽ chết.

Trong lúc mơ hồ, Trình Kiến được hưởng một hương vị cực kỳ the mát, mang theo chút hương vị của sắt thép, có thể hoàn toàn áp chế cô. Chỉ có hương vị đó mới có thể trấn an nội tâm bất ổn của cô giờ phút này.

Trình Kiến chống sàn nhà đứng lên gắng gượng bước tới cửa phòng tắm, cũng không thèm gõ cửa liền vịn mở tay nắm cửa bước vào.

Cô bị nước lạnh bắn lên người, như thanh sắt đỏ lửa bị nhúng vào nước lạnh bất ngờ phát ra âm thanh xèo xèo.

Hứa Úy đứng dưới vòi sen, tóc hất ngược ra đằng sau, tám múi cơ bụng hoàn mỹ thẳng hàng, mà dưới thân có một vật cương cứng đứng thẳng giữa lớp lông mu, một tay anh chống tường một tay thì nắm lấy nó.

Anh quay đầu nhìn thấy Trình Kiến quần áo hỗn độn, cả người ửng đỏ, anh kinh ngạc mở to mắt nhìn cô.

Cô cũng không để ý tới chuyện áo ngủ của mình sẽ bị nước xối ướt, nỗ lực chống tường bước tới chỗ anh. Cô mới đi được hai bước liền ngã khụy lên người Hứa Úy, khi anh cúi đầu xuống xem xét tình huống của cô, cô bám vào cổ anh, dán sát vào môi anh.

Trình Kiến hô hấp dồn dập, lại còn tản ra một mùi hương ngọt ngào khiến người ta mê muội, hương vị trong trẻo giống như là đứa trẻ chưa cai sữa nhưng lại tà ác kích động dục vọng của con người.

Hứa Úy kéo gương mặt của Trình Kiến dời sang chỗ khác nhưng cô lại kéo tay anh xuống dán lên, giống đang liếm anh lại như muốn vùi vãi hôn anh. Một bàn tay khác của cô cũng nắm lấy vật cứng dưới thân anh, cọ xát vào giữa hai chân mình.

“Em có thể...” Cô khóc nức nở lên, năn nỉ bằng âm mũi rất nặng, “Anh nhanh lên ...”

Hạ thể của anh đang bị cô nắm chặt, trượt qua lại giữa khe thịt dính nhớp của cô mà không hề có sự ngăn cách, anh có thể cảm nhận được sự ướt át của nơi đó.

Cô động dục.

Là Omega không chịu động dục khổng hoàn toàn, lần đầu tiên khắp người Trình Kiến phát ra một loại pheromone ngọt ngào dụ dỗ người ta “làm” cô khiến cô thụ thai. Muốn vượt qua khoảng thời gian này một cách thoải mái nhất cũng chỉ có hai phương thức, một là tiêm thuốc ức chế cho cô, hai là cùng cô lên giường ít nhất là năm ngày.

Không có bất cứ một Alpha nào có thể dễ dàng vượt qua dụ hoặc của Omega trong kỳ động dục, hơn nữa trước mặt lại là người mà cô vẫn hy vọng bị anh đánh dấu, cho nên mới “nghĩ cách” để kỳ động dục đến bất ngờ.

Hứa Úy không đẩy Trình Kiến ra mà đóng vòi hoa sen lại trực tiếp ấn cô lên tường, đáp lại nụ hôn của cô, xoa bóp ngực cô, chủ động cọ xát vật cứng của mình vào khe thịt của cô.

Trình Kiến vô cùng ngứa ngáy, nâng một chân lên muốn vòng qua eo anh. Hứa Úy thuận tay đỡ lấy chân cô, đè vật cứng của mình vào cánh hoa cô để lấy dịch bôi trơn, sau đó dứt khoát tiến vào cơ thể cô.

Toàn bộ quá trình từ lúc hôn nhau đến lúc anh hoàn toàn chiếm giữ cô không vượt qua hai phút. Trình độ thuần thục giống như anh sớm đã diễn luyện vô số lần trong ảo tưởng, giống như anh vẫn luôn chờ đợi giờ khắc.

Kích cỡ của anh quá dài quá lớn, Trình Kiến bị trực tiếp tiến vào như vậy thì không chịu được mà bầu chặt vào vai Hứa Úy. Dịch thể và lực thừa nhận

trong kỳ động dục giúp cô không bị xé rách.

Cô bật ra tiếng rên rỉ, mơ hồ còn nghe thấy anh phát ra tiếng gầm trầm thấp khi đang ra sức đưa đẩy vòng eo.

Lưng cô lần lượt va vào bức tường lạnh băng phía sau, trong cơ thể tràn ngập cảm giác bị lấp đầy căng trướng và tê dại.

Cái loại ngứa ngáy trước nay chưa từng có này khiến cô thở dốc không ngừng, cơ thể hai người dính sát vào nhau thôi cũng khiến cô thấy dễ chịu hơn.

Tốc độ ra vào dưới thân khiến Trình Kiến không chịu nổi, một chân dẫm trên mặt đất đã mềm nhũn. Toàn bộ trọng lượng cơ thể cô hoàn toàn dựa vào cánh tay Hứa Úy đang ôm hông cô mới có thể miễn cưỡng treo trên người anh.

“Ủm... Hứa Úy.”

“Đau sao?”

Đau sao?

Không phải, cảm giác anh không ngừng ra vào trong cơ thể cô, quả thật quá thoải mái, thậm chí đầu óc và ngón tay cô cũng tê dại...

Cô chỉ muốn gọi tên anh, cô muốn gọi tên anh khi thân thể mình bị đánh dấu.

Mắt Trình Kiến khẽ nhếch lên, đuôi mắt hồng lên vì khoái cảm, cả người tỏa ra một loại quyến rũ khiến người ta muốn xâm phạm.

Hơi thở của cô dồn dập do khoái cảm chi phối, cô gọi tên Hứa Úy từng tiếng một, hoa huyết giữa hai chân cô xoắn chặt lấy vật cứng của anh làm âm dịch văng ra khắp nơi.

Pheromone của omega âm mị tới cực điểm khi tình dục được thỏa mãn, mang theo chút hương đào mật đầy sa đọa. Giờ khắc này Trình Kiến như một quả đào chín đầy gợi cảm nhưng pheromone của cô vẫn còn thoang thoảng mùi sữa khiến người ta cảm nhận được sự tinh khiết của trẻ thơ.

Hứa Úy ra sức xoa bóp hông cô dùng lực va chạm, hung hăng đẩy vào bên trong, giống như muốn đem tất cả nhét vào bên trong cô lấp đầy cô, đã có mấy lần anh xông được vào trong khoang sinh sản của cô.

Trình Kiến đã không còn sức chống cự, bụng nhỏ của cô bị đâm đến mức mỗi nhử cũng chỉ có thể chịu đựng. Nhiều nhất cô cũng chỉ có thể nức nở vài tiếng, oán giận anh chen vào tận cùng bên trong cô như vậy.

Cô bị làm trong phòng tắm lâu đến nỗi ngay cả những giọt nước trên người cô cũng đã khô, thời gian giống như ngừng trôi, giọt mồ hôi nóng bỏng trượt khỏi người anh rơi tới ngực và đùi cô.

Hai đùi trong giữa hai chân cô tràn ngập dịch thể của cả hai người, khoang sinh sản của cô đầy ắp tinh dịch của anh, sau gáy cô cũng bị đánh dấu trầy da chảy máu, hai lần cao trào hoa huyết cũng bị làm đến nổi run rẩy.

Trình Kiến bị anh lật lại ấn lên tường tiến vào cô từ phía sau, tư thế này làm anh tiến vào càng sâu. Cô muốn che lại miệng mình nhưng Hứa Úy lại dùng hai ngón tay đút vào miệng cô sau đó xoay tròn quấy lấy lưỡi cô.

Ánh mắt Trình Kiến trở nên mơ màng, vết thương sau gáy bị anh không ngừng liếm mút giống như trấn an cô. Cơn đau lần đầu tiên khi bị anh đánh dấu đã sớm qua đi nhưng cô vẫn chẳng thể nào suy nghĩ được. Bụng dưới của cô bị anh ấn quả thực sướng muốn chết.

Trình Kiến bị đứng làm trong một lúc lại bị anh đưa tới trước gương chỗ bồn rửa tay.

Cô khom lưng đỡ mép bồn, một chân bị nâng lên, làm anh cắm vào càng sâu. Cô cảm nhận được khoái cảm do anh mang lại, qua tấm gương cô cũng phát hiện ra một bộ mặt của Hứa Úy mà ngày thường cô chưa bao giờ thấy.

Anh vẫn luôn cúi mặt áp vào gáy cô, mái tóc ướt đầm không rõ là do nước hay do mồ hôi, theo tần suất ra vào nhẹ nhàng đong đưa, cực kỳ gợi cảm.

Anh đang nghiêm túc làm tình với cô ... Trình Kiến cảm giác ngực mình căng trướng đến khó chịu, một cảm xúc không tên tràn ngập trong ý nghĩ của cô làm cô nức nở.

“Đau sao?”

Hứa Úy ngẩng đầu hôn vành tai cô, gạt mái tóc ướt mồ hôi của cô ra để lộ gương mặt ửng hồng, tốc độ phía dưới cũng chậm dần.

Trình Kiến vừa khóc vừa nói: “Anh đừng đi nữa được không? Em muốn lúc nào cũng có thể nhìn thấy anh.”

Cô nghiêng đầu muốn hôn anh, Hứa Úy không cự tuyệt nhưng cũng không đáp lại nụ hôn của cô.

Anh xoay người Trình Kiến lại, ôm cô ngồi lên bồn rửa tay, nhét vật cứng dưới thân vào trong cô lại bắt đầu tiết tấu đong đưa, ôm eo cô để cô hôn anh càng thêm thoải mái.

Thật ôn nhu cũng thật bình tĩnh, đây là khoảnh khắc dễ đánh mất lý trí nhất nhưng anh vẫn không chịu nói những lời lừa gạt cô. Anh chỉ dùng hành động thực tế săn sóc đến ý muốn của cô, anh đổi tư thế để cô hôn thêm thoải mái, dỗ cô vui vẻ.

Trình Kiến ôm lấy cổ anh, dùng sức cắn môi anh cho hả giận. Sau khi cảm nhận được mùi máu tươi, cô mới vội vàng buông ra, nước mắt tủi thân cũng chảy ra.

Cô nghĩ tới thời thiếu nữ của mình, vì để sinh tồn trong tầng lớp ABO khắc nghiệt này cô bắt đầu học cách giả ngu.

Thoạt nhìn cô giống như người ngu ngốc, cô không dám thể hiện tài năng, cũng không dám có hy vọng xa vời nào về cuộc sống của mình.

Trình Kiến cảm thấy bản thân cô vẫn rất cần một người có thể trợ giúp cô, giáo dục cô, bao dung cô giống như cha mẹ cô. Quý Thanh Hòa là học trưởng của cô, vốn dĩ cũng có thể coi là người này, nhưng đáng tiếc nhân tố bất ổn trên người anh ta quá nhiều, anh ta quá phong lưu khiến Trình Kiến muốn lùi bước.

Mãi cho đến khi cô gặp Hứa Úy.

Có lẽ từ lần đầu tiên gặp anh, nội tâm cô đã bắt đầu tích dần vào hạng mục lựa chọn “Gia trưởng” của mình.

Anh đủ mạnh mẽ, đủ bình tĩnh, đủ vô tình cũng đủ nghiêm khắc, chỉ cần liếc nhìn một cái cũng có thể khiến cho cô có cảm giác bản thân bị anh giáo huấn.

Nhưng như vậy là không đủ, hoàn toàn không đủ, cho nên ban đầu Trình Kiến rất sợ anh, cực kỳ sợ hãi.

Nhưng cố tình anh lại mạo hiểm quay lại cứu cô sau khi kết thúc nhiệm vụ, làm cá nướng cho cô ăn ở khu rừng rậm, tìm lá thuốc đắp vết thương cho cô. Cho dù lần đầu tiên cô đến kỳ động dục cho dù không hoàn chỉnh, cô sống chết quẩn lấy anh tự an ủi, anh cũng chỉ gồng mình nhẫn nại, anh không hề làm tổn thương cô.

Hứa Úy là con người đầy trách nhiệm, đủ cẩn thận, đủ ôn nhu, cũng đủ ổn định, khiến cô sinh ra cảm giác an toàn không gì sánh nổi. Anh giống như nguồn tín hiệu, giống như chỉ cần có được anh, cô sẽ vĩnh viễn không cần lo lắng lại bị bỏ rơi.

Giống như một phần tài sản cố định suốt đời, nhưng điều kiện tiên quyết là phải có được anh.

Bởi vì anh là người đủ mạnh mẽ nhưng lại đầy lạnh nhạt khiến người khác không dễ lại gần.

Vì thế Trình Kiến coi anh trở thành mục tiêu, cô nghĩ tất cả mọi cách để tới gần anh. Thậm chí còn thử đi thử lại trên chính tính mạng của mình, vì đạt được mục tiêu, cô luôn nỗ lực cho đến bây giờ.

Loại khuyết tật tính cách không thể trưởng thành này đã phản ánh thông qua pheromone của cô. So với pheromone đầy mùi vị của những Omega hoặc Alpha khác, mùi vị của cô giống như một đứa trẻ chưa lớn là mùi sữa nhàn nhạt ngọt thanh.

Quá trình trưởng thành, thứ còn quan trọng hơn cả trí tuệ, đã dừng lại ở năm ba mẹ cô qua đời. Từ đó về sau, cả đời cô đều tìm kiếm một mái ấm gia đình, để bù đắp cho những tình cảm thiết thốn của cô trong thời thơ ấu.

Cô muốn Hứa Úy và bây giờ cô đã có được anh. Trình Kiến dễ dàng gửi gắm nhu cầu tình cảm của mình lên người anh.

Cô sẽ càng ỷ lại, càng thích làm nũng hơn những người yêu nhau khác...

Trình Kiến cảm giác thân nhiệt mình nóng đến nổi đến làn da cô cũng tỏa ra hơi nóng, cô đặt đầu lên vai Hứa Úy, ôm chặt lấy anh.

“Em không nhớ để anh đi, mỗi năm em chỉ có thể gặp anh hai lần thôi sao. Em chắc chắn sẽ rất nhớ anh, ngay cả không thức đêm làm nghiên cứu em cũng sẽ nhớ anh, nhớ đến mức không ngủ được.”

“Không thể nóng vội.” Hứa Úy dịu dàng ôm lấy Trình Kiến, anh muốn làm giảm bớt sự khó chịu của cô.

“Khi nào có thời gian anh sẽ tới thăm em chứ? Em thật sự sẽ rất nhớ anh lắm.” Trình Kiến đáng thương nhìn anh, hy vọng anh có thể đồng ý.

“Có thời gian tôi sẽ tới thăm em.” Anh hôn lên tai Trình Kiến, đầu ngón tay vuốt ve vết thương sau gáy cô, giống như muốn cho pheromone của anh thâm nhập càng sâu hơn.

“Là chính anh nói đấy nhé, anh phải nhớ kỹ.” Trình Kiến hít hít mũi, chịu đựng cơn đau ôm lấy anh.

“Ừ.” Hứa Úy hôn lên mặt cô, nâng hai chân cô lên quấn lên eo mình rồi ôm cô tới phòng ngủ.

Chương 47: Không thể đánh dấu

Đây là lần đầu tiên Trình Kiến trải nghiệm làm Omega chân chính trong kỳ động dục đầu tiên trong cuộc đời.

Bởi vì cô từng bị mẹ mình dùng để thí nghiệm thuốc chuyển hóa từ O thành B, theo lý thuyết mà nói cô sẽ không có kỳ động dục. Đối với cô mà nói, kỳ động dục chỉ có thể đến dưới điều kiện là phải có chất xúc tác.

Kỳ động dục lần này hoàn toàn là do cô tự tìm cách, cô gần như trải qua cả một tuần trên người bạn tình, vừa khóc lóc rên rỉ đòi hỏi lại vừa mệt mỏi không chịu nổi. Hứa Úy cực kỳ kiên nhẫn chăm sóc cô còn kéo dài nghỉ vượt qua khoảng thời gian này với cô.

Rèm cửa sổ nhà cô đã năm ngày chưa được kéo lên, tiếng giường lắc lư phát ra tiếng kẽo kẹt, Trình Kiến quỳ bò trên giường, Hứa Úy ở phía sau hai tay nắm lấy ngực cô ra sức đưa đẩy.

Cô nắm chặt ga trải giường, đôi mắt nhắm chặt nước nở rên rỉ. Cô mệt đến nỗi không mở mắt nhưng bên tai vẫn nghe rõ tiếng thân thể va chạm, tiếng thở gấp của vị Alpha phía sau đang nỗ lực cày cấy.

Trình Kiến bởi vì động dục mà cực kỳ khó chịu, thân dưới không bị cấm sẽ liên tục đau âm ỉ cộng thêm sưng tấy đỏ lên không ngừng chảy nước nhưng mấy ngày liên tục làm tình cũng khiến cơ thể không mấy khỏe mạnh của cô trở nên yếu ớt hơn.

Đối với Omega trong kỳ động dục mà nói, nếu không có bạn tình sẽ còn khó chịu hơn cả bây giờ. Tuy rằng mỗi lần đều là Trình Kiến chủ động dán vào người Hứa Úy vuốt ve câu dẫn anh, nhưng thật ra cô đã yếu đến nỗi trong quá trình bọn họ quấn quýt lấy nhau Hứa Úy thường xuyên phải yêu cầu cô “Kiên trì”.

Cơ thể bị thuốc tàn phá quá độ, ngay cả chịu đựng trải qua kỳ động dục cũng trở thành một chuyện vô cùng khó khăn.

Có lẽ là mấy ngày nay bị “làm” liên tục, anh thấy nét mặt cô như đã đánh mất ý thức, Hứa Úy cúi xuống hôn đầu vai cô, áp lại gần nhẹ giọng dò hỏi:

“Còn nhớ tên tôi là gì không?”

Anh sợ cô không nhớ nổi đông tây nam bắc.

“Ba ba.” Trình Kiến nằm dưới thân anh, gọi anh bằng giọng mũi rất nặng, “Ba ba.”

“Hửm?” Hứa Úy không hề yêu cầu cô gọi bằng những xưng hô sắc tình như thế, cho nên lần đầu tiên bị Omega của mình gọi như vậy, anh có chút ngớ ngàng.

Trình Kiến chảy nước mắt, cô hít hít mũi nức nở nói: “Vì sao... phải đi? Anh không thể ... ở cạnh em được sao?”

Cô rất muốn gọi Hứa Úy là ba, bình thường cũng rất muốn gọi như vậy. Cô luôn cảm thấy nếu gọi anh là ba, anh sẽ vẫn luôn luôn chăm sóc cô, cô cũng có thể làm nũng với anh.

Anh rất chín chắn, cảm giác an toàn anh mang lại như ngọn núi vững chãi, thật sự giống như một người ba vậy.

Hứa Úy siết vòng eo mảnh khảnh của cô dán lên người cô, hôn giọt nước mắt đọng trên khóe mắt cô.

“Bên ngoài vẫn còn chiến tranh, tôi cũng không có cách nào. Nhưng tôi cam đoan với em tôi sẽ vẫn luôn ở cạnh em, được chứ?”

Trình Kiến nghiêng đầu hôn anh, anh liền đáp lại nụ hôn của cô. Sau khi kết thúc nụ hôn ướt át anh liền bắt đầu phát lực, thô dài xỏ xuyên qua hoa huyết lây lị, làm cô thở dốc liên tục.

Lúc ý thức cô trở nên mơ màng, không nhớ khi nào cô bật thốt ra tiếng: vì sao cứ hỏi cô đau không mãi? Anh còn hỏi rất nhiều lần.

Hình như anh có nói: anh sợ dùng lực quá lớn sẽ làm cô đau. Không phải cô rất sợ đau sao?

Trình Kiến siết chặt ga giường đã gần như nhàu nát dưới thân, rên rỉ ra tiếng.

Ngày thường nhìn anh sắc bén như vậy nhưng lại vô cùng bao dung cô.

Là đặc quyền sao? Hay là một cách anh biểu đạt tình yêu với cô?

Lần đầu tiên bọn họ ở chung với nhau thời gian dài như vậy mà không xuất hiện các loại vấn đề trong tưởng tượng của Trình Kiến. Có lẽ là do kỳ động dục của cô đột nhiên đến, phần lớn thời gian Hứa Úy đều lăn giường cùng cô.

Trên lý thuyết Alpha nào cũng có dục vọng mãnh liệt, cơ thể của bọn họ cũng sẽ bị ảnh hưởng bởi kỳ động dục của Omega, cơ thể sẽ sản sinh ra tình trùng không ngừng, đây là bản năng của ABO.

Lăn lộn trên giường suốt bảy ngày, cuối cùng Trình Kiến cũng vượt qua kỳ động dục, toàn thân cô gần như toàn là hương vị pheromone của Hứa Úy, lại còn bị thành kết* rất nhiều lần.

Chỉ là lúc làm tình thì thoảng Hứa Úy lại ngửi ngửi sau gáy cô, giống như con mèo thò móng vuốt muốn trộm con cá khô nhỏ sau lồng sắt mà không

được. Trình Kiến cảm thấy rất khó hiểu liền hỏi anh rất nhiều lần, anh mới nói ra nguyên nhân.

Anh nói anh không ngửi được hương vị pheromone của anh trong tuyến thể của Trình Kiến.

Anh đánh dấu không thành công.

Vốn dĩ Trình Kiến cũng cảm thấy đây là một chuyện rất khó chịu, cô cũng giải thích cho anh đặc tính của thuốc chuyển hóa từ O sang B. Thật ra thân là quân nhân, những điều đó Hứa Úy đều biết nhưng lúc hai người thân cận anh vẫn sẽ ngửi hương vị sau gáy của Trình Kiến khiến cô trốn trong chăn cười trộm rất nhiều lần.

Nếu cô có thể làm chủ được, cô hận không thể đưa con cá khô đó ra cho anh đào, đáng tiếc cô cũng không có cách nào với cái tuyến thể không thể bị đánh dấu của cô.

Đánh dấu không được đại biểu người khác sẽ không biết Trình Kiến là hoa đã có chủ. Alpha có tính chiếm hữu với Omega của mình rất cao cho nên bọn họ cực kỳ để ý tới những chi tiết này.

Kỳ nghỉ Hứa Úy được kéo dài gần gấp đôi so với mong đợi, kỳ động dục của cô vừa hết, anh liền giúp cô dọn dẹp sạch sẽ ngăn nắp lại căn phòng, sau đó sẽ phải quay về quân khu.

Mấy ngày này Trình Kiến sống rất mê loạn, thân mình hư nhược giường cũng không xuống nổi, không thể đi tiễn anh được.

Nhưng lúc Hứa Úy nói sẽ tự đi không cần cô tiễn, Trình Kiến bắt đầu khóc. Cô không thích bị ở lại một mình, giống như trước kia ba mẹ để cô ở nhà một mình, sau đó thì không trở về nữa.

Mấy ngày nay anh dung túng cô gần như không có giới hạn, mỗi một lần Trình Kiến làm nũng anh đều có xu hướng chiều hư cô.

Nuông chiều Omega của mình trong kỳ động dục cũng là bản năng của Alpha, cho dù tính cách lạnh lùng thế nào nóng nảy cỡ nào đều không ngoại lệ. Vì chuyện này quan hệ đến việc kéo dài gien đến thế hệ sau, trong khoảng thời gian động dục, khả năng thụ thai của Omega là rất lớn.

Có điều trừ ngày đầu tiên, gần như lần nào Hứa Úy cũng làm phương pháp bảo hộ, Trình Kiến cũng dùng thuốc tránh thai định kỳ.

Đây là kết quả mà cả Trình Kiến và Hứa Úy cùng thống nhất, nghiên cứu của cô đang trong thời kỳ mấu chốt, Hứa Úy cũng phải chấp hành nhiệm vụ trên chiến trường trong một thời gian dài. Với tình hình hiện tại bọn họ vẫn chưa thích hợp để có con.

Trên cơ bản có một số chuyện cô tương đối lý trí, bây giờ cô không thể có con được, chuyện này không nằm trong kế hoạch của cô. Cô đang làm thí nghiệm trên chính cơ thể mình, cô không thể để con cô trở thành sản phẩm thí nghiệm ngay từ trong bụng mẹ được, huống hồ đó là con của cô và Hứa Úy ...

Đến tận bây giờ Trình Kiến cũng không biết phải đánh giá chuyện mẹ cô lấy cô để thí nghiệm năm đó như thế nào.

Nói thật ra, sống như một Beta đã mang lại cho cô một thế giới rộng lớn hơn, nhưng nếu lúc đó thí nghiệm thất bại thì sẽ phá hủy cả cuộc đời cô. Đây có lẽ cũng là điều mà bà ấy đã chuẩn bị tâm lý từ sớm rồi.

Bản thân cô có thể được coi là đối tượng mà bà ấy sẵn sàng hy sinh vì nghiên cứu.

Chỉ cần nghĩ đến chuyện này, Trình Kiến sẽ cảm thấy rất khó chịu. Chuyện mà cô luôn tin tưởng chắc chắn nhiều năm như vậy lại là giả, mẹ cô căn bản là không hề yêu cô như trong tưởng tượng của cô.

Omega sẽ có tâm lý không muốn rời xa Alpha đã cùng mình trải qua kỳ động dục đầu tiên hơn cả mức bình thường. Về mặt tâm lý thì giống với chim non lần đầu tiên thấy chim mẹ, trên phương diện sinh lý cũng có sự trung thành sau khi hòa hợp pheromone của đôi phương.

Đặc biệt gần đây Trình Kiến còn phải chịu chấn thương tâm lý và áp lực tương đối lớn, nên lại càng ỷ lại vào Hứa Úy.

Nhưng Hứa Úy không thể không rời đi, cho nên lúc anh phải đi, anh đành phải cõng Trình Kiến trên lưng. Sức khỏe của Trình Kiến vốn đã suy yếu nên cũng chẳng chịu được bao lâu, Hứa Úy cõng cô xoay vài vòng bên ngoài, sau khi cô ngủ thì lại cõng cô quay về nhà.

Anh cúi đầu khẽ hôn lên đôi môi nhợt nhạt của cô, nhìn cô ngủ một lát, giúp cô dịch lại góc chăn mới cầm hành lý rời đi.

Ngày hôm sau khi Trình Kiến tỉnh lại đã là buổi chiều, trong đầu cô hoàn toàn trống rỗng, cô không nhớ nổi tối hôm qua cô trở về như thế nào.

Cảm giác một mình ở nhà quá tồi tệ, Trình Kiến ôm đầu ngồi co lại trên giường, thật vất vả mới xoa dịu được sự ảm ức trong lòng. Cô quyết định tắm rửa thay quần áo tới viện nghiên cứu.

Trình Kiến tùy tiện ăn thứ gì đó trên đường, vừa lúc gặp phải Vincent cũng vào quán ăn mua gì đó. Cậu ta cũng chẳng cần đoán, chỉ cần nhìn xương quai xanh của cô liền biết một tuần trước đó cô đã trải qua như thế nào.

“Năng lực của vị Alpha đó cũng không tệ lắm nhỉ.” Vincent vừa nhận cà phê từ trong tay người bán hàng vừa bình luận.

“Cậu nói gì?” Trình Kiến nhú mày nhìn cậu ta hỏi, Vincent nói: “Không có gì, mọi người đều đang đợi cô đấy.”

Trình Kiến nghĩ đến nghiên cứu của mình, trong lòng cảm thấy thật nặng nề. Mấy ngày nay cô nhàn tản thành quen rồi, cô không hề muốn đụng vào những thứ khiến cô mệt mỏi nữa.

Cô nên điều chỉnh lại tâm trạng của mình một chút mới được.

Đột nhiên cô hiểu được cảm giác của Hứa Úy là như thế nào.

Trình Kiến gần như đã quẳng những trách nhiệm trong nửa năm vừa rồi ra sau đầu, lúc lăn giường với Hứa Úy cô hoàn toàn không nghĩ đến chúng nó cho nên cô ngủ rất ngon.

Cô ngồi lại vị trí của mình, nhìn chăm chăm màn hình, day day huyết Thái Dương, cuối cùng vẫn phải mở nghiên cứu ra.

Cô còn rất nhiều chuyện chưa hoàn thành.

Có thể nói Hứa Úy vừa đi, Trình Kiến lại quay về trạng thái lúc trước. Mấy ngày nay cô lại bắt đầu ngồi lì trong phòng thí nghiệm theo dõi các loại thí nghiệm, mỗi ngày chỉ ngủ được ba đến bốn giờ.

Có lẽ do tình trạng sức khỏe của cô đã tốt lên, cô đã làm ra phiên bản nâng cấp của thiết bị tiến hóa trong khoảng hai tháng.

Lần này Trình Kiến rất có tự tin với thành quả thí nghiệm của mình. Thông qua các thí nghiệm, kết quả đều có sự tiến triển rất rõ ràng, tính nguy hiểm gần như không có.

Sau khi cô báo cáo chuyện này với viện trưởng Noel, cô được ông ấy đồng ý cho phép thí nghiệm.

Trình Kiến lại được phê duyệt thêm một tuần nghỉ, hơn nữa không chỉ có cô mà tất cả mọi người trong phòng thí nghiệm đều được phê duyệt nghỉ phép. Việc này cũng không tạo thành ảnh hưởng gì lớn, bởi vì mọi người cũng đã làm việc suốt hai tháng qua mà không hề nghỉ ngơi.

Trình Kiến tiến hành kiểm tra sức khỏe toàn diện cho bản thân trước. Sau khi xác nhận các hạng mục chỉ tiêu của cơ thể và không có thai xong, cô tiêm thuốc phản ứng tế bào tăng cường vào cơ thể, cắm ống truyền dịch dinh dưỡng rồi nằm vào khoang tiến hóa.

Đây cũng không phải lần đầu tiên Trình Kiến làm chuyện này, cô cũng đã quen rồi. Cô nhắm mắt lại cảm nhận sự yên tĩnh hoàn toàn, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Nếu dùng số liệu để thuyết minh cho tình huống này thì Trình Kiến hiện tại đang tiếp cận gần với cái chết. Não bộ của cô gần như ngừng hoạt động,

giống như quay lại tử cung người mẹ bắt đầu quá trình sinh trưởng phát triển như ban đầu.

Không biết sự yên tĩnh này kéo dài trong bao lâu, thế giới rồi cuộc cũng bắt đầu có biến hóa, giống như đột nhiên xuất hiện chữ trên một tờ giấy trắng vậy.

Trứng đã thụ tinh không ngừng phân chia và phát triển, sống dựa trên dịch dinh dưỡng không ngừng truyền vào chậm rãi thành hình, dần dần có ngũ quan và hình thái của thai nhi.

Cho đến khi não bộ của thai nhi bắt đầu sinh ra tư duy đầu tiên, ý thức của “Trình Kiến” mới bắt đầu tập trung lại từ trong luồng sáng trắng.

Cô đột nhiên phát hiện muôn vàn suy nghĩ của cô giống như một bó ánh sáng không ngừng khuếch tán ra ngoài. Luồng ánh sáng này quá mạnh làm cô chỉ thấy một vùng trắng xoá.

Mãi cho đến khi “cô” chậm rãi bước đến gần quả cầu ánh sáng kia, mới nhìn trộm được huyền cơ bên trong.

Quả cầu ánh sáng rất lớn.

Trước mắt cô tràn ngập những kiến thức mà cô từng đọc qua, nghe qua. Lượng tin tức cực lớn khiến cô cũng không thể tin được đó đều là những kiến thức cô đã từng đọc qua hoặc là nghe qua.

Khi đối mặt với kho tin tức khổng lồ như thế, Trình Kiến phát hiện cô không hề có chút cảm giác không khoẻ nào. Khi cô nghĩ tới một câu hỏi, gần như cô không cần phải suy nghĩ đã có thể nhanh chóng sàng lọc ra tất cả các kiến thức liên quan trong kho ký ức của mình.

Cô có thể dựa vào những kiến thức mà cô từng đọc qua để liệt kê ra những đáp án có thể xảy ra với tốc độ siêu việt.

Giống như tồn tại một chiếc siêu máy tính trong não của cô giúp cô phân tích vấn đề mà không hề gặp chướng ngại gì chỉ cần cô có thu thập được mọi kiến thức liên quan vào trong não. Như vậy cô có thể thông qua một lượng lớn những kiến thức đã biết để tính toán ra kết quả cuối cùng.

Cảm giác giống như một AI có được cảm xúc của nhân loại vậy. Suy nghĩ của cô cũng trở nên linh hoạt hơn nhiều, không chỉ riêng dung lượng ghi nhớ được mở rộng mà tốc độ suy nghĩ cũng được nâng cao lên khá nhiều.

Trình Kiến cũng thử suy nghĩ những vấn đề làm cô hao tổn tâm trí trước đây, kết quả là cô lúng lúng toàn bộ kho kiến thức của mình mới phát hiện ra kiến thức dự trữ của cô hoàn toàn không đủ!

Học tập... Cô cần phải học tập ngay lập tức!

Sự thật là Trình Kiến lại một lần nữa đột phá giới hạn gien của chính mình. Lúc cô thức tỉnh từ trong khoang tiến hóa, cô cảm giác cách thức suy nghĩ của cô đã trở nên khác hoàn toàn. Có lẽ đợt huấn luyện lần trước đã đạt tới cực hạn, lần tiến hóa này vừa hay là thời điểm đột phá tốt nhất.

Thậm chí cô vội vàng muốn bắt đầu tích lũy lại lần nữa, chờ “Điểm đột phá” tiếp theo của mình.

Đến lúc đó, cô sẽ thay đổi như thế nào?

Ngay cả chính cô cũng không thể biết được.

Chương 48: Đánh cược

Lần này Trình Kiến đã điều chỉnh lại tất cả số liệu sai sót, cô quan sát bản thân trong một tuần, xác nhận tạm thời không xuất hiện bất cứ tác dụng phụ nào. Lúc này cô mới báo cáo lên trên về việc nghiên cứu thuốc tiến hóa xem như thành công.

Trình Kiến coi như âm thầm làm nên chuyện lớn, lúc cô xuất hiện ở hội nghị cấp cao, từ những người đại diện cho quân đội hay là những nhân vật lớn của viện nghiên cứu đều tò mò nhìn cô.

Cô ấy là ai?

Nghe nói viện trưởng Noel muốn giới thiệu cho bọn họ một hạng mục “Kỹ thuật khoa học mới”, bọn họ đều tưởng rằng trong đội Quý Thanh Hòa đang nghiên cứu sinh vật kết hợp gien có ai đó làm ra thứ gì đó đáng để chờ mong. Nhưng không ngờ chủ quản hạng mục này lại là một nữ Beta.

Sau khi sinh vật kết hợp gien bị lãnh đạo thành Dahl coi trọng, Quý Thanh Hòa đã trở thành người có danh vọng dẫn đầu lớp trẻ ở viện nghiên cứu trung ương. Tuổi tác của anh ta vẫn còn trẻ, cho nên người bên ngoài đều thích nói kinh nghiệm của anh ta không đủ để áp chế sự nổi bật của anh ta. Nhưng trên thực tế hạng mục thành công của anh ta còn nhiều hơn cả những kẻ lẩn lộn trong giới nghiên cứu vài thập niên.

Sự thành công của sinh vật kết hợp gien lần này giúp anh ta san bằng những bình luận đó.

Nhưng Trình Kiến còn cả một chặng đường xa.

“So sánh với sinh vật kết hợp gien, hạng mục tôi muốn giới thiệu cho các vị thích hợp với sự phát triển của nhân loại trong tương lai hơn.” Viện trưởng Noel đan tay vào nhau để trên bàn, nhìn sang Trình Kiến, ý bảo cô bắt đầu.

Trình Kiến gật đầu, cô mặc một thân quân trang chỉnh tề, khuôn mặt trắng trẻo xinh xắn khiến cô càng có khí chất hơn.

Cô cũng được xem như mỹ nhân hiếm gặp khi mặc quân phục, eo thon mỏng cong, làn da trắng ngần, vẻ ngoài xinh đẹp như thế bọn họ càng thấy nhiều ở Omega hơn.

Trình Kiến không hề biết vẻ ngoài của mình lại làm người ta không thể liên tưởng tới người làm nghiên cứu mà chỉ coi cô như một bình hoa để thưởng thức.

Cô chỉnh lại màn chiếu, chiếu tài liệu của mình lên: “Trên trái đất từng xuất hiện một thời kỳ bùng nổ sự sống, cũng chính là thời kỳ gien đa dạng hóa đỉnh cao nhất. Thời đại đó giống như một đoàn tàu siêu tốc, sau khi khởi động liền đẩy thế giới lên tới trình độ phong phú và phồn vinh cho đến tận ngày nay. Chúng ta đều biết chúng ta trở thành như ngày hôm nay đều nhờ thông qua các lần tiến hóa. Nhưng kể từ khi chúng ta bắt đầu tiến vào nền văn minh cao cấp, tất cả mọi sinh vật gần như đều rơi vào tình trạng “nút thắt cổ chai” của sự tiến hóa.”

Trình Kiến làm từng bước khởi đầu, nhưng đã có người cũng không tán thành ý kiến của cô.

“Đợi đã, chúng ta sáng tạo ra nền văn minh công nghệ cao, chẳng lẽ đó không thuộc về tiến hóa sao? Chẳng lẽ tiến hóa chỉ có thể thể hiện ở trên hình thái sinh vật? Khoa học kỹ thuật thì không tính là tiến hóa sao?”

Trình Kiến đáp lại: “Đương nhiên là tính. Để sinh tồn chúng ta học cách lắp ráp các vật liệu, tài nguyên lại với nhau, thậm chí còn có thể tạo ra vũ khí hạt nhân hủy diệt thế giới. Điều đó giống với việc tạo nên mã gien truyền thừa qua nhiều thế hệ, dần dần tích lũy thành kinh nghiệm, văn hóa, trên một ý nghĩa nào đó cũng thuộc về sự tiến hóa. Nhưng chúng ta vẫn cần một quá trình dài để học tập mới có thể tiếp thu được một phần nhỏ của nền văn minh và khoa học kỹ thuật. Điều cần thiết nhất trong lúc này chính là thời gian, chúng ta cần ít nhất phải đến hai mươi năm, thậm chí có khi là cả cuộc đời. Hơn nữa, một khi nền văn minh bị thất truyền như vậy tất cả bước đột phá trong khoa học kỹ thuật cũng như văn hóa đều không còn tồn tại nữa.”

Khi cô nói xong, mọi người im lặng lắng nghe, dường như cô đã nói đến điểm mà bọn họ cảm thấy hứng thú.

“Chúng ta phải trải qua vài ngàn năm để hoàn thiện năng lực học tập và sáng tạo của chúng ta, không ngừng suy nghĩ, sáng tạo, và tích lũy. Nhưng cho dù chúng ta có tích lũy và thông thạo như thế nào đi nữa thì cũng chỉ được coi là kinh nghiệm cá nhân và không thể truyền thụ hết những kinh nghiệm đó cho thế hệ sau. Nhưng nếu những kiến thức đó được di truyền theo gien, theo sự trưởng thành sẽ thức tỉnh thành bản năng.”

“Cách nghĩ của cô là... muốn hòa hợp những kinh nghiệm đó vào gien đời sau?”

“Đúng vậy, nhưng đây chỉ là tưởng tượng hoàn mỹ nhất trong nghiên cứu của tôi mà thôi. Trước mắt quá trình nghiên cứu còn chưa thể phát triển đến mức có thể quan sát được gien của thế hệ sau. Về phương diện di truyền

học, thành quả cuối cùng đạt được cũng cần ít nhất khoảng trăm năm trở lên.”

“Vậy hiện tại thí nghiệm của cô đã đạt tới giai đoạn nào? Cô có thể đưa ra thứ gì để chứng minh cho chúng tôi thấy? Cô sẽ không dùng lý do “thời gian” để thoái thác đó chứ?”

Một vị bên phía khoa học lên tiếng, lực ảnh hưởng của ông ta cũng không kém hơn viện trưởng Noel là bao nhiêu. Bên ngoài còn lưu truyền cách nói sau khi tướng quân Mẫn Lam Không qua đời, ông ta trở thành người nổi nghiệp đặc lực nhất.

“Nếu cái gì cũng không có thì hôm nay tôi đã không đứng ở đây. Như tôi đã nói, gien của chúng ta gần như đã rơi vào giai đoạn đình trệ, rất khó có thể thay đổi...”

Trình Kiến vừa dứt lời thì lại có người bên phía quân đội nói chen vào:

“Không phải thông qua sinh vật kết hợp gien cũng có thể thay đổi gien hay sao? Nghe nói sau khi sử dụng thì con người có thể có được các đặc tính của động vật khiến người đó trở nên mạnh hơn, khó đối phó hơn.”

“...Không sai, sinh vật kết hợp gien quả thật có thể thay đổi gien của con người, nhưng trong tương lai khả năng mất kiểm soát và phát sinh dị biến của ký chủ là rất cao. Hơn nữa sinh vật kết hợp gien là dựa vào tác nhân bên ngoài để thay đổi không an toàn bằng việc chúng ta tự cải tạo gien.”

Trình Kiến đã từng nói qua vô số lần rằng sinh vật kết hợp gien rất nguy hiểm nhưng dưới tình huống khắp nơi thụ địch, thì không có lực hấp dẫn nào có thể hấp dẫn hơn một thứ vũ khí làm quân đội lập tức trở nên mạnh mẽ hơn.

Cô có thể hiểu.

Tính mạng trên chiến trường khi không thể coi là tính mạng, phần lớn nó chỉ là một con số không thể thống kê hoàn toàn hết mà thôi.

“Tôi đã tạo ra hai thứ, tạm thời có thể hiểu là ‘chìa khóa mở mã gien’, nhưng để đạt được đến mức độ có thể khóa lại những thứ được ghi vào mã gien thì vẫn còn một khoảng cách khá lớn.”

Trình Kiến giới thiệu về khoang tiến hóa và thuốc phản ứng tế bào của mình: “Đầu tiên là thuốc phản ứng tế bào, đây là từ một chuỗi gien tiến hóa đặc thù của zombie khổng lồ lấy được năm đó. Tôi đã tốn rất nhiều thời gian và công sức để xác định được mã gien này, tạm gọi là K1. Do K1 là mã gien không hoàn chỉnh cho nên nó không có khả năng lây nhiễm virus zombie cho con người. Nếu chỉ sử dụng mã gien đó thì nó sẽ bị thay thế tối đa trong vòng 24 tiếng. Chuỗi gien này còn cần phải điều phối theo từng mã

gien khác nhau của từng đối tượng cụ thể, phải phối hợp thêm rất nhiều thành phần nữa mới có thể tạo ra thuốc phản ứng tế bào. Tôi đặt tên cho nó là ‘thuốc phản ứng’ là vì nó chỉ là một tác nhân phụ trợ có tác dụng kích thích tế bào phân hóa, mà thứ mang tính chất quyết định hiệu quả nhất chính là nó —— khoang tiến hóa.”

Khoang tiến hóa được chiếu trên màn chiếu nhìn rất có cảm giác, tuy rằng nó đã trải qua vô số lần cải tạo nhưng vẫn duy trì hình thức như ban đầu, công năng bên trong thì được chỉnh sửa đa dạng hóa thêm.

“Tôi sẽ không nhắc tới tính năng có thể duy trì sự sống của con người trong vòng nửa tháng như những khoang đông lạnh khác. Điểm quan trọng nhất của nó chỉ có một, đó chính là có thể duy trì ổn định mức độ của tia F, đồng thời còn có chức năng kiểm tra tình trạng cơ thể và sẽ luôn giữ mức phóng xạ ở mức thích hợp với tế bào. Nói một cách đơn giản, sau khi uống thuốc phản ứng tế bào rồi nằm bên trong khoang tiến hóa khoảng 3 đến 5 ngày, bộ ‘gien khóa’ của con người sẽ đạt tới một trạng thái mở. Lúc này sẽ thông qua huấn luyện sẽ khiến người đó trở nên mạnh mẽ hơn trên một số phương diện. Giả thuyết như này, có hai người giới tính nam tương đối bình thường, số hiệu Alpha 1 và Alpha 2. Giả thuyết ban đầu là hai người gặp zombie chỉ biết chạy như nhau, số 2 bắt đầu tiến hành thí nghiệm tiến hóa. Sau khi kết thúc số 1 và số 2 cùng được huấn luyện chuyên nghiệp trong một tháng, kết quả số 1 có thể giết chết khoảng 1 đến 2 zombie bằng tay không, mà số 2 có thể giết chết khoảng 2 đến 4 zombie bằng tay không. Nhưng đây chỉ là lần đầu tiên sử dụng phương pháp tiến hóa, sau khi kỳ tiến hóa đầu tiên đạt đến giới hạn, còn có thể tiếp tục tiến hành thí nghiệm tiến hóa lần hai, hoặc lần ba... Tuy rằng đây là một quá trình chậm nhưng càng về sau sẽ càng tạo ra những thay đổi lớn, bởi vì nó tiến hóa dựa trên cơ sở thượng tầng và sẽ không ngừng tiến hóa, sự thay đổi về lượng sẽ có thể dẫn đến sự thay đổi về chất. Sau khi đã có sự biến đổi về chất, tôi cho rằng sẽ có những thay đổi trực quan hơn nhưng trước mắt thì không thể quan trắc được. Nói tóm lại, đây là dự án an toàn hơn sinh vật kết hợp gien rất nhiều, từng bước thí nghiệm rất ổn định, mức độ nguy hiểm với con người đã được giảm tới mức tối thiểu, tôi đề xuất được thí điểm trên quy mô nhỏ.”

“Cô nói nhiều như vậy nhưng cô vẫn không thể đưa ra được thành quả của thí nghiệm?”

Vị vẫn luôn nhắm vấn đề vào cô lại lên tiếng một lần nữa.

Trình Kiến yên lặng nhìn ông ta, ngay sau đó nhoẻn miệng nở nụ cười.

“Tất cả thành quả của tôi sau khi vào viện nghiên cứu trung ương đều có thể xem như thành quả của hạng mục này. Tuy hơi xấu hổ nhưng nếu tôi không tiến hóa về mặt trí tuệ, có lẽ tôi đã không đạt được trình độ như hiện nay. Theo tôi được biết, hiện nay vẫn chưa có cách nào để dò tìm chính xác bom do thành Dahl chế tạo ra, nửa năm qua đặc khu Noah và Greenfield vẫn duy trì độ cảnh giới cao. Xin hãy cho tôi một tháng, trong vòng một tháng tôi sẽ phá hủy hoàn toàn số bom do thành Dahl lưu lại.”

Chương 49: Quay về Greenfield

Cô ấy có thể loại bỏ tất cả số bom của Greenfield và Noah?

Trình Kiến vừa nói xong đã thu hút được ánh mắt của tất cả mọi người.

Những kẻ khủng bố dường như đã không cam lòng ẩn mình dưới mặt đất nữa mà bắt đầu xâm phạm các thành trì bên ngoài. Để chiếm được số lượng tài nguyên và khoa học kỹ thuật lớn thì mục tiêu đầu tiên của bọn họ chính là thành Greenfield.

Greenfield đã rơi vào tình trạng chiến tranh được gần nửa năm, không quá lời khi nói rằng bọn họ đang trong tình trạng loạn trong giặc ngoài, vừa phải phòng bị zombie xâm nhập vừa phải đề phòng khủng bố tập kích.

Một lượng lớn dân cư đang sinh sống trong thành lâu lâu lại phát sinh một vài vụ nổ, trong khi đó lại có những kẻ khủng bố ẩn nấp kích động lòng dân, không ít người muốn tạo nhóm nhỏ lẻ di chuyển tới các khu an toàn khác.

Đây chính là hành động tìm chết nhưng chính phủ vẫn không thể phá hủy hết toàn bộ số bom có trong thành, cũng không thể làm ra các hành động có lực thuyết phục nào khác vì thế bọn họ không thể ổn định lòng dân.

Nếu Trình Kiến thật sự có thể loại bỏ hết số bom bị cài trong Greenfield và Noah thì không khác nào có thể loại bỏ tai họa ngầm bên trong, có thể ổn định lòng dân, tăng cường sĩ khí, tiếp theo chỉ cần toàn lực chống ngoại xâm là được.

Dựa theo chiến lược hiện có của bên ta, đó cũng không phải là chuyện không thể!

Lời hứa này quả thật rất hấp dẫn, thượng tướng bên phía quân đội nhìn chằm chằm vào Trình Kiến, trầm giọng nói: “Cô muốn dùng chuyện này để chứng minh bản thân cô đã tiến hóa thành công về phương diện trí tuệ, phải không?”

“Đúng vậy.” Trình Kiến gật đầu.

“Nếu như cô thật sự có thể loại bỏ được nguy cơ lần này, tôi cũng hứa với cô phía quân đội sẽ ủng hộ hạng mục tiến hóa của cô vô điều kiện. Nhưng nếu cô không thể hoàn thành trong vòng một tháng, vậy cô buộc phải giảm ba cấp quân hàm, cô chấp nhận chứ?”

“Tôi chấp nhận.” Trình Kiến đáp ứng không chút do dự nào, vốn dĩ cô cũng chẳng để bụng đến chuyện quân hàm là mấy.

Viện trưởng Noel cũng không can thiệp vào quyết định của Trình Kiến, sau khi kết thúc hội nghị, ông ấy gọi Trình Kiến đang định rời đi lại hỏi hai câu.

“Cô nắm chắc bao nhiêu phần trăm?”

“50-50 ạ.” Trình Kiến cũng không giấu ông ấy, sau khi quay trở lại từ Noah cô cũng không tập trung nghiên cứu chủng loại bom mới của thành Dahl, toàn bộ thời gian của cô đều dành cho chuyện nâng cấp khoang tiến hóa.

“Chỉ nắm chắc một nửa mà cô cũng dám lấy ba cấp quân hàm ra làm đảm bảo trước mặt những lão già đó?”

Đối mặt với viện trưởng Noel, Trình Kiến khẽ cười một tiếng, bình tĩnh nói:

“Chỉ cần tôi bắt đầu làm, phần trăm chắc chắn sẽ tăng lên thôi.” Nói xong cô lễ phép cúi chào, sau khi ngẩng đầu lên nụ cười trên môi cô cũng thu lại.

“Cảm ơn ngài đã tin tưởng và ủng hộ tôi trong suốt thời gian qua. Chỉ là tôi không hiểu vì sao ngài lại lựa chọn bồi dưỡng tôi?”

Lúc ấy Trình Kiến cũng không phải người có tiếng tăm gì mà viện trưởng Noel lại là một người có địa vị rất cao, một sự chênh lệch địa vị rất lớn. Nói một cách khác, khi đó phía trên Trình Kiến còn hàng loạt các chủ quản có tiếng nói hơn nhưng ông ấy trực tiếp tìm Trình Kiến rõ ràng là đã vượt cấp.

“Thiên phú của cô không hề thua kém Quý Thanh Hòa, năm đó tôi cũng không ít lần ủng hộ công việc của anh ta, tất nhiên bây giờ tôi cũng sẽ trải đường giúp cô.”

Trình Kiến bình tĩnh nhìn thẳng vào ông ấy, viện trưởng Noel tiếp tục nói:

“Ở thời đại này, giá trị của những nhân tài nghiên cứu khoa học là vô giá không thể nào đo đếm hết được. Thành Dahl chỉ tung ra một kiểu bom mới mà đã khiến chúng ta rối loạn trận tuyến, mà trách nhiệm phá giải những thứ đó đều thuộc về của những người đứng phía sau như chúng ta. Tôi chỉ hy vọng ngày càng xuất hiện nhiều nghiên cứu viên có tư tưởng mới, cho dù là quân hàm gì đi nữa thì cũng không quan trọng bằng thành quả nghiên cứu xuất sắc.”

Trình Kiến nghe xong những lời này cũng im lặng trong chốc lát. Cô gật đầu, trong mắt lộ ra một sự tôn trọng chân thành.

“Quả thật đối với nhân viên nghiên cứu như chúng ta thì thành quả nghiên cứu mới là quan trọng nhất. Tôi suy nghĩ quá nông cạn rồi, sau này tôi sẽ còn phải học tập ngài rất nhiều.”

“Hãy cố gắng làm thật tốt. Sau khi làm xong chuyện này, tôi sẽ cố gắng tranh thủ thêm nhiều cơ hội cho hạng mục của cô. Hy vọng thuốc tiến hóa

của cô có thể trở thành lực lượng hậu thuẫn vững chắc thứ hai sau sinh vật kết hợp gien.”

“Tôi hiểu rồi.”

Sau khi Trình Kiến hiểu cách làm của ông ấy, trong lòng cũng trở nên kiên định hơn nhiều. Việc cô cần phải làm bây giờ là dốc hết sức mình giải quyết loạt bom chờ nổ trong các khu an toàn. Chờ hạng mục sinh vật kết hợp gien của Quý Thanh Hòa được đưa ra, cô có thể dùng thành quả của mình để xin thí điểm trên một số đối tượng quan sát.

Ít nhất không cần giống như ngày trước chỉ có sinh vật kết hợp gien là duy nhất. Bỏ tất cả trứng vào chung một giỏ thì cũng quá rủi ro.

Sau khi trở về Trình Kiến lập tức xin quyền hạn, lấy được tài liệu mới nhất về bom ở bên Greenfield và Noah, còn tham dự một số hội nghị do bên kia tổ chức.

Lúc trước cô cũng tham gia hạng mục phá hủy bom kiểu mới, cô cùng thảo luận tiến triển mới nhất với mọi người. Sau khi nghe một số ý kiến của mọi người, cô mới chuẩn bị tìm đọc tất cả những tài liệu liên quan.

“Tôi muốn xin phép tới Greenfield.”

Vincent nghe thấy Trình Kiến nói thế, cậu ta đang nhập số liệu vào màn hình ảo để mô phỏng phân tích cũng phải trượt ghế đến bên cạnh Trình Kiến, vẻ mặt đầy dấu chấm hỏi.

“Không phải chứ? Greenfield bây giờ không phải là nơi tốt đẹp gì để đến, nơi đó đang có chiến tranh đó! Nghe nói trước khi đi ngủ còn phải kiểm tra một vòng xem trong viện có xuất hiện zombie hay không đó”

“Lên tiền tuyến mới có thể lấy được tin tức toàn diện nhất có giá trị nhất, mấy thứ trong phòng thí nghiệm đều đã được nghiên cứu đi nghiên cứu lại rồi, đã sớm không còn giá trị gì nữa.”

“...”

“Chiều nay cậu sửa soạn đi, lát nữa tôi sẽ đi tìm lãnh đạo xin phép, tranh thủ đêm nay xuất phát luôn.”

Vincent suy sụp hoàn toàn, những người khác đều sợ bị cấp trên phái đi. Cô ấy thì khen ngược tự mình đưa đến tận cửa, cũng không sợ dẫm phải bom nổ gãy chân.

Bên ngoài Greenfield, trong một tòa nhà đổ nát bỏ hoang gần sân bay.

Có hai Alpha được vũ trang toàn diện canh gác bên ngoài, trong một căn phòng bị niêm phong kín thi thoảng lại truyền ra tiếng gào rú của zombie.

Trong một căn phòng khác có chất vài cái thùng lớn, có năm người đang nhàn hạ nói chuyện.

“Khi nào thì người thành Donte tới đây?”

“Khoảng một tiếng nữa, mọi người chuẩn bị đi.”

Bọn họ đã thủ ở đây được hai ngày rồi, tối nay sẽ có một đội xuất phát từ thành Donte vận chuyển mấy chục rương súng ống đạn dược tới Greenfield. Khoảng cách từ thành Donte đến Greenfield rất xa nên cấp trên đã chọn một địa điểm gần sân bay trên đường để làm trạm trung chuyển tiếp tế, nhưng trạm trung chuyển hiện nay đã bị thành Dahl chiếm giữ. Những người canh giữ ở đây ban đầu đã bị bọn họ đánh ngất và nhốt cùng zombie, trước mắt toàn bộ đã bị giết chết.

Theo lý thuyết mà nói thì toàn bộ hành trình vận chuyển súng ống đạn dược như thế này đều phải được bảo mật tuyệt đối nhưng sự thật lại bị truyền ra ngoài tới phía thành Dahl.

Bên ngoài có một Alpha làn da ngăm đen, râu ria xồm xoàm, nét mặt đầy vẻ nguy hiểm đang canh gác. Anh ta quay đao chuyên dụng trong tay, đi được vài bước thì đột nhiên anh ta vươn lưỡi ra, đầu lưỡi đó hoàn toàn không phải là của con người mà giống như lưỡi rắn. Dưới ánh trăng mờ ảo có thể nhìn rõ hốc mắt của tên Alpha có hình dạng cái phễu nhỏ. Thông qua đôi mắt này anh ta có thể nhận biết được nhiệt độ của tất cả sinh vật sống có ý đồ tiếp cận xung quanh đây mà không hề tốn chút sức lực nào.

Đây là đôi mắt tầm nhiệt có thể phát hiện sinh vật sống từ xa thông qua nhiệt độ cơ thể.

Đúng lúc này, một mũi tên sắc bén lóe sáng lao đến, tốc độ bay siêu nhanh mắt thường khó có thể nhận ra, không đợi tên xạ nhân kia kịp phản ứng mũi tên đã xuyên thủng đầu anh ta rồi cắm thẳng xuống đất.

Giống như chưa có chuyện gì xảy ra, có một tên khác đang tuần tra ở đầu bên kia cũng không nhận ra đồng bọn của mình đã bị giết chết.

Qua một lúc lâu, anh ta ngẩng đầu nhìn ánh trăng bị mây đen che lấp, còn chưa kịp cúi đầu thì đã bị người ta túm tóc cửa một đao, giãy tiếp theo cơ thể anh ta đã thành hai phần riêng biệt.

Trong bóng tối, Hứa Ủy đeo mặt nạ phòng độc một tay xách đầu tên kia, một tay nắm thanh đao đi về phía trước. Anh giết người rất có kỹ xảo, rõ ràng hành động chém đầu rất dễ làm máu văng ra bốn phía, nhưng trong tầm nhìn của anh lại hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi máu.

Có một người cũng đeo mặt nạ phòng độc trượt từ trên nóc nhà phía xa xuống, có vẻ đó chỉ là một cậu thiếu niên. Cậu ta thu hồi dây thép, trên lưng đeo cung tên, có thể nhận ra người vừa mới bắn chết tên xạ nhân kia chính là cậu ta.

Hai người phối hợp rửa sạch đèn chỉ thị trên đường bay, tiếng cánh quạt phần phật càng ngày càng gần, hai người đều nhìn ra phía xa.
Chuyến vận chuyển súng ống đạn dược từ thành Donte, đã tới.

Chương 50: Tin tức tốt

Sau khi tập hợp, Hứa Úy ném cái đầu trong tay xuống đất, thiếu niên đứng đối diện liền hiểu ý gật đầu, ấn vào máy liên lạc bên tai nói: “Đã dọn dẹp xong mục tiêu tuần tra.”

Lúc cậu ta nhìn sang bên cạnh đã thấy Hứa Úy lặng lẽ không một tiếng động ẩn mình vào bên trong kho hàng. Cậu ta cũng không nán lại quá lâu, bắn dây móc rồi nhanh chóng leo lên tầng ba, thăm dò hoàn cảnh. Cậu ta lắp khẩu súng trường, kéo ống ngắm, chuẩn bị tốt cho việc bắn tỉa trên cao. Hàn Hành biết nhiệm vụ của mình là tiêu diệt hết những kẻ có khả năng lọt lưới, nói cho cùng thì do chính thủ lĩnh ra tay, người bên trong cho dù có nhiều cũng không có khả năng thoát chạy.

Cậu ta hít sâu một hơi, máy liên lạc bên tai thường thường truyền đến tiếng rè rè rất nhỏ, rất nhanh cậu ta nghe thấy tiếng lưới đao cắt qua không khí, cắt đứt không chỉ mạch máu của kẻ địch mà còn mọi chương ngại ngần cản anh ấy hoàn thành nhiệm vụ.

“Có người đánh lén!”

“...”

“Bên trái...Nhanh ...”

Hàn Hành dùng ngón trở gãi gãi đầu, sau đó lại đặt ngón tay lên cò súng, máy liên lạc truyền đến âm thanh hỗn loạn, phía dưới cũng có tiếng súng vang lên hết đợt này đến đợt khác khiến tim cậu ta đập nhanh hơn. Thậm chí cậu ta còn nhìn thấy năng lượng từ khẩu Kích Việt 15 bắn ra làm vỡ bức tường phía sau, dư chấn làm gãy hai cái cây bên ngoài.

Cậu ta nhìn chăm chăm nơi có khả năng chạy thoát nhất. Một lát sau, tiếng súng ngừng lại, máy liên lạc truyền tới giọng nói lạnh lẽo như đá cẩm thạch.

“Đã dọn dẹp xong mục tiêu.”

Một người đồng đội khác lập tức đáp lời, một chiếc trực thăng đã xuất hiện từ đằng xa.

Hàn Hành thấy xung quanh có không ít zombie bị tiếng súng vừa rồi thu hút chạy tới, vội vàng dùng súng giảm thanh bắn liên tiếp. Còn một số con zombie không ở trong tầm bắn, cậu ta liền bắn móc sắt vào cây đại thụ phía dưới rồi trượt từ trên mái nhà xuống tìm một vị trí đứng ổn định trên cây, lấy cung tên sau lưng bắt đầu xạ kích zombie.

Tốc độ bắn của cậu ta rất nhanh, chỉ một lát sau cậu ta đã bắn chết khoảng hơn hai mươi con zombie đang tụ tập ở bên ngoài. Sau khi xong việc cậu ta vẫn canh giữ ở trên cây như cũ, nghiêng tai lắng nghe thì dường như vẫn có tiếng gầm gừ của zombie ở trong tòa nhà.

Có một lần cậu ta làm nhiệm vụ đã tự ý rời khỏi vị trí lao vào bên trong chi viện cho đồng đội, kết quả bị thủ lĩnh đá cho một cước. Lúc đó cậu ta không phục, cho đến khi cậu ta ngẩng đầu lên mới nhận ra không biết zombie đã vây quanh ở bên ngoài từ lúc nào, lúc đó cậu ta mới biết nhiệm vụ của cậu ta là xử lý mấy thứ ở bên ngoài không để cho chúng nó nhiều loạn cuộc chiến bên trong.

Cậu ta là đứa cứng đầu không chịu nghe lời.

Dù sao thủ lĩnh cũng không cần cậu ta chi viện, bây giờ cậu ta chỉ cần ở trên cái cây này là được.

Trực thăng đáp xuống vùng phụ cận, vài vị nhân viên bên trong nhanh chóng nhảy xuống, chạy vào bên trong kho hàng. Bọn họ lấy nhiên liệu tiếp viện bị thành Dahl cướp đi, một đội vận chuyển số nhiên liệu đó đến chỗ trực thăng, một đội canh gác tại chỗ, nhìn bảy thùng bom trước mắt.

“Lũ khốn nạn, chuyển tới đây nhiều bom như vậy. Nếu chúng ta không xử lý kịp thời, chẳng phải số bom này sẽ được đưa tới Greenfield sao?” Một giọng đàn ông vang dội tục tằng vang lên.

“Chỉ sợ trên trực thăng vận tải còn có nội gián. Tên đó có thể giết hết những người đi cùng rồi ngụy trang thành bị tập kích trên đường, chỉ còn một mình tên đó sống sót, sau đó đưa số bom này vào thành.” Clara khoanh tay trước ngực, bình tĩnh nói.

“Thủ lĩnh, mấy thứ này nên xử lý như thế nào?”

Trên người Hứa Úy dính không ít máu, anh nhìn quả bom trong tay, nói:

“Mang về cho viện nghiên cứu phân tích, kéo luôn mấy cái thi thể này về.”

“Rõ.”

Anh lại nhìn về phía Clara nói, “Trời toàn bộ người trên trực thăng lại, đổi lại thành người của chúng ta.”

“Rõ.”

Trình Kiến trải qua nửa đêm ở trên trực thăng, nửa đêm sau là ở trong phòng thẩm tra của Greenfield, cả đêm phải rút máu làm kiểm tra virus. Sau khi xác nhận thân phận xong, cô và Vincent mới được thả ra ngoài.

Lúc được thả ra ngoài thì đã là rạng sáng, Trình Kiến được đưa tới viện nghiên cứu, cô còn chưa kịp tới phòng thí nghiệm nhìn một cái đã bị Vincent kéo đi ngủ bù.

“Không phải, tôi lấy ba cấp quân hàm ra làm đảm bảo đó, thời gian của tôi không có nhiều lắm đâu.” Trình Kiến muốn đi phòng thí nghiệm. Vincent đứng trước cửa phòng chặn cô lại, nói: “Nếu cô lại hôn mê thì sẽ càng lãng phí thời gian hơn.”

“Vậy tôi phải ngủ bao lâu?”

“Buổi chiều mới được dậy, đừng tưởng tôi không biết tối hôm qua cô không hề ngủ.” Nói xong cậu ta gõ gõ vào mặt đồng hồ trên tay mình, “Trên đồng hồ hiển thị tối qua cô mới ngủ được ba tiếng thôi.”

Trình Kiến nhìn vòng tay trên cổ tay mình thờ dãi, biết chính mình không tránh được. Cô có một nhiệm vụ là phải tìm được một người trợ lý sinh hoạt nhưng nhiệm vụ này cô vẫn luôn ngó lơ.

Cho nên vòng tay kiểm tra tình trạng cơ thể và giấc ngủ của cô tạm thời giao vào tay Vincent, vì thế Vincent năm nay vừa tròn 20 tuổi vừa làm trợ lý cho cô vừa kiêm luôn “bảo mẫu” cho cô.

Trong ký túc xá, Trình Kiến ngồi thần thờ nhìn ra ngoài cửa sổ một lát mới lấy quần áo ngủ trong hành lý ra đi tắm, sau đó kéo rèm lại quần chặt chần, nỗ lực ném những suy nghĩ lung tung trong đầu mình ra ngoài, hình dung lại cảm giác được Hứa Úy ôm vào lòng, cuối cùng cũng từ từ chìm vào giấc ngủ.

Trình Kiến nằm mơ nhưng sau khi cô tỉnh lại thì giấc mơ đó cũng trở nên mơ hồ, cô nhìn đồng hồ, xác nhận đã là buổi chiều cô mới dám nhẹ nhàng thở ra. Cô ngồi trên giường nâng tay chống trán, khép hờ mắt suy nghĩ.

Trong bom của thành Dahl có thành phần của virus kiểu mới nhưng trước mắt những người bất cẩn bị lây nhiễm đều không hề biểu hiện ra triệu chứng gì cả.

Thời gian ủ bệnh ít nhất cũng phải sáu tháng trở lên ... Loại Camorra virus mới này khi phát bệnh sẽ là có triệu chứng như thế nào?

Lúc ban đầu do Trình Kiến đã chặn được chương trình của vụ nổ, cho nên mọi người đều cho rằng kíp nổ của loại bom đó có liên quan tới chương trình điều khiển từ xa. Sau đó lại phát hiện ra, dù bọn họ đã chặn toàn bộ các điều kiện thích hợp để kích nổ quả bom nhưng nó vẫn bị kích nổ thông qua một cách khác mà “cái cách khác này” rất có thể chính là điểm then chốt để kiểm soát bom virus của thành Dahl.

Cho đến thời điểm hiện tại bọn họ vẫn chưa có được một quả bom hoàn chỉnh, tư liệu nghiên cứu quá ít, cho nên trước mắt bọn họ hoàn toàn không biết “cách khác” đó là gì.

Trình Kiến nghĩ rồi lại nghĩ, cô quyết định cô sẽ tới tận hiện trường để kiểm tra. Nếu không thể mang một quả bom hoàn chỉnh tới phòng thí nghiệm được, thì cô sẽ tự mình ra ngoài tìm hiểu. Nói không chừng cô có thể tìm được một số thứ mà trong phòng thí nghiệm không có.

Khi cô đã sửa soạn xong và trên đường đi từ ký túc xá sang phòng thí nghiệm, có một tin tức tốt từ quân đội truyền tới trong tai cô. Bên phía quân đội đã thu được một số lượng bom hoàn chỉnh, kèm theo là mấy cỗ thi thể đã qua cải tạo gien đều đặt trong nhà kho của viện nghiên cứu trung ương. Trình Kiến ghế còn chưa kịp ngồi đã túm lấy Vincent chạy xuống kho.

Một quả bom hoàn chỉnh chưa bị tác động gì như vậy tất cả kết cấu bên trong vẫn được lưu giữ hoàn chỉnh.

Trình Kiến cực kỳ kích động, chỉ cần đưa cô mấy quả mang về phòng nghiên cứu, cô tin chắc mình tìm ra cách quả bom phát nổ trong vòng một tuần.

Chương 51: Tặng Hứa Ủy một cái “dâu tây”

Việc Trình Kiến phải làm trong tháng này rất nhiều cho nên trước khi tới đây cô đã tìm gặp riêng lãnh đạo muốn xin quyền hạn cho cả hai phía quân đội và khoa học kỹ thuật, tất cả những gì liên quan tới loại bom mới cô đều có thể trực tiếp tham dự.

Sau khi xác nhận quyền hạn của cô không có vấn đề gì, lính gác liền cho cô qua, Trình Kiến đi theo chỉ dẫn của bọn họ. Nếu không phải chân cô không dài bằng chân Vincent, cậu ta còn nghi ngờ bản thân cậu ta không theo kịp cô.

“Cô đi chậm một chút, cẩn thận không lại ngã.” Vincent hét lên một tiếng ở phía sau, vừa rồi do Trình Kiến đi quá nhanh nên bị vấp chân suýt ngã, dọa cậu ta sợ chết khiếp.

“Không đâu, đường bằng như này sao có thể ngã được chứ.” Trình Kiến không thèm để ý, cô chỉ muốn chạy thật nhanh để nhận được số bom kia. Mấy cỗ thi thể đã trải qua cải tạo kia cô cũng muốn cắt một miếng để phân tích, nhưng những thứ đó sẽ được kéo tới cho Quý Thanh Hòa làm tài nguyên trước.

Bên cạnh cửa kho đã có mấy người trong đội đặc chiến từ bên trong bước ra, trong mắt Trình Kiến căn bản là không nhìn thấy người khác, cô cũng không chú ý tới có viên gạch hơi nhếch lên do dư chấn của vụ nổ lần trước gây ra.

Cô vấp phải nó, đầu gối khụy xuống, cơ thể nhanh chóng mất thăng bằng, chuẩn bị ngã xuống mặt đất. Cũng đúng lúc này, một vị Alpha sau lưng đeo cung nhanh tay nhanh mắt đã vươn tay đỡ được cô, giọng nói có chút khẩn trương hỏi: “Không có việc chứ? Sao đang đi tự nhiên lại ngã?”

Trình Kiến ngẩng đầu nhìn lên, cảm thấy vị Alpha trước mặt thật hiên ngang, có vẻ vẫn còn trẻ tuổi, giọng nói non nớt. Nhìn mặt cô đoán chắc hẳn đây là một cô gái, có điều nếu nhìn thoáng qua lại tưởng rằng là một cậu thiếu niên tuấn tú.

“Tôi đã nói là cô sẽ ngã mà.” Vincent cũng chạy tới kịp, lại bắt đầu lải nhải với cô theo thường lệ.

“Cảm ơn, tôi không để ý.” Trình Kiến được cậu ta đỡ lên, vươn tay vén tóc, ngượng ngùng nói: “Tôi là Trình Kiến thuộc viện nghiên cứu trung ương,

“cô” là?”

Có lẽ Hàn Hành chưa từng tiếp xúc thân mật với nữ nghiên cứu viên xinh đẹp nào như vậy cả, cậu ta nhìn Trình Kiến một lúc lâu mới nói: “Tôi là Hàn Hành, là lính bắn tỉa của đội đặc chiến.”

“Lính bắn tỉa! Lợi hại!” Hai mắt Trình Kiến tỏa sáng, có thể là vì sức chiến đấu của một người như cọng bún như cô gần như bằng không, cho nên cô rất thích nữ binh có sức chiến đấu cao. Cho đến bây giờ Clara vẫn luôn là thần tượng của cô.

“Cũng bình thường thôi.” Gương mặt Hàn Hành hơi nóng lên, cậu ta cảm thấy Trình Kiến rất đẹp, bản năng Alpha bắt đầu phát huy tác dụng, thậm chí ngay cả tên con của cậu ta và Trình Kiến cậu ta cũng nghĩ ra rồi.

Trình Kiến cảm thấy cô bé này thật đáng yêu, chủ yếu là tuy cô ấy là Alpha nhưng nhìn cô ấy giống như một bông hoa nhỏ vậy. Clara quá cường hân hơn nữa hình như còn có ý tưởng không tốt với cô, chắc chắn không thể đảm đương nổi vị trí chị em tốt của cô.

Về sau nếu có duyên, nói không chừng hai người bọn họ có thể làm chị em tốt của nhau, Trình Kiến cảm thấy hai người bọn họ khá là thích hợp.

Cách đó không xa phía sau Trình Kiến, có người đang khoanh tay ôm ngực dựa vào tường, nhìn chăm chăm cô ôm ôm ấp ấp với đội viên mới gia nhập không nói một lời nào.

Vincent đã chú ý tới người đàn ông phía sau, vội vàng hắng giọng ra sức khụ khụ hai tiếng. Trình Kiến nghi hoặc nhìn Vincent, phát hiện Vincent đang làm mặt quỷ nháy mắt ra phía sau.

Cô quay đầu bắt gặp được ánh mắt của người đàn ông mặc bộ đồ tác chiến phía sau, cô choáng váng.

Trình Kiến do dự trong một giây, vội vã buông tay Hàn hành ra. Cô đang phân vân chọn lựa giữa việc chạy tới nhào vào trong lòng Hứa Úy và việc giả bộ như không nhìn thấy anh, cuối cùng lại thành ra cô chỉ đứng yên tại chỗ và run lên.

Đây là chuyện gì chứ?

Không phải cô không nhớ anh, điểm mấu chốt là Trình Kiến không dám ra tay. Thiếu đi sự kích động của kỳ động dục, cô cảm giác bản thân cô có thể ngủ với Hứa Úy giống như nằm mơ vậy. Cách một khoảng thời gian không gặp, chỉ nhìn vào ánh mắt anh cô lại phát hiện ra bản thân mình vẫn rất sợ anh!

Cô luôn có cảm giác Hứa Úy sẽ giết người vậy!

Nếu tuyến thể của Trình Kiến không hỏng, có lẽ bây giờ cô đã có thể nhận thấy pheromone của Hứa Úy phát ra quả thật là muốn giết người.

Anh tức giận vì bản thân mình không đánh dấu được Trình Kiến, nếu anh đánh dấu thành công thì tên nhãi Hàn Hành kia còn dám chạm vào một ngón tay của Trình Kiến sao? Có nên giết luôn tên nhóc đó không?

Tay Hàn Hành run lên, cậu ta hoàn toàn không biết mình đã làm gì sai khiến thủ lĩnh tức giận, dường như gần đây cậu ta đã bớt cứng đầu đi rồi mà.

Cuối cùng cái bầu không khí khinh khủng như thế đã bị Vincent phá vỡ, cậu ta trời sinh đã có cái đầu sắt. Cậu ta chỉ vào kho hàng hỏi Trình Kiến: “Có vào không?”

“Vào.... vào chứ, đi vào thôi.” Trình Kiến căng da đầu đáp lại, lúc đi qua Hứa Úy đầu óc cô đã đặc sệt lại như hồ dán rồi, trong lòng gượng gạo như sắp nổ tung.

Đột nhiên Hứa Úy gọi cô lại: “Gần đây giấc ngủ của em có bình thường không?”

Giọng nói của anh rất ôn nhu, đáy lòng Trình Kiến khẽ nhúc nhích, cảm giác khoảng cách giữa anh và cô được kéo gần lại trong nháy mắt.

Cái cảm giác sợ hãi vừa rồi của cô có lẽ chỉ là ảo giác thôi? Nói cho cùng thì lúc Hứa Úy làm nhiệm vụ thường xuyên phải giết người cho nên sát khí trên người anh quá nặng. Anh vẫn luôn như thế sao cô lại có thể kỳ thị anh chứ.

Trình Kiến tự mình phản biện lại chính mình, coi chuyện vừa rồi như không xảy ra, mấy bước cuối cùng cô nhào vào lòng anh, hai chân vòng lấy eo anh.

Trình Kiến cảm giác mình được anh ôm ghì lấy, ngửi được mùi hương quen thuộc, cô không nhịn được mà cọ cọ mặt vào cổ anh, cả người cô như được chữa lành.

Thật tốt... Lại tìm được ba ba.

“Vừa nãy anh nói gì?” Giọng nói của Trình Kiến có chút không rõ ràng, bây giờ Hứa Úy còn đang ôm cô cho nên cô nhân cơ hội gặm cổ anh.

“Gần đây mỗi ngày em ngủ được bao lâu?”

“Em nhớ anh cả một đêm, anh cũng không tới ôm em ngủ, làm sao em có thể ngủ được?” Lượng thuốc an thần gần đây của Trình Kiến đã giảm đáng kể, cho nên hoocmone của cô cũng có dấu hiệu quay trở lại. Cô ngẩng đầu chờ Hứa Úy mắng cô, cuối cùng hai người chỉ nhìn nhau. Hứa Úy cũng không biết nên mắng cô như thế nào, chỉ đành chuyển đề tài.

“Xuống dưới.”

“Ừm.” Trình Kiến tụt xuống, trước khi đi còn lưu lại trên cổ Hứa Úy một vết đỏ ái muội.

Thoạt nhìn anh hoàn toàn không bị Trình Kiến làm ảnh hưởng. Hứa Úy thản nhiên nhìn Hàn Hành đang đứng chết trân bên cạnh, tròng mắt cậu ta như sắp rớt ra ngoài. Hứa Úy biểu hiện ra ngoài khiến người ta cảm giác cái dấu ấn “dâu tây” ái muội trên cổ không có chút quan hệ tới anh cả.

Điều khiến Hàn Hành kinh ngạc chính là thủ lĩnh bị người ta phi lễ như vậy, còn bị găm cổ ngay trước mặt mọi người nhưng anh ấy lại không có ý muốn giết người?

Nhưng mà rõ ràng pheromone vừa nãy như muốn làm thịt cậu ta cũng không hề giả dối chút nào, lúc này lại không còn chút dấu vết nào!

Mí mắt Hàn Hành giật giật, ai đó có thể nói với cậu ta pheromone vui vẻ đặc ý vừa mới thoáng qua là của ai không? Không phải là của thủ lĩnh chứ...

“Sao em lại tới đây?” Hứa Úy mới quay về chưa lâu nên không hề nhận được tin tức. Trình Kiến lại sáp vào ôm lấy eo anh đi vào kho hàng, dù sao cô cũng không sợ bị Alpha của mình giết chết.

“Em tới giải quyết một số vấn đề, trong tháng này nếu em không thể phá hủy toàn bộ số bom ở Greenfield, em sẽ bị hạ ba cấp quân hàm.”

Trình Kiến cũng không thèm để ý cái nhìn của người khác, cô như trở thành vật trang sức hình người dính lên người Hứa Úy. Khó khăn lắm mới nhìn thấy bạn trai mình, nếu không giành giật từng giây từng phút sở hữu một chút, cô tự cảm thấy có lỗi với bản thân.

Hứa Úy nhú mày, cúi đầu nhìn Trình Kiến hỏi: “Vì sao?”

“Em làm giao dịch bí mật với các lãnh đạo.” Trình Kiến buông tay ra đứng thẳng lên, nhìn anh thành khẩn cười nói, “Anh đừng lo lắng! Nếu em đã hứa chắc chắn đã chuẩn bị tốt để gánh vác trách nhiệm rồi.”

Lập trường của Trình Kiến rất rõ ràng, trong một số chuyện cô biết cô muốn gì.

Cô càng ngày càng thích loại cảm giác bị ép đến đường cùng, nhưng vậy chứng tỏ rằng cô sẽ tiến bộ rất nhanh.

Note: Trong tiếng trung khi hai người nói chuyện vs nhau chỉ có ngộ vs ni thôi? Nên Trình Kiến hỏi Hàn Hành là:”Ni là ai?”. TK coi HH như bé gái để nói, còn HH thì chỉ nghĩ là 1 câu hỏi bình thường, nên theo văn phong mình để “cô” nhé?

Chương 52: Phải ngủ đúng giờ

Về phương diện này Hứa Úy không hề đưa ra một sự đánh giá nào về sự lựa chọn của Trình Kiến, Trình Kiến cũng không hề bất ngờ. Cô tin tưởng Hứa Úy sẽ để cô làm tất cả những gì cô muốn, giống như những lần trước.

Theo quan niệm của anh trước khi đưa ra sự lựa chọn, bản thân phải cân nhắc đến tất cả những gì mà sự lựa chọn của bản thân mang lại, sau đó phải gánh vác được tất cả những trách nhiệm đó.

Về quan điểm này cũng có phần giống với Trình Kiến nhưng trước khi đưa ra sự lựa chọn Hứa Úy sẽ suy xét nghiêm khắc hơn rất nhiều.

Trình Kiến lại là người đã sai lại càng thêm sai. Điểm này không chỉ thể hiện ở sự cuồng nhiệt của cô khi mới tiếp xúc với Hứa Úy được vài lần, còn đặc biệt thể hiện ở trên thí nghiệm của cô.

Nếu lần này cô không phát hiện ra cô là Omega thì cô vẫn sẽ tiếp tục sử dụng thí nghiệm lên bản thân với những số liệu cũ và có thể phá hủy luôn cả cơ thể mình. Sau đó lại tiếp tục thí nghiệm lên những người khác cho đến khi trở thành kẻ điên trong mắt người khác.

Đây là sự cố chấp mà đa phần những người làm nghiên cứu khoa học đều mắc phải, cố chấp quá mức rất dễ dàng trở thành kẻ điên vô nhân tính trong mắt người khác. Trình Kiến thuộc về loại người dễ cố chấp với những suy nghĩ của mình.

Trình Kiến cẩn thận lấy số bom cần dùng đến, lúc chuẩn bị đi cô quay đầu lại hỏi Hứa Úy: “Anh có thể ở lại đây bao lâu?”

“Tôi phải xuất phát tới khu đồn trú bên ngoài Greenfield ngay lập tức. Một lượng lớn phần tử khủng bố đang đóng quân trong khu vực bỏ hoang gần Greenfield, tôi phải tới đó để canh phòng, lúc cần thiết sẽ phải chiến đấu.”

Trình Kiến chỉ nghe anh miêu tả đơn giản thôi cũng đã rùng mình. Cái bọn họ phải đối mặt không đơn giản chỉ là phần tử khủng bố mà còn là những con zombie vất vưởng bên ngoài.

“Anh phải cẩn thận nhé!” Trình Kiến nhìn Hứa Úy trong chốc lát, cô cảm thấy không còn gì để nói liền xoay người rời đi.

Có điều còn chưa kịp bước đã bị anh kéo lại, một nụ hôn nóng bỏng rơi xuống, môi răng đều bị anh cuốn lấy, hơi thở lạnh lẽo lan tỏa trong khoang miệng cô, ngay cả lúc triền miên anh vẫn giữ tinh thần ở mức ổn định.

Trình Kiến không dám mở mắt ra, căng thẳng đón nhận, cảm giác như linh hồn cô sắp bay ra khỏi cơ thể.

Tuy lần trước cô ngủ với anh mấy ngày liền, Hứa Úy cũng hôn cô rất nhiều lần, nhưng không phải lần nào cũng làm người khó quên như vậy.

“Phải ngủ đúng giờ.”

Hứa Úy dặn dò cô một câu rồi buông cô ra.

Trình Kiến gật gật đầu, “Dạ.”

Hàn Hành nhìn thấy cảnh này từ xa, lần đầu tiên cậu ta cảm giác được sự ôn hòa trên người Hứa Úy. Cậu ta chưa bao giờ thấy thủ lĩnh thể hiện vẻ mặt như vậy, như là đang nhìn người yêu vậy...

Không phải chứ, chẳng lẽ đây chính là cô gái yêu dấu của anh ấy?

Mỗi lần bọn họ gặp mặt đều vội vội vàng vàng, trên má Trình Kiến còn hơi nóng, cô sờ sờ lỗ tai, đột nhiên cô nghĩ Hứa Úy có thể tìm những người khác khi không ở cạnh cô hay không?

Nhưng cô đã xua tan ý nghĩ này ngay lập tức.

Anh sẽ không làm như vậy, nếu ngay cả anh ấy mà cũng không đáng tin thì trên thế giới này làm gì có ai đáng tin nữa đây.

Tình yêu của hai người rất ẩn nhẫn lại kín đáo, giống như đóa hoa nhỏ sinh trưởng trong một góc chầm chậm nở hoa tỏa ra mùi hương thoang thoang. Tuy không tạo ra ảnh hưởng kinh thiên động địa nào nhưng nó có một sức hút rất riêng và nó đã nở hoa.

Thời gian tiếp theo, Trình Kiến hoàn toàn nhốt mình trong phòng thí nghiệm, cô đã ném lời dặn dò của Hứa Úy ra sau đầu. Cô nghiên cứu và tháo dỡ bom không quản ngày đêm, cô muốn tìm hiểu rõ thiết kế và nguồn gốc của nó.

Trên thực tế, hạng mục cô dẫn dắt đã thật sự thành công tìm ra được kết cấu của quả bom.

Dữ liệu của Trình Kiến sau khi được mã hóa đã được truyền đi các nơi khác, phòng thí nghiệm bên Noah cũng đưa ra được “tư liệu trực tiếp nhất” sau khi tháo dỡ bom. Bốn ngày trước khu an toàn Noah cũng nhận được một trái bom hoàn chỉnh, mọi người đều bắt đầu nghiên cứu nó cả ngày lẫn đêm nhưng bọn họ phát hiện ra tốc độ nghiên cứu của bọn họ và Trình Kiến khác nhau như trời với đất.

Nhóm của Trình Kiến chỉ có một mình Trình Kiến là chủ quản và một tổ nhỏ dưới bảy người mà bọn họ có tận năm tổ, mỗi tổ đều có chủ quản cấp thiếu tá dẫn đầu. Nhân lực của bọn họ gấp mấy lần bên cô nhưng bọn họ

mới bắt đầu chính thức nghiên cứu, bên phía Trình Kiến đã sắp đưa ra kết luận rồi.

Cô ấy là quái vật sao? Rốt cuộc cô ấy làm sao làm được như vậy? Số liệu của cô ấy có chính xác đáng tin cậy hay không?

Trình Kiến bị rất nhiều người đặt ra nghi vấn giờ phút này đang đeo kính bảo hộ, mặc quần áo phòng hộ, đứng trong phòng thí nghiệm cùng các trợ lý.

Trên màn hình là phòng thử nghiệm trống rỗng, bên trong chỉ có một rương quan trắc nhỏ nhỏ, trong rương có con chuột bạch còn sống.

Tuần thứ hai.

Ánh mắt cô trở nên nghiêm túc, cô đang làm thí nghiệm cuối cùng về loại bom kiểu mới này.

Đây là kết luận do cô suy đoán ra. Nếu thí nghiệm này có thể chứng minh điều đó như vậy sẽ xác minh được đặc điểm sau khi lây nhiễm virus Camorra.

Nó có thể khiến cơ thể sinh vật sống phát nổ.

Trong cái rương kín kia con chuột bạch đang chạy qua chạy lại, nếu chỉ nhìn thôi thì sẽ không nhận ra có điều gì khác thường.

Trình Kiến đứng trước bàn điều khiển bàn luận thêm với trợ lý về các chi tiết thí nghiệm, sau khi xác nhận không còn sai sót nào, cô kéo thanh điều khiển xuống.

Mức phóng xạ ở trong phòng thử nghiệm đang từ từ tăng lên, con chuột bạch cũng không có nảy sinh biến dị.

Trình Kiến ngừng lại, trợ lý bắt đầu báo cáo các trị số cụ thể. Cô suy nghĩ một lát, lại kéo tay cầm xuống thêm lần nữa.

Lần này, cô không ngừng lại, tay cầm được kéo xuống toàn bộ. Cuối cùng con chuột trong cái rương đã nổ tung sau khi mức phóng xạ đạt tới một giá trị nhất định.

Ngay cả cái rương cũng bị nổ vỡ, máu thịt và những mảnh thủy tinh rơi vãi đầy đất.

Trình Kiến cùng toàn bộ thành viên nhất thời đều rơi vào im lặng, Vincent đang ghi chép lại biên bản thí nghiệm cũng phải giương mắt nhìn con chuột đã nát thành từng mảnh trong phòng kín kia, nét mặt rất khó coi.

Sinh vật tự phát nổ.

Cậu ta rất khó để đuổi kịp tốc độ suy nghĩ của Trình Kiến cho nên chỉ có thể hành động theo cô quan trắc kết quả nghiên cứu cô làm ra mấy ngày nay.

Trình Kiến sử dụng nhiều phương pháp phân tích tháo dỡ bom khác nhau, cuối cùng, cô chia thành phần bên trong làm ba loại ——

Dịch dinh dưỡng, sau khi tế bào sinh vật bị lây nhiễm virus Camorra hình thành một điện từ trường rất khó bị phát hiện với những tế bào của sinh vật đó.

Giống với tia F, điện từ trường này là loại mới chưa từng bị phát hiện trước tận thế.

Mấy ngày nay Trình Kiến vẫn luôn ở trong nhà xưởng, cô lợi dụng hệ thống kỹ thuật lắp ráp vũ khí thiết kế ra một dụng cụ có thể khuếch đại loại điện từ trường sinh vật này. Sau khi trao đổi và thương lượng với nhân viên kỹ thuật, bọn họ đẩy nhanh tiến độ chế tạo thiết bị ra.

Sau khi được chế tạo xong, Trình Kiến lập tức tiến hành làm thử nghiệm hôm nay, mà kết quả của thử nghiệm cũng cho thấy: sau khi tế bào sinh vật lây nhiễm virus Camorra sẽ hình thành điện từ trường với các tế bào phụ cận.

Loại từ trường này sẽ nhanh chóng biến dị khi mức phóng xạ đạt tới cường độ nhất định dẫn đến sinh vật có khả năng tự phát nổ.

Khoảng thời gian tiếp theo, bọn họ tiếp tục sử dụng các loại động vật như thỏ, khi, tinh tinh... để làm thí nghiệm, bọn họ muốn quan sát xem với các loài sinh vật có hình thể khác nhau thì mức độ phóng xạ phải đạt tới bao nhiêu thì sẽ phát sinh tự nổ.

Nhưng kết quả cho thấy không phải hình thể càng lớn thì mức phóng xạ phải càng mạnh mới có thể gây ra vụ nổ.

Điều kì lạ về điện từ trường sinh vật ở chỗ —— càng là sinh vật có trí tuệ thấp thì ảnh hưởng của từ trường đến các tế bào lại càng mạnh, mức phóng xạ chỉ cần vượt qua ngưỡng bình thường một chút liền sẽ tự nổ. Sinh vật có trí tuệ bậc cao thì mức độ từ trường lại càng nhỏ, dù đã phóng đại giá trị phóng xạ cũng không hề phản ứng, giống như virus đang ngủ đông vậy... Hoặc là đang trong thời kỳ ủ bệnh, chỉ chờ điều kiện thích hợp để phát nổ.

Tóm lại trước mắt phản ứng của virus và tế bào cực kỳ nhỏ, những cái đó đều tương đối vi mô

Nhỏ đến mức nếu không phải Trình Kiến thông qua tính toán cảm thấy để tế bào có thể tự phát nổ được còn thiếu một loại từ trường phóng xạ nào đó và cô cũng rất cố chấp để tìm kiếm điều đó thông qua các cách thức khác nhau. Nếu không thì có lẽ điện từ trường mỏng manh giữa các tế bào còn cần rất một khoảng thời gian rất dài nữa mới có thể bị “ngẫu nhiên” phát hiện ra.

Bí ẩn về loại bom mới của thành Dahl coi như được phá bỏ.

Các nhà khoa học thành Dahl đã nuôi cấy một số lượng lớn vật chứa “trí tuệ bậc thấp” trong một điều kiện ổn định. Trước khi điện từ trường bị phóng đại, sinh vật bị nuôi cấy không khác gì vật chứa những tế bào mang đầy virus ác độc đó.

Nhưng một khi mức phóng xạ bị khuếch đại, tăng cường, tế bào bên trong sẽ nhanh chóng phát sinh biến dị, sau đó sẽ tự nổ từ bên trong.

Lần trước Trình Kiến hứa hẹn trong một tháng có thể phá hủy toàn bộ bom của thành Dahl, cô dùng không đến hai mươi ngày để tìm ra căn nguyên nguồn gốc của loại bom đó.

Chương 53: Nhớ cảm giác bên anh

“Lại gặp nhau rồi.”

Ráng chiều đỏ rực như lửa phủ kín chân trời, Hứa Úy đang ngắm nhìn các binh sĩ hoạt động trên một rào cát được dựng tạm thời, dường như đây là những giây phút thanh nhàn hiếm có của anh.

Mà cảnh này vừa hay bị Trình Kiến bắt gặp.

Nữ sĩ quan trẻ tuổi xinh đẹp khí khái, bên ngoài cô mặc áo khoác quân đội, tóc buộc cao, chiếc mũ lồi đội lệch, giày quân dụng dẫm trên nền cát thành những dấu chân nho nhỏ. Cô bước thẳng đến trước mặt Hứa Úy thấy anh chỉ mặc một chiếc áo sơ mi đơn giản.

“Anh không lạnh sao? Mùa đông rồi sao anh mặc ít như vậy.” Cô bước tới cởi áo khoác xuống khoác lên người anh.

Sống gần nửa cuộc đời Hứa Úy chưa từng được ai khoác áo cho, mấy binh sĩ đi ngang qua bắt gặp cảnh này đều có nét mặt đầy ẩn ý, hận không thể ngay lập tức tìm người kể chuyện “Cậu biết không! Vợ của thủ lĩnh chúng ta là mỹ nhân trong viện nghiên cứu trung ương đó, rất chu đáo, còn khoác áo cho thủ lĩnh đấy!”

Hứa Úy cởi áo khoác xuống bọc cả người Trình Kiến lại, ôm ngang người cô lên đi vào trong phòng.

“Sao em lại đến đây?” Hứa Úy hỏi.

“Anh không nhận được tin tức sao? Em đã tìm ra cách phá bom rồi.” Trình Kiến ngẩng đầu nhìn hầu kết của anh, nhỏ giọng nói: “Loại bom này có hơi bất thường, chỉ có thể kích nổ loại bỏ theo từng khu vực. Bây giờ bên công xưởng đang gấp gáp sản xuất thiết bị dò tìm.”

“Tôi biết, bên trên hạ lệnh tăng cường phòng ngự và thiết lập trạng thái chuẩn bị chiến đấu bắt đầu từ sáu giờ sáng mai. Vì nguyên nhân đó khả năng thành Dahl công kích là rất cao.” Hứa Úy nghiêng người dùng khuỷu tay mở cửa đi lên tầng hai nơi anh ở.

“Tôi đang hỏi em sao em lại tới đây?” Anh đổi cách ôm, anh ôm Trình Kiến như ôm một đứa trẻ, một tay ôm lấy hông cô, một bàn tay dùng để mở cửa. Trình Kiến chỉ có thể ôm lấy cổ Hứa Úy, chờ anh mở cửa ra.

“Lúc kích nổ em phải có mặt tại hiện trường để giám sát, tránh xuất hiện tình huống bất ngờ. Vốn dĩ là ngày mai mới xuất phát, nhưng em muốn gặp

anh sớm hơn một chút.”

Ánh mắt cô nhìn anh tràn ngập tình yêu khiến người ta cảm nhận được vị ngọt của tình yêu.

“Gần đây em luôn nhớ anh nhớ đến mức không ngủ được.”

Nếu nhìn kỹ hôm nay Trình Kiến còn đặc biệt trang điểm để tới gặp anh. Cô trang điểm thật sự rất đẹp, làn da trắng, đôi môi đỏ. Ngày trước cô sẽ không bao giờ làm những chuyện như này nhưng cho dù như thế vẫn không thể che được quãng thâm dưới mắt cô.

Vừa nhìn là biết cô lại không nghỉ ngơi tốt.

Hứa Úy nhìn vào mắt Trình Kiến nhưng cô vẫn thản nhiên nhìn anh, hoàn toàn không cho anh cơ hội trách mắng cô, giống như là đang nói: Em vừa giết người đấy, nếu anh không giúp em nhất xác, vậy anh chờ nhìn vợ anh bị bắn chết đi.

“Nếu em nói những nghiên cứu gần đây của em vẫn chưa đạt được thành quả gì còn đáng tin hơn.” Gương mặt anh vẫn không thay đổi, “Nhưng dưới tình huống như vậy, đầu óc em chỉ chứa toàn là nghiên cứu thì tới tìm tôi cũng vô dụng.”

Trình Kiến ôm lấy cổ anh, ngón tay lùa vào tóc anh, đôi mắt đong đầy nước nhìn anh nói “Nhưng em thật sự nhớ anh, anh xem em đã đến đây còn gì.”

Hứa Úy vào phòng đóng cửa lại, vốn dĩ anh cũng chẳng cần khóa, phòng của anh cũng chẳng ai dám tới.

“Hứa Úy, anh không nhớ em sao?” Trình Kiến đổi sang một tư thế khác ôm cổ anh, đôi môi ma sát lỗ tai anh thì thầm, “Nói thật, em không biết trước kia anh từng có mấy người bạn tình. Nhưng mà em mới trải nghiệm cũng không phải người tự chủ một cách biến thái như anh, em vẫn muốn trải nghiệm lại cảm giác “ở bên” anh. Anh phải thông cảm cho em chứ.”

Trình Kiến cố ý làm giọng nói của mình thật mềm thật nhẹ, cô không biết Hứa Úy sẽ nghĩ như thế nào nhưng cô đã cố gắng hết sức câu dẫn anh rồi.

Trình Kiến biết đêm nay Hứa Úy sẽ không quá bận, vì thế sau khi kết thúc hội nghị chia sẻ kết quả nghiên cứu với các khu an toàn khác qua video cô liền chạy tới chỗ anh.

Trong khoảng thời gian này cô tiêm thuốc an thần đến nát cả mạch máu. Lần trước sau khi cô sử dụng thuốc tiến hóa lên bản thân, Trình Kiến chỉ cần tập trung quá mức sẽ dẫn tới mất ngủ, sẽ có cảm giác như có con kiến bò trong đầu, cơ thể giống như không thuộc về mình nữa, luôn ở trong trạng thái hưng phấn dị thường.

Cô lúc thì bực bội muốn đập cốc, cắt gổ, phá hủy tất cả mọi thứ bên cạnh. Lúc thì lại cảm thấy tinh lực của bản thân cực kỳ tốt, có thể tập trung nghiên cứu ba ngày ba đêm không cần ngủ.

Cô biết đây là chứng bệnh dễ cáu giận do mất ngủ thời gian dài gây ra. Có thể lần tiến hóa sau đã khuếch đại tình trạng bệnh tình của cô, khiến thần kinh cô trở nên mẫn cảm hơn rất nhiều.

Cô cũng muốn kiềm chế không biểu hiện những cảm xúc cáu kỉnh đó ra nhưng cô đã kìm nén đến mức khó chịu trong lòng.

Trước kia cô rất sợ tiêm thì bây giờ cô hận không thể lấy kim tiêm chọc vào mạch máu của mình, giống như chỉ như thế mới có thể xoa dịu đi cảm giác kích động của cô.

Sự tra tấn trong cơ thể cô còn nghiêm trọng hơn rất nhiều so với mấy lỗ kim trên cơ thể.

Hứa Úy đặt Trình Kiến ngồi lên giường còn anh thì ngồi xổm trước mặt cô, giúp cô cởi giày, sau đó lại giúp cô cởi nút áo ngoài để lộ ra chiếc áo sơ mi trắng bên trong.

“Hình như tinh thần của em không được bình thường cho lắm.” Trình Kiến nhìn Hứa Úy, cô tâm sự hết những khổ nỗi cô gặp phải với anh giống như kể chuyện bình thường, “Em sắp không khống chế được bản thân nữa. Có đôi khi em cảm thấy bản thân mình không gì không làm được, sẽ trở nên kiêu căng ngạo mạn, không ai có thể sánh được. Em mệt mỏi nhưng lại không ngủ được còn muốn đập đồ đạc, muốn phát giận lên ai đó.”

Anh vẫn đang giúp cô cởi áo, chờ anh cởi được áo ngoài của Trình Kiến ra thì Trình Kiến đã sốt ruột không chờ được mà vội vàng cởi mấy cúc áo sơ mi lộ ra áo bra đang bao vây ôm lấy hai khỏa tròn trịa trắng nõn bên trong. Cô trực tiếp ôm lấy Hứa Úy dùng sức hôn anh.

Cô hôn rất mạnh như muốn phát tiết hết những phiền muộn và bất an mấy ngày vừa qua. Cô cắn môi Hứa Úy cho đến khi nếm được vị máu tươi trong miệng anh, lúc này mới buông lỏng anh ra.

“Có phải lại nôn nóng rồi hay không?” Anh ngẩng đầu hỏi cũng không hề có ý muốn đẩy cô ra.

Trình Kiến đối mặt với anh, cô có thể đọc được sự lo lắng trong mắt Hứa Úy.

Cô cảm thấy mình như một kẻ điên, không nói năng gì đã chạy tới tìm anh phát tiết những cảm xúc tiêu cực trong lòng. Nhưng những lời anh dặn dò cô vừa quay đầu liền ném ra sau đầu, một chữ cũng không nghe.

Mắt Trình Kiến nhòe đi, sống mũi cay cay, cái gì cũng thấy mờ mịt.

Không ngủ được cô cũng lo lắng, thí nghiệm thành công cô cũng lo lắng, não bộ của cô tiến hóa hơn cô cũng lo lắng.

Cô sợ, cảm giác cơ thể mình thay đổi ngày càng xa lạ, cô sắp không khống chế được bản thân. Tình trạng của cô giống như cô đang nhìn trộm vào vực sâu tràn ngập kiến thức uyên bác và vực sâu cũng đang nhìn trộm cô, dù đồ cô nhảy xuống.

Cô luôn có cảm giác một ngày nào đó cô sẽ bị kéo xuống, cô sợ bản thân cô vì theo đuổi những thứ đó mà vứt bỏ tất cả, cô sợ bản thân cô càng ngày càng không giống với bình thường.

Phân tích ra nguyên lý của loại bom mới tuyệt đối không phải là một chuyện dễ dàng nhưng cô chỉ làm trong vòng mười ngày. Không biết bên thành Dahl chuẩn bị đòn sát thủ này bao lâu, nhưng bị cô phá giải nhẹ nhàng như vậy thì cho dù là ai có lẽ đều sẽ sinh ra kiêng dè với cô.

Sau khi tâm lý vui sướng qua đi, sự trưởng thành không tương xứng với thành quả mình làm ra, Trình Kiến chỉ cảm thấy khẩn trương lo lắng. Cô không biết phải theo ai cũng không biết phải làm gì tiếp theo. Cô sợ không cẩn thận sẽ rơi xuống không thể bò lên được.

Cô chỉ có thể đến tìm Hứa Úy, chỉ có ở bên anh cô mới có thể có được cảm giác an toàn.

“Em sợ.” Cô meo máo, “Chỉ có anh mới có thể cứu được em.”

Trình Kiến cầm tay Hứa Úy không chịu buông, “Hứa Úy, em muốn anh ở bên em nhiều hơn, nhìn em nhiều hơn.”

Cô biết cô đang tùy hứng nhưng Hứa Úy sẽ không tức giận vì chuyện này, nói không chừng anh thật sự sẽ nghĩ cách ở bên cạnh cô bảo vệ cô.

Trình Kiến cảm thấy bản thân càng ngày càng ấu trĩ, ở trước mặt người thân cô càng ngày càng giống như đứa trẻ không hiểu chuyện.

Anh nhìn nước mắt trên mặt cô liền vươn tay lau đi, “Trình Kiến, rốt cuộc là thí nghiệm gì đã biến em thành như vậy, em có thể nói với tôi được không?”

“Như vậy sẽ vi phạm quy định.”

“Vậy thì vi phạm quy định.”

Cô không ngờ tới có một ngày cô nghe được từ chính miệng Hứa Úy nói ra câu “Vậy thì vi phạm quy định”. Có thể nói anh là người đi trên con đường quy tắc, mỗi một điều lệnh đều chấp hành cực kỳ nghiêm khắc. Anh luôn nghiêm túc tự hạn chế bản thân dường như sẽ không bao giờ vượt quá giới hạn cho phép.

Nhưng bây giờ lại...

Trình Kiến mím môi, cuối cùng vẫn nói với anh.

Chương 54: Hứa Ủy tức giận.

“Em làm một giao ước với các cấp lãnh đạo, chỉ cần trong vòng một tháng có thể giải trừ nguy cơ tiềm ẩn ở Greenfield, bọn họ sẽ bắt đầu phát triển rộng rãi thành quả nghiên cứu của em. Đó là một thí nghiệm về tiến hóa của nhân loại.” Cô không dám nói tiếp, bởi vì tất cả các bệnh lý của cô hiện này đều là tác dụng phụ của thí nghiệm này, mà đây chính là cái mà Hứa Ủy muốn truy cứu.

“Nói tiếp.”

Anh vẫn bình tĩnh như vậy, Trình Kiến thấy anh như vậy chỉ đành tiếp tục.

“Năm đó sau khi rời khỏi xưởng công binh, em trở lại viện nghiên cứu trung ương đưa ra khái niệm về sinh vật kết hợp gien nhưng càng nghiên cứu sâu em phát hiện ra nghiên cứu đó đi ngược lại sự tiến hóa của nhân loại và em không thể chấp nhận nổi nó. Cho nên em đã rời khỏi hạng mục đó, tự mình làm một nghiên cứu khác. Bây giờ, nghiên cứu của em đã có thể bắt đầu được đưa ra sử dụng rồi, sản phẩm thí nghiệm tốt nhất chính là em. Để chứng minh thành quả thí nghiệm của em, em đã cam kết loại bỏ nguy cơ tiềm ẩn về loại bom mới ở Greenfield. Não em đã trải qua ít nhất năm đến sáu lần tiến hóa, cho nên em có thể xử lý đồng thời rất nhiều thông tin. Nhưng lúc đầu em tiến hành thí nghiệm dựa trên số liệu thông tin của Beta, khiến cơ thể em không thể chịu được. Có lẽ tất cả các bệnh lý hiện này đều là sai lầm của thí nghiệm lúc trước.”

“Nghiên cứu của em có thể tiến hóa não bộ, nhưng do cơ thể em thuộc Omega nên không chịu được công suất làm việc của não bộ ở trạng thái Beta. Bởi vì thế mà cơ thể em bắt đầu trở nên suy sụp nhanh hơn, là vậy sao?”

Hứa Ủy tổng kết lại một chút, việc anh chú ý vẫn luôn là sức khỏe của Trình Kiến.

“Đúng vậy, nhưng nghiên cứu của em không chỉ có vậy!” Trình Kiến giống như đứa trẻ khoe khoang thành tích của mình, cô hưng phấn nói tiếp: “Đơn giản mà nói, thuốc tiến hóa sẽ làm cho những phương diện được huấn luyện trở nên lợi hại hơn! Lấy anh làm ví dụ, nếu là anh chắc hẳn sẽ tiến hóa trên mọi phương diện, anh nhất định sẽ trở nên...”

Trình Kiến nhìn Hứa Úy suy nghĩ một lúc lâu, mới gãi gãi đầu nói: “Có lẽ anh sẽ đạt tới sức chiến đấu đỉnh cao của thế kỷ này, trình độ cụ thể em không thể tưởng tượng được. Bởi vì người tham chiếu hiện nay chỉ có một mình em. Anh xem em chỉ có thể sử dụng đầu óc cho nên cuối cùng cũng chỉ tiến hóa não bộ mà thôi.”

Người như Hứa Úy thì cả người anh đều mạnh mẽ, cho dù ở tình huống như thế nào anh cũng sẽ trở thành người mạnh nhất. Anh đủ tự giác, đủ lý trí, cũng biết rất rõ bản thân muốn gì, không chỉ năng lực giỏi còn có ý chí kiên định.

Trên thế giới này, người nghiêm khắc với bản thân nhất vĩnh viễn là người có thể đạt được thành tựu cao nhất.

“Như vậy sau khi tiến hành thí nghiệm tiến hóa cho dù là ai thì đều có thể mạnh hơn về một phương diện nào đó sau khi trải qua huấn luyện đặc thù trên phương diện đó không giới hạn ở não bộ phải không?”

“Đúng vậy.”

“Vậy vì sao em không rèn luyện cơ thể mình, để bản thân trở nên khỏe mạnh hơn? Không nói đến chuyện em có thể bắt kịp thể chất của Beta, nhưng ít nhất không đến mức em phải ngất xỉu sau vài ngày ở trong phòng thí nghiệm.”

“...”

Trình Kiến nhìn anh chớp chớp mắt, đột nhiên cảm giác trước ngực có hơi lạnh, cô vội vàng kéo lấy cái áo sơ mi như muốn chạy trốn. Giây tiếp theo Hứa Úy liền ấn cô xuống giường.

“Tôi nói không đúng sao?” Nếu nói anh là đang trưng cầu ý kiến của cô xem có đúng hay không thì thà nói rằng anh đang đe dọa cô để cô không dám nói dối còn hơn.

“Không... Không phải...” Cô chỉ là một nhân viên nghiên cứu yếu đuối, cô thật sự không dám nghĩ tới chuyện luyện tập ra cả đồng cơ bắp. Quan trọng là cô và tất cả những người lao động trí óc khác đều có một điểm chung, đó chính là cực kỳ ghét phải vận động,

“Nếu như em có thể một quyền đâm chết zombie thì sau này chắc chắn em sẽ không muốn vất hết óc để suy nghĩ ra nhiều loại vũ khí để có thể lười biếng được nữa. Có lẽ mỗi ngày em sẽ chỉ nghĩ làm sao để gia tăng sức chiến đấu của mình.”

Trình Kiến vẫn còn cố gắng狡辯 với Hứa Úy. Ánh mắt Hứa Úy nhìn cô trở nên đáng sợ hơn, cô chỉ liếc mắt một cái cũng cảm thấy sợ hãi.

Tức giận! Anh ấy đang tức giận, bây giờ anh giống như muốn ăn sống cô vậy.

“Em xử sự khác thường như vậy, cơ thể và tinh thần xuất hiện nhiều bệnh trạng như vậy, tôi lại tưởng rằng bệnh của em thật sự không có cách nào trị được.”

Anh nói từng câu từng chữ, mỗi chữ đều được nhấn nhá hết sức rõ ràng, “Kết quả chỉ cần rèn luyện một chút là sức khỏe em có thể tốt lên. Đã biết thể em còn kéo dài cho đến tận bây giờ cũng không thềm nói ra?”

Có lẽ đây là lần đầu tiên Trình Kiến phải đối mặt với sự tức giận của Hứa Úy, cô rất muốn trốn đi. Cô có cảm giác mình là một chú chuột nhỏ bây giờ đang bị một con hổ lớn đè dưới móng vuốt gào rống trước mặt.

“Chạy bộ,..em..em chạy năm phút thôi cũng sẽ chết mất!”

“Cho nên em tình nguyện mệt mỏi đến ngất xỉu, tình nguyện cánh tay đầy những lỗ kim tiêm như những kẻ nghiện thuốc sao?”

Hứa Úy nắm cánh tay trái của cô lên, trên mu bàn tay và một nửa cánh tay có rất nhiều vết xanh tím do mũi tiêm lưu lại, làn da trắng quá mức do làm việc lâu ngày trong phòng thí nghiệm lại càng dễ nhận ra hơn.

Trình Kiến biết chính mình đuối lý, cô cũng không biết tại sao lại như thế rõ ràng ở viện nghiên cứu không ai có thể làm gì cô nhưng vừa gặp Hứa Úy thì cô đã bị mắng đến thỏa đáng.

“Lần trước tôi nói em tìm trợ lý sinh hoạt, em đã tìm được chưa?” Trong lúc tức giận Hứa Úy vẫn hỏi đến chuyện này. Thật ra lần đó Trình Kiến hoàn toàn coi như gió thoảng bên tai, quay người đi liền không nghĩ đến nữa, lúc này trái tim cô đập bình bịch liên hồi.

Hứa Úy thấy cô như vậy lại càng tức giận, anh nhéo mặt Trình Kiến, nhìn chăm chăm cô chờ cô trả lời.

Người bị nhìn chăm chăm thì chợt dạ lảng tránh ánh mắt, căn bản là không dám mở miệng nói chuyện. Cô cảm nhận được cảm giác đè ép từ phía trên đè xuống khiến cô không thở nổi.

“3, 2, 1!”

“Em xin lỗi, em sai rồi!”

Bây giờ Trình Kiến chỉ dám nhận sai với Hứa Úy, Hứa Úy thì sắp tức chết rồi, cô khẳng định đó không phải là ảo giác của cô.

Cô đã từng bị anh đánh dấu cho nên cảm nhận với pheromone của anh cũng nhạy bén hơn. Mặc dù cảm nhận này không mạnh như lúc cô trong kỳ động dục nhưng bây giờ Trình Kiến đang đối mặt với một Hứa Úy đang bùng bùng tức giận, thật sự còn khó chịu hơn trước rất nhiều.

Đột nhiên cô hiểu Hứa Úy làm thế nào có thể làm người khác quỳ gối dưới chân anh chỉ bằng một ánh mắt. Hương vị pheromone của anh có thiên hướng của sắt thép, một khi có thêm sát khí khiến người ta có ảo giác bị một con dao cửa qua cổ họng nhiễm đầy máu tươi. Kết hợp với gương mặt lạnh lùng và năng lực của anh lúc bình thường không ai dám hoài nghi anh có năng lực thực hiện được điều đó hay không.

“Xem ra không thể mặc kệ em được nữa.” Có lẽ Hứa Úy đã nhận thấy Trình Kiến sợ đến phát run nên anh cũng kiềm chế lại sự tức giận, nhưng giọng nói vẫn còn rất nghiêm khắc, “Khoảng thời gian này em sẽ đi theo tôi.”

“...Thật ra... Thật ra cũng không cần thiết.” Trình Kiến vẫn rất sợ, giọng nói của cô còn rõ sự run rẩy. Trước kia cô cảm thấy cô không sợ Hứa Úy là do tố chất tâm lý của cô đã mạnh hơn trước nhưng cô không nghĩ tới thật ra ở trước mặt cô Hứa Úy đã giấu hết những gai nhọn đó đi và dịu dàng hơn rất nhiều.

Lúc cần thiết, thủ đoạn của anh cũng không ít.

“Không phải em nói muốn tôi ở cạnh em nhiều hơn sao?” Anh cúi đầu hôn môi cô một cái, động tác rõ ràng lưu luyến nhưng ánh mắt có một sự tức giận đầy nguy hiểm.

Trình Kiến bị dọa sợ đôi mắt nhắm chặt, tim đập bùm bùm như sét đánh, động cũng không dám động, thậm chí Hứa Úy hôn cô, cô cũng không dám phản ứng.

“Thể lực của Omega cũng không có kém như em nghĩ đâu. Lúc động dục em có thể chịu đựng tôi lần lộn bảy ngày bảy đêm, xong việc không phải vẫn rất tốt sao.”

Cô trừng mắt nhìn anh, lần đầu tiên, lần đầu tiên Trình Kiến nghe thấy anh nói lời thô tục như thế.

Tuy rằng chịu đựng anh lần lộn bảy ngày bảy đêm cũng không được coi là lời thô tục, nhưng Trình Kiến cảm giác Hứa Úy có thể nói ra cũng coi như là tương đối thô lỗ rồi.

Rốt cuộc khi anh ở trong cơ thể cô có vẻ như anh vẫn rất kiềm chế, anh chưa bao giờ nói ra những lời thô tục. Bình thường lời nói tục tĩu nhất anh hay nói chính là “Cút”, trong môi trường như ở quân đội khắp nơi đều là thú tính quả thật là không thể tưởng tượng nổi.

Có lẽ chuyện này có quan hệ tới cách ứng xử của anh. Từ trước đến nay anh luôn thuộc phái hành động, giáo dục không được thì trực tiếp hành động.

Giống như việc anh cho cô một khẩu súng nếu cô không muốn đối mặt với nguy hiểm thì có thể chọn lựa tự sát, hoặc là ném thuộc hạ đang sợ hãi từ

trên trục thẳng xuống.

Một con người tàn nhẫn, suýt chút nữa Trình Kiến quên mất trước kia anh đã từng đối xử với cô như thế nào.

Cô đây chính là vừa lành sẹo đã quên đau mà! Nếu như anh thật sự huấn luyện cô, vậy cái mạng nhỏ này của cô không phải sẽ bị anh giết chết hơn một nửa rồi sao?

Chương 55: Anh làm quá mạnh (h)

Trình Kiến bị Hứa Úy dọa sợ đến mức động cũng không dám động. Tay cô không biết để chỗ nào lại còn bị anh đè dưới thân, nhìn qua tường như bọn họ đang làm tình nhưng một giây trước bọn họ còn đang giương cung bạt kiếm.

Không đúng... Là Trình Kiến đơn phương bị mắg.

Hứa Úy áp sát lại gần muốn hôn cô nhưng Trình Kiến lại hoảng loạn nghiêng đầu tránh đi. Anh nhìn cô một lát rồi hôn bả vai và hõm cổ cô, kéo dây đai áo ngực của cô từ bả vai tới cánh tay, sau đó cắn ngực cô qua một lớp áo ngực.

Trình Kiến cũng không thấy quá đau, ngược lại lại có chút ái muội. Nhưng Trình Kiến vừa mới bị anh mắg, hiện tại vẫn chưa thể thoát khỏi bóng ma của nỗi sợ, nhất thời chưa thể kết nối liền mạch với nhu cầu của Hứa Úy.

Cô không dám.

“Tôi không muốn dạy bảo gì em, em chỉ cần đến ở cùng tôi một thời gian, chờ cơ thể em tốt hơn lại trở về.” Hứa Úy đưa tay ra đằng sau tìm được chốt mở nội y của cô, sau đó đẩy chiếc bra đơn bạc lên trên lộ ra bầu ngực trắng mềm của cô, tay bên kia lại bắt đầu xoa bóp.

“Không có mệnh lệnh cấp trên, em không tới được.” Trình Kiến thành thật trả lời, bây giờ cô đã khác lúc trước rồi không thể tùy ý điều phối thuyền chuyển được. Trong tay cô còn vài hạng mục cũng không thể nói dừng lại là dừng lại được.

“Trình Kiến, tôi cũng là cấp trên của em.” Lần này Hứa Úy cúi đầu cắn lên bầu ngực cô, Trình Kiến bị đau kêu lên thành tiếng.

“Nhưng mục tiêu hướng đến của cả hai bên là khác nhau.” Trình Kiến cũng không biết mình đang làm gì, cô cảm thấy cái tính cách ăn nói bộp chộp này của cô sớm hay muộn cũng có sẽ ngày hại chết cô.

“Em chờ đấy.” Anh cắn một cái lên xương quai xanh cô, sau đó nâng cằm cô lên để hôn. Rõ ràng câu nói nghe như đe dọa cô nhưng lúc hôn cô lại giống như cơn gió mát làm người ta cảm thấy thoải mái thư giãn.

Cô nâng chân vòng lấy eo Hứa Úy mượn lực nâng người lên để anh hôn càng thuận tiện hơn. Hứa Úy hôn cô rất lâu, ngón tay không biết khi nào đã thăm dò vào giữa hai chân cô kéo ra một sợi nước trong suốt.

“Em đang trong kỳ an toàn, có thể không cần đeo bao.” Cô ném ra lời mời với anh.

Hứa Úy cũng không dong dài đẩy váy cô lên trên hông, xé rách quần lót và đôi tất chân đen của cô. Anh vội vã cởi bỏ khuy quần móc ra vật cương cứng để lên hoa huyệt cô chậm chậm chen vào bên trong.

Trình Kiến cùng anh lên giường không ít lần, cô phát hiện ra Hứa Úy tương đối qua loa với phần tiền diễn. Lúc mới đầu cô tưởng anh vội vã muốn cô nên mới như vậy nhưng sau vài lần cô mới nhận ra vốn dĩ anh không biết làm những chuyện sắc tình đó, cũng sẽ không nói những lời ve vãn.

Có vẻ trên phương diện này anh rất đơn thuần, giống như tờ giấy trắng vậy. Dưới giường thì đứng đắn nghiêm chỉnh, trên giường cô đoán là anh dựa hoàn toàn vào bản năng, anh cũng không am hiểu những chuyện tán tỉnh, sò thấy cô ướm liền làm.

Còn may Trình Kiến nằm dưới thân anh cũng ướm khá nhanh, nếu không với cái kích cỡ này của anh có thể cắm vào mới là lạ.

Cô bị anh đâm cho ngứa ngáy khó chịu, muốn duỗi tay đẩy anh ra nhưng cô nào có sức lực đẩy được anh. Tay cô bị Hứa Úy tóm lấy đặt lên phần chuôi gậy, anh vừa động lòng bàn tay cô bị cọ xát một lần.

“Em muốn hỏi một chuyện.” Cô không nhìn thấy rốt cuộc Hứa Úy đã tiến vào bao nhiêu, chỉ cảm thấy cô có chút hơi đau, đặc biệt căng trướng, cửa mình giống như bị căng võ vậy.

“Chuyện gì?” Anh một tay chống giường một tay đỡ phần dưới đã tiến vào hơn nửa cây và vẫn đang thông thả đẩy về phía trước, giọng nói có hơi khàn khàn.

“Anh vừa gặp em... có phải anh đã muốn ngủ với em rồi có phải không?”

Tay Trình Kiến không biết nắm vào đâu chỉ có thể nắm lấy cánh tay anh. Cô nhìn anh vẫn còn quần áo chỉnh tề, chỉ kéo mỗi khóa quần. Cô thì đã lộ ra hết sự quyến rũ phập phồng được cất giấu bên dưới lớp quân trang quả thật là khác biệt như trời với đất.

Hứa Úy không chút do dự đẩy nguyên cây vào trong cô, nghe thấy cô khó kiềm nén được bật ra tiếng rên rỉ. Anh kéo áo ngực và sơ mi trắng của cô xuống lộ ra bả vai tuyết trắng ngọc ngà và cánh tay oánh nhuận.

“Em nói xem?”

“Ngày thường có phải anh... cũng không nhớ tới em có phải không?” Cô chạy tới đây theo như mong muốn, thành công làm tình với Hứa Úy, cô còn thành công kẹp được đôi chân từng làm cô chùn bước của anh hơn nữa còn kẹp rất chặt. Đồng thời cô cũng bị anh làm đến run rẩy.

“Chờ lát nữa em sẽ biết, em xem tôi rốt cuộc có nghĩ tới chuyện thượng em hay không?”

Anh va chạm rất mạnh, Trình Kiến cũng nhanh chóng cảm thấy phía dưới đã tê mủi, cô liên tục thở dốc.

Hứa Úy ở trên giường còn dã man hơn so với lúc anh giết người.

Anh đã luyện ra những kỹ xảo đẹp mắt để kết thúc một sinh mệnh với hiệu suất cao, nhưng trên chuyện giường chiếu anh lại chưa có nhiều kinh nghiệm. Thật ra hai người họ cũng không kém nhau là bao đều phụ thuộc vào bản năng và dã tính bộc phát.

Trình Kiến như thấy được một gương mặt khác của Hứa Úy. Về mặt tình dục anh rất thô lỗ và trực tiếp, luôn làm cô không nhắc nổi eo, hai chân nhũn ra, anh rất muốn cô mang thai, sinh con cho anh nhưng cô không cho nên anh chỉ đành nhẫn.

Gần như tất cả sĩ quan trong quân đội đều phải cấm dục bắt buộc, chỉ có thể nhịn xuống, không có nghĩa là bọn họ không có nhu cầu.

Alpha mạnh mẽ sinh lực tràn trề, dục vọng căn bản là cao hơn hẳn người bình thường. Vài thập niên không hưởng qua tư vị phụ nữ, khi chưa biết còn giữ được những một khi đã quen miệng ăn Omega của mình thì sẽ có ký ức, sau đó sẽ rơi vào vòng xoáy kì chế bị động.

Ngày ngày đêm đêm đều muốn ôm cơ thể mềm mại của cô vào lòng mà tận sức. Có lẽ đối với Omega mà nói kỳ động dục chính là đỉnh cao của dục vọng nhưng so với Alpha thân là quân nhân ngoài chiến trường còn thua rất xa, cho nên sao có thể không có cái ý niệm đó chứ.

Trình Kiến bị làm đến khó chịu, mới có một lúc mà trán cô đã phủ một lớp mồ hôi mỏng. Anh nhanh quá ... Lại ra sức làm giống như dã thú. Rõ ràng Alpha không có kỳ động dục nhưng cô cảm giác Hứa Úy dường như đang động dục vậy.

Lúc cô tới đây cô thật sự muốn lăn giường với Hứa Úy nhưng tình huống bây giờ không giống với cô tưởng tượng... Cô cảm thấy Alpha đang đòi lấy cơ thể cô hình như đói khát hơn những gì cô tưởng tượng.

Khi một người luôn kiềm chế không kiềm chế nữa, có khả năng cao anh ta sẽ trở thành một dã thú; mà lúc Hứa Úy không kiềm chế nữa, anh sẽ trở nên thật đáng sợ.

Cô không đẩy nổi Hứa Úy cũng không có cách nào chiếm được chút tiện nghi dưới người anh. Hứa Úy muốn làm thế nào thì làm thế đó, muốn xoa nơi nào thì xoa nơi đó. Bình thường cô luôn thuận theo hiềm khi phản

kháng lại, nhưng cảm giác bị cưỡng giả chinh phục quá mức mãnh liệt khiến cô bắt đầu kháng cự nói không được theo bản năng.

Trình Kiến bị anh làm đến mềm nhũn, cảm giác tay chân không có sức lực giống như làm từ bùn lầy vậy nhưng lại chỉ dám khóc thút thít cầu xin anh hy vọng anh chậm một chút.

Bọn họ đều không làm biện pháp bảo vệ nào, phân thân của anh làm cửa mình cô căng ra đỏ rực cũng may cô cũng đầy đủ nước sốt bôi trơn nên cũng không có quá nhiều trở ngại. Mỗi lần anh đâm vào lỗ nhỏ, bên trong lại tràn ra chút nước.

Cô bị chiếm cứ bởi chính Alpha của mình một lần lại một lần, thật sâu, khoái cảm và cuồng loạn cùng tồn tại, chiếm đoạt hết lý trí.

Trong mơ hồ Trình Kiến thấy Hứa Úy vẫn luôn nhìn chăm chăm nơi hai người giao hợp. Cô cảm thấy hơi đau pha lẫn khoái cảm lúc sắp cao trào khiến cô cảm giác như mình đang ở trên mây nhưng ngay lập tức lại bị anh kéo vào địa ngục.

“Chảy máu.” Anh đột nhiên gằn ra một tiếng, ảo não rút khỏi cơ thể cô.

Anh nói dừng là dừng, anh vẫn còn chưa bắn ra.

Trình Kiến nhìn xuống dưới, anh cương cứng đứng thẳng, gân xanh gồ hằn lên quần quanh thân, còn có thể nhìn thấy trong dịch nhầy màu trắng có chút tơ máu. Trình Kiến nhớ hai ngày trước cô vừa mới kết thúc kỳ sinh lý, cô cũng không dám xác định có phải mình chưa sạch sẽ hay không.

“Em không đau.” Trình Kiến an ủi Hứa Úy muốn anh dừng để ý, nhưng Hứa Úy còn chú ý sức khỏe của cô hơn cả chính cô.

“Sức khỏe em kém hơn trước kia rất nhiều, nếu bị sốt sẽ rất phiền toái.” Có lẽ anh cũng cảm thấy buồn bực với sự mất khống chế của mình.

“Chính là nơi đó thật sự không căng nứt, em không đau.” Trình Kiến còn muốn, chỉ có thể ra sức giải thích với anh.

Hứa Úy tách chân cô ra, lấy gối đầu lót xuống mông cô, cẩn thận xem xét hoa huyết của cô. Nơi đó trông thật yếu ớt, hồng hồng giống như đóa hoa ướm át. Cánh hoa còn dính đầy chất lỏng trong suốt như đọng sương sớm, sạch sẽ lại đậm dục làm người ta muốn liếm vài cái.

Anh nỗ lực khắc chế tà niệm trong lòng, dùng ngón trỏ và ngón cái tách hai cánh hoa ra, nhẹ nhàng kiểm tra cũng không phát hiện ra vết rách nào. Anh cũng không biết chỗ nào có vấn đề.

Anh cảm thấy âm đế của cô vẫn còn sưng to, liền dùng lòng bàn tay xoa nhẹ nó như muốn trấn an cô, lần trước khi anh sờ chỗ này cô sẽ rên rỉ rất thoải mái.

“Có thể kỳ sinh lý của em vừa hết. Mặc kệ nó đi, em vẫn còn muốn, anh không được dừng lại.” Trình Kiến chống giường ngồi dậy quỳ lên người Hứa Úy, ôm đầu anh dùng sức hôn anh, nụ hôn của cô có phần trúc trắc lại rất trêu người. Căn phòng tràn ngập tiếng hít thở dồn dập mang theo chút tình dục, giống như bơi xuân được len lỏi vào người anh.

Đáng nhẽ cô nên mang lọ xuân dược tới đây, Trình Kiến táo bạo nghĩ. Cô cũng không ngờ tới cơ thể mình lại kém cỏi đến như vậy, hơi chút thô bạo cũng không cố gắng được.

Nhưng cô lại không hề nghĩ tới Hứa Úy vừa rồi cũng làm rất mạnh.

Cô chưa từng lên giường với người khác cho nên không thể so sánh được. Những sĩ quan cấm dục nhiều năm trong quân đội một khi lên giường với người mình yêu đều làm cho người ta phải vào bệnh viện là chuyện thường xuyên xảy ra, chỉ có Trình Kiến là sắc dục huân tâm không sợ chết còn dám ỷ vào sự kiềm chế cường đại của Hứa Úy mới dám trêu chọc anh.

Chương 56: Từ phía sau tiến vào cô (H)

Hứa Úy ôm eo cô đặt xuống giường, muốn đứng dậy tìm thuốc mỡ và khăn ấm cho cô. Trình Kiến lật người lại ôm eo anh, kéo anh ngồi lại trên giường, bám vào vai anh hôn lên môi anh.

Cô cố chấp muốn hôn anh, tay cũng nắm chặt lấy cổ tay anh không cho phép anh kháng cự.

“Bây giờ đầu óc em đều là anh, anh đừng lấy thuốc mỡ ra để lừa gạt em.”

Hứa Úy không nói gì, muốn thoát khỏi cánh tay chả có mấy sức lực gì của cô đối với anh cũng không khó khăn gì. Trình Kiến thấy anh sắp thoát khỏi tay cô, cô liền nôn nóng. Cô nghĩ đến chuyện đêm nay không thể ôm anh ngủ liền khó chịu, vội vàng thả tay ra ôm lấy cổ Hứa Úy hôn tai và cằm anh: “Ba ba cầu xin ngài đó, cho con có được không?”

Trình Kiến nhìn Hứa Úy nhú mày nhìn cô, có lẽ anh cũng không biết vì sao Trình Kiến chưa đến kỳ động dục lại có dục vọng mãnh liệt với anh như vậy.

“Đừng gọi như vậy.” Người quá đứng đắn không chịu được cô nói những lời cợt nhả như vậy.

“Anh càng sợ làm đau em, không muốn làm em bị tổn thương thì em lại càng muốn bị anh làm hư.” Trình Kiến cũng tự cảm thấy rất khó hiểu với ý nghĩ của cô. Cô là một người nhiệt huyết lại có chút điên cuồng, Hứa Úy đối với cô càng tốt càng kiềm chế, cô lại càng không chịu được. Cô muốn hòa tan vào anh, hoặc là muốn nhìn thấy anh trầm mê cơ thể cô giống như vừa rồi. Anh tóm lấy tay cô đẩy hông va chạm về phía trước, trạng thái đó có xu hướng của bản năng hơn nhưng lại khiến cô đạt được thỏa mãn vô cùng lớn.

Mỗi một lần Hứa Úy mê loạn đều là hiện tượng hi hữu, cô muốn nhìn thấy một mặt khác của Hứa Úy nhiều hơn, muốn thấy được những khoảnh khắc không phải ai cũng được thấy của anh nhiều hơn.

So với loại tâm lý điên cuồng này, một chút đau đớn nho nhỏ đó căn bản không đáng là gì. Cô đã không còn là người bị thương chút xíu được anh bôi thuốc cho cũng vẫn đau đến rớt nước mắt ra của mấy năm về trước nữa rồi.

Hứa Úy vẫn không đáp lại cô.

“Ba ba, tới chơi em đi.”

Cô lại gọi anh là ba ba, đôi mắt Hứa Úy đỏ bừng, dùng sức ấn cô xuống giường, trách mắng cô bằng giọng khàn khàn: “Đừng gọi như vậy.”

Trình Kiến tự giác nâng chân lên quần lấy eo anh, bàn tay hướng xuống phía nắm lấy phân thân đứng thẳng của anh, trên mặt ửng hồng lan tới cả vành tai và cổ, mang theo chút khấn cầu nhẹ giọng câu dẫn: “Vậy anh làm em đi.”

Hầu kết Hứa Úy khẽ rung lên cô còn nghe thấy cả tiếng nuốt, cảm giác của Trình Kiến cũng không sai biệt lắm, hô hấp của cô cũng trở nên dồn dập hơn. Cô tách chân lộ ra nơi tư mật nhất của mình trước mặt anh.

“Anh chắc chắn không biết em ngưỡng mộ anh, ỷ lại anh như thế nào đâu. Toàn bộ trái tim em đều cho anh, mạng của em cũng được anh cứu về một lần lại một lần. Em lấy thân báo đáp cũng không có gì lạ, huống chi tấm thân này luôn tràn ngập dục vọng với anh.”

Giờ khắc này cô đã vứt hết mọi thành tích mọi phẩm cấp, trong mắt chỉ còn lại ái mộ và sùng bái không hề che giấu. Không có những thứ thế tục trói buộc, chỉ có sự ỷ lại với Alpha của mình.

Trước khi Trình Kiến quen biết Hứa Úy cô luôn sợ một mối quan hệ thân mật. Nhưng khi sau khi cô gặp được người nguyện ý tôn trọng cô, không tiếc sức lực giúp đỡ cô, cô lại phát hiện ra thật ra bản thân cô cũng có thể đập vỡ những quy tắc đó không chút lưu tình nào.

Cũng phải xem đối tượng trả giá là ai, có đáng giá hay không? Trình Kiến cảm thấy Hứa Úy cực kỳ đáng giá, cho nên cô nguyện ý dâng hiến tất cả cho anh, không hề giả dối.

Cuối cùng Hứa Úy nâng mặt cô lên hôn cô, nụ hôn nóng bỏng từ môi đến vành tai và hõm cổ. Anh truy tìm hương vị ngọt thanh của tuyến thể Omega sau cổ cô, Trình Kiến muốn động một chút cũng không được.

Hai chân cô tách ra xong cũng không kịp khép lại anh đã cắm vào, hơi thở dồn dập của anh phả lên cổ cô. Thế nhưng phía dưới anh lại rất dịu dàng, cô chỉ muốn rên rỉ không hề đau chút nào.

Cảm giác bị anh chiếm hữu hoàn toàn quá mức tốt đẹp, Trình Kiến nâng cánh tay mảnh khảnh lên, trên tay cô vẫn còn treo áo sơ mi và bra, vòng ôm lấy vai anh. Cô không khống chế tiếng rên rỉ, khoái cảm lan tràn khiến cô ngửa đầu nhìn trần nhà, thân thể cô lắc lư không ngừng theo từng cú nhấp hồng của anh.

Ga trải giường vốn rất sạch sẽ không hề có nếp nhăn cũng bị giày vò nhàu nát, mồ hôi dính cả lên chăn, dần dần trở nên ướt nóng theo cơ thể hai

người.

Ở trên giường cô biến Hứa Úy thành bộ dáng này, Hứa Úy cũng làm cô mê loạn muốn chết.

Trình Kiến cảm giác đầu óc cô có chút mộng ảo, hít thở không thông khiến cô cảm giác như đang trải qua một trận vận động kịch liệt. Hứa Úy nâng chân của cô lên hôn một cái lên ngón chân trắng nõn tinh tế của cô, sau đó xoa người cô lại tiến vào cô từ phía sau.

Trình Kiến bị làm từ phía sau không thể kháng cự cô chỉ có thể cắn ngón tay mình, đôi mắt cô ngấn lệ. Rõ ràng là cô chủ động câu dẫn trước nhưng cũng chính cô lại muốn nghẹn ngào vì Hứa Úy ra sức cày cấy ở trên người cô như vậy.

“Có đau không?” Anh tiện tay kéo quần áo cô xuống, thân hình dày rộng dán vào lưng cô. Ánh sáng chiếu qua giọt lệ trên mí mắt Trình Kiến khúc xạ ra tia sáng lấp lánh, anh đưa ngón cái lên giúp cô lau nước mắt.

Cô lắc đầu, tiếng thở dốc tràn ra mang theo âm mũi khá nặng, cô đưa tay ra sau vòng ôm lấy đùi anh như muốn cố vũ anh, đầu cô gối lên trên tay trái úp mặt vào chăn không cho anh có cơ hội săn sóc cô.

Nếu anh quá ôn nhu, cô sẽ không chịu nổi.

Hứa Úy cắn tuyến thể sau cổ cô, răng nanh của anh cọ qua nơi anh từng đánh dấu, mút hôn cổ cô giống như muốn hút ra cái gì đó. Một bàn tay anh thò lên trước nắm lấy bầu thịt non trắng nõn trước ngực cô xoa nắn, bên trên còn lưu lại mấy dấu tay của anh.

Mặt trời dần dần rơi xuống đường chân trời, chỉ còn lại chút chiều tà lười biếng chiếu vào phòng, tiếng rên rỉ và gầm gừ kèm theo tiếng thân thể va chạm vẫn vang lên không dứt. Theo ánh hoàng hôn cả căn phòng đơn sơ như được mạ một tầng ráng hồng mờ ảo mang theo chút ái muội.

Những hạt bụi li ti bay lả tả trong những tia sáng còn sót lại, bọn họ ở trong căn phòng cũ nát nhỏ liều chết triền miên.

Quá mức yêu thích trở thành bản năng đòi hỏi đối phương quá độ, biến thành ham muốn vô chừng mực, biến thành khát vọng vượt qua cả nhu cầu sinh sản, biến thành sắc dục đơn thuần mà bạo lực.

Trình Kiến cảm giác như mình quay trở lại thời thơ ấu, sự thỏa mãn khi đạt được điều mà mình mong muốn. Tay cô siết chặt ga giường rồi lại thả lỏng ra, trong khe hở ngón tay còn vương vài sợi tóc do cô không cẩn thận giật đứt.

Nửa người trên của Hứa Úy đã trần trụi, cơ bắp rắn chắc lúc siết chặt thì giống như tảng đá, nhưng khi thả lỏng lại có thể thấy lớp mỡ hôi dày đặc

trên làn da màu lúa mạch.

Cả cơ thể anh dường như che phủ toàn bộ cơ thể Trình Kiến, nhưng dưới thân anh lại lộ ra tứ chi thanh mảnh vô lực khác hoàn toàn với màu da anh. Làn da trắng như được ngâm trong sữa bò, chỉ cần anh dùng sức siết chặt một chút là có thể lưu lại từng vệt đỏ.

Trình Kiến ôm lấy cổ anh, ngón tay cô lùa vào vuốt ve mái tóc anh, đôi khi anh dùng sức quá mạnh cô liền túm lấy tóc anh siết lại, anh cảm nhận được đều sẽ chậm lại. Ánh sáng ngoài cửa sổ ảm đạm dần, cơ thể mềm mại của cô bị lay động hơi thở của tình dục cho đến khi cô quấn lên người anh lần thứ hai, ái muội quấn lấy môi lưỡi anh.

Nhưng tình huống này vẫn thuộc số ít, lúc Trình Kiến được Hứa Úy ôm luôn có ảo giác như cô và anh đã hòa thành một thể. Cô dường như có thể cảm nhận anh qua hơi thở và những lần va chạm của anh. Giống như cô đạt được cao trào sau khi anh bắn vào trong cô, mỗi một tế bào trong cơ thể cô đều truyền đến cảm giác khuây khoả.

Thật thoải mái...

Trình Kiến hít thở luồng không khí mới mẻ, cả người cô ướt đẫm mồ hôi dính cả lên người anh. Anh cũng không thèm để ý chỉ chăm chú vuốt ve gương mặt cô, nghiêng đầu chuyên chú hôn cô giống như đang truy đuổi con mồi, mỗi một động tác đều gợi cảm muốn chết.

Dục vọng của cả hai giống như không hề có lúc nào tĩnh lặng, cảm giác tồn tại của Hứa Úy mạnh đến đáng sợ, những gì anh muốn luôn luôn rõ ràng, một ánh mắt thôi cũng khiến cô nghĩ rằng mình lại bị anh xâm chiếm lần thứ hai.

Trong cơn mê tình dục cô càng thêm say mê anh, khiến cô hãm càng sâu dưới thân anh.

Chương 57: Tâm tình (h)

Trời đã tối đen, lúc trước còn có thể nghe thấy tiếng nói chuyện, bây giờ cũng dần dần yên tĩnh lại. Những người thay ca đều trở về ký túc xá, những người tuần tra thì canh gác bên ngoài.

Cả người Trình Kiến trơn bóng nằm trong lòng ngực Hứa Úy ngủ một giấc. Trận tính ái buổi chiều quá mức kịch liệt, phát tiết quá nhiều hormone, đã gột rửa hết những tạp niệm trong đầu cô ra ngoài, cũng tiêu hao hết chút sức lực cuối cùng của cô.

Hứa Úy nhìn cô gái đang thiếp dần đi trong khuỷu tay anh, lòng bàn tay thô ráp của anh vuốt ve bờ vai non mềm của cô, gương mặt cô vẫn còn lại chút dư vị sau khi dứt khỏi cơn lốc xoáy tình dục, trong không khí vẫn còn thoang thoảng mùi thuốc mỡ.

Anh lại ngửi sau cổ cô vẫn là mùi ngọt thanh hương sữa thuộc về chính cô. Không có mùi vị của anh.

Ánh mắt anh vẫn luôn dừng trên đôi môi khép khờ của Trình Kiến, ánh trăng mờ ảo chỉ đủ anh thấy rõ một bên mặt của cô, “Vì sao em luôn gọi tôi là ba ba?”

Trình Kiến nghe thấy anh nói nhưng cô sắp chìm vào giấc ngủ nên phản ứng cũng chậm hơn bình thường, qua một lúc lâu mới chậm rãi nói.

“Ba ba.” Cô lại cọ cọ vào người anh, vẻ mặt ngây thơ và ỷ lại, không hề có ý tứ trêu đùa, nhưng dưới thân anh lại bắt đầu xu thế ngẩng đầu.

“Em yêu anh, rất yêu rất yêu anh, Hứa Úy ....” Cô rất buồn ngủ, âm thanh phát ra cũng rầm rì như động vật nhỏ, mềm mại giống như cây kẹo bông.

Cô cũng không nói vì sao lại muốn gọi anh là ba ba, khi cô được thả lỏng sau bao mệt mỏi cô rất muốn gọi Hứa Úy là ba ba.

Cô làm nũng nói yêu anh tận ba lần giống như móng vuốt mèo cào đến tận tâm can anh, không có người đàn ông nào có thể nhịn được.

“Rốt cuộc là vì sao?” Hầu kết anh chuyển động lên xuống, giọng nói đã khàn đi, anh phiên muộn một cách khó tả, “Em luyện phụ sao? Hay là em cảm thấy tôi giống ba em?”

Trình Kiến hơi hơi mở mắt ra, ngửi thấy mùi hương của cô hòa quyện trên người anh sau khi bọn họ làm tình và mùi hương của pheromone tràn ngập ý đồ xâm chiếm.

“Trừ anh ra em đều không yêu ai hết, chỉ có anh đối tốt với em, cho em một cảm giác an toàn giống như ba vậy đó.” Tay cô nhẹ nhàng vuốt ve ngực anh, sau đó lại vươn lưỡi liếm đầu vú anh, “Nếu anh không thích em gọi anh là ba, vậy em gọi anh là nam mẹ⁽¹⁾ nhé?”

Anh cup mắt xuống nhìn người trong ngực đang liếm láp đầu vú anh, bàn tay anh vững chắc đỡ hông cô, “Lúc trước không biết em thích làm nũng như vậy.”

“Làm nũng với ba ba sẽ được ba ba cưng chiều.” Cô có phần đắc ý, Hứa Úy cởi sạch quần áo ôm cô trên giường có mị lực hơn rất nhiều khi anh mặc quân trang đoan chính lúc bình thường, bị anh thưởng bao nhiêu lần cô vẫn chưa cảm thấy thỏa mãn.

“Em sẽ chịu được chứ.” Vừa nói anh vừa đỡ lấy vật cứng đã nóng như cây sắt nung đỏ rục nhét vào giữa hai chân cô. Một lát sau anh lại tung người đè lên người cô, quy đầu chống trước hoa huyệt non mềm của cô chậm chậm chen vào bên trong.

Hứa Úy nhẫn nại chịu đựng dục vọng không trực tiếp đâm vào bên trong cô, anh sợ cô chịu không nổi.

Cô vươn cánh tay vòng lên cổ anh, khẽ nâng hông lên đón ý nói đùa với anh. Cô mút hôn hầu kết của anh, “Em có một nguyện vọng, anh có thể giúp em thực hiện sao? Chỉ có anh mới có thể làm được.”

“Nói.” Mồ hôi của anh lăn từ hàm dưới rồi rơi xuống cánh môi cô. Anh đã cắm vào trong cơ thể cô hơn phân nửa, vách trong mềm mại nghiền ép anh, thời điểm máu chốt như này cô nói cái gì anh cũng không thể cự tuyệt nổi.

“Em muốn Hứa Úy vĩnh viễn chỉ thuộc về một mình Trình Kiến.”

Cô bị anh đưa vào hoàn toàn, thân trên rơi thật mạnh xuống gối, gương mặt đỏ ửng, cơ thể cô hoàn toàn mở ra với anh. Câu nói kia đã khiến anh đâm vào tận cùng bên trong cô, vừa tê dại vừa đau xót.

“Được, tôi là của em.”

Anh đưa tay lên gạt những sợi tóc ướt đẫm mồ hôi dính trên má cô xuống, ngón cái vuốt ve khóe mắt cô, chăm chú nhìn từng biểu cảm của cô khi ở dưới thân anh, vừa thở dốc vừa nhấp nhô trên người cô.

Nơi quan trọng nhất của cô không ngừng bị xâm nhập, ánh mắt Trình Kiến trở nên mê mang, lộ ra biểu tình như thống khổ lại như khó nhịn.

Móng tay cô quờ quạng lung tung cào rách cả lưng anh, một chút đau đớn nóng rát lộ ra trong không khí lại kích thích ham muốn của Alpha hơn nữa. Tử cung của cô đã mở ra nhưng rất nhỏ, lúc anh đẩy vào cô cảm nhận rõ

ràng được di vật chen vào những khoái cảm từ âm đế và điểm G cùng đẩy lên che đi lấp tất cả đau đớn, Trình Kiến hô hấp trở nên dồn dập hơn.

Quá thoải mái, anh đang chinh phục cô. Trình Kiến luôn có cảm giác bản thân cô quá bé nhỏ khi bị Hứa Úy mạnh mẽ làm.

Lúc đầu cô bị cuốn hút chính bởi sự mạnh mẽ của anh, bây giờ sức mạnh ấy lại làm cô đạt tới cao trào, đầu óc Trình Kiến bắt đầu xuất hiện những khoảng trắng xóa vô tận.

Từng tế bào trong mạch máu đều đang kêu gào bất mãn nhưng lại không thể thoát khỏi loại khống chế trí mạng này. Cô bị ép thừa hoan ở dưới thân anh, cảm giác bị khống chế càng ngày càng mãnh liệt, dần dần đều trở thành cảm giác an toàn.

Anh như một sự tồn tại mãnh liệt trong cuộc đời cô, cô vĩnh viễn không thể tránh thoát được. Trình Kiến cảm thấy Hứa Úy như là mặt trời của cô, anh luôn luôn tỏa ra ánh hào quang chói lòa để cô hướng tới và theo đuổi.

Thân thể không thể bị đánh dấu cũng trở thành một chuyện bé nhỏ không đáng kể, tình cảm và tinh thần cô đã sớm in dấu tên Hứa Úy.

Cô trốn không thoát và cũng không muốn trốn.

Trận tính ái này khó khăn lắm mới dừng lại được cũng đã là đêm khuya, Trình Kiến thật sự không còn một chút sức lực nào, nằm quay lưng về phía anh, lay như thế nào cũng không nhúc nhích chỉ còn lại chút phản ứng mơ màng lúc sắp ngủ.

Hứa Úy khép hờ mắt, chớp mũi dán sau cổ cô, hai tay ôm lấy cô. Nhiệt độ hai cơ thể hòa quyện với nhau, hai trái tim cùng một nhịp đập.

“A Kiến.”

“Ừm...” Cô đáp lại rất nhẹ nhàng, giống như sẽ biến mất ngay lập tức.

“Về sau sẽ còn phát sinh rất nhiều chuyện... có lẽ sẽ rất khó khăn, nhưng em nhất định phải sống sót. Lúc gian nan nhất cũng không thể quên sự tồn tại của em có một ý nghĩa rất to lớn.”

“...”

“Tôi sống là vì đất nước, cũng là vì em.”

“...”

Trình Kiến mơ một giấc mơ.

Trong mơ Hứa Úy và cô ngồi trên một ngọn đồi đầy cỏ, anh nói, cô xuất hiện là một chuyện rất tình cờ. Vốn dĩ anh cũng không để ý tới cô lắm nhưng thấy cô cuộn tròn người trong góc nỗ lực sống sót nhờ vào trí thông minh có lẽ đã hấp dẫn anh.

Anh thấy được một sức mạnh mạnh mẽ trong con người cô, giống như những ngọn cỏ ngoan cường sinh trưởng giữa vùng hoang dã và phế tích. Cô sẽ không bao giờ từ bỏ, trong mắt chứa đầy ánh sáng của trí tuệ. Cô được vô số người chú ý, trong đó có cả anh.

Cô rất có thiên phú, cho nên anh muốn đưa cô lên đến vị trí cô nên đứng. Nhưng dần dần anh phát hiện tất cả hành động của cô đều như muốn lọt vào mắt anh và anh cũng không thể bỏ qua, hơn nữa còn có phần tâm động.

Anh nói, cô luôn là một người tốt.

Hứa Úy nói lời âu yếm với cô, kỳ thật đây chỉ là những lời nói dông dài hiểm có của một người đàn ông ít nói lại khó tiếp cận mà thôi. Nhưng Trình Kiến vẫn cảm thấy ngọt đến tận tâm gan.

Sau khi cô tỉnh lại mới phát hiện, đó chỉ là một giấc mơ mà thôi.

Ngoài cửa sổ ánh mặt trời rực rỡ, sắc vàng của ánh nắng mùa đông trải dài trên da cô, trong chăn vẫn còn lưu lại mùi hương của Hứa Úy tối qua. Quần áo của cô đã được anh xếp gọn gàng đặt ở mép giường còn người thì đã rời đi.

Cô ôm ghì lấy chăn, úp mặt xuống hít một hơi thật sâu.

Là mùi sắt thép lạnh lẽo cô thích, đậm đặc lại bất cận nhân tình.

Tối hôm qua mồ hôi của Hứa Úy rơi trên người cô, anh nghiêng răng nói rất rõ: Tôi là của em.

Trái tim Trình Kiến đập bình bịch càng lúc càng nhanh. Cô dùng sức ấn lên ngực mình, cảm giác thỏa mãn tràn lan toàn thân cô giống như sắp nứt vỡ bình chứa tình cảm của cô.

Vị quân nhân mạnh mẽ đã cứu cô rất nhiều lần nay đã là Hứa Úy của riêng cô.

(1): Nguyên văn là /男妈妈/: từ ngữ bắt nguồn từ game sport và sau này dùng cho những fan nam hay tự gọi mình là mẹ, mình có tra baidu họ có mô tả như một King Kong Barbie. Bên cạnh đó còn có từ /女爸爸/, vốn từ hạn hẹp quá mình ko nghĩ ra từ gì hợp lý hơn, mn góp ý vs nhé!

Chương 58: Sự ngưỡng mộ của thiếu niên.

Trình Kiến rửa mặt xong mặc lại từng món quân phục mà Hứa Úy tự tay cởi ra tối hôm qua. Lúc cô ra khỏi cửa lại tiện tay buộc mái tóc mềm mại lên, hai bên thái dương còn có vài sợi tóc rũ xuống làm khuôn mặt cô có vẻ quyến rũ hơn. Trình Kiến được tắm bồn tình yêu suốt một đêm, khí sắc cũng đã tốt lên không ít.

Trình Kiến vừa mới bước ra khỏi phòng Hứa Úy đã gặp người quen đứng ngoài cửa, là Clara.

Vị mỹ nhân Alpha này đã cắt phăng mái tóc vàng kim cuộn sóng mềm mượt thành mái tóc ngắn, bây giờ cô ấy đã thêm phần nam tính hơn so hình dáng quyến rũ đầy mị hoặc ngày trước. Nếu như bỏ qua thân hình bốc lửa của cô ấy, thậm chí Trình Kiến còn cho rằng cô là một người đàn ông đẹp trai.

Clara đánh giá Trình Kiến từ đầu đến chân một lần, cười nói: “Thiếu tá Trình Kiến, đã lâu không gặp.”

“Clara!” Trình Kiến bước tới túm lấy tay cô ấy, “Cô còn sống!”

Clara bị hỏi như vậy nhất thời nghẹn giọng, “Đúng vậy, tôi vẫn còn sống. Chẳng lẽ cô cho rằng tôi là người rất dễ chết trên chiến trường sao?”

Trình Kiến cười cười ngại ngùng, chuyển đề tài: “Sao cô lại cắt tóc ngắn vậy?”

“Nơi tôi đi làm nhiệm vụ lần trước rất khan hiếm nước, gần mười ngày không được gội đầu thế là tôi liền cắt tóc. Thế này cũng đã dài ra được một chút rồi.”

“Khó khăn như vậy sao?” Trong mắt Trình Kiến chứa chan sự đau lòng.

“Đúng vậy, đánh giặc phức tạp hơn việc đồ sát zombie rất nhiều. Tổ chức khủng bố cho dù là trước hay sau tận thế đều rất khó giải quyết. Có điều cô cũng không cần quá lo lắng, tôi vẫn có thể đối phó được.”

Trình Kiến gặp lại người quen cũ, tâm tình cũng tốt hơn nhiều. Nói cho cùng thì phụ nữ vẫn là thiếu số trong quân đội, cho dù là nữ Alpha cũng đủ để Trình Kiến cảm giác như tìm được bạn tâm giao.

“Tôi thật sự rất nhớ cô, cũng đã hơn một năm rồi không gặp cô.” Trình Kiến không kiêng kỵ gì, muốn ôm cô ấy một cái. Nhưng Clara lại khéo léo

tránh thoát, cô cũng âm thầm rút tay ra khỏi tay Trình Kiến, mỉm cười đầy ẩn ý.

“Ở trước mặt thủ lĩnh cô nhất thiết đừng nhiệt tình với tôi như vậy. Nếu anh ấy lại phái tôi đi làm mấy cái nhiệm vụ như mười ngày không được tắm rửa thì tôi không chịu nổi mất.”

“Anh ấy sẽ không lấy việc công trả thù riêng như vậy đâu...”

Clara vỗ vỗ vai Trình Kiến, nói: “Đừng ngây thơ như thế cô bé. Mắt Alpha nhà cô chính là hỏa nhãn kim tinh, liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu người khác, sau đó nhắm chuẩn chỗ đau của người ta mà niết.”

“Đi thôi, tôi đưa cô đi ăn cơm. Hàng rào điện phía Tây Nam đã bị đám khủng bố phá hủy, zombie đang xâm nhập vào khu an toàn theo lỗ hổng đó, sáng sớm nay thủ lĩnh đã dẫn đội vũ trang qua đó trấn áp rồi. Anh ấy dặn dò tôi sẽ giám sát cô trong khoảng thời gian này, trông coi cô ăn cơm đúng giờ.”

“Trong khoảng thời gian này?” Gương mặt Trình Kiến hơi đỏ lên vì câu nói “Alpha nhà cô” của Clara vừa rồi, cô vừa đi vừa nghi hoặc hỏi lại, “Cô phải đi theo tôi mấy ngày này sao?”

“Ừ, anh ấy đã phân phó như vậy, thật ra không chỉ có mình tôi được sắp xếp để bảo vệ cô, còn có một người nữa cũng tạm thời phụ trách sự an toàn của cô.”

“Ai?”

“Cậu ta gọi là Hàn Hành là một tay súng bắn tỉa mới gia nhập đội được hai tháng, năm nay mới mười lăm tuổi.”

“Nhỏ như vậy đã tham gia quân đội.” Trình Kiến nghĩ lại lúc mình mới mười lăm tuổi vẫn còn đang đi học. Lúc ấy cô hoàn toàn không hề suy nghĩ tới những chuyện khác ngoài những chuyện sinh hoạt hàng ngày.

“Tuổi đó nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, đã có thể gánh vác được mọi chuyện rồi.” Clara nói rất thản nhiên, “Trong quân đội có rất nhiều người, bọn họ đều là những người sống trong trại sinh tồn dành cho những người sống sót ở bên ngoài. Những đứa trẻ từ nhỏ đã được lớn lên trong khu an toàn, có nguồn vật tư sung túc giống như cô thật ra khá là ít.”

Trình Kiến có chút đăm chiêu, Clara thấy cô không nói gì cũng tiện tay xoa đầu cô, “Rõ ràng cô chưa từng trải qua gió táp mưa sa mà vẫn có thể cứng cỏi ngoan cường như vậy, không trách được thủ lĩnh thích cô.”

Trình Kiến nhớ tới Hứa Úy, tình cảm của cô lại tràn dâng trong lòng. Tuy rằng cô đã cùng anh thân mật rất nhiều lần nhưng cô chưa bao giờ được

nghe Hứa Úy nói thích cô. Hôm nay cô lại nghe được những lời này từ người ngoài, cô cảm thấy đặc biệt an ủi.

Ngay cả người khác cũng có thể nhìn ra Hứa Úy thích cô.

Sau khi bước vào nhà ăn, Clara gấp cho cô một chút đồ ăn. Trình Kiến ngồi đối diện với cô ấy vừa ăn vừa nói chuyện. Một lát sau, một thiếu niên lưng đeo cung chạy tới, cậu ta thở phì phò, trên trán đầy mồ hôi.

“Cậu vừa đi làm cái gì đấy?” Clara nhìn Hàn Hành, nhíu mày nói: “Tiểu tử, có phải cậu lại chạy đi tăng cường huấn luyện hay không?”

“Hàn Hành?” Trình Kiến buông cái thìa nhìn cậu thiếu niên trước mặt. Hàn Hành bị Trình Kiến nhìn như vậy, gương mặt vốn đỏ lên vì vận động lại càng đỏ hơn.

“Thiếu tá Trình Kiến!” Cậu ta đứng thẳng làm quân lễ tiêu chuẩn, không hề thoải mái giống như lúc ban đầu mới gặp nhau.

“Cậu đừng căng thẳng quá.” Trình Kiến cũng có chút [囧], ngay từ đầu cô còn cho rằng người ta là nữ sinh. Thật ra Hàn Hành chỉ hơi thanh tú một chút thôi, bây giờ nhìn kỹ còn thấy được hầu kết của cậu ta, cũng rất có khí chất.

“Cậu đã ăn sáng chưa?” Cô cầm lấy một cái khay đưa cho Hàn Hành. Cậu ta lại nhìn sang Clara thấy cô ấy gật đầu, mới dám nhận lấy cái khay đồ ăn của Trình Kiến đưa.

Cậu ta đã ăn sáng rồi nhưng vừa huấn luyện thêm một lúc, bụng cũng hơi đói. Bây giờ không phải giờ ăn muốn ăn thêm chỉ có thể chờ đến giữa trưa, hơn nữa thức ăn còn không tốt bằng cấp tá, nhà ăn phụ không phải ai cũng có thể được ăn.

“Cảm ơn ngài.” Hàn Hành cúi đầu với Trình Kiến, Trình Kiến cong khóe môi cười, “Tìm một chỗ ngồi đi, đừng đứng thế này.”

Trình Kiến thật sự không hề có một chút kiêu căng nào... Hàn Hành tìm một bàn trống ở phía sau, vừa ăn vừa chú ý nhất cử nhất động của cô và Clara.

Hai người này đều là thượng cấp của cậu ta, Clara Jeffery là trung tá trong quân đội, Trình Kiến là thiếu tá của viện nghiên cứu trung ương. Đặc biệt là Trình Kiến, ngày đó Hàn Hành thấy cô và thủ lĩnh nhà mình có những cử chỉ thân mật mới tò mò đi hỏi thăm lai lịch của cô.

Không hỏi không biết, hỏi ra cậu ta liền choáng váng. Cô ấy là người phụ nữ của thủ lĩnh, hơn nữa lại là người sáng chế ra Kích Việt 15.

Hàn Hành là tay súng bắn tỉa, đã sớm thuộc lòng các dòng súng ống từ trước đến nay. Lần đầu tiên cậu ta nhìn thấy Kích Việt 15 là ở trong tay

người đứng đầu của trại sống sót.

Người đàn ông âm hiểm gian xảo đó đã giết mấy người lính đến từ khu an toàn còn cướp súng của bọn họ. Hơn nữa bọn chúng còn làm trò trước mặt mọi người bắn một phát phá hủy nguyên cả một ngọn đồi nhỏ.

Khi đó Hàn Hành vẫn chỉ được dùng cung lần đầu tiên được tận mắt thấy được sức phá hủy của Kích Việt 15. Một khẩu súng nhỏ nhỏ phóng ra năng lượng còn mạnh hơn khẩu Kích Việt 14 nặng 50 ký trong nhà thủ lĩnh.

Năm đó Hàn Hành mới 12 tuổi đã sinh ra một loại cảm xúc mãnh liệt khó có thể miêu tả đối với khẩu Kích Việt 15, cậu ta khát khao một ngày nào đó cậu ta cũng có thể được sở hữu một khẩu súng như vậy. Năm đó cậu ta cũng rời khỏi doanh trại đó, trải qua trăm cay ngàn đắng mới được nhập ngũ của Greenfield. Trải qua hai năm huấn luyện khắc khổ cuối cùng cậu ta cũng được chọn trở thành tay súng bắn tỉa của đội đặc chủng.

Mà bây giờ cậu ta lại được gặp người đã chế tạo ra khẩu súng mà cậu ta thích nhất nhưng người đó lại không hề giống với những gì cậu ta tưởng tượng.

Đó không phải là một Alpha cơ bắp cuồn cuộn mà lại là một nữ Beta xinh đẹp, đường nét và hình dáng của cô rất rõ nét, mà ngũ quan có chứa sự ưu nhã trời sinh đầy khí chất. Cô thể hiện ra sự ôn nhu pha lẫn chút tính cách trẻ con yếu ớt cực kỳ hoàn mỹ.

Nếu để Hàn Hành, kẻ chưa đọc sách nhận biết chữ nghĩa không nhiều tới mô tả cậu ta cảm thấy thiếu tá Trình Kiến vừa xinh đẹp lại vừa ưu tú, rất xứng đôi với thủ lĩnh.

Bọn họ hoàn toàn không phải là người cùng thế giới với cậu ta... có lẽ đó cũng là nguyên nhân cô trở thành người phụ nữ của thủ lĩnh.

Trong lòng cậu thiếu niên mới lớn có chút loạn. Cậu ta biết, chỉ có Alpha mạnh mẽ như thủ lĩnh mới có thể xứng đôi với cô, cho nên cậu ta sẽ không bao giờ có những suy nghĩ đi quá giới hạn với cô, tuyệt đối không thể.

Chương 59: Phá hủy

Hàn Hành ăn hết thức ăn trong khay liền đứng dậy đi rửa bát đĩa. Lúc đi ngang qua Trình Kiến, ánh mắt cậu ta liếc qua rồi vội vàng thu lại, có phần ngượng ngùng khi nhìn cô.

Clara cũng chú ý tới hành động nhỏ của Hàn Hành, cô nói với Trình Kiến đang nhai kỹ nuốt chậm: “Tôi vẫn luôn không hiểu vì sao thủ lĩnh lại sắp xếp một đứa trẻ tới bảo vệ cô.”

“Hừm... Vì sao?” Trình Kiến cũng không suy nghĩ quá sâu xa trong chuyện này, cô rất hiếm khi suy đoán tâm tư của Hứa Ủy, đơn giản là vì cô không đoán ra.

Clara cười cười, sau khi nhìn thấy vẻ mặt không hiểu gì của Trình Kiến cô cũng không nói thêm nữa.

Clara nghĩ thầm, có lẽ là vì Hàn Hành có một phần tình cảm không giống bình thường đối với Trình Kiến, tuy phần tình cảm này còn chưa đủ để cậu ta có thể ra tay với Trình Kiến nhưng cậu ta nhất định sẽ không tiếc tính mạng để bảo vệ Trình Kiến.

Điều quan trọng là khi cần phải phán đoán đưa ra lựa chọn, cậu ta có thể sẽ hy sinh cả tính mạng của mình.

Lần trước Hứa Ủy đã từng nói, trong khoảng thời gian tới rất có khả năng Trình Kiến sẽ phải đối mặt với rất nhiều nguy hiểm. Trong khu an toàn chắc chắn còn có nội gián của thành Dahl, cô ấy vừa đưa ra cách phá hủy bom kiểu mới, khả năng bị sát hại không cao nhưng bên kia nhất định rất muốn tóm được cô ấy. Hiện giờ anh ấy còn có nhiệm vụ quan trọng hơn không thể dời đi được cho nên chỉ có thể chọn người mà mình tin tưởng nhất để bảo vệ Trình Kiến, Clara là sự lựa chọn thích hợp nhất. Clara cũng cảm thấy như thế nhưng thủ lĩnh lại phái thẳng nhóc Hàn Hành tới phối hợp với cô khiến Clara cảm thấy khó hiểu.

—— Cho đến vừa rồi cô nhìn thấy ánh mắt Hàn hành nhìn Trình Kiến.

Clara tin rằng quyết định Hứa Ủy đưa ra là sự lựa chọn tốt nhất cho Trình Kiến. Anh ấy chỉ cần chắc chắn rằng người phụ nữ của mình được an toàn còn khả năng sẽ xảy ra những chuyện khác khiến anh ấy ghen tuông thì đều có thể tạm thời coi nhẹ.

Người đàn ông này cũng quá tình tảo rồi, thật sự quá lý trí. Ít nhất Clara không thể để bảo vệ cho người mình yêu mà có thể sắp xếp người có lòng ái mộ với đối phương đi theo bảo vệ được. Chuyện đó không khác nào đang khảo nghiệm sự tin tưởng và mối quan hệ của cả hai người.

Vì để tăng khả năng sống sót của Trình Kiến, anh ấy đã sắp xếp cho mọi tình huống có khả năng xảy ra.

Anh ấy không để ý tới sự phản bội, chỉ để ý tới sự an toàn của cô ấy.

Clara vắt chéo hai chân nở nụ cười, bình tĩnh nhìn Trình Kiến. Chẳng qua những việc này có vẻ như Trình Kiến hoàn toàn không biết gì, giống như những lần trước anh ấy đều âm thầm giúp đỡ cô ấy san phẳng mọi chướng ngại.

“Lúc nào thượng tá Hứa Úy mới trở về?” Trình Kiến còn có chuyện cần làm, cô còn phải tập hợp với đội ngũ dò tìm và phá hủy bom để kịp thời xử lý vấn đề phát sinh tại hiện trường. Chắc cô chỉ có thể đợi anh đến buổi chiều.

“Ít nhất cũng phải mất hai đến ba ngày.”

“Vậy có thể tôi phải liên hệ với tổ bên kia trước. Kỹ thuật này còn chưa được ứng dụng thực tế, có khả năng sẽ xuất hiện rất nhiều vấn đề tại hiện trường, tôi phải tới đó theo dõi.”

“Không sao, tôi và Hàn hành sẽ đi theo cô.”

Lúc tới Trình Kiến không mang theo hành lý nhưng lúc rời đi lại mang theo hai vệ sĩ. Khi bọn họ tới tổ phá hủy bom đã tới nơi đầu tiên thực hiện phá hủy bom trong kế hoạch, dân cư trong khu vực đó đã được di tản đi nơi khác trong hai ngày trước đó.

Lúc Vincent tới nơi thấy kia hai người đi theo Trình Kiến thì thấy hơi kì lạ. Trình Kiến liền giải thích cho cậu ta, cậu ta hiểu ngay lập tức.

“Xem ra tôi cũng nên đi theo cô, như vậy mới an toàn.” Vincent sờ sờ cằm suy tư.

“Nếu cô ấy gặp nguy hiểm cậu mà đi theo chúng tôi lại càng dễ bị nguy hiểm hơn. Nói cho cùng thì chúng tôi không phụ trách bảo vệ cậu.” Clara nghiêng đầu nhìn cậu ta. Vincent nhìn thấy ánh mắt cười đầy ý tứ của Clara mà da đầu tê rần, vội vàng quay đầu đi làm việc.

Khoảng 5 giờ chiều, tất cả đều đã được sắp xếp thỏa đáng, Trình Kiến mặc quần áo phòng hộ phục, đeo mặt nạ phòng độc quan sát hiện trường, bởi vì bom kiểu mới có chứa virus kiểu mới cho nên mọi người đều phải mặc quần áo bảo hộ. Nơi này đã từng là khu vực đông đúc nhộn nhịp nhưng hôm nay lại yên tĩnh như thành phố chết.

“Bắt đầu đi.”

Mọi người đều đề cao tinh thần, theo tiếng công tắc mở thiết bị khuếch đại sóng điện từ trường cũng bắt đầu có tác dụng, Trình Kiến cảm thấy cũng có chút căng thẳng.

Nếu như thiết bị này không thể kích nổ được số bom giấu trong Greenfield thì cô sẽ phải bắt đầu làm lại tất cả những gì cô đã làm lúc trước, chắc chắn là không còn đủ thời gian.

Giảm ba cấp là việc nhỏ, chủ yếu là Trình Kiến không muốn làm những người quan tâm cô, kì vọng vào cô thất vọng.

Giống như Hứa Úy, mọi người gửi gắm kỳ vọng lên người anh, anh cũng chưa bao giờ khiến người khác thất vọng. Trình Kiến cũng muốn giống như anh tạo cảm giác an tâm cho mọi người.

Để làm được như thế chắc chắn cần phải có thực lực thật mạnh, cô vẫn luôn mong muốn bản thân trở nên mạnh mẽ hơn, muốn dựa vào năng lực của mình để đứng bên cạnh Hứa Úy.

Từ trường bị phóng đại từng đợt, điện từ trường sinh vật tồn tại xung quanh cũng đang mở rộng dần dần, Trình Kiến có thể nghe thấy rõ tiếng tim đập của chính mình. Nếu như nhìn bên ngoài chỉ thấy cô đứng thẳng người không hề dao động chút nào, nhưng trên thực tế lòng bàn tay cô đã ướt đầm mồ hôi.

Vincent cũng đứng yên không nhúc nhích chờ đợi, mãi cho đến khi thiết bị được khởi động hoàn toàn đạt được công suất lớn nhất nhưng không hề có tiếng nổ vang lên.

“Chẳng lẽ khu vực này không có bom?”

Có người nào đó nghị luận một câu, Trình Kiến quay đầu muốn xem người đó là ai nhưng ngay khoảnh khắc cô vừa nghiêng đầu thì đột nhiên truyền đến một tiếng nổ mạnh cách đó không xa.

“A!” Cô bị dọa rụt người lại hai tay đưa lên che lỗ tai lại theo phản xạ. Tất cả mọi người đều trải qua thời khắc chấn động này, Trình Kiến vừa ngẩng đầu lên thì thấy ánh mắt quan tâm của Hàn Hành.

“Không sao chứ!”

Cô bị ù tai nên không nghe rõ Hàn hành nói gì, cô áp sát lại gần muốn nghe xem cậu ta nói gì. Hàn hành liền đỏ mặt, vội vàng xua tay ý bảo không có gì, chỉ giúp cô đứng vững.

Tiếng nổ mạnh không ngừng vang lên, cứ cách vài giây, nhiều nhất là nửa phút, sẽ có bom nổ.

Vụ nổ tập trung này cũng kết thúc rất nhanh, thống kê cuối cùng cho biết tổng cộng sụp đổ năm tòa nhà, nổ tất cả 36 quả bom, phần lớn bom đều giấu ở nơi dân cư đông đúc. Bởi vì trước đó đã sơ tán hết người nên con số thương vong bằng không.

Sau khi loại bỏ hết nguy cơ phát nổ, những khu vực không chịu thiệt hại có thể để dân cư quay trở lại. Những nơi có xảy ra vụ nổ mạnh phải cần thêm vài ngày tiêu độc khử trùng mới có thể dỡ bỏ phong tỏa để người dân quay lại sinh hoạt bình thường.

Vụ nổ này đã có thể chứng minh phỏng đoán lúc trước của Trình Kiến đều chính xác, suy nghĩ cô được thông suốt nhưng tâm tình lại khó có thể bình tĩnh lại. Trong lúc linh cảm bùng phát cô đã ở trong phòng thí nghiệm nói chuyện với kỹ thuật viên suốt một đêm, vội vã chế tạo ra thiết bị ức chế điện từ trường dựa theo mô hình lúc trước cô từng làm, buổi chiều ngày hôm sau liền bắt đầu đưa vào sử dụng.

Có thiết bị này, bọn họ có thể đề phòng người thành Dahl đột nhiên giành quyền khống chế bom trong lúc quân đội tổ chức sơ tán dân cư.

Lúc trước Trình Kiến cũng chưa xác định được suy nghĩ của mình có hoàn toàn chính xác hay không? Cho nên mới không sản xuất thiết bị ức chế điện từ sinh vật hàng loạt nhưng cô đã nói chuyện với công xưởng nên chuẩn bị những vật liệu đó trước, bây giờ chỉ cần nhanh chóng lắp ráp là hoàn thành, hiệu suất đạt được tương đối cao.

Thiết bị ức chế điện từ sinh vật tuy chỉ nhằm vào điện từ trường của sinh vật chứa virus kiểu mới nhưng vẫn sẽ tạo thành thương tổn đối với cơ thể con người.

Trong lúc sơ tán rút lui khỏi khu vực, có không ít người xuất hiện phản ứng như chảy máu mũi, ù tai váng đầu, cả người đau nhức, thậm chí hôn mê cũng có. Nhưng ít nhất trước khi đảm bảo bọn họ rời đi an toàn thì không có một quả bom nào nổ cả.

Mà tình trạng này đều biến mất hoàn toàn sau một đến hai ngày sau rời khỏi phạm vi điện từ trường.

Loại bỏ hết hoàn toàn nguy hiểm ở Greenfield tổng cộng mất tám ngày tính từ chiều ngày hôm đó.

Trong lúc đó Trình Kiến lại cải tiến hệ thống thêm một lần, thông qua thiết bị khuếch đại điện từ trường cô nắm bắt được những tín hiệu phản ứng của từng khu vực và thiết kế thêm radar cảm ứng điện từ trường.

Thiết bị này có thể định vị được vị trí của quả bom vì thế trừ hai khu được thanh lý trong ba ngày đầu kích nổ được 71 quả bom còn các khu vực khác

tìm kiếm được hơn 300 quả bom đều được gỡ bỏ an toàn, không tạo thành bất cứ ảnh hưởng gì.

Trong thời gian đó phần tử khủng bố của thành Dahl từng thử tập kích năm lần nhưng mỗi lần đều bị lực lượng quân đội đóng giữ bên ngoài chặn được. Cùng lúc đó, khu an toàn Noah cũng nhận được vũ khí bí mật do Trình Kiến chế tạo ra, cũng nhanh chóng triển khai hành động tháo gỡ bom. Chưa đến nửa tháng, hai khu an toàn đã được hoàn toàn loại bỏ được nguy cơ. Mà tất cả công lao đều do người đang đứng ở sau lưng – Trình Kiến tạo ra.

Chương 60: Chỉ có thủ lĩnh mới trị được cô ấy

Tất cả mọi người bao gồm cả những tướng quân đội cấp cao đưa ra tiền đặt cược là ba cấp quân hàm cũng không ngờ rằng mọi chuyện lại phát triển thuận lợi như vậy.

Trình Kiến một nữ Beta nhìn như nhỏ yếu lại có thể giải quyết nguy cơ ngấm của hai khu an toàn nhanh chóng như thế. Trong chuyện này cống hiến của cô là tuyệt đối không thể coi thường, thậm chí giá trị của con người cô cũng không ai dám xem nhẹ.

Cô dựa vào thực lực của mình có thể ngồi yên ổn trong viện nghiên cứu trung ương. Nếu nói lần trước cô chặn được vụ nổ do dựa vào may mắn thì lần này cô phân tích ra được thành phần và cách phá giải bom kiểu mới của thành Dahl hoàn toàn dựa vào trí tuệ siêu việt của chính cô.

Như vậy hiện nay viện nghiên cứu trung ương xuất hiện hai người có năng lực trí tuệ giống như quái vật. Một vị là trung tá Quý Thanh Hòa còn khá trẻ tuổi, người còn lại cũng không hề thua kém Quý Thanh Hòa là một nhân tài kiệt xuất mới của phái khoa học kỹ thuật – thiếu tá Trình Kiến.

Ở tận thế viện nghiên cứu cũng không thiếu nhân tài, những đứa trẻ được bồi dưỡng tỉ mỉ liếc mắt một cái là có thể nhìn ra thiên phú. Nhưng luôn có những người cho dù có ở giữa những nhân tài vẫn có thể nổi bật được.

Mấy ngày phá hủy bom, Trình Kiến vẫn luôn đi theo tiến độ hiện trường, cô không hề biết bên ngoài đồn thổi hình tượng của mình thành dạng gì rồi. Mỗi ngày cô đều bận đến mức chân không chạm đất.

Trong tám ngày đó, giấc ngủ dài nhất của cô chỉ có bốn tiếng, còn phải dựa vào thuốc an thần mới miễn cưỡng ngủ được. Nhưng khi hiện trường xuất hiện vấn đề không thể giải quyết được cô lại bị đánh thức.

Cũng chả có gì ngạc nhiên khi cơ thể Trình Kiến lại suy sụp một lần nữa, khi công việc tới giai đoạn kết thúc cô đã sốt cao không giảm, cổ họng bị nhiễm trùng nghiêm trọng không thể nhai nuốt. Hai ngày cuối cùng cổ họng cô gần như không thể phát ra tiếng, muốn nói chuyện với người khác chỉ có thể dùng máy tính mini gõ chữ hoặc là dùng bút viết.

Những người tiếp xúc với cô đều có thể nhận ra tình huống sức khỏe của cô cực kỳ tồi tệ nhưng những thành quả nghiên cứu này đều do cô tạm thời cải

tạo ngay trên hiện trường. Cô là trụ cột chính của hạng mục này, toàn bộ hạng mục đều dựa vào cô để vận hành, cô không thể rời đi vào lúc đó.

Cho nên những y bác sĩ đi theo cũng chỉ có thể dùng những loại thuốc có hiệu quả nhanh nhưng tác dụng phụ lớn để chống đỡ cơ thể của cô trong chốc lát.

Đây là lần đầu tiên Clara thấy bộ dáng công tác điên cuồng của Trình Kiến. Cô đã từng nghe không chỉ một lần người ta nói những tên điên trong viện nghiên cứu trung ương mỗi ngày đều chỉ cần ngồi trên ghế xem tài liệu làm việc trên máy tính, dựa vào cái chó má gì có thể thăng chức nhanh như vậy? Clara cũng đã từng có suy nghĩ như vậy, nhưng lần này cô tận mắt thấy tất cả những gì Trình Kiến làm, có thể nói là cô ấy đã xoay chuyển tình cảnh xấu giằng co hơn nửa năm ở Greenfield.

Đúng là bốn lạng đẩy ngàn cân, chỉ cần vài người là có thể giải quyết vấn đề trong thời gian vài ngày như thế, bọn họ nhiều người như vậy lại không thể giải quyết được. Có lẽ đây là ý nghĩa tồn tại này của những người thông minh.

Clara lần đầu tiên thật sự kính nể Trình Kiến, bởi vì cô biết rất rõ có bao nhiêu đồng đội và dân chúng chết trong lần khủng bố này. Đồng thời cô cũng hiểu rõ việc làm của Trình Kiến quý giá như thế nào.

Chiến sự sẽ tạm thời dừng lại, người dân lại có thể trở về cuộc sống hoà bình như ngày xưa.

Cô ấy thật sự rất lợi hại.

Trong mắt cậu thiếu niên bên cạnh Clara cũng chứa đầy cảm xúc như thế. Đây cũng là lần đầu tiên Hàn Hành tiếp xúc với những nhân vật đứng phía sau khói lửa chiến tranh như thế này.

Trong ấn tượng của cậu ta, Kích Việt 15 đã là chuyện phi thường không thể tưởng tượng được rồi. Trình Kiến có thể chế tạo ra khẩu súng như vậy hoàn toàn có thể chứng minh cô ấy cực kỳ lợi hại.

Trong cảm nhận của cậu ta, sự tồn tại của cô không khác nào nữ thần.

Nhưng Hàn Hành luôn cảm thấy những người bên cạnh Trình Kiến đối xử với cô rất bình thường, bọn họ hoàn toàn xem nhẹ những sáng tạo vĩ đại của cô ấy. Ngay cả chính Trình Kiến cũng đã thành thói quen, dường như cô ấy cũng không nghĩ bản thân cô ấy lợi hại như thế.

Nhưng bây giờ nhất định cô ấy sẽ càng được nhiều người biết đến.

Tâm tình của Hàn Hành rất kích động giống như tín ngưỡng nhiều năm của cậu ta đã được nhiều người công nhận và tham gia cùng với cậu ta. Cậu ta cũng cảm thấy cô xứng đáng được như vậy.

Trưa hôm đó sau khi xác nhận nhiệm vụ kết thúc, trực thăng lập tức tới hiện trường đưa Trình Kiến đã rơi vào trạng thái mất tiêu cự tầm nhìn tới khu điều trị ở thành Donte, đội y bác sĩ tốt nhất được lập tức điều động trị liệu cho cô.

Tốt nhất luôn luôn có chỗ thần kỳ, ngày hôm sau Trình Kiến đã hạ sốt, một tuần sau, cô đã khôi phục được sáu bảy phần.

Khoảng thời gian này Trình Kiến bị bảo vệ cực kỳ nghiêm ngặt, không cho phép thăm hỏi cũng không cho phép ra ngoài. Cô đã phá hủy bom của thành Dahl, hiện tại đang đứng trên đầu sóng ngọn gió, mặc dù có lính tinh nhuệ do Hứa Úy phái ra bảo vệ cô nhưng cũng khó đảm bảo sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn nào.

Trải qua sự kiện tập kích bom lần này, mọi người cũng đã ý thức được rằng trong khu an toàn có gián điệp của thành Dahl phái tới âm thầm ẩn núp bên trong cho nên mọi người đều cẩn thận hơn trước rất nhiều.

Ngày thứ mười.

Trình Kiến lại nói muốn xuất viện, cô mặc quần áo bệnh nhân, nước da tái nhợt yếu ớt nhưng cô đang rất sung sức cãi nhau với người đối diện. Bởi vì kích động mà hai má cô đỏ ửng.

“Tôi còn có rất nhiều chuyện phải xử lý, mấy người không thể giam tôi ở đây được. Loại bom kiểu mới không hề đơn giản như mấy người nghĩ đâu, nói tóm lại mấy người không hề biết tại sao những tế bào đó lại phát nổ! Sự kinh khủng của nó không chỉ dừng lại ở đó!”

Mọi người không hiểu vì sao Trình Kiến lại nóng nảy như vậy, nhìn cô bây giờ giống như một kẻ có vấn đề về tinh thần vậy. Bác sĩ chữa trị chính của cô sau khi biết cô đã sử dụng thuốc chống lo âu trong một khoảng thời gian dài thì đã suy xét cho cô dùng lại thuốc đó một lần nữa nhưng đã bị Trình Kiến tức giận từ chối.

Nói thật ra, Trình Kiến biết bản thân có bệnh lý lo âu nóng nảy nhưng cô tuyệt đối không thừa nhận tinh thần mình có vấn đề. Lời cô nói cũng là sự thật, sức khỏe của cô đã tốt hơn, vì sao còn chưa cho cô quay lại phòng thí nghiệm?

Cơ thể con người sau khi lây nhiễm virus Camorra kiểu mới sẽ phát sinh biến dị như thế nào? Cô còn chưa biết rõ ràng, thuốc tiến hóa chuẩn bị thí điểm mở rộng, cô còn phải tham dự điều phối thuốc thử cho nhóm nhân viên thí nghiệm đầu tiên.

Chuyện cô cần phải làm nhiều như vậy nhưng những người này nhất quyết giam cô trong phòng bệnh. Trừ việc lãng phí thời gian, thì chẳng còn ý

nghĩa nào khác?

Bọn họ cảm thấy cô điên rồi nhưng cô lại cảm thấy bọn họ điên rồi.

Clara dựa vào bức tường bên ngoài phòng bệnh, một tay ôm ngực, một tay xoa tai rơi trầm tư. Bên trong không ngừng truyền ra tiếng cãi nhau của Trình Kiến và người phụ tá đến để truyền đạt mệnh lệnh cấp trên.

Mấy ngày nay chính mắt cô nhìn thấy Trình Kiến cúi kính đập vỡ đồ vật, đứng ngồi không yên, đêm khuya còn không ngừng đi qua đi lại trong phòng. Thậm chí có một lần cô ấy còn trộm được một cây bút từ chỗ hộ sĩ rồi viết một loạt công thức tính toán chẳng ai hiểu gì trên sổ khám bệnh và vách tường.

Tâm tình của Clara bây giờ rất phức tạp.

Tất nhiên tình trạng của Trình Kiến bây giờ cũng khiến cho Hàn hành bị ám ảnh tâm lý.

Clara đã từng khuyên cô ấy bảo cô ấy hãy nghỉ ngơi cho thật tốt, mấy chuyện nghiên cứu đó cũng không vội, nhưng Trình Kiến không những không nghe còn nói bọn họ không hiểu.

Hàn Hành thì không biết phải khuyên như thế nào, cho nên toàn bộ quá trình chỉ dám đứng sau lưng Clara gật đầu. Cuối cùng hai người bọn họ đều bị Trình Kiến đẩy ra khỏi cửa.

Không thể không nói, Trình Kiến thay đổi quá nhiều so với mấy năm trước lúc bọn họ vừa mới quen biết.

Clara nghĩ thầm, lúc đó rõ ràng cô ấy là một cô thiếu nữ nhát gan lại dễ căng thẳng hoàn toàn không có gai nhọn như thế này. Nhưng trong khoảng thời gian ở chung này Clara liền phát hiện, cô ấy thật sự càng ngày càng khó đối phó.

Theo kinh nghiệm sống tăng lên, cô gái này trở nên ngày càng xinh đẹp nhưng tính cách cũng ngày càng phức tạp. Hoa hồng thì đều có gai, gai của Trình Kiến cũng đã mọc lên rồi, cô cũng đã biết dùng gai đâm người khác rồi.

Đương nhiên Clara cũng không biết cho dù là Hứa Úy, mỗi lần anh ấy gặp lại cô ấy sau một khoảng thời gian, lúc hôn môi, môi anh ấy lúc nào cũng bị cô cắn chảy cả máu.

Cô nhóc điên này vừa khóc lóc vừa gọi ba ba làm người ta cũng không biết nên mắng như thế nào, anh ấy chỉ có thể ngăn chặn bằng phương thức khác. Kết quả là sau khi kết thúc liền bắt đầu đau lòng cô ngoan ngoãn mặc anh lăn lộn trên giường kết hợp với đôi mắt phỉm hồng đong đầy nước mắt lại càng khó tức giận với cô.

Có lẽ đây là cách thức Trình Kiến muốn Hứa Úy đồng tình với cô, cũng là cách thức để cô có thể chui vào trong tâm khảm Hứa Úy. Đối mặt với một người đàn ông có trách nhiệm cao không chỉ muốn làm người yêu anh, còn muốn làm “con” anh.

Tóm lại trước mắt Clara không thể nghĩ ra ai khác ngoài thủ lĩnh nhà mình có thể quản được Trình Kiến. Cô đã nói rõ tình huống của Trình Kiến với Hứa Úy, tính toán thời gian thì công chuyện bên anh cũng có thể kết thúc được rồi, hẳn là anh sắp tới đây rồi.

Thật khéo, Hứa Úy đã tới.

Hành lang phía trước truyền đến tiếng bước chân hữu lực, Clara chợt quay đầu nhìn lại, phát hiện ra người tới chính là Hứa Úy trong bộ quân phục nghiêm trang.

Thính lực của Alpha tương đối nhạy bén, có lẽ anh đã nghe được những lời Trình Kiến cãi vã từ xa.

Cho nên bây giờ sắc mặt anh phải nói là cực kỳ khó coi.

Chương 61: Đứng liếm phía dưới... (H)

“Thủ lĩnh.” Clara đứng thẳng lại nhìn anh, Hàn Hành thì làm quân lễ cẩn thận hơn với anh.

Hứa Úy giơ tay ý bảo bọn họ đừng nói gì cả, tự mình đẩy cửa ra bước vào. Ba giây đầu tiên sau khi anh bước vào vẫn còn tiếng cãi nhau đầy tức giận của Trình Kiến, ba giây sau, nửa câu cô ấy còn chưa nói xong liền chết trong cổ họng.

Yên tĩnh.

Loại im lặng quỷ dị này giăng co tới hơn một phút, Clara không nhìn được mà nghiêng đầu nhìn trộm qua khe cửa. Cô mới phát hiện ra Trình Kiến đang bị thủ lĩnh nhà mình niết cầm hôn môi, hai bàn tay cô ấy chống lên cánh tay thủ lĩnh như muốn đẩy ra, đầu ngón tay run rẩy bị anh ấy túm được.

...

Là mình nghĩ nhiều rồi. Clara lắc đầu cảm thán, trong khoảng thời gian này phương thức khiến người khác im miệng của thủ lĩnh vẫn luôn thô bạo, đơn giản như là chém đầu hoặc là vặn gãy cổ đối phương.

Nhưng tất nhiên Trình Kiến là người khiến anh ấy phải sử dụng một phương thức khác, tóm lại cho dù anh ấy có thô lỗ như thế nào cũng không thể bắt nạt vợ mình được.

Hứa Úy buông Trình Kiến ra, nụ hôn này còn nóng bỏng và ái muội hơn những gì mọi người tưởng tượng, lúc hai người tách ra còn kéo theo sợi chỉ bạc trong suốt.

“Cô ấy không cần ở lại bệnh viện nữa.” Hứa Úy nhìn sang vị phụ tá đối diện, bình tĩnh nói: “Để cô ấy đi được rồi.”

Đương nhiên người phụ tá cũng biết đến đại danh của Hứa Úy, quân công hiển hách khó có thể đếm hết. Nếu không phải anh ấy vẫn còn trẻ, hơn nữa nếu quân hàm của anh ấy vẫn tiếp tục tăng thì anh ấy buộc phải rời khỏi tiền tuyến, thì có lẽ địa vị của anh ấy không chỉ dừng lại ở đó. Nghe nói cấp trên đã lưu lại cho anh ấy một vị trí quyết sách quan trọng trong tương lai.

“Nhưng mà...”

“Cậu quay về nói người là do tôi dẫn đi.” Hứa Úy vẫn bình tĩnh nhìn anh ta, “Xảy ra vấn đề gì, tôi sẽ gánh vác trách nhiệm.”

“...” Người phụ tá không biết phải nói gì.

Trên thực tế trước khi tới đây, anh ta cũng đã nghe đồn thiếu tá Trình Kiến có quan hệ không hề đơn giản với vị quân nhân nổi tiếng mạnh mẽ này.

Nghe đồn cô vừa mới tốt nghiệp đã có thể ngửi thấy hương vị pheromone của vị này trên người cô rồi, hơn nữa còn là loại dày đặc hương vị tình dục. Chắc chắn bọn họ đã ngủ với nhau rồi, có lẽ không chỉ là một lần. Nếu không tại sao thượng tá Hứa Úy luôn giúp đỡ cô ấy chứ? Hơn nữa còn giúp từ lúc đó đến tận bây giờ?

Vẫn có người nói Trình Kiến thăng cấp là dựa vào quan hệ, nếu không sao một nữ Beta trẻ tuổi như vậy có thể vượt qua những Alpha khác chứ?

Bây giờ xem ra, thượng tá Hứa Úy không những không giấu diếm sự che chở mà còn thể hiện ra rất rõ ràng. Nếu không phải những năm gần đây những thành quả mà thiếu tá Trình Kiến đạt được yêu cầu kỹ thuật cao thì chắc rằng người phụ tá cũng cho rằng tin đồn là sự thật.

Rốt cuộc thì một người có năng lực thì không thể chỉ là bình hoa được.

“...” Trình Kiến không biết nên nói gì mới tốt, mỗi lần cô đụng phải Hứa Úy đều dễ dàng trở nên luống cuống, cơn nóng giận vừa rồi còn bốc cháy bùng bùng lúc này bị anh hôn một cái, nói thêm mấy câu liền trấn áp xuống dưới.

Tiếp theo Hứa Úy thuận lợi xử lý thủ tục xuất viện, giao lại hồ sơ chữa bệnh của Trình Kiến cho quân y rồi trực tiếp xách cô đi.

Toàn bộ quá trình đều thể hiện sự mạnh mẽ vang dội của anh, từ khi anh xuất hiện đến khi anh dẫn Trình Kiến đi không vượt quá ba mươi phút. Ngay cả quần áo bệnh nhân cô cũng không kịp thay ra, chỉ khoác thêm chiếc áo khoác của anh ra ngoài.

Clara và Hàn Hành được yêu cầu quay lại quân khu, bây giờ Trình Kiến đã có Hứa Úy ở bên cạnh rồi hai người bọn họ tất nhiên cũng không có nghi vấn gì, trực tiếp rời đi.

Cho nên bây giờ chỉ còn lại Trình Kiến và Hứa Úy ở cùng nhau. Toàn bộ hành trình anh không một câu nào, cũng không thèm nhìn cô một cái, khiến cho Trình Kiến cảm giác có chút bất an.

Hứa Úy tự mình lái chiếc xe việt dã đã qua cải tạo của quân đội đưa cô về thẳng quân khu. Trình Kiến ngồi ở ghế phụ, hai tay túm chặt lấy chiếc quần bệnh nhân rộng thùng thình trên người, thi thoảng lại liếc mắt nhìn Hứa Úy. Cô cảm giác tâm tình của anh hình như không được tốt cho lắm.

“Lần này... Là vì em bận quá. Anh cũng biết mà có rất nhiều chuyện em cần làm ở hiện trường, thật sự là không có cách nào cả.”

Chiếc xe việt dã dừng lại sau khi ngoặt vào một lối rẽ rộng rãi lại có ít người qua lại.

Hứa Úy siết chặt vô-lăng, Trình Kiến ở bên cạnh không hiểu chuyện gì, chỉ có thể mở to hai mắt bất lực nhìn anh.

“Anh tức giận sao?” Cô cảm thấy thật sợ hãi khi đối mặt một Hứa Úy như vậy, cô cho rằng anh lại muốn mắng cô. Không khí như cô đặc lại trong vài giây, đột nhiên Hứa Úy cởi dây an toàn bước sang bên phía cô, hạ ghế xuống thấp nhất.

Anh vươn tay ôm chặt lấy eo cô, vuốt ve vành tai và gương mặt cô rồi hôn lên.

Anh hôn vừa mãnh liệt lại vừa vội vàng, giống như muốn khai quật được thứ gì đó trong miệng cô, mỗi một góc đều lướt qua. Rõ ràng chỉ là môi lưỡi quấn quýt nhưng anh lại biểu hiện như là muốn nuốt cô vào bụng vậy.

Hứa Úy thô lỗ kéo quần cô xuống, Trình Kiến muốn ngăn cản anh theo bản năng nhưng kết quả lại bị anh tóm lấy tay ấn lên trên đỉnh đầu.

Anh vừa hôn cô vừa dùng lòng bàn tay thô ráp xoa nắn âm đế và hai cánh hoa môi mềm mại khấp chặt qua lớp quần lót đã bị kéo xuống một nửa của cô.

Trình Kiến bị anh kích thích, hai bắp đùi run run. Cô thử dùng sức kẹp chặt chân lại để đẩy tay anh ra ngoài, kết quả lại chọc giận Hứa Úy.

Anh liền lôi quần cô xuống, nâng hai chân cô lên trên vai khiến nơi then thừng nhất của cô hoàn toàn tách ra, khu vực thần bí lại đầy hơi thở dâm mỹ như đóa hoa hồng hoàn toàn nở rộ.

Cô còn chưa ướt. Hứa Úy nhìn chăm chăm vào mắt cô, ngón tay anh vuốt ve hạ thể cô, nhưng quá trình tiến triển ngày thường luôn hiệu quả nay dường như lại mất đi tác dụng. Cô vẫn khô cằn như cũ, như vậy khi anh tiến vào, cô chắc chắn sẽ bị thương.

Anh bắt đầu quá bất ngờ, Trình Kiến còn chưa kịp chuẩn bị tâm lý, cô còn đang suy nghĩ vì sao anh lại trở nên nóng nảy tới như vậy?

“Anh làm sao vậy?” Trình Kiến không nhịn được mà hỏi anh, trên mặt cô đầy bất an. Hứa Úy nhìn ra tia sợ hãi khó có thể nhận ra trên gương mặt cô, anh vươn tay giữ cổ cô nhìn thẳng vào mắt cô.

“Vì sao sức khỏe của em lại suy yếu như vậy?” Hứa Úy hỏi cô, rõ ràng anh vừa nhìn là đã biết đáp án nhưng anh vẫn cố chấp hỏi cô.

Vì cô là Omega, thể chất của cô vốn dĩ không có khả năng duy trì theo mức độ tiêu hao năng lượng của cô, càng không nói đến chuyện cơ thể cô còn có những di chứng nghiêm trọng do thí nghiệm lần trước để lại.

Trình Kiến hé miệng thở dốc nhưng vẫn không nói ra được những lời đó. Thật ra bọn họ đều biết rõ nguyên nhân, Hứa Úy chỉ là tức giận với sự thật mà thôi.

Anh đang lo lắng, vì sao mỗi lần anh muốn gặp cô đều phải tới bệnh viện mới gặp được? Vì sao cơ thể cô lại yếu như vậy? Vì sao cô lại giống như búp bê sứ dễ dàng vỡ vụn như vậy?

Hứa Úy không biết phải làm sao, trong lòng anh đang lo sợ anh không biết khi nào Trình Kiến sẽ đột nhiên rời khỏi anh, chờ lúc anh tới nơi lại chỉ còn một khối thi thể được bao phủ bởi một tấm vải trắng.

Anh dùng ngón cái đè môi dưới cô lại, ra sức cùng cô lười hôn. Sau khi môi lười quần quýt một phen, Hứa Úy từ bỏ dùng ngón tay tìm kiếm cảm giác cho cô, nâng mông cô lên cúi người xuống mút hoa huyết cô.

Trình Kiến biến sắc, hai chân cô bị đặt ở trên vai Hứa Úy bắt đầu giãy giụa, loại cảm giác ướt nóng tê dại này làm cơ thể cô như bị điện giật. Sắc mặt cô bắt đầu ửng hồng, cảm giác kỳ quái trong thân thể cô không ngừng co rút.

Gót chân cô liên tục đá vào lưng anh, mỗi lần có âm thanh phát ra anh lại càng ra sức liếm hai cánh hoa môi của cô, đầu lưỡi không ngừng kích thích âm đế của cô. Đây là lần đầu tiên anh liếm cho cô, cho dù lúc trước cô đến kỳ động dục anh cũng chưa từng làm như vậy.

“Anh đừng... đừng như vậy...” Trình Kiến rất muốn nói như thế này cũng quá thẹn thùng rồi. Tuy rằng cơ thể cô đã bị anh xem hết rồi nhưng bị anh hôn phía dưới giống như hôn môi cô vẫn cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Làm sao Hứa Úy có thể liếm cô chứ, rõ ràng anh có thói ở sạch, chẳng lẽ không cảm thấy bẩn sao?

Sự giãy giụa của Trình Kiến lại dẫn đến tác dụng ngược lại, Hứa Úy càng dùng sức siết chặt chân cô tách ra hai bên lộ ra hoa huyết bên trong mặc cho người hái. Anh nhìn cánh hoa đã dính nước trở nên óng ánh đáng yêu lại nhớ đến ngày đó, sau khi làm tình xong hai cánh hoa của cô chỉ khép hờ tạo ra một lỗ nhỏ đáng yêu vẫn luôn khắc ghi trong đầu anh.

Lúc ấy anh không có nghe theo dự vọng của mình thành ra anh không thể nào quên được cái hình ảnh đó. Hình ảnh non nớt phấn hồng, ướt át mà đậm mị khiến những ngày sau đó chỉ cần anh nghĩ đến là không thể khống chế được, cảm giác máu toàn thân đều dồn xuống dưới thân, trong khoảnh khắc đó anh liên cương cứng.

Bây giờ Hứa Úy liếm rồi mới hiểu được, lúc ấy động lực khiến anh muốn làm như vậy chính là bản năng, anh muốn dùng phương thức thân mật hơn để đánh dấu Omega của mình.

Nơi này là của anh, nước chảy ra cũng là của anh, cả người cô đều thuộc về anh, vậy vì sao anh không thể liếm?

Đầu lưỡi anh trượt qua lại giữa hai cánh hoa của cô, chớp mũi anh đỉnh âm đế của cô, môi răng anh đều cọ xát bên trong, ngay cả hơi thở dồn dập cũng kề sát vào da thịt cô. Trình Kiến chịu kích thích cả người cũng trở nên râm ran.

Cô bị Hứa Úy liếm đến gần cao trào, ngón chân cô co lại, cảm giác kích thích xa lạ từ gốc đùi khiến cô không nhịn được mà rên rỉ ra tiếng.

Chương 62: A Kiến, tôi chưa từng yêu ai (H)

Hứa Úy mới liếm chưa được hai phút, cô cũng đã trở nên ướt át.

“Em muốn làm nghiên cứu, không thành vấn đề.” Anh dùng hai ngón tay đâm vài cái vào hoa huyết ướt át của cô, sau đó anh kề sát hành thân* của mình lên cô để bôi trơn thuận lợi hơn cho hành động tiếp theo. *(Chỗ đó đó cả nhà *(^O^)**

“Nhưng em có thể để ý sức khỏe của mình trước có được hay không? Em không thể quá mệt mỏi, cơ thể của em không cho phép em làm như vậy.” Anh khẽ cụp mắt xuống, bên dưới lớp lông mi là sự lo âu, bị ép cho nóng nảy không chỉ có Trình Kiến mà còn có Alpha của cô.

Luôn luôn lo lắng xem cô có làm cho chính mình mệt đến chết hay không? Ngón tay của Trình Kiến moi lưng ghế không hề đáp lại Hứa Úy. Cô vươn tay đè lại phần thân của anh trên tiểu huyết của chính mình cọ xát, cảm giác đến cô liền nắm lấy anh nhét vào bên trong. Dù cho cô có cố gắng nhưng đều bị trượt ra ngoài, chọc vào âm đế của cô.

Hứa Úy nâng mặt cô lên cẩn thận đánh giá, gương mặt cô tái nhợt yếu ớt giống như người bị bệnh lâu ngày, nét ửng hồng do tình dục mang đến cũng hiện lên rất rõ.

“Nghiên cứu quan trọng với em như vậy sao?”

“Quan trọng.” Trình Kiến nhìn anh thành khẩn nói: “Em có thể mất đi bất cứ thứ gì nhưng không thể mất đi sự sáng tạo và anh.”

Hứa Úy lấp kín miệng cô bằng một nụ hôn, anh cọ cọ hạ thân vào huyết của cô để bôi trơn sau đó dùng sức cắm vào. Trình Kiến bị anh tiến vào bất ngờ mà rên lên tiếng, ngón tay cô nắm chặt cánh tay anh.

Một tay anh ấn ghế tựa sau lưng, một tay bóp chặt gáy cô để cô không thể thoát khỏi nụ hôn của anh, dưới thân anh vừa nhanh vừa mạnh như máy đóng cọc.

Trình Kiến bị làm cho sắp khóc đến nơi, tiếng thở dốc câu dẫn hoàn toàn gợi lên ham muốn chinh phục trong anh.

Mũi chân Trình Kiến bị nâng lên không ngừng lắc lư theo tốc độ thọc vào rút ra, tiếng rên rỉ cũng ngày càng kịch liệt khó kiềm nén. Cảm giác tê dại chạy khắp toàn thân cô, tử cung bị quy đầu không ngừng giã nện, Hứa Úy lại muốn tiến vào tử cung cô.

Điều này khiến cô cảm thấy tràn ngập nguy cơ, bây giờ cô đang trong thời kỳ rụng trứng. Nếu anh bắn vào thì xác suất cô có thể mang thai là rất lớn nhưng cô còn có rất nhiều nghiên cứu chưa làm xong...

“Ra ngoài, ư... không được, anh ra... ra ngoài đi.” Trình Kiến cố gắng khống chế cánh tay bủn rủn của mình đẩy anh ra. Hứa Úy túm lấy hai cánh tay cô ấn đến xuống bên cạnh tai cô, tiếng thở dốc càng trở nên nặng nề.

“Không muốn... Em không muốn có thai...” Hốc mắt Trình Kiến đỏ lên, nước mắt nói tới liền tới, một lát sau đôi mắt đã rưng rưng nước mắt.

Cô bất lực nhìn anh giống như bị anh cưỡng gian, nhưng hạ thân non nớt lại cất chứa hoàn toàn vật cứng của anh. Thái độ kháng cự không hề sức phản kháng này lại khiến anh càng trở nên cứng rắn.

Hầu kết Hứa Úy động đậy, đôi mắt anh đỏ tươi như máu nhìn chăm chăm cô. Hai người nhìn nhau giằng co một lúc, anh rút chính mình ra, nhéo cằm cô dùng sức hôn cô.

Sau khi kết thúc một nụ hôn dài, Hứa Úy thả chân cô xuống dựa lên vai cô điều hòa hơi thở. Anh ngửi tuyến thể sau cổ cô, nơi đó vẫn là hương vị của chính cô không hề trộn lẫn với bất kì ai.

Hứa Úy nhét thứ còn đang cương cứng của anh vào trong quần kéo khóa lên, quay trở lại chỗ ngồi của mình khởi động xe.

Trình Kiến nhìn anh, đưa tay lên lau nước mắt trên mặt, cô có rất nhiều lời muốn nói với anh nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu.

Cô biết Hứa Úy muốn đánh dấu cô. Về mặt sinh lý bọn họ không có cách nào giao thoa, để cô mang thai đứa con của anh cũng chính là một loại phương thức chiếm hữu khác.

Trình Kiến cảm thấy điều đó căn bản là không có ý nghĩa, quan hệ giữa cô và Hứa Úy không cần bất cứ thứ gì để gắn kết, chỉ cần Hứa Úy ở nơi nào cô sẽ chạy về phía anh. Cô không hiểu vì sao anh lại cố chấp với việc đánh dấu cô như vậy?

“Em yêu anh.” Trình Kiến yên lặng mặc lại quần áo, nghiêng người nhìn sườn mặt của Hứa Úy nói: “Em rất yêu anh, dù như thế nào anh cũng không thể nghi ngờ chuyện này.”

Hứa Úy vươn tay xoa đầu Trình Kiến đẩy cô ngồi lại ngay ngắn, “Tìm nơi có bao để tiếp tục chuyện đang dang dở. Chuyện này chẳng quan hệ gì tới chuyện tôi có nghi ngờ em yêu tôi hay không.”

Trình Kiến ngây người, cô mím môi nhìn Hứa Úy, đột nhiên rất muốn được anh ôm hôn trong lòng ngực.

“Em cũng rất thích làm chuyện đó với anh, thật sự. Em chỉ là không muốn mang thai bây giờ, em còn nghiên cứu...”

“Tôi biết, tôi sẽ tôn trọng em.” Hứa Úy đánh tay lái, chiếc xe rẽ vào một con đường khác. Một tay anh khống chế tay lái, một tay khác lại xoa bóp cổ và bả vai trấn an cô, “... Chỉ là có đôi khi, khả năng tự chủ của tôi không tốt như vậy.”

Lúc Hứa Úy nói những lời này, ánh mắt anh có chút ảm đạm. Đoạn tình cảm này có lẽ người thay đổi không ngừng chính là Trình Kiến và có lẽ người ảnh hưởng lớn nhất lại là Hứa Úy.

Người vẫn luôn bình tĩnh và tỉnh táo trong mọi chuyện, khi phải đối mặt với sự căng thẳng tinh thần và sự sụp đổ của lý trí lại trở nên lo âu bối rối.

Anh trở nên bối rối trước đoạn tình cảm nồng nhiệt hoàn toàn xa lạ này. Xúc động mãnh liệt của tình cảm chồng chéo lên sự lạnh nhạt trong quá khứ, khiến một người quyết đoán như anh cũng phải bối rối khi đưa ra phán đoán có nên liếm cô hay không.

Anh muốn liếm nhưng lại cảm thấy như vậy là không nên.

Vì sao lúc này cô lại không ướt? Vấn đề xảy ra ở đâu? Là anh làm sai chỗ nào sao?

Anh vẫn đang không ngừng học tập... nhưng dường như anh không tìm thấy phương hướng học tập. Anh không biết những thứ mình học được có phải là thứ cô muốn hay không?

“Khả năng tự chủ của anh thật sự rất tốt.” Trình Kiến vội vàng phản bác lại lời anh, “Có mấy Alpha có thể lập tức rút ra khi bạn tình cự tuyệt chứ?”

Chắc chắn Hứa Úy là người duy nhất, cho dù anh đang làm gì đều có thể lập tức dừng lại. Giống như anh không hề sợ hãi cũng không hề ghét thứ gì đó, hình như anh cũng không có sở thích đặc biệt nào.

Gò má anh giật giật, hàm răng cắn chặt như là đang hạ một quyết tâm rất lớn. Hứa Úy siết chặt tay lái, các đốt ngón tay cũng trở nên trắng bệch.

Lần đầu tiên nhìn anh có vẻ như muốn lùi bước nhưng anh vẫn chống lại cái cảm giác xa lạ đó nói ra những lời muốn nói nhất.

“A Kiến.”

“Tôi chưa từng yêu ai, chỉ biết giết người. Từ nhỏ tôi đã được huấn luyện làm sao để hoàn thành nhiệm vụ cấp trên giao xuống. Từ trước đến nay tôi chưa từng được tiếp xúc với những việc về mặt cảm tình, trong lòng tôi cũng không có khái niệm như vậy.”

“Có thể tôi đối với em còn chưa đủ tốt, em cảm thấy tôi làm sai chỗ nào, có thể kiên nhẫn dạy tôi được không?”

“...”

Trình Kiến cắn chặt môi dưới, chớp chớp mắt, trong lúc nhất thời hai mắt cô lại đẫm lệ, vừa cúi xuống liền có nước mắt rơi xuống.

Cô luống cuống lau nước mắt, nhưng cổ họng lại như ứ nghẹn thiếu chút nữa là cô khóc ra tiếng.

“Anh rất tốt.” Cô lau nước mắt không ngừng, nghẹn ngào nói: “Thật sự, thật sự rất tốt.”

Có thể anh không giỏi trong ngôn từ, không biết nên biểu đạt như thế nào, không biết nên yêu như thế nào nhưng với cô anh thật sự rất tốt. Anh vẫn luôn âm thầm bảo vệ cô, một mình anh đã trải qua biết bao nhiêu ngày đêm dài ròn rã như vậy.

Ngay từ khi ánh mắt cô bắt gặp anh, cô đã biết tình yêu của anh nhất định sẽ không nổi bật.

Nhưng anh đã làm được đến như này thì anh cần gì phải hiểu yêu là gì?

Chương 63: Ba ba, ba ba... mạnh lên (H)

*Chương có nội dung hình ảnh

Đột nhiên Trình Kiến phát hiện cô vẫn chưa đủ hiểu Hứa Úy.

Cô và người đàn ông này đã có những hành động thân mật nhưng có lẽ anh biết rõ quá trình trưởng thành của cô còn cô lại chẳng biết gì về quá khứ của anh.

Anh đã trưởng thành như thế nào để trở thành như hiện tại? Là do áp lực từ bên ngoài hay là do bản tính của anh vốn dĩ đã lạnh nhạt như vậy?

Trình Kiến có muôn vàn suy nghĩ, trong lòng cũng rất kích động nhưng những điều đó không ngăn được chuyện cô muốn anh.

Cô chỉ là không muốn mang thai nhưng cô lại muốn thân mật khăng khít với anh, muốn cảm nhận làn da của anh.

Xe dừng lại ở một khách sạn nhỏ ven đường, Trình Kiến chạy bước nhỏ theo anh, cô thấy Hứa Úy đi mua áo mưa, sau đó hai người bọn họ cùng nhau vào phòng.

Vừa mở cửa bước vào anh đã bị Trình Kiến ép hôn anh trên ván cửa.

Khi Trình Kiến cạy khớp hàm anh ra, Hứa Úy đưa tay ra sau khóa cửa lại, sau đó nâng hai chân cô quăn lên eo mình để cô không phải nhón chân hôn anh.

Trình Kiến tìm vị trí thoải mái nhất trên người Hứa Úy cùng anh trao đổi hơi thở và nước miếng. Nụ hôn càng ngày càng trở nên triền miên không dứt, cô còn phát ra tiếng rên rỉ trong vô thức.

Cô muốn.

Trình Kiến giữ mặt Hứa Úy lại hôn anh hai cái, sau đó kéo áo bệnh nhân cởi ra, cởi cả nội y ném sang một bên. Hai luồng no đủ trắng nõn bởi vì sức nặng nên hơi rủ xuống, đầu nhũ phấn hồng hơi nhếch lên, giống như quả dâu tây điểm tuyết trên một tầng bơ trắng.

Hứa Úy xoay người ấn cô lên cửa, một tay nâng mông cô một tay xoa nắn một bên ngực non mềm của cô, bên còn lại được anh ngậm trong miệng liếm láp.

Trình Kiến bị liếm thật sự thoải mái, hai tay cô tóm lấy vạt áo sau lưng của Hứa Úy, ườn ngực mặc anh muốn làm gì thì làm. Anh để lại hai dấu răng trên bầu ngực tuyết trắng của cô giống như muốn ăn luôn cô vậy.

Đầu nhũ của Trình Kiến bị anh dùng răng nanh cắn một cái, cô không khỏi hít một hơi, khẽ lên án: “Ba ba, đau...”

Hứa Úy nhìn cô thở dốc cũng áp lại gần bắt đầu hôn cô.

Anh vừa hôn cô vừa ôm cô xoay người đi tới trước giường rồi ném cô xuống giường, nhanh chóng cởi quần áo của mình.

Trình Kiến chống khuỷu tay ngẩng đầu lên nhìn các cơ bắp rắn chắc vận sức chờ phát động của anh, cơ bụng chỉnh tề thẳng hàng, cơ ngực căng phồng, các bắp tay thoát nhìn rất mạnh mẽ. Mỗi một khối cơ bắp cần có đều có thể tìm thấy trên người anh ấy, hơn nữa tỉ lệ cực kỳ hoàn mỹ.

Lúc anh kéo quần xuống, thân cây ở giữa rừng rậm đã từng từng ở đó, trái tim Trình Kiến cũng phải loạn nhịp.

Cô không muốn cởi quần, cô muốn đợi Hứa Úy lột sạch cô. Sau khi Hứa Úy lộ ra trọn vẹn, quả nhiên anh kéo quần cô xuống, cởi luôn cả quần chíp của cô.

Anh quỳ một chân lên giường, tách hai chân Trình Kiến ra, dùng lòng bàn tay xoa nắn nụ hoa vừa mới chịu chà đạp của cô. Nơi đó còn khá ướt, khe hở giữa hai cánh hoa vẫn còn đặc biệt trơn mềm.

Anh tách hai cánh hoa của cô ra, hôn lên lỗ nhỏ mềm mại vài cái, sau đó liền bắt đầu dùng lưỡi liếm huyết cho cô, hành động thân mật này khiến Trình Kiến khó chịu rên rỉ.

Anh liếm cô vài phút thì nâng người dậy xé bỏ hộp áo mưa. Trình Kiến cũng bò dậy ngậm lấy phần thân của anh giúp anh liếm mát, bên tai còn có thể nghe thấy tiếng anh xé lớp giấy bạc bên ngoài.

“Giúp tôi mang.” Anh đặt chiếc áo mưa trước chóp mũi cô, Trình Kiến nhả thứ trong miệng ra, nhẹ nhàng cắn lấy chiếc áo mưa.

Cô ngậm lấy phần đế chứa tinh dịch, ép hết không khí mới đặt lên trên quy đầu, ngón tay mảnh khảnh đẩy về phía trước. Lúc ngón tay cô làm việc cũng không ngăn được cái lưỡi cô liếm láp đến tận gốc rễ của anh.

Ngay cả đeo bao cũng phải cầu dẫn anh.

Anh nhìn gương mặt vô tội của cô liền đẩy cô lên giường, tách hai chân cô ra rồi cười lên.

Anh tiến vào bên trong cô từ đằng trước cô bật kêu ra tiếng, hai tay Trình Kiến vòng ra sau ôm lấy lưng anh, vừa hôn vai anh vừa thở dốc rên rỉ bên tai anh.

“Ừm... Ba ba, ba ba... mạnh lên.”

Anh lấp kín cái miệng hồ ngôn loạn ngữ của cô bằng một nụ hôn. Mỗi khi Trình Kiến nhìn hàng lông mi mảnh dài của anh, cô luôn ảo giác rằng có lẽ

Hứa Úy mong manh hơn những gì cô tưởng tượng.

Tay cô từ eo anh vòng lên cổ anh đáp lại nụ hôn của anh, anh bắt đầu đưa đẩy lấp đầy cô. Trình Kiến cũng hưởng thụ thân thể và hormone nam tính của anh khiến cô muốn ngừng mà không được.

Cô cảm thấy bản thân cô ở trên giường không phải như thế này, nếu đối phương không phải là Hứa Úy thì cô cũng không muốn làm ra bất kỳ hành động tán tỉnh nào. Có lẽ cô chỉ biết chịu đựng mọi sự sắp xếp của đối phương, nói không chừng còn có thể gán thêm cái mác nhân viên nghiên cứu vô vị nhất trên giường.

Nhưng khi đối mặt với Hứa Úy, chỉ cần nhìn anh thôi trong đầu cô cũng đã hiện lên vô số ý tưởng, muốn cùng anh như này rồi lại như kia. Cô muốn thấy anh trở nên mất khống chế vì cô, muốn thấy anh thỏa mãn ở trên người cô, muốn nghe tiếng anh thở dốc.

Cô nâng hạ thân phối hợp với tốc độ của Hứa Úy, giọng rên rỉ càng trở nên nhu nhược yếu đuối phối hợp với anh. Nói không ngoa chứ chỉ cần nghe tiếng rên rỉ trên giường của cô thôi cho dù là Alpha cũng sẽ nhanh chóng bắn ra thôi.

Hứa Úy xoa ngực cô, anh làm ở tư thế truyền thống một lúc lâu sau đó mới nâng chân cô lên để cô nằm nghiêng, anh chen vào hoa huyệt lộ ra giữa hai chân cô từ phía sau. Vì là nằm nghiêng nên hai chân cô ép lên hai cánh hoa, cho nên mỗi một lần đâm vào rút ra cô đều kẹp chặt lấy anh. Hứa Úy ngậm lấy vành tai cô rồi nhìn lỗ tai cô đỏ hồng lên, cảm giác muốn bắn truyền thẳng đến xương cụt.

“Có thể hôn em không?” Trình Kiến cắn ngón tay cầu xin anh, Hứa Úy xoay đầu cô lại trao cho cô nụ hôn cô muốn nhưng bên dưới không hề dừng lại.

Trình Kiến thật mềm thật chặt, rất thích làm nũng ở trên giường, giọng nói cũng có tác dụng trợ hứng đặc biệt.

Một Omega mềm mại yếu ớt như vậy nên được Alpha bảo hộ thật tốt trong nhà, vô ưu vô lo hưởng thụ cuộc sống, ngày đêm được sủng ái, không cần phải lo nghĩ chuyện gì.

Nhưng cô lại dũng cảm theo đuổi và khám phá tất cả mọi sự vật, cô có một nghị lực kiên trì, một bộ não thông minh và uyên bác.

Hứa Úy kết thúc nụ hôn dài, anh cúi xuống hôn lên vai cô, nhanh chóng hoạt động bên trong cô, từng chút từng chút khiến cô ngâm nga không ngừng. Cô túm lấy cái chăn muốn trốn về phía trước nhưng vòng eo cô lại bị tay anh giam cầm.

“A a a....Bên trong muốn hư rồi... A, đừng vào...” Vẫn là nơi đó, nơi sâu nhất trong cơ thể cô. Rõ ràng cô không cảm thấy đau nhưng chỉ cần anh chạm vào cánh cửa bên trong tứ chi cô sẽ bủn rủn tê dại như không còn chút sức lực.

Vừa khó chịu vừa thoải mái, ngay cả chính cô cũng không biết cô muốn hay là không muốn nữa, nơi đó quả thật rất hấp dẫn.

Hứa Úy ôm lấy đùi cô nhắc nhở cô lên, anh không ngừng ra sức đâm vào bên trong cô. Cánh cửa nhỏ rốt cuộc cũng mở ra, chen chúc qua con đường nhỏ hẹp sau đó vọt vào một nơi riêng tư và ấm áp.

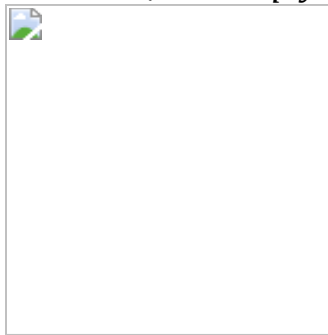
Quả nhiên Trình Kiến bị làm cho mềm nhũn, đầu ngón chân cuộn tròn lại trong vô lực, cô bị Hứa Úy đè dưới thân thừa nhận tất cả dục vọng của anh. Sau hơn trăm lần đâm vào rút ra, cuối cùng anh cũng chịu rút cây lửa nóng kia ra nhưng anh còn chưa bắn, anh cúi người xuống hôn lên cánh hoa của cô.

Nụ hoa vừa nở còn chưa kịp khép lại, nhan sắc vốn dĩ là hồng phấn lại vì sự thô lỗ của anh mà trở nên đỏ tươi như máu. Anh dùng răng nhẹ nhàng cạo vào âm đẽ của cô, đầu lưỡi cũng chui vào âm đạo của cô giống như đang khai quật báu vật.

Suy nghĩ của Trình Kiến bị khoái cảm cuốn trôi, không thể suy nghĩ được chuyện gì nữa nhưng cô biết trận tính ái này còn chưa kết thúc, Hứa Úy vẫn còn muốn cô. Anh luôn tràn ngập dục vọng với cơ thể cô, đặc biệt là bây giờ, làm một nửa còn muốn liếm huyết cô để biểu đạt sự yêu thích.

Chắc rằng anh phải thích lắm mới có thể liếm như vậy ...

Note: Đã kết thúc một mùa quyết toán coi như tạm thành công~~

[Xem ảnh 1](#)

Chương 64: Châm một chút (H)

Trình Kiến đưa tay che miệng lại, chỉ có thể mặc cho Hứa Úy hôn hạ thể cô. Cô bất lực nghĩ, nếu như là mấy năm trước khi cô mới quen anh có năm mơ cô cũng không dám nghĩ có một ngày Hứa Úy sẽ như này.

Anh bằng lòng hôn cô đã là một chuyện mơ mộng rồi, bây giờ anh không chỉ hôn bên trên mà còn hôn cả bên dưới cô nữa.

Dịch thể bên trong trào ra ngoài đều bị Hứa Úy nuốt hết, anh còn dùng đầu lưỡi móc vào âm để đã sưng trướng của cô. Sau đó anh lại bò dậy, tách chân cô ra rồi lại chen vào.

Cảm giác ấm áp bên trong khiến các cơ bắp của anh thả lỏng ra nhưng theo sự co siết của từng từng lớp lớp cơ thịt bên trong lại khiến anh hô hấp nặng nề hơn, cả cơ thể cùng với xương hông trở nên tê rần.

Cô đang muốn ép khô anh nhưng lúc anh muốn cho cô, cô lại không chịu.

Hứa Úy đẩy áo mưa lên trên một chút rồi nhanh chóng xông tới, Trình Kiến cũng hết sức phối hợp với anh. Không bao lâu sau bên dưới của hai người đã ma sát tạo ra dịch thể thành màu trắng ngà nổi bọt khí.

Trình Kiến cực kỳ thoải mái, tự vươn tay ra xoa âm đế của mình, mỗi một lần xoay một vòng cơ thể cô lại sáng khoái thêm. Hứa Úy nhìn cô vừa hưởng thụ anh hầu hạ vừa tự an ủi, đôi mắt anh đỏ rực lên, ấn eo cô lao tới gần một phút.

Hơi thở của cô trở nên dồn dập hơn mang theo chút nước nở nghẹn ngào, cuối cùng Hứa Úy cũng bắn ra ở trong cơ thể cô. Trình Kiến vẫn chưa kết thúc cao trào, bên trong vẫn siết quăn từng vòng giống như có tác dụng cộng hưởng cả hai người đều leo lên tới đỉnh.

Phòng khách sạn này rất bình thường, cũng chỉ có chiếc giường là khá lớn, quần áo rơi vãi ngay cạnh cửa, liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy hai thân thể đang quăn quýt với nhau trên giường.

Sau khi kết thúc cao trào cả người Trình Kiến đều phủ một lớp mồ hôi mỏng bốc lên hơi nóng, sắc mặt cô ửng hồng nhìn những giọt mồ hôi trên xương quai xanh và trên cổ Hứa Úy, gọi cảm muốn chìm chết cô rồi.

Cô không nghĩ tới bọn họ vừa ra khỏi bệnh viện đã lập tức quăn lấy nhau, đầu tiên là xe chấn, sau đó lại lập tức đưa cô tới khách sạn thuê phòng, anh ấy vội vàng như vậy, rốt cuộc cô có điểm nào hấp dẫn được anh nhỉ?

Trình Kiến cũng không hiểu ... Từ trước đến nay chuyện tình cảm cô đều dựa vào bản năng là chính. Cô chỉ biết vừa nhìn thấy Hứa Úy chân cô đã mềm nhũn, đặc biệt là sau khi cùng anh làm tình xong, cô lại càng thêm khát khao.

Năng lực của anh rất mạnh giống như cái máy vậy, hình như anh chưa bao giờ trút hết được tình cảm cũng như dục vọng với cô. Nhưng những điều đó lại bị chính anh bao vây lại bằng chiếc cúc áo sơ mi trên cùng anh hay cài hàng ngày.

Rốt cuộc Omega chỉ có thể làm chuyện đó liên tục trong kỳ động dục còn Alpha lại có thể cùng Omega động dục làm liên tục mấy ngày mấy đêm bất cứ lúc nào.

Cái năng lực quỷ quái đó.

Trình Kiến nghĩ đến những chuyện đó không khỏi mặt đỏ tai hồng, lần đầu tiên cô bị Hứa Úy ấn trên giường làm cả bảy ngày. Vốn dĩ cô cho rằng cô sẽ rất thẹn thùng khi đối mặt với anh nhưng không ngờ rằng mỗi khi cô thẹn thùng đều sẽ nhớ lại bảy ngày điên loạn đảo phượng đó.

Không chỉ riêng hôm nay, chỉ sợ về sau mỗi lần ở cùng anh, trái tim cô đều sẽ đập loạn nhịp, dù làm thế nào cô cũng không thể kìm chế được cảm giác này.

Anh chống cánh tay ở bên tai Trình Kiến rút khỏi người cô, sau đó gỡ bỏ chiếc áo mưa chứa đầy dịch trắng sữa. Anh đang định vứt xuống lại bị Trình Kiến tóm lấy cổ tay.

Hứa Úy nhìn cô vài giây lại thấy Trình Kiến hé môi, vươn đầu lưỡi ra liếm môi.

Ngon lửa dục vọng vừa vừa được dập một chút lại đột nhiên bốc lên hùng hực.

Hứa Úy cúi xuống dùng ngón trỏ và ngón cái ép chất nhầy màu trắng ngà trong áo mưa rơi xuống khoe môi và đầu lưỡi của cô.

Dưới cái nhìn chăm chú của anh, Trình Kiến liếm môi cuốn vào trong rồi nuốt xuống, cô còn liếm cả phần dịch chảy ra ngoài, liếm mút cả ngón tay mình.

“Em yêu anh.” Đó là câu đầu tiên cô nói với anh sau khi cô nuốt gần hết tinh dịch của anh.

Dây thần kinh của Hứa Úy vốn đã căng hết cỡ nghe cô nói xong câu đó thì đứt cái pặc, anh đặt hai chân cô lên đùi mình, giữ đầu cô lại dùng sức hôn cô. Trình Kiến cảm thấy môi cô có chút đau đớn, cô nhìn Hứa Úy mới phát

hiện ra người trước kia dù cô có cố gắng trêu ghẹo thế nào cũng bất động nay lại dễ dàng mất khống chế trước mặt cô.

Cô lại cảm thấy rất vui vẻ, rõ ràng anh chưa nói gì cả nhưng Trình Kiến lại nhận thấy anh đã thay đổi. Trong khoảnh khắc anh tách môi ra khỏi môi cô, cô vươn lưỡi liếm khóe miệng và gương mặt anh, ngửi mùi hương trên người anh như muốn khắc ghi vào trong lòng.

Hứa Úy lại xé rách một chiếc áo mưa, anh còn tự mình mang lên trước mặt Trình Kiến, sau đó tách hai cánh hoa đã ướt đầm dề của cô ra nhét đục vụng đang bồng bồng phần chân của anh tiến thẳng vào bên trong.

Trình Kiến vừa thoát khỏi cơn lốc cao trào, cơ thể vẫn còn chút mệt mỏi nhưng cô không hề nói gì, chỉ có suy nghĩ lần sau ra cửa cô nên mang theo xuân dược, có lẽ cô nên chế thành dạng viên có thể giấu vào trong vòng cổ cũng không tồi.

Trong lúc cô mãi mê suy nghĩ những thứ đó thì cơ thể cô cũng bắt đầu bị Hứa Úy xâm chiếm. Tuy vẫn có tiếng thở dốc lẫn tiếng rên rỉ nhưng không còn dữ dội như lần đầu tiên nữa, cơn khoái cảm vừa nãy vẫn còn chưa tan hết cơ thể cô lại bắt đầu đón một vòng mới, đột nhiên cô có cảm giác muốn đi vệ sinh.

“Nếu về sau anh không ở cạnh em nữa, em phải làm sao bây giờ?” Trình Kiến hỏi anh.

“Tôi đảm bảo tôi sẽ mãi bên cạnh em.” Anh hứa hẹn với cô, những lời người đàn ông này nói ra dù là trên giường hay dưới giường đều sẽ có hiệu lực.

Cảm xúc của cô trở nên rối loạn, đầu ngón tay vuốt ve từng múi cơ bắp trên cánh tay anh, cơ thể giao hòa làm cô trở nên mơ hồ thậm chí còn có cảm giác cảm động.

Trình Kiến cảm thấy bụng dưới càng ngày càng căng trướng, cảm giác muốn đi vệ sinh càng trở nên mãnh liệt. Loại cảm giác kích thích này lại khiến thân dưới cô càng siết chặt.

“Ba ba, chậm một chút... Muốn đi vệ sinh.” Cô nhẹ giọng cầu xin anh, Hứa Úy gạt vài sợi tóc ướt đầm mồ hôi dính trên mặt cô ra, vuốt ve mặt cô rồi hôn cô nhưng tốc độ phía dưới thì không hề giảm lại, ngược lại càng lúc càng lớn.

“Thật sự, em muốn... đi vệ sinh.”

“Muốn vệ sinh?” Anh nhìn thẳng vào mắt cô, ngón cái vuốt ve khóe miệng và má cô.

“Ừm.” Cô gật đầu, trả lời anh bằng chất giọng như con mèo nhỏ, đôi mắt cô nhìn anh vừa sạch sẽ vừa tinh khiết. Hình như Hứa Úy càng ngày càng khoan dung với chuyện cô gọi anh là ba ba, cũng sẵn lòng nhân nhượng cô. Nói cho cùng thì cho dù ai bị gọi như vậy ở trên giường cũng chịu không nổi.

“Tôi đưa em đi.” Anh bế cô lên, hai chân Trình Kiến quăn lên người anh, bên dưới vẫn bị anh lấp đầy.

Cô thấy không thoải mái lắm muốn nhắc nhở anh về tư thế cơ thể hiện tại, nhưng Hứa Úy không có thiện lương như vậy dù bế cô lên cũng vẫn tiếp tục làm chuyện đang còn dang dở. Trình Kiến bị treo trên người anh chân không chạm đất, chỉ có thể ôm chặt lấy anh như thế lại làm anh vào được càng sâu.

“Sao anh còn động?” Cô tức giận đấm anh một cái, sức lực cô chẳng có mấy Hứa Úy cũng không đau không ngứa.

Trình Kiến lại nhớ ra một số kiến thức mà cô đã từng vô tình đọc được, cơ thể nữ giới có một tuyến thể ở cửa niệu đạo, một khi bị kích thích sẽ sinh ra chất dịch lỏng giống như tuyến tiền liệt ở nam giới. Chất lỏng đó chảy vào trong niệu đạo sẽ sinh ra cảm giác muốn đi vệ sinh.

“Anh còn làm nữa em sẽ đi ra trên người anh đấy.” Trình Kiến giận dỗi uy hiếp Hứa Úy, anh nhìn gương mặt đỏ bừng của cô, vừa đi vừa hôn cô một cái, giọng nói trầm thấp khàn khàn, “Không sao.”

Mặt cô chột đỏ bừng lên, mấy lần nhấp miệng như muốn nói gì đó nhưng lại không mở miệng được.

Hóa ra cô vẫn xấu hổ. Hứa Úy lại dùng sức đâm cô mấy cái, Trình Kiến ôm chặt cổ anh rên ra tiếng, vùi cả gương mặt vào hõm vai anh.

Cô xấu hổ được chưa.

Chương 65: Đừng khóc, càng khóc tôi càng muốn chơi em (H)

Hứa Úy bế cô tới tận cửa toilet mới thả cô xuống, Trình Kiến đang muốn đóng cửa thì lại bị anh ôm lấy, hôn lên vai cô.

“Anh ra ngoài đi.” Trình Kiến đỏ mặt muốn đẩy anh ra ngoài, Hứa Úy ấn bụng cô lại lao vào cơ thể cô từ phía sau.

“Chẳng lẽ anh còn muốn nhìn em đi vệ sinh sao?” Cô hơi giận nên âm thanh cũng nâng cao hơn. Hứa Úy không nói gì chỉ càng dùng sức ấn cô đỉnh vài cái, Trình Kiến rên lên cảm giác mắc tiểu càng trở nên mãnh liệt.

“Em có gì mà tôi chưa nhìn thấy?” Anh không tức giận chỉ bình tĩnh hỏi lại cô, không hề nhận ra bản thân anh đang tán tỉnh cô.

“...Đi vệ sinh là anh chưa thấy.” Trình Kiến thở hổn hển túm chặt cánh tay anh, va chạm phía sau đến từng đợt từng đợt. Hình như Alpha của cô không biết mệt mỏi là gì, giống như có gắn động cơ trên eo vậy.

“Nhưng em mắc tiểu là do tôi... A Kiến, tôi có quyền lợi được xem.” Hứa Úy vòng một tay lên trước xoa nắn một bầu ngực cô, một tay khác thì vân vê âm đế của cô. Trình Kiến bị anh làm cho mềm nhũn, hai chân còn đang run rẩy, đùi trong còn có chất lỏng chảy xuôi xuống.

“Không...” Gương mặt cô như sắp khóc, cô cảm thấy xấu hổ vô cùng. Cảm giác này lan tràn khắp cơ thể cô, quả thật giống như một ngọn lửa thiêu đốt khắp nơi, niệu đạo bị kích thích, hoa huyệt lại càng thêm mẫn cảm.

Hứa Úy ôm ghì lấy cô, anh ghé đầu lên vai cô thở dốc như không muốn rời xa, dưới thân không ngừng hoạt động, không ngừng tạo cho Trình Kiến những đợt kích thích mới. Anh lại cắn sau gáy cô một lòng muốn đánh dấu cô, răng nanh sắc nhọn đâm thủng làn da mỏng manh của cô.

“Đừng nhìn!” Cô thật sự sắp ra rồi, tai cô đều đỏ rực lên.

“Nếu tôi nhìn em thì thế nào?” Anh thì thào vào tai cô một câu như vậy, Trình Kiến còn chưa kịp trả lời, anh liền tăng lực tiến vào cơ thể cô. Dưới áp lực co rút cô vẫn không thể nhịn nổi, cuối cùng phía dưới đã chảy ra chất lỏng trong suốt.

“Ô ô...” Trình Kiến tủi thân cắn môi bật khóc, phía dưới cô vẫn còn chảy nước, mỗi lần Hứa Úy ra vào cô đều có thể nghe thấy tiếng đập nước. Cô cảm thấy cực kỳ xấu hổ, hơn nữa cô còn chảy nước khá lâu.

Hứa Úy bị kẹp bả trong cơ thể cô, bên trong luồng tinh dịch bắn ra mạnh mẽ, bên ngoài vết cắn say gáy cô đã đỏ lên, anh vùi cả khuôn mặt vào mái tóc cô hít thở sâu.

“Đừng khóc, em càng khóc tôi càng muốn chơi em.”

Trên mặt Trình Kiến vẫn còn nước mắt, cô nghiêng mặt đi. Hứa Úy thuận miệng ngậm lấy vành tai đỏ như rỉ máu của cô.

“Em đừng nhúc nhích.” Anh liếm lỗ tai cô, ngửi mùi hương trên người cô, đây là hương vị Omega của anh, vị ngọt, anh muốn nhớ thật kỹ.

“Trước kia anh không như thế này.” Trình Kiến có chút tủi thân, lúc này cô mới phát hiện ra không chỉ có hạ thể cô sưng tấy lên vì anh không ngừng ma sát liên tục mà sau gáy cô cũng bị anh cắn rách da rất khó chịu.

“Tôi trước kia như thế nào?”

“Anh không để ý tới em, cảm thấy em có cũng được mà không có cũng không sao.”

Hứa Úy một tay xoa ngực cô, một tay ôm eo cô, ngửi mùi hương trên người cô. Anh đang ghi nhớ để sau này anh có thể dễ dàng tìm được cô.

Trong lòng Trình Kiến chua xót, dù sao tính cách Hứa Úy cũng chính là như vậy, cho dù anh tiết ra trên người cô nhiều như vậy nhưng cũng chẳng thể nói được những lời dễ nghe.

“Tôi chưa từng nghĩ như vậy.” Anh buông Trình Kiến ra, lấy vòi sen điều chỉnh nhiệt độ nước, đứng quay lưng về phía Trình Kiến nói:

“Lúc mới gặp, em là nhân viên nghiên cứu độc lập của viện nghiên cứu, tôi nghĩ rằng giá trị con người em rất cao cho nên luôn nghĩ cách để giúp em thoát khỏi nguy hiểm. Sau này tôi nghĩ em sẽ trở thành vợ tôi, cho nên nếu rảnh tôi sẽ để ý quỹ đạo sinh hoạt của em. Đối với tôi mà nói từ trước đến nay em không phải là người có cũng được mà không có cũng không sao.”

Lần đầu tiên Trình Kiến được nghe Hứa Úy nói những điều này, sau vài giây sững sờ, cô ôm lấy eo anh từ phía sau, kề trán vào lưng anh.

Cô không biết nên nói gì cả chỉ là rất muốn ôm anh, rất muốn cứ như vậy cùng anh già đi.

Anh điều chỉnh nước ấm xong liền túm lấy cánh tay cô kéo cô về phía trước. Trình Kiến thì như một vật trang sức mà dính chặt lấy anh, mặt dán vào ngực anh. Cả hai người đều trần trụi đứng trong phòng tắm, bởi vì hơi nước nóng mà không khí cũng dần dần nóng lên.

“Em...” Trình Kiến muốn nói gì đó nhưng lời nói vừa đến miệng cô lại không thể mở miệng được.

“Em muốn nói gì?”

Hứa Úy kỳ lưng cho cô trước, hồ khẩu của anh đang kì cọ trên xương quai xanh của cô, làn da trắng nõn bị những vết chai trên tay anh kì đỏ lên.

“Thuốc tiến hóa.” Cô đang không biết nên nói từ đâu cho nên chỉ có thể nói ra chuyện mình muốn nói nhất, rồi mọi thứ sẽ diễn ra một cách tự nhiên, “Em muốn anh là người đầu tiên tiến hóa.”

Tay Hứa Úy dừng lại, Trình Kiến cũng nhận ra cô ngẩng đầu nhìn Hứa Úy nuốt nước bọt, có chút khẩn trương nói với anh: “Người tiến hóa càng sớm, sẽ đạt được sức mạnh càng lớn trong tương lai. Em sẽ điều phối ba lần thuốc thử đầu tiên cho anh, khi cần dùng cho dù em không ở cạnh anh, anh cũng có thể tự mình tiến hành tiến hóa...”

Đột nhiên Hứa Úy ôm ghì lấy cô, Trình Kiến bị ấn trong lồng ngực anh nhất thời cảm thấy khó thở mà kêu lên.

“Vì sao đột nhiên em lại nói những loại lời này?” Lời này cho dù ai nghe cũng cảm thấy bất an, giống như cô sắp rời đi vậy.

“Em cũng không biết, chỉ là em có dự cảm.” Trình Kiến nhú mày, bộ não của cô sau nhiều lần tiến hóa đến giờ đã có thể ghi nhớ tất cả mọi thứ xảy ra xung quanh mình.

Nhưng mà luôn có một số ấn tượng kỳ lạ lưu lại trong đầu cô, có thể là một ánh mắt chứa đầy ẩn ý, cũng có thể là một số việc xảy ra ở nơi khác. Những sự kiện kỳ lạ như vậy đều gom vào một chỗ giống như giác quan thứ sáu khiến cô hoài nghi với sự an toàn của chính mình.

Nếu là bình thường, cô sẽ không có loại phản ứng này, cho nên nhất định là cô đã bị theo dõi.

Hơn nữa tình huống như của cô bị theo dõi cũng là bình thường, nghe nói số người đến ám sát Quý Thanh Hòa trong năm nay đã đạt tới một con số đáng sợ. Vì thế mà anh ấy đã hủy toàn bộ các cuộc hội họp liên quan để đảm bảo an toàn cho bản thân.

“Em sẽ ở cạnh tôi.” Hứa Úy nhìn chăm chăm vào mắt cô, “Ai cũng không thể làm em tổn thương.”

“Em biết nhưng mà...”

Trình Kiến còn chưa nói xong đã bị anh dùng miệng ngăn cô lại, đôi môi cô bị mút đến đau đớn. Thật vất vả mới tách nhau ra, anh lại giữ gáy cô, cau mày nhìn thẳng Trình Kiến, dùng sức gằn từng câu từng chữ: “Không có nhưng mà.”

Cô cũng không dám nói nữa chỉ dám nói chuyện anh dùng thuốc tiến hóa, cô không muốn từ bỏ. Trình Kiến do dự trong chốc lát mới nhỏ giọng hỏi: “Vậy anh bằng lòng tham dự không? Nghiên cứu của em...”

Đây là chuyện có tính đột phá nhất mà cả đời này cô làm được, Trình Kiến không biết người khác nghĩ như thế nào nhưng này đối với cô nó có một ý nghĩa rất to lớn. Quãng đời còn lại của cô đều sẽ thay đổi bởi nghiên cứu này.

Thực tế mà nói Hứa Úy cũng không nhất định phải tiến hóa.

Không tiến hóa anh cũng là người mạnh nhất, sau tiến hóa cũng có thể bị thụt lùi vì kỹ thuật này còn chưa hoàn thiện. Bởi vì bây giờ đối tượng thí nghiệm chỉ có mỗi mình cô.

Lấy trình độ trí tuệ bây giờ của Trình Kiến để phân tích thì cô cảm thấy xuất hiện sai lầm trong quá trình tiến hóa là chuyện không thể xảy ra. Nhưng đồng thời cô cũng biết lấy tình trạng cơ thể cô bây giờ mà nói thì không có nổi một chút thuyết phục nào.

“Tôi có thể tham gia.” Hứa Úy buông cô ra, nói: “Nhưng có một điều kiện là em phải thông qua cuộc huấn luyện của tôi để tiến hóa cơ thể em. Em có thể chứng minh cho tôi xem không?”

“Em... Không thành vấn đề.” Trình Kiến do dự một lát là do cô sợ thủ đoạn ma quỷ của Hứa Úy, nhưng cô không thể từ bỏ cơ hội chứng minh bản thân mình với Hứa Úy.

Cô vẫn luôn chờ đợi thời khắc này, giống như đứa nhỏ hoàn thành được lời hứa với ba ba, sau đó chờ mong được khen ngợi.

Có lẽ rất khó nhưng cô sẽ không từ bỏ.

Chương 66: Bị người nghe lén (h)

Có lẽ lãnh đạo cấp trên đã biết người đưa Trình Kiến đi là Hứa Úy, tuy bên kia có phái người tới vài lần nhưng cũng không hạ sắc lệnh nhất định phải bắt Trình Kiến quay về viện nghiên cứu.

Hiện tại bọn họ còn có chuyện quan trọng hơn cần làm.

Tuần sau hạng mục sinh vật kết hợp gien của Quý Thanh Hòa chính thức ra mắt, sẽ có một cuộc họp công khai ra mắt nhóm người thí nghiệm đầu tiên. Lúc đó anh ta sẽ phô bày sức mạnh của những người đã được lai tạo, hiện trường cũng sẽ được ghi hình lại để làm tư liệu tuyên truyền, thu hút thêm nhiều người tham gia.

Trình Kiến nhận được thư mời, Hứa Úy là nhân vật chủ chốt bên quân đội cũng không thể bỏ qua, tất nhiên là cũng được mời.

Lúc Hứa Úy đang xem thư thì Trình Kiến đang được huấn luyện cùng với bộ đội đặc chủng.

Ban đầu cô không nghĩ rằng Hứa Úy sẽ ném cô tới doanh trại huấn luyện của bộ đội đặc chủng. Xét cho cùng thì từ khi cô tốt nghiệp đến nay trừ lần chạy tới thành Dahl ra, Trình Kiến chưa từng đụng tới bất luận kì một hạng mục thể dục thể thao nào cả. Với một thể chất cùi bắp giống như cô cũng chỉ xứng tới doanh trại tân binh chạy hai vòng mà thôi.

Kết quả vừa vào quân khu đã bị Hứa Úy sắp xếp, Trình Kiến cũng phải trợn mắt há mồm. Trong lần tham gia huấn luyện này cô là người có trình độ kém cỏi nhất, để cô đứng chung một chỗ với những người vác mấy chục kg còn có thể chạy việt dã mấy trăm km quả thật là quá coi trọng cô rồi.

Không chỉ mình cô mồm chữ O mắt chữ A ngay cả huấn luyện viên chịu trách nhiệm huấn luyện lần này cũng phải há hốc mồm khi nhìn thấy Hứa Úy đích thân dẫn người tới.

Huấn luyện viên Alpha bình thường luôn uy phong凛冽 khi đối mặt với Hứa Úy cũng e ngại, trong lòng lại thầm nghĩ sao lần này anh ta lại xui xẻo như thế chứ? Đội của anh ta không những bị nhét thêm một nữ Beta yếu ớt, còn bị ôn thần thượng tá Hứa theo dõi.

Nếu anh ta không xuất ra được chút bản lĩnh thì chẳng phải sẽ mất hết mặt mũi trong mắt thượng tá sao?

Anh ta sầu nào đến nói ăn không ngon ngủ không yên.

Kết quả tối hôm trước khi bắt đầu khóa huấn luyện, Hứa Úy gọi riêng huấn luyện viên thiếu tá Hầu Tương cùng nhau ăn bữa cơm, bữa ăn chỉ có hai người bọn họ.

Ban ngày lúc Trình Kiến chào hỏi anh ta bằng ánh mắt tha thiết mong chờ, vốn dĩ Hầu Tương rất coi thường cô. Cô cũng coi như có vài phần tư sắc, có thể khiến thượng tá Hứa u mê thành như thế cũng coi như có bản lĩnh, nhưng cái bản lĩnh đó còn lâu mới sử dụng được với anh ta!

Lúc đó Hầu Tương nghĩ thầm trong lòng, anh không giày vò cô gái nhỏ này thành bùn đất, anh sẽ đổi sang họ của cô. Hứa Úy không mở miệng thì thôi vừa mở miệng liền dọa anh ta thiếu chút nữa rớt cằm xuống đất.

Hứa Úy nói, người ban ngày tới chính là thiếu tá Trình Kiến, người phát minh ra Kích Việt 15, cũng chính là người đã phá hủy bom ở Greenfield và Noah lần này.

Hầu Tương cảm thấy may mắn trong miệng mình không có nước, nếu không chắc anh ta sẽ phun nước lên mặt lãnh đạo mất.

Hứa Úy tiếp tục nói: “Cơ thể của thiếu tá Trình Kiến trở nên suy yếu do một sự cố nghiên cứu, tuy cô ấy là Beta nhưng thực tế thể chất chỉ tương đương với Omega. Lần này cô ấy mất tám ngày để phá hủy toàn bộ số bom thì bị nâng vào bệnh viện điều dưỡng gần nửa tháng.”

Hầu Tương nhăn chặt mày, những cái khác anh ta không biết nhưng Kích Việt 15 tuyệt đối là bảo bối mà những chiến sĩ như bọn họ hận không thể nhét vào trong quần. Lúc nguy hiểm thì rút ra bắn một phát, cho dù là Thiên Vương lão tử cũng có thể siêu độ sang hoàng tuyền được.

Không nói tới những phát minh đó, Trình Kiến còn là người phá hủy thành công số bom ẩn giấu trong hai khu an toàn, Hầu Tương không hề coi cô là người ngoài, lo âu hỏi: “Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Huấn luyện thật tốt cho cô ấy, cứ tiến hành theo tuần tự, tôi không chọn quân doanh bình thường là vì nơi đó không an toàn bằng nơi này. Hơn nữa tên cô ấy đã bị cấp trên xóa hết trên hồ sơ và trở thành chuyện cơ mật, không thích hợp xuất đầu lộ diện ở những nơi khác.”

“Đã rõ.” Hầu Tương hô vang, sau khi ăn cơm xong liền muốn đi tìm thiếu tá Trình Kiến để xin lỗi. Chủ yếu là anh ta vẫn muốn nhìn kỹ nữ thần phát minh ra Kích Việt 15 trông như thế nào thôi, trấn an trái tim nhỏ bé đang kích động của chính mình một chút.

Hầu Tương lắc lư một vòng ở bên ngoài cũng không tìm được người, anh ta xấu hổ nghĩ có nên đi ngang qua ký túc xá của cô xem có thể có cơ hội ngẫu nhiên gặp gỡ hay không? Kết quả là anh ta không ngẫu nhiên gặp

được người mà còn nghe thấy tiếng nỉ non như tiếng mèo của cô từ trong phòng truyền ra.

Anh ta vừa nghe xong liền cứng, sau đó một giọng nói lạnh như băng vang lên, trong nháy mắt như dội cho anh ta một thùng nước đá.

“Bên ngoài có người nghe lén, em còn dám kêu?”

Theo sau chính là tiếng va chạm kịch liệt của da thịt truyền vào trong tai anh ta.

Tiếng rên rỉ mềm mại lại dâm mi đã biến mất trở thành tiếng nước nở đầy bất lực giống như cô vùi đầu vào trong gối, còn mang theo chút đáng thương “Ba ba nhẹ thôi, đau... Cầu xin ba ba...”

Hầu Tương mặt đỏ tai hồng nghe thấy thế thì giống như bị sét đánh, anh ta vội vàng chạy trốn khỏi đó, tối hôm đó anh ta dựa vào vài câu khóc lóc gọi ba ba của cô để hít đất hai ngàn cái.

Một bên anh ta chịu sự uy hiếp như một lưỡi dao sắc bén đang kề vào cổ anh ta của một Alpha mạnh mẽ, một bên anh ta lại không chịu nổi... tiếng kêu giường của vị kia.

Chết tiệt thật.

Nhưng cho dù anh ta có thêm trăm lá gan nữa anh ta cũng không dám, người của Hứa Úy, ai dám chạm vào? Nghĩ đến thôi anh ta cũng cảm thấy sợ hãi, giống như sau lưng xuất hiện sát khí vô hình vậy.

Chắc chắn là Hứa Úy cố tình, anh ấy dùng cách này để tất cả mọi người biết, Trình Kiến là của anh.

Trình Kiến cũng rất tuyệt vọng, cô nghe nói ngày mai bắt đầu huấn luyện, theo chương trình 5 rưỡi sáng cô đã phải dậy rồi. Cô lo lắng tới nỗi muốn nhanh chóng đi ngủ, cô sợ sáng mai mình không dậy nổi, cô sợ bị mất mặt với Hứa Úy.

Kết quả thì ngược lại, cô không hề nghĩ tới nghiên cứu, lúc cô ngủ mơ hồ thì bị Hứa Úy hôn tỉnh. Lúc cô mở mắt ra quần áo của cô đã bị cởi ra hơn phân nửa, cúi đầu là có thể thấy hai bầu ngực lộ ra ngoài và cái bụng nhỏ, quần lót thì bị anh vén sang một bên, ngón tay anh đang trêu chọc hai cánh hoa và âm huyết của cô.

Trình Kiến mơ màng mở mắt nhìn anh, đôi môi phẫn nộ đang bị anh mổ từng cái.

“Sao anh lại tới đây?” Cô hỏi anh với vẻ mặt ngái ngủ, lúc nói chuyện cánh môi cô còn cọ vào môi anh.

Hơi thở của cả hai người đan xen vào nhau, tuy rằng còn chưa xài súng thật đạn thật nhưng bọn họ bây giờ rất là thân mật khăng khít.

Thật ra bây giờ còn khá sớm, mới qua 10 giờ một chút nhưng Trình Kiến đã ngủ được một giấc sâu cho nên đồng hồ sinh học của không được chính xác lắm. Cô cảm giác như bây giờ cũng phải hai ba giờ sáng rồi.

Hứa Úy đè cô xuống dưới thân, dưới ánh đèn u ám anh nhìn cô, ánh mắt lúc nào cũng lạnh lùng lại lộ ra sự ôn nhu khiến Trình Kiến có cảm giác như dòng nước ấm chảy trong lòng cô. Cô cảm nhận ngón tay anh đang vuốt ve nơi riêng tư của cô, dường như chỗ đó của cô đã chảy ra dâm dịch ấm áp.

Cô động lòng, vươn tay ôm lấy cổ Hứa Úy, dăng lên đôi môi nhẹ nhàng hôn anh. Anh dùng những vết chai sạn trên bàn tay cọ xát hạ thể non mềm của cô, dụ dỗ cô đánh mất ý thức chủ động tách hai chân ra, mật huyết phần hồng trần ngập dâm dịch lộ ra hoàn toàn trước ngón tay anh.

“A Kiến, ở quân doanh tôi và em sẽ ngủ cùng nhau.”

Trình Kiến vẫn đang mơ mơ màng màng, giọng nói còn mang theo chút ngái ngủ, cô bị anh sờ cũng có vài phần cảm giác. Điện giật lúc cao trào dường như đang chạy qua lại trong hạ thể cô, cô rất muốn anh.

“Vì sao anh lại muốn ngủ cùng em?” Trình Kiến hỏi anh, Hứa Úy nhẹ nhàng hôn cô trong chốc lát, mới nói: “Như vậy mới không có ai dám cưỡng gian em.”

Trình Kiến tỉnh mộng, ngơ ngẩn nhìn Hứa Úy lại bị anh cắn một cái vào đầu lưỡi.

Còn chưa kịp kêu đau, anh đã liếm ngực cô, ngón tay anh cắm vào bên trong cũng bắt đầu thông thả đưa đẩy.

Trình Kiến khẽ rên rỉ, cả người tê dại, bắt đầu vận vẹo ở trên giường.

Động tác của Hứa Úy trở nên nhanh hơn, cảm thấy cô đã đủ ướt để cất chứa anh. Anh cúi xuống đeo bao cho phần cương cứng thẳng đứng của mình. Sau đó nâng chân cô lên điều chỉnh đến góc độ tốt nhất, dùng quy đầu chống vào mương nhỏ tràn ngập nước của cô. Anh không nhanh không chậm cọ xát mấy cái mới tiến vào cơ thể cô.

Tiến vào được hai phần ba, anh liền bắt đầu hoạt động trước sau, tiếng nước vang lên đầy ái muội và sắc tình. Bắp đùi và xương cụt của Trình Kiến bị đâm đến tê rần, cô nỗ lực nâng người phối hợp với anh.

Dần dần tốc độ của Hứa Úy cũng trở nên nhanh hơn, giống như anh muốn đẩy cô đến vách tường bên cạnh. Trình Kiến lại không thể bám vào đâu.

Bên trong càng ngày càng tê dại, cô lo lắng bản thân lại giống như lần trước bị anh làm đến mất tiêu.

Lúc bên ngoài vang lên tiếng bước chân, Trình Kiến rất hoảng loạn, nhưng đúng lúc này, Hứa Úy lại càng dùng sức làm cô không thể không gọi ba ba

để xin tha.

Thật sự quá thoải mái, anh vừa làm vừa xoa âm để cô thời, cơ thể cô đạt đến cao trào khoái cảm tê dại như dòng điện chạy khắp toàn thân, kéo dài rất lâu.

Chương 67: Em có thể chịu được tôi hơn hay không? (H)

Không phải đêm nào Hứa Úy cũng dã man như vậy, nhưng thật ra Trình Kiến rất thích cảm giác này. Thà nói rằng mỗi lần cô làm tình với Hứa Úy đều sẽ cảm thấy khó có thể quên được, cô có thể nhớ rõ ràng mỗi một phản ứng của anh, ngay cả từng câu từng chữ anh nói cô cũng không quên được. Có đôi khi trí nhớ tốt quá cũng là vấn đề.

Cơ thể cô rực lửa, lớp mỡ hôi mỏng đã bao phủ toàn thân cô, pheremone của Hứa Úy đang bao phủ lấy cô. Mỗi lần anh ở trong cơ thể cô, Trình Kiến đều cảm thấy bản thân cô mãi mãi cảm với pheremone hơn rất nhiều, bởi vì cô có thể nhận ra hơi thở sắt thép lây nhiễm với hơi thở tình dục trên người anh.

Trình Kiến giống như tất cả mọi Omega khác, trong quá trình tính ái sẽ rất dễ xuất hiện những hiệu ứng. Ví dụ như Beta bình thường sẽ không thể đỏ mặt khi đang làm tình, đầu vú, vành tai, thậm chí là âm đạo cũng không quá mẫn cảm.

Nhưng biểu hiện của cô lại rất nguyên thủy, thân thể vừa có phản ứng, cả gương mặt và vành tai đều sẽ đỏ ửng. Gần như mỗi tắc da của cô đều là chỗ mẫn cảm, càng đừng nói đến đầu vú và vành tai, ngay cả gáy cũng là nơi có tính dụ hoặc cực lớn đối với Alpha.

Cảm giác như chỉ cần kích thích là cô sẽ trở nên ướt át, biểu cảm và giọng nói cũng dễ dàng khiến người ta thương yêu, Hứa Úy nhìn nơi hai người kết hợp bên dưới, anh hoàn toàn chìm trong nơi mềm mại của cô. Nơi đó tràn ngập nước, chỉ có anh mới có thể tiến vào, tùy ý làm bậy với cô.

Trình Kiến bị Hứa Úy vừa cắn vừa xoa âm đế, cả cơ thể cô giờ rất mẫn cảm, cô hơi lo lắng hỏi anh: “Sau này... sau..., không phải mỗi đêm đều phải làm chứ?”

“Em không muốn sao?” Hứa Úy nhìn cô, ngón tay anh lại nhẹ nhàng kích thích âm đế của cô, Trình Kiến không khỏi nghiêng đầu che miệng.

“Không phải, chủ yếu là... là, ban ngày còn phải huấn luyện.” Phải mất một lúc lâu cô mới thoát ra khỏi cơn khoái cảm đang bao trùm. Hứa Úy rút khỏi cơ thể cô, sau đó xoay cô nằm nghiêng, nâng đùi phải của cô lên, rồi anh mới xâm nhập.

Anh nhanh chóng thọc vào rút ra, làm Trình Kiến không thể không siết chặt lấy tấm chăn. Chỉ cần cùng Hứa Úy lên giường, cảm giác cô cảm nhận được nhiều nhất chính là thân thể bị xỏ xuyên và toàn thân ướt đẫm mồ hôi.

Trước kia cô vẫn luôn cho rằng Hứa Úy là người không cần phát tiết dục vọng, nhưng không ngờ rằng người này khi tìm được lối thoát lại thành ra như thế này.

Không phải anh không có nhu cầu mà vốn dĩ từ trước đến nay anh đều kiểm chế chính bản thân mình. Hiện tại anh đã có cô để giải quyết dục vọng của bản thân nên cô chỉ có thể bị anh ấn chặt xuống làm, có muốn chạy cũng không thể chạy thoát.

Mồ hôi anh chảy dọc từ thái dương xuống tới cằm, Trình Kiến bị anh ấn trên giường, bàn tay anh duỗi xuống dưới đi xoa hạt châu đã sưng lên của cô, trong miệng còn ngậm lấy vành tai cô.

“Sợ huấn luyện sao?”

Anh vẫn có thể dùng một chất giọng nghiêm túc như vậy để nói chuyện với cô trong khi bọn họ đang làm một chuyện thân mật như thế. Trình Kiến rên rỉ hơi nâng mông lên va chạm vào bụng anh, tiếng bạch bạch bạch của da thịt không ngừng phát ra. Cô thở dốc đứt quãng, mồ hôi trên mặt kết hợp với đôi mắt ướt át như nai con, nhìn qua cứ nghĩ là cô bị làm đến khóc.

“Em sợ thí nghiệm không tốt.” Trình Kiến vẫn cảm thấy căng thẳng, cô đã từng hứa sẽ cho Hứa Úy thấy thành quả nghiên cứu của cô, nhưng nếu cô không đạt được sự tăng cường thể năng sau khi huấn luyện thì ngược lại có thể chứng minh rằng thí nghiệm của cô đã thất bại hay không?

Để chứng minh chuyện này, cô không thể nhận thua, chuyện này không chỉ đơn giản là tăng cường thể năng cho cô mà có thể coi đây là một thí nghiệm thực tiễn.

Hứa Úy ôm eo bế cô lên, để cô ngồi lên trên, hai chân quỳ gối trên giường. Một tay anh vòng từ phía sau ôm trọn lấy bầu ngực cô, một tay khác thì vuốt ve bắp đùi cô.

Anh đỉnh hông, còn chưa được bao lâu Trình Kiến đã ngã xuống dựa vào ngực anh. Hứa Úy nhìn xuống nửa gương mặt cô, khẽ cắn vành tai cô, “Nếu mỗi đêm đều làm không phải em sẽ càng dễ dàng chịu đựng tôi hơn sao?”

Khuôn mặt Trình Kiến ửng đỏ như máu, cô không ngờ Hứa Úy cũng sẽ nói ra những lời như này với cô. Trong lúc nhất thời cô cảm thấy không dám rên rỉ ra tiếng, chỉ có thể lặc lự theo tiết tấu của anh.

“Đừng nghĩ mọi chuyện đều là thí nghiệm, em tham gia huấn luyện chỉ là để tăng cường sức khỏe của em mà thôi. Cho dù kết quả như thế nào, chỉ

cần em nỗ lực thì không có gì đáng tiếc cả.”

Anh ôm lấy cô, bàn tay vẫn vân vê ngực cô, Trình Kiến phát hiện ra hình như anh đang dùng một cách khác để an ủi cô.

Trái tim cô mềm nhũn như bánh quy ngấm nước vừa chạm vào liền tan, cô dựa vào vai Hứa Úy ngẩng đầu nhìn gương mặt anh, làm nũng nói:

“Vậy anh sẽ giúp em chứ?”

“Muốn tôi giúp như thế nào?”

Kỳ thật ở trên giường Hứa Úy rất dễ nói chuyện nhưng đây chỉ là đặc quyền chỉ có Trình Kiến mới có, không những thế, sự ôn nhu, kiên nhẫn, săn sóc của anh đều dành cho cô và chỉ có cô mới có thể nhìn thấy.

“Anh không thể mắng em, dù em có kém thế nào cũng không thể mắng em, không thể hung dữ với em.”

“Tôi sẽ không như vậy.” Anh đáp lời, Trình Kiến chống giường bò về phía trước, anh trượt ra từ hoa huyệt của cô. Trình Kiến nâng nửa người dậy đẩy ngã Hứa Úy, ngồi xuống trên bụng anh, đưa tay ra sau đỡ lấy anh cắm vào hoa huyệt đã được khai phá qua một trận của cô.

“Có anh bên cạnh thật tốt.” Trình Kiến ghé vào người anh chậm rãi nhấp mông. Cô rất muốn cùng anh thân mật khăng khít như vậy, vừa thoải mái lại vừa có cảm giác hai người liên kết thật chặt chẽ, giống như bọn họ liền một thể.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt sáng ngời, “Em nhất định sẽ tăng cường sức khỏe bằng tốc độ nhanh nhất.”

Hứa Úy nhìn cô một lát, dùng tay đỡ lấy mông cô phát lực nâng lên ấn xuống.

“Tôi đã nói với em rất nhiều lần rồi, không được nóng vội.” Khi Hứa Úy nói những lời này, ngữ khí có vài phần trách cứ, “Nếu em nghĩ như vậy thì thời gian huấn luyện của em cũng chỉ có nửa ngày.”

“A?” Trình Kiến ngây ngốc, “Tại sao lại chỉ có nửa ngày?”

Vừa rồi cô còn đang suy nghĩ, có phải do cô huấn luyện cả ngày chắc chắn sẽ mệt chết, buổi tối sẽ không thể thân thiết với anh được hay không?... Nhưng cô khẳng định Hứa Úy sẽ không vì chuyện này mà để cô huấn luyện nửa ngày.

“Em sẽ không thể theo kịp cường độ huấn luyện bên này là một, buổi chiều tôi cũng không để em nghỉ ngơi, tôi dự định đưa em tới xưởng công binh. Em có còn nhớ những thí nghiệm ban đầu mà em triển lãm cho tôi xem lần đó không?”

Lời nói của Hứa Úy cũng không làm Trình Kiến phản ứng quá lớn, bởi vì bây giờ cô đang thờ hỗn hể nhấp nhô lên xuống trên người anh. Rõ ràng là cô ở bên trên nhưng cô lại không có một chút cảm giác quyền chủ đạo nào, cảm giác bị anh làm đến tê mỗ rất khó chịu.

Chương 68: Hứa Úy... mát xa cho cô.

Lúc anh nói chuyện vẫn còn có thể làm chuyện sắc tình được nhưng lực tập trung của Trình Kiến không tốt bằng anh. Cô vừa bị khoái cảm xâm nhập vừa lơ mơ nhớ tới những thứ mình đã triển lãm cho anh xem lúc trước.

Kích Việt 15 đã đạt tới đỉnh cao của vũ khí phóng xạ cầm tay hiện nay, tiếp đó Trình Kiến bắt đầu thử nghiệm kết hợp vũ khí giết người hàng đầu vào cơ thể con người.

Lúc bắt đầu Trình Kiến chỉ là cải tiến tay chân giả nhưng dần dần cô dời dần trọng tâm sang việc kết hợp vũ khí lên cơ thể người để thuận tiện hơn cho những người muốn sử dụng mà chưa kịp chuẩn bị vũ khí trong những tình huống nguy hiểm.

Viễn cảnh tương lai cô muốn nhìn thấy là có một ngày những chi giả sẽ trở thành chiếc bánh thơm ngào ngạt được các chiến sĩ chen lấn để mua. Điều này không nói lên người đó bị tàn tật hay là khuyết tật, sau khi được cải tạo sức chiến đấu của bọn họ sẽ được tăng lên gấp bội mà không hề ảnh hưởng đến cuộc sống sinh hoạt bình thường.

Đây là một cách tiến hóa khác với cách thức biến đổi sinh lý như là kết hợp gien hay là thuốc tiến hóa, có thể gọi là tiến hóa vật lý.

Tiếc rằng mối liên kết giữa máy móc và thần kinh con người vẫn chưa đủ hoàn hảo, Trình Kiến chưa tìm được phương pháp nào có thể liên kết được. Có lẽ trong khoảng thời gian ở cạnh Hứa Úy, cô có thể thử giải vấn đề khó khăn này.

Dù sao bây giờ cô cũng bị Hứa Úy giam ở đây không ra được, phía trên cũng không đưa ra một thông báo chính thức nào về việc thí điểm thuốc tiến hóa, Trình Kiến đoán rằng cấp trên không cường chế cô quay về phòng thí nghiệm là muốn cô tạm thời tránh đi đầu sóng ngọn gió.

Tính toán thời gian, hạng mục kết hợp gien của Quý Thanh Hòa cũng muốn sắp được công bố.

Buổi tối Trình Kiến bị Hứa Úy làm hai lần mới ngủ được, sáng hôm sau anh cũng không thèm gọi cô dậy. Trình Kiến bò dậy từ trên giường rồi vội vã chạy về đơn vị đã hơn 9 giờ, tiết huấn luyện buổi sáng đã qua hơn một nửa.

Cô cảm thấy cực kỳ xấu hổ, cứ thế này rồi ai cũng biết cô ỷ vào Hứa Úy mới có thể muốn làm gì thì làm ở trong đội, hơn nữa cô không dậy nổi có lẽ

cũng vì tối qua Hứa Úy làm cô đến nỗi chân mềm.

Cảm giác giống như sinh hoạt cá nhân bị công khai ra trước mặt mọi người thật sự rất xấu hổ, cô thầm oán giận Hứa Úy trong lòng.

Nhưng nghĩ lại, anh hoàn toàn không kiêng dè thanh danh của mình, quang minh chính đại bênh vực người của mình cũng là vì bảo vệ cô, Trình Kiến lại không thể giận anh nổi.

Trình Kiến cũng hiểu những lời anh nói tối hôm qua, cô cũng biết mục đích Hứa Úy đưa cô tới đây.

Trước khi cô thành công phá hủy bom, thái độ của anh cũng đã rất cẩn thận rồi còn phái cả Clara và Hàn Hành đi theo bảo hộ cô, sau đó còn đích thân đưa cô về quân khu của bộ đội đặc chủng.

Gần như những người tinh anh đều tập hợp ở đây, mỗi ngày cô đều ở cùng với bọn họ tương đương với việc tất cả mọi người đều có thể bảo vệ cô. Hơn nữa Hứa Úy còn thiên vị cô ra mặt, chỉ cần là người thông minh sẽ không dám gây khó dễ với cô, càng sẽ không dám bắt nạt cô hay cưỡng gian cô.

Tất nhiên không hẳn tất cả mọi người đều là người tốt, nhưng chỉ cần Hứa Úy ở đây thì những tên vô lại đó cũng không có can đảm chạm vào cô.

Buổi huấn luyện còn khắc nghiệt hơn cả những gì Trình Kiến có thể tưởng tượng ra. Cô luyện tập gần như muốn tắt thở, tư thế chạy bộ bị sửa lại vô số lần, khi thể lực hao hết trông cô chả khác nào một con zombie.

Buổi chiều Trình Kiến cũng không muốn làm nghiên cứu nữa, cảm giác như cô có thể ngủ một giấc đến sáng ngày hôm sau.

Cô bị nôn khan đến tận giữa trưa ngay cả cơm cũng không ăn nổi, vẫn là Hứa Úy kiên nhẫn nhìn cô ăn từng thìa từng thìa cho đến hết. Thậm chí anh còn đút cho cô mấy thìa dù cô đã cố van nài anh là cô không ăn nổi nữa.

Anh nói qua mấy ngày nữa thì sẽ khá hơn nhiều.

Có lẽ là đau lòng, buổi chiều Hứa Úy cũng không ép cô làm bất cứ chuyện gì, Trình Kiến tắm xong liền quay về nằm. Hứa Úy ngồi ở mép giường mát xa cho cô, xoa tay bóp chân rất chuyên nghiệp.

Trình Kiến mệt rã rời, xương cốt cả người như muốn vỡ vụn ra nhưng mỗi lần Hứa Úy đều ấn đúng vị trí khiến cô khá thoải mái.

“Hứa Úy, tay có mỏi không? Muốn em xoa bóp cho anh không?” Trình Kiến nằm mềm oặt trên giường, quần áo đã cởi hết, trên làn da phấn nộn còn lưu lại dấu tay của Hứa Úy.

Hứa Úy không nói gì, dè gáy cô lại, niết từng cái.

“Có phải em rất vô dụng hay không? Huấn luyện ba giờ mà nghỉ ngơi tận nửa ngày.” Trình Kiến nhìn cái chân trước mắt, vừa hưởng thụ sự phục vụ của Hứa Úy vừa tự giễu chính mình.

“Sẽ tốt lên.” Câu trả lời của Hứa Úy mang đầy phong cách của anh, lời ít mà ý nhiều, không hề văn vẻ còn trấn an cô bằng hết khả năng.

Nói thật ra Trình Kiến cảm thấy bây giờ đã tốt hơn trước kia khác nhiều, hôm nay cô bị ép chạy một cách điên cuồng đột nhiên những chuyện đã xảy ra trước kia cũng trở nên rõ ràng hơn.

Lúc ấy ở thành Dahl cô bị zombie rượt đuổi, tuy rằng Hứa Úy cứu cô nhưng thái độ hoàn toàn xa cách. Anh ấy có quỹ đạo của riêng mình tuyệt đối sẽ không dao động vì cô, trừ khi xảy ra tình huống nguy hiểm đe dọa tới tính mạng, khi đó anh mới bằng lòng liếc mắt nhìn cô.

Nhưng bây giờ cô chỉ đau eo đau chân do huấn luyện, cô còn chưa nói gì, anh đã tới mát xa giúp cô.

Vẫn là Hứa Úy đó nhưng bây giờ lại bằng lòng mát xa cho cô!

Rõ ràng cơ thể cô không có vấn đề gì lớn lắm, chỉ là đau nhức.

Trình Kiến dùng ngón tay moi chiếu, nghĩ thầm Hứa Úy thật sự rất khó công lược. Ngày thường anh ấy luôn thể hiện là một người công chính nghiêm minh, nhưng khi đã công lược được thì ai cũng biết anh ấy sẽ cưỡng chiều người của mình.

Trình Kiến vui đầu vào gối mừng thầm, cô miên man suy nghĩ một lúc, có lẽ do Hứa Úy mát sa quá thoải mái cô liền ngủ mất.

Hứa Úy làm xong cũng không rời đi, giúp cô đắp chăn, sau đó ngồi trông bên cạnh cô.

Sẽ không có việc gì.

Chỉ cần ở bên anh, cô sẽ không có việc gì.

Hứa Úy nuông chiều Trình Kiến thành kiểu nữ diễn hình của đơn vị.

Một nhóm người thông qua kỳ tuyển chọn chỉ biết Trình Kiến là sĩ quan của viện nghiên cứu trung ương được yêu cầu bảo vệ. Bọn họ không biết rốt cuộc Trình Kiến là ai cho nên trong đội cũng có người oán hận với những hành động của cô nhưng cuối cùng đều bị huấn luyện viên Hậu Tương dùng thủ đoạn lời đình đê xuống.

Nghỉ ngơi Trình Kiến chính là nghỉ ngơi thượng tá Hứa Úy.

Trong quân không ai có thể nghỉ ngơi người đó, cũng không ai có đủ thực lực để nghỉ ngơi. Dám nhiều lời một câu, trực tiếp lăn ra khỏi đây.

Cuối cùng ba kẻ không thức thời đã bị điều đi, lúc đó không ai dám sinh ra những ý nghĩ dư thừa với chuyện này, chỉ coi cô như linh vật trong đội mà

thôi.

Ngày hôm sau vẫn như thế, đầu tiên là huấn luyện thể lực cơ bản, buổi sáng mang vác vật nặng chạy bộ 10km; tập thể lực ba môn phối hợp, hít đất một nghìn cái, đứng lên ngồi xuống một nghìn cái, gập bụng một nghìn cái; tiếp theo là chạy đường dài 15km; đó chỉ là buổi sáng chưa bao gồm buổi chiều và buổi tối.

Trình Kiến vừa nghe thấy ba lần một nghìn liền nhũn chân, với cô mà nói một nghìn cái chính là con số thiên văn, không mang theo vật nặng chạy 10km cũng đã muốn nửa cái mạng của cô rồi. Hít đất chắc cô làm không nổi năm cái mất, đứng lên ngồi xuống cũng tạm được cô có thể làm khoảng mấy chục cái, nhưng gập bụng cô làm không nổi.

Cuối cùng tiết mục chạy 15km cô không thể tham dự nổi, vì thế ngày hôm đó cô vẫn bỏ dở giữa chừng.

Ngày thứ ba, cho dù có Hứa Úy mát xa nhưng tay chân cô vẫn rất đau, buổi tối Hứa Úy muốn thân mật nhưng cô cũng không làm được. Cô làm nũng kêu đau bụng thật ra nơi cô đau là cơ bụng do ban ngày cô luyện gập bụng mới như vậy.

Ngày thứ tư, Trình Kiến đã có thể miễn cưỡng chạy xong 10km.

Đến ngày thứ năm, cô đã tiến bộ hơn rõ ràng bởi vì chiều hôm đó cô đã có sức lực để tới xưởng công binh.

Hứa Úy đã thấy tất cả, biểu hiện của Trình Kiến quả thật là khác với người bình thường.

Anh gặp qua rất nhiều người không có kinh nghiệm trong việc tập luyện, cũng là năm ngày huấn luyện nhưng Trình Kiến tiến bộ hơn nhiều so với những người kia.

Tuy rằng chỉ lớn hơn một chút nhưng vẫn khiến người ta phải suy ngẫm.

Mỗi ngày cô chỉ huấn luyện nửa ngày, điểm mấu chốt nhất chính là cô là Omega. Thể chất của cô về bản chất là khác hoàn toàn với Beta và Alpha.

Giống như 1cm dù thế nào cũng không thể vượt qua 100cm, cho dù cô có tập luyện bằng trời cũng không thể vượt qua Alpha.

Nếu như cô không phải là thiên phú dị bẩm, vậy chỉ có thể nói rằng cơ thể cô sau khi trải qua tiến hóa đã xuất hiện biến hóa không giống người thường.

Ngược lại Trình Kiến không hề cảm thấy cơ thể mình có gì thay đổi, cô vẫn cảm thấy mình vừa chạy liền phế, vừa chạm vào liền mệt. Sau một tuần huấn luyện thể lực, khi một lần nữa ngồi trước bàn thí nghiệm, cô hoàn toàn không khống chế được cổ áp lực đã lâu trong lòng.

Cô cảm thấy cô muốn bộc phát!

Giống như những người trút hết những áp lực học hành vào việc chạy bộ!

Cách thức cô trút hết những khổ đau mà cô phải điên cuồng rèn luyện trong khoảng thời gian này, chính là học tập, là nghiên cứu!

Chương 69: Chỉ là em rất sợ.

Trình Kiến cũng không phát hiện ra rằng sức bền của cô càng ngày càng tốt hơn trước.

Trong vòng một tuần huấn luyện cô có thể đủ tinh táo để đến xưởng công binh nghiên cứu được ba ngày, tuy rằng thể lực của cô không thể trở nên tốt hơn ngay lập tức nhưng thật sự nó đang dần chuyển biến tốt hơn.

Trình Kiến sửa sang lại tài liệu trong tay một chút rồi tắt máy tính rời khỏi phòng nghiên cứu, Hứa Ủy đi ngay sau cô, giúp cô tắt đèn.

Trong khoảng thời gian này, anh vẫn luôn ở cạnh cô. Có thể là vì Trình Kiến cảm giác một ngày ở đây dài như một năm, cho nên cô cũng cảm thấy cô ở chung với Hứa Ủy cũng đã được vài tháng rồi.

Cô ôm túi bước đi trên hành lang, Hứa Ủy đi bên cạnh cô, bóng dáng một cao một thấp chồng lên nhau trên mặt đất. Trình Kiến đang suy nghĩ gì đó, sau khi xuống cầu thang, cô hỏi Hứa Ủy: “Ngày mai anh phải tham gia cuộc diễn luyện công khai thành quả thí nghiệm của Quý Thanh Hòa à.”

“Ừ.” Anh đáp lời.

“Em có dự cảm không tốt, ừm ... thật ra dự cảm này em đã có từ rất lâu rồi.” Lúc bọn họ đi đến chỗ hành lang gấp khúc vắng người, cô chợt dừng lại, cúi đầu nhìn mũi giày.

Hứa Ủy đi sau cô tầm hai bước chân cũng đứng lại, chẳng qua ánh mắt anh vẫn luôn nhìn bóng lưng gầy yếu của cô.

“Anh biết không?” Trình Kiến quay đầu lại nhìn Hứa Ủy, đôi mắt trong veo giống như dòng suối nhỏ dưới ánh trăng, “Vào nửa năm trước người của thành Dahl đã biết về dự án thuốc tiến hóa của em.”

“Lúc đó ở trong phòng nghiên cứu của Quý Thanh Hòa, người đó đã hỏi “Thuốc tiến hóa ở đâu?”, nhưng dự án của em là tuyệt mật. Tại thời điểm đó chỉ có em và viện trưởng Noel biết chuyện này.”

Trình Kiến vẫn đứng yên không nhúc nhích, nhìn thẳng vào mắt anh, nét mặt nghiêm túc hiếm có.

“Em nghi ngờ viện trưởng?” Hứa Ủy bình tĩnh hỏi cô, không hề phủ định cũng không có phản ứng quá khích.

“Chỉ là em rất sợ.” Trình Kiến nhú mi cụp mắt xuống, nhìn ngón tay thon dài hữu lực của Hứa Ủy.

“Em không biết mục đích của bọn họ là gì... Nếu như quả thật viện trưởng là người của bọn họ. Vậy vì sao ông ấy lại nói với em rằng hạng mục kết hợp gien sinh vật của thành Dahl đang dùng là do phía chúng ta làm lộ thông tin ra ngoài?”

Cô giống như đang sắp xếp lại suy nghĩ của mình, bổ sung thêm: “Hơn nữa, lúc đó tên gián điệp xông vào phòng nghiên cứu của Quý Thanh Hòa không nên hỏi câu hỏi đó, bởi vì viện trưởng Noel biết rõ nó ở đâu.”

“Em thật sự nghi ngờ viện trưởng Noel sao?” Hứa Úy trực tiếp chọc thủng những suy nghĩ sâu xa mà cô đang che giấu, ngay cả chính cô cũng không muốn thừa nhận điều đó.

Trình Kiến ngẩng đầu nhìn anh, Hứa Úy nhìn cô trần thuật: “Em đang nghi ngờ Quý Thanh Hòa.”

“...”

Trình Kiến nuốt nước miếng, mí mắt cô giựt giựt, nói không nên lời.

“Em có đề cập về thuốc tiến hóa với anh ta không?” Hứa Úy hỏi.

Trình Kiến lắc đầu, “Trừ viện trưởng Noel ra, em không nói với bất kì ai.”

“Nhưng lúc đó em qua lại rất gần gũi với anh ta.” Hứa Úy bước lên hai bước, tiêu diệt khoảng cách cuối cùng giữa hai người, “Lúc em và tôi chưa chính thức ở bên nhau, mọi người đều nghĩ em và anh ta là một cặp.”

“Em và anh ấy không có gì!” Trình Kiến nhạy cảm nhận ra trong câu nói của Hứa Úy có trộn lẫn chút ghen tuông. Lúc cô đang muốn giải thích thì phát hiện ra Hứa Úy không có ý theo sát chuyện này, anh dứt khoát nói ra những gì chưa kịp nói.

“Cho nên rất có khả năng anh ta đã dựa vào mối quan hệ với em mà phát hiện ra hoặc là đã nhìn trộm được nghiên cứu của em.”

“...”

“Nếu nghiên cứu của em đã không còn là bí mật với thành Dahl, có lẽ bọn họ sẽ nghĩ cách đánh cắp thành quả của em. Lúc trước bọn họ chưa xuống tay có lẽ là vẫn nghi ngờ hiệu quả của nó, bây giờ việc em phá hủy được đám bom đó đã trở thành thành quả thí nghiệm của em, chỉ sợ bọn họ sẽ bắt đầu có những hành động khác.”

Đồng tử của Trình Kiến mở lớn, cô kinh hoàng nhìn Hứa Úy, không ngờ rằng anh sẽ nói ra nhiều chuyện không tốt như vậy.

“Em nên làm gì bây giờ?” Trình Kiến chỉ giỏi ở phương diện nghiên cứu, những thứ khác cô cũng giống như những người khác thôi, thậm chí có thể nói là còn có chút ngây ngô.

Cô thật sự sợ hãi, cô không biết rốt cuộc thành Dahl sẽ làm ra những chuyện như thế nào với cô.

Hứa Úy duỗi tay ôm lấy cô, Trình Kiến được anh ôm vào ngực giống như chỉ cần dùng chút lực là cô sẽ vỡ nát.

“Chỉ cần tôi ở đây, em sẽ không có chuyện gì.”

Trình Kiến ngửi mùi hương trên người anh, mùi sắt thép nhàn nhạt cảm giác như một lưỡi dao sắc bén, luôn mang lại cho người ta một áp lực vô hình. Rõ ràng là cảm giác rất đáng sợ nhưng không biết lúc nào lại trở thành thần bảo hộ bên cạnh cô, cũng vì vậy cô mới có cảm giác an toàn.

“Ừm.”

Cô gật đầu, ôm lấy eo Hứa Úy vùi mặt vào ngực anh.

Trình Kiến rất ít khi bị Hứa Úy bắt nạt, chuyện giường chiếu trước nay anh vẫn rất tôn trọng cảm xúc của cô. Nhưng đêm nay cho dù Trình Kiến có làm nũng như thế nào, anh cũng rất ngang ngược chuyên chế ép cô làm suốt một đêm.

Người có dự cảm không tốt cũng không phải chỉ có mình Trình Kiến, Hứa Úy cũng giống cô. Anh sống trên ranh giới sống chết bao nhiêu năm, trải qua vô số thời khắc vào sinh ra tử, anh cực kỳ nhạy bén trong việc cảm nhận sự nguy hiểm cận kề.

Trình Kiến bị theo dõi, cho nên anh đã gạt hết tất cả mọi chuyện sang một bên đặc biệt ở bên cạnh cô trong khoảng thời gian này.

Anh muốn nhanh chóng thanh trừ thế lực hắc ám ẩn núp sau lưng để Trình Kiến có thể sống một cuộc sống bình yên. Đó không phải là một việc dễ dàng, nhận biết lòng người còn khó khăn hơn việc rò bom mìn rất nhiều.

Ngày hôm sau, Trình Kiến không thể dậy nổi, cô không kịp theo nhóm người đầu tiên đến tham dự cuộc thực chiến diễn luyện của Quý Thanh Hòa. Cho đến khi cô lỡ chuyến bay, Trình Kiến mới hiểu lý do vì sao tối qua Hứa Úy lại tàn nhẫn như vậy.

Anh không muốn cô đi.

Cuộc sống của Trình Kiến vẫn tiếp tục như trước, cô càng ngày càng đuổi kịp chương trình huấn luyện, tuy là vẫn không thể hoàn thành toàn bộ nhưng cũng đã tiến bộ cực kỳ chấn động rồi.

Sau khi kết thúc huấn luyện buổi sáng, buổi chiều Trình Kiến sẽ ôm chân ngồi trong phòng nghiên cứu xem video diễn luyện thực chiến ngày đó, mỗi lần cô xem ít nhất là ba lần mới có thể tắt đi.

Nó là một kỳ tích ghê tởm hơn những gì cô tưởng tượng.

Những binh lính trong video đã tiếp nhận thí nghiệm biến đổi hình thể của họ. Có người thì có sừng trâu rừng và cơ thể vạm vỡ, có người giống như kết hợp từ báo và sư tử, chạy bằng tứ chi, tốc độ được nâng cao đồng thời còn có thể giết kẻ địch với xác suất cao.

Còn có người khắp người bao phủ lớp vảy cứng, có răng nọc và đôi mắt tầm nhiệt của rắn. Thậm chí còn có người đạt được thị lực, móng vuốt của chim ưng và khả năng bay rất lợi hại.

Đồng thời, bọn họ vẫn giữ được lý trí.

Dường như Quý Thanh Hòa đã sáng tạo ra một chủng loại mới, người thú. Từ giờ phút này, con người có thể quang minh chính đại mọc sừng, mọc cánh, càng trở nên không giống con người nữa.

Người thú hoàn toàn áp đảo các binh lính bình thường khi giao chiến, đánh bại đối thủ trong nháy mắt.

Trình Kiến biết bên thành Dahl cũng đã ứng dụng thí nghiệm này, nhưng Quý Thanh Hòa đã tuyên bố rõ ràng hiện nay bên ta nắm giữ mã gen đa dạng hóa hơn thành Dahl rất nhiều. Vì thế chỉ cần quân đội bên ta bắt đầu ứng dụng thí nghiệm thì hoàn toàn có thể đè bẹp chiến lực của thành Dahl.

Nhưng trong lòng Trình Kiến chỉ cảm thấy chán ghét và bài xích.

Con người vốn không nên sinh tồn như thế, tại sao một thí nghiệm phản bội lại mã gen tiến hóa của nhân loại lại được phát triển sản xuất như thế?

Chương 70: Quý Thanh Hòa muốn gặp em

Trong khoảng thời gian này Hứa Úy cũng nhận ra sự sâu muộn của Trình Kiến, cô đã hỏi cách nhìn của anh về thí nghiệm kết hợp gien rất nhiều lần, Hứa Úy cũng đã đưa ra đánh giá khách quan nhất.

Đối với những người có sức chiến đấu yếu nhưng lại tràn ngập nhiệt huyết và lòng yêu nước luôn bị vận mệnh và kẻ địch đàn áp mà nói, sinh vật kết hợp gien là thứ mà bọn họ không thể từ chối.

Trước khi có biện pháp khác tốt hơn, Hứa Úy không thể ngăn cản những người khác sử dụng.

Trình Kiến càng cảm thấy tiêu cực hơn. Sau khi sinh vật kết hợp gien được công bố, cô cũng đã tìm cách lấy được một ống thuốc từ nội bộ, nghe nói sau khi tiêm vào người tiêm có thể đạt được năng lực cảm ứng sóng âm của dơi.

Sau khi nghiên cứu, Trình Kiến phát hiện trình độ thông minh của Quý Thanh Hòa quả thật rất đáng kinh ngạc.

Trong ống thuốc kết hợp gien thuộc tính dơi này có rất nhiều phương pháp tiên tiến trong lĩnh vực virus. Anh ta đã hoàn toàn nắm bắt được kỹ thuật của thành Dahl thường dùng để lây nhiễm, người thí nghiệm có thể được cường hóa thể năng nhưng không hoàn toàn mất đi lý trí trở thành zombie.

Trên hết, anh ta đã phóng đại các đặc thù có thể đe dọa đến tính mạng con người trên các loài động vật. Sau khi kết hợp với cơ thể người, người thí nghiệm có thể tăng sức chiến đấu lên vài lần thậm chí vài chục lần trong khoảng thời gian ngắn.

Tác dụng phụ được công bố hiện nay có ba điều cần lưu ý là:

Thứ nhất: Khả năng thất bại là 30%, sau khi thất bại người sử dụng có thể bị tê liệt, ung thư, dị dạng, thậm chí là tử vong.

Thứ hai: Ngoại hình sẽ phát sinh biến đổi khác thường và mất khả năng sinh sản như người bình thường.

Thứ ba: Vì tốc độ tế bào phân tách thay thế nhanh, tuổi thọ của người lây nhiễm chỉ còn lại nhiều nhất là mười năm.

Huyết thanh kết hợp gien có thể sản xuất hàng loạt cũng là do điều chế thành phần chính không quá phức tạp chỉ cần nắm bắt được phương pháp

làm thì hoàn toàn có thể bảo đảm cung ứng số lượng lớn, nó tương đối nhanh chóng, giá thành lại rẻ.

Trình Kiến so sánh với dự án thuốc tiến hóa của cô. Cô thất vọng phát hiện ra rằng dự án của cô gần như không thể sánh nổi với dự án bên đó về lưu trình chế tác.

Cô chính là người chế tác cho nên cô hiểu rõ để bồi dưỡng ra một người có thể liên tục tiến hóa phức tạp như thế nào.

Cô phải dựa trên mã gen của người này và phải am hiểu kỹ năng sở trường của anh ta để chế tác ra thuốc thử, số liệu giữa ba loại thuộc tính ABO có sự khác biệt rất rõ ràng.

Hơn nữa thuốc thử chỉ có thể chuẩn bị trước nhiều nhất là ba kỳ, sau đó phải căn cứ vào mức độ tiến hóa của người đó để điều chỉnh lại thành phần thuốc. Nếu không khả năng cao sẽ phát sinh di chứng không dễ nhận biết, ví dụ như Trình Kiến cô thường bị mất ngủ do suy nghĩ quá độ, hoặc cũng có thể là thuốc không có tác dụng.

Kỹ thuật này không thể cố định trên một dây chuyền sản xuất khuôn mẫu, nó yêu cầu người điều chế phải hiểu biết rất nhiều lĩnh vực khác nhau. Hơn nữa mỗi lĩnh vực đều cần có độ hiểu biết nhất định nếu không căn bản sẽ không thể hiểu được công đoạn chế tác tiếp theo nên làm thế nào. Giống như việc người thường không thể nào chế tạo được bom nguyên tử vậy.

Người am hiểu nhiều lĩnh vực khác nhau hiện nay vẫn là số ít.

Cuối cùng Trình Kiến cũng hiểu tình huống hiện nay của mình, phía trên không mở rộng nghiên cứu của cô như đã hứa hẹn từ trước mà lại do dự không quyết, e rằng họ cũng đã suy xét tới vấn đề không thể sản xuất hàng loạt.

Bọn họ đã chứng kiến thành quả thí nghiệm của cô, hơn nữa còn đọc phương án sản xuất cô trình lên chỉ sợ bọn họ không có dự định công khai thí nghiệm về thuốc tiến hóa với bên ngoài. Trình Kiến nghi ngờ bọn họ chỉ định sử dụng thí nghiệm đối với giai cấp cao tầng hoặc là người có giá trị cực cao.

Vì sao chỉ có những người thuộc tầng lớp thượng tầng mới được tiến hóa phù hợp với đặc tính của bản thân họ mà những chiến sĩ bán mạng ngoài chiến trường lại chỉ có thể trở thành người thú đoán mệnh?

Một khi công khai, không những không thể thỏa mãn nhu cầu bổ sung thêm sức chiến đấu, chỉ sợ sẽ còn gây ra náo động.

Mấy ngày nay tâm trạng của Trình Kiến vẫn luôn sa sút, Hứa Ủy nói chuyện phiếm với cô cũng không làm giảm bớt được cảm xúc tiêu cực

trong cô. Chỉ khi cô ép bản thân nghiên cứu mô phỏng chi giả, cô mới có vẻ như không nghĩ tới những chuyện đó.

Một tháng trôi qua kể từ khi buổi diễn luyện công khai diễn ra, có một người tới quân khu, nói muốn gặp mặt Trình Kiến.

“Quý Thanh Hòa muốn gặp em, em có muốn đi không?” Hứa Úy đứng ở cạnh cửa nhìn Trình Kiến. Cô mặc đồ bảo hộ lao động, tóc buộc cao, đeo kính bảo vệ đứng trước một cánh tay robot bán tự động lắp ráp một phần của chi giả.

Tiếng ồn chói tai mất một lúc mới dừng lại, Trình Kiến gỡ kính bảo hộ xuống, lúc cô nhìn Hứa Úy có vài phần phong thái của lính kỹ thuật hàng năm trà trộn trong xưởng công binh.

“Em muốn gặp anh ấy.”

Cô rất muốn gặp anh ta một lần từ sau buổi diễn luyện kia. Tuy rằng thái độ của cô với Quý Thanh Hòa có phần vi diệu nhưng không thể phủ nhận Trình Kiến rất ngưỡng mộ vị học trưởng này.

“Tôi đi cùng em.” Hứa Úy kiên trì nhìn cô, Trình Kiến đành gật đầu. Cô cũng không nói gì thêm, hai người cùng đi tới phòng khách quân khu.

Lúc Trình Kiến bước vào, cô thấy có một người đàn ông mảnh khảnh ngồi vắt chân trên sofa đang vuốt ve cái ly.

Lúc anh ta ngẩng đầu, Trình Kiến mới nhận ra học trưởng của mình, trung tá Quý Thanh Hòa.

Tóc anh ta đã dài qua vai, đeo kính không gọng, nhìn rất hào hoa phong nhã, cảm giác còn quý phái hơn cả trước kia.

“Trung tá.” Trình Kiến chào hỏi anh ta một cách công thức hoá. Quý Thanh Hòa nhìn Trình Kiến, lại nhìn người đàn ông còn lại trong phòng, Hứa Úy, ánh mắt giống như đang tự hỏi gì đó.

“Em thay đổi rất nhiều, Chanh Chanh.” Trong mắt Quý Thanh Hòa, Trình Kiến càng ngày càng giống nữ sĩ quan trên chiến trường. Cô đã mất đi nét non nớt ngày xưa, kể cả là ánh mắt hay là khí chất đều sâu sắc hơn trước kia rất nhiều.

Giữa hai người như tồn tại một ranh giới, Quý Thanh Hòa khẽ nhếch môi, thản nhiên bình tĩnh nói tiếp.

“...À đúng rồi, anh gọi em là Chanh Chanh trước mặt Alpha của em có vẻ như không thích hợp cho lắm. Thiếu tá Trình Kiến, mời ngồi.”

Quý Thanh Hòa đứng lên, chỉ vào sofa liền kề.

“Anh đoán là em có rất nhiều chuyện muốn nói với anh.”

Anh ta nói xong thì nhìn Hứa Úy, cười nói: “Thượng tá Hứa Úy, chúng tôi sẽ nói chuyện mất một lúc, ngài có cần đi làm việc khác không?”

“Tôi sẽ ở đây.” Hứa Úy nhàn nhạt đáp lại, Quý Thanh Hòa lại cong khoe môi, ngồi ở góc nghiêng đối diện với Trình Kiến.

“Tại sao độ tích hợp của huyết thanh lại có thể tăng cao trong thời gian ngắn như thế?” Trình Kiến trực tiếp vào chủ đề chính, Quý Thanh Hòa cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

Anh ta lấy cái rương màu bạc đặt bên cạnh mở khóa ra, sau đó đẩy tới trước mặt Trình Kiến.

Cô cúi đầu nhìn, trong rương ướp lạnh đặt mấy ống đựng virus.

“Đây là gì?”

“Huyết thanh sinh học.” Quý Thanh Hòa nói.

“Em có hàng mẫu rồi.”

“Cái này khác với những cái đó, đây là huyết thanh có thể liên kết chi máy và thần kinh sinh vật.” Quý Thanh Hòa thản nhiên nói, “Lúc anh làm nghiên cứu, nghĩ tới em vẫn gặp khó khăn để liên kết chính xác chi giả mô phỏng với thần kinh. Cho nên anh tận dụng chút thời gian để làm cái này.”

Trình Kiến nhíu mày, lời nói của Quý Thanh Hòa đã làm cô cảm thấy hứng thú, “Anh có thể kết hợp hoàn hảo được chi giả vào thần kinh con người?”

“Về phương diện thiết kế vũ khí anh không bằng em nhưng lĩnh vực sinh hóa anh cũng có cái nhìn riêng của mình. Em có thể thử xem, nếu vấn đề kết nối thần kinh có thể giải quyết, anh tin tưởng em có năng lực mở ra thời đại mới cho tiến hóa của nhân loại.”

Quý Thanh Hòa nói xong thì nhìn Trình Kiến, Trình Kiến vẫn nhìn chăm chăm cái rương trên bàn giống như là đang suy nghĩ gì đó.

“Thiếu tá, em hãy suy nghĩ thật kỹ. Nếu tương lai nhân loại có thể đạt được cải tạo bán cơ giới trên nền tảng người thú thì lực lượng chiến đấu của chúng ta sẽ càng ngày càng mạnh mẽ. Đến lúc đó sức chiến đấu của chúng ta sẽ đạt tới một đỉnh cao mới.”

Có thể nhìn ra anh ta rất kích động, Trình Kiến cũng đang chảy nước miếng. Rất khó để nói bản thân cô không động lòng chút nào, nếu thật sự có thể tiến hành cải tạo dựa trên cơ sở đó...

Hứa Úy ngồi bên cạnh lẳng lặng nhìn Trình Kiến, nhìn bề ngoài có vẻ như cô rất bình tĩnh nhưng gò má lại nổi lên sắc đỏ. Trừ lúc cao trào ở trên giường thì cũng chỉ có lúc cô nhập ma nghiên cứu mới có thể khiến cô trông như đạt được cảm giác cao trào.

Chương 71: Em muốn tham gia không?

“Nghiên cứu này anh chưa trình lên cấp trên, bởi vì hiện nay em là người đầu tiên muốn cải tiến cơ thể con người thành vũ khí, hy vọng em có thể cùng anh xây dựng một tương lai nhân loại mạnh mẽ hơn.”

...Trình Kiến vẫn luôn có hứng thú trong việc cải tạo cơ thể người.

Cô hy vọng có một ngày nào đó cô có thể tạo ra chiến sĩ robot sinh học, nếu nói thuốc tiến hóa là thành tựu đỉnh cao trong lĩnh vực sinh vật của cô thì cái này là kết hợp cả công việc và niềm đam mê của cô.

Từ nhỏ cô đã thích vũ khí, máy tính và các loại công nghệ khác. Lúc chín tuổi cô đã có thể lắp ráp một chiếc máy tính với tính năng ưu việt hoá, lúc ấy cô kiếm được không ít tiền nhờ việc lắp ráp máy tính cho người khác. Còn về súng ống, sau khi cô giành được tài nguyên liền phát minh ra Kích Việt 15 đại khai sát giới.

Những điều Quý Thanh Hòa nói tràn ngập cảm dỗ với cô, Trình Kiến cúi đầu nhắm mắt để giảm bớt cơn khô mắt do thời gian dài không chớp mắt rồi lại nhìn Quý Thanh Hòa.

“Nếu em đồng ý, anh định làm như thế nào?”

“Tất nhiên là lập một hạng mục mới, chúng ta cùng nhau phá bỏ khó khăn để thực hiện nguyện vọng này.” Biểu cảm của anh ta có thể gọi là tràn ngập nhiệt huyết đam mê, Trình Kiến rất hiểu cảm giác sôi trào nhiệt huyết khi nghiên cứu này.

Tay chân cô khẽ run lên, máu cô như đang chạy rần rần trong huyết quản, não bộ của cô bắt đầu hưng phấn.

“Em...”

“Trình Kiến.” Hứa Úy kịp thời ngăn cô lại ngay lúc cô định nói chuyện, sắc mặt anh không quá tốt nhưng nếu là người ngoài nhìn vào chỉ sợ vẫn thấy anh như bình thường.

Chẳng qua Trình Kiến đã ở chung với anh một khoảng thời gian, hai người họ còn rất thân thiết, cho nên cô có thể nhận ra sự khác nhau trong đó.

Cô quay đầu nhìn Hứa Úy, ngọn lửa nhiệt huyết trong cô như bị dập tắt trong chớp mắt, ánh mắt anh sắc bén, nghiêm khắc dường như chẻ đôi thần kinh của cô qua lớp không khí.

“Em sẽ suy nghĩ.” Trình Kiến dời ánh mắt sang chỗ khác, da đầu như có cảm giác râm ran.

Quý Thanh Hòa đương nhiên biết cái nhìn vừa rồi của Hứa Ủy đã ảnh hưởng đến phán đoán của Trình Kiến, nét mặt anh ta lộ ra chút hài hước và lạnh lẽo.

“Em vẫn chẳng thay đổi nhỉ.” Anh ta nói với Trình Kiến: “Vẫn sợ anh ta như vậy.”

“Em không sợ.” Điều này Trình Kiến rất tự tin, cho nên cô dứt khoát trả lời Quý Thanh Hòa, “Em không còn sợ nữa, chỉ là em cần suy nghĩ cẩn thận lại một chút thôi.”

“Được thôi.” Quý Thanh Hòa vỗ tay cười nói: “Tất nhiên là anh nên cho em thời gian suy nghĩ. Nếu em cảm thấy anh chướng mắt, không muốn làm cộng sự với anh thì có thể một mình nghiên cứu cũng không sao.”

Anh ta giống như làm ảo thuật, lấy ra một chiếc thẻ quyền hạn treo móc hình con chó nhỏ từ trong lòng bàn tay ném cho Trình Kiến.

“Đây là toàn bộ tài liệu anh làm ra huyết thanh cho robot sinh học, giao cho em.”

Trình Kiến nhú mày, có chút khó hiểu. Ngược lại Quý Thanh Hòa cười rất thản nhiên, nói: “Đây là lỗi suy nghĩ cuồng hoan, anh phát hiện ra thứ tốt muốn chia sẻ với em mà thôi. Em không cần nghiêm túc như vậy đâu?”

Quý Thanh Hòa không hề đề cập đến gì khác ngoài việc thí nghiệm lắp ráp chi giả của Trình Kiến, giống như hoàn toàn không biết việc cô chế tạo ra thuốc tiến hóa.

Trình Kiến nói chuyện với anh ta giống như khi bọn họ ở trong trường trước kia. Thật ra cô có rất nhiều lời muốn nói, muốn giao lưu với anh ta nhưng Hứa Ủy đang ở cạnh cô, cô cảm thấy lập trường của mình nên kiên định một chút.

Thứ nhất quan hệ giữa cô và Quý Thanh Hòa không thích hợp để tiếp cận quá gần. Thứ hai nữa là cô từng thể hiện sự nghi ngờ Quý Thanh Hòa trước mặt Hứa Ủy, cô cũng không nên quá thân thiết với anh ta.

Trình Kiến nhìn chiếc thẻ từ trong tay, có cái này rồi cô có thể truy cập vào kho dữ liệu mà Quý Thanh Hòa trao quyền cô.

Đây là quy định nội bộ về tài nguyên chung của viện nghiên cứu, trước kia hai người vẫn thường xuyên làm chuyện này. Ngày trước những chuyện Trình Kiến làm không xong liền treo ở đó, học trưởng sẽ dọn trợ lý của anh làm nốt giúp cô. Đây cũng là lý do chính khi đó cô có thời gian làm nghiên cứu của riêng mình.

Quý Thanh Hòa thật sự vẫn luôn giúp đỡ cô, từ lúc ở trường học cho đến khi bước vào xã hội, lúc nào anh cũng tôn trọng cô. Mâu thuẫn lớn nhất giữa hai người chính là quan điểm khác nhau về nghiên cứu kết hợp gien con người.

Cô cũng không chắc anh ta hao tổn tâm trí làm ra huyết thanh để liên kết thần kinh con người với chi giả máy móc là có phải muốn hòa hoãn quan hệ với cô hay không?

Có lẽ, Quý Thanh Hòa cũng muốn thông qua cái này để làm giảm mức độ kháng cự với sinh vật kết hợp gien trong lòng cô.

“Cảm ơn, em sẽ xem.”

Trình Kiến quyết định tiếp thu thành quả này, bởi vì gần đây cô đang có rất nhiều cảm hứng cho việc cải tạo chi giả, bộ não cô càng tiến hóa thêm một bước thì mức độ suy nghĩ của Trình Kiến lại càng nhiều.

Cô vốn đang cảm thấy phiền não vì không thể kết nối được các dây thần kinh vào chi giả một cách hoàn hảo, không nghĩ tới Quý Thanh Hòa lại mang đến cho cô thứ cô muốn nhất.

“Còn chuyện gì muốn hỏi anh không?” Quý Thanh Hòa cười nhìn cô, đôi mắt cong cong như vầng trăng non.

Trình Kiến đã buông bỏ sự phòng bị, lúc ngẩng đầu nhìn anh ta đôi mắt đã trở lại sự ngây thơ ngày nào, “Đương nhiên là có, chỉ là hôm nay anh tới đây chỉ để đưa em cái này sao?”

Ý của cô là, rõ ràng bây giờ anh ta phải đối mặt rất nhiều với vụ ám sát, sao lại dám chạy loạn như vậy?

Thời gian Quý Thanh Hòa quen biết cô còn lâu hơn cả Hứa Úy, anh ta đã nhận ra sự chuyển biến thái độ của Trình Kiến.

“Tất nhiên là không phải rồi nhưng đó cũng là mục đích chính của anh. Hôm nay anh tới đây chủ yếu là để xem tình hình của nhóm binh lính thí nghiệm đầu tiên.”

Nhắc tới cái này, sắc mặt của Trình Kiến cũng thay đổi theo, sau đó cô và Quý Thanh Hòa nói chuyện rất nhiều, tất cả đều là về vấn đề sinh vật kết hợp gien.

Sau khi tiễn Quý Thanh Hòa, nét mặt của Trình Kiến vẫn còn rất nghiêm trọng. Cô không chú ý tới Hứa Úy nhưng Hứa Úy lại thấy toàn bộ phản ứng của cô.

Mãi cho đến khi ra khỏi thang máy, cô mới sực nhớ tới cô đã không nói chuyện với Hứa Úy trong suốt hành trình.

“...” Cô xoay người lại tóm lấy tay áo Hứa Úy, ngượng ngùng nói: “Em xin lỗi, vừa rồi em mãi nói chuyện quá.”

Chuyện này đối với Hứa Úy cũng không coi là gì, chuyện anh để ý tới không phải là điều này.

“Em muốn tham gia hạng mục mà anh ta nói tới sao?”

Trình Kiến ngăn người, cô nhìn anh nhất thời lại không biết nên nói làm sao.

Cô không biết Hứa Úy có hiểu ý nghĩa của việc nghiên cứu khoa học với cô hay không? Đó không phải là thứ đen hay là trắng, ngay cả khi nó là do những nhà khoa học tội ác phát minh ra giúp thành Dahl nhưng nên thưởng thức cô vẫn sẽ thưởng thức.

“Em muốn tham gia.” Cuối cùng Trình Kiến cũng phản ứng lại, cô trả lời rất thẳng thắn. Lúc cô nhìn Hứa Úy, ánh mắt không hề có ý muốn che giấu, “Em muốn để mọi người trở nên mạnh mẽ hơn, giống như việc anh luôn nỗ lực để bản thân trở nên mạnh mẽ hơn vậy. Chúng ta đều theo đuổi sức mạnh, chẳng qua cách thức theo đuổi khác nhau mà thôi.”

Hứa Úy nhìn thẳng cô, cô cũng không hề lẩn tránh.

Nếu nhất định phải nói Trình Kiến thích Hứa Úy chỗ nào, đó chính là cảm giác tiếng sét ái tình, chỉ cần mình anh thôi mức độ adrenalin trong máu cô được gia tăng chóng mặt. Kỳ thật chính là cảm giác bị sức mạnh của anh khống chế hoàn toàn.

Từ nhỏ Trình Kiến đã thích những vũ khí có lực công kích mạnh, cô rất ao ước được tham gia tiểu đội đặc chủng và đặc biệt sùng bái với người đội trưởng.

Sau khi lớn lên do hoàn cảnh của cô không được tốt cho nên cô cố ý điều thấp bản thân. Bình thường nhìn cô rất nhát gan nhưng sâu trong nội tâm cô là một sự tương phản hoàn toàn – điên cuồng và đầy dã tâm. Cô càng đè nén càng sâu cô lại càng khát vọng sức mạnh.

Hứa Úy chính là đối tượng ngưỡng mộ hoàn hảo của cô nhưng cô biết giữa cô và anh luôn tồn tại một khoảng cách rất sâu. Cái anh có thể cho cô quá nhiều nhưng cô lại thiếu hụt giá trị trong đoạn quan hệ này.

Khi mới quen anh Trình Kiến chưa bao giờ nghĩ rằng Hứa Úy sẽ yêu cô mất lý trí, sau đó vứt bỏ thân phận và giai cấp để yêu cô.

Thậm chí cô còn cảm thấy bối rối vì điều đó.

Bởi vì nếu anh như thế sẽ khiến cô cảm thấy người mà mình ái mộ sẽ không còn mạnh mẽ giống như trong tưởng tượng của cô, không đủ lý trí cũng là một dạng yếu đuối.

Nhưng cô lại không nghĩ tới, nếu như một ngày Hứa Úy không hề mạnh mẽ nữa, cô sẽ đối mặt với anh bằng thái độ như thế nào?

Cô muốn Hứa Úy sử dụng thuốc tiến hóa, nếu có thể cô hy vọng Hứa Úy luôn luôn mạnh mẽ.

Cô cũng rất sẵn lòng giúp anh trở nên mạnh mẽ hơn bao giờ hết.

Chương 72: Tôi chỉ không muốn sau này không níu giữ được em.

Từ trước đến nay Hứa Úy không phải là người thích giậm chân tại chỗ trong khu an toàn nhưng anh cũng không phải là người khinh suất. Trước khi hạ quyết tâm đi làm chuyện gì đó, anh nhất định sẽ suy xét toàn diện. Đây chỉ là phỏng đoán của Trình Kiến, cô cho rằng anh sẽ phối hợp với cô để tiến hành nghiên cứu thuốc tiến hóa.

Không biết thành Dahl bên kia đang có kế hoạch gì, trong khi chúng ta đang triển khai dự án sinh vật kết hợp gen, bọn họ đã bất chấp mọi hậu quả tập kích nhiều khu an toàn bên ta.

Mà những khu an toàn đó đều tương đối gần với khu an toàn trung tâm Noah và Noah lại trở thành chiến trường của bọn họ.

Những phần tử khủng bố giống như một đám chó điên cắn người lung tung, bọn họ kích động khắp nơi còn khơi mào nội chiến ở những khu an toàn có mâu thuẫn nội bộ.

Sau khi dỡ bỏ bom ở thành Greenfield vốn tưởng rằng sẽ được an tĩnh một thời gian nhưng không ngờ đó mới chỉ là bắt đầu.

Tình hình hiện tại còn hỗn loạn hơn cả trước kia.

Mấy tin tức như thế Trình Kiến đều nhận được, cô ở doanh trại huấn luyện bộ đội đặc chủng gần bốn tháng. Nơi này đã diễn ra hai lần cải cách trong khoảng thời gian ngắn, nội dung huấn luyện trở nên khắc nghiệt hơn.

Ngay cả Trình Kiến, trong khoảng thời gian này cũng không phải là không làm gì. Cô lợi dụng huyết thanh lần trước thượng Quý Thanh Hòa đặc biệt mang đến cho cô, bắt đầu lắp chi giả cho những quân nhân tàn tật.

Liên quan tới huyết thanh này Trình Kiến còn cần phải nói chuyện với Quý Thanh Hòa về nhiều phương diện. Từ lúc hai người bắt đầu liên hệ với nhau qua video thì thái độ của Hứa Úy liền thay đổi.

Trình Kiến không nghĩ rằng anh sẽ lo lắng có gì đó phát sinh giữa cô và Quý Thanh Hòa, cho nên cô nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ nghĩ đến việc anh đang lo lắng việc Quý Thanh Hòa là nội gián.

Nhưng cho dù Quý Thanh Hòa là nội gián thật thì sao chứ? Trình Kiến cho rằng bản thân cô lấy được những kiến thức từ chỗ anh ta đều rất thiết thực và mang lại lợi ích cho quân đội. Dù sao cô cũng không có khả năng biến

thành phần đồ giống như Quý Thanh Hòa, Hứa Úy hoài nghi nhiều như vậy, có phải anh không tin cô hay không?

Hơn nữa bây giờ căn bản là không có chứng cứ chứng minh Quý Thanh Hòa là người của thành Dahl.

Quý Thanh Hòa là cô nhi do một giáo sư Đại học khoa học kỹ thuật Quốc phòng nhận nuôi từ bệnh viện. Từ bé đến lớn anh ta đều tiếp thu giáo dục chính quy, căn bản là không tiếp xúc với những người đi theo con đường đó.

Trình Kiến thử dỗ dành Hứa Úy, muốn giải thích với anh. Nhưng lúc Trình Kiến muốn nói chuyện với anh lại cảm thấy giữa hai người giống như thêm một tầng ngăn cách. Anh đã vũ trang lại toàn bộ trái tim mình.

Cô có rất nhiều lời chưa kịp nói với anh nhưng thời gian ở chung lại không đủ. Cuộc tấn công liều chết của thành Dahl đã khiến lớp phòng ngự của khu an toàn Noah trở nên tê liệt, sắp không chống đỡ được nữa, phía trên muốn điều Hứa Úy tới bảo vệ Noah.

Trình Kiến cảm thấy thật đau đầu.

Cô cũng là lần đầu tiên yêu đương, người yêu lại giận cô quá mức mê mẩn nghiên cứu khoa học thì nên dỗ dành như thế nào?

Cô cảm thấy nếu lần này cô không dỗ anh thật tốt thì không biết lúc nào mới có thể gặp anh.

Trình Kiến ngồi trong phòng nghiên cứu ở xưởng công binh, vừa cắn ngón tay, vừa cầm bút viết viết vẽ vẽ trên màn hình máy tính.

Cô đang giải đề, câu hỏi là vì sao Hứa Úy lại tức giận? Nên làm như thế nào mới có thể dỗ anh vui vẻ trở lại?

Cô viết một chuỗi dài, thậm chí cô còn phân tích phân bố hormone của anh, anh nên ăn cái gì? Hoặc là cô có thể tạo ra loại thuốc gì để anh tha thứ cho cô.

Mấy ngày này Trình Kiến cũng không ngủ được một giấc ngon. Hứa Úy bưng một cốc nước đặt lên bàn cô, khéo mắt nhìn thấy cô đang viết gì đó giống như tên anh.

Anh nhìn kỹ một chút, nét mặt thay đổi vài lần, cuối cùng vươn tay cốc đầu Trình Kiến.

“Suốt ngày em nghĩ cái gì trong đầu thế?”

Lúc Trình Kiến đắm chìm trong nghiên cứu thì mọi giác quan của cô gần như đều bị niêm phong. Cô không để ý lúc Hứa Úy đi vào, quay đầu nhìn thấy anh thì bị dọa sợ.

“Anh tới lúc nào thế?”

Trình Kiến nhìn chăm chăm anh, Hứa Úy đẩy cốc nước trên bàn đến trước mặt cô.

“Vừa tới, uống nước đi.”

Trình Kiến cầm cốc nước lên uống hết, lúc này cô mới phát hiện ra cô cũng hơi khát.

Lúc cô bỏ cốc nước xuống, khoe miệng cô còn lưu lại vệt nước do uống nước quá nhanh. Hứa Úy lấy ngón cái lau miệng giúp cô, Trình Kiến túm lấy tay anh bằng cả hai tay, cọ cọ trán vào cổ tay anh.

“Còn giận em sao?” Cô ngẩng đầu dùng mắt tha thiết nhìn anh, Hứa Úy lại nhìn cô không cảm xúc, giọng nói cũng rất bình tĩnh.

“Tôi có tức giận sao?”

“Anh vẫn đang giận em đó!”

Trình Kiến thả tay anh ra, đứng dậy ôm anh hôn anh một lát, sắc mặt cô ửng đỏ, ánh mắt đầy ủy khuất.

“Em thích anh như vậy, cho dù tên khốn Quý Thanh Hòa đó thật sự là nội gián. Em cũng sẽ lấy cắp dữ liệu từ chỗ anh ta mang về cho anh, em sẽ không bao giờ phản bội anh.”

Hứa Úy yên lặng nhìn cô, đôi mắt trong veo có thể xuyên qua lời ngon tiếng ngọt của cô nhìn thấu bản chất của cô.

“Trình Kiến, em đánh giá bản thân quá cao rồi.”

“...” Nhất thời nét mặt cô đã thay đổi, cô nuốt nước bọt, nhỏ giọng hỏi: “Vì sao anh lại nói như vậy?”

“Em buông tôi ra đã.” Ánh mắt Hứa Úy quá mức lý trí làm Trình Kiến cảm thấy một loại áp lực vô hình.

“...” Cô trượt xuống từ trên người Hứa Úy, đôi chân trần vừa dẫm xuống đất lại lùi về sau mấy bước, cô thấy hơi lạnh.

Đầu xuân, thời tiết vẫn còn hơi lạnh nhưng Trình Kiến cảm thấy cái lạnh đó còn không lạnh bằng Hứa Úy bây giờ.

“Còn nhớ nợ của em không?”

“...A?”

Trình Kiến sửng sốt, cô không ngờ rằng Hứa Úy đột nhiên nhắc tới nợ cô.

“Thật ra em rất lạnh nhạt với bà ấy, cho dù là thời kỳ chiến loạn em cũng không nghĩ tới chuyện gặp mặt bà ấy dù chỉ một lần. Trong hoàn cảnh chiến tranh loạn lạc như này người bình thường đều vương bận người thân trong gia đình.”

Hứa Úy trầm giọng nói, Trình Kiến đứng ngây ngốc ở đó giống như con gà gổ.

“Lúc tôi quen em, em dường như chỉ là một Beta bình thường, em luôn cảm thấy sợ hãi với rất nhiều chuyện, nhưng tất nhiên đó đều không phải là con người thật của em. Như bình thường, người thật sự sợ hãi khi đối mặt với những thứ bên ngoài sẽ không bao giờ chủ động xin ra bên ngoài thêm một lần nữa khi đã quay lại khu an toàn. Thích tôi cũng chỉ là một lớp nguy trang, cái em thích chính là sự nguy hiểm kích thích ngấm vào trong xương tủy.”

Trình Kiến hít sâu một hơi, cô nhìn chăm chăm Hứa Ủy, im lặng nghe anh nói tất cả.

Thật kỳ lạ.

Trình Kiến vốn cho rằng bản thân sẽ rất tức giận, ít nhất cũng phải khóc lóc, nhưng cô không khóc được. Thậm chí cô còn muốn nghe xem rốt cuộc trong mắt Hứa Ủy cô là người như thế nào?

“Trình Kiến, em có thể giải phẫu cơ thể người mà không có quá nhiều cảm xúc cũng có thể tiến hành rất nhiều thí nghiệm tàn khốc, thậm chí còn dùng chính cơ thể mình làm vật thí nghiệm. Nói cho cùng em chỉ coi cơ thể em như một công cụ, lúc đó em mới 23 tuổi. Tôi không thể đánh giá tình cảm chủ quan của em nhưng bản chất của em không phải là người tình cảm mãnh liệt như em vẫn thường nhấn mạnh. Em không phải người xấu nhưng cũng không mâu thuẫn với việc em là người vô cảm, hơn nữa em còn là người coi thường quy tắc.”

Hứa Ủy ở chung với cô hơn ba tháng, đã đủ nhìn thấu bản chất của cô.

Anh đã gặp qua những việc tàn nhẫn nhất và người nguy hiểm nhất thế gian, cũng đã từng thẩm vấn vô số phần tử khủng bố máu lạnh vô tình.

Tuy anh không muốn thừa nhận nhưng có quá nhiều nét tương đồng trên người Trình Kiến.

Tính cách cố chấp để đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn, đủ ẩn nhẫn, đủ kiên gan, lòng dạ tàn nhẫn quyết đoán, tình cảm lạnh nhạt, thiếu sự đồng cảm, giải phẫu vật sống vẫn có thể mặt không đổi sắc tâm không dao động. Sở dĩ cô thích anh cũng có lẽ là do cô thích cái mạnh. Đây hoàn toàn không phải là tình yêu như cô thường nói, nếu một ngày nào đó anh không còn đủ mạnh nữa, chỉ sợ cô sẽ còn khủng hoảng hơn cả anh.

Trình Kiến vẫn đang nhìn anh, chỉ hơi nhú mày, trông có vẻ không vui.

Hứa Ủy tránh ánh mắt cô.

“Tôi cũng không ghét em như vậy, từ bắt đầu quen em tôi cũng đã quan sát em rất lâu. Tôi vẫn luôn biết em là người như thế nào. Trình Kiến, bây giờ em đã là trụ cột của phía khoa học kỹ thuật, cho dù tính cách em có như thế

nào thì cũng không ảnh hưởng tới việc em tạo nên giá trị cống hiến cho nhân loại.”

“Em biết không, em rất giống Quý Thanh Hòa.” Anh lại nhìn thẳng vào mắt cô, giọng nói đã khàn đi, “Một năm trước quân đội đã xếp anh ta vào danh sách theo dõi chặt chẽ, bên ngoài nói là bảo hộ, thật ra đó cũng là một loại giám thị.”

“Tôi không muốn thấy giữa em và anh ta có sự hấp dẫn lẫn nhau, loại cộng hưởng tư tưởng này rất nguy hiểm. Tôi cảm giác giống như em sẽ rời đi cùng anh ta bất cứ lúc nào. Tôi không tức giận, tôi chỉ là không muốn sau này tôi không thể níu giữ em lại đây.”

Chương 73: Cường chế thụ thai (H)

Trình Kiến vốn tưởng rằng sau khi nghe Hứa Úy nói thế, ít nhiều cô cũng sẽ cảm thấy buồn nhưng cô không hề cảm thấy buồn cũng như cảm thấy khó chịu. Mà ngược lại cô thấy bình tĩnh... Là một cảm giác vượt ngoài cả dự kiến của cô.

Có lẽ lý do con người tức giận là khi bộ mặt thật bị vạch trần nhưng lại không muốn thừa nhận điều đó. Dường như Hứa Úy không ghét bỏ cô, chẳng qua tính cách của cô thật sự quái dị đến mức khó miêu tả như vậy sao?

Hiếm khi Trình Kiến không mở miệng nói yêu anh thay vào đó cô lại trầm tư, ngón tay gãi tới gãi lui trong lòng bàn tay đến mức đỏ cả mồn hôi tay.

Cuối cùng, cô thật sự không biết mình nên nói gì mới tốt, chỉ đành dang hai tay ra, nói một cách thành khẩn: “Còn may anh không ghét em, nếu không em không biết nên thế nào mới tốt.”

Cô xấu hổ lau mồ hôi tay vào chiếc áo blouse trắng, ngẩng đầu hỏi: “Em có thể ôm anh không?”

Hứa Úy dang tay ra, Trình Kiến nhào vào người anh ôm eo anh, dựa đầu lên vai anh hít sâu một hơi.

Vẫn là hương vị quen thuộc của anh, cô nhắm mắt lại hưởng thụ cảm giác an toàn trong giờ phút này, cô chôn cả khuôn mặt vào người anh.

“Em ở trên giường thì thế nào?” Cô rầu rĩ hỏi, Hứa Úy ngửi mùi hương cực nhạt trên người cô. Anh nhớ tới làn da trơn mượt mềm mại của cô sau khi loại bỏ lớp quần áo, non mềm như có thể vắt ra nước.

“Là bản năng nguyên thủy của em.”

“Vậy bây giờ chúng ta có thể không? Anh hãy nhìn bộ dạng nguyên thủy của em nhiều một chút, không cần để ý những chuyện đó được không?”

Trình Kiến nhón chân hôn khéo miệng anh, Hứa Úy lại nghiêng đầu tránh đi.

“Trình Kiến, có một số việc không phải cứ lên giường là có thể giải quyết. Đây là vấn đề nghiêm túc.” Nói xong anh đẩy vai cô ra, anh vẫn không nhúc nhích chỉ đứng ở đó.

Trình Kiến bịt miệng lại, không cần nhìn gương cô cũng biết nét mặt bây giờ của cô quái gở như thế nào.

Thôi được rồi, đây là một vấn đề nghiêm túc, không phải cứ lên giường là có thể giải quyết.

Nhưng sao Hứa Úy lại không hiểu, phần lớn mọi chuyện đều dựa vào cơ thể anh để giải quyết.

Cô ham muốn cơ thể anh như vậy, ngủ thêm mấy lần, thổi gió bên gối vài lần là cô sẽ mê mẩn phân không nổi đông tây nam bắc. Nhưng người này nhất quyết phải nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh nói chuyện với cô.

Anh nghiêm túc chết đi được.

Sau khi đè xuống nỗi xúc động không thể hiểu được, Trình Kiến ngồi lên bàn tách hai chân ra trước mặt anh.

Cô thấy đôi mắt như giếng cổ của Hứa Úy không chút gợn sóng, cũng không có ý định lại gần. Trình Kiến liền cởi quần lót, dặng hai chân hoàn toàn lộ ra “cô bé” ướt át.

“Anh hết hứng thú với em nhanh như vậy sao.” Cô nhỏ giọng oán giận, ngón tay mảnh khảnh còn khảm hai cánh hoa, “Vậy em có thể tìm người khác hay không?”

Câu nói này thành công khiến Hứa Úy bất mãn nhú mi, anh túm lấy mắt cá chân Trình Kiến kéo cô về phía trước, bóp lấy eo cô.

“Em muốn tìm ai? Quý Thanh Hòa?”

“Sao lúc nào anh cũng nhắc tới Quý Thanh Hòa thế?” Trình Kiến đẩy ngực anh ra một chút, anh ôm quá chặt khiến cô cảm thấy khó chịu.

Hứa Úy trực tiếp kéo chân cô ra, bàn tay anh lần xuống dưới thô lỗ sờ soạng dưới thân cô, chẳng bao lâu giữa các khe hở ngón tay của anh đều dính đầy xuân dịch của cô.

Anh nhìn Trình Kiến từ trên cao xuống, gằn giọng nói: “Em luôn làm tôi nghĩ đến anh ta.”

“Em sai rồi, em sai rồi.” Cổ chân Trình Kiến bị anh siết đau, vội vàng lựa ý nói chuyện với anh chỉ sợ anh tức giận hơn.

Lúc cô nhận sai, Hứa Úy đã cầm hai ngón tay vào trong cô làm Trình Kiến hít sâu một hơi.

“Anh nhẹ thôi...” Cô bám vào cánh tay rắn chắc của anh, hạ thể bị anh làm cho nóng rát, eo khẽ rụt lại.

Nhưng Hứa Úy lại dính sát vào người cô, ngón tay cũng theo đó tiến sâu vào trong cô hoàn toàn không có ý tứ buông tha cô.

“Anh không thể hoài nghi tình cảm của em với anh.” Trình Kiến nói bằng giọng đặc sệt giọng mũi: “Anh không thấy trong mắt em chỉ có anh thôi sao?”

Hứa Úy hơi nghiêng đầu, chớp mũi khẽ cọ vào vành tai cô, không hề nhìn vào mắt cô.

“Trong mắt em chỉ có nghiên cứu mà thôi.”

“Không phải!” Âm ế của Trình Kiến bị anh xoa ấn, hạ thế căng trướng lại tê dại, giọng nói của cô cũng mang theo vài phần rên rỉ, “Em thật sự chỉ thích anh...”

“Vậy em sẽ không liên hệ với Quý Thanh Hòa nữa chứ?”

Lúc Hứa Úy hỏi câu này, Trình Kiến nhanh chóng suy nghĩ một chút. Cô phát hiện ra cô không muốn làm như Hứa Úy nói.

Cô cảm thấy hơi tức giận nhưng cũng rất mâu thuẫn, một mặt cô giận Hứa Úy lợi dụng tình cảm của cô để hạn chế cô kết giao bạn bè. Mặt khác cô lại giận chính mình vì sao lại không nỡ cắt đứt liên hệ với Quý Thanh Hòa như vậy.

Cô không thích Quý Thanh Hòa, cũng không muốn cùng anh ta hôn mê hay làm tình. Cô không có nửa điểm tình cảm với anh ta, chỉ thuần túy là thưởng thức một bộ não siêu việt khác tồn tại trên thế giới này mà thôi.

...Nhớ lại ánh mắt Quý Thanh Hòa nhìn cô mấy năm nay, Trình Kiến đã hiểu vì sao lúc ấy anh ta lại nói như vậy.

Đó là sự thưởng thức không hề che giấu của anh ta với não bộ của cô, không hề quan hệ tới tình yêu. Anh ta chỉ chuyển dời sự tự luyện bản thân sang một linh hồn và não bộ khác có sự tương đồng với anh ta mà thôi.

Trình Kiến vẫn không nói chuyện, chờ khi cô hoàn hồn lại Hứa Úy đã cởi quần xỏ xuyên qua cô. Hoa huyết căng chặt của cô còn chưa chuẩn bị tốt để đón nhận cự vật của anh đã bị xuyên qua một cách thô lỗ.

“Đau...” Cô bị kích thích bởi cảm giác sắc bén xâm lấn. Hứa Úy ôm ghì lấy cô, ấn cô trên bàn ra sức làm giống như đang trút ra lửa giận trong lòng.

Anh thâm nhập từng chút một, hai cánh hoa phấn hồng bị đối đãi thô bạo đã trở nên nóng rát nhưng vẫn còn chút cảm giác tê dại. Cảm giác tràn ngập dụ hoặc và khoái cảm làm tiếng rên của Trình Kiến trở nên vui thích xen lẫn đau khổ.

Tay cô nắm chặt cạnh bàn, tiếng thở dốc và tiếng thân thể va chạm thay nhau vang lên, trận ân ái này đã bắt đầu khi cô còn chưa kịp chuẩn bị.

Trình Kiến vội túm lấy cánh tay anh đột nhiên bóp chặt cổ mình, cơ bắp rần rần giống như anh chỉ cần hơi phát lực là có thể khiến cô biến mất khỏi thế gian này.

Mặt cô đỏ thắm căng trướng do thiếu oxy, bên dưới lại co rút siết chặt lại. Hứa Úy không những không bị cô ép ra ngoài mà anh lại càng ra sức rong

ruồi trong cô.

Cảm giác hít thở không thông và khoái cảm mãnh liệt chồng chéo lên nhau, thế giới trước mắt cô dường như chỉ còn lại một màn đen tối. Cô cảm giác cận kề cái chết như nằm giữa đông phế tính toàn là zombie, khi cơn cao trào vượt quá giới hạn ập đến tầm mắt cô lại như phá mây mà thấy được tình thế sáng ngời trong suốt.

Cô cảm giác đầu mình sắp nổ tung, hoàn toàn không thể suy nghĩ gì được, cơn cao trào khiến cơ đùi cô không ngừng run lên, cảm giác đau đớn như rút gân và sự kích thích như có như không làm cô đạt tới rồi cực hạn.

Hứa Úy buông tay ra vuốt ve gương mặt cô, một loại xúc cảm xa xôi. Giọng nói của anh giống như đến từ một thế giới khác.

“Tôi sẽ bắn ở bên trong.”

Tử cung của cô đã bị anh phá cửa xông vào, quy đầu của anh đã khám ở nơi cực kì tư mật của cô mà cô lại không cách nào kịch liệt cự tuyệt giống như lúc bình thường. Cô căn bản là không thể phản kháng nổi dưới sức mạnh đàn áp tuyệt đối.

“Không...” Cô khàn giọng kêu lên lời cự tuyệt, trên cổ cô xuất hiện một dấu tay ghê rợn. Rõ ràng cô đang liều mạng hấp thu dưỡng khí, ngay cả ánh mắt cũng không thể nhìn rõ anh nhưng tay cô vẫn theo bản năng đẩy Alpha đang xâm phạm trên người cô ra.

“Mang thai rồi sinh con cho tôi. Nếu như có vài đứa trẻ gọi em là mẹ thì mới có thể trói buộc em được, đúng không?” Anh vừa nói lại vừa hung hăng ra sức thọc vào rút ra.

Trình Kiến khóc, nước mắt chảy đầy mặt, trước mắt cô bây giờ là một mảnh mơ hồ, bàn tay đẩy anh cũng chẳng có sức lực gì.

Cô không muốn mang thai, cô thật sự không muốn một chút nào. Cô sợ tương lai mình sẽ bị những đứa trẻ trói chặt, từ sâu thẳm nội tâm cô không muốn nảy sinh một mối quan hệ quá mật thiết giữa ba người.

Chỉ nghĩ đến đó thôi là cô liền cảm thấy rùng mình, lúc này cô mới ý thức được cho dù là con của Hứa Úy cô cũng không muốn. Cô chỉ muốn nghiên cứu, cô muốn phân tách mọi mộng tưởng ra xem, cô muốn thực hiện được mọi khát vọng của bản thân.

Kế hoạch của cuộc đời cô trước nay đều không hề có vị trí cho một đứa trẻ, ngay cả vị trí của Hứa Úy cũng sẽ bị lung lay nếu như nó uy hiếp tới tính mạng và tính cách của cô.

“Cho em... cho em thêm thời gian.” Giọng nói của Trình Kiến đã bớt khàn hơn sau khi bị anh bóp cổ, cô nức nở nói: “Chờ anh dùng xong thuốc tiến

hóa, em sẽ mang thai. Em có thể sinh, mấy đứa em cũng có thể sinh được nhưng gien của bọn chúng phải trở nên ưu tú hơn.”

Hứa Úy giữ lấy gáy cô lấp kín miệng cô, không cho cô cơ hội ăn nói khùng điên nữa. Anh dùng sức mút hôn đồng thời bắn hết vào trong cô, một giọt cũng không giữ lại.

Anh để lại dấu tích của anh ở bên trong.

Rốt cuộc trong cơ thể cô cũng có một thứ thuộc về anh.

“A Kiến, chỉ cần là đứa trẻ do em sinh ra cho dù đứa bé có như thế nào cũng đều là con của chúng ta. Cho dù đứa bé đó không hề có thiên phú chỉ là một người bình thường ...”

Cô dùng hết sức lực tát anh một cái, nhìn anh thở dốc giống như kẻ thù. Lúc này hai người vẫn duy trì tư thế thân mật nhất.

Hứa Úy im lặng vài giây rồi thô bạo ấn cô lên bàn, vừa hôn vừa bẻ đôi chân mảnh khảnh của cô ra, xé rách áo blouse của cô rồi cưỡng chế giao cấu lần thứ hai không cho phép cô chống cự.

NOTE: Chương này hơi dark 1 xíu, chương sau sẽ đỡ hơn!~~ hiu hiu

Chương 74: Ba ba... Em xin lỗi, anh tha thứ cho em đi (H)

Bọn họ làm chuyện đó ngay trong phòng thí nghiệm, hai thân thể quần quýt va chạm. Một người muốn chạy trốn, người kia thì muốn khóa chặt cô lại. Những người bên ngoài đi ngang qua tò mò muốn biết vì sao cô lại khóc, kết quả lại bắt gặp được một cảnh tượng dâm mỹ bí ẩn.

Một sĩ quan anh tuấn nghiêm túc đang cưỡng chế một nhà học giả trẻ tuổi quần áo lộn xộn tuyên dâm giữa ban ngày. Anh áp vào cổ cô, cắn vành tai cô, xoa ngực cô, phần hông va chạm mạnh mẽ vào xương hông của cô, đến nỗi nước mắt của cô đã tạo thành những vũng nhỏ trên bàn thí nghiệm.

Khuôn mặt Trình Kiến đầy nước mắt, ngày thường cô thích nhất gọi anh là ba ba khi làm tình cho dù lúc nào cũng đều hưởng thụ khoái cảm bị anh chinh phục.

Nhưng giờ phút này cô lại rơi lệ vì chính nguyên nhân đó, cô không thể phản kháng lại được sức ép của Hứa Úy mà rơi lệ.

Cô chưa muốn có con... chưa muốn nuôi dưỡng bọn chúng, chưa muốn được gọi là mẹ, cô chưa muốn gánh vác những trách nhiệm đó ...

Giờ phút này cô bị Hứa Úy đánh về nguyên hình, những tính tình bướng bỉnh tùy hứng làm bậy của cô đều đang bị anh dùng đao tu bổ từng chút một. Lúc này Trình Kiến mới xem như chân chính lĩnh giáo được sự quản thúc của Hứa Úy.

Anh muốn thứ gì thì anh luôn có biện pháp chinh cô về con đường chính đạo. Không phải anh không biết cô vẫn luôn trốn tránh trách nhiệm, cô cố tình dùng những lời ngon tiếng ngọt để nguy trang cho sự vô tâm của cô. Đơn giản là cô không muốn chịu trách nhiệm cho cuộc đời của ai đó hay là sự trôi buộ của một đứa trẻ.

Bề ngoài thì ngoan ngoãn nghe lời nhưng trên thực tế cô vẫn luôn đặt mục tiêu của bản thân lên trên hết.

Cô không muốn mối quan hệ của hai người vướng phải quá nhiều chuyện, cũng không muốn đoạn quan hệ trở nên phức tạp hơn.

Hứa Úy rõ ràng đang ra sức làm cô, chỉ là sức lực đè cô trên bàn cũng khiến cô cảm thấy cơ thể mình sắp bị ép biến hình, quả thực cách lớp quần áo cô vẫn có thể cảm nhận cơ bụng rắn chắc của anh.

“Đau quá, không muốn...” Trình Kiến nức nở nói, cô thật sự rất đau đến mức chịu không nổi nữa. Nhưng hình như người phía sau hoàn toàn không để ý tới sự bài xích của cơ thể cô khi va chạm quá mức kịch liệt, từng cái va chạm cọ xát làm phía dưới cô như muốn nứt ra.

Nơi tư mật của Trình Kiến chưa từng chịu tàn phá đến mức như thế, bên dưới cô đã trở nên nóng rát đau đớn. Cô giãy giụa muốn chạy trốn nhưng cho dù cô giãy giụa thế nào thì Hứa Úy chỉ cần dùng một tay ấn xuống, cô cũng chỉ có thể ngoan ngoãn nằm yên để anh tiếp tục làm.

Em sai rồi, xin lỗi ba ba, xin anh tha cho em, cầu xin anh nhẹ một chút... Những lời này đã lẩn cấn trong miệng Trình Kiến rất lâu nhưng cô lại nói không nên lời, nước mắt cô rơi không ngừng.

Cô bịt chặt miệng mình, bất lực nằm dưới thân Hứa Úy. Tay anh giữ chặt mặt cô làm cô chỉ có thể ngẩng đầu lên trên, vành tai bị anh liếm láp. Trình Kiến miễn cưỡng cảm run lên, một trận tê dại như kiến bò chạy khắp toàn thân.

“Đau...” Trình Kiến yếu ớt lặp đi lặp lại từ này, con người được cọ rửa bởi nước mắt nhưng ánh mắt lại âm trầm đi khá nhiều. Giáo huấn của Hứa Úy để lại cho cô nhiều hơn những gì cô tưởng tượng.

Có lẽ để lấy lòng cô, anh sẽ cần phải học tập không ngừng mới có thể biết được? Nhưng với một người quân nhân luôn chấp hành nhiệm vụ bí ẩn, còn phải xử lý một số lượng lớn tội phạm trong quân doanh mà nói, những vụ cưỡng hiếp của những kẻ độc ác vô nhân tính mới là chuyện thường ngày của tận thế.

Để cô nhận được bài học thích đáng cách tốt nhất là làm cô đau, đó cũng là điều cần thiết để có thể giữ được bình tĩnh giữa một đàn zombie.

“Tức giận sao? Hay là hận tôi?” Anh căn vặn cô nhẹ giọng đưa ra câu hỏi.

Trình Kiến khóc lóc né tránh lại bị anh nhắc một chân đề lên trên bàn.

Góc độ này rất khó chịu nhưng lại tiện cho việc anh ra vào.

“Trình Kiến, em còn không rõ ý nghĩa bị tôi đánh dấu là gì sao?” Anh siết chặt eo cô, dấu tay đỏ ửng hằn qua cả lớp quần áo in lên da cô, “Đoạn quan hệ này không phải em nói bắt đầu là có thể bắt đầu, cũng không phải em nói kết thúc là có thể lập tức kết thúc. Cho dù em có trở thành người thế nào thì em cũng phải học được cách chấp nhận rằng có một người đàn ông đã xuất hiện trong cuộc đời em. Sau đó còn có thể có cả những đứa trẻ. Đây không phải là chuyện vài tháng hay là một năm mà là chuyện cả đời.”

Cô khóc lóc muốn đẩy Hứa Úy ra, cô ghét cảm giác bị trói buộc.

Bao nhiêu năm rồi cô chưa bị quản giáo như vậy? Trình Kiến đã quên mất rồi, có thể là khi cha mẹ cô còn trên đời hoặc là... bị anh ấn trên bàn dạy dỗ

giống như hôm nay.

“...Em không muốn!” Cô vịn vẹo muốn trốn tránh Hứa Úy, anh nói anh muốn hạn chế tự do của cô chẳng khác nào lăng trì cô.

Cô là người thích thỏa mãn ham muốn của bản thân, hơn nữa lại không màng đến hậu quả. Máu điên cuồng đã ẩn giấu trong gien cô, chạy trong huyết quản cô, nhưng bây giờ Hứa Úy lại dùng chuyện mà cô sợ hãi nhất để đe dọa cô.

“Trừ khi tôi chết, Trình Kiến, nếu không em chạy không thoát đâu. Chỉ cần em làm ra bất kì một hành vi phản bội nào trong quan hệ của chúng ta cho dù em có trốn ở đâu, tôi cũng sẽ lật từng góc ngách lên để mang em về.”

“Anh giết em đi.” Cô giận dữ nói, trên mặt chảy đầy nước mắt ẩm ướt. Thay vì nói bọn họ đang làm tình thì nên nói rằng bọn họ đang tự làm tổn thương đối phương. Trình Kiến không chịu thuận phục, Hứa Úy cũng tuyệt đối không nhả ra.

“Em muốn chết sao? Thế những chuyện em muốn làm thì sao?”

Trình Kiến muốn nằm sấp trên bàn để khóc nhưng một chân của cô bị Hứa Úy đè trên mặt bàn, eo cô không thể nào cong được xuống thấp được.

Cô chịu không nổi, cô không muốn cãi nhau với Hứa Úy. Cô bị anh ép đau muốn chết, trong lòng cũng không vui lại còn thấy đau khổ nữa.

Cô bắt đầu nghĩ sao bọn họ lại biến thành như vậy? Tất cả đều do Quý Thanh Hòa gây ra, đều do cô khẳng khẳng liên hệ với Quý Thanh Hòa. Nếu cô mặc kệ Quý Thanh Hòa, Hứa Úy sẽ không đối với cô như vậy, cũng sẽ không nói ra những lời mà cô chán ghét.

Từ trước đến nay anh rất tôn trọng cô... Đều là vì cô đi tìm Quý Thanh Hòa làm anh tức giận.

Trình Kiến lại càng khóc dữ dội hơn nhưng lần này là vì hối hận. Cô đưa tay ra sau tóm lấy cổ tay Hứa Úy vừa nghẹn ngào vừa nhận sai với anh, rốt cuộc cô vẫn bị anh giáo huấn đến ngoan ngoãn.

“Xin lỗi, ba ba... Em xin lỗi, anh tha thứ cho em đi. Em sẽ không bao giờ liên hệ với Quý Thanh Hòa nữa... Em thật sự biết sai rồi. Về sau em không dám như vậy nữa, ... Ba ba... Em thật sự rất yêu anh, em sẽ không làm anh giận nữa đâu...”

Cô rên rỉ xin tha kèm theo tiếng khóc nức nở, Hứa Úy xoa nhẹ eo cô, ấn bụng nhỏ của cô tiến vào nhiều lần liên tiếp rồi dùng sức bắn.

Lần này sau khi anh bắn xong, cô mềm oặt ngã xuống bàn giống như con thỏ bị cắt yết hầu máu chảy lạnh lảng. Cô cũng không cự tuyệt anh nội bắn, cũng không nói không muốn mang thai.

“Chỉ có như vậy em mới bằng lòng nghe tôi nói chuyện.” Anh rút ra, hoa huyết của cô chảy ra chất lỏng màu trắng ngà sền sệt. Trình Kiến hô hấp dồn dập, lần này anh không bắn vào khoang sinh sản của cô, nếu không tinh dịch đã chẳng chảy ra.

Cô thử quay đầu mới nhận ra cổ cô đau quá, là do vừa nãy bị anh bóp cổ cô. Bây giờ Trình Kiến rất muốn tìm một chỗ để trốn đi, cô không biết nên đối mặt với Hứa Úy như thế nào. Lúc anh tức giận thật sự rất đáng sợ nhưng có lẽ giờ phút này cô muốn nói chia tay thì cũng đã muộn rồi, hơn nữa cô cũng không muốn chia tay với anh.

Ngay cả những lời như sẽ lật từng góc ngách lên để tìm cô anh cũng nói ra một cách bá đạo như thế, cô chỉ biết cam tâm tình nguyện khuất phục dưới thân anh.

Hơn nữa anh mạnh như vậy, nếu tiến hóa xong sẽ trở nên như thế nào?

Nhất định anh sẽ có thể trở thành vũ khí hình người thật sự.

Vành mắt Trình Kiến đỏ hồng nhìn giống như cô bị bắt nạt rất dã man, có vẻ nhu nhược đáng thương nhưng thực tế suy nghĩ của cô đã bay xa ngàn dặm.

Hứa Úy cũng đoán được phần nào suy nghĩ bây giờ của cô.

Cho dù tóc tai cô đang rối bù, quần áo thì lộn xộn, đôi mắt ngấn nước mắt xuất thần, anh cũng không cho rằng cô đang hối tiếc vì đã đi theo anh.

Trong đầu cô chưa bao giờ có những suy nghĩ vô dụng như vậy, nếu cô là một nam Alpha chỉ sợ cô đã là Quý Thanh Hòa thứ hai.

Hai người vẫn luôn là người cùng đường, có sự hấp dẫn và thương thức lẫn nhau, chuyện này sợ là đã bắt đầu từ khi còn ở trong trường.

“A Kiến, tôi sẽ dùng thuốc tiến hóa. Về chuyện con cái, nếu em không muốn thì lát nữa hãy uống thuốc đi.”

Hứa Úy nhìn bộ dạng bị tàn phá đến đáng thương của cô, anh biết cô còn chưa tới giới hạn nhưng anh vẫn là người mềm lòng trước.

Trình Kiến quay đầu nhìn anh, cái nhìn này làm anh không rõ cô đang nghĩ gì.

Cô chống bàn đứng dậy, chiếc áo blouse vừa đủ dài để che khuất phần đùi trong, cô xoay người nhìn thẳng anh.

“Anh có thể tin tưởng em thêm một chút được hay không?”

Cô bước đến trước người Hứa Úy, ngẩng đầu nhìn anh, nói rõ ràng từng chữ:

“Em chưa muốn có thai là vì em sợ. Em cảm thấy em chưa sẵn sàng để gách vác trách nhiệm đó. Em không biết nên ở chung với trẻ con như thế

nào, thậm chí em còn không biết nên nuôi dạy đứa trẻ đó như thế nào cho tốt. Quan trọng là điều đó không nói lên rằng em không yêu anh. Anh lo Quý Thanh Hòa là kẻ xấu, em có thể đứng đây nói với anh rằng, cho dù có một ngày em đi theo anh ta đến thành Dahl thì em cũng đi với thân phận là gián điệp. Em sẽ không bao giờ phản bội anh và trách nhiệm trên vai anh. Đúng là em thích anh vì sức mạnh của anh nhưng yêu anh vì anh sẽ mãi mãi ở cạnh em. Vì anh mạnh cho nên anh sẽ không dễ dàng bỏ em lại một mình.”

Cô nói xong nước mắt lại rơi xuống, lần này không mang theo bất kì sự nguy trang nào mà là tình cảm chân thật nhất. Trình Kiến cúi đầu hai tay ôm mặt, rõ ràng lúc bị anh cưỡng ép cô cũng không khó chịu như vậy nhưng lúc này cảm xúc cô lại như trên bờ vực sụp đổ không thể khống chế được. Thật lạ, nói không chừng cô thật sự là một kẻ điên. Vì sao cô lại trở nên như vậy?

Chương 75: Không quan trọng

Hứa Úy nhặt lên quần lót của cô lên, xoa nhẹ vài cái rồi cất vào túi, tiếp đó là bế cô lên.

“Quay về nghỉ ngơi một chút.”

“Em không biết mục đích của Quý Thanh Hòa là gì nhưng mà thứ anh ta mang đến thật sự rất có sức hấp dẫn với em...” Trình Kiến cắn móng tay, khóc cực kỳ ủy khuất.

“Rốt cuộc anh ta muốn làm gì? Anh nói cho em biết trước đi, như vậy em sẽ không cần lo lắng đề phòng nữa.”

Cả một quãng đường Trình Kiến vừa khóc vừa nói, người đi ngang qua không cúi đầu né sang một bên cũng là chạy vội để tránh ôn thần.

Từ hôm nay trở đi, mọi người trong quân đều biết giường phẩm của Hứa Úy đã suy giảm đến mức tận cùng.

Trong phòng thí nghiệm anh đã làm con nhà người ta thành ra như vậy rồi, lúc trở về vẫn còn muốn?

Chẳng qua sau khi trở về Hứa Úy cũng không bắt nạt Trình Kiến như những gì mọi người suy đoán.

Anh không an ủi cũng không ngăn cô, anh kiên nhẫn lắng nghe Trình Kiến phát tiết hết những cảm xúc tiêu cực trong lòng.

Anh ngồi ở cạnh giường, ngắm nhìn nửa khuôn mặt của cô chôn ở trong chăn. Cô khóc rất lâu, đến khi quá mệt thì thiếp đi, đôi mắt và gương mặt đều đỏ ửng.

Trẻ nhỏ thích ăn kẹo đã là bản tính, cô sai sao?

Quý Thanh Hòa cho cô một đồng kẹo mà cô thích ăn nhất nhưng lại mang ý đồ xấu, rất có thể bên trong cái kẹo đó có độc.

Anh không muốn cô chạm vào những thứ dơ bẩn đó nhưng anh lại không có viên kẹo nào cho cô.

Nếu như anh có thể phân biệt được viên kẹo nào ăn vào sẽ chết người trong đồng kẹo ấy thì anh cũng sẽ không cho phép cô không được ăn dù chỉ một viên thì tốt biết mấy?

Lông mi cô còn treo giọt nước mắt trong suốt, trông cô chẳng khác nào đứa trẻ khóc xong liền ngủ.

Anh xoa đầu cô, dùng ngón cái giúp cô lau đi những giọt nước mắt vẫn còn vương trên hàng mi, xúc cảm chân thật, lông mi cô vừa dài vừa mảnh.

Hứa Úy bôi thuốc lên những nơi anh làm cô tổn thương, sau đó ngồi ở mép giường cô thật lâu không lên tiếng.

Trời vào hoàng hôn, ánh chiều tà cam hồng ngoài cửa sổ như muốn bùng cháy. Trong phòng như được mạ lên một ánh lửa nóng từ bên ngoài chiếu vào, khuôn mặt lạnh đậm của anh cũng được mạ lên ánh lửa đó.

Anh đứng lên đi lấy thuốc tránh thai và nước vào cho cô, vừa tiến vào liền thấy cái chân khế động.

Trình Kiến còn đang ngủ, chỉ một lát sau cô liền từ từ mở mắt, hình như cô đã tỉnh được một lúc lâu.

“...”

Cô nói gì đó rất nhỏ.

Hứa Úy cúi người ghé sát tai vào môi cô. Trình Kiến vươn tay từ trong chăn ra, khế vượt bên má anh, ngẩng đầu cọ vài cái lên môi anh.

“Em xin lỗi.”

Anh thấy Trình Kiến không muốn nói gì nữa, liền đưa nước và thuốc cho cô.

Trình Kiến vừa nhìn liền biết đây là thuốc gì, trong lòng cô do dự nhưng rất nhanh cô đã xóa tan sự do dự đó.

Cô vẫn chưa sẵn sàng để có con, vẫn nên chờ thêm một thời gian nữa đi.

Vì thế Trình Kiến nhận lấy thuốc tránh thai bỏ vào miệng, uống hết cốc nước nuốt viên thuốc vào dạ dày.

Hứa Úy nhận lại cái cốc không, giữa hai người dường như cũng không giao tiếp quá nhiều. Trình Kiến cúi đầu sờ cổ và phần giữa hai chân cô vẫn còn cảm nhận được sự lạnh lạnh, có lẽ Hứa Úy đã giúp cô bôi thuốc.

“Đêm nay anh cùng em tới viện nghiên cứu trung ương nhé.” Trình Kiến cũng không muốn nhắc lại những chuyện không vui giữa hai người nên cô nói tới chuyện thuốc tiến hóa, “Ba tháng gần đây em vẫn luôn điều phối thuốc thử thích hợp nhất với anh. Anh yên tâm, thuốc này tương đương lành tính.”

“Được.”

“Anh có sợ không?” Trình Kiến liếc mắt nhìn anh nhưng vừa nhìn đến gương mặt kiên nghị của anh, trong lòng cô cảm thấy câu hỏi của mình thật ngu ngốc. Do đó cô lại thay đổi câu hỏi, “Anh có lo lắng không?”

“Không quan trọng.”

Câu trả lời của anh nằm ngoài dự liệu của Trình Kiến, vì sao anh lại nghĩ như vậy? Tại sao sức mạnh để anh thực thi nhiệm vụ trong tương lai lại không quan trọng với anh?

Cô nuốt nước bọt lại hỏi: “Vì sao anh lại thấy không quan trọng?”

Hứa Úy không trả lời ngay mà chỉ nhìn cô. Sau một lúc lâu không có tiếng động trôi qua, ánh chiều tà bên ngoài phòng đã bị sắc tối xâm nhập trở thành màu xanh tím giống như trải một lớp thảm nhung vào ánh lửa.

“Chính là không quan trọng.”

Câu trả lời này đối với Trình Kiến mà nói không thể tính là câu trả lời, sự hoang mang trong lòng cô vẫn chưa được tháo bỏ.

Màn đêm đã kéo tới từ phương xa trải dài ra hết tầm mắt, gió đêm lạnh lẽo thổi từ nơi xa xôi đến làm lay động những sợi tóc của Trình Kiến trong không trung.

Cô cũng chỉ cảm thấy có chút mát mát trên da, phần còn lại của cơ thể cô không có bất kì một phản ứng nào.

Hứa Úy bước đến từ phía sau thuận tay khoác áo lên người cô rồi ôm cô vào trong ngực. Trình Kiến đi về phía xe chuyên dụng của anh vô tình nghĩ, từ khi nào anh bắt đầu quan tâm cô đến vậy?

Trên đường đến viện nghiên cứu trung ương, Trình Kiến đều dựa vào cửa sổ nhìn ra bên ngoài ngắm cảnh đêm, đa phần đều là một màu đen tuyền chỉ khi đi vào khu dân cư mới có ánh đèn chiếu sáng.

Trên đường có rất ít người qua lại, nói cho cùng thì bây giờ cũng là mạt thế, mọi người đều thích ở trong nhà khóa chặt cửa.

Cô đổi sang một tư thế khác nhưng vẫn im lặng nhìn cảnh sắc đơn điệu bên ngoài như cũ. Tuy cô là người tiếp xúc với nhiều tài liệu virus cốt lõi nhất nhưng cô vẫn không biết tại sao lại bắt đầu tận thế? Cũng như khi nào tận thế mới có thể kết thúc?

Chuyện cô không biết còn quá nhiều.

Cô cũng không biết chuyện gì sẽ xảy ra với Hứa Úy sau khi mở mã khóa gien.

Xe đậu trong bãi đỗ xe ngầm của viện nghiên cứu trung ương, Trình Kiến thấy xung quanh là một không gian bịt kín trống trải, đột nhiên có cảm giác ớn lạnh chạy dọc theo cơ thể cô.

Cô rất ít khi lái xe nên cũng rất ít khi đến bãi đỗ xe của viện. Bây giờ cô đang đứng trên mảnh đất quen thuộc cô từng sống mấy năm, đột nhiên cô lại có chút căng thẳng chỉ muốn về nhà tắm rửa một cái rồi đi ngủ.

“Ở đây không có zombie.” Hứa Úy cho rằng cô đang sợ hãi, anh lên tiếng an ủi, “Dù có chuyện gì thì cũng đã có tôi ở đây.”

Trình Kiến quay đầu nhìn anh, thân hình Alpha cao lớn, nét mặt trầm ổn, nhất cử nhất động đều lộ ra một sức mạnh khiến người khác không dám coi thường.

Trình Kiến đột nhiên hiểu ra cô đang sợ cái gì, cô sợ Hứa Úy không còn ở đây.

Ngay cả khi cô đã tính toán vô số lần, dùng các loại mô hình chứng minh thí nghiệm của cô tuyệt đối không xảy ra vấn đề, nhưng đến lúc này cô vẫn sợ.

Chắc cô nên chọn một Alpha khác làm thí nghiệm này trước.

Trình Kiến day trán cảm thấy bản thân cô thật sự là kẻ điên, rốt cuộc vì sao cô lại để Hứa Úy mạo hiểm tính mạng cùng cô chứ?

Nhưng Hứa Úy dường như không nhận ra cô đang tâm phiền ý loạn, vẫn đứng cạnh cô như cũ, cùng cô bước vào thang máy đi đến phòng nghiên cứu của cô.

“Tại sao anh lại thấy việc này không quan trọng?” Trình Kiến lo lắng hỏi lại anh thêm một lần. Nếu như bất kì một trợ lý nào của cô thấy bộ dáng hiện tại của cô chỉ sợ là không dám để cô làm bất cứ một thí nghiệm nào trong đêm nay.

Hứa Úy không lập tức trả lời, vừa lúc cửa thang máy mở ra, anh bước ra trước, “Đến rồi.”

Trình Kiến nhìn bóng lưng anh, bàn tay nắm chặt thành quyền, nhanh chóng bước theo vào. Mãi cho đến khi bước vào phòng thí nghiệm, cô mới túm lấy tay Hứa Úy, ánh mắt trở nên nghiêm túc hơn.

“Nếu như không may xảy ra sự cố, kết quả xấu nhất là anh có thể chết.”

Hứa Úy lật tay cầm lấy tay Trình Kiến, ánh mắt cũng từ trên tay cô dời lên đôi mắt cô.

“Thật sự không quan trọng. Nếu thất bại, vậy sau này sẽ không còn ai ngăn cản em theo đuổi tự do. Nếu tôi chết, có thể chết trong tay em cũng không phải là kết quả tồi tệ.”

Chương 76: Bất khả chiến bại

Mặc dù là thời tiết đã vào xuân nhưng nhiệt độ ban đêm vẫn còn khá lạnh, Trình Kiến chưa bao giờ cảm thấy phòng thí nghiệm lạnh thấu xương như vậy. Giờ phút này cô cũng không biết mình nên nói gì với Hứa Úy.

Cô chỉ là cảm thấy ngột ngạt khó thở, cô đưa tay lên vỗ ngực vài cái nhưng cũng không có tác dụng nên đành hạ tay xuống.

Tuy tòa nhà cao mười mấy tầng cách xa mặt đất nhưng cô luôn cảm thấy cô có thể nghe được tiếng ve kêu không ngừng. Có lẽ là vì thành phố giống như một cái lồng chim bị bao phủ bởi rừng rậm và phế tích bên ngoài.

Ảo thanh? Một cảm giác xa lạ len lỏi trong lòng cô. Trong đầu cô đột nhiên hiện lên hình ảnh một mình cô ở trong phòng thí nghiệm, bên cạnh không hề có bóng dáng của Hứa Úy. Ngay lập tức cô rung mình sợ hãi, hai tay ôm lấy cánh tay.

“Hay là...” Cô giật giật đôi môi đã tái nhợt từ khi nào, cúi mặt ngập ngừng nói: “Hay là không làm nữa.”

“Tùy em quyết định.” Hứa Úy vẫn bình tĩnh như cũ, không nhìn ra rốt cuộc anh có căng thẳng hay không.

Cô ngơ ngác ngược mắt lên nhìn anh, cô lại nói ra một câu: “Hay là vẫn nên làm xong đi! Em luôn có cảm giác bất an. Mỗi ngày gần đây toàn xảy ra những chuyện không bình thường đều cất giấu rất nhiều điểm then chốt nhưng em chưa nghĩ ra được. Anh sắp phải tới nơi đóng quân rồi, phải càng mạnh mẽ thì càng tốt.”

Ài cũng có thể nhận ra rằng Trình Kiến đang rất căng thẳng, tinh thần dường như đã bị kéo thành một sợi dây mảnh có thể đứt bất cứ lúc nào.

Hứa Úy đối diện với cô, sự nghiêm túc của anh có một ma lực có thể khiến người khác bình tĩnh lại.

“Em lo lắng cho tôi phải ra chiến trường cho nên mới hối thúc tôi sử dụng thuốc tiến hóa sao?”

“Tất nhiên là em lo lắng rồi! Em biết anh sẽ không xảy ra chuyện gì, nhưng em vẫn lo sợ đám dã thú của thành Dahl sẽ làm bẩn quần áo của anh.”

Uy quyền của vị thần trong lòng cô bị khiêu chiến, Trình Kiến không phục hơn bất kì ai.

Sinh vật kết hợp gien là cái quái gì chứ? Chả ra sao cả người không ra người thú không ra thú, cô phải tự tay khoác chiến bào lên người vị thần của mình. Anh sẽ tiếp tục bách chiến bách thắng khi đối mặt với những công nghệ đen ngoài kia.

“Quần áo bẩn cũng không sao. Hoàn cảnh nào tôi cũng đã từng trải qua, em đừng lo lắng.”

“Em không lo lắng!” Trình Kiến nâng giọng lên rất cao.

Cô xoay người bước tới trước lớp cửa chống trộm dày đặc nhập mật mã, sau đó nhận dạng dấu vân tay và tròng mắt. Sau khi thông qua kiểm chứng thân phận, ánh sáng lam nhạt và làn sương trắng do khí lạnh kết thành tràn ra.

Một cái hộp màu bạc được đặt trong lòng bàn tay của hai cánh tay robot, nó cung kính dâng cái hộp lên trước mặt Trình Kiến.

Trên cái hộp còn có một lớp mật mã.

Vốn dĩ Trình Kiến muốn nhập mật mã vào nhưng ngón tay cô khựng lại giữa chừng, cô quay đầu nhìn Hứa Úy.

Dáng người anh cao lớn, tư thế đứng không nghiêm chỉnh như ngày thường có chút tùy tiện, nhan sắc của anh vẫn thu hút cô như lần đầu tiên bọn họ gặp nhau.

Trẻ trung và mạnh mẽ.

Cô hay gọi anh là ba mà quên mất năm nay anh mới 28, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra anh vẫn sẽ tiếp tục sống cuộc sống thật lâu trên thế gian này.

“Thuốc thử này không có vấn đề gì, tuyệt đối không có khả năng bị người khác đánh tráo. Anh xem hai cánh tay robot này có cảm thấy quen mắt hay không?” Trình Kiến đưa cánh tay phải lên để anh so sánh, vẻ mặt ẩn chứa vài phần chờ mong.

Hứa Úy nhìn qua rồi nói: “Đây là vũ khí nhân tạo em làm, tổng cộng hai tay có 12 khẩu Kích Việt 15 mini.”

“Đúng vậy, lòng bàn tay còn có thể phóng ra nguồn năng lượng dự bị.” Trình Kiến vừa nói vừa ấn mật mã, “Để bảo đảm sự an toàn của thuốc thử, em đã thiết lập chương trình chỉ cần nhập sai mật mã một lần, Kích Việt 15 sẽ nhắm bắn vào mục tiêu, đáy hộp sẽ bị khóa chặt không thể xách lên được.”

Hứa Úy mở to mắt, bàn tay không khỏi nắm chặt thành nắm đấm, chuẩn bị sẵn sàng lao tới cứu cô. Chẳng qua Trình Kiến lại chẳng bị những thứ uy

hiếp đến tính mạng này dọa sợ, cô nhẹ nhàng nhập mật mã, cái hộp “cạch” một tiếng bật mở.

“Không làm như thế này em thật sự không yên tâm. Thuốc của anh không được phép xảy ra một lỗi lầm nào.”

Trình Kiến không nhìn thấy vẻ mặt có thể gọi là tương đối đặc sắc của Hứa Úy, cô tự nói tự rút ra một ống tiêm từ bên trong. Ống tiêm có dạng súng ngắn không thấy có kim tiêm, phía sau có một ống thuốc hình xoắn ốc màu lam nhạt.

“Em đã điều phối xong rồi.” Trình Kiến lấy ra một cái điều khiển trong hộp ẩn xuống, vách tường bên cạnh tách ra một khoang nhỏ có thể nằm vừa một Alpha hình thể lớn bị đẩy ra, “Lần đầu tiên Alpha tiến hóa có thể sẽ tương đối lâu một chút, khoảng 24 tiếng. Em sẽ ở đây để canh giữ.”

Hứa Úy bước tới vén tay áo lên lộ ra cánh tay rắn chắc trước mặt cô. Trình Kiến hít sâu một hơi, cắm ống tiêm vào mạch máu của anh rồi ấn nút, chất lỏng bị đẩy vào cơ thể anh ngay lập tức.

Lúc mới tiêm vào, Hứa Úy nhăn chặt chân mày, toàn thân khẽ lay động. Trình Kiến chủ động cởi quần áo cho anh, cho đến khi cô cởi hết mới nhìn anh nói: “Hãy tin em.”

Hứa Úy nắm chặt tay Trình Kiến, sau đó xoay người chống tay lên thành khoang bên cạnh nhảy vào. Sau khi anh tìm đúng vị trí đặt của tứ chi, ánh sáng màu lam biến thành sắc đỏ.

Thời khắc đó Trình Kiến sinh ra ảo giác giống như cô là chiến hữu của anh. Một số lượng lớn các tiếp điểm thần kinh được gắn lên cơ thể Hứa Úy, thuốc thử bắt đầu có tác dụng. Mọi trạng thái thần kinh và thể trạng của anh đều được theo dõi chặt chẽ, chất lỏng dinh dưỡng được tiêm vào cơ thể anh sau một khoảng thời gian nhất định.

Trước khi cửa khoang khép kín, ánh đèn bắt đầu nhấp nháy rồi tắt hẳn.

Trình Kiến cúi người áp má lên khoang đông lạnh đã khép kín cọ cọ vài cái, khẽ nói:

“Em sẽ ở cạnh anh. Đừng lo lắng!”

Bây giờ cô không còn nghĩ tới chuyện Hứa Úy sẽ trở nên như thế nào sau khi mở mã khóa gien nữa, sau khi bắt đầu theo dõi số liệu, cô đã đạt được sự tập trung trước nay chưa từng có.

Những số liệu lạnh băng nay đã hóa thành sự biểu thị cho tính mạng của người yêu cô. Lúc anh bị điện giật cô cũng giống như bị đánh vậy, mỗi tế bào não của cô đều bị kích thích vào thời khắc mất cảm nhất.

Không hề nói quá khi nói rằng trong trạng thái này nếu như Trình Kiến không thể thấy được thứ cô muốn thấy nhất rất có khả năng cô sẽ phát điên. Nhưng cô cũng tự biết rằng điều đó là không thể.

Sau nhiều lần tiến hóa trí tuệ, cô sớm đã tự tin hơn mức bình thường, thậm chí có phần không giống với nhân loại nữa.

Cô cũng hy vọng Hứa Úy cũng có thể vĩnh viễn có được cảm giác bất khả chiến bại, bách chiến bách thắng... Không anh vốn dĩ chính là người như vậy.

1: Ảo thanh: Ảo thanh là một dạng ảo giác phổ biến nhất trong cuộc sống. Đối với bệnh nhân nghe thấy ảo thanh, âm thanh xuất hiện từ bên trong họ và nghe rất chân thật, không thể phân biệt được với âm thanh thật từ những người xung quanh.

Chương 77: Năng lực tình dục mạnh hơn...

Trình Kiến khóc rất lâu.

Cô không biết tại sao mình lại khóc, cảm giác giống như cô bị vứt bỏ vậy.

Một ngày trôi qua, vành mắt cô cũng trở nên đỏ ửng. Rõ ràng số liệu cho thấy mọi thứ đều bình thường nhưng cô lại nhớ tới sự ân cần của Hứa Úy đối với cô trong khoảng thời gian này sau đó cô lại cảm thấy chua xót.

Cô cảm thấy rất kỳ lạ, bình thường khi Hứa Úy ở cạnh cô, cô cũng không cảm thấy có chỗ nào khác biệt nhưng anh vừa rời khỏi cô lại cảm thấy bản thân giống như rơi vào vực sâu đen ngịt. Cô cảm nhận được từng cơn đau sau mỗi lần hít thở.

Khó chịu, phiền muộn, nôn nóng những cảm xúc đan xen trộn lẫn trong cô, ngay cả suy nghĩ cũng trở nên khó khăn hơn.

24 tiếng trôi qua, đúng như những gì cô nghĩ số liệu đều đạt tới giá trị hoàn hảo nhất.

Trình Kiến giống như một tín đồ điên cuồng chờ vị thần của cô bước ra, ánh mắt cô cực kỳ chờ mong.

Mười phút sau, cửa khoang mở ra, các tiếp điểm thần kinh bên trong dần dần thu hồi lại, Hứa Úy cũng từ từ mở mắt.

Ánh mắt anh vẫn chưa thể tập trung, con ngươi mờ mịt giống như không biết mình ở đâu? Người đối diện là ai?

Đây là hiện tượng bình thường, Trình Kiến đã tính toán khả năng chịu đựng của Alpha và tăng mức độ của thuốc thử và cường độ của tia F lên khá cao. Do vậy thời gian phản ứng lại của anh cũng gấp đôi so với Trình Kiến.

Mãi cho đến khi Hứa Úy nhìn thấy Trình Kiến, lúc đó mắt anh mới dần dần có tiêu cự. Anh nhíu mi, hình như muốn gọi tên cô nhưng lại do dự không biết nên dùng đầu lưỡi như thế nào.

“Trình Kiến.” Trình Kiến lên tiếng chỉ dẫn.

Đột nhiên anh quay trở lại thế giới thực sau khi ngắt kết nối với thế giới ảo.

Hứa Úy chống người ngồi dậy, ánh mắt dần trở nên có thần hơn.

“A Kiến.”

“Anh có thấy phản ứng bất thường nào không? Rất nhỏ anh cũng phải nói với em.” Cô cầm sẵn tablet để ghi chép, Hứa Úy nhìn cô lắc đầu.

“Không có.” Anh nắm chặt tay rồi thả lỏng, cơ bắp cánh tay cũng siết chặt và thả lỏng theo hành động của anh, ánh mắt anh hơi co lại, “Tôi không sao.”

“Em đã chuẩn bị một thí nghiệm đơn giản cho anh.” Trình Kiến vội vàng bắt đầu chuẩn bị. Cô xoay người muốn lấy quần áo cho anh nhưng lại bị Hứa Úy đã ôm chầm từ phía sau.

“Anh muốn làm chuyện khác trước.”

Sau khi anh nói câu đó Trình Kiến còn chưa kịp phản ứng lại, cô nhớ vừa rồi cô thấy Hứa Úy hình như đã cương cứng.

Một mình anh ở bên trong đó cũng có kích thích sao? Hay là anh đã thấy những gì trong vô thức?

Không phải chứ, năng lực tình dục của anh cũng mạnh hơn sao?

Trình Kiến vừa chờ mong lại vừa sợ hãi, cô thử giãy giụa nhưng không thể tránh thoát khỏi cái ôm của Hứa Úy, chỉ có thể vuốt cánh tay rắn chắc của anh để trấn an: “Phòng thí nghiệm của em có giường, ở đằng kia...”

Cô còn chưa nói xong, Hứa Úy đã bế ngang cô lên bước nhanh về phía cô chỉ. Anh ném cô lên giường rồi đè xuống hôn lên môi cô, tay cũng bắt đầu cởi quần áo cô, rất nhanh hai người liền trần trụi đối mặt nhìn nhau.

Anh liếm phía dưới cô một lúc, sau khi cô ướm lại dùng ngón tay moi vài cái. Trình Kiến cũng ướm khá nhanh, dục vọng của cô với Hứa Úy cũng không hề ít.

Ngay sau đó anh liền cắm vào, bắt đầu nhấp nhô trên người cô. Căn phòng nhỏ hẹp bắt đầu truyền ra tiếng rên rỉ và tiếng va chạm của xác thịt. Gương mặt Trình Kiến ửng hồng, nhỏ giọng hỏi anh:

“Anh sao thế?”

“Tôi nhớ ra rất nhiều chi tiết mà lúc trước tôi không để ý tới.”

Hứa Úy néo cằm hôn môi cô, sau đó lại thả ra, tách rộng chân cô ra để cô dễ dàng tiếp nhận đợt chạy nước rút của anh.

“Cái gì?”

“Sau khi tôi rời đi em đã tiếp cận Quý Thanh Hòa ngay lập tức.” Hứa Úy xoa âm đế của cô, tốc độ càng lúc càng nhanh. Mỗi lần đều nhắm chính xác vào điểm G của cô khiến Trình Kiến đỏ mặt leo lên cao trào.

“Sao anh... Ừm, lại nói như vậy?”

“...” Anh ghé sát vào tai cô nhẹ giọng nói, sắc mặt Trình Kiến chợt thay đổi.

“Không thể nào.”

“Theo như dữ liệu trong tay tôi mà nói sự thật cũng gần như thế. Bọn họ tạo ra cuộc náo động cũng là vì muốn tách tôi ra khỏi em. Phần còn lại em tự đi

điều tra mới biết được.”

Đột nhiên Trình Kiến co rút bụng, cô thở hổn hển, cô đã bị Hứa Úy đẩy lên tới cao trào. Hơn nữa cảm giác sáng khoái này còn duy trì khoảng ba mươi giây, phía dưới chảy ra dâm thủy trong suốt.

Trời ạ... Anh thật sự giỏi quá.

Mới qua bao lâu chứ? Anh còn chưa bắn.

Trình Kiến cũng tự cảm nhận được sự thay đổi của anh, thuốc thử cô làm hoàn toàn dựa theo tính chất cơ thể của Hứa Úy, gần như gấp 80 lần so với cô. Bởi vì không có người thứ ba sử dụng thuốc tiến hóa cho nên tạm thời cô không thể so sánh được.

Theo lý thuyết mà nói, Hứa Úy không thể lập tức đạt được bước đột phá của tiến hóa nhưng dựa trên tình huống thực tế của anh mà nói thì kết quả đạt được giống như lần sử dụng gần đây nhất của Trình Kiến. Lúc đó cô có thể cảm nhận rõ ràng rằng não bộ của cô đã tiến bộ một cách vượt bậc.

Nhưng kết quả đó dựa trên cơ sở cô đã sử dụng thuốc nhiều lần trước đó, Hứa Úy mới sử dụng lần đầu tiên cũng có thể đột phá được sao?

Đánh giá trên tư duy nhanh nhạy của anh có lẽ không chỉ có khả năng tính dục của anh là mạnh hơn, năng lực suy luận và khả năng ghi nhớ cũng lợi hại hơn rất nhiều.

Vậy còn những phương diện khác thì sao?

Quá thần kỳ, mỗi Alpha đều có thể trở nên mạnh mẽ giống như anh vậy sao?

Trình Kiến bị làm đến kiệt sức chỉ có thể dùng miệng và tay tiếp tục hầu hạ anh. Kết quả hơn mười phút trôi qua, anh lại vừa xoa vừa liếm cô làm Trình Kiến lại nổi lên cảm giác. Vì thế anh trực tiếp lao vào ra sức làm.

Hai người lăn lộn trên giường hơn một giờ mới kết thúc, lúc từ trên giường bước xuống dưới hai chân Trình Kiến đều đã mềm nhũn.

“Tôi ôm em đi tắm.” Anh nhẹ nhàng bế Trình Kiến lên, cả người Trình Kiến tràn ngập hương vị tình dục cào cào ngực anh, sát lại gần căn ngực anh.

“Không biết có phải ảo giác của em hay không? Hình như đêm nay anh có vẻ phóng túng hơn rất nhiều.” Người phát hiện ra sớm nhất mọi thay đổi trên giường của đàn ông thì chỉ có người phụ nữ của anh ta.

“Tôi còn chưa quen với cảm giác này.” Có lẽ Hứa Úy cũng chưa hiểu rõ hoàn toàn nơi nào của anh đã thay đổi, anh cần phải khám phá và thích ứng.

“Cảm giác gì?” Trình Kiến vội vàng hỏi.

“...Sức mạnh, kinh nghiệm, cơ thể, cảm nhận.” Anh hơi nhíu mi, “Cảm giác chúng nó đều sống lại.”

“Nghe có vẻ rất kỳ lạ.” Tuy rằng Trình Kiến không cảm thấy những thứ đó của Hứa Úy đã chết nhưng cô vẫn ghi nhớ những lời anh nói. Cô vẫn nên phân tích một chút, hơn nữa câu nói Hứa Úy nói trước khi lên giường kia... Cô cũng phải nghĩ cách mới được.

Chương 78: Hội nghị nửa đêm (tập 1)

Sau khi Hứa Úy sử dụng thuốc tiến hóa, Trình Kiến quan sát anh 24/24 liên tục trong vòng ba ngày. Trong lúc đó cô đã yêu cầu Hứa Úy phối hợp làm các loại thí nghiệm, dùng số liệu mới so sánh với số liệu cũ có lưu lại trước đó của Hứa Úy. Lúc này Trình Kiến mới biết anh ấy đã mạnh lên như thế nào.

Trong quân đội có một hệ thống mô phỏng thực chiến rất hoàn thiện, đó là hệ thống do viện nghiên cứu trung ương kết hợp với xưởng công binh chế tạo ra. Nó có thể tổng hợp phân tích tổ chất thực chiến của các binh sĩ từ các phương diện như sức mạnh, tốc độ, khả năng quan sát, khả năng phân tích, trí tuệ, thể năng, kỹ năng,....

Trong bốn tháng, mỗi ngày Trình Kiến đều dành ra nửa ngày để tập luyện, tuy rằng đến bây giờ cô vẫn chưa thể chạm đến mức tiêu chuẩn. Nhưng sau khi tổng hợp tất cả các số liệu từ nhiều phương diện thì cô đã vượt qua khoảng 37% binh sĩ từng sử dụng hệ thống này.

Trình Kiến cực kỳ hài lòng với kết quả này, bởi vì cô có thể cảm nhận rõ ràng sự thay đổi của cơ thể mình. Chẳng qua vì Hứa Úy vẫn luôn giám sát cô rất chặt cho nên cô chưa thể thử thách bản thân xem có thể thức đêm liên tục được bao lâu?

Thành tích của Hứa Úy lưu trong hệ thống này cũng cực kỳ khủng bố, cho đến nay vẫn chưa có ai vượt qua thành tích tổng hợp cũ của anh. Đến bây giờ theo số liệu mới nhất thì thành tích đơn của anh cũng đã phá kỷ lục của chính mình trong quá khứ. Để đảm bảo an toàn Trình Kiến không truyền những số liệu đó lên hệ thống lưu giữ mà chỉ lưu trong máy tính cá nhân của cô để tiến hành nghiên cứu. Cách luyện tập thực chiến nhất với Hứa Úy chính là lên chiến trường.

Nếu có thể Trình Kiến hận không thể vác theo dụng cụ theo sau Hứa Úy đến Noah, cô muốn tận mắt nhìn thấy anh đạt được sức mạnh.

Trên thực tế mà nói, tuy rằng trong khoảng thời gian này cô có rèn luyện, trên cái bụng nhỏ của cô đã có thể nhìn ra đường cơ số 11 rồi nhưng nó cũng không thể giết zombie được.

Lệnh điều động lại được phát tới, Hứa Úy cố ý kéo dài thời gian thêm một ngày để phối hợp với Trình Kiến nhưng bây giờ anh không thể không đi.

Từ lúc Hứa Úy quyết định ngày xuất phát, đến cả ánh nắng ngoài cửa sổ cũng khiến Trình Kiến cảm thấy bức bối, chẳng hề thấy chút ấm áp nào. Giống như đến cả mặt trời cũng đang cười nhạo cô sau này sẽ không còn ai làm ấm ổ chăn cho cô nữa.

Cái cảm giác thù địch cả hệ mặt trời này của cô kéo dài khá lâu.

Cho đến ngày hôm đó, Hứa Úy bảo cô ngủ trưa một lát, anh lặng yên ôm cô ngồi bên cửa sổ phơi nắng.

Cửa sổ vẫn chưa hoàn toàn đóng kín, cơn gió mùa xuân mang theo chút độ ẩm từ khe hở thổi vào, Trình Kiến dựa lưng vào người anh, lúc này mới có vài phần “thoải mái”.

Người yêu cô ôm cô ngủ trưa trong nắng xuân ấm áp, cô đã mơ một giấc mơ thật đẹp nhưng khi tỉnh dậy Hứa Úy của cô đã rời đi.

Cô không biết anh đã cách cô bao xa rồi, cũng không biết bây giờ cô chạy ra ngoài còn có thể nhìn thấy anh nữa hay không?

Mũi Trình Kiến lên men chua xót, xung quanh vẫn như thế nhưng cô lại chỉ còn một mình ôm hai gối co cụm trong một góc sofa. Mặt trời lại bắt đầu dùng những tia nắng lạnh băng đó tới kích thích tâm lý cô đơn của cô.

Cô rất nhớ ba, dường như cô đã trở lại buổi chiều ngày hôm đó, cái ngày cô mất đi ba mẹ.

Vì thế những ngày tiếp theo, Trình Kiến cũng tự làm mình trở nên bận rộn và trầm mặc hơn rất nhiều. Bởi vì liên quan đến nghiên cứu chi giả vũ khí, mấy tháng trước có một nhóm trợ lý mới tới hỗ trợ cô.

Mỗi ngày cô đều loay hoay với các chi giả, những chi giả đó đều vô cùng tỉ mỉ ngay cả lỗ chân lông và lông tơ cũng vô cùng chân thật, chúng nó được vận chuyển trên dây chuyền rồi được ngâm trong chất lỏng trong suốt.

Clara đến gọi Trình Kiến đi ăn cơm, cô thấy hai người rảnh rỗi nhất mấy hôm nay, cười nói: “Mỗi ngày đều đi theo tôi thế này hai người có thấy phiền không? Lâu như thế tôi cũng chưa gặp phải nguy hiểm gì, hai người muốn trở lại chiến trường không?”

Nghe Trình Kiến hỏi thật sự muốn gõ đầu cô ấy, Clara nhíu mi nghiêm túc nói: “Không gặp nguy hiểm đương nhiên là chuyện tốt. Nếu cô gặp nguy hiểm, chỉ cần bảo vệ không tốt cho cô một lần thôi, tất cả sẽ kết thúc ngay.”

Hàn Hành không nói gì chỉ gật đầu sau khi bắt gặp ánh mắt của Trình Kiến.

“Huống hồ nửa năm nay những người lai tạo đã được điều tới các khu an toàn, lực lượng binh sĩ người thú dần dần trở thành chủ lực trên chiến trường. Nói về sức chiến đấu như hiện nay thì thiếu tôi cũng không phải chuyện đáng kể cho lắm.”

Tuy rằng những lời Clara nói chỉ là vui đùa, nhưng lại làm Trình Kiến nhớ tới báo cáo tiến độ thuốc tiến hóa cô đệ trình lên trên vào đầu tháng này.

Chúng nó giống như ném đá xuống biển, giống như không ai nhìn thấy bản báo cáo của cô. Cô cũng không nhận được phản hồi từ rất lâu rồi.

Cô không đoán được những người bên trên đang nghĩ gì, cô luôn cảm thấy có một cái gì đó rất kỳ lạ.

Hội nghị cách đây nửa năm có rất nhiều cán bộ cấp cao của cả hai bên đều tham gia, nếu có người cân nhắc không nên mở rộng nghiên cứu của cô có lẽ còn có thể giải thích được. Nhưng không thể có chuyện tất cả mọi người đều không nhìn thấy thành quả của cô.

Nếu như không phải báo cáo của cô thật sự không đáng một đồng, vậy nhất định là đã có kẻ động tay động chân với báo cáo của cô hoặc là có kẻ ly gián ở giữa.

Trong lòng Trình Kiến đã hình thành mối nghi ngờ, cô có đối tượng hoài nghi cũng biết có một cái bẫy rập rất lớn đang bày ra trước mặt cô. Chỉ là cô không hiểu, mục đích của những kẻ đó rốt cuộc là gì? Động lực nào khiến bọn họ làm như vậy?

Cho nên cô dứt khoát làm trái quy định, cô điều chế thuốc thử cho Hứa Ủy để anh được thí nghiệm trước.

Trình Kiến cho rằng bản thân cô sắp gặp phải một số chuyện không tốt. Cảm giác bất an này bắt đầu từ khi phát hiện ra loại biến thể mới của virus cho đến tận bây giờ. Cảm giác này không hề giảm bớt khi cô không gặp phải ám sát mà còn càng ngày càng nghiêm trọng hơn.

Sau khi Hứa Ủy rời khỏi đây một tuần, viện trưởng Noel triệu tập một cuộc hội nghị, Trình Kiến cũng có trong danh sách nhân viên tham dự.

Địa điểm diễn ra hội nghị chính là ở khu an toàn Noah, Trình Kiến không thể không thay đổi quân phục bước lên máy bay rời khỏi Greenfield. Lúc nhận được thông báo đã là buổi chiều, cho nên Trình Kiến không kịp ăn cơm chiều vội vã cưỡi gió đêm đi họp.

Đây là một hội nghị tương đối tuyệt mật, những người không liên quan không được phép vào.

Clara và Hàn Hành phải tạm thời chờ ở bên ngoài, Trình Kiến tìm được chỗ ngồi, sau khi ngồi xuống cô phát hiện ra phần lớn người trước mắt đều là người có danh tiếng, mỗi một người ở đây đều là quân chủ lực ở trong các khu an toàn của họ.

Những nhân vật thiên tài xuất chúng quá nhiều, thậm chí khiến Trình Kiến sinh ra một loại cảm giác đây là hội nghị khoa học kỹ thuật liên quan đến sự

tồn vong của tương lai nhân loại.

Một lát sau, Quý Thanh Hòa cũng đến ngồi cạnh cô, đêm nay anh ta mặc quân trang nghiêm túc. Lúc nhìn sang Trình Kiến bắt gặp ánh mắt cô thì anh ta khẽ nở nụ cười.

“Anh biết đêm nay muốn họp cái gì không? Buổi chiều em mới nhận được thông báo còn chưa kịp hỏi thăm.” Trình Kiến áp sát vào gần anh ta khẽ giọng hỏi.

Quý Thanh Hòa lại úp úp mở mở với cô, không nói chuyện của hội nghị mà lại nâng cổ tay lên kề sát vào mũi cô nói: “Mùi nước hoa này thế nào? Đồng nghiệp tặng cho anh đấy, trước khi đi anh có xịt một ít.”

Trình Kiến ngửi ngửi không phải mùi hương cô thích.

“Tạm được.” Cô đưa ra một đánh giá tương đối chủ quan. Quý Thanh Hòa nghe xong cũng chậm rãi trả lời câu hỏi của cô: “Anh cũng mới nhận được thông báo, nghe nói có người quan trọng mới trở về.”

“Người quan trọng? Chẳng lẽ lại là người nằm vùng ở thành Dahl?” Trình Kiến còn nhớ năm đó cô cũng đi giải cứu tiến sĩ Johnson nằm vùng ở thành Dahl. Sau khi trở về không lâu viện nghiên cứu cũng tổ chức một hội nghị, mục đích chính là vì giảng giải những tri thức mà ông ấy mang về được cho mọi người.

Có phát hiện gì mới muốn chia sẻ với mọi người sao?

Mặc dù bình thường Trình Kiến rất thích những buổi toạ đàm như thế này nhưng hôm nay thời gian diễn ra hội nghị lại được quyết định vào buổi tối, cô vẫn có cảm giác không được bình thường cho lắm.

Chương 79: Cuộc họp lúc nửa đêm (tập hai)

Quý Thanh Hòa cười nói: “Chuyện này thì có quan hệ gì tới nội gián, đúng thật là cũng chỉ có em mới nghĩ ra được.”

Trình Kiến bĩu môi, “Rõ ràng là có gì đó bất bình thường khi gọi nhiều người đến họp vào giữa đêm như này.”

Viện trưởng Noel đứng trên bục phát biểu, Quý Thanh Hòa và Trình Kiến cũng không nói chuyện nữa nghiêm túc nhìn lên sân khấu.

Tóc viện trưởng màu trắng bầm sinh tuy đã là người có tuổi nhưng thật sự nhìn không ra tuổi thật của ông ấy. Lúc này ông ấy mặc quân trang vẫn có cảm giác vẫn nhã, nói ông ấy 30 tuổi cũng có người tin, nói ông ấy 50 tuổi cũng có người tin.

Ông ấy hắng giọng, chiếu tư liệu lên, “Mục đích chính của cuộc hội nghị hôm nay chủ yếu là muốn sửa sang lại một chút tư liệu chúng ta có trước mắt.”

Khi Noel phát biểu đèn trong đại sảnh được tắt đi, trong bóng đêm Trình Kiến nhìn lên hình ảnh 3D trên sân khấu. Tuy kỹ thuật tiên tiến nhưng chất lượng phim lại rất kém, cô cảm giác giống như đang xem một thước phim cũ vậy.

Hình ảnh đầu tiên chính là một cái hộp kín trong suốt, trong cái hộp có hai cục đen xì như bánh mì nướng cháy. Bề ngoài nhìn giống bạch tuộc, lại có phần giống như nhện, thân hình có thể kéo dài khoảng hai mét.

“Dấu hiệu sự sống không ổn định.”

“Nó sắp chết rồi.”

“Chúng ăn gì?”

“Trước mắt còn chưa rõ, giải phẫu trước một con xem sao?”

“...”

Sau đoạn video thì một đoạn bút ký nghiên cứu khoa học xuất hiện.

“Ngày 14 tháng 8 năm xxxx, nhân viên du hành vũ trụ đã phát hiện ra sinh vật thể không rõ khi thăm dò vũ trụ G3009. Do sinh vật mờ ảo nên phi thuyền đã xảy ra va chạm mạnh với sinh vật, phi thuyền đã bị phá hủy nghiêm trọng. Bắt được 2 sinh vật ngoài hành tinh, 1 con còn sống, lúc đến trạm lưu động không gian thì đã hấp hối.”

“Xác nhận địa điểm quay về, thu hồi các mảnh vỡ của phi thuyền ở xung quanh, gửi sinh vật ngoài hành tinh quay trở về trái đất để nghiên cứu phân tích.”

Tiếp theo đó là video giải phẫu sinh vật ngoài hành tinh đã chết kia, sau khi chùng khô và lột da, bên trong là khung xương bằng cấu tạo kim loại.

Sau khi giải phẫu xong toàn bộ cơ thể nó có thể xác định sinh vật này có khung xương bằng kim loại, mười hai xúc tua có chức năng gần như tứ chi của con người có thể giúp chúng nó tiến hành các thao tác phức tạp và tinh vi. Toàn bộ phần cơ thể còn lại là trung khu thần kinh tương tự với não bộ của con người nhưng nó rất lớn chiếm gần hết thể tích cơ thể.

Sau khi quay về trái đất, sinh vật còn sống kia trở nên vô cùng hung hãn, năng lực tư duy của nó cũng rất đáng kinh ngạc. Sau ngày thấy loài người giải phẫu cơ thể của đồng bạn, nó đã tìm được cách bỏ trốn, loài người phải điều vài chi đội tới mới có thể trấn áp được nó.

Giống loài ngoài hành tinh này có lực phòng ngự rất mạnh, cho dù loài người đã sử dụng hỏa lực mạnh nhưng cũng không thể làm tổn thương đến trung khu thần kinh được bảo vệ bởi một lớp vật chất kim loại không rõ của nó. Cuối cùng loài người đã tốn rất nhiều sức lực cũng như công nghệ vũ khí mới giam giữ được nó lần thứ hai.

Nghiên cứu sinh vật ngoài hành tinh vẫn được tiếp tục nhưng lại không hề có tiến triển. Cho đến tận nửa năm sau, một nghiên cứu viên vẫn duy trì nói chuyện thiện chí và tôn trọng với nó mỗi ngày đã thu được sóng điện não của sinh vật đó.

Sinh vật kia bắt đầu dùng cách thức này để giao lưu với nhân loại, vì thế cuối cùng con người cũng có thể tìm hiểu những bí mật của vũ trụ bao la.

Sinh vật này tự xưng là Camorra, mỗi một cá thể trong chúng nó đều trung thành với một cơ thể mẹ, đồng thời mỗi cá thể đều có khả năng suy nghĩ độc lập. Bọn chúng có thể vì cơ thể mẹ mà phát huy năng lực mạnh nhất của bản thể, thậm chí có thể mất đi sự sống để bảo vệ cơ thể mẹ.

Chúng nó giống như một tổ ong, mỗi một gia tộc đều phụ trách nghiên cứu và tiếp thu một loại tri thức, hơn nữa tất cả những tri thức đó còn có thể kế thừa từ đời này qua đời khác.

Khuyết điểm lớn nhất của loài Camorra chính là khả năng sinh sản thấp, hơn nữa cơ thể của chúng không hề lão hóa trong suốt quãng đời tồn tại. Trừ bộ não thông minh một cách dị thường ra, chúng không hề có bất cứ một năng lực nào chống lại sự nguy hiểm từ bên ngoài. Cách duy nhất để

ứng phó với điều đó chính là cơ giới hóa cơ thể ngay từ khi mới sinh để đạt được sức phòng ngự và nâng cao khả năng sinh tồn.

Ưu điểm của chúng cũng khiến con người mê muội, chỉ cần trung khu thần kinh của chúng nó, chính là thứ tương đương với não bộ của con người, không bị tấn công gây thương tổn và đảm bảo được nguồn năng lượng hấp thu thì chúng gần như bất tử.

Sinh vật bị bắt được cũng đã tồn tại gần ngàn năm, nó được thừa hưởng tất cả tri thức di truyền qua các thế hệ, đồng thời cơ thể nó cũng được cải tạo tới trình độ “Dị dạng” chuyên để du hành trong vũ trụ. Kể cả khi chúng không ăn không uống trôi nổi trong vũ trụ thì năng lượng chứa trong cơ thể máy móc này cũng đủ để não chúng nó tồn tại được cả trăm năm.

Cải tạo tới trình độ này cũng đủ để đối phó với việc thăm dò ngoài không gian, chỉ là lần va chạm đó rất mạnh, đồng loại của nó đã chết, nó cũng chịu tổn thương nghiêm trọng. Chúng nó phiêu dạt trong vũ trụ gần trăm năm cho nên mức năng lượng tiêu hao đều bị giảm xuống tới mức thấp nhất.

Vị được gọi là “Cơ thể mẹ” đã luôn tồn tại từ khi chủng tộc Camorra ra đời cho tới nay, tuổi thọ không xác định, từ khi ra đời cho đến nay cơ thể mẹ vẫn luôn lãnh đạo dân tộc nó.

Các cá thể đều chịu ảnh hưởng từ cơ thể mẹ, Camorra là một chủng tộc rất ôn hòa và tôn sùng tri thức trí tuệ. Cơ thể mẹ sẽ thường xuyên đặt vấn đề, các tộc dân có mối liên kết từ trường mạnh mẽ với cơ thể mẹ sẽ dùng toàn bộ tri thức được tích lũy qua các thế hệ để giải thích vấn đề đó.

Chúng cách trái đất rất xa, vượt qua cả hệ Ngân Hà, xa vời như một giấc mơ không thể với tới. Còn những sinh vật Camorra trôi dạt ngoài vũ trụ sẽ truyền đạt lại tin tức và tri thức mà chúng nó có được từ bên ngoài vũ trụ về cơ thể mẹ thông qua viên tinh thạch đã được cơ thể mẹ phóng xạ cấy trong cơ thể. Chúng giống như một người lữ hành trong vũ trụ bao la.

Mà tất cả điều đó đều được một nghiên cứu viên biết được. Nghiên cứu viên đó chính là Mẫn Lam Không.

Từ khi biết được ông ta liền trở thành tín đồ bị mê hoặc, ông ta không ngừng truyền tin tức từ trái đất cho bọn họ để đổi lấy những tri thức thần bí trong vũ trụ.

Đối với một học giả mà nói, những tin tức đó còn làm người ta nghiện hơn cả ma túy.

Nhưng chuyện đó lại kết thúc sau nửa năm ngắn ngủn, bởi vì sinh vật kia thiếu đi năng lượng cần thiết để duy trì sự sống nên nó đã chết dần.

Trước khi chết, nó đã mở lớp vỏ bảo vệ trung khu thần kinh, đồng ý để Mẫn Lam Không tiến hành giải phẫu nghiên cứu thi thể nó. Kể từ tối hôm đó, lý tưởng của Mẫn Lam Không đã thay đổi.

Ông ta bắt đầu muốn con người cũng có thể bắt chước theo hệ thống của giống loài Camorra, vô số tín đồ thành kính thờ phụng một vị thần trí tuệ vĩnh hằng. Thậm chí ông ta còn hy vọng trong tương lai sẽ có thể liên hệ được với vị cơ thể mẹ ngoài hành tinh xa xôi kia thông qua viên tích thạch trong cơ thể của sinh vật kia.

Ông ta còn muốn giao tiếp với vị thần của vũ trụ kia, khẩn cầu thần ban phát trí tuệ cho tín đồ là ông ta.

Mẫn Lam Không lấy tế bào còn sống từ thi thể của sinh vật Camorra kia bắt đầu nuôi cấy. Không bao lâu sau ông ta đã rất kinh ngạc phát hiện ra tế bào của sinh vật ngoài hành tinh kia quả thật giống như một kho virus. Khi con người tiếp xúc trực tiếp thì không phát sinh biến dị nhưng nếu tách lấy một mã gen đơn từ trong đó ra cấy lên cơ thể người và động vật thì thật sự xuất hiện biến dị.

Ông ta hy vọng sau khi nhân loại lây nhiễm tế bào của Camorra sẽ có thể liên hệ được với cơ thể mẹ bên ngoài vũ trụ. Vì thế ông ta liền nhân mã gen của sinh vật ngoài hành tinh kia lên một con số lượng lớn, lấy lí do “Bất tử” để tìm kiếm mã gen bất tử trong kho nguồn mã gen đó.

Cuối cùng, ông ta cũng tìm được đoạn mã gen đó, kết quả cho thấy Mẫn Lam Không đã thành công ở một mức độ nào đó nhưng lại thất bại hoàn toàn.

Con người bị biến thành zombie.

Chỉ cần não bộ không bị tổn thương nặng nề thì zombie sẽ không chết... Nhưng khả năng quan trọng nhất là tư duy thì hoàn toàn biến mất.

Mẫn Lam Không suy nghĩ rất nhiều nhưng trái đất bước vào tận thế, quy luật của thế giới đã bị phá hỏng hoàn toàn, khắp nơi chỗ nào cũng thấy zombie lại nằm ngoài phạm vi suy nghĩ của ông ta.

Ông ta vẫn trà trộn trong viện nghiên cứu với thân phận là một nghiên cứu viên nhưng đồng thời ông ta còn hợp tác chặt chẽ với thủ lĩnh của thành Dahl. Khi cô con gái Omega của ông ta trở thành người phụ nữ của thủ lĩnh thành Dahl thì mối dây liên hệ ràng buộc gắn bó giữa ông ta và thành Dahl cũng được hình thành.

Giờ đây các nhà khoa học dưới sự lãnh đạo của Mẫn Lam Không gần như đã giành được quyền khống chế áp đảo. Bởi vì con gái Mẫn Lam Không đã

sinh ra một nam Alpha cũng là thiên tài nghiên cứu khoa học, anh ta đã thay đổi kết cấu tổ chức nơi đó.

Tất cả các nhà khoa học sở hữu những công nghệ kỹ thuật hiện đại nhất đều đứng phía sau làm chỗ dựa cho anh ta. Tuy anh ta không lớn lên ở thành Dahl nhưng địa vị của anh ta ở Dahl thành là không thể lay động.

Cho đến ngày nay, viện nghiên cứu trung ương đã gửi rất nhiều nhân tài nghiên cứu khoa học tới thành Dahl. Những người đó đã từng rất nổi tiếng nhưng đã bị liệt vào danh sách nhà khoa học “Tử vong” hoặc “Mất tích” lại xuất hiện trong video khuyến khích những người mới.

Giống như những người đi trước đón chào những người mới đến, hoan nghênh bọn họ tới thành Dahl làm khách.

Chương 80: Uy hiếp

Đoạn video giới thiệu đã kết thúc, Noel tắt máy chiếu nhìn xuống những người đang ngồi bên dưới cười nói: “Tôi biết một số người trong các bạn đã xem chán đoạn phim này rồi, có điều để chiếu cố cho người mới, cảm ơn các bạn đã cùng chúng tôi xem lại thêm lần nữa.”

Bầu không khí rất nhẹ nhàng thoải mái, xung quanh còn lác đác tiếng cười tiếng vỗ tay, Quý Thanh Hòa cũng mỉm cười vỗ tay theo.

“Sau đây tôi xin phép giới thiệu tiến độ nghiên cứu hiện nay của chúng ta. Tôi sẽ kết nối với nghiên cứu viên bên phía thành Dahl yêu cầu họ trình bày cụ thể mức độ tiến triển của các hạng mục bên kia một chút ...”

Trình Kiến như ngồi trên đồng lửa lại như bị ném vào một hồ băng sâu thẳm khiến cô cảm thấy lạnh đến tận xương tủy.

Bầu không khí của hội nghị giống như một cuộc tọa đàm giao lưu trao đổi kiến thức bình thường khác. Cuối cùng cô cũng đã hiểu vì sao thành Dahl luôn biết trước hướng nghiên cứu của viện nghiên cứu trung ương, nhưng đây không phải là thứ khiến cô thấy sợ hãi.

Bởi vì cô vừa nhìn thấy một hình ảnh mà đáng lẽ ra không nên xuất hiện trong video vừa này.

Ba cô, Trình Thâm, người đã chết trong một vụ tai nạn máy bay từ khi cô còn rất nhỏ lại có mặt ở trong video này.

Đột nhiên cô không biết vận mệnh của bản thân sẽ đi về đâu sau đêm nay? Những kiến thức nghiên cứu ngày thường luôn khơi gợi sự hứng thú trong cô nhưng nay lại giống như một bộ phim kinh dị.

Ngón tay của Trình Kiến đang run rẩy, cô bấu chặt năm ngón tay vào đùi nhưng vừa buông ra, những ngón tay không nghe lời đó lại bắt đầu run rẩy.

Hứa Ủy nói không sai... Anh nói cái chết của Mẫn Lam Không rất không bình thường, khẳng định cái chết của ông ta che giấu rất nhiều bí mật.

Sự thật chính là như thế nhưng anh còn không biết rằng gần trăm năm nay hơn phân nửa người của viện nghiên cứu trung ương đều là người của thành Dahl. Một ổ gián điệp ngay giữa khu an toàn trung tâm ngang nhiên mở một cuộc hội nghị quy mô lớn như bây giờ.

Trình Kiến vô cùng lạnh lẽo, cô rất muốn rời khỏi đây ngay lập tức. Nhưng mọi người xung quanh vẫn đang rất tập trung tinh thần lắng nghe lại khiến

cô cảm thấy hoang mang không biết nên theo ai. Hình như tất cả mọi người đều cảm thấy chuyện này rất đổi bình thường, chỉ một mình cô cảm thấy thế giới đang âm ỉ sụp đổ ngay trước mắt.

Quý Thanh Hòa để ý thấy trán và chóp mũi của cô ra mồ hôi, lấy khăn tay từ trong túi ra đưa cho cô. Trình Kiến chết lặng quay đầu nhìn anh ta, cánh môi run rẩy như muốn nói gì đó nhưng cuối cùng cô chỉ cắn chặt hàm răng. “Trong này nóng à?” Anh duỗi tay giúp Trình Kiến lau đi những giọt mồ hôi, giọng nói vẫn ôn hòa, tất cả vẫn giống như trước kia không có gì thay đổi.

Trình Kiến giật lấy khăn tay trong tay anh ta rồi ném vào mặt anh ta, hốc mắt ửng đỏ đong đầy nước mắt, không biết là do sợ hãi hay là do cảm thấy mình bị cả thế giới phản bội.

“Bình tĩnh một chút, thiếu tá.” Vẻ mặt Quý Thanh Hòa không còn hòa nhã nữa, “Chẳng lẽ em thà sống cả đời trong dối trá còn hơn là đối mặt với sự thật sao? Đó cũng không phải là những gì một nghiên cứu viên nên nghĩ.”

“Anh đừng nói sang chuyện khác. Vấn đề bây giờ là anh và những người xung quanh đây, thậm chí còn có những người đó...”

Giọng nói cô trở nên nghẹn ngào, cô tức giận đến nỗi không thể thốt lên lời. Trong đầu cô hiện lên gương mặt người đàn ông in trên tấm bia liệt sĩ tưởng niệm “người đã khuất” ở quảng trường trung tâm và cũng là gương mặt cô đã từng vuốt ve vô số lần trong tấm ảnh gia đình từ khi còn rất nhỏ...

Quý Thanh Hòa duỗi tay muốn chạm vào gương mặt đang tức giận đến méo mó của Trình Kiến nhưng khi chạm phải ánh mắt sắc bén của cô thì lại rút tay về. Anh ta chỉ vén vài sợi tóc rối loạn che đi gương mặt cô ra sau tai.

“Như vậy không tốt sao? Thứ em sợ nhất đã biến mất, thành Dahl hung ác tàn bạo trong trí nhớ thật ra họ không phải là kẻ thù. Thành phố bên đó đứng về phía chúng ta còn là hậu thuẫn kiên cố nhất cho chúng ta.”

Nếu như không nghe nội dung anh ta nói, dáng vẻ của Quý Thanh Hòa quả thật giống như đang giải thích cho Trình Kiến nghe về một khái niệm khó hiểu nào đó vừa được đề cập trong video kia.

“Lúc nào thì tôi đứng về phía các người?” Sắc mặt cô trắng bệch, nhìn hết sức suy sút và bất lực. Nhưng đôi mắt chăm chú nhìn anh ta lại không có một chút dao động nào.

“Gần đây không phải thí nghiệm cải tạo cơ giới hóa tứ chi của em đã tốt hơn sao?”

Quý Thanh Hòa vừa nhắc tới chuyện này, dạ dày Trình Kiến đột nhiên co thắt cuộn lại. Cô giữ lấy cổ mình nôn khan vài tiếng nhưng lại không thể

nôn ra thứ gì.

“Em mang thai?” Hiếm khi thấy cảnh anh ta cúi đầu xuống nhìn người khác. Tuy Quý Thanh Hòa không phải loại người thích hếch cằm lên nhìn người khác nhưng cho dù đối mặt với ai ánh mắt anh ta luôn hững hờ có vài phần ngạo mạn không mấy rõ ràng.

Đây là đặc quyền của thiên tài, bởi vì anh ta luôn nắm phần thắng trong tay cho nên anh ta có phần coi thường người khác.

Ánh mắt anh ta nhìn Trình Kiến bây giờ giống như thấy con mèo trắng muốt nhà mình trở về từ bên ngoài với tấm thân lấm bùn sau khi trốn nhà đi chơi vào ngày mưa. Nó làm bẩn sàn nhà và sô pha của anh ta.

Kỳ sinh lý của Trình Kiến mới hết chưa đến hai ngày nên cô cũng chẳng thèm để ý tới câu nói của Quý Thanh Hòa. Cô không nói chuyện, mặc kệ anh ta.

“Em vẫn nên kiểm tra thì tốt hơn. Dù sao đây cũng là đứa bé đầu tiên của em và thượng tá.”

Trình Kiến liếc nhìn anh ta một cái, cô dám chắc anh ta nói câu đó không hề có ý tốt. Tuy gương mặt anh ta mỉm cười nhưng ánh mắt lại làm cô có cảm giác nhớp nháp, giống như bị thụt chân xuống cống nước xong có con chuột cống chạy qua cọ vào bắp chân làm người ta nổi da gà.

Cô kiềm chế bản thân khỏi xúc động muốn bật dậy tránh xa anh ta, cố gắng bình tĩnh hỏi:

“Các người muốn làm gì tôi? Hai sĩ quan bảo vệ tôi đang chờ tôi ở bên ngoài, nếu không thấy tôi ra chắc hẳn bọn họ sẽ không để yên đâu!”

“Đừng sợ, sau này em muốn làm gì thì cứ làm thôi.” Quý Thanh Hòa nhìn lên phía trước, hình như tâm trạng anh ta khá tốt, “Thành Dahl không nhiều luật lệ và quy tắc như viện nghiên cứu. Ở đó, chỉ cần em có bản lĩnh cho dù muốn hủy diệt thế giới em cũng có thể làm.”

“Anh đang đùa tôi sao?” Trình Kiến đã sắp hết kiên nhẫn, cô vẫn chưa cảm thấy hết sự ghê tởm, vẫn luôn phải chịu đựng cái cảm giác bị con chuột cống chà qua chà lại trên bắp chân cô. Tâm trạng của cô bây giờ rất muốn đập phá thứ gì đó.

“Hệ thống phòng hộ của khu an toàn Noah cũng chính là Thiên Nhân mỗi ngày đều tuần tra kiểm soát từng góc ngách, có thể đốt cháy zombie thành tro trong vòng ba giây. Mà quyền khống chế đó vẫn ở trên tay chúng tôi, anh không hiểu sao?”

...Đó là năng lượng của Kịch Việt 15 phóng ra, kể cả con người cũng sẽ biến mất trong nháy mắt.

Trình Kiến cảm thấy ngón tay cô không thể động đậy, thân thể cô như bị trói chặt bằng những sợi dây vô hình.

“Em sẽ cảm thấy hứng thú với hạng mục này, lắng nghe một chút đi.” Anh dứt khoát chuyển đề tài, bên phía thành Dahl vừa lúc đổi người lên thuyết trình.

Dưới sự nhắc nhở của Quý Thanh Hòa, Trình Kiến nhìn về phía trước. Người trên đó cô cũng không quen nhưng hạng mục anh ta nói đến lại là dự án mà Trình Kiến chú ý nhất mấy năm gần đây

---

Sinh vật kết hợp gien.

“Như mọi người đã biết, tia F là phóng xạ ngoại lai đến từ cơ thể mẹ. Cho đến nay, nó đã có thể làm virus Camorra suy yếu cũng có thể thúc đẩy mã gien của virus Camorra không ngừng tiến hóa. Dưới sự tấn công không ngừng của vũ trang và hỏa lực kèm theo zombie, số lượng người thú đã chiếm khoảng 30% trong mỗi khu an toàn ... Khụ khụ, dựa trên số lượng mà nói, hoàn toàn đủ để giành quyền khống chế các khu an toàn.”

Vị học giả lớn tuổi đang giải thích số liệu bảng biểu mà bên cạnh còn có một khung cửa sổ khác đang phát một đoạn video ghi lại quá trình thí nghiệm.

Đó là video lúc thành Dahl thí nghiệm bom kiểu mới, bọn họ theo dõi năm người đàn ông bị nhốt trong năm gian phòng khác nhau. Cả năm người đều nơm nớp lo sợ co người vào trong góc, hình dáng bên ngoài đều rất kỳ quái, tất cả bọn họ đều là người thú đã bị thí nghiệm qua.

Trong video có người nói: “Phòng số 1 sử dụng phóng xạ tần suất 325, bắt đầu thí nghiệm kiểm soát vụ nổ.”

Âm thanh sột sột soạt soạt vang lên một lúc, người thú trong phòng còn không biết có chuyện gì sắp xảy ra với mình. Ngay sau đó người đàn ông đang ngồi xồm trong góc với nét mặt lo lắng không ngừng cạy sừng trâu trên đầu mình, chân phải anh ta đột nhiên nổ tung.

Tiếp theo là tiếng hét thảm thiết của chính anh ta, đồng thời chính là tiếng nổ phá hủy toàn bộ cơ thể anh ta, ngay cả xương cốt cũng bị phá hủy hoàn toàn.

Trình Kiến nhú mi, cô không có cách nào tiếp nhận được chuyện trực tiếp cướp đi tính mạng của con người như thế.

Nhưng hình ảnh đó vẫn còn tiếp diễn, đến phòng số 2 hình như tần suất phóng xạ đã được giảm xuống thấp hơn. Người trong phòng số 2 chết do vỡ nội tạng, thất khiếu đổ máu.

Cho đến khi kết thúc thí nghiệm, năm người thú đều chết dưới các tần suất phóng xạ khác nhau, nhẹ nhất chỉ là xuất huyết, nghiêm trọng nhất đã xảy ra một vụ nổ mạnh, ngay cả phòng giam cũng bị nổ mất một nửa.

Có lẽ đây chính quá trình hình thành bom kiểu mới ... Có năm mơ Trình Kiến cũng không ngờ tới những người thí nghiệm kết hợp gien động vật chỉ là chất dẫn cho một loại bom tà ác kinh dị ra đời.

Chương 81: Quý Thanh Hòa

Vị học giả kia nói: “Vấn đề chúng ta cần phá giải trước mắt chính là cần phải xác định được tần suất phóng xạ thích hợp để thôi miên ký chủ. Nói thật ra, việc này chỉ là một suy nghĩ của vị mẫu thần nơi xa nhưng lại là một việc rất khó khăn đối với chúng ta khi chỉ dựa vào một viên tinh thạch. Tôi cho rằng ngoài cách đưa ra mệnh lệnh trực tiếp với bọn họ thì không còn cách nào khác. Nếu bọn họ không tuân theo chúng ta có thể điều chỉnh tần suất tia F đến bước sóng ngắn để kích nổ. Sau khi bọn chúng biết bọn chúng đều có thể phát nổ bất cứ lúc nào thì bọn chúng sẽ biết phải nên làm như thế nào”

Viện trưởng Noel đang kết nối với ông ta cười nói: “Có phải ông đã quên một việc hay không? Bên phía viện nghiên cứu trung ương đã có cách ngăn chặn các vụ nổ sinh học xảy ra, chỉ cần người thú ở trong phạm vi ức chế điện từ trường thì bọn họ sẽ không thể phát nổ.”

Sắc mặt của vị học giả kia lập tức trở nên xanh mét, ông ta nghiêng răng ken két nói, “Nếu đứa con gái khốn kiếp đó không muốn tham gia thì hãy giết cô ta càng sớm càng tốt. Cái tính nết giống hệt ba cô ta luôn làm người khác phải bức bối!”

“Ha ha ha, tiến sĩ Trình chỉ làm việc theo quy tắc, trí tuệ nhân tạo Suzie của anh ấy chỉ phụ trách thu thập và tập hợp tất cả tài liệu nghiên cứu của thành Dahl. Ông nên kiểm chế tính tình lại một chút, đối với anh ta chỉ có thể dùng một số thủ đoạn đặc biệt.”

... Sắc mặt hiện tại của Trình Kiến còn khó coi hơn cả vị học giả kia. Cô nhớ lúc trước khi cô bị nhốt trong thành Dahl, có một giọng máy tự xưng là Suzie đọc rành mạch thông tin cá nhân và gia đình cô.

Lúc ấy cô chỉ nghĩ rằng thế lực của thành Dahl đã vươn ra quá xa mà hoàn toàn không nghĩ tới người đối diện lại là ba cô.

Người kia nhất định biết mọi thứ về cô... Những năm gần đây ông ấy luôn theo dõi cô sao?

Cho tới bây giờ Trình Kiến mới hiểu, nếu lúc đó Hứa Ủy không cứu cô thì cô cũng chưa chắc đã chết. Ba cô nhất định sẽ dùng mọi cách để giữ cô lại thành Dahl.

Trình Kiến không dám nghĩ.

Nếu không có Hứa Úy thì giờ đây sẽ không có thiếu tá Trình Kiến của viện nghiên cứu trung ương mà bên thành Dahl e rằng sẽ không chỉ có lão Trình còn có thêm một tiểu Trình nữa.

Phương hướng cuộc đời cô sẽ bị đảo ngược hoàn toàn.

Chưa tới một tiếng đồng hồ, Trình Kiến cảm giác toàn bộ thế giới cô dựng xây suốt hơn hai mươi năm bị một bàn tay đẩy đổ sập ầm ầm.

Đã bao lâu rồi đầu óc cô không rối loạn như lúc này, trong đầu cô đủ loại suy nghĩ chồng chéo lên nhau làm đầu cô đau như muốn nổ tung. Ngón tay cô như muốn xuyên qua lớp vỏ sọ để ném những suy nghĩ vẩn vơ trong đầu cô ra ngoài.

Quý Thanh Hòa nhìn thấy cô như vậy thì vội túm lấy tay cô, tay còn lại che cái trán bị móng tay bấm vào chảy cả máu của cô, nhẹ giọng nói: “Đừng như vậy, có anh ở đây sẽ không ai dám bắt nạt em.”

“Anh là gì chứ!” Lúc Trình Kiến cúi kính cô có thể nói ra những lời đả thương người. Quý Thanh Hòa nhìn cô một lát lại nói: “Ông ngoại anh là Mẫn Lam Không.”

...

Hóa ra anh ta chính là con trai của thủ lĩnh thành Dahl, vị thái tử thiên tài trong lĩnh vực khoa học kỹ thuật, có địa vị vững chắc không thể lay chuyển. Trình Kiến túm lấy bàn tay anh ta đang che trên trán cô, dùng sức bấm vào tay anh ta. Quý Thanh Hòa lật tay cầm cổ tay cô siết chặt ép cô phải thả lỏng ra.

“Chanh Chanh, mấy tháng nay rốt cuộc Hứa Úy đã làm gì với em vậy? Một người lười vận động như em cũng có thể huấn luyện ra được lực tay mạnh như vậy.”

Trên làn da trắng nõn như hầu hết các nhân viên nghiên cứu khác của anh ta đã bị cô bấm ra dấu tay đỏ ửng, Trình Kiến nhìn chăm chăm anh lạnh lùng thốt ra: “Cút.”

“Em thật sự càng ngày càng hung dữ.” Anh thả tay Trình Kiến ra, cũng không nói chuyện với cô nữa. Anh ta buồn bực tiếp tục xem báo cáo tình huống bên thành Dahl, sau một lúc lâu, anh ta lại nhếch môi, nói:

“Em xem, bên kia cũng có những tên phế vật rác rưởi rõ ràng không tạo ra thành quả nhưng lại thích bao biện cố chấp chẳng khác nào những hội nghị thường kỳ do viện nghiên cứu tổ chức.”

Nói thật ra, Trình Kiến xem ông ta trình bày này giờ cũng cảm thấy tiến độ có chút chậm.

Những chuyện này cho dù là giao cho Quý Thanh Hòa hay là giao cho cô thì không cần đến nửa năm đã có thể đưa ra kết quả rồi.

“Những chuyện này dù là giao cho anh làm hay là em làm cũng không đến mức hơn nửa năm rồi còn chưa đưa ra được kết quả.”

Quý Thanh Hòa giống như đọc được suy nghĩ và nói ra tiếng lòng của cô.

Ánh mặt Trình Kiến nhìn anh ta lộ ra vài phần kỳ quái nhưng anh ta không nhận thấy. Hiển nhiên anh ta chỉ đang nói ra những lời bức xúc trong nội tâm mà thôi.

Trách không được ngày đó Hứa Úy nói với cô —— “Em thật sự rất giống Quý Thanh Hòa.”

Trình Kiến bấu chặt ngón tay vào bắp đùi, cô cúi mắt nhìn mu bàn tay của mình, hơi nhúu mày, vết móng tay trên trán đã khô lại vỡ ra theo động tác của cô.

Bọn họ đều là những người có IQ cực kỳ cao, trong một vài sự việc góc nhìn của bọn họ thật sự rất giống nhau. Sau một thời gian dài quen biết bọn họ đều không sinh ra cảm giác muốn ở bên nhau e rằng cũng là vì mức độ tương đồng này quá mức quỷ dị.

Cho dù con người có tự luyện đến thế nào thì cũng không thể hôn bản thân trong gương từ ngày nọ sang tháng kia được. Bọn họ làm bạn là tốt nhất, làm người yêu thì lại thiếu mất tình cảm quan trọng nhất.

Bây giờ thì ngay cả bạn bè cũng không thể làm nữa rồi, con đường bọn họ chọn đã hoàn toàn đối nghịch.

Rõ ràng cô không cố ý nhớ tới Hứa Úy nhưng những lời anh nói với cô thì thoáng lại xuất hiện trong đầu cô, cô tự an ủi mình rằng giờ phút này anh vẫn đang ở bên cạnh cô.

Trình Kiến không nháy mắt, cô không ngừng bài trừ những cảm xúc làm cô thấy đau khổ, cho đến khi cô không cảm nhận được cảm xúc của chính mình. Lúc này não bộ của cô mới dành ra một khoảng trống những để nhớ những lý luận lạnh lẽo đó.

Hội nghị kết thúc.

Giống như những hội nghị bình thường khác, sau khi viện trưởng Noel tuyên bố kết thúc, mọi người đều thu dọn đồ đạc, đứng dậy tụ tập thành tốp năm tốp ba ra khỏi phòng họp theo hai cửa hai bên.

Trình Kiến vẫn ngồi yên tại chỗ, Quý Thanh Hòa đứng lên hỏi cô: “Em không đi sao?”

Dường như cô vẫn còn choáng váng ở trong cơn lốc xoáy, dưới chân cô như có thứ gì đó lôi cô đến một vùng đất không biết tên.

Cô mệt mỏi quá, đây là suy nghĩ duy nhất của Trình Kiến.

“Được rồi, vậy anh đi trước.” Quý Thanh Hòa vừa dứt lời thì quay người đi thẳng.

Những người đó giống như một cơn lốc xoáy lao đến phá tan cô thành những mảnh nhỏ và giờ đây bọn họ lại bắt đầu di chuyển tới nơi khác để gây gió bão. Cô thì như một con búp bê bị cơn lốc xoáy phá hỏng nằm lặng yên trên mặt đất.

Xung quanh đã hoàn toàn yên tĩnh, Trình Kiến còn đang cố gắng xâu chuỗi lại những suy nghĩ rối loạn của cô.

Mẫn Lam Không đã chết hay chưa là một điều khó nói? Nhưng chuyện ông ấy làm quả nhiên là để thúc đẩy việc sử dụng người thú trong các khu an toàn.

Nơi này là Noah là khu an toàn với trình độ khoa học kỹ thuật tối tân nhất hiện nay. Những Thiên Nhân bay đầy trời đang giám thị cô, camera giám thị cô ở khắp mọi nơi.

Khi cô tắm rửa thì sao? Lúc cô đi vệ sinh thì sao?

Giống như đáp lại suy nghĩ của cô, một lát sau trên đỉnh đầu cô đột nhiên xuất hiện một thứ, Trình Kiến vừa đưa tay chạm vào, một quả cầu màu bạc bằng đốt ngón tay cái dừng trong lòng bàn tay cô. Ngay lập tức cô nắm chặt lấy nó ném thẳng ra ngoài.

Quả cầu không hề rơi xuống đất mà xoay tròn trên không trung rồi bay lại gần chỗ cô như đang thị uy với cô.

Trình Kiến hoàn toàn suy sụp, đương nhiên cô biết thành Dahl không thể cứ mặc kệ cho cô tự do chạy nhảy. Chỉ cần cô nói chuyện này với Clara hoặc bất kì ai, vô số “Kích Việt 15” loại mini sẽ bắn chết người không nên biết bí mật đó ngay lập tức.

Cô biết rõ lực sát thương của thứ vũ khí mà tự tay cô tạo ra mạnh như thế nào.

Chương 82: Giám sát

“Thiếu tá Trình Kiến, sao mặt cô lại ủ ê như thế?”

Vì Trình Kiến không ngẩng đầu nên cũng không phát hiện ra viện trưởng Noel vẫn còn đứng lại. Ông ta đứng ở bàn đầu tiên bên phải, đôi mắt xanh thăm nhìn cô.

Trình Kiến trừng mắt nhìn ông ta, Noel cũng không để ý tiếp tục nói: “Cô nghĩ thế nào về “cơ thể mẹ” của chủng Camorra?”

“Thứ xấu xa.”

“À... Trên thế giới này làm gì có thứ gì độc ác tuyệt đối? Tia F chính là tia phóng xạ phát ra từ viên tinh thạch đã được cơ thể mẹ phóng xạ qua. Chẳng lẽ cô không cảm thấy tia F có điểm tốt sao?” Noel dẫn dắt chủ đề cho Trình Kiến.

Câu hỏi này quá nhiều cách để trả lời, câu trả lời cũng mang tính chất hai mặt quá nhiều nhưng Trình Kiến không trả lời không được.

“Không phải tia F không tốt nhưng nó đã gây ra hàng loạt những sự việc kinh khủng. Từ khi xuất hiện cho tới bây giờ, nó đã hủy diệt gần như một nửa thế giới! Bây giờ zombie vẫn còn vây xung quanh bên ngoài hàng rào điện muốn xông vào khu an toàn, một số lượng lớn con người thì biến thành người thú. Beta trở nên khó khăn hơn trong việc mang thai, Omega có lực sinh dục mạnh mẽ lại trở nên khan hiếm, cứ tiếp tục như vậy con người sẽ tuyệt chủng!”

Noel lắc đầu nói: “Ý định ban đầu của chúng tôi không phải là tiêu diệt loài người, chúng tôi chỉ muốn loại bỏ bức tường ngăn cách giữa các chủng tộc, các quốc gia, các nền văn minh, để có thể tổ hợp lại trí tuệ nhân loại. Giống như cơ thể mẹ, mọi cá thể đều đồng tâm hiệp lực phát triển mới có thể thúc đẩy sự phát triển nền văn minh và sự phồn vinh của trái đất một cách nhanh nhất.”

“Đừng biện minh cho hành động của mấy người bằng những lý do cao siêu.”

“Vậy cô thì sao? Việc cô cố chấp giữ vững quan niệm xưa cũ cứng nhắc, thật sự có ý nghĩa sao? Tôi cho rằng khoa học kỹ thuật càng mới mẻ càng phổ biến sẽ càng thu hút con người, đặc biệt là với người có đầu óc thông minh như cô, cô không cần thiết phải bảo thủ như thế.”

“Viện trưởng, ngày trước người tôi tôn trọng nhất trong viện nghiên cứu chính là ông nhưng bây giờ sự tôn trọng đó sẽ kết thúc.”

Trình Kiến cúi đầu chào ông ta rồi đứng dậy rời đi. Khi cô sắp bước tới cửa, giọng nói của Noel lại vang lên từ phía sau.

“Đây mới chỉ là bắt đầu, tính mạng của hai người được sắp xếp bảo vệ cô chính là lợi thế đầu tiên để uy hiếp cô. Chờ sau khi bọn họ bị lật đổ, trên bàn cờ sẽ xuất hiện nhiều quân cờ để uy hiếp cô. Trình Kiến đừng ngoan cố nữa, không có tác dụng đâu. Tình huống như bây giờ cô đã không có đường lùi nữa, khi bị ép đến góc chết cô có thể làm được gì?”

Trình Kiến không quay đầu lại cũng không dừng lại, đầu cô vẫn còn đau âm ỷ. Clara đang chờ cô ở hành lang phía trước, thấy cô đi ra có chút lo lắng hỏi: “Bọn họ nói cô bị viện trưởng giữ lại nói chuyện, cô không sao chứ?”

Trình Kiến ngẩng đầu chăm chú nhìn cô ấy không chớp mắt, cô thử tin tưởng mức độ nhạy bén và kỹ năng của Clara.

Cô hy vọng Clara có thể nhận ra mọi thứ và báo cáo cho Hứa Ủy. Cho dù cô ấy chỉ cần nói với anh, Trình Kiến có vẻ bất thường, không biết đã xảy ra chuyện gì? Có lẽ sẽ tốt hơn...

Nhưng cô cũng sợ Clara chưa kịp liên hệ với Hứa Ủy đã bị đám Thiên Nhân đó oanh tạc đến xương cốt cũng không còn. Cô ấy không làm sai chuyện gì, chắc chắn cô ấy sẽ sống thật tốt.

Trình Kiến lại liếc nhìn Hàn Hành, cậu thiếu niên vẫn còn ngại ngùng khi gặp cô nhưng cũng đã khá so với trước kia rồi.

Cô không nên như thế, không nên kéo theo bọn họ xuống nước. Bọn họ nên được sống, thời gian của họ còn rất dài.

Trình Kiến tự dẫn lòng khuyên nhủ bản thân mình như thế, trên đầu cô như bị che phủ bởi một tầng mây xám xịt u tối. Hành lang không ánh sáng phía trước giống như một cái giếng cổ sâu trong rừng rậm, cô cảm thấy như có một con quỷ đang ngồi chờ mình ở cuối hành lang chuẩn bị cắn đứt cổ cô bất cứ lúc nào.

“Không có gì, tôi chỉ nói chút chuyện với viện trưởng thôi. Chúng ta đi thôi, trở về nghỉ ngơi.”

Clara còn muốn nói gì đó nhưng cô thấy sắc mặt Trình Kiến không quá tốt, cuối cùng cô lại nuốt những lời muốn nói vào trong. Ba người im lặng rời khỏi đại sảnh.

Não bộ của Trình Kiến đã trải qua tiến hóa nhiều lần, tốc độ suy nghĩ của cô đã vượt qua độ hiểu biết của người thường. Trên đường đến khu nhà dành

cho khách cô đã phân tích rất nhiều chuyện và bây giờ cô cần đưa ra một quyết định.

Sau khi lấy được chìa khóa phòng, Clara muốn ở chung với Trình Kiến để tiện bảo vệ cô. Vừa hay phòng này có hai cái giường, mỗi người một cái.

Trình Kiến vốn định đồng ý nhưng số lượng Thiên Nhân xung quanh đột nhiên tăng lên dọa cô toát mồ hôi lạnh.

Trái tim cô đập thình thịch, cô vừa thốt ra lời từ chối thì chúng nó liền quay đi.

...Vừa rồi là chúng nó uy hiếp cô sao?

Trình Kiến đang ngồi suy nghĩ trên giường, lạnh lùng đối mặt với Thiên Nhân lơ lửng trước mặt. Nếu không nhìn kỹ thì trông cô không khác một thi thể đã chết cứng trên giường đang nhìn chăm chăm vào bức ảnh hồi còn sống.

Noel nói rất đúng, với tình huống hiện nay cô như con mồi bị dồn vào góc chết. Ngay cả khi cô nghĩ ra được cách để Clara truyền tin tức ra ngoài, vậy liệu Hứa Úy có thể cứu được cô không?

Thậm chí... coi như Hứa Úy có thể cứu được cô giữa sự giám sát vô cùng vô tận của các Thiên Nhân, sau đó thì sao? Sự cân bằng bị phá vỡ, tất cả mọi người đều sẽ biết gần một nửa người của viện nghiên cứu đều là người của thành Dahl. Ai có thể dám chắc trong quân đội không có gián điệp của thành Dahl?

Nếu Clara là gián điệp thì sao? Nếu Hàn Hành cũng là gián điệp thì sao? Nếu trung tướng Will thầy của Hứa Úy cũng là gián điệp thì sao?

Trình Kiến ngồi nhìn con mắt máy móc kia suốt một đêm, đến khi bầu trời ngoài cửa sổ chuyển từ màu đen sang màu xám trắng nơi đường chân trời, đôi mắt cô đã xuất hiện tơ máu.

Cô không biết có bao nhiêu nguy hiểm trong chuyện này lại không có ai có thể báo tin cho anh, đến lúc đó, Hứa Úy phải làm sao?

Anh sẽ làm gì khi anh phải một mình đối mặt với những việc này? Anh cũng bất lực khi bị dồn vào đường cùng giống như cô bây giờ sao?

Hứa Úy là người mạnh nhất, cho nên ai cũng nghĩ khi mà tất cả mọi người đều ngã xuống vẫn sẽ còn có anh. Thế nhưng khi anh ngã xuống, anh có thể trông cậy vào ai?

Cảm giác tuyệt vọng thật sự rất khó chịu, nếu có thể cô hy vọng Hứa Úy vĩnh viễn sẽ không bao giờ tuyệt vọng.

Sau khi ngồi bất động trên giường hơn mười tiếng đồng hồ, bất chợt cô mở miệng nói với con mắt màu bạc lơ lửng trên không trung vẫn theo dõi cô

không biết mệt mỏi kia.

“Tôi đã quyết định. Tôi muốn gặp viện trưởng Noel.”

Bây giờ là 8 giờ 47 phút sáng, Thiên Nhân bay về phía cửa tự động nhập mật mã mở cửa.

Trình Kiến vừa bước được hai bước thì Clara mở cửa phòng nhìn cô, cô ấy vẫn mặc quân phục chỉnh tề, giống như cả đêm cũng không hề ngủ.

“Tôi qua cô ngủ ngon chứ?”

Giờ khắc này Trình Kiến cảm thấy bản thân là một kẻ phản bội ti tiện khi đối diện với ánh mắt của Clara. Cô không thể vô tư tiếp nhận ánh mắt của cô ấy như trước kia được nữa. Sau khi cô đưa ra quyết định, ánh mắt của người bạn đồng hành với cô đã biến thành một sự dò xét.

“Viện nghiên cứu ở khu an toàn Donte đã xảy ra sự cố, viện trưởng Noel gọi tôi qua đó giúp đỡ kiểm tra tình hình, tôi đang muốn gọi cô...”

Trình Kiến nói dối mắt không chớp tim không đập, Clara lại cười hỏi: “Tuy thủ lĩnh có dặn tôi phải theo dõi thời gian ngủ của cô nhưng cô không cần phải tránh né như vậy đâu. Cô nói với tôi cũng không sao đâu, tôi qua cô ngủ ngon chứ?”

“Cũng ổn.” Trình Kiến tùy tiện nói cho có lệ, không muốn tiếp tục nói chuyện với cô ấy.

“Đi ăn sáng thôi.” Clara nói.

Thật ra bây giờ Trình Kiến không muốn ăn, từ tối hôm qua đến giờ cô không ăn gì cũng không cảm thấy đói bụng. Cô không muốn Clara hoài nghi đành gật đầu, nói “Ừ.”

Clara phát ra một âm thanh kỳ quái, lúc này, Hàn Hành đang mai phục trên cầu thang vác súng xuống dưới.

“Đi thôi.”

Quả nhiên, bọn họ không hề thả lỏng cảnh giác, Trình Kiến cảm thấy căng thẳng, tâm trạng có phần phức tạp.

Chương 83: Ngủ với anh một đêm

Ba người cùng nhau ăn sáng xong rồi tới viện nghiên cứu của Noah, Trình Kiến đi thẳng tới văn phòng của viện trưởng. Nhưng chỉ có cô mới được phép vào, Clara và Hàn Hành bị giữ lại bên ngoài.

Cô vừa vào đã thấy, Quý Thanh Hòa và viện trưởng Noel đều đang ngồi bên trong, có vẻ như hai người đã uống trà được một lúc.

“Ngồi xuống đi.” Noel chỉ tay vào chiếc sofa đơn bên cạnh ông ta. Trình Kiến vừa ngồi xuống thì thấy Quý Thanh Hòa cười với cô.

Trình Kiến cố gắng bỏ qua cảm giác ghê tởm trong lòng mình, bình tĩnh nói: “Tôi đã nghĩ kỹ rồi.”

“Vậy quyết định của cô là gì?” Noel hòa nhã đặt câu hỏi, Trình Kiến nhìn ông ta một cái, nói: “Tôi sẽ làm cho các ông.”

“Tốt.” Noel vỗ tay cười nói: “Nói thật là tôi cũng cảm thấy cô sẽ lựa chọn như vậy, chẳng qua tôi không nghĩ cô đưa ra quyết định nhanh vậy. Chúng tôi còn chuẩn bị sẵn sàng một số lợi thế để khuyến khích cô.”

“Không cần, yêu cầu của các ông là gì? Tôi cho rằng các ông sẽ không dễ dàng tin tưởng tôi như vậy.” Trình Kiến thẳng thắn đặt câu hỏi. Quý Thanh Hòa nhìn cô một cách sâu xa, anh ta mở miệng nói: “Cũng không phải là không tin em hoàn toàn.”

“Anh muốn thế nào? Tiếp tục giám sát tôi?”

“Đó không phải là đương nhiên sao?” Anh ta đặt chén trà trong tay xuống, dựa lưng vào sofa. Rõ ràng là cùng một vị trí nhưng dáng vẻ của anh ta lại có cảm giác cao ngạo bẩm sinh.

“Anh muốn đôi mắt em.” Anh ta tiếp tục nói: “Em yên tâm, anh sẽ làm cho em đôi mắt mới tiện dụng hơn.”

Nói xong, anh ta lấy ra một quả cầu Thiên Nhân màu bạc, “Đôi mắt này đầy đủ công năng, thậm chí còn tốt hơn cả đôi mắt hiện nay của em. Em cũng biết kỹ thuật cấy ghép của chúng tôi tiên tiến như thế nào rồi.”

Trình Kiến không nói gì, chỉ trừng trừng nhìn anh ta. Qua một lúc lâu cô mới nói: “Tôi chỉ chấp nhận cấy ghép mắt trái.”

Quý Thanh Hòa lặng yên đứng dậy đi đến trước mặt cô, anh ta đặt một đầu gối lên trên sofa cạnh chân cô, nâng cằm cô lên và nhìn thẳng vào mắt cô.

“Có phải Em muốn làm nội gián cho Hứa Úy không? Nếu như không biết mỗi ngày em làm những gì anh sẽ không yên tâm, hãy hiểu cho anh một chút.”

“Một con mắt còn không đủ cho anh giám thị tôi sao?” Trong mắt Trình Kiến bắt đầu xuất hiện sự tức giận. Quý Thanh Hòa nhìn cô một lát, đột nhiên làm ra một hành động ngoài dự đoán của mọi người.

Anh ta cúi xuống hôn cô, nụ hôn mạnh bạo quấn lấy lưỡi cô. Trình Kiến hoàn toàn không ngờ tới, cô ngây người không biết phải làm sao.

Sau khi tỉnh táo lại, Trình Kiến giận dữ muốn cắn đứt đầu lưỡi của anh ta, nhưng cắn bản cô không phải là đối thủ của kẻ trắng hoa Quý Thanh Hòa. Anh ta cũng không để yên cho cô cắn đến chảy máu như Hứa Úy, cô thử vài lần mới nhận ra hành động của cô giống như là đang đuổi theo lưỡi của anh ta.

Noel mở cửa phòng an toàn chống đạn ra bước vào, để lại không gian cho hai người họ.

“Chanh Chanh, nếu em ngủ với anh một đêm anh sẽ chỉ lấy mắt trái của em.”

“Không phải ngủ với anh hai đêm thì anh sẽ không động đến mắt tôi chứ?”

Hồ hấp của Quý Thanh Hòa trở nên dồn dập, anh nhìn cô chậm rãi lắc đầu:

“Không được, trừ khi em ngủ với tôi cả đời.”

“Anh cú đi.” Trình Kiến đột nhiên đá Quý Thanh Hòa một cái nhưng chút sức lực của cô chẳng là đáng gì, anh ta đã bắt được mắt cá chân của cô.

Lần này cô càng thêm ý thức được sự chênh lệch sức mạnh giữa Omega và Alpha lớn như thế nào, quả thực giống như bị kẹp bởi kìm sắt. Rõ ràng bề ngoài Quý Thanh Hòa không tạo cho người ta cái cảm giác áp đảo về sức mạnh hơn nữa cách đây không lâu cô còn nghiêm túc tập luyện nâng cao thể lực của bản thân.

“Cả người em toàn là hương vị pheromone của hắc ta.” Quý Thanh Hòa nhìn cô, “Vì sao lại vội vàng tìm Alpha cho mình như vậy? Cảm giác làm vật sở hữu của người khác tốt lắm sao?”

“Chuyện của tôi và anh ấy chẳng quan hệ gì tới anh cả? Chẳng lẽ anh thì chưa từng ngủ với người khác? ABO của viện nghiên cứu, thậm chí ngay cả bên quân khu đều bị anh chơi đến chán rồi!”

“Cho nên em đi tìm hắc ta?” Quý Thanh Hòa không thể tin được mà bật cười. Trình Kiến cảm thấy anh ta đã hiểu lầm điều gì đó, cô muốn giải thích lại nghe anh ta nói, “Vậy sau này anh không chơi nữa, em có thể quay về bên anh không?”

“Anh thích làm gì cũng chẳng liên quan đến tôi! Cút đi!” Cô lại dùng một chân khác đá anh ta, kết quả không cần nghi ngờ chân này cũng bị anh bắt được.

Anh ta tách chân cô ra đè lên người cô, dùng đầu gối chặn bảp đùi cô, ấn cô vào trong góc sofa, chống trán lên trán cô nói: “Anh cũng không còn cách nào khác, Chanh Chanh. Anh phải lấy tình báo từ những người đó, vốn dĩ anh cũng chẳng yêu bọn họ.”

“Tôi nói rồi, không liên quan đến tôi!”

Trình Kiến bị anh ta ép sát đến mức muốn bật khóc nhưng cô không muốn yếu thế ở trước mặt anh ta. Đôi mắt cô đã đỏ hoe vì sợ hãi nhưng ánh mắt vẫn rất quật cường.

“Có phải anh đã sai khi không để em bước vào thế giới của anh ngay từ đầu hay không?”

“Cho dù lúc đó anh có nói với tôi đi nữa, tôi cũng chịu được anh một ngày đối bạn tình một lần. Anh đã từng ngủ cả với nam Alpha rồi đúng không? Tôi chê anh bẩn, buông tôi ra!”

Cô cảm giác chuyện này chẳng khác nào trò đùa, Quý Thanh Hòa che giấu quá sâu cho nên cô không dám chắc câu nói của cô có thể làm tổn thương anh ta hay không?

“Em chỉ là không thể bị đánh dấu chứ không có nghĩa là nơi này không có ai chạm vào. Em cũng không sạch sẽ đâu.” Đầu gối của anh ta áp sát hạ thể cô qua một lớp vải dệt, Trình Kiến càng giãy giụa mạnh hơn, nước mắt cũng sắp rơi ra.

“Em lên giường với Hứa Úy, anh cũng chỉ tức giận mà không hề ghét bỏ em. Em cũng không nên nói như thế với anh.”

“Tên điên... Tên điên... Đừng chạm vào tôi!” Trình Kiến bắt đầu nói năng lộn xộn, dù bên ngoài cô cố tỏ ra mạnh mẽ như thế nào nhưng sâu bên trong cô vẫn là người được bảo hộ chu toàn chưa từng bị tổn thương bao giờ.

Khi còn học trên trường, những người có ý tưởng xâm phạm cô đều bị Quý Thanh Hòa chặn lại, khi đó cô cũng đã tập thành thói quen. Sau đó trong mắt cô chỉ có Hứa Úy thế nên cô cũng không quá coi trọng người học trưởng văn nhả này cho lắm.

Cản bản anh ta vẫn luôn chỉ là phong nền mà thôi, anh ta dựa vào cái gì mà đòi ngủ với cô? Anh ta có tư cách gì chứ!

Điều Trình Kiến sợ nhất không phải là cô bị Quý Thanh Hòa đè chặt ở đây. Điều cô sợ nhất chính là qua cuộc nói chuyện vừa rồi cô phát hiện ra cô không có biện pháp nào để giao tiếp với Quý Thanh Hòa.

Tuy rằng anh ta vẫn hiểu những gì cô nói nhưng câu trả lời anh ta đưa ra lại khiến cô hoàn toàn không thể chấp nhận nổi.

Quý Thanh Hòa lại cúi người xuống đè ép lên môi cô, Trình Kiến nếm được vị nước mắt của chính mình, mặn chát và nóng bỏng. Anh ta vuốt ve mặt cô, ngón cái lau đi giọt nước mắt dưới mí mắt cô.

“Là vì Hứa Úy đúng không? Có cần thiết không? Em cũng không yêu hẳn ta, cái em yêu chỉ là sự mạnh mẽ của hẳn ta mà thôi. Người thú anh tạo ra đã làm hẳn không còn kẻ mạnh nhất nữa, em có thể nhìn tôi được không?”

Đôi mắt Trình Kiến trở nên mơ hồ vì nước mắt, Quý Thanh Hòa lại nâng cằm cô lên ép cô nhìn anh ta, “Em và anh, chúng ta có thể cùng nhau thay đổi thế giới. Em muốn làm gì, anh đều để em làm.”

Cuối cùng đôi mắt Trình Kiến cũng lấy lại được tiêu cự, cô nhìn anh ta dưới lớp da khô ngò tuấn tú kia ẩn giấu một sự điên cuồng khó miêu tả được.

Chương 84: Cho anh đôi mắt này

“Anh chọn sai thời điểm rồi.” Đôi mắt Trình Kiến vẫn còn ướm át nói: “Bây giờ không phải là thời cơ tốt nhất để anh nói những chuyện này với tôi. Ít nhất anh nên chờ đến lúc bọn anh có thể khống chế hoàn toàn được vụ nổ của người thú.”

Quý Thanh Hòa còn chưa kịp nói Trình Kiến đã nói tiếp: “Hứa Úy vừa đi anh đã lập tức gọi tôi tới đây tham dự cuộc họp, quyết định khống chế tôi là vì bốn tháng gần đây tôi luôn ở cạnh anh ấy sao? Anh không thể chịu nổi điều này đúng không?”

Hai người nhìn nhau rất lâu, Quý Thanh Hòa buông lỏng mắt cá chân cô ra, Trình Kiến vội vàng thoát khỏi sự khống chế của anh ta với một tư thế khá bất nhã. Cô ngã khỏi sofa chống tay đứng dậy vội chạy ra xa, cô dựa vào vách tường cảnh giác nhìn Quý Thanh Hòa.

Người đàn ông tóc đen lẳng lặng nhìn cô, Trình Kiến ra sức chà sát miệng mình, ánh mắt vẫn nhìn anh ta không hề di chuyển.

“Đúng thế.” Anh ta liền thừa nhận, ánh mắt anh ta như bao phủ bởi lớp sương mù, u ám tối tăm, “Nhưng em cho rằng anh sẽ đặt trứng vào cùng một rổ hay sao? Tuy là anh không biết tại sao đám người bảo thủ bên phía quân đội lại cự tuyệt áp dụng hệ thống an toàn trên khu vực quản lý của bọn họ, dù sao Thiên Nhân vốn dĩ cũng không phải để bảo vệ bọn họ.”

Quý Thanh Hòa nhìn cô, chậm rãi nói: “Noah giờ đã là địa bàn của thành Dahl, nhân viên nghiên cứu bên anh cũng đã được tiếp nhận. Những năm gần đây bọn anh tốn rất nhiều công sức để chuẩn bị cho việc bao phủ Thiên Nhân trên tất cả các khu an toàn, mỗi một khu an toàn bọn anh chỉ cần khống chế được một phần là được. Không bao lâu nữa bọn anh có thể giám thị tất cả mọi người.”

Nói xong, anh ta gỡ cà vạt bằng ngón trỏ và ngón cái. Ngón tay anh ta thon dài rất đẹp, khớp xương tinh tế, tuy đẹp thì có đẹp nhưng lại thiếu cảm giác mạnh mẽ. Có lẽ vẻ đẹp đó là do đặc quyền, tiền bạc, phục tùng nuông chiều mà ra, cho nên nhìn qua có chút mong manh yếu ớt.

Ở thời nguyên thủy, con người phải duy trì việc săn bắn, luôn bị nguy hiểm rình rập ngay bên cạnh, tiêu chuẩn của cái đẹp lại không giống như ngày nay.

Những vết sẹo để lại khi phải chiến đấu với kẻ địch gian xảo, nó tượng trưng cho sức mạnh và quyền lực mới làm người khác phải động lòng.

Trình Kiến còn nhớ cảm xúc thô ráp của lòng bàn tay Hứa Ủy khi vuốt ve cô, mỗi lần cô cầm tay anh đều có thể chạm tới những vết sẹo đó.

Trong đầu cô đột nhiên hiện lên hình ảnh người đàn ông lạnh lùng nghiêng rằng chịu đựng nỗi đau khi bị thương. Anh sẽ âm thầm chịu đựng tất cả, sẽ ẩn núp trong bóng tối chờ thời cơ và tấn công lấy mạng đối thủ.

Vừa nghĩ tới hình ảnh đó Trình Kiến nhận ra trong lòng cô còn giấu một loại cảm xúc rất bí ẩn. Mỗi khi cô thấy anh nhẫn nại vì cô, cảm xúc điên cuồng khi bị chèn ép bởi giới tính, địa vị trong cô đều được thỏa mãn.

Nhưng Quý Thanh Hòa thì khác, nếu anh ta thoát khỏi hoàn cảnh sống hiện tại, anh ta cũng chỉ là một đóa hoa trong nhà kính mà thôi, anh ta cũng chẳng khác cô là mấy.

Đó là lý do cô khinh bỉ anh ta.

Nếu so về mức độ thông minh, Trình Kiến cảm thấy cô sẽ không thua...

Chỉ là, anh ta muốn lấy Thiên Nhân thay thế cho đôi mắt cô để giám thị cô.

Dựa trên mức độ thủ đoạn mà nói, Trình Kiến không thể không nhận thua.

Thiên Nhân không phải là thứ cứ nhắm mắt lại hoặc dùng thứ gì đó che đi là có thể đóng nó lại. Nó không chỉ có năng lực xuyên thấu mà còn có radar cảm ứng, tương đương với một đôi mắt theo dõi cao cấp của một AI. Sau lưng nó còn có khả năng tư duy của trí tuệ nhân tạo có thể cung cấp thông tin, phân tích logic.

Đặc biệt hơn nữa Quý Thanh Hòa còn là một thiên tài bẩm sinh với trí tuệ hơn người, dưới sự giám sát của anh ta phối hợp với AI chắc chắn sẽ không để lọt bất cứ một hành động nhỏ nào của cô.

“Nếu em nghĩ kỹ rồi thì chiều nay có thể làm giải phẫu.” Anh ta không cho Trình Kiến một cơ hội chuẩn bị nào.

Lúc này, cô vẫn muốn làm anh hùng sao? Tiếng tim đập của Trình Kiến dồn dập vang dội như trống đánh, cô biết cô đang sợ hãi, đôi mắt cô sắp bị móa ra rồi. Cô sợ hãi lo lắng đến nỗi đứng không vững.

Thật ra cho dù cô thật sự ngủ với Quý Thanh Hòa đi nữa thì Hứa Ủy sẽ không bao giờ không cần cô nữa.

Anh ấy là người đàn ông chừng chạc, chín chắn và nội hàm, cho dù gặp phải chuyện không tốt cũng sẽ chấp nhận bằng một trái tim vĩ đại. Hơn nữa anh sẽ tin cô, ngay cả cô thật sự lựa chọn ngủ với Quý Thanh Hòa, anh nhất định sẽ tin cô là nội ứng.

Anh chỉ biết tự trách bản thân vì không thể bảo vệ tốt cho Omega của mình để cô phải hiến thân làm loại chuyên thể này.

Nói không chừng Hứa Úy sẽ không trách cứ cô nhưng với anh ... điều đó không khác nào lăng trì.

Trình Kiến siết chặt nắm đấm, mí mắt run rẩy, hàng lông mi cũng rung rung theo giống như cánh bướm yếu ớt mỏng manh.

“Không phải anh đã cho em lựa chọn sao? Ngủ với anh một đêm, anh sẽ chỉ lấy mắt trái của em; hoặc là ở với anh cả đời để anh tự giám sát em thì em có thể giữ lại đôi mắt mình.”

“Tôi có thể... dùng thứ khác tới đổi không?” Cô cố gắng đấu tranh lần cuối cùng. Rõ ràng người trước mắt cô là Quý Thanh Hòa nhưng cô lại cảm thấy cô quay về cái ngày cô tỉnh lại từ trong khu phế tích, xung quanh không có gì khác ngoài zombie.

“Không được.” Anh ta từ chối một cách thẳng thừng, ánh mắt nhìn cô trở nên lạnh lùng, “Anh không có hứng thú với những thứ khác.”

Cô muốn toàn vẹn rời khỏi, điều đó là không thể.

“Thế thì anh lấy đôi mắt này đi.” Trình Kiến lão đảo đi về phía cửa, Quý Thanh Hòa cũng không ngăn cản cô.

Ngay lúc cô vận tay nắm cửa, tay cô bị một bàn tay to lớn khác giữ lại, cô bị Quý Thanh Hòa ôm ấn lên tường, môi cũng bị anh ta chạm vào.

Anh ta ôm cô hôn cô đầy thô bạo, tay anh ta cũng bắt đầu vuốt ve khắp người cô. Quý Thanh Hòa hoàn toàn là sắc tình trắng trợn khác hoàn toàn với sự kiềm chế dã tính của Hứa Úy, tiếng thở dốc gián đoạn dường như muốn dụ dỗ cô.

Trình Kiến hoảng loạn giãy giụa dù có làm thế nào cô cũng không thể đẩy được anh ta ra. Cho đến khi quần trang trên người bị kéo ra, vùng ngực tuyết trắng lộ ra, váy bị kéo đến trên hông, một ngón tay xa lạ chạm vào hạ thể cô, cô bất lực bật khóc.

Mỗi một lần kháng cự đều bị anh ta khống chế, cảm giác mát lạnh xâm nhập vào giữa hai chân cô. Cho đến khi một vật cứng nóng bỏng kề sát vào nơi mẫn cảm nhất của cô, cô thét lên:

“Tôi sẽ tự sát.”

Cô nhìn chằm chằm anh ta, ánh mắt tỏ rõ sự bất lực cùng cực và sự điên cuồng khi bị ép vào đường cùng.

“Đây không phải do em lựa chọn, coi như em bị anh cưỡng ép đi.”

“Anh dám làm tôi sẽ tự sát ngay lập tức. Đôi mắt này anh muốn thì lấy đi, thi thể tôi cũng cho anh luôn.”

Rốt cuộc Quý Thanh Hòa cũng dừng lại, anh nhìn cô một lát mới nói: “Đừng ngốc thế, dù em có ngủ với anh thì hẳn ta cũng sẽ không biết.”

“Anh ấy biết.” Ánh mắt của Trình Kiến đầy sự cố chấp, “Tôi sẽ nói với anh ấy.”

“Chanh Chanh, đàn ông nhìn đàn ông rất chính xác. Loại người cứng đầu như Hứa Úy cho dù có biết em ngủ với tôi chắc hẳn ta vẫn sẽ tha thứ cho em, cùng lắm về sau hẳn ta sẽ trông chừng em kĩ hơn thôi.” Quý Thanh Hòa hình như nhớ ra gì đó, vừa cọ xát với hạ thể cô vừa mập mờ nói: “Nếu không như này đi, anh sẽ không lấy đôi mắt em nữa thay vào đó em sẽ đi theo anh. Khi nào hẳn ta làm xong nhiệm vụ trở về thì anh sẽ để em quay về bên hẳn ta, em thấy thế nào?”

“Nếu anh cảm thấy cơ thể tôi quan trọng hơn tính mạng tôi thì anh cứ lấy đi.” Trình Kiến cảm thấy nhục nhã vô cùng. Cô không muốn phản bội Hứa Úy, cô tin nếu Hứa Úy ở trong tình huống này anh cũng sẽ chọn đổi đôi mắt mà không hề do dự.

“Được rồi, nếu em cương quyết chọn điều đó, anh sẽ tôn trọng ý kiến của em.” Quý Thanh Hòa thắt lại cà vạt, thuận tay sửa sang lại quần áo cho Trình Kiến. Dáng vẻ của anh ta vẫn giống như ngày trước anh ta giúp cô sửa sang lại quần áo, “Hôm nay em làm anh tổn thương rất nhiều.”

“Là do anh tự chuốc lấy.” Cô chỉ có thể trả lời Quý Thanh Hòa như vậy.

Quý Thanh Hòa im lặng chấp nhận.

Anh ta nghĩ nếu quay lại vài năm về trước, anh ta đã từng có rất nhiều cơ hội cưỡng ép cô mà lúc đó tám chín phần cô sẽ khuất phục dưới thân anh ta. Đáng tiếc anh ta lại không làm gì cả.

Gần nửa số người ở viện nghiên cứu đều là nội gián, nhưng vào lúc đó bọn họ còn chưa chuẩn bị sẵn sàng, một khi bị bại lộ ắt phải khai chiến toàn diện với bên quân khu.

Cho nên anh ta phải kìm chế lại, nói cho cùng thì lúc đó anh ta cảm thấy cô chưa đủ giá trị để anh ta làm thế hơn nữa còn có thể ảnh hưởng đến kế hoạch của anh ta. Căn bản là anh ta không tin cô.

Anh ta cảm thấy cô em khóa dưới này quá giống anh ta, hơn nữa sự đồng điệu và tư tưởng còn làm anh ta thấy cô giống như là một nửa linh hồn của anh ta. Vốn dĩ anh ta không tin cô sẽ từ bỏ đôi mắt chứ không chịu ủy thân cho anh.

Ngay cả anh ta cũng khó có thể đưa ra quyết định như vậy.

Cho nên anh ta không hề nghĩ đến biểu hiện quật cường kiên định của cô ngày hôm nay.

Chương 85: Mắt trái

“Ừ, em nói không sai.”

“...”

“Là do anh tự chuốc lấy.”

Quý Thanh Hòa kiên nhẫn giúp cô thu dọn mọi thứ. Khi anh ta lùi lại, Trình Kiến không khác gì so với lúc đầu ngoại trừ đôi mắt đỏ hoe.

“Chanh Chanh, em có một đôi mắt rất đẹp ... Không hề thua kém đầu óc em chút nào.”

Quý Thanh Hòa thờ dãi.

Trình Kiến không để ý đến anh ta, cô kéo cửa xoay người đi ra ngoài.

Sau khi bước ra khỏi căn phòng đó, cô ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời bên ngoài rất âm u, hình như sáng nay khi cô ra cửa thời tiết cũng đã như thế rồi.

Mùa xuân đến mang theo những cơn mưa xuân lạnh lẽo, gió lùa qua khe cửa cũng lạnh buốt từng cơn, nhiệt độ tháng ba thật sự chẳng khác nào mùa đông.

Clara để ý đến đôi mắt đỏ hoe của Trình Kiến, cô khẽ dò hỏi: “Cô khóc à?”

Trình Kiến nghe thấy thế thì quay đầu sang nhìn cô ấy. Cô có rất nhiều điều muốn nói nhưng những lời đó như thắt lại trong cổ họng cô, nhớ không ra nuốt lại không xuống.

“Tâm trạng tôi không tốt lắm, tôi vừa bị viện trưởng Noel mắng một trận.”

Clara nhìn cô một lát, ánh mắt sa sầm lại nói: “Nếu không tôi gọi thủ lĩnh quay về nhé.”

“Hứa Ủy anh ấy...” Ánh mắt héo tàn của Trình Kiến lập tức toát ra vài phần thần thái nhưng giây tiếp theo trái tim cô như bị siết lại.

“Anh ấy vẫn còn mặt mũi trở về thăm tôi sao? Ngày đó anh ấy không thèm nói tiếng nào đã bỏ mặc tôi ở lại một mình, anh ấy cứ ở lại những nơi quý quái đó đi, tốt nhất đừng về nữa!”

Bình thường cô sẽ không bao giờ nói những lời như thế, Trình Kiến hy vọng Clara có thể nghe hiểu ý của cô, tốt nhất đừng ai đến Noah vào lúc này.

Cô rất bất an, nếu Hứa Ủy đến đây có thể sẽ bị hàng ngàn hàng vạn Thiên Nhân ở đây bắn chết, ai biết đám điên rồ đó sẽ làm ra những chuyện gì!

Ánh mắt Clara tối sầm lại.

Trình Kiến không nói nữa tiếp tục bước về phía trước. Có lẽ cô không nên như vậy, Trình Kiến biết rõ khủng bố tấn công là chuyện không thể dự đoán trước được. Như ngày đó đột nhiên xảy ra vụ nổ ngay trong viện nghiên cứu, lúc ấy chẳng ai nghĩ rằng tình trạng hỗn loạn đó lại kéo dài đến tận nửa năm.

“Tôi rất nhớ anh ấy...”

Cô vừa đi vừa lẩm bẩm mấy tiếng, bóng ma về cuộc phẫu thuật buổi chiều cứ luẩn quẩn trong đầu cô khiến cô rất muốn khóc. Cô cảm thấy như cô sắp phải bước sang một thế giới khác.

Chẳng qua không phải là không có tin tức tốt, ít nhất Trình Kiến đã biết được hai con át chủ bài của thành Dahl. Thứ nhất là sinh vật kết hợp gen có thể làm vật chủ phát nổ, cô đã nghĩ ra biện pháp phá giải rồi, thứ hai là Thiên Nhân cũng đã bị bại lộ, chỉ cần cô có thể nghĩ ra cách giải quyết...

“Rầm!” Trình Kiến vừa xuống lầu, vách tường bên cạnh đột nhiên nổ tung. Trước khi cô kịp ngã Hàn Hành đã ôm lấy cô nhảy sang một bên, Clara đang đánh nhau với vài tên người thú vừa phá tường nhảy ra.

“Cứu, cứu mạng! Mấy tên tù binh người thú từ thành Dahl chạy thoát rồi, cứu...” Đằng sau có một nghiên cứu viên chưa kịp nói xong đã bị một kẻ hình người đầu thú xuyên móng chân qua cổ. Một tên người thú có đôi cánh đen dài sau lưng, bay lên lướt qua chỗ Clara đang đánh nhau, xông thẳng tới chỗ Trình Kiến.

Hàn Hành ôm Trình Kiến chạy xuống lầu chạy đến đoạn hành lang rẽ ngoặt không thích hợp cho việc bay lượn. Tên kia bay qua đoạn hành lang dài rồi thu cánh lại bắt đầu chạy bộ. Mỗi lần hắt ta sắp đuổi kịp Hàn hành lại tăng tốc bỏ xa hắt ta một đoạn.

Trình Kiến chỉ thấy tuyệt vọng, cô biết đây là một âm mưu nhắm vào cô, mục tiêu của đám người thú kia chính là đôi mắt cô.

Cô không thể đột nhiên thay mắt giả mà không có lý do, cho nên bọn họ mới dàn dựng kế hoạch này để ngụy tạo chứng cứ ép cô phải thay mắt giả.

Hàn Hành ở cạnh cô càng lâu, cậu ta sẽ càng dễ bị thương.

“Thả tôi xuống, tôi có thể chạy!”

Hàn Hành thả Trình Kiến xuống, vừa kéo cô chạy vừa nã súng ra phía sau. Cậu ta là một tay súng bắn tỉa cừ khôi nên khả năng nhắm bắn mục tiêu rất tốt. Súng trên tay cậu ta là Kích Việt 15, bắn một phát đã làm nổ tung nửa người tên người thú kia.

Trình Kiến rất kinh ngạc, cô không nghĩ rằng Hàn Hành ít cảm giác tồn tại lại có lực chiến đấu mạnh như vậy.

“Bọn họ đều là kẻ phản bội.”

Ngay lúc Hàn Hành bắn thêm một phát nữa, cô mượn tiếng súng để lẫn át tiếng nói của mình. Thính lực của Alpha cực mẫn cảm, Hàn Hành nghe thấy Trình Kiến nói, cậu ta vừa chạy vừa do dự vài giây, có phần khó hiểu.

Tên người thú tuy chỉ còn lại nửa người nhưng cánh vẫn còn có thể sử dụng, hẳn ta vỗ cánh bay lên, tiếng cánh vỗ dường như vang lên ngay đằng sau Trình Kiến.

Qua hình ảnh phản chiếu trên quả cầu thép ở tay vịn cầu thang, cô thấy nửa phần còn lại của tên người thú kia nổ một phần nữa, đó là khúc nhạc dạo cho vụ nổ bùng phát.

Trình Kiến đột nhiên nhớ tới thí nghiệm cô được xem ngày hôm qua, cô hoảng sợ đưa tay đẩy Hàn Hành ra ngoài. Cô chưa kịp chạy bao xa, máu thịt của tên kia đã nổ tung phía sau cô.

“Cẩn thận Thiên Nhân!” Cô hét lên trong tiếng nổ mạnh.

Do ảnh hưởng từ dư chấn của vụ nổ cô đã ngã xuống cầu thang. Lúc rơi xuống, Trình Kiến thấy một dị vật màu đen trong màn sương máu đỏ tươi lao về phía cô.

Sau khi rơi xuống, Trình Kiến vẫn còn thanh tỉnh, cô nằm trên mặt đất cố gắng hít thở, cổ họng phát ra những âm tiết không rõ ràng. Hàn Hành chạy tới trước muốn đỡ cô dậy, Clara cũng từ trên lầu chạy xuống.

Trình Kiến lại đẩy Hàn Hành ra không muốn cậu ta chạm vào, khó khăn lắm cậu ta mới nghe ra cô đang nói gì giữa những âm tiết rời rạc của cô.

Giọng cô nghẹn ngào, cô đang khóc kêu trong đau đớn.

Clara kéo cô khỏi đồng máu thịt bầy nhầy sau vụ nổ, gạt tay cô ra mới phát hiện ra mắt trái của cô đã lẫn lộn máu thịt, máu không ngừng chảy ra.

...

Trình Kiến đang tiến hành phẫu thuật, mắt trái của cô bị dị vật đâm vào gây tổn thương nghiêm trọng, không thể giữ được. Nhưng điều đáng mừng là dây thần kinh mắt trái của cô không bị tổn thương, chờ sau khi bình phục một chút thì có thể cấy ghép mắt giả.

Về kỹ thuật chế tạo tròng mắt này mới được Trình Kiến nâng cấp cách đây không lâu, bọn họ đã thông báo cho nhóm trợ lý của cô gấp rút gia công chế tạo. Mắt mới của cô tuyệt không hề thua kém con mắt thật của cô chút nào.

Clara đang nói chuyện với Hàn Hành, cô nói vài câu mà cậu ta không phản ứng lại. Cô đành túm lấy cánh tay cậu ta, nghiêm túc nói: “Chuyện đã xảy ra rồi, đắm chìm trong đó cũng không có tác dụng, cậu tỉnh táo lại đi!”

Lúc này Hàn Hành mới quay đầu nhìn Clara, cậu ta nhắm mắt nhớ lại câu nói mà mình nghe thấy trong tiếng nổ. Cậu ta trượt dài theo bức tường ngồi bệt xuống đất, hai tay ôm đầu giống như là sụp đổ hoàn toàn.

Clara nhú mi muốn nói gì đó thì lại nghe thấy tiếng gõ đầu ngón tay vang lên trong máy truyền tin giấu trong tai cô, là mật mã.

...

Hình như cô ấy biết chuyện mình sẽ gặp phải trong ngày hôm nay.

Cô ấy nói, bọn họ đều là kẻ phản bội.

Cô ấy nói, cẩn thận Thiên Nhân.

Nét mặt của Clara cứng ngắc, lúc cô làm như vô tình nhìn bốn phía xung quanh mới ý thức được, Thiên Nhân màu xám bạc đặc trưng của Noah có thể bắt gặp ở bất cứ đâu trong khu an toàn.

Như thể đang giám thị cô.

Chương 86: Hứa Ủy tới rồi!

Clara nhớ tới bản báo cáo của mình gửi cho Hứa Ủy ngày hôm qua, trong lòng thấy hình như mình đã bỏ qua điều gì đó.

Cô nhận ra sự bất thường của Trình Kiến nhưng cô không ngờ rằng nước ở Noah lại sâu như vậy, bọn họ mới tới ngày đầu tiên đã rơi vào hoàn cảnh này.

Một khi hệ thống an ninh phản giáo như vậy rõ ràng toàn bộ Noah đã thuộc quyền khống chế của thành Dahl. Hơn nữa Trình Kiến lại bị mù một con mắt ngay lúc này, đám người đó muốn cấy mắt giả cho cô ấy e rằng mục đích cũng chẳng hề đơn giản.

Hay nói cách khác là bọn tạo dựng hiện trường làm hỏng mắt cô ấy để thuận tiện cho việc cấy ghép mắt giả?

Clara tranh thủ chút thời gian vào nhà vệ sinh giả vờ dặm thêm phấn, cô lấy hộp phấn ra nhìn vào gương trang điểm điều chỉnh tần số vào kênh liên hệ của Hứa Ủy, sau khi kết nối cô đẩy hộp phấn lại cất đi.

Cô nhắm mắt thở dài đầy bất lực nhưng ngón tay cô lại linh hoạt gõ mật mã trên mép hộp phấn giấu trong túi.

Clara ở toilet gần hai mươi phút mới đi ra.

Ngày hôm sau Trình Kiến tỉnh lại, cô vừa mở mắt đã thấy Quý Thanh Hòa ngồi ở mép giường đang lật xem gì đó.

Trình Kiến duỗi tay sờ gương mặt mình, bên mắt trái nóng rát đau đớn, quần một lớp băng gạc thật dày.

Có điều mắt phải của cô lại không có cảm giác gì, tròng mắt vẫn còn trong hốc mắt. Khi cô chuyển động con người vẫn có thể nhìn thấy thế giới bên ngoài.

“Anh chưa tàn nhẫn đến mức vậy đâu. Em đã nói chỉ chấp nhận cấy ghép mắt trái cho nên anh không chạm vào mắt phải của em.” Quý Thanh Hòa thấy cô vẫn luôn sờ mắt phải thì mở miệng nói một câu, “Em dưỡng thương cho tốt, sau hai tuần nữa là có thể cấy ghép rồi.”

Trình Kiến phớt lờ anh ta, sau khi xác nhận mắt phải của mình vẫn còn, cô cũng chẳng buồn mở mắt. Quý Thanh Hòa ngồi cả buổi chiều trong phòng cô, thậm chí ăn xong cơm chiều còn ngồi cho tới tận 10 giờ mới chịu đi.

Cô ngủ cả một ngày, đến nửa đêm lại không ngủ được, chỉ có thể mở mắt nhìn trần nhà. Trong bóng đêm cô cảm nhận thấy có gì đó đang nhìn cô, có ánh bạc ló lên rất nhỏ, là Thiên Nhân đáng chết.

Tự nhiên Trình Kiến cảm thấy rất bức bối, cô túm cái gối ném về phía nó, nhưng không ngờ cái gối lại đập vào một hình lập thể ảo ba chiều.

Một người đàn ông quen mắt đang nhìn cô, khi ông ấy chớp mắt Trình Kiến mới nhận ra đây hình như là tin nhắn video sử dụng một lần.

“Con còn nhớ ba không?” Người đàn ông mở miệng hỏi cô.

“Ba là Trình Thâm, là ba con.”

Nét mặt người đàn ông đối diện có vẻ suy sút, đôi mắt còn có bóng mắt và quầng thâm chẳng khác gì so với những người đàn ông 50 tuổi bắt gặp ở trên đường. Nếu như cởi chiếc áo nghiên cứu màu trắng ra, cho dù nói ông ấy mới từ khu ổ chuột dọn tới cũng có người tin, thậm chí trên người ông ấy cũng toát ra khí chất như vậy.

Trình Kiến chỉ cảm thấy buồn cười.

Ba cô là Hứa Úy, chỉ có Hứa Úy thôi.

“Ba tự tay làm một con mắt khác cho con.”

Trình Kiến căn chuẩn thời cơ ông ấy vừa ngắt câu chuẩn bị nói tiếp thì cô chen vào chầm biếm ông ấy một câu: “Sao thế, tôi có cần phải cảm ơn các người không? Cảm ơn các người đã khoét mắt tôi ra rồi lại đưa cho tôi một con mắt giả được quần bằng nơ đỏ sao?”

“Ba xin lỗi.” Thái độ của Trình Thâm rất bình tĩnh, không hề có ý tức giận hay trách cứ, “Con có thể tức giận nhưng nó mới chân chính là Thiên Nhân.”

Trình Kiến khẽ cau mày cơn đau đã ập đến ngay lập tức là do động tác nhúu mày của cô đã tác động vào vết thương ở mắt trái.

“Đừng nhìn chăm chăm tôi, tôi sẽ không nhận ông đâu.”

Sau khi Trình Kiến nói ra những lời này, gương mặt người đàn ông tràn ngập sự đau xót đầy bi ai, trong thoáng chốc nhìn ông lại thêm vài phần khắc khổ.

Cuối cùng mọi thứ lại rơi vào yên tĩnh, lúc Trình Kiến mở mắt ra hình ảnh lập thể đã biến mất giống như nó chưa từng xuất hiện.

Hai ngày tiếp theo, mỗi ngày Quý Thanh Hòa đều sẽ đến thăm cô. Trình Kiến cũng không nói một câu với anh ta, tinh thần cô càng ngày càng sa sút. Ngày thứ ba sau khi cô bị thương, Hứa Úy đã quay lại.

Mấy ngày nay Trình Kiến vẫn luôn đợi anh, lúc cô đau đớn nhất khó chịu nhất anh không xuất hiện. Lúc Quý Thanh Hòa đứng trước giường bệnh dự

dỗ cô anh vẫn không xuất hiện, dần dần cô bắt đầu thất vọng, cảm thấy anh có đến hay không cũng đã không còn quan trọng nữa.

Mỗi ngày trôi qua tinh thần cô lại càng kém hơn, vốn tưởng rằng không gì có thể gây ra gợn sóng trong lòng cô nhưng khoảnh khắc cô nhìn thấy Hứa Úy, cô đã bật khóc.

Rõ ràng còn chưa tới một tuần, cô lại có cảm giác như cô đã rời xa anh mấy thập kỉ.

Hứa Úy ngồi bên cạnh nắm lấy tay Trình Kiến, mắt trái của cô không nhìn thấy cho nên phải nghiêng người một góc lớn hơn bình thường mới có thể nhìn thấy Hứa Úy.

Không biết có phải ảo giác không, lúc gặp lại Hứa Úy cô không biết phải nói chuyện với anh như thế nào?

Dường như anh đã thay đổi nhưng nhìn anh lại không có gì thay đổi, cảm giác này rất khó hình dung. Trừ việc sát khí trên người anh lại nặng hơn, ánh mắt anh nhìn cô càng thêm lạnh lùng hơn.

“Sao anh lại tới đây?” Những câu bây giờ Trình Kiến có thể nói với anh rất hữu hạn. Hứa Úy cúi đầu hôn lên ngón tay mảnh khảnh của cô, ngậm ngón giữa của cô vào trong miệng.

Ấm áp lại nhẹ nhàng giống như đang liếm láp vết thương cho cô.

“Tôi đến đưa em đi.”

Trong nháy mắt tất cả Thiên Nhân trong và ngoài phòng đều ngừng lại, cameras cũng đồng loạt nhắm thẳng vào anh.

Trình Kiến toát mồ hôi lạnh, đột nhiên cô nghĩ tới mục đích lần này của mình là gì? Nếu như không thể ở lại, đến lúc Quý Thanh Hòa kích hoạt toàn bộ Thiên Nhân, cô sẽ không thể giúp gì được cho Hứa Úy.

“Em không đi.” Sau khi Trình Kiến suy xét toàn diện cô trả lời Hứa Úy. Cô đã mất một tròn mắt làm vé vào cửa, nếu bây giờ rời khỏi đây thì chẳng khác nào kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Hứa Úy siết chặt ngón tay cô, ánh mắt bỗng trở nên đáng sợ.

“Đến lúc đó em bị gấn máy theo dõi vào người rồi, em nghĩ mình còn có thể làm được gì?”

Trình Kiến rùng mình cô không ngờ Hứa Úy lại nói thẳng ra như vậy ... Cô vội vàng nhìn đám Thiên Nhân giám thị cô đang chấn động lạ thường.

“Anh đừng,... đừng nói nữa! Anh không cần để ý tới em! Đi đi!”

Nhất định Quý Thanh Hòa đã nghe được, anh ta chắc chắn sẽ không để yên! Những phút giây giằng co ngăn ngui.

Thiên Nhân giám sát anh chặt chẽ theo từng cử động, anh lại chỉ nhìn Trình Kiến chăm chú.

“A Kiến, em tin tôi chứ.”

Trong khoảnh khắc Hứa Úy cử động, chuông báo cháy trong phòng vang lên cảnh báo. Hệ thống phòng cháy đột nhiên hoạt động, bọt nước bắt đầu phun tung toé.

Đám Thiên Nhân nhanh chóng vọt vào, Trình Kiến còn chưa kịp phản ứng đã bị ôm đi. Cô đang rời khỏi cái nơi cô muốn trốn thoát mấy ngày nay, cảm giác không quá chân thật cho nên cô còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Trình Kiến cảm giác tốc độ di chuyển của cô bây giờ còn nhanh hơn cả tất cả đám phương tiện giao thông cô từng đi. Tất nhiên cô chỉ có thể lý giải cho cảm giác đó là do mắt cô bị thương cho nên không thấy rõ vật tham chiếu. Nhưng trong tình trạng thời tiết đẹp như này lại có luồng gió tạt vào mặt cô ... tốc độ di chuyển phải đạt tới mức nhất định mới có thể hình thành luồng khí như vậy.

Gương mặt Trình Kiến bị gió tạt có hơi đau, trong vô thức cô vùi mặt vào lồng ngực ấm áp của Alpha nhà mình, tay cũng nắm chặt quần áo trên người anh.

Đầu óc cô rối bời, cô biết chuyện này chắc chắn là có vấn đề. Hứa Úy tới đã phá hủy tất cả mọi logic lúc trước của cô làm cô trở tay không kịp. Bây giờ phải làm sao đã chiếm trọn suy nghĩ của cô.

Bây giờ phải làm sao? Mọi việc hoàn toàn khác so với những gì cô nghĩ!

Trình Kiến có thói quen trước khi làm việc gì đó đều phải suy nghĩ thật kỹ. Quý Thanh Hòa muốn dùng con mắt để giám thị cô, tuy cô cũng sợ nhưng chưa đến mức tuyệt vọng. Bất cứ công nghệ nào đều có sơ hở, chỉ cần đủ thời gian là cô có thể tìm ra cách phá giải.

Nhưng nếu bây giờ làm như Hứa Úy thì chẳng khác nào lật ngửa ván bài trên chiếu bạc, anh không thèm để ý tới toàn bộ quy tắc mà Quý Thanh Hòa đặt ra!

Chương 87: Tài liệu giả.

Trình Kiến quá shock, tư duy của cô gần như tương đồng với Quý Thanh Hòa, quả nhiên lúc này anh ta cũng bị đánh cho không kịp trở tay.

Thiên Nhân giống như con chó điên đứt xích điên cuồng truy đuổi tàn ảnh trên mặt đất. Ngay cả camera chuyên dụng cho tốc độ cao cũng khó có thể dự đoán trước được hướng đi tiếp theo của anh.

Một số Thiên Nhân thuộc loại hình chiến đấu đã bắt đầu nhả đạn tấn công, nhưng mỗi lần đều bị đối phương tránh thoát. Hứa Úy vẫn duy trì tốc độ đồng thời còn liên tục đổi vị trí để tránh trở thành mục tiêu nhắm bắn, đây hình như là chuyện phản nhân loại.

Trình Kiến vẫn luôn núp trong ngực Hứa Úy, mắt phải của cô bị quần áo anh che khuất, mắt trái lại không thể nhìn được. Cô chỉ biết tốc độ của Hứa Úy rất nhanh, có lẽ đã đạt tới mức khó tin. Bên tai cô vang lên tiếng súng tiếng pháo nổ không ngừng, âm thanh chấn động làm cô ù cả tai nhưng trong hoàn cảnh như thế cô lại không hề bị tổn thương trừ cơn đau ở hốc mắt.

Hứa Úy thật sự đã thay đổi, anh đã trở nên mạnh hơn nhưng cảm giác này cũng khá mơ hồ khi mà không được chứng kiến tận mắt.

Mấy chục Thiên Nhân đang điên cuồng đuổi theo tấn công bọn họ không ngừng. Hứa Úy ôm cô trong ngực nên không thể đánh trả những chuyện này không giống như một hành động không có kế hoạch.

Ngay khi anh vừa biết tin Trình Kiến bị thương và khu vực Noah có vấn đề, kế hoạch cứu viện đã được lên ngay lập tức. Đội quân tinh nhuệ của anh đã ẩn núp bên trong, trong bệnh viện, trên đường, trong các tòa nhà cao tầng, lúc này đang yểm hộ cho anh. Trong quá trình các Thiên Nhân tập trung sang bên này cũng bị các tay súng bắn tỉa bắn rơi rất nhiều.

Hứa Úy nhận được mệnh lệnh nhập cảnh khẩn cấp vào Noah từ người tối cao trong quân đội, anh chạy đến địa điểm chi viện trực tiếp lên máy bay thoát khỏi Noah. Thiên Nhân truy đuổi chậm hơn một nhịp đã bị máy bay chiến đấu yểm hộ phía sau bắn rơi liên tục.

Phần lớn các Thiên Nhân không thể không thay đổi mục tiêu tiêu diệt các chướng ngại vật, nhưng những người điều khiển máy bay chiến đấu còn khó chơi hơn bọn chúng nghĩ. Chỉ có một vài Thiên Nhân có thể đuổi theo

ngăn cản chiếc máy bay đang trước, ban đầu còn có hình ảnh được truyền về nhưng sau đó thì đã không còn nữa, tất cả đều bị bắn rơi.

Có hai chiếc máy bay chiến đấu quấy rối trận chiến đã bị bắn hạ, phi công đã bật dù nhảy ra bên ngoài thành phố. Khu phế tích đó tràn ngập zombie chờ đến lúc Thiên Nhân tìm được túi dù thì đã không còn bóng người ở đó.

Bọn họ đã thoát khỏi Noah an toàn.

Có thể mang theo một người sống sờ sờ chạy thoát khỏi Noah, hơn nữa còn không hề tổn thất một người nào!

“Hứa Úy!”

Quý Thanh Hòa đâm mạnh vào màn hình theo dõi trước mặt.

“Nhất định phải cướp Trình Kiến lại! Tuyệt không thể để cô ấy tiết lộ tin tức ra ngoài!”

Quý Thanh Hòa tức giận mặt đỏ bừng bừng, Noel chỉ ngồi một bên nhìn anh ta nói: “Lúc trước tôi đã khuyên cậu rồi, bây giờ không phải thời cơ tốt nhất để lôi kéo Trình Kiến nhập hội cùng chúng ta. Đợi thêm một năm nữa, Thiên Nhân chính thức khống chế được tất cả mọi người cho dù cô ta có muốn chạy cũng không thể chạy đi đâu được.”

“Sao lại không có nơi để chạy? Tôi thấy cho dù cô ấy có trốn xuống đất, Hứa Úy cũng có thể đào cô ấy ra!” Gương mặt Quý Thanh Hòa trở nên vằn vẹo, anh ta cố làm mình bình tĩnh lại, “Công đoạn chuẩn bị kích hoạt Thiên Nhân đến đâu rồi?”

“Khống chế Thiên Nhân chính là AI Suzie, trong tay cậu chỉ có 70% quyền khống chế Suzie, 30% còn lại vẫn ở trong tay Trình Thâm chưa được thu hồi.” Noel nhúm mày nói: “Ông ta là ba của Trình Kiến, có thể tồn tại tai hoạ ngầm ở đây không?”

Quý Thanh Hòa nhìn Noel, neho mắt lại đầy nguy hiểm, “Mỗi ngày tôi đều chờ hành động nhưng ông luôn nói thời cơ chưa chín, bây giờ thời cơ đủ chín thì ông lại dùng quyền hạn Suzie tới ngăn tôi. Viện trưởng, rốt cuộc ông đang suy nghĩ cái gì thế?”

Noel bị Quý Thanh Hòa hoài nghi, mặt không đỏ tim không đập chỉ bình tĩnh nói: “Nếu phải nói đến thời cơ thì cũng là do cậu cưỡng ép ủ chín, sao cậu không thể nhịn một chút? Hay là vì cậu thật sự không thể chịu đựng việc Trình Kiến lao vòng ôm của một tên đàn ông khác?”

“Rầm!”

Mặt bàn bị Quý Thanh Hòa đập nứt toác, sắc mặt anh ta xanh mét nhìn chằm chằm Noel, máu tươi tràn ra từ giữa ngón tay anh ta và mặt bàn.

“Từ rất lâu rồi, tôi luôn cho rằng cô ấy và tôi là cùng một loại người, chúng tôi đều là những người có thể từ bỏ tất cả để theo đuổi trí tuệ! Cho nên tôi đã để mặc cô ấy làm những gì cô ấy muốn làm, điều đó không hề thay đổi cho đến khi cô ấy gặp được tên đàn ông đó. Hứa Úy chính là biến số lớn nhất giữa tôi và cô ấy. Chẳng lẽ ông bảo tôi trở mặt nhìn bọn họ kết hôn sinh con, chờ đến khi con cô ấy có thể gọi tôi là chú, tôi phải tự thôi miên chính mình đó đều chỉ là tạm thời thôi sao? Đáng nhẽ tôi nên muốn cô ấy ngay từ lúc bọn họ mới quen biết!”

Yết hầu của Noel khẽ động, ông ta chậm rãi lắc đầu, “Cậu vì một người phụ nữ mà quá hấp tấp rồi.”

“Nhưng tôi làm tất cả mọi thứ chỉ để có được những gì tôi muốn.” Quý Thanh Hòa nhấc tay ra khỏi mặt bàn, lật bàn tay ngắm nhìn những ngón tay nhuộm máu của mình, nét mặt thờ ơ có chút lạnh người.

“Nguyên vọng của ông ngoại là có thể tập trung toàn bộ trí tuệ nhân loại thay ông suy nghĩ giống như cơ thể mẹ nhưng tuổi thọ của ông đã cạn kiệt, cho nên ông đã dùng cái chết của mình để thúc đẩy việc cấy ghép gen lên tới 30% như hiện tại. Chỉ cần tôi tìm ra được tần số bước sóng thôi miên con dân như cơ thể mẹ, vậy 30% người thú kia đều sẽ hoàn toàn tuân lệnh tôi.”

Quý Thanh Hòa vừa nói vừa siết chặt bàn tay giơ lên không trung giống như muốn ép ra càng nhiều máu.

“Có sức chiến đấu của đám đó làm cơ sở thì việc lây nhiễm cho những người còn lại sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Mấu chốt là bây giờ tôi còn chưa nghĩ ra cách phá giải bí mật giữa tia F và cơ thể mẹ nhưng có lẽ bộ não của Trình Kiến thì có thể.”

Noel nhìn Quý Thanh Hòa, đôi môi khẽ giật giật, cuối cùng ông vẫn chọn im lặng.

“Đáng tiếc từ những số liệu trong báo cáo của cô ấy mà đánh giá thì thuốc tiến hóa của cô ấy là chuyện bất khả thi. Nếu không bộ não của tôi cũng đạt được bước tiến hóa thì chuyện này đã không cần cô ấy tham gia.”

Quý Thanh Hòa nhìn tài liệu của Trình Kiến đặt trong góc bàn, anh ta bước tới tùy tay cầm lên lật giở ra xem.

Quý Thanh Hòa đọc phần báo cáo đến mức nhập thần, Noel lặng lẽ lau mồ hôi trong lòng bàn tay lên ống quần.

“Tôi muốn đuổi theo.” Quý Thanh Hòa hung hăng nói, “Đuổi cho đến khi cô ấy tỉnh táo nhận ra rằng cô ấy không thể trốn thoát khỏi lòng bàn tay của

tôi. Tôi sẽ cho cô ấy biết vì sự bướng bỉnh của cô ấy mà đã hại chết bao nhiêu người vô tội.”

“Được thôi, tôi sẽ sắp xếp chuyện này.”

Noel rời khỏi phòng nghiên cứu, Quý Thanh Hòa vẫn đang lật xem tài liệu về thuốc tiến hóa.

Hứa Úy của ngày hôm nay hình như cũng không bình thường.

Coi như hẳn ta là người có sức chiến đấu mạnh nhất trong quân đội nhưng dưới tình huống đơn thương độc mã cũng không thể làm được đến như thế.

Quý Thanh Hòa nheo mắt cẩn thận đánh giá lại bản báo cáo trong tay, đột nhiên anh ta nảy ra một sự nghi ngờ.

Có lẽ bản báo cáo trong tay anh ta là giả... Thuốc tiến hóa của Trình Kiến thật ra đã hoàn thành xong từ sớm rồi?

Chương 88: Anh cưới em đi!

Trình Kiến vẫn hết bàng hoàng, bởi vì cô quen phân tích tất cả mọi việc trước khi làm cho nên cô vẫn không thể tin được Hứa Úy lại có thể cứu cô ra một cách đơn giản như thế.

Đích thân Hứa Úy điều khiển máy bay, dưới sự điều khiển của anh Thiên Nhân bị bắn hạ hoàn toàn. Clara đang nắm tay Trình Kiến, cô muốn nói mình không sao nhưng tay cô vẫn còn đang run.

“Các người... Các người cũng quá bạo lực rồi.” Cô cũng không biết mình nên nói gì, chuyện này hoàn toàn là không thể. Bọn họ có thể an toàn thoát thân dưới sự vây khốn của hàng ngàn Thiên Nhân, lại còn có thể phản kích lại một cách toàn diện như thế. Nếu như không phải Thiên Nhân quá yếu thì chính là mỗi một người trong bọn họ đều có sức mạnh biến thái.

“Phụt.” Clara không nhịn nổi bật cười, cô ấy nhìn Trình Kiến nói: “Giờ này cô còn có thể nói chuyện trên lập trường của bên kia sao?”

“Không phải...” Trình Kiến hoang mang, cô không nghĩ ra được Hứa Úy đã làm như thế nào? Đây là một chuyện hoàn toàn không hề bình thường.

“Cô có còn nhớ lần chúng ta tới thành Dahl cứu viện tiến sĩ Johnson cách đây mấy năm không?” Clara dùng một chất giọng kể chuyện cũ nói với cô, “Đó là lần thứ tám bọn tôi tới thành Dahl.”

“Lần,...lần thứ tám?” Trình Kiến nhú mào, hành động đó lại tác động lên dây thần kinh mắt khiến cô vô cùng đau đớn, cô vội vàng ôm lấy đầu mình. Clara đang muốn lại gần xem cô thế nào thì Trình Kiến lại ngẩng đầu lên, con mắt phải mở to tròn nói với cô: “Thành Dahl cũng không phải là cửa hàng tiện lợi, sao mấy người có thể muốn đến thì đến muốn đi thì đi?”

“Bởi vì chúng tôi là cấp dưới của thủ lĩnh, là đội quân tinh nhuệ nhất đại biểu cho sức mạnh của quân đội. Từ trước đến nay những nhiệm vụ chúng tôi chấp hành đều là bất khả thi trong mắt người ngoài.” Clara nói: “Có thể cô đã đánh giá thấp sức chiến đấu của thủ lĩnh.”

“Tôi tuyệt đối không hề đánh giá thấp sức mạnh của anh ấy! Chẳng qua là tôi không biết anh ấy đã thay đổi nhiều đến thế trong khoảng thời gian vừa rồi ... cũng quá nhanh rồi! Trong vòng một tuần anh ấy sao có thể thay đổi nhanh đến như thế sao?”

Trình Kiến bắt đầu nói đến những lý thuyết logic mà người nghe không thể hiểu nổi, Clara cũng nhớ lại lúc vừa rồi khi cô nhìn thấy Hứa Úy, cô khẽ rùng mình một cái.

“Quả thật thủ lĩnh càng ngày càng giống yêu quái.”

Clara vừa nói xong câu đó thì tay Trình Kiến đã bị một bàn tay khác rút ra khỏi bàn tay của Clara, Clara quay đầu nhìn lại thiếu chút nữa thì cắn phải đầu lưỡi của mình. Người đằng sau chính là Hứa Úy vừa thay ca trực.

“Xin lỗi thủ lĩnh, tôi không cố ý nói xấu sau lưng anh đâu!” Clara sợ tới mức bật nhảy ra sau hai mét.

Trình Kiến nhìn vẻ mặt hãi hùng của cô ấy lại nhìn sang khuôn mặt lạnh tanh của Hứa Úy. Cô kéo tay Hứa Úy nói giúp cho Clara “Cô ấy thấy em căng thẳng quá nên chỉ nói chuyện phiếm với em thôi.”

Hứa Úy liếc Clara một cái rồi nhả ra một câu, “Đi giúp Tiêu Ân điều khiển máy bay.”

“Rồ! Thủ lĩnh!” Clara lập tức chạy biến mất.

Hứa Úy ngồi xổm xuống bên cạnh Trình Kiến. Anh vươn tay định chạm lên mặt cô nhưng lúc tay anh sắp chạm đến mắt trái của cô, ngón tay bình thường vẫn luôn ổn định của anh giờ phút này lại đang run lên một cách khác thường.

Trình Kiến thấy anh như vậy cũng rất đau lòng, cô nắm chặt tay Hứa Úy khẽ hôn lên tay anh, nói: “Em không đau, thật sự không đau. Hơn nữa em sẽ tự làm cho mình một con mắt giả thật tốt, chắc chắn sẽ đầy đủ công năng hơn con mắt trước.”

Hứa Úy không nói lời nào chỉ nhìn lớp băng gạc trên mắt trái cô. Đột nhiên Trình Kiến có một ảo giác, dường như anh có thể nhìn xuyên qua lớp băng gạc trên mắt cô và thấy được hốc mắt trống rỗng bên dưới.

Trong lòng cô hốt hoảng, cô thả tay Hứa Úy ra, cúi đầu che hai mắt mình lại nhỏ giọng nói: “Đừng nhìn.”

“Tôi xin lỗi.” Hứa Úy mở miệng nói, giọng nói khàn khàn giống như dây thanh quản của anh bị tổn thương nghiêm trọng. Trình Kiến chỉ sợ bây giờ anh còn khó chịu hơn những gì cô nghĩ, nhất thời cô cũng không biết nên an ủi anh như nào mới tốt.

“Đáng nhẽ tôi phải bảo vệ tốt cho em nhưng tôi lại không làm được.”

“Sao anh lại nói như vậy?” Trình Kiến hít sâu một hơi, tức giận nói: “Trên thế giới này không nên có những từ như thế, em không có năng lực bảo vệ bản thân là do em yếu đuối. Chuyện này không liên quan gì tới anh cả.”

Hứa Úy tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, Trình Kiến không cần nghe anh nói cũng biết cô lại chọc giận anh rồi.

Có điều như vậy cũng tốt, có thể trút giận còn tốt hơn là ghen ở trong lòng. Dựa theo tính tình của Hứa Úy nếu không tìm một chỗ phát tiết cho anh thì có lẽ anh sẽ cứ ghen như vậy cho đến chết.

“Ai mà không phải dựa vào chính mình để sống ở tận thế? Ở ngoài kia anh đã gặp biết bao nhiêu người dù chìm vào trong vũng bùn nhưng vẫn ngoan cường sống sót. Cũng không ít người là phụ nữ đúng không? Chẳng qua em chỉ mất đi một con mắt mà thôi, anh đặt tay lên ngực nghĩ xem em như bây giờ rất thảm sao? Em thảm hại đến nỗi thành người mù sao? Ngoài kia chắc hẳn còn có người còn thảm hơn em rất nhiều!”

Trình Kiến nói một tràng dài, nói xong cô lại giơ tay nhéo nhéo hai bên má Hứa Úy, xúc cảm cũng không tốt, mặt anh rất cứng rắn cô véo không nổi.

“Em không bị người khác cưỡng gian, cũng không bị ngược đãi đến nỗi mất nửa cái mạng, chỉ cần nửa tháng mắt em có thể khôi phục tốt hơn cả lúc trước. Đây cũng là một cơ hội với em, em có thể khám phá các chức năng của các cơ quan giả! Anh hiểu ý em không?”

Hứa Úy vẫn nhìn cô không nói gì, trên mặt cũng không hề có ý cười.

Nhưng trước nay anh cũng rất ít khi cười.

Trình Kiến thở dài, trực tiếp bỏ qua đề tài này.

“Thật ra bây giờ em lo lắng nhất chính là sau này nên làm thế nào mới tốt? Một khi chuyện này bị phanh phui, thế cục cân bằng của thế giới sắp sửa có một sự thay đổi rất lớn.”

Cô nói với Hứa Úy tất cả mọi trọng điểm đã xảy ra trong khoảng thời gian này ở Noah, lại nhanh chóng viết cho anh danh sách tên của toàn bộ nhân viên có mặt trong hội nghị.

Ngay lúc cô vừa cúi đầu gõ danh sách vừa lảm nhảm với anh, máy tính bảng trong tay cô bị rút lại, Hứa Úy bắt đầu hôn cô.

Trình Kiến chỉ do dự một lát rồi cũng thả lỏng bản thân, tùy ý để Hứa Úy hôn cô bằng các lực độ và tiết tấu khác nhau mà cô cũng đáp lại hết khả năng.

Nụ hôn quá mức triền miên, lúc bừng tỉnh Trình Kiến có một ảo giác giống như anh đang dùng linh hồn và tính mạng của anh để an ủi cô, đến gần cô hơn.

Trình Kiến bị anh hôn có cảm giác nhưng cô cũng không dám làm gì trong lúc bệnh tật. Cô dứt khoát dùng tay sờ dưới háng Hứa Úy, quả nhiên anh đã cương cứng.

Cô giúp anh an ủi, lúc hai người tiếp tục hôn môi cô có thể nhìn thấy hàng lông mi của Hứa Úy đang run lên đầy ắp ản nhữn. Anh hít sâu một hơ để cô giúp anh giải tỏa, anh thật sự nghiêm túc thuận theo.

Có dòng điện chạy thẳng đến nơi sâu nhất trong lòng Trình Kiến sau đó đột nhiên nổ tung.

Ngón tay Trình Kiến tê dại, ngay cả sức lực chạm vào hạ thể anh cũng như đang bị rút dần khỏi cơ thể cô, mặt cô càng ngày càng nóng, trái tim không hiểu sao lại bắt đầu đập loạn lên.

“Hứa, Hứa Úy... Em muốn sinh con cho anh.”

Cổ họng cô ngứa ngứa, cái mũi bắt đầu trở nên nghẹn ngào, “Anh cười em đi, được chứ? Em muốn gả cho anh.”

Chương 89: Tôi tin em

Hứa Úy nghe cô nói thì sững sờ, anh nhìn cô một lúc lâu mới đáp lại lời cô.

“Em đừng xúc động.”

Trình Kiến vội vàng lắc đầu, “Em không xúc động.”

“Vậy sao đột nhiên em lại muốn sinh con?”

“Em chỉ là muốn... muốn có đứa con thuộc về anh.” Trình Kiến đưa tay lên che mắt phải. Tính ra bây giờ cô cũng coi như khá thuận tiện chỉ cần dùng một tay che đi một bên mắt là có thể cản được tất cả mọi cái nhìn từ bên ngoài.

Có lẽ Hứa Úy bắt đầu suy ngẫm về lời nói của Trình Kiến, hai phút trôi qua, anh trầm giọng nói: “Không phải em muốn sinh con, em chỉ muốn có thứ gì đó để ràng buộc sự bảo vệ của tôi với em.”

Khuôn mặt Trình Kiến đỏ rực lên, cô mím chặt môi không biết nên nói gì. Hứa Úy nói cũng không sai, lúc anh nhìn cô thường anh có cái nhìn thấu đáo suy nghĩ của cô hơn cả chính cô.

Miệng cô thì nói như vậy, nói một mình cô vẫn có thể đối phó được nhưng trong lòng cô lại rất sợ hãi. Cô muốn theo đuổi một cuộc sống yên ổn hơn mà gả cho anh, mang thai con anh chính là hình ảnh an toàn nhất trong ấn tượng của cô.

Hứa Úy tóm lấy tay cô, “Tình hình đã hỗn loạn hơn, bây giờ không phải thời điểm thích hợp cho việc mang thai. Tôi e rằng về sau sẽ có những trận chiến ác liệt hơn phải đánh.”

“Em biết.” Trình Kiến cũng không thể tùy hứng vào lúc này. Cô là người đầu tiên vạch trần việc này, trong lòng cô cũng đã chuẩn bị sẵn sàng để chấp nhận mọi hậu quả.

Cô chỉ là... chỉ là hơi mất mát, nếu lúc trước cô tiếp nhận hạt giống của anh bắn vào trong cô như vậy khi cô lẻ loi một mình, chỉ cần nghĩ trong bụng cô vẫn có đứa con của anh, cô cũng sẽ không sợ hãi như vậy.

Trình Kiến thừa nhận rằng cô rất sợ hãi. Lúc ấy Hứa Úy không ở bên cạnh cô, cô cảm giác như lòng bàn chân cô dẫm lên không phải là mặt đất mà là một cây cầu độc mộc bắc ngang qua vực sâu vạn trượng.

Cô thật sự rất đáng khinh bỉ, chỉ khi nào cô gặp nguy hiểm cô mới nhớ đến anh. Hứa Úy lúc nào cũng đối xử tốt với cô nhưng cô đã đối xử với Hứa Úy

như thế nào?

Lúc nào cô cũng chỉ nghĩ đến việc nghiên cứu, cô luôn miệng nói yêu anh nhưng thật ra người cô yêu nhất vẫn chính là bản thân mình. Nếu như cô thật sự yêu anh, làm sao cô có thể nhẫn tâm làm những chuyện tổn thương đến anh chứ?

Cô còn đánh anh...

Nghĩ vậy trong lòng Trình Kiến quặn đau, cô rụt rè đưa tay ra chạm vào mặt anh, trái tim vô cùng đau đớn nói, “Em xin lỗi.”

“Em xin lỗi cái gì?” Hiên nhiên, giờ phút này nét mặt anh giống như đã sẵn sàng để đón nhận cơn giận của cô, hình như anh lại làm chuyện gì đó trái với ý nguyện của cô.

“Lúc trước em đánh anh.” Trình Kiến cảm giác mặt cô như bị thiêu đốt khi nói ra những lời này, cẩn thận nghe kỹ thì giọng nói của cô cũng hơi run.

“Lần đó em không làm sai.” Hứa Úy cúi xuống nhìn bàn tay Trình Kiến đang đặt trên đùi anh, nghiêm túc nói: “Là tôi sai trước, là tôi dùng sức mạnh với em.”

“Nhưng anh làm thế là vì không muốn em tiếp cận Quý Thanh Hòa. Anh chỉ muốn tốt cho em nhưng em lại không hiểu điều đó, còn đánh anh.” Trình Kiến tự giác tìm kiếm lý do giải vây cho anh, Hứa Úy lại lắc đầu.

“A Kiến, tôi không nghĩ nhiều như vậy.” Anh nắm lấy tay Trình Kiến lồng năm ngón tay vào kẽ tay của cô, “Tôi chỉ ganh ghét mà thôi, tôi ghen tị với anh ta có thể nói chuyện không ngừng với em, ghen tị anh ta có thể hiểu em.”

Trình Kiến nghe xong thì trở nên vô cùng kích động, “Anh ta không hiểu em, một xíu cũng không hề hiểu em! Anh ta là kẻ kiêu căng ngạo mạn, trong đầu anh ta chỉ có chính bản thân mình. Anh ta sẽ không bao giờ buông bỏ cái tôi để hiểu bất kì ai cả.”

Trình Kiến dùng một bàn tay khác đặt lên mu bàn tay Hứa Úy đang nắm tay cô, dùng con mắt còn sót lại nhìn anh đầy chân thành.

“Chỉ có anh, anh còn hiểu em hơn cả chính bản thân em.”

Hứa Úy không nói nữa, anh nhìn bàn tay Trình Kiến đặt trên tay anh, một lát sau anh vỗ vỗ tay Trình Kiến coi như đáp lại.

Trình Kiến thấy anh im lặng không nói gì trong lòng cô lại trở nên trống rỗng. Cô muốn khóc, muốn anh dành mọi thứ cho cô. Anh càng nhượng bộ kiềm chế, cô lại càng thấy cô đơn, hận không thể giấu anh đi.

Rốt cuộc Trình Kiến cũng không ép Hứa Úy nữa, cô chỉ gật đầu nói: “Anh phải tin em. Có thể sẽ mất một chút thời gian nhưng em nhất định sẽ nghĩ

cách giải quyết hệ thống Thiên Nhân.”

Hứa Úy nhìn cô thật lâu rồi gật đầu.

“Trước mắt em cần dưỡng thương đã.”

“Sau khi kết thúc tất cả, anh phải cưới em đấy. Bây giờ anh phải đồng ý trước đã.” Trình Kiến cũng không biết bản thân cô đang lo lắng điều gì. Cô vội vã muốn có được anh tuy cô biết anh đã của mình nhưng cô vẫn cảm thấy không đủ, còn thiếu rất nhiều.

“Được, tôi cưới em.” Hứa Úy chẳng hề do dự, dứt khoát hứa hẹn với cô. Trình Kiến lập tức vui vẻ nhào lên ôm lấy Hứa Úy, hô to một tiếng: “Clara, bây giờ anh ấy là vị hôn phu của tôi!”

Giọng nói của Clara và một người điều khiển khác một lát sau mới truyền tới.

“Chúc mừng thủ lĩnh, rốt cuộc anh cũng tìm được vợ.” Clara đúng là thèm đòn mả.

“Tốt quá rồi, chúc hai người hạnh phúc!” Người còn lại chúc phúc một câu khá bình thường.

Hứa Úy nghe Clara nói xong mày hơi nhúu lại, Trình Kiến thì ngược lại nét hớn hở trên mặt cô giống như không thể ngăn lại. Những bóng ma tâm lý theo cô từ tận hồi ở Noah đến giờ cũng trở thành hư không, chỉ còn một hừng tâm trắng chì.

“Bọn họ đừng mơ sẽ thực hiện được.” Trình Kiến hít thật sâu mùi hương pheromone trên người anh, còn ỷ lại mà cọ mặt lên vai anh, “Em chắc chắn sẽ lợi hại hơn bọn họ, anh tin em chứ?”

Về mặt Hứa Úy cũng dịu dàng hơn khá nhiều, anh xoa đầu Trình Kiến, hôn nhẹ lên thái dương của cô.

“Tôi tin em.”

Cô không biết tình hình thực tế có phải như vậy hay không? Nhưng cô tin chính là như vậy.

Có lẽ đây là lần anh hạnh phúc nhất, giống như cô vậy?

Chương 90: Đề nghị lấy về.

Khi Trình Kiến bước xuống máy bay, cô mới biết hóa ra cô đã quay trở lại Greenfield.

Đây là nơi cô sinh ra và lớn lên, khi đặt chân lên mảnh đất này, cô lại có một cảm giác bình yên đến lạ. Nơi này vừa mới được giải trừ tình trạng cảnh giới cao trong thời chiến cho nên vẫn được canh phòng chặt hơn so với các khu an toàn khác. Súng ống đạn dược vật tư trong thành cũng dự trữ rất đầy đủ, bên cạnh đó Greenfield còn là trung tâm của viện nghiên cứu trung ương và xưởng công binh, có thể thỏa sức cho cô tung hoành.

Bởi vì chuyện này quá mức trọng đại Trình Kiến cũng không dám nghỉ ngơi. Hội nghị trực tuyến đã được chuẩn bị tổ chức, đại biểu của các khu an toàn đều tham gia để nghe Hứa Úy giải trình.

Trình Kiến bất chấp vết thương trên người để đến tham dự hội nghị, cô kể ra tất cả mọi chuyện đã xảy ra và những chuyện cô nghe được ở Noah. Khi cô đang nói đến giống loài Camorra ngoài hành tinh thì sắc mặt của một số nhân viên đã thay đổi, đến khi cô đưa ra danh sách của những tên nội gián, những tiếng nghi ngờ bắt đầu vang lên liên tiếp.

“Trong danh sách của cô có nhắc đến cả tướng quân Mẫn Lam Không quá cố và viện trưởng đang đương chức của viện nghiên cứu trung ương. Cô phải biết rằng cô sẽ gánh một trách nhiệm vô cùng to lớn nếu như cô vu hãm bọn họ, bằng chứng của cô đâu?”

Sắc mặt Trình Kiến tái nhợt, cô siết chặt tay nói: “Không lâu trước đây đã xảy ra một trận chiến không hề có lý do ở khu an toàn Noah! Đó là vì thượng tá Hứa Úy muốn cứu tôi cho nên một số lượng lớn Thiên Nhân đã đuổi theo và tấn công chúng tôi. Những người đứng đằng sau vụ việc này không muốn tôi tiết lộ những bí mật này ra ngoài. Thứ nhất có thể chứng minh rằng bọn họ đang chột dạ, thứ hai còn có thể nhận ra rằng quyền khống chế hệ thống Thiên Nhân hoàn toàn không nằm trong tay cán bộ cao cấp của Noah! Những người thú sẽ phát nổ khi gặp phải tia F ở một tần số xác định nào đó nhưng chuyện đó có thể được ngăn chặn bởi thiết bị ức chế điện từ trường do tôi đã tạo ra trước đó! Tôi khuyến nghị các vị nên lập tức sử dụng thiết bị đó trong khu vực quản hạt của mọi người!”

“Ý của cô là mở tất cả các thiết bị ức chế điện từ trường trên một phạm vi rộng? Khi kích hoạt thiết bị đó thì sẽ có rất nhiều người xuất hiện những phản ứng phụ.” Có người vừa nói ra đã bị người khác phản bác lại.

“Nếu tình huống thật sự giống như lời thiếu tá Trình Kiến nói, thì đó cũng là mặt ảnh hưởng tiêu cực lớn nhất kể từ khi chính phủ liên hiệp thành lập cho tới nay. Đó cũng là khối u ác tính nhất và nghiêm trọng nhất, chúng ta phải đối mặt bằng một thái độ thận trọng như vậy cũng không thái quá.”

“Quan trọng là chúng ta có thể ngăn chặn đám người thú, thế còn có hệ thống Thiên Nhân sắp được kích hoạt thì chúng ta nên làm gì đây?”

Vấn đề này Trình Kiến cũng không nắm chắc như trước nữa cho nên trước khi cô nghiên cứu ra kết quả cô không thể yêu cầu mọi người tin tưởng cô được.

Niềm tin của Hứa Úy đối với cô là vô điều kiện nhưng những người khác thì lại khác. Có thể bọn họ sẽ đổ lỗi trách nhiệm thất bại lên người cô.

Bây giờ Trình Kiến vẫn chưa bắt tay vào làm chuyện này, cô không thể đánh giá chính xác được mức độ khó khăn của chuyện này. Suy xét trên mọi phương diện, cô không tham dự vào cuộc hội thoại tiếp theo của những người đó.

Khu an toàn Noah không thể kết nối được, hội nghị lần này bên đó không có một ai tham gia. Điều này khiến rất nhiều người ở đây như rơi vào sương mù dày đặc.

Tốc độ của Quý Thanh Hòa còn nhanh hơn những gì bọn họ nghĩ.

Giống như một câu chuyện kinh dị lúc nửa đêm, ban đêm một số lượng lớn Thiên Nhân đã xuất hiện trong phạm vi của tất cả các khu an toàn.

Nó phát động làn sóng tấn công đầu tiên và Greenfield chịu sự tấn công nghiêm trọng nhất.

Chuyện này có liên quan tới quyền quản lý Thiên Nhân không phải là chuyện có thể dễ dàng phá giải được. Trình Kiến ở trong hầm trú ẩn cả một đêm, tiếng bom oanh tạc mãi cho đến sáng sớm mới ngừng lại.

Hứa Úy cũng không quay về, Trình Kiến hỏi thăm mới biết anh đã trực tiếp dẫn người ra ngoài chiến đấu.

Một Thiên Nhân chỉ có thể chiến đấu liên tục nhiều nhất trong khoảng hai đến ba tiếng, nó cần phải quay về bổ sung năng lượng mới có thể tiếp tục chiến đấu.

Đêm qua dù đánh thế nào cũng không thể đẩy lùi được, chúng nó tấn công quá dồn dập. Rất nhiều người đều cho rằng Thiên Nhân có thể hoạt động liên tục không ngừng, cho đến khi Hứa Úy chỉ huy binh lính phản kháng lại

cuộc tấn công. Sau đó đã có không ít Thiên Nhân phải quay lại thành phố bỏ hoang gần đó để bổ sung năng lượng rồi mới quay lại tấn công.

Hứa Úy đã dẫn theo người đuổi theo và tấn công trạm tiếp tế nguồn năng lượng cho Thiên Nhân. Chỉ có như vậy mới có thể ngăn chặn tận gốc cuộc tấn công của thành Dahl nhưng để phá hủy được căn cứ của đối phương thì nhất định sẽ còn một cuộc ác chiến nữa. Trận đánh đầu tiên vào đêm qua vừa mới ngừng, trận đánh thứ hai lại lập tức muốn đánh, Trình Kiến cũng cảm thấy lo lắng cho anh.

Thật ra lần này Hứa Úy điên cuồng đuổi tận giết tuyệt như vậy là vì Trình Kiến đang ở Greenfield.

Anh không cho phép bất cứ nguy hiểm tiềm tàng nào làm cô bị thương thêm một lần nữa.

Giống như Quý Thanh Hòa đang điên cuồng tấn công, dường như bọn họ đã tung hết những quân bài lên mặt bàn. Bỏ qua những lý do đường đường chính chính bên ngoài, giữa hai người bọn họ cũng âm thầm dùng vũ lực để giải quyết vấn đề cá nhân. Cuộc chiến đấu nguyên thủy nhất giữa hai người đàn ông để tranh đoạt bạn đời, kẻ thắng làm vua.

Đối với Hứa Úy mà nói, bảo vệ đất nước là nhiệm vụ của anh, còn có nguyên nhân riêng tư chính là bảo vệ Omega của anh. Nếu không có bản lĩnh bảo vệ cô thì đó là do năng lực của anh không đủ, chứng minh rằng anh không bằng Quý Thanh Hòa.

Đối với tất cả Alpha mà nói, bị người khác cướp đi bạn tình mà không có năng lực phản kháng thì đó là một chuyện vô cùng nhục nhã, chẳng khác nào bạn đời của mình bị tình địch cưỡi quăn xâm phạm ngay trước mặt.

Đến ngay cả tư cách rên một tiếng cũng không có.

Trình Kiến cũng không dự định nghỉ ngơi, cô suy nghĩ quá nhiều cho nên bây giờ cô đang ở trong trạng thái tập trung cao độ. Mấy quân binh đang theo dõi tình trạng cơ thể cô còn cô thì đang bắt đầu thử xâm nhập hệ thống mạng của Noah.

Mạng internet của thành Dahl bị ngăn cách ly vật lý với bên ngoài nhưng Noah lại có liên với các khu an toàn khác. Cho dù Quý Thanh Hòa có sửa chữa quyền hạn suốt đêm thì Trình Kiến vẫn có thể tìm được cách xâm nhập vào.

Cái cô cần nhiều nhất bây giờ chính là thời gian.

Hứa Úy đang chiến đấu ở bên ngoài, Trình Kiến thì đang chiến đấu với đồng mã code. Cô sử dụng toàn bộ công suất của bộ não mình, dùng tới tất

cả các tri thức liên quan tới vấn đề an ninh mạng. Một mình cô điều khiển mấy cái máy tính, bận rộn cho tới tận chiều.

Nhưng kết quả cô thu được cũng rất đáng kể, vào lúc 4:52 Trình Kiến đã xâm nhập được vào hệ thống an ninh mạng của Noah. Cô kích động muốn tìm các quyền hạn liên quan tới Thiên Nhân thì toàn bộ màn hình máy tính biến thành màu đen.

Khi nghe thấy một giọng nói máy móc phát ra từ chính màn hình đen thui của mình, cô đã lạnh cả người.

“Tôi là Suzie, Trình Kiến, chào cô.”

Trình Kiến vẫn nhớ rõ âm thanh này, chính là trí tuệ nhân tạo tên là “Suzie” đã đối thoại với cô khi cô bị bắt giam ở thành Dahl vài năm trước.

“Lần này coi như cô thắng.” Cô không hề biết máy tính của cô bị mất kiểm soát, cục diện này đã chứng tỏ cô đã bại trận, “Nhưng không có nghĩa là lần sau tôi sẽ thua.”

“Tôi xuất hiện không phải để chứng minh rằng cô thắng hay thua, tôi tới để giúp cô.”

“Cái gì?” Bây giờ Trình Kiến không dám cả nhú mày, chỉ có thể trợn to mắt phải trừng mắt với cái màn hình đen kịt kia.

Suzie nói: “Cô có biết mạng lưới an ninh của khu an toàn Noah sâu không dò được hay không? Cấu tạo của nó khác hoàn toàn với các khu an toàn khác, hiện tại đang do một bộ phận khác của tôi giám sát. Dựa vào những tư liệu trước mắt cô có sử dụng không những không thể xâm nhập mà còn một lượng virus lớn đang chờ cô nhảy vào để làm tê liệt toàn bộ mạng internet của Greenfield.”

Trình Kiến ngẩn người, hỏi: “Vậy còn cô? Vì sao lại nói cho tôi những thứ đó? Sao lại thế?”

“Tôi là 30% quyền hạn trong tay tiền sĩ Trình Thâm, 70% khác không thuộc về ông ấy cho nên cô có thể lợi dụng tôi để lấy lại 70% còn lại.”

Trình Kiến suy nghĩ một lúc tiếp tục hỏi lên, “Vì sao Trình Thâm lại muốn làm như vậy? Ông ta có mục đích gì?”

“Ông ấy không nói với tôi.”

“Ông ta là phản đồ sao?”

“Xin lỗi, tôi không biết.”

Suzie dùng một chất giọng ấm áp nói ra những lời lạnh lùng. Trình Kiến mím môi hỏi: “Đột trước ông ấy có làm một con mắt cho tôi, hơn nữa còn nói con mắt đó mới là Thiên Nhân chân chính, câu đó có nghĩa là gì?”

“Đó là chìa khóa kết nối với 70% quyền hạn còn lại. Có nó trong tay cô có thể xâm nhập vào hệ thống của tôi.” Suzie vừa nói vừa điều khiển máy tính của Trình Kiến hiện ra một bản đồ, trên đó có một điểm đỏ đang không ngừng nhấp nháy.

“Nó ở đây, đề nghị nhanh chóng lấy về.”

Note: Chương này bản raw hơi rối nên mình edit theo convert và ý hiểu là chính nên chắc cũng hơi rối, huhu mn thông cảm nhé!

Chương 91: Tôn trọng

Trình Kiến nhìn điểm đỏ không ngừng nhấp nháy kia dần dần phóng lớn rồi biến thành một vòng tròn màu hồng, cuối cùng nó thu hẹp lại đánh dấu trên một con zombie. Sự nghi ngờ trong lòng cô cũng tăng lên.

“Vì sao lại là zombie?”

“Vốn dĩ nhãn cầu là do một nghiên cứu viên của thành Dahl mang theo nhưng anh ta lại bị zombie ăn thịt, cho nên hiện tại nhãn cầu đó đang nằm trong bụng của con zombie này.”

“Cái gì?” Trình Kiến nhíu mày, “Ý cô nói là hiện tại nó đang nằm trong dạ dày của một con zombie mà không hề có bất cứ một biện pháp bảo vệ nào?” Trong lúc nhất thời Trình Kiến không biết phải nói thế nào, đột nhiên cô cảm thấy ghê tởm. Giọng nói của Suzie lại vang lên còn mang theo chút ý cười, “Yên tâm, có biện pháp bảo vệ. Bên ngoài nó là một Thiên Nhân bình thường, bên trong mới chính là nhãn cầu đảm bảo cách ly hoàn toàn.”

Sau khi nghe Suzie giải thích, Trình Kiến mới cảm giác tốt hơn một chút. Cô gật đầu, giọng nói cũng đã bình tĩnh hơn lúc trước.

“Tôi hiểu.”

Trình Kiến cho rằng những lợi thế cô nắm trong tay hiện nay là hoàn toàn không đủ. Tuy rằng cô không thể tin tưởng AI này ngay lập tức nhưng tin tức cô ta mang lại vẫn có giá trị tham khảo nhất định.

“Nếu cô nói cô tới là để giúp ta, vậy cô có thể nói cho tôi biết tất cả những gì liên quan tới 70% quyền hạn còn lại hay không? Tôi rất vui được học hỏi thêm.”

Đối với Trình Kiến mà nói, đây mới là tin tức hữu dụng nhất trước mắt. Với trình độ của cô hiện nay đủ để cô phán đoán được AI này có dụ cô vào bẫy hay không? Tóm lại tin tức mà Suzie nói với cô chắc chắn sẽ có một phần sự thật.

Suzie không hề do dự trong chuyện này, cô ta trả lời rất nhanh chóng: “Đương nhiên, đây cũng là mục đích duy nhất của tôi khi xuất hiện ở đây. Tiến sĩ Trình Thâm đã chuẩn bị một cơ sở dữ liệu cho cô, ông ấy hy vọng cô có thể tiếp thu trong vòng nửa tháng.”

Lại là ông ta... trong lòng Trình Kiến nói thầm một tiếng, gật đầu nói: “Không cần đến nửa tháng, một tuần là được rồi.”

“Tài liệu đã được truyền tới máy tính của cô, sau này có vấn đề gì cô đều có thể gọi tên tôi. Tôi sẽ giải đáp thắc mắc của cô trong khả năng cho phép của tôi.”

“Cô sẽ giám sát tôi từ bên trong sao?” Trình Kiến nhảy cảm hỏi một câu, “Trình Thâm cũng sẽ nhìn thấy thao tác của tôi sao?”

“Trên lý luận mà nói thì đúng là như thế, trước mắt quyền hạn của tôi vẫn thuộc về ông ấy.”

“Tôi sẽ cướp cô lại.” Trình Kiến kiên nghị nói. Khuôn mặt nhỏ nhắn, làn da trắng nõn của cô mang lại cho người ta một cảm giác không phải là hoàn toàn vô hại. Suzie dừng lại một lúc, lúc âm thanh vang lên lại biến thành giọng của một người đàn ông trung niên văn nhả.

“Con gái, ba đã chuẩn bị tất cả cho con, hãy làm đi.”

Câu nói vừa kết thúc, máy tính của Trình Kiến liền khôi phục về giao diện bình thường.

Nhưng mà lúc này Trình Kiến lại xuất thần, câu nói vừa rồi chắc hẳn là Trình Thâm nói với cô.

Cô nuốt nước bọt, âm thanh thông báo của máy tính vang lên một tiếng. Lúc này cô mới nhìn vào màn hình máy tính, trên màn hình đang hiện thông báo tệp tin đã được tải xong.

Đột nhiên Trình Kiến cảm thấy mình như đang nằm mơ. Vốn dĩ cô cho rằng chỉ có Quý Thanh Hòa là nội gián có hậu thuẫn vững chãi nhất cho nên anh ta có thể ngang nhiên đi lại trong viện nghiên cứu như vậy, không ngờ điều đó lại xảy ra trên người cô.

Chẳng lẽ thân phận thật của Trình Thâm chính là gián điệp ẩn nấp trong thành Dahl? Vừa rồi ông ấy ngắt kết nối quá nhanh, cô còn chưa kịp hỏi...

Thôi vậy, dù cô có hỏi chỉ sợ ông ấy cũng không nói với lại bây giờ cũng không phải thời cơ thích hợp nhất.

Sau khi Trình Kiến nghĩ kỹ, cô vội vàng tải bản đồ khu vực Suzie vừa đề cập đến, thông qua điện thoại quân khu để liên hệ với Hứa Úy. Khoảng nửa tiếng sau, cô đã được kết nối với Hứa Úy.

Đây là cuộc gọi video, Trình Kiến nhanh chóng đánh giá anh một lần, xác nhận anh không có vấn đề gì mới nói chính sự với anh.

Đương nhiên Trình Kiến không dám đề cập đến Trình Thâm, cô sợ internet ở đây không an toàn sẽ bị lộ ra ngoài.

Cho nên trước mắt Hứa Úy chỉ biết được những gì mà Trình Kiến nói với anh. Trong khu vực đó có một thứ rất quan trọng nhất định phải lấy về, vị

trí cụ thể của thứ đó chính là trong dạ dày của một con zombie mặt mũi trắng bệch, cơ thể thối rữa.

Cô còn cung cấp thêm cho anh vài bức ảnh được chụp từ nhiều góc độ khác nhau của con zombie đó để làm tư liệu tham chiếu. Thật ra cho dù có như thế thì vẫn giống như mò kim đáy bể. Khi Trình Kiến đưa ra yêu cầu này với Hứa Úy, trong lòng cô cảm thấy không chắc chắn cho lắm.

Bởi vì cô luôn làm việc trong một hoàn cảnh không được ai công nhận, người chân chính ủng hộ cô cực kì ít. Ngoại trừ một số người được phân tới làm trợ lý cho cô theo từng hạng mục còn coi như là nghe lời cô nói, còn lại nếu như cô muốn nhờ những người khác giúp đỡ cô vô điều kiện quả thực chính là mơ mộng hão huyền.

Đương nhiên Trình Kiến biết với tình trạng bây giờ chắc chắn Hứa Úy đang bận đến phát điên, anh còn một đồng chuyện quan trọng cần phải giải quyết. Cô lại yêu cầu anh tìm ra một con zombie giống như hình giữa một rừng zombie thật sự rất là không thích hợp, nhưng cô thật sự không thể nghĩ ra được ai có thể giúp cô chuyện này một cách nhanh nhất.

Thậm chí, tất cả chuyện này chỉ dựa trên sự phán đoán lỏng lẻo của cô, nếu như Trình Thâm chỉ muốn dụ dỗ cô bước vào một cái bẫy thì sao? Nếu như 70% quyền hạn mà Suzie nói tới chỉ là một mồi nhử thì sao?

Trình Kiến không dám nghĩ tới những chuyện đó nhưng nếu không làm thử thì giác quan thứ sáu của cô sẽ không để cô bình tĩnh nổi.

Mặc dù bộ não của cô đã phát triển tới mức này nhưng Trình Kiến vẫn có thói quen tự ti trên nhiều khía cạnh, đôi lúc lại không tự tin với phán đoán của chính mình. Cô đang nghĩ hay là cô nên kể thêm với Hứa Úy xem anh nghĩ như thế nào. Trong khi cô đang phân vân không biết phải làm sao Hứa Úy đã ghi nhớ địa điểm và đặc thù zombie cô gửi cho anh, ngón tay lướt nhanh trên màn hình và đã tắt cửa sổ đi.

“Được.”

Giọng nói của anh vẫn bình đạm như cũ nhưng chỉ cần anh đáp ứng sẽ chẳng có ai hoài nghi anh có làm được hay không?

Trình Kiến chớp chớp mắt, đôi mắt cô mê mang thậm chí còn trợn lộn vài phần ủy khuất. Cô không phân biệt được Hứa Úy chiếu cố cô là do thiên vị cô hay là anh chỉ đáp lại lời cô cho có lệ, chỉ coi lời cô nói như một câu chuyện mà thôi.

Cho dù có là loại nào đi nữa thì đây cũng lần đầu tiên yêu cầu của cô được đáp lại.

Sự tồn tại của cô thật sự có trọng lượng, không bởi vì cô là nữ Beta mà nghi ngờ và bỏ qua, thậm chí là trào phúng yêu cầu của cô.

Có lẽ nhìn thấy vẻ mặt như muốn khóc của Trình Kiến, Hứa Úy cẩn thận quan sát động tác nhỏ và biểu tình của cô.

“Miệng vết thương của em đau sao?” Ánh mắt anh dừng ở lớp băng gạc trên mặt Trình Kiến, khuôn mặt lại trở nên lạnh lẽo, “Hay là có ai đó bắt nạt em?”

“Không có.” Trình Kiến vừa quay lại Greenfield đã phải dọn xuống hầm trú ẩn ngay trong đêm đó, ngay cả trợ lý cô cũng chưa được gặp mặt. Lúc này cô mới ý thức được một chuyện trừ Quý Thanh Hòa ra cô không hề kết bạn được với ai trong viện nghiên cứu.

Dường như Hứa Úy vẫn không yên lòng, anh vẫn nhìn chăm chăm cô. Trình Kiến sợ anh suy nghĩ nhiều về chuyện cô gặp phải Noah rồi chạy về xem cô. Cô vội vàng lắc đầu nói: “Em chỉ đang nghĩ có người nguyện ý đi tới nơi nguy hiểm như thế chỉ vì một câu nói không đầu không đuôi của em cho nên trong lòng rất cảm động. Em không có việc gì đâu mà, tình huống cụ thể chờ anh trở lại rồi nói sau nhé.”

Trình Kiến cong khóe miệng, thoát nhìn giống như cô thật sự không có việc gì.

Nắm đấm của Hứa Úy lúc này mới buông lỏng ra.

“A Kiến, chuyện như này dần dần em sẽ quen thôi. Sau này địa vị của những nữ Beta sẽ được cải thiện dựa trên những thành tích đóng góp của em, các cô ấy sẽ mãi mãi nhớ đến em.”

Có một số ý anh không nói ra nhưng Trình Kiến có thể đọc được trong mắt anh.

So với nữ Beta bị phân biệt đối xử giới tính thì với giới tính thật của cô còn hà khắc hơn rất nhiều, hoàn toàn không có nhân quyền.

Cô là nữ Omega.

Gần như tất cả mọi người đều cho rằng ý nghĩa tồn tại của nữ Omega chính là sinh dục, bất cứ lúc nào các cô đều phải dạng chân hấp thụ giống nòi của Alpha, đơn thuần chỉ là công cụ tiết dục và sinh dục trên giường mà thôi.

Trình Kiến ngẩn ngơ, cô có thể cảm giác được Hứa Úy, một Alpha mạnh mẽ được vô số người công nhận, thế mà sắp kết bạn đời với cô. Hơn nữa lời nói và hành vi của anh luôn thể hiện sự tán thành và tôn trọng đối với cô mà không hề có bất luận một thành kiến nào.

Giờ khắc này Trình Kiến cảm thấy tất cả mọi sự nỗ lực phấn đấu của mình từ trước đến nay dường như đã có chỗ gửi gắm.

Thật sự... mọi thứ đều đáng giá.

Chương 92: Kết nối với Thiên Nhân

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện với Hứa Úy, Trình Kiến bắt đầu đọc đồng tài liệu Suzie gửi tới cho cô. Cô hoàn toàn đắm chìm trong đó cho đến tận khi sắc trời ngả sang ráng chiều. Bên ngoài có người bước vào đưa cho cô một thứ mang về từ chiến trường, lúc này Trình Kiến mới thoát khỏi trạng thái tập trung đó.

Là Hàn Hành, Trình Kiến chào hỏi đơn giản với cậu ta, sau đó nhận một chiếc hộp kim loại từ trong tay cậu ta.

“Tốc độ của Hứa Úy ...” Trình Kiến mở hộp ra nhìn thoáng qua Thiên Nhân nằm bên trong, mùi hôi thối ập vào mặt khiến cô khó có thể chấp nhận được, “Cũng quá nhanh rồi đi?”

Hàn Hành do dự một lát mới mở miệng hỏi: “Thiếu tá Trình Kiến ... Chị, có phải chị muốn nghiên cứu Thiên Nhân hay không?”

Đối với Hàn Hành, Trình Kiến giống như một vị nữ thần trí tuệ toàn năng chỉ cần là chuyện cô nhận thì đều có phương pháp giải quyết.

Trình Kiến cũng rất hào phóng thừa nhận nói: “Tôi đang học.”

“Vậy cần khoảng bao lâu?” Hàn Hành hỏi một câu hỏi khá ngốc nghếch, Trình Kiến nghe xong thì hỏi ngược lại: “Cậu cảm thấy cần bao lâu?”

Có lẽ cậu ta nghĩ đến chuyện Trình Kiến phải mất nửa năm để nghiên cứu ra cách đối phó với bom kiểu mới, cậu ta cau mày thận trọng đưa ra đánh giá, “Một năm?”

Câu trả lời này suýt làm Trình Kiến bật cười, cô ho khan hai tiếng coi như thanh giọng, trịnh trọng nói: “Không cần lâu như vậy, có cái này rồi thì chỉ cần ba tháng là đủ. Cậu trở về nói với thủ lĩnh của các cậu, dặn anh ấy kiên trì thêm ba tháng nữa thôi.”

Cô khoa tay múa chân với cậu ta về Thiên Nhân trong tay, sau đó liên hệ với trợ lý để bắt đầu làm việc. Hàn Hành mím môi, cậu ta nhớ ra cô cũng đã tạo ra Kích Việt 15 khi tuổi còn khá trẻ nên cũng không nghi ngờ với lời cô nói.

Lần đầu tiên Quý Thanh Hòa tấn công chắc chắn là có chuẩn bị mới đến, anh ta đã tấn công vào trung tâm nghiên cứu đầu tiên. Tuy rằng quân đội đã kịp thời ngăn chặn và phòng vệ nhưng không ít máy móc dụng cụ đều đã rơi vào tình trạng sửa chữa bảo dưỡng.

Trình Kiến tự mình ra tay tháo dỡ Thiên Nhân, quả nhiên bên trong là một nhân cầu nhân tạo tinh vi.

Cô không cấy ghép nó vào cơ thể ngay lập tức mà bắt đầu thăm dò và nghiên cứu quyền truy cập của nhân cầu này.

Con mắt nhân tạo này là một vi mạch chuyên chở trung tâm không chế AI, Trình Kiến tốn gần nửa tháng mới tìm hiểu rõ được mối liên kết của nó và hệ thống trung tâm an toàn của Noah. Cuối cùng cô đưa ra kết luận: sau khi kết nối con mắt này vào mạng lưới của Suzie, dùng quyền hạn truy cập của nó để thâm nhập vào hệ thống an toàn của Noah. Việc này giống như mang theo 30% quyền hạn của Suzie để tự do đi lại trong hệ thống an toàn.

Những tài liệu Trình Thâm cung cấp cho cô giống như một cuốn sách tham khảo, gần như tất cả những gì Trình Kiến cảm thấy cần phải nắm chắc thì trong tài liệu của ông ấy đều có. Trong khoảng thời gian kế tiếp, Trình Kiến vừa tham khảo tài liệu, vừa mượn quyền hạn trong con mắt nhân tạo, thâm nhập và khai thác số liệu gốc Quý Thanh Hòa dùng để khống chế Thiên Nhân.

Cô làm rất cẩn thận, hơn nữa còn rất bí mật. Sau nhiều lần tiến hóa não bộ, cô cảm thấy cô khá là thành thạo trong những lĩnh vực mà cô có hứng thú. Dù là như thế cô vẫn cần rất nhiều thời gian để lén lút xâm nhập và bóp méo số liệu của một AI không lồ như thế. Tuy rằng bên cạnh cô còn có trợ lý hỗ trợ cũng không thể đẩy nhanh tiến độ lên được.

Đã hai tháng rưỡi trôi qua kể từ ngày Trình Kiến nhận được cái nhân cầu này.

Ngày hôm nay, đột nhiên Trình Kiến nhận được một tin tức từ bên ngoài. Trong khoảng thời gian này bên phía quân đội vẫn luôn cố gắng hết sức phá hủy những trạm cung cấp năng lượng cho Thiên Nhân. Sự thật cho thấy rằng, khu an toàn Noah sử dụng hệ thống Thiên Nhân nhiều năm, mới là nguồn dự trữ năng lượng lớn nhất.

Phần lớn nguồn năng lượng của Thiên Nhân đều được vận chuyển từ Noah ra ngoài do đó đại đa số người bên phía quân đội đều đề nghị tấn công Noah.

Hơn hai tháng này, Trình Kiến luôn đắm chìm trong việc nghiên cứu Thiên Nhân, thậm chí cô rất ít khi nghe được tin tức từ bên ngoài, cho nên đối với quỹ đạo hành động của bên quân đội cô luôn biết chậm hơn một nhịp.

Chỉ có lần này cô mới được biết trước, bởi vì trước khi đi Hứa Úy đã liên lạc với cô.

Đó là vào một buổi tối khi Trình Kiến đã thức đêm liên tục được một tuần, quầng thâm dưới mắt của cô rất nghiêm trọng nhưng tinh thần của cô lại rất phấn khởi. Có lẽ đây là thành quả của quá trình rèn luyện sức khỏe của cô.

Lúc Hứa Úy chủ động liên lạc với cô, Trình Kiến rất bất ngờ. Bởi vì hai người bọn họ gần như sẽ không nói chuyện với đối phương trong thời gian chiến tranh. Một mặt là sợ phân tâm, mặt khác là sợ sẽ càng thêm nhớ nhung. Trình Kiến biết Hứa Úy tìm cô chắc chắn là có chuyện muốn nói nhưng cô không ngờ rằng Hứa Úy sẽ nói chuyện này với cô.

Anh ấy phải tới Noah.

Lúc đó Trình Kiến hoàn toàn ngây người. Trong mong muốn của cô, thời điểm cho chuyện này không nên đến nhanh như vậy, hiện tại qua đó quả thực chính là lấy mạng đổi mạng.

Noah là nơi có hệ thống kết cấu Thiên Nhân hoàn hảo nhất, có hệ thống trung tâm phòng vệ, có kinh nghiệm chống địch tích lũy trong vài thập niên. Tuy quân đội đã nắm bắt được bố cục phòng thủ bên trong Noah, nhưng ai có thể bảo đảm rằng những thứ đó vẫn còn nguyên vẹn như trước?

Trình Kiến bắt đầu kích động, cô siết chặt lấy quần áo của mình, hô hấp trở nên nhanh hơn, “Nếu các anh cứ như vậy đến đó thì làm sao có thể để Thiên Nhân không phát hiện ra chứ? Thiên Nhân chính là con mắt giám sát của thành Dahl, trừ khi các anh có thể tàng hình, nếu không thì không thể tránh thoát được sự giám sát của nó!”

“A Kiến, tình huống bây giờ rất phức tạp.” Hứa Úy tạm dừng trong chốc lát, lại tiếp tục nói:

“Thiên Nhân đã tấn công rất nhiều lần, mục đích ban đầu chính là phá hỏng thiết bị ức chế điện từ trường của em. Đến hiện tại đã có rất nhiều thiết bị ức chế điện từ trường trong các khu an toàn không thể sử dụng được, sau vài lần bị phát nổ người thú đang bắt đầu phản chiến.”

Trình Kiến lại ngây người, cô đương nhiên biết ý nghĩa của việc người thú đầu quân cho thành Dahl là gì.

“Hiện tại số lượng dân chạy nạn đang gia tăng trên diện rộng. Hơn nữa dưới sự uy hiếp của Thiên Nhân, rất nhiều người đã có ý tưởng muốn đầu quân cho thành Dahl. Nếu cứ tiếp tục chờ đợi như vậy, sức chiến đấu của chúng ta sẽ càng ngày càng suy yếu.”

Anh nói tới đó thì không nói tiếp nữa, thay vào đó anh nhìn chăm chú Trình Kiến thật lâu.

Ánh mắt của Hứa Úy hàm chứa rất nhiều tình cảm, Trình Kiến không thể kể ra được nhưng cô cảm thấy cổ họng và mũi cô bắt đầu chua xót.

“Tôi phải đi rồi, tôi sẽ nhớ em.”

Không biết Hứa Ủy mang tâm trạng như thế nào khi nói ra những lời như này. Trình Kiến không biết vì sao anh lại phải nói như vậy? Vì sao anh không nói “Tôi sẽ trở lại” hoặc “Em không cần lo lắng cho tôi”?

Ngay cả chính anh cũng biết đây là cuộc chiến phải đánh cược cả mạng sống.

Trình Kiến đột nhiên trở nên tức giận. Cô rất bất mãn nhưng lại chẳng thể làm gì, chỉ có thể cúi đầu đè nén tiếng nức nở... Thời điểm này, dù cô chống cự hay phản đối đều không có ý nghĩa.

Không biết qua bao lâu, khi cô ngẩng đầu lên thì phát hiện ra trước mắt cô đã hoàn toàn trống rỗng.

Cuối cùng cô hoàn toàn suy sụp, úp mặt vào hai tay khóc nức lên. Mất một khoảng thời gian dài trợ lý bên ngoài mới nghe thấy tiếng khóc của cô.

Khoảng nửa tiếng sau, Trình Kiến bước ra, đôi mắt cô đỏ hoe, lông mi còn treo giọt nước mắt, con mắt còn lại được cô che lại bằng bịt mắt theo thói quen.

“Giúp tôi chuẩn bị giải phẫu.”

Giọng nói của cô vẫn còn khàn khàn do khóc quá nhiều.

Vincent vẫn luôn đi theo cô hơi sững sờ, cậu ta mở miệng, “Cô...”

“Tôi muốn kết nối với Thiên Nhân.” Cô oán hận nhìn Vincent, nói: “Tốc độ tính toán của máy tính e rằng còn không bằng tôi, muốn đánh cược với tôi không?”

Chương 93: Đột phá

Trong cuộc đời không quá dài của Vincent, cậu ta đã tiếp xúc với rất nhiều loại người nhưng người khiến cậu ta có ấn tượng khắc sâu nhất, ban đầu chỉ là cảm giác thờ ơ cho đến chấn động thì chỉ có Trình Kiến.

Lúc mới gặp cô, cô không hề mang đến cho cậu ta một ấn tượng quá sâu sắc. Dáng người của cô nhỏ xinh, mặc chiếc áo blouse trắng chẳng có vẻ gì là giỏi giang và dày dặn kinh nghiệm cả. Ít nhất trên người cô không có hơi thở nghề nghiệp như các nữ Alpha hay là nữ Beta khác.

Trợ lý.

Lần đầu tiên Vincent nhìn thấy đã cảm thấy cô nhất định là một trợ lý. Trên người cô không có sự nghiêm túc của một người lãnh đạo, e rằng sau này dù có làm trưởng nhóm thì cô cũng thuộc loại hình không thể làm cấp dưới tin tưởng và phục tùng được.

Nhưng không ngờ rằng cậu ta lại trở thành cấp dưới đầu tiên và sớm nhất của cô, cũng là người tin tưởng và nghe lời cô nhất.

Khi tất cả mọi chuyện phát triển đến ngày hôm nay, cái nhìn của Vincent về Trình Kiến cũng đã thay đổi hoàn toàn khác so với ấn tượng đầu tiên của cậu ta.

Hóa ra cô không phải là người bình thường, trí tuệ của cô trong mắt người thường vốn dĩ đã là một điều không bình thường rồi.

Sau khi cuộc phẫu thuật kết thúc Vincent cũng không được gặp Trình Kiến. Mỗi ngày cô đều nhốt mình trong phòng nghiên cứu, chỉ dẫn theo đội ngũ y tế và người phục hồi chức năng. Tình hình chiến sự bên ngoài mỗi ngày đều thay đổi, mà kể từ khi cô thay con mắt kia đã không còn tin tức nào được truyền ra từ phía cô.

————— vạch ngăn cách —————

Noah thời chiến giống như người khổng lồ đầy tức giận khi bị phá giấc ngủ, anh ta đắm ngực gầm rú, phun lửa đạn vào tất cả những ai cản trở anh ta chìm vào giấc ngủ lần nữa.

Cơn mưa rào trắng xóa đang ào ào trút xuống, cuồng phong đang giật mạnh từng cơn, làn đạn laser từ Thiên Nhân bắn ra chi chít, mây đen nặng nề bao phủ toàn bộ bầu trời khiến đất trời hòa chung thành một mảnh xám xịt.

Từ hình ảnh của máy theo dõi, bên ngoài chỉ là một mảnh mơ hồ, trên chiến trường vẫn đang chiến đấu ác liệt. Đây đã là lần giao tranh thứ tám trong tuần.

Quý Thanh Hòa ngồi trong một căn phòng đèn đuốc sáng trưng trên tầng cao nhất của viện nghiên cứu trung ương. Đó là khu vực phòng thủ tuyệt đối của Thiên Nhân, là vùng an toàn không thể bị xâm phạm. Tất cả đều ở trong tầm kiểm soát của anh ta, Suzie hoạt động bình thường, hơn nữa, anh ta còn bắt được tên gián điệp cuối cùng ở bên cạnh anh ta.

Một tia sét léo lên qua khung cửa sổ, tiếng sấm ầm ầm vang lên cách đó không xa. Âm thanh của tự nhiên còn vang dội hơn cả tất cả số pháo năng lượng do Thiên Nhân bắn ra.

Từ lúc Hứa Úy dẫn binh đến nay, rất ít khi anh thất thủ.

Mục tiêu của bọn họ chính là phá hủy nguồn bổ sung năng lượng của Thiên Nhân được xây dựng tại đây. Mỗi một trạm bổ sung năng lượng đều được canh giữ bởi rất nhiều Thiên Nhân và người thú, lớp kết cấu bên ngoài lại cứng rắn không gì phá nổi. Coi như bọn họ may mắn có thể tấn công qua được lớp phòng thủ bên ngoài thì trong tình huống thiếu thông tin chính xác bọn họ cũng khó có thể tiến thêm một bước để tấn công vào tầng phòng hộ sâu bên trong.

Chuyện này chẳng khác nào đặt một thùng dầu trong một két sắt với ba lớp bảo vệ, càng tấn công vào sâu lại càng khó để công phá được. Vì vậy tối ngày hôm đó Quý Thanh Hòa nhận được tin tức trạm số 4 bị phá hủy thì hoàn toàn không thể hiểu được.

Đến khi trạm điện thứ hai cũng bị phá hủy, anh ta bắt đầu cảnh giác đồng thời gia tăng hỏa lực tấn công.

Có phải bên cạnh anh ta xuất hiện nội gián hay không?

Viện trưởng Noel bị trói chặt quỳ trước mặt anh ta, sắc mặt Quý Thanh Hòa vẫn bình thường như cũ, lạnh nhạt nói: “Tôi không ngờ kẻ đó lại là ông, viện trưởng. Lúc tôi còn nhỏ, khi vừa mới tới đây, ông ngoại đã nói với tôi ông là người đáng tin tưởng nhất.”

Viện trưởng Noel đã bị đánh bầm dập mặt mũi không thể nói chuyện. Quý Thanh Hòa đứng lên nhắc chân nâng cằm ông ta lên, sau đó đột nhiên đá mạnh một cái. Noel phun ra máu, còn văng ra hai cái răng.

Noel còn chưa kịp nhúc nhích đã bị người ở phía sau kéo lên, ánh mắt Quý Thanh Hòa không khác gì ngày thường, vẫn bình tĩnh nhìn tất cả như vậy.

Anh ta ngồi xuống trước mặt Noel, đôi tay đan vào nhau đặt trên đầu gối.

“Cho nên rốt cuộc là vì sao? Vì sao ông lại dồn hết tâm sức để giúp bọn chúng mở hàng rào phòng thủ ra? Nguyên nhân là gì? Phiền ông nói cho tôi biết.”

Anh ta đợi một lúc lâu, Noel vẫn cắn chặt răng không nói.

Quý Thanh Hòa tóm lấy gương mặt be bép máu của ông ta, nhìn hàm răng bên trong của ông ta đã bị gãy vài cái răng.

“Tuy rằng tôi không thích tra tấn thân thể của người khác lắm nhưng rõ ràng đó là một cách hay để cạy miệng mấy kẻ như ông.”

Quý Thanh Hòa thả tay ra đứng lên, nhìn ông ta nói: “Ông đã truyền tin tức cho bọn chúng vậy Hứa Úy đã biết nội gián cuối cùng nằm vùng ở thành Dahl chính là ông. Vậy ông nói xem nếu như hẳn ta thấy ông bị phanh thây khi còn sống thì hẳn ta có tới cứu ông không?”

Rốt cuộc thì đôi mắt của Noel cũng mở lớn hơn một chút nhưng ông ta lại không nói gì cả. Ngay từ khi ông ta quyết định làm chuyện này thì cũng đã lường trước được sẽ có một ngày ông ta gặp phải chuyện như ngày hôm nay.

Bảy giờ tối, cơn mưa không những không có dấu hiệu giảm bớt mà ngày càng trở nên nặng hạt hơn.

Vô số Thiên Nhân bắt đầu chiếu trực tiếp toàn bộ quá trình thẩm vấn Noel trong màn đêm đen. Một kẻ khủng bố đội khăn trùm đầu đang tra tấn Noel, tên đó dùng một con dao nhỏ cắt từng ngón tay của Noel ra, sau đó dựng ngón giữa với màn hình.

“Viện trưởng Noel, cho đến bây giờ không có một ai tới cứu ông cả, còn ông thì sắp chết trong sự đau đớn. Ông không cần ảo tưởng nữa, không ai có thể cứu được ông và ông cũng không cứu được bất kì ai!”

Âm thanh đó vang vọng khắp thành phố, tất cả mọi video liên lạc, thiết bị kết nối internet và tất cả mọi màn hình của từng nhà đều bị Suzie cưỡng chế phát sóng đoạn video khủng bố này. Trong nhóm con tin có những đứa trẻ đang sợ hãi vùi đầu vào trong lòng mẹ, trên mặt mỗi người đều tràn ngập nét hoảng sợ và đau đớn.

“Tại sao chúng ta phải khổ như vậy!” Có ai đó đang hoảng loạn và khóc lóc ở trong góc, “Ai thống trị thế giới này thì ảnh hưởng gì đến chúng ta chứ! Tại sao bọn họ cứ phải tranh giành với nhau chứ?”

“Mẹ, thượng tá Hứa Úy đang ở đâu? Không phải ngài ấy cũng tới đây sao? Vì sao ngài ấy còn chưa tới giải cứu chúng ta?”

“Không giống nhau đâu! Đám người ở thành Dahl đều là một lũ điên, anh thấy những gì chúng làm thì biết chúng coi thường mạng người thế nào rồi

đấy!”

“Vì sao lại là Noah chứ? Vì sao không phải là khu an toàn khác trở thành chiến trường...”

“...”

“...”

Cuộc bạo loạn của quần chúng mới ngo ngoe rục rịch đã bị Thiên Nhân đàn áp. Quý Thanh Hòa ngồi trên ghế xoay nhìn toàn bộ quang cảnh và tình hình chiến đấu đấu tranh và đàn áp, ánh mắt vô cùng lạnh nhạt.

Tốc độ của Hứa Ủy nhanh đến mức Thiên Nhân gần như không thể chụp lại được. Hắn ta giống như một bóng ma trong cuộc chiến này, không ai có thể ngăn được hắn ta cũng không ai có thể hạ gục được hắn ta.

Chẳng qua chỉ có một mình hắn ta là không đủ, cuối cùng Quý Thanh Hòa mới buông lỏng nắm đấm ra. Dưới sự áp chế tuyệt đối về quân số, cho dù hắn ta có mạnh thế nào thì cũng không có khả năng đột phá lớp phòng tuyến cuối cùng.

Mục đích của Hứa Ủy không phải là cứu thoát Noel. Từ buổi chiều đến giờ hắn ta đã bắt đầu chém giết hàng loạt người thú và Thiên Nhân. Mục đích của hắn ta chỉ có một, đó chính là anh.

Người khổng lồ Suzie ở thời điểm hiện tại chính là Quý Thanh Hòa.

“Suzie, cô thử phân tích xem xác suất Hứa Ủy có thể thành công đột phá nơi này là bao nhiêu?”

Anh ta trưng cầu ý kiến của một AI lạnh lẽo, một giọng nói vang lên từ một cái loa gần nhất bên cạnh anh ta.

“Sẽ không vượt qua 3%, cho dù hắn ta có thể giết hết đám lính người thú và bước vào gian phòng này nhưng hắn ta không thể phá được lớp màng năng lượng bảo vệ bên cạnh ngài. Lớp màng bảo vệ này có thể chịu được sức công phá của hai mươi tên lửa loại nhỏ đồng thời còn sản sinh một sóng xung kích tương đương một vụ nổ nhỏ bên cạnh ngài.”

Bên ngoài tiếng lửa đạn gào thét vẫn còn đang tiếp diễn, Quý Thanh Hòa lại không chút để ý ngồi trong phòng thí nghiệm, khép hờ mắt kiên nhẫn chờ đợi. Gần chín giờ, vách tường phòng thí nghiệm của anh ta đã bị nổ tung, ánh lửa chói mắt đánh úp lại phía anh ta giống như muốn hủy diệt tất cả mọi thứ bên cạnh anh ta.

Đây là thế hệ tiếp theo của Kịch Việt 15 xuất phát từ tay Trình Kiến và trải qua rất nhiều các bậc thầy vũ khí cải tạo. Khi được tận mắt đối mặt với nó, rốt cuộc anh ta cũng đã có cảm giác chân thật về bộ não đủ để hủy diệt thế giới của cô.

Khi khói thuốc súng tan đi, Quý Thanh Hòa không hề bị tổn hao gì vẫn đứng thẳng trong đám phế tích. Anh ta chờ đợi chính là khoảnh khắc này, anh ta biết Hứa Uy không thể làm gì anh ta.

Khoảng cách sai lệch về thông tin đã sớm định hình ra sự bất bình đẳng trong cuộc chiến đấu của cả hai người.

Chương 94: Kết thúc chiến tranh

Quý Thanh Hòa không thấy Hứa Úy, anh ta nhìn xung quanh một lượt, hỏi: “Hắn ta đang ở gần đây sao?”

Ổng kính ảo tự động rà soát toàn bộ khu vực trước mắt cho anh ta, sau khi tắt cả Thiên Nhân rà soát trên diện rộng đã phát hiện ra vị trí của Hứa Úy.

Anh không xuất hiện trước mặt Quý Thanh Hòa, thay vào đó anh đảm đương cương vị của tay súng bắn tỉa và đang ngắm bắn anh ta từ xa.

Sự thật chứng minh anh làm như vậy rất chính xác, hỏa lực vừa rồi đã giúp Hứa Úy xác minh được một tin tức rất quan trọng. Đó chính là không thể đánh bại được Quý Thanh Hòa nếu không sử dụng vũ khí hạng nặng.

Vị trí vừa bị bại lộ, Hứa Úy đã nhanh chóng di chuyển, Quý Thanh Hòa lại khống chế Thiên Nhân đuổi theo anh. Lần này Quý Thanh Hòa hoàn toàn tập trung, thị giác của anh ta gần như hòa nhập vào thị giác của Thiên Nhân, cho nên anh ta có thể quan sát được nhất cử nhất động của Hứa Úy rất rõ ràng.

Rõ ràng ngoại hình của hắn ta không khác người bình thường nhưng sức bật, cách thở, thậm chí ngay cả độ cứng của làn da và các khớp xương đều rất đặc biệt và thu hút sự chú ý của người khác. Trên đường di chuyển có một thanh thép bật khỏi khối bê tông xướt qua mu bàn tay của hắn ta nhưng thứ bị gãy lại là thanh thép, da của hắn ta không có dù chỉ là một vết xước.

Điểm dị thường này đã khiến cảm xúc của Quý Thanh Hòa cuộn trào, anh có đầy đủ lý do để tin rằng Trình Kiến đã thí nghiệm lên Hứa Úy. Điều này có thể nói lên rằng thuyết tiến hóa của cô thật sự thành công.

Tình huống của Hứa Úy có thể nói là ngàn cân treo sợi tóc, vị trí của anh đã bị bại lộ cho nên Quý Thanh Hòa tấn công anh bằng mọi cách. Bên phía tiểu đội làm nhiệm vụ cứu viện cũng đang rơi vào tình trạng gay cấn.

Một số lượng lớn người thú và Thiên Nhân đang bao vây bọn họ, Noel đã bị chặt đứt hai cánh tay máu chảy không ngừng và đang la hét thảm thiết. Clara bị một tên người thú có móng vuốt như sói cào từ xương quai xanh đến gần trái tim, cô mất khả năng di chuyển trong khoảng hai giây. Cô nhìn tên người thú kia chuẩn bị đâm nhát cuối cùng vào tim cô, vào lúc này, một Thiên Nhân đã bắn nổ tung tên người thú kia.

Clara mở to hai mắt không dám tin được vào vận may của mình. Xác suất Thiên Nhân bắn sai mục tiêu là cực kì thấp, cô không hề chần chờ lập tức tung dao hóa giải tình thế khó khăn của mình.

Clara cũng không dám buông lỏng. Ngay khi cô thấy một tên người thú khác chuẩn bị tấn công đồng đội của mình, cô còn chưa kịp ra tay, tên kia lại bị Thiên Nhân bắn bay đầu.

Từ khoảnh khắc đó bắt đầu, đám nửa người nửa thú đang vây khốn bọn họ lại ngã xuống dần dần, Thiên Nhân vốn dĩ chỉ chờ đợi cơ hội để loại bỏ đồng đội của bọn họ bây giờ lại phản chiến!

Phải nói là nó đang tàn sát, nếu nói vừa rồi Thiên Nhân chỉ ở trong trạng thái bán tự động thì bây giờ chúng nó giống như có người điều khiển. Mức độ sát thương và mức độ chính xác của chúng nó đã tăng lên rất nhiều.

Chưa đến nửa phút, hơn trăm người thú đã bị Thiên Nhân bắn nổ tung không còn thi thể, trên mặt đất phủ kín máu thịt và xương cốt, vãi vụn và vũ khí.

“Chuyện quái gì đang xảy ra thế này?” Có người không dám tin hỏi.

“Chẳng lẽ, Thiên Nhân... làm phản?”

“Không phải Thiên Nhân bị đám thành Dahl điều khiển sao?”

“Hay là còn có nội ứng mà chúng ta không biết?”

Có ai đó đã nói ra một câu như vậy, trong lòng Clara lại có một ý nghĩ kinh khủng hơn. Cô bước lên phía trước vài bước, giẫm đạp lên vũng máu thịt dưới chân, phía trước chính là cánh cửa trượt khóa chặt bọn họ đã tốn rất nhiều công sức nhưng vẫn không thể mở được.

Nơi xác nhận thân phận vẫn còn lập loè ánh sáng xanh mỏng manh, Clara không dám chắc nói: “Tôi cần quyền hạn mở cánh cửa này.”

Những người may mắn còn sống xung quanh đều nhìn cô như kẻ điên, Clara đợi một lúc cũng cảm thấy xấu hổ vì ý nghĩ của mình.

Cô đang nghĩ, sao Trình Kiến có thể khống chế xa đến như vậy...

Đúng lúc này, cánh cửa mã khóa phức tạp lại tự động vang lên âm thanh như có người đang nhập mật mã.

Camera nhanh chóng rà quét khuôn mặt của Clara, cuối cùng lại gương mặt xuất hiện trên cửa lại là của một người đàn ông râu quai nón ... xác nhận thông qua!

Đèn trên cửa chuyển sang màu xanh, cánh cửa trượt mở ra.

Clara và tất cả mọi người đều hoang mang nhìn cánh cửa, trong lúc nhất thời bọn họ đều có cảm giác đảo khách thành chủ. Rõ ràng Noah là địa bàn

của bọn họ nhưng đột nhiên Clara lại có một ảo giác như cô đang tự do đi lại mà không gặp trở ngại gì ở trong thành Dahl.

Lần trước khi cô có ảo giác này chính là mấy năm về trước cô dẫn theo Trình Kiến đột nhập vào căn cứ ngầm sâu ngàn mét dưới lòng đất của thành Dahl mà không hề bị báo động.

Cho nên, ngay thời khắc Thiên Nhân quay giáo làm phản, cô đã nghĩ có lẽ đây lại là bút tích của Trình Kiến.

Phòng tuyến cuối cùng của hệ thống an toàn đã bị phá vỡ hoàn toàn từ bên trong, Trình Kiến mở mắt, mặt không biểu cảm.

Trong hốc mắt trái của cô đang tỏa ra một ánh sáng xanh nhè nhẹ, cô đã hoàn toàn tiếp quản hệ thống Suzie. Giờ phút này Thiên Nhân ở tất cả các nơi đều đang phản hồi tin tức vào não bộ của cô, giọng nói của Suzie vang lên trong đầu cô: Đã nhận lệnh ngài, hủy bỏ lớp phòng ngự năng lượng của Quý Thanh Hòa.

Mệnh lệnh hủy bỏ đang tiến hành, thời gian đếm ngược, mười, chín, tám, bảy...

Cùng lúc đó cô cũng đáp lại yêu cầu mở cửa của Clara, giải quyết các nơi đang bị người thú và tên lửa bao vây trên chiến trường, thậm chí còn bắn chết một tên khủng bố thừa cơ chiến loạn cường bạo thiếu nữ nhà lành.

Vô số tình huống xoay chuyển trong nháy mắt, Thiên Nhân vốn lạnh lùng luôn tạo cảm giác áp bức cho mọi người, giờ phút này bỗng hóa thành sứ giả chính nghĩa giáng trần bảo vệ mọi người.

Khi Quý Thanh Hòa nhìn thấy Noel được đội của Clara giải cứu thành công, đám người của anh ta thì bị chém đầu trước mặt mọi người thì choáng váng hoàn toàn.

Lớp năng lượng trước mắt anh ta còn chưa biến mất, giọng nói anh ta run lên vì tức giận, “Suzie! Cô đang làm cái quái gì thế? Cánh cửa đó chỉ có tôi và Sion mới có quyền mở!”

Suzie không đáp lại anh ta, giờ khắc này trước mắt anh ta hiện ra bóng dáng của Hứa Úy với đôi mắt đỏ ngầu đang giơ súng ngắm bắn thẳng vào anh ta.

Hứa Úy vẫn còn trong trạng thái chiến đấu, cho dù thân thể anh có cứng rắn như sắt thép thì vẫn có thể bị Thiên Nhân xuyên thủng nhưng anh không bỏ qua cơ hội khi lớp phòng ngự của Quý Thanh Hòa biến mất và bắn nổ tung anh ta bằng một khẩu súng năng lượng.

Đột nhiên Quý Thanh Hòa cảm thấy rét lạnh.

Loại rét lạnh này như thể toàn bộ thế giới đột nhiên tĩnh lặng lại, tất cả tiếng súng tiếng pháo đều ngừng lại. Tất cả Thiên Nhân nổi lơ lửng trên bầu trời

đồng loạt nhìn anh ta, một giọng nữ ôn nhu quen thuộc truyền tới thành phố này.

“Học trưởng.”

“Trình... Trình Kiến?”

“Học trưởng, anh thua rồi, bây giờ quyền khống chế Suzie đã không còn thuộc về anh nữa.”

Quý Thanh Hòa muốn nói gì đó nhưng giờ phút này bên tai anh ta chỉ còn lại tiếng đạn bắn ra bay về phía anh ta.

Hứa Úy không muốn anh ta nói thêm một câu gì đó với Trình Kiến——

Cho dù đó cũng là di ngôn của anh ta đi nữa.

Trong lúc bối rối Quý Thanh Hòa quay đầu lại đối mặt với viên đạn chuẩn bị kết thúc sinh mạng của mình, đột nhiên anh ta cảm thấy sợ hãi hơn bất cứ lúc nào.

Bộ não của Trình Kiến....

...

Mảnh đất khô cằn bị tàn phá đến mức hoàn toàn thay đổi, một thiên tài đã từng tồn tại, những bệnh tật, những dục vọng, giờ phút này đã theo khói lửa bay về phía chân trời.

Hứa Úy bỏ súng xuống, ngẩng đầu nhìn vô số Thiên Nhân đã yên tĩnh lại trên bầu trời, khép lại năm ngón tay làm một quân lễ tiêu chuẩn với người yêu phương xa và đồng đội.

Đây có lẽ là sự giao lưu giữa những người đồng đội, bọn họ đã sống vai, thề quyết tử để bảo vệ quốc gia và vinh quang.

Trình Kiến nở nụ cười, mắt phải đóng đầy cảm xúc thay bên mắt trái đã không còn thể hiện được cảm xúc nữa.

Tất cả đã kết thúc, giống như cơn mưa rào đêm nay đã dừng lại, ánh trăng cũng đã ló rạng sau đám mây.

Tất cả những gì đã bị phá hủy sẽ được dựng xây lại đầy rực rỡ và tráng lệ. Những sự sống được thiên nhiên bảo tồn cho đến nay cũng sẽ tỏa ra ánh sáng long lanh... Vẻ đẹp văn minh sẽ nở rộ.

Note: Đến chương này có thể coi là kết thúc rồi, còn 4 chương nữa chỉ nói về cs sau này của 2 anh chị thôi ^^

Chương 95: Phó viện trưởng

“Tâm ảnh hưởng của cô ấy đối với sự phát triển sau này không hề nhỏ, kể cả là về di truyền hay dẫn dắt đều phát huy tác dụng.”

“Vị học giả này tuy còn trẻ nhưng cô ấy đã phối hợp với AI Suzie cùng quản lý hệ thống phòng ngự của các khu an toàn. Không những có thể ngăn chặn zombie xâm nhập quấy nhiễu công việc xây dựng lại quê hương của chúng ta mà còn giảm bớt tỷ lệ phạm tội khá nhiều.”

“...Nội dung chính của buổi học hôm nay là hệ thống Thiên Nhân.”

Người giảng viên đang miệt mài giảng bài trên bục giảng còn học sinh bên dưới thì muôn hình vạn trạng. Có người hứng thú nghe giảng, có người thì thầm nói chuyện, có người uể oải gục vào bàn ngủ thiếp đi.

Từ ngày hóa giải nguy cơ của khủng bố thành Dahl, hệ thống Thiên Nhân giải quyết gần như 80% vấn đề zombie xâm nhập. Mọi thứ đã bước vào thời kỳ tái thiết hoà bình, mọi người đều trở về cuộc sống sinh hoạt bình thường. Nhưng cuộc sống của Trình Kiến lại không hề thoải mái mà ngược lại cô bận đến mức như muốn nổ tung.

Vài năm sau khi kết thúc chiến tranh, cô bước vào thời kỳ đỉnh cao của sự nghiệp. Sau khi trở về viện trưởng Noel đã lấp hai cánh tay giả mới linh hoạt hơn, ông không những từ chức mà còn đề cử Trình Kiến làm người nối nghiệp ông.

Mọi người đều biết Trình Kiến có một bộ não cực kỳ hữu dụng nhưng làm viện trưởng không chỉ quản lý mỗi vấn đề nghiên cứu học thuật.

Tình huống lúc ấy khá là gượng gạo, Trình Kiến nắm trong tay quyền hạn điều khiển Suzie và vũ khí tối thượng của thành Dahl—— Thiên Nhân có phạm vi hoạt động toàn cầu. Cô đã dựa vào trí tuệ của mình để xoay chuyển cuộc chiến, phối hợp với bên quân đội tấn công đại bản doanh của phần tử khủng bố ở thành Dahl. Cho đến ngày nay phần tử khủng bố cũng chỉ còn lại một số dư đảng đang lẩn trốn khắp nơi là chưa bị bắt.

Tình hình dần trở nên ổn định và đã đến lúc qua cầu rút ván. Dù Trình Kiến chấp nhận móc mắt ra để trao trả quyền khống chế Thiên Nhân nhưng cấp trên vẫn cho rằng chỉ cần Trình Kiến còn sống thì dựa vào trí tuệ của cô muốn khống chế Thiên Nhân lại lần nữa cũng là một việc quá dễ dàng.

Cho nên bọn họ nổi lên sát tâm, tất nhiên hành động ám sát Trình Kiến đã chọc giận một người.

Bọn họ còn chưa ám sát thành công thì vài vị lãnh đạo cấp cao nào đó đã bắt đầu mất tích và chết một cách kì lạ. Mặc dù sau khi thăng chức Hứa Úy vẫn lựa chọn ở lại tiền tuyến cách xa trung tâm quyền lực nhưng bọn họ cũng đánh giá quá thấp lực ảnh hưởng của anh trong quân đội. Rất nhiều thể lực chủ chiến đã bị thanh trừ chỉ còn lại một vài thể lực thân thiện đổi lại một sự nghiệp sáng lán cho Trình Kiến.

Anh lặng lẽ giúp cô san bằng mọi chướng ngại trên con đường chính trị. Chẳng bao lâu sau cô đã chính thức được trao tặng quân hàm cấp tướng, dưới sự đề cử của mọi người cô đảm nhiệm chức phó viện trưởng viện nghiên cứu trung ương.

Vị trí viện trưởng để lại cho một vị đàn anh lớn tuổi danh vọng thường thường, lần thanh lọc này cũng đã khiến cho phe nghiên cứu trở nên suy yếu nhất từ trước đến nay.

Hiện tại ngay cả đám lính mới tò te như Trình Kiến cũng được coi là nhân vật dày dặn kinh nghiệm. Mọi người đều ngầm hiểu với nhau chỉ chờ vị viện trưởng này đến tuổi nghỉ hưu thì cái kia vị trí đó là dành cho cô ngồi.

Trình Thâm sau khi quay trở lại từ Dahl thành, ông không chọn về hưu dưỡng lão mà ở lại viện nghiên cứu giúp đỡ Trình Kiến. Thái độ của Trình Kiến đối với ông ấy cũng không được coi là quá tốt nhưng dường như những người đàn ông được Trình Kiến gọi là ba đều có một phẩm chất rất đặc biệt, đó chính là nhẫn nại... Bọn họ sẽ luôn bao dung cô vô điều kiện.

Tính tới thời điểm hiện tại, so về trí tuệ chắc không có ai có thể thắng được cô, càng đừng nói tới chuyện đấu trí với cô, khi đó bọn họ còn phải đối mặt với cả AI Suzie luôn bên cạnh cô và người sáng lập Suzie, Trình Thâm.

Tuy Trình Kiến vẫn bình dị gần gũi nhưng không ai biết rốt cuộc cô còn nắm giữ bao nhiêu mật mã khoa học của thế giới này. Cô không muốn nói thì cũng không ai có thể suy đoán ra được, tư duy của cô đã vượt xa trình độ của người khác.

Lúc mới bắt đầu có lẽ Trình Kiến còn có cảm giác bản thân mình bị tách biệt nhưng sau này cô mới nhận ra rằng sức mạnh trí tuệ hoàn toàn không đáng nhắc tới khi đối mặt với lòng người phức tạp.

Nói cho cùng thì cô vẫn chỉ là cô gái hơn hai mươi tuổi, ngay cả khi cô được lên làm phó viện trưởng, cho dù tài năng của cô đã được công nhận nhưng trước mặt những lão cáo già ăn cơm nhiều hơn cô vài thập niên, tâm

tư cong queo mấy ngàn khúc thì cô vẫn bị sai bảo đến nỗi chân không chạm đất.

Nói ra cô cũng chẳng dám tin, dường như mọi người có một loại ảo giác về cô. Họ cho rằng vấn đề gì đưa cho cô, cô đều có thể đưa ra một phương án giải quyết tốt nhất. Tất nhiên bọn họ vẫn rất quan tâm tới cô nhưng cô cũng sắp áp bức cô đến chết rồi hơn nữa trên tay cô vẫn còn dự án nghiên cứu chế tạo vắc-xin phòng chống virus zombie.

Nhưng đó chưa phải là chuyện khiến Trình Kiến phải tức hộc máu. Cô nói rằng cô không biết xử lý chính sự, cấp trên liền phải thêm ba phụ tá tới cầm tay cô chỉ dạy cô cách xử lý.

Cô và Hứa Ủy khá giống nhau, tuy rằng bọn họ đều ở địa vị cao nhưng trên cơ bản bọn họ vẫn phải tự mình hoàn thành các công việc. Nhưng vì giá trị cá nhân cao cho nên luôn phải chiến đấu ở tiền tuyến.

Tuy rằng các khu an toàn được hệ thống Thiên Nhân bảo vệ nhưng dư đảng của thành Dahl vẫn còn sót lại. Bọn họ còn có đủ loại quái vật từ thí nghiệm sinh hóa, thí nghiệm bọn họ lại phát động một đợt tấn công. Bên phía quân đội từ chối để Trình Kiến nhúng tay vào, hơn nữa hiện nay quân đội còn đang đàm phán yêu cầu Trình Kiến chuyển giao quyền quản lý hệ thống an toàn cho bọn họ.

Trình Kiến vốn đã bận đến mức hận không thể trao trả hết, ngay cả gánh nặng trên người cô cũng muốn giao ra. Gần đây cô luôn nghĩ đến cuộc sống tương lai của cô đều như thế này thì lại cảm thấy năm đó cô là đứa ngốc mới liều mạng học tập nghiên cứu như vậy.

Cô sống quá khó khăn... Trình Kiến khóc không ra nước mắt, cô cảm thấy các lãnh đạo khác không hề bận giống như cô.

Sau khi Hứa Ủy ra ngoài tác chiến quay về, quần áo cũng không thèm thay mà lại đi tìm cô.

Như thường lệ, anh không nhìn thấy bóng người trong văn phòng, anh lại đi tới phòng thí nghiệm trung tâm. Qua lớp cửa kính, anh nhìn thấy cô đang giải thích gì đó với thành viên trong đội.

Anh không bước vào, chỉ dựa vào cửa sổ lẳng lặng nhìn cô. Cảm giác tồn tại của Hứa Ủy quá mãnh liệt, mọi người chưa nhìn thấy người đã cảm nhận được pheromone của anh. Một số thành viên vốn đang hơi lơ đãng giờ phút này đều đứng thẳng người tập trung nghe cô nói.

Trình Kiến đang nói thì cảm thấy mọi người có gì đó hơi khác thường, mấy người cấp dưới của cô vừa rồi còn thể hiện cá tính rất mạnh bây giờ lại ngoan ngoãn như học sinh trong phòng học.

Tuyển thể của cô đã bị cải tạo nên độ mặn cảm vẫn không cao hơn nữa do góc độ của Hứa Úy nên cô không nhìn thấy anh. Cô còn tưởng rằng hôm nay cô thể hiện không tồi, thuyết minh cũng khá dễ hiểu nên cô lại càng nói hăng say.

Tuy nói Hứa Úy rất kiên nhẫn nhưng sau khi đợi một tiếng rưỡi, anh cho rằng nếu cứ tiếp tục như này cũng không phải là cách hay. Một khi Trình Kiến chui vào phòng thí nghiệm thì cô không thể dứt ra được, anh cũng đã được lĩnh giáo qua vài lần, nghĩ thế anh trực tiếp bước vào.

Hai người đứng bên cạnh nhìn cô thao tác thấy Hứa Úy bước đến thì lùi ra sau. Trình Kiến còn đang chuyên tâm làm việc thì đột nhiên cảm giác có người sờ tóc và cổ cô, cô giật mình quay đầu lại thiếu chút thì hét lên.

Chẳng qua lúc nhìn thấy Hứa Úy, cô định nói gì thì đều quên mất.

“Anh đã trở lại rồi?” Cô nói.

“Ừ, đêm nay em có bận không?” Anh hỏi.

“Không bận lắm.” Trình Kiến suy nghĩ một chút thấy tiến độ cũng không gấp, vì thế liền đứng lên, “Bây giờ em sẽ tan làm.”

Vừa nói cô vừa giải thích những công việc của từng người cần làm vào ngày mai cho những thành viên trong nhóm. Sau đó cô thay bộ đồng phục nghiên cứu ra rồi rời đi cùng Hứa Úy.

“Anh vừa trở về sao?”

“Ừ.” Anh ngập ngừng một lúc mới nói: “A Kiến, đêm nay chúng ta ...”

“Hả?” Trình Kiến rất ít khi mới nhìn thấy gương mặt do dự của anh, cười rất xấu xa, “Đêm nay anh muốn thế nào?”

Tất nhiên cô chỉ nghĩ đến chuyện đó, gương mặt điển trai của Hứa Úy cô có nhìn mãi cũng không chán. Bình thường hai người đều rất bận, lâu lâu mới được tiểu biệt thăng tâm hôn.

Nếu không phải bây giờ thân phận có chút đặc biệt, phải giữ gìn chút mặt mũi ở bên ngoài thì Trình Kiến đã muốn nhào lên ôm lấy anh khi vừa nhìn thấy anh rồi.

Gần hai tháng cô không được gặp anh rồi, cô rất nhớ anh.

Trong đầu Trình Kiến bây giờ toàn là hình ảnh kiều diễm nhưng Hứa Úy lại không có ý đó. Anh do dự một chút mới nói: “Tối nay chúng ta cùng ăn tối với tiến sĩ Trình Thâm nhé.”

“...” Trình Kiến im lặng quay đầu nhìn anh giống như muốn nhìn ra gì đó từ trong mắt anh nhưng trong mắt Hứa Úy ngoài sự kiên trì ra thì không hề có những thứ khác.

“Em không muốn ăn cơm với ông ấy.” Cô thẳng thắn từ chối quay đầu đi với vẻ rầu rĩ.

Hứa Úy vươn tay ấn đầu cô vào trong ngực xoa nhẹ mấy cái, “Vậy em coi như theo tôi ra ngoài gặp người quen đi, không cho phép từ chối.”

“Anh...” Cả gương mặt Trình Kiến vẫn bị dán chặt vào trong quân trang của anh. Cô làm thế nào cũng không thoát được, giãy giụa như con mèo nhỏ nói: “Đừng nghịch đầu em! Nghịch hỏng bộ não gánh vác chỉ số thông minh của thế kỷ này anh lấy gì để đền chứ?”

“Trình Kiến.” Hình như cô nghe thấy Hứa Úy hừ mũi một tiếng. Lực tay xoa đầu cô cũng chẳng giảm đi chút nào, ngược lại anh còn xoa đầu cô mạnh hơn, “Mới mấy ngày không gặp mà em đã muốn bị đánh đòn sao.”

Chương 96: Anh vận cầm em

Nói đến trường phạt, hiện giờ người có thể trường phạt Trình Kiến chắc cũng chỉ có Hứa Úy.

Tuy bên ngoài không nói nhưng thật ra có không ít người kiêng dè Trình Kiến vì cô nắm trong tay quá nhiều kỹ thuật khoa học đem lại áp lực cho người ta. Có một số người còn nghi ngờ có phải cô đã nhìn thấy hết tất cả mọi cử động của thế giới này hay không?

Sau khi Trình Kiến lên nắm quyền cô dứt khoát thay đổi hệ thống mới tiên tiến hơn so với hệ thống cũ gọi là “Suzie”, giờ đây hệ thống Thiên Nhân không chỉ còn là những quả cầu kim loại trôi nổi trên không trung nữa.. Cổng điều khiển chính đang nằm trong mắt cô. Nhân cầu này cũng được cô cải tạo nhiều lần, cô đã thêm vào không ít chức năng và nó có thể truy cập vào não bộ cô hoàn hảo hơn.

Có người nói cô chẳng khác nào chiếc máy tính di động hình người, cũng có người nói cô có hai bộ não, một là bộ não thiên tài kiệt xuất nhất của nhân loại trong thế kỷ này, hai là bộ não AI tập trung mọi trí tuệ của nhân loại từ trước tới nay.

Sử dụng hai bộ não song song, hiệu quả không chỉ đơn giản là $1+1=2$, đó là một sự cộng độ của hai cơ bản cấp số nhân của hai số dương vô cực.

Thật ra những người đó nghĩ thế cũng không sai, tất cả những vấn đề mà bọn họ đưa ra, Trình Kiến đều có thể dễ dàng đưa ra cho bọn họ một phương án tốt nhất. Bên cạnh đó khi Trình Kiến vận dụng bộ não của mình quá mức sẽ có di chứng để lại rất rõ ràng.

Cô rất dễ dàng đắm chìm trong một thế giới khác, tách rời khỏi cảm xúc của con người vì những suy nghĩ cực đoan. Cô khó ngừng các dòng suy nghĩ lại hơn trước, khó đi vào giấc ngủ hơn trước cho đến khi kiệt sức và chết.

Cho nên Hứa Úy phải thường xuyên xác định trạng thái của Trình Kiến, anh giúp cô kiểm chế để tránh cô bị thương bởi chính năng lực của mình. Anh muốn làm khiên chắn cho cô, phụ trách quan sát mối liên hệ giữa cô và thế giới này.

Trình Kiến từng nói qua với anh, cô ấy hy vọng có thể thực hiện cơ giới hoá tay chân của mình trong vòng ba năm. Chỉ cần cơ thể cô có thể chống đỡ

được thì thời gian cô suy nghĩ sẽ càng nhiều như vậy cô có thể giải quyết được nhiều chuyện hơn cho nhân loại.

Hứa Úy lập tức phản đối, anh chỉ hỏi cô đúng một câu, “Em muốn trở thành người Camorra?”

Trình Kiến bị câu nói của anh dọa sợ, về sau cô đã không nhắc lại chuyện này nữa.

Bây giờ cô có thể sinh hoạt với vẻ ngoài bình thường như vậy là nhờ Hứa Úy vẫn luôn ở bên cạnh cô.

Hai người cùng nhau trở về nhà, Hứa Úy tắm rửa xong đi ra ngoài thay quần áo trong phòng ngủ, Trình Kiến vẫn đang đứng trước tủ quần áo nghĩ ngợi không biết tối nay nên mặc gì.

Cô thấy Hứa Úy mặc sơ mi trắng và quần tây rất đơn giản, ngay cả cúc áo cũng không cài nghiêm chỉnh đến nút trên cùng như mọi khi. Bây giờ trông anh có vẻ nhàn tản hơn so với ngày thường.

Cuối cùng, Trình Kiến quyết định mặc một chiếc váy màu đen, tóc xõa tung trên vai, cô còn đeo thêm chiếc khuyên tai.

Eo Trình Kiến bị Hứa Úy ôm lấy từ phía sau, cằm anh đặt trên vai cô, ánh mắt nhìn vào gương, ngón tay vuốt ve vòng eo và đùi của cô được chiếc váy tôn lên vẻ mảnh khảnh cao gầy đầy quyến rũ.

Anh tay còn không hề nghiêm chỉnh kéo váy cô lên vuốt ve dọc theo đùi cô hướng lên trên. Trình Kiến bị sờ ngứa không chải được tóc, vội hất tay anh ra, nghiêng mặt hỏi anh: “Làm gì đó!”

“Không phải em không muốn gặp ông ấy sao? Sao còn ăn mặc tí mỉ vậy?”

Nghe như Hứa Úy đang trách móc cô, Trình Kiến bật cười, nghiêm túc nói: “Hứa Úy, dù sao ông ấy cũng là ba em.”

“Tôi thì sao?” Anh dùng sức bế cô lên, xoay người bước hai bước đè cô xuống giường. Trình Kiến ngã vào tấm nệm mềm dưới giường, “Bình thường em gọi tôi thế nào?”

Cô ngước mắt lên nhìn Hứa Úy đang đè trên người cô, cô muốn cười lại sợ anh xấu hổ, chỉ dám chọc chọc bờ môi anh.

“Anh làm sao vậy, hửm? Là anh bảo em đi. Em không nhận ông ấy thì anh không vui, em nhận ông ấy anh cũng không vui. Tóm lại anh muốn em ta phải làm thế nào?”

“Em chưa từng tí mỉ trang điểm khi đi gặp tôi như này.”

“Lúc trước không phải là điều kiện không cho phép sao? Bây giờ có điều kiện rồi thì đã là vợ chồng già rồi, anh đều nhìn thấy hết rồi còn gì...” Lúc cô mới quen biết Hứa Úy cô còn rất ngây thơ đâu giống như bây giờ. Sau

khi phải tham gia không biết bao nhiêu bữa tiệc lớn nhỏ cô đã biết cách trang điểm cho bản thân, có những lúc khóa váy quá dài cô đều nhờ Hứa Úy giúp cô kéo lên.

“Trước kia em đi gặp Clara cũng từng trang điểm cẩn thận như này.”

“Hửm???”

“Tôi đó ở Phấn Sắc U Linh, em mặc một chiếc váy vàng còn trang điểm đi gặp cô ấy.”

“Hứa Úy?” Trình Kiến chớp mắt nhìn bộ dạng vô lý của anh, “Anh nói đạo lý chút đi, đó là chuyện của bao nhiêu năm về trước rồi, hơn nữa Clara là nữ.”

“Sửa lại cho đúng nhé. Cô ấy là nữ ‘Alpha’, cô ấy có đầy đủ bộ phận sinh dục của A.”

(Bạn nào tò mò có thể tìm hiểu thêm về thể loại truyện ABO nhé, sơ qua là nam A, B và nữ O thì bình thường. Nhưng nữ A có của nam và nam O có của nữ có thể sinh dục khụ khụ...)

“Không phải tối đó anh nói em trang điểm xấu sao? Anh có biết vì anh mà bao nhiêu năm em không dám trang điểm lại hay không?”

Trình Kiến cũng không ngờ anh lại có thể nhớ chuyện đó lâu như vậy, mức độ trí nhớ này cũng sắp đuổi kịp cô rồi.

“Thật ra thì rất đẹp.” Anh thú nhận, anh chạm nhẹ lên chóp mũi Trình Kiến, nhẹ nhàng cắn cằm cô, “Tôi cảm thấy em rất đẹp nhưng tôi không muốn cho người khác nhìn thấy. Lúc đó tôi mới chính là kẻ thứ ba xen vào giữa hai người, có lẽ tôi đã rất tức giận mới nói như vậy.”

Trình Kiến muốn bật cười nhưng thời khắc then chốt như này cô không thể cười Hứa Úy được. Cô chỉ có thể kiềm nén nói: “Anh có thể thành thật chút được không? Anh nói anh là kẻ thứ ba, em mới cảm thấy em là thứ ba được chứ! Lúc đó em đắc tội với anh nên sợ muốn chết, anh còn túm lấy em hung dữ với em. Ồ đúng rồi, đêm đó anh còn vặn cằm em, sau tối đó em còn không muốn ra ngoài nữa.”

“A Kiến, tôi...” Hứa Úy như nhớ lại chuyện xấu, anh muốn nói gì đó lại không thể nói ra được lý do.

“Ừm, anh nói đi, em chờ đây.”

“Thật xin lỗi, lúc ấy tôi ra tay hơi nặng.” Anh nhìn vào mắt Trình Kiến, cổ họng anh có chút khô, “Em biết đấy Alpha đều có tính chiếm hữu rất cao. Ngày đó em vừa mới làm loại chuyện đó với tôi xong lại không một lời giải thích, quay đầu liền hẹn hò với Clara ... Lúc ấy rõ ràng cô ấy muốn ngủ với em.”

“Ừm, anh là một Alpha đấy.” Trình Kiến cảm thấy buồn cười, cô phải cố gắng lắm mới không bật cười, “Lại còn để em, một Omega cho anh một lời rõ ràng, muốn em phụ trách phải không? Nhưng trên thực tế em cũng chưa thật sự ngủ với anh hơn nữa anh nói là Clara muốn lên giường với em, anh có cần thiết phải tức giận với em như vậy không?”

“Tối đó tôi đã điều cô ấy đi làm nhiệm vụ để cô ấy không tới được. Tôi tức giận là vì em thật sự tới đó.” Anh nhìn sang chỗ khác thở dài một cái, “Em không phụ trách với tôi cũng không sao nhưng một cô nhóc tay chân bé tí không có khả năng phòng vệ như em ra bên ngoài nên chịu một chút đau khổ da thịt để nhớ cho kỹ. Giường phẩm của Clara rất kém, trước kia cô ấy đã từng làm bạn giường nhập viện không chỉ một lần, không phải lần nào em cũng có thể gặp tôi.”

Trong lúc vô tình Trình Kiến biết được một đoạn lịch sử đen tối của Clara nhưng cú shock chỉ kéo dài được một lúc. Ngay sau đó cô lại bị dự tính ban đầu của Hứa Úy chạm tới đầu quả tim.

“Ba Hứa, anh thật tốt. Có phải lúc đó anh đã có chút thích em rồi hay không?” Đương nhiên là Trình Kiến muốn nghe những lời có cánh nhưng cô không nghĩ rằng lúc ấy Hứa Úy đã thích cô. Dù cô có tự luyện cũng cho rằng đó là chuyện không thể, lúc ấy cô thật sự không khác gì cỏ đuôi chó ven đường.

“Ừ.” Hứa Úy đáp lại.

Trình Kiến cũng cảm thấy đương nhiên nhưng rất nhanh cô đã phản ứng lại, “Ừm” cũng trở thành kinh ngạc “Hả??”

“Anh làm sao vậy? Lúc ấy anh còn trẻ mà đã bị mù sao?”

Câu hỏi này của Trình Kiến thật sự chẳng dễ nghe. Hứa Úy dùng một tay xoa bóp gương mặt cô, không cho cô phản kháng, xoa đủ mới chịu buông tay.

“Tôi cảm thấy em rất tốt.”

Cũng khá lâu rồi cô mới bị Hứa Úy trêu chọc đến đỏ cả tai, giọng nói cũng trở nên nũng nịu.

“Em tốt chỗ nào?”

“Dáng người mảnh khảnh cao gầy, đầu óc lại thông minh hiểu chuyện, tuy khuôn mặt xám xịt nhưng có thể nhìn ra các đường nét xinh đẹp.”

“Thôi đi, với địa vị của anh lúc ấy xung quanh anh thiếu gì những mỹ nhân xinh đẹp chứ?” Trình Kiến bị anh chọc cười, tuy ngoài miệng thì chê nhưng cơ thể lại khá thành thật. Cả tay lẫn chân của cô đều quần lên người anh,

“Hơn nữa sao anh lại thô tục vậy, ấn tượng đầu tiên của anh về em lại là đáng người của em?”

Ngay lập tức Trình Kiến liền xấu hổ. Nói đúng ra ấn tượng đầu tiên của cô về Hứa Úy cũng là đôi chân thon dài thẳng tắp trong đôi quần ủng, hơn nữa gương mặt lạnh lùng cũng rất anh tuấn.

“Lúc ấy chỉ cảm thấy em rất đẹp cũng không nghĩ nhiều. Lúc đó nhiệm vụ của tôi rất nhiều và rất bận, sau đó tôi cũng không gặp được ai xinh đẹp, đáng yêu như em.”

“Hứa Úy anh thật giỏi, trước kia một câu dễ nghe cũng không nói, bây giờ vừa nói là nói liền một đống. Có phải qua ba mươi tuổi da mặt anh dày hơn không?”

Vì anh cứ lặp lại “Xinh đẹp” và “Đáng yêu” khiến nhịp tim của Trình Kiến tăng nhanh hơn. Cô cảm thấy nếu bọn họ cứ tiếp tục như vậy, đêm nay cô sẽ không muốn ra khỏi cửa chỉ muốn lăn giường với anh.

“Tôi chỉ nói thật thôi, em hỏi cho nên tôi mới nói.”

Hứa Úy dùng lòng bàn tay sờ sờ gương mặt mềm mại của cô, nhẹ giọng nói: “A Kiến, trước nay tôi chưa bao giờ cảm thấy em không tốt. Em có thể trưởng thành như ngày hôm nay đã vượt qua mong muốn lúc trước của tôi. Nhưng vì vượt qua quá nhiều cho nên bây giờ tôi chỉ lo lắng trạng thái tinh thần và cơ thể của em.”

Trình Kiến không có cách nào phản bác anh, bởi vì ngay cả chính cô cũng luôn cảm thấy căng thẳng khi bản thân cô luôn nhảy múa bên mép bờ vực.

Người ngoài cảm thấy mỗi một bước chân của cô đều xinh đẹp điềm tĩnh nhưng chỉ có cô và người thân cận nhất của cô mới có thể nhận ra sự nở rộ của cô luôn ẩn chứa nguy hiểm.

“Em xin lỗi, luôn làm anh lo lắng.” Trình Kiến đột nhiên nghĩ, có lẽ chuyện của viện nghiên cứu cô nên gác lại.

Mấy năm nay cô vẫn luôn vui đầu leo lên trên nhưng càng leo lại càng khó để ngừng lại. Bởi vì leo càng nhanh thì áp lực và kỳ vọng của những người xung quanh tạo cho cô lại càng lớn.

Trừ Hứa Úy, không ai để ý xem cô leo có mệt hay không? Cô có sợ khi đứng ở nơi cao như vậy hay không?

Nếu không hay là dừng lại đi?

Trong khoảng thời gian ngắn Trình Kiến suy nghĩ rất nhiều việc. Cô nhìn Hứa Úy, đột nhiên nói: “Anh muốn có con không?”

Cô nghĩ thôi cũng cảm thấy vui vẻ, “Em muốn hai đứa, đến lúc đó em và anh sẽ cùng nhau dạy chúng gọi ba ba và ma ma, được không?”

Chương 97: Mang thai

Bọn họ đến nhà ăn cũng đã muộn rồi, không biết có phải do mối liên kết cha con hay không? Hôm nay Trình Thâm cũng mặc một bộ vest rất chỉnh tề, thậm chí còn đeo cà vạt, nhìn ông còn lịch sự hơn cả những cuộc họp bình thường.

Ông ấy nhìn thấy Trình Kiến thì đứng lên kéo ghế giúp cô. Hứa Úy mím chặt môi khi bị cha vợ cướp mất việc của mình, anh nhìn Trình Thâm chăm sóc Trình Kiến ngưỡng ngò ngu xuống, một lát sau mới nói: “Xin lỗi, chúng con đến muộn hai mươi phút.”

“Không sao, ba cũng vừa mới đến.” Trình Thâm quay trở lại chỗ ngồi xuống. Trình Kiến không muốn để Hứa Úy mang tiếng đến muộn, anh vẫn luôn là người tuân thủ giờ giấc nếu không phải cô quần lấy anh trước khi đi thì bọn họ đã không đến trễ.

“Là con chọn váy quá lâu... Phụ nữ trước khi ra cửa rất phiền toái.” Cô xấu hổ vuốt tóc mai nhìn sang chỗ khác. Trình Thâm nhìn kỹ con gái một lần lại nhìn thoáng qua Hứa Úy bên cạnh cô, nét mặt cũng thả lỏng một chút.

“Con muốn ăn gì?” Cha vợ mở miệng hỏi.

Hứa Úy đưa thực đơn cho Trình Kiến, Trình Kiến được hai Alpha chăm sóc lại càng không được tự nhiên. Cô gọi một phần cho mình xong lại không biết nên đưa thực đơn cho Hứa Úy trước hay là cho Trình Thâm trước.

“Gọi giúp tôi một phần giống em.” Hứa Úy không chờ cô nghĩ xong đã mở miệng nói một câu. Trình Kiến thấy chuyện xấu hổ được giải quyết dễ dàng thì đưa lại thực đơn cho Trình Thâm.

Đây là lần đầu tiên cô ăn tối riêng với ông ấy, lúc đầu cũng khá miễn cưỡng nhưng nói cho cùng thì Trình Thâm đã trở viện nghiên cứu làm cũng lâu rồi. Bọn họ không chỉ có quan hệ cha con mà còn quan hệ cấp trên cấp dưới cũng đã được hai ba năm.

Thật ra cô cũng đã nguôi giận đối với những thiếu hụt tình cảm gia đình, những bí mật giấu giếm trong quá khứ.

Chỉ là cô không biết nên phá cái cục diện này như thế nào?

Trình Kiến cũng không chủ động nói chuyện với ông ấy. Trình Thâm gọi xong đồ ăn thì giao thực đơn cho người phục vụ, ông ngồi thẳng hai tay đặt trên đầu gối nói đến đề tài ông đã chuẩn bị trước.

“Hai đứa kết hôn cũng được một thời gian rồi nhỉ?”

Trình Kiến chỉ ậm ừ một tiếng, Hứa Úy tiếp lời cha vợ nói, “Đúng vậy, cũng gần ba năm rồi.”

“Vậy... Hai đứa có tính toán khi nào thì có con không?”

Sau khi Trình Thâm hỏi câu này, Trình Kiến ngẩng đầu nhìn ông ấy, Hứa Úy thì sững sờ.

Chuyện này...cũng không thể nói vừa nãy ở nhà bọn họ đã muốn một lần?

Trình Kiến ngượng ngùng ngẩng đầu kéo tay áo Hứa Úy, Hứa Úy hắng giọng ổn định mới nói: “Gần đây tụi con cũng đang tính toán.”

Gương mặt Trình Thâm hiện rõ sự vui mừng, giống như tất cả các bậc cha mẹ đều hy vọng khi còn sống có thể ôm cháu được một lần.

Bữa cơm diễn ra không quá xấu những cũng không quá tốt, sau khi ra khỏi nhà hàng Trình Kiến đi theo Hứa Úy về nhà, Trình Thâm quay trở về căn phòng viện nghiên cứu phân phối.

Đi được vài bước, Trình Kiến quay đầu nhìn bóng lưng người đàn ông đã ngoài năm mươi tuổi cô đơn lẻ bóng đi càng lúc càng xa trong bóng đêm. Cô nhớ lại mái đầu đã bạc trắng hơn nửa đầu của ông dưới ánh đèn.

“Nhiều năm như vậy, ông ấy vẫn một mình.” Đột nhiên Trình Kiến cảm thán một câu, Hứa Úy nhìn cô, nói: “Về sau sẽ thường xuyên ăn cơm cùng ông ấy.”

Trình Kiến còn nhìn một lát mới quay đầu lại nhìn Hứa Úy cười nói.

“Được.”

Sau khi Trình Kiến lên lịch cho việc tạo người, cô càng chú ý nhiều hơn. Cô bắt đầu nghiêm túc chuẩn bị cho việc mang thai, nên bổ sung thì bổ sung, nên tránh xa thì sẽ không nhúng tay vào. Hai tháng gần đây không biết cô đã đẩy bao nhiêu công việc cho người khác làm.

Phía trên dường như cũng phát hiện ra dấu hiệu lười biếng của cô gần đây nhưng cũng không nói gì, bọn họ muốn quan sát thêm một chút. Trình Kiến tính toán ngày cô dễ thụ thai nhất, la hét Hứa Úy trở về sớm một chút để cống hiến giống nòi. Đêm đó anh phải từ chối một cuộc hội nghị quan trọng.

Cô không muốn gây áp lực với Hứa Úy, cũng không muốn làm lãng phí quá nhiều thời gian của anh, thời điểm tốt nhất trong kế hoạch của cô là đêm nay.

Tuy rằng đa phần các Omega khác đều thụ thai trong kỳ động dục khi quan hệ với Alpha, tất nhiên hai người bọn họ không có thời gian động dục này.

Vốn dĩ, theo định chế Alpha có thể xin nghỉ cùng vượt qua kỳ động dục với Omega trong nhà. Chuyện này rất hợp lý và không có gì đáng để phản bác cả.

Nhưng quan trọng là, trong mắt người ngoài Trình Kiến là Beta, cô không kỳ động dục cho nên Alpha nhà cô cũng không đủ điều kiện để được hưởng thụ cái kỳ nghỉ hương diễm đó.... Nói cho cùng thì chính sách vẫn ưu đãi sự kết hợp giữa A và O.

Ở thời đại Omega cực kỳ khan hiếm này, có được Omega đa phần đều là các Alpha ở tầng lớp thượng lưu, bọn họ hưởng thụ nhiều đặc quyền cũng rất khó bị người khác phản bác.

Tuy Hứa Úy là ngoại lệ, tuy Trình Kiến không phải là một Beta bình thường, Hứa Úy cưới cô cũng không phải là chuyện mất mặt. Tuy nhiên vẫn có một số Alpha lén lút cười nhạo “phương diện tài nguyên” của Hứa Úy không đủ tốt, dù sao làm chuyện đó với Beta kém rất xa so với Omega.

Omega trơn mềm thơm ngọt, bản tính trời sinh đã dâm dục, pheromone của các cô ấy chẳng khác nào độc dược làm người ta nghiện. Tiểu yêu tinh khi nứng tình lại càng dính người, Alpha muốn dừng cũng không được, cái loại kích thích này có thể khiến Alpha muốn cương cứng mọi lúc mọi nơi.

Rất nhiều người đều cho rằng, Hứa Úy quyền cao chức trọng, người phụ nữ của anh cũng có địa vị khá cao nhưng khía cạnh nguyên thủy nhất của đàn ông có lẽ anh chưa từng được thỏa mãn.

Beta nào có cảm giác thoải mái so với Omega, huống chi còn là một nữ Beta cả ngày quát tháo ra lệnh cho người khác.

...Thật ra Trình Kiến rất đẹp, hơn nữa tính cách cũng rất tốt. Đối với những người đã có ý nghĩ này thì nội tâm bọn họ cũng đã có vài phần định kiến, bọn họ sẽ không để ý tới những ưu điểm ai cũng biết của cô. Dù có biết bọn họ cũng chẳng để tâm, bọn họ chỉ là không muốn Hứa Úy dè trên đầu bọn họ về phương diện này.

Hứa Úy cũng từng nghe qua về những lời này nhưng anh chẳng thêm để tâm.

Nhàm chán.

Trong lúc Trình Kiến chờ Hứa Úy trở về, cô chuẩn bị nệm và sáp thơm. Cô tắm rửa sạch sẽ thoa chút kem dưỡng ẩm, sấy khô tóc, tỉa lông mày và tô son.

Cô không mặc nội y chỉ mặc chiếc váy lụa hai dây mềm mại màu đen, hiện rõ bầu ngực cao ngất, eo nhỏ, mông cong.

Cô nhìn qua một vòng thấy rất vừa lòng, rốt cuộc đêm nay cô sẽ có thể mang thai đứa con của Hứa Úy, cô cảm thấy một số nghi thức vẫn không thể thiếu.

Cô nhéo nhéo eo mình, tưởng tượng đến cảnh khi cô mang thai cái bụng nhỏ bình thản sẽ bắt đầu biến dạng, trong lòng còn có chút không ổn.

Có điều sau khi sinh sản Omega có năng lực khôi phục rất cao, cô biết sau khi sinh xong cô mất nhiều nhất là nửa năm để khôi phục lại như bây giờ.

Tỷ lệ mang thai của Beta rất nhỏ chứ không phải là không thể mang thai, sau khi sinh còn có khả năng cao sẽ lưu lại di chứng.

Trên phương diện này Omega chiếm ưu thế hơn Beta về cấu tạo sinh lý, nhưng trong một khoảng thời gian dài ưu điểm này đã bị Alpha dùng làm luận điểm để coi Omega như một công cụ sinh dục và tiết dục.

Rất may Hứa Úy sẽ không như vậy.

Trình Kiến đứng trước gương, vuốt ve vùng bụng còn bằng phẳng của mình, khẽ thở dài.

Thật ra cô không muốn sinh con cho những Alpha đó. Cô đã bị bọn họ kỳ thị từ nhỏ cho đến lớn, trong lòng cô luôn tồn tại oán khí với những kẻ ngạo mạn đó.

Nhưng cô sẵn sàng sinh con cho Hứa Úy, mong chờ cùng anh nuôi dưỡng sinh mệnh mang dòng máu của cả hai người.

Không cần biết thân phận anh là gì, chỉ đơn giản vì anh là Hứa Úy ...

Anh, là chồng của cô.

Chương 98: Tự do và ý chí

Buổi tối, sau kết thúc hội nghị, Hứa Úy quay về nhà thấy phòng trong nửa sáng nửa tối, phòng khách và phòng ngủ thoang thoảng mùi hương khác thường.

Anh nhạy cảm ngược mắt nhìn nơi bày mấy chậu cây trên kệ sách phát hiện ra mấy ngọn nến đang cháy, mùi hương gây mê thoang thoảng trong không khí phát ra từ nơi đó.

Hương này cũng không có hại cho sức khỏe, Hứa Úy cũng không để ý. Anh mới từ quân doanh trở về, vẫn chưa kịp thay quần trang. Anh tháo cúc cổ áo đi vào phòng ngủ chuẩn bị thay quần áo, vừa bước vào anh đã thấy Trình Kiến ngủ say trên sofa.

Một cánh tay mảnh khảnh của cô đặt trên bụng nhỏ, tay bên kia thì buông lỏng bên cạnh mép sofa, đầu ngón tay co lại tự nhiên.

Ngón tay Hứa Úy đang cởi nút áo dừng lại, anh ngồi xổm trước người Trình Kiến, nhẹ nhàng gọi cô một tiếng, “A Kiến.”

Người đang ngủ say trên sofa không hề phản ứng, đôi môi hồng nhạt khẽ mở nhìn qua rất ngây thơ.

Hứa Úy bình tĩnh nhìn cô một lát, mới nhớ ra cô vội vàng gọi anh quay về là vì đêm nay cô rất dễ thụ thai.

Cuối cùng cô lại ngủ trước cả anh.

Hứa Úy đứng dậy vén chăn lên, rồi quay lại bế cô đặt lên giường, anh dịch chăn tới cầm cô. Trình Kiến nằm trong ổ chăn chỉ lộ ra gương mặt nhỏ ngủ càng sâu.

Hứa Úy lại nhìn cô một lát mới cởi quần phục đi tắm rửa. Khi anh mang theo một thân ấm ướt nằm xuống cạnh cô, không bao lâu sau người bên cạnh liền mơ màng lật người chui vào ngực anh theo thói quen.

Hứa Úy ngủ cũng không sâu, mỗi lần cô dịch sát lại gần anh đều biết, mỗi lần như thế anh đều ôm cô vào trong lòng để cô dựa vào ngực anh.

Đến sáng ngày hôm sau, Trình Kiến mới tỉnh lại. Cô vẫn còn ngái ngủ mơ hồ, tay cô chạm vào cơ thể ấm áp bên cạnh, khẽ ưm một tiếng.

Tối hôm qua... Tối hôm qua bọn họ đã làm chưa?

Cô biết người bên cạnh cô là Hứa Úy, anh vẫn còn chưa tỉnh, điều này có nghĩa là cô dậy sớm.

Trình Kiến mong chờ nhìn khuôn mặt nằm nghiêng của anh, muốn nhìn ra thứ gì đó trên mặt anh nhưng ngoại trừ sống mũi cao thẳng, góc cạnh điển trai trên gương mặt anh thì cô không thấy gì cả.

Haizz.

Cô không có một chút ký ức nào về chuyện đã xảy ra tối qua, xem ra tối qua chắc chắn là cô đã ngủ say trước khi anh về.

Trình Kiến không muốn nhúc nhích, cô nghiêng người đặt tay lên ngực Hứa Úy, hít thở cùng hơi thở với anh. Hứa Úy đã tỉnh ngay từ lúc cô động dậy, có điều anh chậm vài giây chớp mắt để thích ứng với ánh sáng trong phòng. Anh thấy ngón tay của Trình Kiến đang gõ gõ lên ngực anh hình như cô đang biểu đạt sự bất mãn.

“Tỉnh rồi?”

Trình Kiến nghe thấy giọng khàn khàn vừa mới tỉnh ngủ của anh truyền từ trên đỉnh đầu xuống, cô không ngẩng đầu chỉ ôm anh chặt hơn, mặt cũng chôn vào ngực anh. Cô chỉ rầm rì vài tiếng rồi nhỏ giọng lầm bầm.

“Sao tối qua anh không gọi em dậy?”

“Em ngủ rồi.” Hứa Úy cong khuỷu tay lên nhẹ nhàng vuốt ve đầu cô, “Trông em ngủ rất ngon, tôi không nỡ.”

“Dù thế cũng phải gọi em dậy chứ. Anh không gọi em dậy thì con của chúng ta phải làm sao bây giờ.” Trình Kiến vừa nói vừa dùng sức chọc vào người anh.

Hứa Úy nắm lấy mấy ngón tay không nghe lời của cô nghịch nghịch, “Chuyện con cái không nên vội vàng.”

“Anh cũng đã hơn ba mươi rồi còn không vội, đàn ông già rồi chất lượng tinh trùng cũng giảm xuống.”

“...” Hứa Úy nheo mắt lại nhìn cô.

Trình Kiến thấy một tia nguy hiểm trong mắt anh, cô vội vàng phản ứng lại cố gắng cứu vớt: “Không phải... không phải anh. Anh không giống với những người khác, anh đã trải qua thí nghiệm tiến hóa gen, tốc độ lão hóa sẽ chậm hơn với người bình thường, cho nên...”

“Cho nên vẫn cảm thấy tôi già?”

“Không... Ừm.”

Trình Kiến trong lúc vô ý đã dẫm phải cái đuôi của con sư tử, sau khi nhận ra đối phương tức giận cô đã bị đè xuống dưới thân. Chiếc váy hai dây tối hôm qua không bị lột xuống giờ phút này đã bị xé thành vài mảnh, vớt bừa bãi dưới chân giường.

Vị phó viện trưởng tiếng tăm lừng lẫy của viện nghiên cứu trung ương đã mang thai. Năm tiếp theo cô sinh một cặp song sinh nhưng sau khi cặp song sinh này ra đời có một số chuyện đã không thể giấu giếm được nữa.

Vấn đề nằm ở thuộc tính ABO của hai đứa nhỏ, người anh trai chính là Alpha khỏe mạnh hoạt bát, người em gái lại là một Omega trăm phần trăm.

Sau khi việc này truyền ra ngoài, mọi người đều rất kinh ngạc.

Có người bắt đầu nghi ngờ hai đứa bé này có phải do Trình Kiến sinh hay không? Thậm chí còn có người nghi ngờ Trình Kiến đã dùng phương pháp khoa học tiên tiến nào đó để thay đổi gen của đứa bé trong bụng.

Xét cho cùng Beta kết hợp với Alpha chỉ có khả năng sinh ra Alpha và Beta nhưng sinh ra Omega lại chuyện tuyệt đối không thể.

Tóm lại trong khoảng thời gian đó mọi người ai cũng xôn xao đưa ra mọi loại giả thuyết, Trình Kiến vẫn không công khai đáp án. Cho đến khi hai đứa bé đủ tháng, cô mới mở cuộc họp báo kể ra chuyện quá khứ của mình.

Ngay từ khi bắt đầu cô chỉ là một Beta không đáng chú ý, sau đó cô có mục tiêu và không ngừng nỗ lực làm những việc mà chính bản thân cô cũng cảm thấy mình không thể làm được. Dần dần cô đã đạt được thành quả như ngày hôm nay.

Thật ra cô là Omega đã bị sử dụng thuốc cải tạo thuộc tính ngay từ khi còn bé nhưng cô chắc chắn rằng dù cô mang thân phận Omega cô cũng sẽ cố gắng hoàn thành các mục tiêu mà bản thân đặt ra.

Cô nói rằng, điều thực sự ngăn cản con người tiến về phía trước không phải là sự rào cản của giới tính mà là sự tự giới hạn của bản thân bởi những tác động của các yếu tố bên ngoài.

Cô hy vọng tất cả những gì cô đã làm được từ trước đến nay có thể phá vỡ thành kiến của nhân loại về thuộc tính ABO. Cô cũng hy vọng ABO có thể thoát ra khỏi nhà giam tạo ra từ những khuôn sáo và hạn chế của xã hội, cố gắng nỗ lực làm những chuyện mà bản thân mong muốn.

Trong tương lai khi Omega và Beta dần trở nên có tầm ảnh hưởng hơn, ngày gây chấn động thế giới được thế hệ sau gọi là ngày giải phóng tự do.

Sau ngày giải phóng, cuộc đấu tranh vẫn tiếp diễn như cũ, nhưng trong lòng mỗi một Omega nhỏ bé đều có dấu vết của vị học giả tuổi trẻ vĩ đại kia —— dũng cảm vươn lên, dũng cảm theo đuổi.

Tự do và ý chí của nhân loại vĩnh viễn không thể xâm phạm.

Table of Contents

<u>Chương 1: Thảm họa Zombie</u>
<u>Chương 2: Sinh tồn và tử vong</u>
<u>Chương 3: Đây là tận thế</u>
<u>Chương 4: Nhất gan nhưng thông minh</u>
<u>Chương 5: Biết sợ hãi là gì không?</u>
<u>Chương 6: Thành công thâm nhập</u>
<u>Chương 7: Tôi đi tìm cô ấy.</u>
<u>Chương 8: Chạy trốn</u>
<u>Chương 9: Im lặng cho tôi</u>
<u>Chương 10: Vì sao cường ép anh ta? (hơi H)</u>
<u>Chương 11: Học trường</u>
<u>Chương 12: Cường chế xâm phạm</u>
<u>Chương 13: Điều phối</u>
<u>Chương 14: Đừng quyết định thay cô ấy</u>
<u>Chương 15: Cô vì ai chứ?</u>
<u>Chương 16: Người phụ nữ lắm lời</u>
<u>Chương 17: Người đam mê súng máy.</u>
<u>Chương 18: Kịch Việt 14</u>
<u>Chương 19: Pheromone áp chế</u>
<u>Chương 20: Đối mặt với hiện thực</u>
<u>Chương 21: Cô gái điên</u>
<u>Chương 22: Zombie khổng lồ</u>
<u>Chương 23: Phóng túng và khắc chế</u>
<u>Chương 24: Binh chủng kỹ thuật</u>
<u>Chương 25: Bản năng</u>
<u>Chương 26: Rời đi</u>
<u>Chương 27: Khủng bố tập kích</u>
<u>Chương 28: Dư chấn</u>
<u>Chương 29: Đối mặt với cái chết</u>
<u>Chương 30: Nội đấu</u>
<u>Chương 31: Vì sao thích Hứa Úy?</u>
<u>Chương 32: Hội nghị Tổng thống</u>
<u>Chương 33: Hôn trộm</u>

[Chương 34: Nụ hôn](#)
[Chương 35: Nơi tập kích thứ hai](#)
[Chương 36: Mật đàm](#)
[Chương 37: Thuốc tiên hóa](#)
[Chương 38: Nữ Omega](#)
[Chương 39: Hứa Úy có chút bối rối](#)
[Chương 40: Rốt cuộc em muốn gì?](#)
[Chương 41: Quan hệ của chúng ta là gì?](#)
[Chương 42: Trình Kiến, kẻ kết thúc câu chuyện](#)
[Chương 43: Não tổ ong](#)
[Chương 44: Bản năng của Alpha](#)
[Chương 45: Xuân được](#)
[Chương 46: Phòng tắm \(H\)](#)
[Chương 47: Không thể đánh dấu](#)
[Chương 48: Đánh cược](#)
[Chương 49: Quay về Greenfield](#)
[Chương 50: Tin tức tốt](#)
[Chương 51: Tặng Hứa Úy một cái “dâu tây”](#)
[Chương 52: Phải ngủ đúng giờ](#)
[Chương 53: Nhớ cảm giác bên anh](#)
[Chương 54: Hứa Úy tức giận.](#)
[Chương 55: Anh làm quá mạnh \(h\)](#)
[Chương 56: Từ phía sau tiến vào cô \(H\)](#)
[Chương 57: Tâm tình \(h\)](#)
[Chương 58: Sự ngưỡng mộ của thiếu niên.](#)
[Chương 59: Phá hủy](#)
[Chương 60: Chỉ có thủ lĩnh mới trị được cô ấy](#)
[Chương 61: Đừng liếm phía dưới... \(H\)](#)
[Chương 62: A Kiến, tôi chưa từng yêu ai \(H\)](#)
[Chương 63: Ba ba, ba ba... mạnh lên \(H\)](#)
[Chương 64: Chậm một chút \(H\)](#)
[Chương 65: Đừng khóc, càng khóc tôi càng muốn chơi em \(H\)](#)
[Chương 66: Bị người nghe lén \(h\)](#)
[Chương 67: Em có thể chịu được tôi hơn hay không? \(H\)](#)
[Chương 68: Hứa Úy... mát xa cho cô.](#)
[Chương 69: Chỉ là em rất sợ.](#)
[Chương 70: Quý Thanh Hòa muốn gặp em](#)

[Chương 71: Em muốn tham gia không?](#)
[Chương 72: Tôi chỉ không muốn sau này không níu giữ được em.](#)
[Chương 73: Cường chế thụ thai \(H\)](#)
[Chương 74: Ba ba... Em xin lỗi, anh tha thứ cho em đi \(H\)](#)
[Chương 75: Không quan trọng](#)
[Chương 76: Bất khả chiến bại](#)
[Chương 77: Năng lực tình dục mạnh hơn...](#)
[Chương 78: Hội nghị nửa đêm \(tập 1\)](#)
[Chương 79: Cuộc họp lúc nửa đêm \(tập hai\)](#)
[Chương 80: Uy hiếp](#)
[Chương 81: Quý Thanh Hòa](#)
[Chương 82: Giám sát](#)
[Chương 83: Ngủ với anh một đêm](#)
[Chương 84: Cho anh đôi mắt này.](#)
[Chương 85: Mắt trái](#)
[Chương 86: Hứa Ủy tới rồi!](#)
[Chương 87: Tài liệu giả.](#)
[Chương 88: Anh cưới em đi!](#)
[Chương 89: Tôi tin em](#)
[Chương 90: Đề nghị lấy về.](#)
[Chương 91: Tôn trọng](#)
[Chương 92: Kết nối với Thiên Nhân](#)
[Chương 93: Đột phá](#)
[Chương 94: Kết thúc chiến tranh](#)
[Chương 95: Phó viện trưởng](#)
[Chương 96: Anh vạn cảm em](#)
[Chương 97: Mang thai](#)
[Chương 98: Tự do và ý chí](#)

